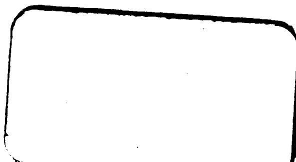

DILUCIDATIONUM PINDARICARUM

VOLUMINA DUO

SCRIPSIT

THEOPH. LUCAS FRIDER. TAFEL

PHIL. D. LITER. ANTIQ. IN ACAD. TUB. PROF.

VOLUMEN PRIUS

OLYMPIA ET PYTHIA.

BEROLINI

APUD GEORGIUM REIMERUM

1824.

TUBINGAE

TYPIS HOPFERI DE L'ORME

PINDARI

OLYMPIA ET PYTHIA

ILLUSTRAVIT

THEOPH. LUCAS FRIDER. TAFEL

PHIL. D. LITER. ANTIQ. IN ACAD. TUB. PROF.

PARS PRIOR

OLYMPIA.

BEROLINI

APUD GEORGIUM REIMERUM

1824.

P r a e f a t i o.

Dilucidationes pindaricæ, quarum Vol. I. P. I. vergente hoc anno prodit, interpretationem poetæ spectant, crisi relicta iis, qui, codicibus vel pluribus vel melioribus quam nuperi editores instructi, textus emendationem ad finem perducere conantur.

Quæ ad explanandum scriptorem bene feliciterque VV. DD. contulerunt, ea vel omnino præterii, vel breviter attigi. Commentarium, quem vocant, perpetuum, alii vel confecerunt, vel conficient, non ego. Eam regulam tum deserui, cum ultimorum seculorum interpretes ea, quæ jam scholiastæ laudabiliter exposuere, suo nomine afferre viderem. Veteribus itaque jus suum vindicandum ratus, scholia ista repetii, alterius generis interpretamenta vel omisi, vel strictim laudavi.

Prima libri cura in dictione poetica versatur, cujus explicationem e solo Thebano interpretibusque græcis peti non posse sciunt harum litterarum cultores judicesque intelligentes. Jamque illustrandi in hac instituti parte ubertatem alii improbabunt, alii probabunt. Oneratum illi poetam dicant larga subsidiorum copia. Hi non editionem poetæ, sed explanationem tentatam respondebunt; inde non male consultum scriptori difficillimo

monebunt, ad quem plurimorum Græciæ poetarum opes congestæ fuerint, quum non inveniri possit auctor a popularium arte adeo abhorrens, ut hujus ipsius monumentis tanquam sociis quibusdam atque administris neque indigeat neque gaudeat. Postremo iidem graviora dictionis Græcorum epicæ lyricæque capita diligentius tractata non gravabuntur. Eandem rationem secutus sum in sententiarum scriptoris egregii sensu constituendo. De carminum plurimorum consilio, ingenio etc. in explanatione locorum singulorum disputavi.

Illustrationis ordinem eum elegi, ut primo scholia graviora selectaque apponerem, secundo reliqua subsidia. Illa tum quoque meum in locum substituta vides, quum meo nomine afferre possem, quæ ad sensum poetæ juvandum facere viderentur.

Lectionem textus Pindarici ex optimis VV. DD. subsidiis concinnavi, scholia passim emendavi, numeros versuum vulgares retinui.

Tubingae 20. Octobr. 1824.

TAFEL.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Α'

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ,

ΚΕΛΗΤΙ.

Carminis olympici primi duplex consilium esse videtur, cum Hieronis, tum Olympiæ celebratio. Sed ab hujus laude incipiens Noster ad Hieronem procedit, prudenter sane et magnifice; quod bis factum vides, primum generali Olympiæ laude, deinde Pelopis regis historia, in cujus ditione victoriam Hiero rex reportaverat. Jam utramque laudem quam sapienter tractarit copularitque, ipsum carmen demonstrat. *Nitet Olympia non suo tantum, sed ejus etiam splendore, qui primo ævo e terra longinqua illac advectus Neptuni beneficio victoriam similem ei reportavit, quam proxime elapso tempore Hiero Syracusanus.* Tum in Pelopis historia more suo prudenter ea omittit, quæ cum laudis officio minus videbantur congruere. *Non itaque in frusta dissectus Pelops Diis apponitur comedendus, ut alii impie narrarunt, sed Neptunus in deliciis suis habitum ad Deorum sedes asportat. Neque postea cum fraude aliqua victoriam adipiscitur, sed ejusdem Dei beneficio. Denique post victoriam nil eorum evenit, quae aliorum scriptorum fama ferebat.* Hieronem vero hospitalitatis, potentiæ, aliarum deinde laudum, imprimis victoriæ equestris titulo prædicat,

ex quibus secundum et tertium in fine carminis repetitum vides. His Pelopis historia inseritur, verum ita, ut non modo Olympiæ, sed et Hieronis causa narrata appareat. Arcte enim connexa est cum Tantali patris sorte, in quem, quum felicitate sua inflatus beneficii divini memoriam exuisset, dupliciter animadverterunt Coelestes, primum lapide supra illum suspenso, deinde filio in terram remisso (neque tamen durius habito, sed postea ejusdem Neptuni beneficio inter mortales gloriam adepto). *Hoc exemplo monitus modo partum decus omnemque a Diis concessam felicitatem moderate feras, cum fausta quoque Deorum dona ferenda sint, ne tibi tuisque incommodi quid divinitus infligatur.* Eamque admonitionem, licet Tantali historia per se indigitatam, in ipso carminis fine disertis verbis proponit, pie, ut solet, rerum humanarum rationem modumque ad cœlestia referendo.

V. 1—12.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ. Sensum hujus dicti interpretum græcorum alii ex antiqua theologia repetunt, alii ex elementi ipsius natura, *quod sine aqua vivi non possit.* Posterius amplectuntur Thierschius et Böckhius, et hic quidem allato Aristotele (Rhetor. I, 7), qui aquæ primatum in usu ejus frequentissimo ponit. Idem sensisse videtur is, qui hoc dicto regem Artaxerxem utentem facit, cum gratias ageret homini Persæ aquam in cava manu offerenti (Aelian. V. H. I, 32); nec non alii, quos poetæ nostri statuas prope aquam collocasse ex Anthologia græca discimus. Joannes Barbucallus (Antholog. Palat. ed. Jacobs. Cap. IX. Epigr. DCXXIX):

Ἄιθε σέ, Πίνδαρε, μᾶλλον ἐμοῖς ἐκάθηρα ῥεέθροις
καί κεν ἄριστον ὕδωρ τοὐμὸν ἔφησθα μόνον.

Cyrus (Ibidem DCCCIX):

Πίνδαρον ἱμερόεντα παρ᾽ ὕδασι Κῦρος ἐγείρει,
οὕνεκα φορμίζων εἶπεν ἄριστον ὕδωρ.

His adde ludicrum illud Macedonii (Ibidem XI, CCCLXX, secundum Scaligeri et Brunckii mutationes):

Οὐ λαλέει τὸ κάτοπτρον· ἐγὼ δέ σ᾽ ἔπηλυν ἐλέγξω,
τὴν νοθοκαλλοσύνην φύκεϊ χριομένην.
τῦτο καὶ ἡδυλύρης ποτὲ Πίνδαρος αἶσχος ἐλέγχων,
εἶπεν ἄριστον ὕδωρ, φύκεος ἐχθρότατον.

Prædicat hunc sensum Böckhius jejuniorem, genuina communis vitæ sapientia commendabilem. Mihi secus videtur. Poetæ sententia et per se spectata et ex indole sententiarum pindaricarum late patet, non obstante auri vicina laudatione. Poterant auditorum alii apud Nostrum deprehendere locum aliquem e theologia antiqua, per Græ-

ciam ab antiquissimis temporibus sparsa, alii locum sapientia vitæ communis petitum. Neque vero multum interfuit inter utramque doctrinam, quarum altera aquam rerum omnium genitricem, altera conservatricem esse statuit. Bene hoc Aristoteles perspexisse videtur, de Thaletis philosophia disserens (Metaphys. I, 3): λαβὼν (Thales) ἴσως τὴν ὑπόληψιν ταύτην ἐκ τῦ πάντων ὁρᾷν τὴν τροφὴν ὑγρὰν ἦσαν, καὶ αὐτὸ τὸ θερμὸν ἐκ τϑτϑ γινόμενον, καὶ τὸ ζῶον τϑτῳ ζῶν, καὶ διὰ τὸ πάντων τὰ σπέρματα τὴν φύσιν ὑγρὰν ἔχειν. Eam vero sententiam antiquissimos quoque theologos πολὺ πρὸ τῆς νῦν γενέσεως amplexos esse, ex aliorum sententia refert, memoratis Græcorum mythis de Oceano, Tethye et Styge. Hanc interpretationem aliquantisper adjuvat carmen Nemeum sextum, cujus initium similiter (ex Deorum hominumque primordiis) procedit. Neque omittendus fabulæ indicæ, cui Sacontalæ nomen, prologus. Hujus initium (versio Germ. edit. II. p. XLI) hoc est:

Wasser war des Schöpfers erstes Werk etc. — αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτί. Parum attinere videtur, αἰθόμενον utri voci annectas, igni [1]) a

1) Πῦρ αἰθόμενον, cui apud Nostrum respondet αἰθύσης φλογὸς Ol. VII, 86., e nostro quidem sensu otiosum videri potest (vide Sturz. ad Empedocl. pag. 618); sed fuit apud poetas Graecorum usitatissimum. Exempla homerica vide apud Damm, nov. Lexic. graec. etc. pag. 1068. His adde Hesiod. (Lösner.) Theog. v. 324. 866. Scut. Herc. v. 60. Fragm. pag. 494 Empedocles v. 275 (Sturz.). Oppian. Cyneget. II, 597. IV, 161. Gregor. Nazianz. opp. Paris. 1630. Tom. II. pag. 31. Idem ibidem pag. 90. Quint. Smyrn. (Tychs. IV, 5. V, 381. VI, 169 (πυρὸς αἰθαλόεντος). Anthol. Pala

nocti. Alia quæstio, quaque ventilanda supersedere non poteris, ea est, quocum flamma nocturna comparetur, cum nocte ipsa, an cum alia re. Prior structura eo se titulo commendat, quod flamma expressam habeat rem, quam superet. Sunt tenebræ ipsæ, quibus circumfunditur flamma; cum his comparatadecore antecellit, ut apud Nonn. Dionys. XXIX, 19. Phosphorus nocte pulchrior est. Eam structuram suadere quoque videtur verborum ordo naturalis, nec nonproxima comparatio plene expressa. Posteriorem rationem scholiastes sequitur, his verbis explodens priorem: *οἰ γὰρ πρὸς τὴν νύκτα παραβαλλόμενον εὐπρεπές ἐςι* (*τὸ πῦρ* sc.)· *τῦτο γὰρ ἀδύνατον. λέγειν· ἀλλ᾽ ἐν νυκτὶ καιόμενον διαλάμπει, πρὸς τὰ ἄλλα δηλονότι παρατιθέμενον, ᾧ λαμπρότητα ἔχει.* In hac interpretatione si *τὰ ἄλλα* etc. ea tibi sunt, quae per noctem (extra flammam) oculis hominum obversantur, poteris cum Scholiaste facere, favebitque tibi prima comparatio (*ἄριςον* etc.), quæ ipsa quoque non expressam habet alteram sui partem. Accedit sequens comparatio (*μηκέθ᾽ ἀλίε* etc.), quam haud sine veri aliqua specie e nostra progressam intelligere mihi videor. Noctis enim et eorum, quæ per noctem hominibus obversantur, cogitatio in poetæ animo excitat diei cogitationem et eorum, quæ interdiu objiciuntur mortalium oculis. — *Χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλύτε.* Ol. III, 75. est aurum *κτεάνων αἰδοιέςατον.* Ita incertus poeta

---

XIV, xx, 1. Nonn. Dionys. XXXIX, 34. Noster Pyth. IV, 401: *φλόγα καιομένοιο πυρός.* Aesch. (Schüz.) Prom. vinct. v. 99: *αἰθαλῦσσα φλόξ.* Anthol. Palat. T. II. pag. 695. Epigr. ccxxviii, 4: *θερμῷ καύματι.*

Anthol. Palat. T. II. p. 740 (Anthol. Palat. epigrammata, quæ in cod. Pal. non reperiuntur. Epigr. CCCLXXVIII, 5, 6.) in aurigæ nobilissimi Byzantinorum laude:

Τὔνεκα καὶ χρυσέῳ μιν ἀνεγράψαντο μετάλλῳ,
κυδίςῳ κτεάνων κύδιμον ἡνίοχον. —

Divitiæ vero sumto prædicato *μεγάνωρ* personam induunt, velut Pyth. V, 1. sq. coll. VI, 47.; nec differt *ἀγάνορα πλῦτον* Pyth. X, 27., *ἀγάνορι μισθῷ* Pyth. III, 97., *ἀγάνορα κόμπον* Isthm. I, 60. — *ἀλλ' ὡς ἄλλο θαλπνότερον φαεινὸν ἄςρον.* In his verbis *θαλπνότερον*, ut possit a *φαεινὸν* discerni, vulgarem significationem retinebit, ad quam cfr. Nem. III, 24. Steph. thes. lingu. Gr. v. *θάλπω.* Idem solis nomen v. Anthol. Palat. VII, DCCXLII, 3. 4: *ἀθρεῖς περιθαλπὲς ὄχημα Ἠελίυ.* Solis (orientis) cum reliquis stellis comparationem habes in Stratonis quodam epigrammate (Anthol. Palat. XII, CLXXVIII, 1. 2.):

Ἐξεφλέγην, ὅτε Θεῦδις ἐλάμπετο παισὶν ἐν ἄλλοις,
οἷος ἐπαντέλλων ἀςράσιν ἥλιος. —

ἐρήμας δι' αἰθέρος. Rarum alibi *αἰθέρος* genus iterum cernitur Ol. XIII, 125. Nem. VIII, 71. Et vides in aliis quoque poetis. Eurip. (Matth.) Androm. v. 1204: *λευκὴν αἰθέρα.* Jon. v. 1444: *λαμπρᾶς αἰθέρος.* Elect. v. 9[illegible]: *φλογερὰν αἰθέρα.* Alcest. v. 609: *αἰθέρα τὰν Μολοσσῶν.* Fragm. incert. CXXXII: *βαθείας αἰθέρος.* Orph. (Herm.) Argonaut. v. 116: *αἰθέρα δῖαν.* Idem Λιθ. v. 89: *αἰθέρα λαμπετόωσαν.* v. 64[illegible]: *αἰθέρος δίης.* Idem Fragm. VI, 5. (pag. 457): *αἰθέρος εὐρείας.* Jam *αἰθὴρ* cur hic et Ol. XIII, 125. *ἐρήμα* dicatur, varie disputant Veteres in Scholiis, quæ vide. Aliorum de ea re sententias complexus Böckhius, æthera ideo dici putat desertum, quod nihil in æthere s. aëre conspiciatur, *διὰ τὸ*

κενόν, ut ait Schol. rec. ad Ol. XIII, 125. 26. De ea quæstione quid ego sentiam, ingenue fatebor. Aëream apud Græcos *κενὸν* quoque dictum fuisse, neminem quidem latebit. cfr. Anthol. Palat. XI, CCCLXI, 8: *κενεὴν ἀέρα*. Verum suspicari licet, vacui (*κενοῦ*) hoc loco notionem alia, magis speciali impropriaque voce involutam esse. Quo ducit homericum illud *αἰθέρος ἀτρυγέτοιο* Il. XVII, 425. Hymn. in Cer. 67. 458. *ἀτρύγετον νύκτα* (mortis sc.) in Damagetis epigrammate Anthol. Palat. VII, DCCXXXV, 2. Vocem autem *ἀτρύγ.* ita conjunctam sterilitatis notionem habere, persuadent cum alia, tum vocabula cognata *ἀτρυγής*, Anthol. Palat. VII, DCXXII, 4. 6, et *τρυγητός*, de quo vide Steph. Thes. Tom. III. pag. 1678. 79. Est igitur *αἰθὴρ ἀτρύγ.* is, unde nil metitur, sterilis, *ἄκαρπος*. coll. Steph. ibid. Parum inde differt *ἐρῆμα αἰθήρ*, nisi quod verbum *ἔρημος* de locis usurpatum absentiam ædificiorum, incolarum, plantarum etc. involvere soleat. Quid multa? Oratione magis pedestri poeta dixisset: *αἰθέρος κενῆς*, i. e. ætheris, in quo nihil conspicitur. Insolentius dixit: *ἐρήμας αἰθέρος*.[2]) —

V. 13—26.

Ὅθεν. Olympia. Poetis quasi Olympiam veniendum est, ut inde exeat ipsorum hymnus, i. e. Olympici ludi (eorumque victores) excitant poetas ad canendum. Vide hujus carminis v. 168. *ἐλθών*. Adde Ol. III, 17. 18 (*Πίσαν, τᾶς ἄπο νίσσοντ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους ἀοιδαί*). Similiter poeta noster in victorum canendorum patriam se proficiscentem fingit, ad quos profectum non esse cer-

2) Ne huc trahas *χρυσεῶνας ἀέρος*, obstant ea, quae exponentur ad Ol. XIII, 125. 26.

tum est. Vide ad Ol. VII, 14—24. — ὁ πολύφατος ὕμνος. Hymnus multis auditus, celeberrimus. Nem. VII, 118: πολύφατον θρόον ὕμνων. Isthm. VIII, 128: πολύφαμον θρῆνον. Quo sensu hymnus ἀμφιβάλλεται, de eo inter doctos multa dissensio. Vide inprimis Heynii carm. Pind. edit. repet. a. 1817. T. I. p. 5 sq. Welkeri observatt. in Pindari carm. Olymp. prim. Gissae 1806. p. 4—10. Böckh. Explicatt. p. 104. Ea cum a Pindari usu aliena mihi videantur, aliam viam ingrediamur, ipso monstrante poeta [3]). Pindarum carmina sua sagittas vocare animumque suum linguamve arcum vel pharetram, unde emittantur, plurima loca comprobant, e quibus sequentia maxime faciunt ad nostrum locum enodandum. Nem. III, 112—117:

Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,
Ζεῦ· τεὸν γὰρ αἷμα·
Σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,
Ὄπι νέων ἐπιχώριον χάρ-
μα κελαδέων.

Ibidem, IX, 127—132:

Ζεῦ πάτερ,
Εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι
Σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
Νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ
Ἄγχιστα Μοισᾶν.

3) Praeivit, quod hunc ex Welkero l. c. p. 8. disco, auctor versionis Germanicae (Neuer Deutscher Merkur. 1803. Fascic. III), cujus tamen argumenta ignoro.

Isthm. V, 58—60:

Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
Γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
Κελαδῆσαι.

Jam inter hæc testimonia maxime ad nostrum locum accedit Nem. III, 112 sq., neque desidero adjectionem personarum, quibus hymnus *injiciatur*. Generaliter enim Noster ita loquitur: „E ludorum olympicorum loco disseminantur carminis missilia per omne spatium, ut feriant eos, qui hoc quasi vulnere digni sunt." — *σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν.* Cum sit Olympia locus, e quo emitti dicit poeta hymnorum missilia, *μήτιες σοφῶν* erunt arcus, quibus injunctum est officium istius jaculationis, vel, si malueris, pharetræ. Ita (sermone magis proprio) poetæ mens carminum istorum origo est Nem. III, 11—15 (*ἀοιδάν, τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε μήτιος ἀμᾶς ἄπο*). Sed Ol. II, 161 sqq. *θυμὸν* suum exhortabundus interrogat, quonam missilia mittenda sint *ἐκ μαλθακᾶς φρενός*. coll. v. 149. sqq. ejusdem carminis. In sequentibus ad proprium sermonem redit poeta, dure quidem, sed ita, ut iterum sua ipsius auctoritate defendatur. Namque eodem plane modo in locis modo laudatis jaculatio et cantus miscentur. — *Κελαδεῖν* est subjecti ambigui. Namque relatum ad præcedentia poterit subjectum habere *ὕμνον*, ut Nem. III, 112 sqq. (*ὕμνος ἔβαλεν .... κελαδέων*); relatum ad sequentia (*ἱκομένους*) subjectum habebit *αὐτοὺς* (*σοφοὺς* sc.), quos tum, quum *κελαδ.* ad antecedentia refertur, ægre pro subjecto habuerim propter loci ex Nem. citati similitudinem. Hanc ambiguitatem dicendi nativam puto atque in poetæ consilio positam. — *Κρόνου παῖδ'*. Jovem, Ol. VII, 121: *Κρόνου σὺν παιδὶ* eodem

sensu. — *ἱκομένυς* legendum esse, nec mihi dubia res. Ceterum v. criticos. — *ἀφνειὰν... μάκαιραν Ἱέρωνος ἑςίαν* simpliciter pro ædibus Hieronis opulentis in insula Ortygia (Pyth. II, 10. 11. ibique schol.) accipio, propter locos parallelos Pyth. V, 13. 14 (Arcesilai *μάκαιραν ἑςίαν*). Isthm. IV, 28: *μάκαιραν ἑςίαν*. Neque tamen abnuerim, hac voce electa p r æ p a r a r i ea, quæ vv. sqq. dicturus est Noster de poetarum cum Hierone conviviis. — *θεμίςειον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον*, i. e. tractat, habet. Sophocl. Electr. v. 643. 44. (edit. Erfurdt. maj.) sensu haud admodum absimili (coll. schol.):

Ἀλλ᾽ ὧδέ μ᾽ αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ
δόμυς Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ᾽ ἀμφέπειν τάδε. 4)

---

4) *Ἀμφιέπειν, ἀμφέπειν* est *sectari, comitari, cingere, gerere, tractare, habere.* Homerica vide apud Dammium, Nostri usum in lexicis pindarr. His addo sequentia. Eurip. (Matth.) Med. v. 477: *δράκοντά θ᾽, ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας* (cingens eoque custodiens). Eodem sensu Iphig. Taur. 1211 (de serpente Pythio): *ἄμφεπε μαντεῖον χθόνιον.* Critias Atheniens. apud Athen. XIII, 8: *παννυχίδας θ᾽ ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσι* (agant). Apoll. Rhod. II, 761: *δαίτην ἀμφίεπον* (agebant). Opp. Hal. I, 501: *Τοὶ δὲ μίαν ςέργυσι καὶ ἀμφιέπυσιν ἄκοιτιν* (habent). 537: *φιλέυσι καὶ ἀμφιέπυσι γενέθλην* (sectantur, fovent). Nonn. Dionys. IV, 62: *δέμνιον ἀμφιέποντες* (habentes). VII, 281: *ἀμφιέπων εἶδος ὀπωπῆς* (habens). X, 287: *ἀμφιέπων ὑποκάρδιον ἰὸν Ἐρώτων* (gerens, habens). XXIV, 542: *νέκυς ἀμφιέπων βιοτῆς παλινάγρετον ἀρχήν* (habens). XXXIV, 112: *σὸν δέμας ἀμφιέπει ἀνεμώνην* (habet). XXXV, 254: *ἄγρην ἀμφιέπειν* (potiri et habere). XXXVI, 184: *ἀμφιέπειν βέλος ἔμπνοον* (gestans, habens). 299: *ἀμφιέπων μίμημα λεοντείυ προσώπυ* (habens imitationem, imitans). 374: *ἀμφιέπων ἀνθερε-*

Idem valet σκῆπτρον ἡνιοχεύειν. Nonn. Dionys. XLI, 389.— θεμίςειον cur poeta Hieronis sceptrum dicat, ambigi potest. Böckhio θεμ. σκ. sceptrum regis est jus dicentis et leges jubentis. Jam poteris quidem secundum Ol. VI, 158. coll. Pyth. III, 126 sqq. de laude justitiæ cogitare. Verum ratio Böckhiana ideo mihi præplacet, quod sequentia (particip. δρέπων) eam speciem præ se ferunt, ut ibi demum laudem Hieronis incipere putes. — Πολυμάλῳ Σικελ. de Siciliæ fertilitate cfr. quoque Nem. I, 16—22. — δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν. Nostro ἀρεταὶ arbores esse videntur, ut Virtus ipsa arbor est Quint. Smyrn. in loco pulcherrimo XIV, 195 sqq.:

ὤνα (habens). XXXVIII, 168: Κλυμένης δόμον ἄμφεπε (sectabatur). XLII, 392: διπλόον ἄμφεπε Βάκχον, ὀπάονα καὶ παρακοίτην (habe). XLV, 170: ἀμφιέπων αἷμα γιγάντων (habens). Nonni Conversio Evangel. secund. Joann. (Paris. 1561) IV, 254: ἀμφιέπεις γὰρ Ζωῆς ἀενάοιο μελίῤῥυτα χεύματα μύθων (habes). VIII, 145: δαίμονος ἀμφιέπων μανιώδεα ῥοῖζον ἱμάσθλης (habens). Anthol. Palat. V, CCLXXII, 4: παρθένον ἀμφιέπων (sectans). CCXCVII, 6: παίγνια ἀμφιέπουσι (sectantur et tractant). VI, LXXX, 4: ὄργια ἀμφιέπων (agens). LXXXVII, 4: ἀμφιέποντι τύχην (habenti). VIII, XII, 6: τάφον ἀμφιέπετε (cingite et colite). LXXVI, 4: γῆρας ἀμφιέπει θυσίαις (cingit colitque). CVI, 5: τάφον ἀμφιέποντες (cingentes colentesque). IX, DV, 7: ἀμφιέπων μέλος (tractans cantum, i. e. canens). Gregor. Naz. Tom. II. pag. 43: γλυκὺν πόνον ἀμφιέποντες (habentes). Idem pag. 46: νόμον ἀμφιέπουσαι (colentes). De voce ἐφέπω vide ad Pyth. V, 10 (μεταvίσσεαι).

Οἶδα, πόθεν κτύπος οὗτος. ἀειδομένης τάχα Θήβης,
Πινδαρέης φόρμιγγος ἐπέκτυπε Δώριος ἠχώ. —

εἴ τί τοι, si quidem. Similis usus conjunctionis *εἰ* est Ol. VI, 129. IX, 38. Dubitanter loquens poeta de re per se aperta nec facile dubitanda certitudinem ejus fortius exprimit, quam si usus fuisset conjunctione *ἐπεί*, *ἐπειδή* etc. — *Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις.* Ultima voce comprehenditur omne istud eximium, quo tum Pisam, tum equus inclaruerant. Et quæ fuerit vel multo post Pindarum tempore magnificentia Pisae s. Olympiæ, serus auctor testatur Pausanias, qui (V, 10) suam locorum illorum descriptionem ita inchoat, plenus admirationis simulque religionis quodam afflatu percitus: *πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἄλλα ἴδοι τις ἂν Ἕλλησι, τὰ δὲ καὶ ἀκοῦσαι θαύματος ἄξια· μάλιστα δὲ τοῖς Ἐλευσῖνι δρωμένοις, καὶ ἀγῶνι τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ μέτεστιν ἐκ θεοῦ φροντίδος.* — Vocem *χάρις*, quatenus prædicatum esse debet, non de Pherenici victoria *parta* intelligo. Obstat enim victoriæ ad finem facta mentio, et conjunctio *ὅτε*. Aderat poeta in loco certaminis, ut alio quoque tempore (Ol. IV, in.), spectabatque Pherenicum decurrentem inter ceteros æmulos, victoriæque haud incertum. Tum autem *ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτιστάζει χάρις εὐκλέα μορφάν*, ut verbis utar Pindari Ol. VI, 126 sq. de eo loquentis, qui victoriæ jamjam imminet. Victoriæ enim vix jam ancipitis vicinia, accedente ultima virium contentione, formæ concertantium singulare quoddam decus affundere videtur. Ea Pherenici *χάρις* poetæ animum „in dulcissimis posuit curis," iis nimirum, quæ Nostrum maxime ambiguum habebant, quomodo posset condigne celebrare

[illegible]rum-

utrumque[6]), cum eum, qui vicisset, tum eum, pro quo vicisset. Hoc si nolueris, pot ris de pulcherrimo istius equi decursu simpliciter cogitare. Jam si rem totam in planum detrahas, habebis curarum poeticarum s. furoris poetici mentionem, ut et Nem. III, 121. Isthm. V, 36. Anthol. Palat. IV, III, 111. (coll. Anthol. Lips. Tom. VI. pag. LVII.) de cura poetica: ἐμῆς ἱδρῶτι μερίμνης. De rebus domesticis usurpatur Euripidi γλυκεῖα φροντίς Med. v. 1025. De vocibus κέλης, μονάμπυξ etc. v. Spanhem. ad Callim. hymn. in Delum v. 113. (pag. 476. sqq.); de nominibus vero talium equorum eorumque coronis cfr. Eundem ad Callim. hymn. in Cer. v. 110 (pag. 805 sq.).[7]) —

6) Similiter Ol. V. in. *mularum victorisque* dona juxta oblata vides: *ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας . . . Ψαύμιός τε δῶρα.*

7) Eam curam s. meditationem poeticam epigrammatista quidam Philiscus (Anthol. Lips. Tom. VI. p. 332. sqq. Tom. XII. p. 409 sq. Anthol. Palat. Tom. II. p. 720. Epigr. xcvi), Calliopes filiam vocans, ad canendum amicum vita functum hortatur. Quod epigramma multis, novissime Jacobsio et Wyttenbachio (Nott. ad Plutarchum. Tom. IV. p. 356) tentatum post varias duumvirorum summorum conjecturas ita mihi legendum videtur:

Νῦν, ὦ Καλλιόπης θύγατερ, πολυήγορε Φρόντι,
δείξεις, εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις.
τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι καὶ ἄλλοις
ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον
δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λύσιδι ὕμνον
δύντι κατὰ φθιμένων καὶ σοφῷ ἀθάνατον,
ὅς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

Et primum quidem Wyttenbachii lectionem Φρόντι pro φροντίδι apud Plutarchum, qui nostrum poema servavit (Tom. II.

δέμας ἀκέντητον... παρέχων. Vicerat Hiero equi sui celeritate, quam, si quidem siculus fuit, communem habere potuit cum aliis quibusdam ejusdem insulæ equis. Oppian. Cyneget. I, 272 sqq.:

Ἵππων δ' ὅσσα γένεθλ' ἀτιτήλατο μυρίος αἶα
ὠκύτατοι Σικελοί, Λιλυβήϊον οἵ τε νέμονται

---

p. 836. C.), maxime firmat usus loquendi Pindaricus supra demonstratus. Sed gravior quaestio est de nomine ejus, cujus honorem totum carmen spectat. Plutarchum quidem pro voce monstrosa *Λυσιδαΐμνον* legisse *Λυσίᾳ ὕμνον*, nemo dubitabit, cum ob haec verba totum hoc epigramma in vita Lysiae oratoris excitaverit (Jacobs. Anthol. Palat. Tom. III. p. 915). Verum versus 3. 4. adeo redolent philosophema aliquod, ut, nisi de homine Christiano sermonem esse velis, Pythagorei cujusdam laudes cani appareat. Hiatum autem inter *Λύσιδι* et *ὕμνον*, hac versus sede inusitatum quidem inter epigrammatarios, is excusabit, qui tertium versum ab initio claudicantem conspexerit, nostrumque elegantioris sermonis magnopere incuriosum esse deprehenderit, quo pertinent jejunae illae repetitiones, *δεῖξεις* v. 2. et *δεῖξαι* v. 7., *ἄλλο* et *ἄλλοις* et *ἕτερον* v. 3. 4., *ἀρετῆς* et *ἀρετὴν* v. 5. 8., *φθιμένων* et *φθιμένυ* v. 6. 8., *ἅπασι* et *πᾶσι* v. 7. 8. Mirifici quoque sunt *κόσμοι βίυ*, vel si malueris *σῶμα βίυ*. — Deinde lectio *δόντα* v. 6. cum nullum sensum funderet, varie mutatam constat. Mihi *δύντι* praeplacet. In reliquis elegi lectionem hujus versus, quam Marklandus proposuit. Jam cui languet *καὶ σοφῷ*, is legat *καὶ σοφῷ ἀθανάτων*, ut sensus sit antitheticus: qui vita quidem functus est, sed inter beatos sapientiae principatum tenet. Jacobsii lectio novissima *δύντα κατὰ φθιμένων, καὶ στέφος ἀθάνατον* (Anthol. Palat. l. cit.) non unam tantum ob causam improbanda videtur.

καὶ τρικάρηνον ὄρος, ὅθι τοι σκέπας Ἐγκελάδοιο
πυρσοῖς αἰθερίοισιν ἐρευγομένοιο κεραυνῷ
Σικελῆς Αἴτνης ἀνεκάγχλασεν ἀέναον πῦρ. —

Præbebat ἀκέντητον δέμας. Ut apud Asclepiadem (Anth. Palat. V, CCIII, 5) de equo, quo Lysidice usa erat: Ἦν γὰρ ἀκέντητος τελεοδρόμος. Ita enim interpretor epigramma istud, cujus sensum ne Jacobsius quidem assecutus videtur Anthol. Lips. T. VII. p. 50. 51. *Non enim equi vice fungebatur Lysidice*, sed equo vecta vel cum amica quadam concertaverat in arte equitandi (coll. Anthol. Palat. V, CCII.), vel, quod in hoc quidem epigrammate non verisimile est, Venerem equitando acrius excitaverat; de quo vide Jacobs. Anthol. Lips. Tom. VII. p. 50. — Et in aliis animalibus obvia vox ἀκέντητος. Aelian. Hist. An. XV, 24. (Schneider.) de bobus cursoriis: τῶν δὲ βοῶν τὴν χεῖρα ἀνέχει (auriga)· ἀκέντητοι γὰρ θέουσι, ut Schneiderus e Gesneri emendatione restituit. Tum vero vocem in rem veneream apud Græcos abiisse, probabile quidem est, nec tamen satis evictum iis, quæ Jacobsius dixit ad Anthol. Lips. Tom. VII. p. 51. 408. De Ovidio certum est. v. Art. Am. II, 729., quem locum attulit Jacobs. ad Asclepiadæ suprà citatum epigramma (Anthol. Lips. Tom. VII. pag. 51). — παρέχων, puero scil. insidenti. Vide Paus. VI, 12 (coll. VIII, 42) de hujus ipsius victoriæ monumento, quod Olympiæ viderat, loquentem his verbis: ... κέλητές δὲ ἵπποι παρὰ τὸ ἅρμα (curru quoque vicerat Olympiæ Hiero) εἰς ἑκατέρωθεν ἑστῆκε, καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων (bis vicerat Hiero Olympia celete) καθέζονται παῖδες. De reliquis (κράτει etc.) vide Böckhium. — Alii νίκην et κράτος conjungunt.

Soph. El. v. 84. 85: *Ταῦτα γὰρ φέρει Νίκην τ' ἐφ' ἡμιν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.* Incertus poeta (Anthol. Palat. Tom. II. p. 727. Epigr. cccxxxv): *Ἀλλὰ τόσον νίκης κάρτος ἐνεγκάμενον.*

V. 36–57.

Λάμπει δέ οἱ κλέος. Schol. vet.: ἤτοι τῷ ἵππῳ, ἢ τῷ Ἱέρωνι, ὅ καὶ βέλτιον. — Deinde *Πέλοπος ἀποικίᾳ.* Idem Scholiastes: γράφεται καὶ ἐποικίᾳ. „Et hoc forte verius. Nam *Pelopis colonia* nonnisi improprie diceretur seu Olympia seu Pisa. At fuit *sedes*. Πισαίαν ἔσχε καὶ Ὀλυμπίαν. Paus. V, 2. p. 376." *Heyne*. Huic opinioni favere videtur ipsum hoc carmen, quod inducit Pelopem tanquam hominem peregrinum, in regione culta inter veteres incolas sedes figentem.[8]) Accedit Pindari usus loquendi luculentus Ol. IX, 105., ubi *ἔποικοι* idem valent, quod *ξένοι*, qui inter alius terræ incolas vel in tempus sedem figunt, vel semper (tum *μέτοικοι* soluta oratione vocati), quorum posterius in Menoetium cadit isto loco. Adde Sophocl. Electr. v. 184. 85., ubi Electra tanquam ἔποικον se tractari queritur in tectis domesticis: ἀλλ' ὡσπερεί τις ἔποικος, ἀναξία Οἰκονομῶ θαλάμους πατρός. Ubi Schneidero Lex. gr. v. ἔποικος idem est quod *μέτοικος*, mihi simpliciter idem, quod *ξένος*. Verum pergit scholiastes: *ταὐτὸν δὲ δι' ἀμφοτέρων.* Jam Böckhius „*ἐποικίαν*, ait, proprie sedem

8) Thucyd. I, 9: *Λέγουσι δὲ καὶ οἱ τὰ σαφέστατα Πελοποννησίων μνήμῃ παρὰ τῶν πρότερον δεδεγμένοι, Πέλοπά τε πρῶτον πλήθει χρημάτων, ἃ ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων ἐς ἀνθρώπους ἀπόρους, δύναμιν περιποιησάμενον, τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας, ἐπηλύτην ὄντα, ὅμως σχεῖν.*

incultam esse a colonis occupatam (v. Menandr. Rhet. de Encom. p. 83 sq.), quod ab hoc loco alienum." Eam auctoritatem alia evertam. Phavorin. (Basil. 1538): Ἄποικοι, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι. ἔποικοι δὲ, οἱ ἐν πόλει. οὕτω Θυκυδίδης. Adde Eundem v. ἔποικος. Aliter Strabo VIII, 6: πολὺν δὲ χρόνον ἐρήμη μείνασα ἡ Κόρινθος, ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ Καίσαρος τοῦ θεοῦ διὰ τὴν εὐφυΐαν, ἐποίκους πέμψαντος τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους πλείστους. His subjunge XVII, 3: πέμψαντος (de Caesare sermo est Carthaginem instaurante) ἐποίκους Ῥωμαίους τοὺς προαιρουμένους. Idem X, 1: Ἐποίκους δ' ἔσχον (Ἐρετριεῖς) ἀπ' Ἤλιδος. Eod. libr. c. 3: Καὶ Ἀπολλόδωρος δ' εἴρηκεν, ἐκ τῆς Βοιωτίας ἀπελθόντας Ὕαντας ἱστορεῖσθαι, καὶ ἐποίκους τοῖς Αἰτωλοῖς γενομένους. Eodem cap. sub fin.: καὶ οἱ μὲν ἐπιχωρίους τῆς Ἴδης, οἱ δὲ ἐποίκους (scil. Dactylos Idaeos). Jam vides, quomodo differant ἔποικος et ἄποικος (quo jam ducit vocum ipsa etymologia). Usus vocis ἄποικος respicit locum, quem quis reliquit, novas quaerens sedes, usus vocis ἔποικος locum istum quaesitum petitumque, quem idem homo cepit inseditque. Ita unus idemque homo est ἄποικος et ἔποικος. Hoc e locis Strabonianis clarissime patet, in quibus descriptio regionum istarum habetur *aliunde nactarum suos incolas, non earum regionum nationumve, quae istas regiones incolis ornaverunt*. Ejusdem plane generis est, quod habet Appian. Hisp. cap. 56: Βλαστοφοίνικας· οἷς φασὶν Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον ἐποικίσαι τινὰς ἐκ Λιβύης. Idem bell. civ. V, 137: Λάμψακον ἐκ προδοσίας κατέλαβεν, ἣ πολλοὺς εἶχεν Ἰταλοὺς ἐξ ἐποικίσεως Γαΐου Καίσαρος. Sed II, 135. recte se habet περὶ τῶν ἐξιόντων ἐπὶ τὰς ἀποικί-

ας. Jamque si ea omnia Pindaro applicueris, utique tibi retinendum videbitur ἀποικίᾳ, quum appositum Λυδȣ luculenter locum indigitet, unde venit Pelops, atque in reliquis omnibus usque ad v. 140 sermo sit de pristina Pelopis patria, sc. Asia circa Sipylum montem. — Postremo bene adjicit Scholiastes; ἀποικίαν δέ, ȣ̓χ ἣν αὐτὸς ἔςειλεν, ἀλλ' ἣν αὐτὸς ἐςείλατο. Ipse enim erat ἀποικία cum comitibus suis (Paus. VI, xxii, 1,) s. ἄποικος. — εὐάνωρ est Pelopis colonia, virorum laude vel multitudine gaudens. coll. h. voce Ol. VI, 135. X, 119. Nem. II, 26. X, 66. et εὐανορίαις (virorum laudibus) Ol. V, 46. — μεγασθενὴς γαιαόχος Ποσειδᾶν. Ol. XIII, 113. 14: εὐρυσθενεῖ Γαιαόχῳ. — ἐράσσατο. De hoc Neptuni amore vide ad v. 48—71., de Pelope dissecto ad v. 72 sq. — ἐλέφαντι. Hoc loco Pindarus vulgarem narrationem sequitur, ut Nonnus quoque Dionys. XVIII, 27 sqq.:

Καὶ Πέλοπος πλατὺν ὦμον, ὅσον θοινήσατο Δηώ,
μορφώσας ἐλέφαντι νόθῳ τεχνήμονι κόσμῳ,
υἱέα δαιτρευθέντα πάλιν ζώγρησε Κρονίων,
ἔμπαλιν ἀλλήλοις μεμερισμένα γυῖα συνάπτων,

Propriam itaque ἐλέφαντος significationem retinebimus, quamquam tum in aliis Græcorum Latinorumque locis (Anthol. Lips. T. XIII. p. 250. v. ἐλεφαντίνεος et ἐλέφας. Forcell. et Scheller. v. *eburneus* et *eburnus*), tum in narratione de Q. Fabio idem esse videtur, quod *albus, candidus*. Festus v. *Pullus*: Pullus Jovis dicebatur Q. Fabius, cui *Eburno* cognomen erat propter *candorem, quod ejus natis fulmine icta erat*. Arnob. advers. gent. Lib. IV (Lugd. Bat. 1651. p. 145): et ut Jovis dicatur pullus, in partibus Fabius aduritur mollibus *obsignaturque* posticus. Verum ea ipsa historia nescio

quomodo alludere mihi videatur ad Graecorum narrationem de Pelope. In ista corporis parte ictus Fabius quare pullus Jovis dictus fuerit per jocum, per se quidem patet. Sed reliquerat fulmen candorem in ipsius corpore [9]), dicebaturque per denominationem a parte petitam Jupiter puerum amare eburneum (improprie sic dictum), ut Neptunus ardere dicebatur in puerum eburneum, i. e. Pelopem scapula eburnea instructum. — Ἦ θαύματα πολλά. Alii scribunt θαυματά, mihi non persuadentes, cum non perspiciam, accentus alteratio quid lucis affundat loci hujus interpretationi. Vel enim leges θαύματά (ἐςὶ) πολλά, i. e. *miracula* (*sunt*) *multa*, quod jam Heynium video in ultima poetæ sui editione Böckhio opponentem; vel (cum Thierschio) construes πολλά (ἐςι) θαύματα: Traun Vieles ist Wunder zwar. Quorum prius ante Heynium inspectum mihi præplacuit. Denique possunt quoque voces θαύματα πολλὰ exclamationis vice fungi, unde verbi ἐςὶ absentia per se consequitur. — In lectione Böckhiana (βροτῶν φάτιν etc.) φάτις erit ea historiæ enarrandæ ratio, quam sequitur vulgus, ἀληθὴς λόγος, quem sequi debet. Μῦθοι deinde sunt poetarum ornamenta, quæ accedunt λόγῳ ἀληθεῖ. Atque hoc quidem titulo Böckhii lectio tautologiæ crimine caret; sed nescio quomodo ne sic quidem facere possim cum Viro celeberrimo, cujus lectio ter habet expressam narrationis

---

9) Fulmen in hominibus fuscis vel nigris, quos tangit, non interimit, candorem relinquit. Vidit talem hominem Vir celeberrimus de Autenrieth, universit. nostrae Cancellarius. Ceterum Festi Q. Fabium (Graev. thes. Tom. VIII. pag. 1080) *Ambustum* vocatum putat Sigonius (ibid. Tom. II. pag. 984) ob fulminis in corpore reliquias. Ab hoc Q. Fabio *Ambusti*.

notionem, quod et mihi frigidum videtur. Sed sensum meum nemini obtrudo. — ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον. Ahlwardtius cum schol. legit φάτιν, ideoque τὸν acute mutat in τοι, coll. Ol. II, 164. Extra necessitatem. — πέ τι esse potest *nonnunquam*, adhibita loci particula ad significandum tempus; vel erit *fortasse*, *puto* etc., de quo vide Viger. edit. noviss. (1822. pag. 446. Not. 2.). — De sequentibus (Χάρις δ') vide Heynium. Antea locutus videtur Noster de poetis, genuinam famam corrumpentibus, nunc causam corruptionis addit. Hominum enim naturale mirabilium studium fidem addit incredibilibus quoque. — ἐπιφέροισα τιμάν, *addito decore.* Similiter τιμὰν φέρειν Pyth. IV, 495. — ἔςι δ' ἀνδρὶ etc. Verecunde dicendum de Diis putat Noster, ac turpia vitanda, ut infra v. 82. de eadem re. coll. Ol. IX, 54. et alibi. — μείων γὰρ αἰτία. Prima vox Heynio est idem quod ὀλίγη, hæc autem pro ὀδεμία. coll. Pyth. I, 159. XI, 45. Mirum sane. In locis enim citt. vel merum habes comparativum, vel ellipticum. Elliptice autem nostro loco comparativus usurpatur ut Ol. IX, 157. Isthm. VIII, 27. et alibi, sensusque videtur esse: *ita minus culpae habet, quum et aliis in crimen impietatis incurrat, et quidem haud raro impietatis non sibi conscius.* Similiter Heynius, postea ipse se corrigens: *Possumus vel sic errare in fabulis exponendis: minore tamen culpa et reprehensionis periculo, bona saltem fingendo, non prava.* Hoc præferendum. — Jamque absoluta singulorum interpretatione sententiarum nexus ita declarandus videtur. *Istam rem fieri potuisse, haud quidem negaverim, quum multa vere miraculosa evenire possint, ingeniumque humanum iis credendis haud omnino ad-*

cerseiur. Verum multa, quae per se miraculosa non sunt, accedente lusu poetico istam formam induunt, ut pro miraculosis habeantur credanturque; quod certo quidem, sed multo saepe tempore post detegi solet. Eae autem narrationes saepius non tantum sensui historico repugnant, sed etiam religioso, quum de Diis praedicent indigna prorsus majestate divina. Eas potissimum, ut minorem contrahat impietatis culpam, rejiciat devitetque mortalis. Quare et ego veterum circa eam rem narrationi fidem denego.

V. 58—85.

Υἱὲ Ταντάλε, σὲ δ'. Particula *μὲν* et *δὲ* a vocativo suo dirimitur interposita vocula, ut apud Opp. Hal. V, 336: *Γαῖα φίλη, σὺ μέν*. Greg. Naz. carm. LXI. opp. T. II. pag. 145: *Ἐμπεδόκλεις, σὲ μὲν ἀντίκ' ἐτώσια φυσιόωντα*. Aesch. Choeph. 486 (Schütz.): *Ὦ Περσέφασσα, δὸς δέ τ' εὔμορφον κράτος*. Eurip. Electr. v. 122: *Ὦ πάτερ, σὺ δ' ἐν ἄδᾳ δὴ Κεῖσαι*. Callim. hymn. in Del. v. 215: *Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' ἐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος Δὴν ἔμεναι*. Lycophr. Cass. v. 1075: *Σηταία τλῆμον, σοὶ δὲ πρὸς πέτρας μόρος Μίμνει δυσαίων*. Oppian. Halieut. III, 26: *Ἑρμεία κλυτόβελε, σὲ δ' ἔξοχον ἱλάσκονται Ἰχθυβόλοι*. Anthol. Palat. IV, III, 53 (Agathias scholasticus): *Ἑσπερίη θεράπαινα, σὺ δ' ἐς κρηπῖδα Γαδείρων Καὶ παρὰ πορθμὸν Ἴβηρα καὶ Ὠκεανίτιδα Θέτιν Ἤπιον ἀμπνεύσειας*. Ibidem VI, CCLXXVI, 5 (Antipater): *Ἄρτεμι, σῇ δ' ἰότητι γάμος θ' ἅμα καὶ γένος εἴη Τῇ Λυκομηδείῳ παιδὶ φιλαστραγάλῃ*. Ibidem VI, CCLXXVIII, 3, (Rhianus): *Φοῖβε, σὺ δ' ἵλαος Δελφίνιε κῶρον ἀέξοις Εὔμοιρον λευκὴν ἄχρις ἐφ' ἡλικίην*. Ibi-

dem VI, ccLXXX, 5 (Incertus): *Λατώα, τὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρετείας Θηκαμένα, σώζοις τὰν ὁσίαν ὁσίως.* Ibidem VI, cccv, 1 (Leonidas): *Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακᾶ κακὰ δωρητῆρος Δεξαμένα, νεύσαις μή ποτε σωφροσύναν.* Ibidem VI, cccXLVIII, 6 (Diodorus): *Ἄρτεμι, σοὶ δὲ κυνῶν θηροφόνων ἔμελεν.* Ibidem VII, cccXXXIV, 1 (Incertus): *Νηλεὲς ὦ δαῖμον, τί δέ μοι καὶ φέγγος ἔδειξας Ἐις ὀλίγων ἐτέων μέτρα μινυνθάδια;* Ibidem VII, DXXXIV, 3 (Automedon Aetolus): *Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ᾽ εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν Ἠπείγευ.* Ibidem VIII, XXVII, 4 (Gregorius theologus): *Ἄννα, σὺ δ᾽ υἷα φίλον καὶ τέκες εὐξαμένη.* Ibidem VIII, XLII, 1 (Idem): *Νόνν᾽ ἱερή, σὺ δὲ πάντα θεῷ βίον ἀντείνασα Ὑςάτιον ψυχὴν δῶκας ἁγνὴν θυσίην.* Ibidem VIII, LI, 3 (Idem): *Μῆτερ ἐμή, σὺ δ᾽ ἔδωκας ἁγνὸν βίον.* Ibidem VIII, ccII, 4 (Idem): *Γαῖα φίλη, σὺ δέ μοι δέχνυσο τὲς φθιμένες.* Ibidem IX, ccLXXII, 4 (Bianor): *Φοῖβε, σὺ δ᾽ εἰς τέχνην ὄρνιν ἐκαιρομάνεις.* Ibidem XII, cXXXII, 7 (Meleager): *Ἁ ψυχὴ βαρύμοχθε, σὺ δ᾽ ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθῃ.* Ibidem XIII, XVIII, 5 (Parmeno): *Φώκριτε, σῷ δ᾽ ἄρα παιδὶ καὶ Ὑλαΐδαι βασιλῆες Πατρῴων ἔδοσαν λαχεῖν ἀέθλων.* Ibidem Tom. II. pag. 767. Epigr. XXXVI, 3 (Theætetus): *Γῆ, σὺ δὲ τεθνειῶτα τὸν ἱερὸν ἄνδρ᾽ ὑπόδεξαι.* Ibidem pag. 780. Epigr. LXIV, 5 (Posidippus): *Σαπφώ, σαὶ δὲ μένεσι φίλης ἔτι καὶ μενέεσιν Ὠιδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες Οὔνομα σὸν μακαριςόν.* Ibidem p. 869. Epigr. cccLV, 7 (Incertus): *Ξεῖνε, σὺ δ᾽ ἀείσας Δημοκλέος υἱέα χαίρειν, Δημόκλεος στείχοις ἀβλαβὲς ἴχνος ἔχων.* Gregor. Naz. Tom. II. p. 214: *ὦ θεῖε Δαβίδ, σοὶ δὲ διψῶντι φρέαρ. — ἐκάλεσε.* Deos ni-

mirum. — ἔρανον. Ita easdem epulas vocat Eurip. Hel. v. 386:

Ὦ τὰς τεθρίππους Οἰνομάῳ Πίσαν κάτα
Πέλοψ ἁμίλλας ἐξαμιλληθείς ποτε,
εἴθ' ὤφελες τόθ', ἡνίκ' ἔρανον ἐς θεοὺς
πρωσθεὶς ἐποίεις, ἐν θεοῖς λιπεῖν βίον. —

φίλαν τε Σίπυλον. Epice, ut φίλης πατρίδος, φίλην πατρίδα etc. Vide Damm. p. 2056. Adde Coluth. (Ald.) 218: Σπάρτην καλλιγύναικα, φίλην πόλιν Ἀτρείωνος. — De genere Σιπύλου v. Verheykium ad Antonin. Liberal. cap. XXXVI. — Ceterum urbs videtur h. l. esse Sipylus, ut Eurip. Iphig. Aul. v. 941 (Matth.): ἡ Σίπυλος ἔςαι πόλις. Sic enim legendum videtur cum Marklando pag. 61. not. (edit. Lips.), sequente quoque Matth. Stephanus Byz.: Σίπυλος, πόλις Φρυγίας· Ἑλλάνικος Ἱερείων πρώτῳ. · Adde Plin. H. N. II, 93. (Harduin. T. I. p. 115.) coll. V, 31. (Hard. pag. 279). Sed Aristides T. I. p. 270. ed. Jebb. (citatus Marklando l. c.) a Pelope conditam refert, Nostro repugnans. Variant in talibus poetæ, ut et in loco convivii, quod in apice montis Sipyli collocat Nonnus Dionys. XVIII, 24., ubi Staphylus ad Dionysum:

ὑπὲρ Σιπύλου δὲ καρήνων·
Τάνταλος, ὡς ἐνέπουσι, τεὸν ξείνισσε τοκῆα·
Δαιτρεύσας δ' ἑὸν υἷα, θεοῖς παρέθηκεν ἐδωδήν. —

Inde vocatus videri potest Tantalus ἠερόφοιτος ibidem v. 32., et XXXV, 295., ni quis hoc prædicatum ad Tantali commorationem in coelo trahere maluerit. Et poteris quoque de poenæ Tantaleæ genere ibi memoratæ intelligere. Primum probo. Ceterum ut Pelops in Sipyli cacumine Diis oblatus fuit secundum Nonnum, ita in eodem cacumine thronum

habuit, teste Paus. V, xIII, 4: *Πέλοπος δὲ ἐν Σιπύλῳ μὲν θρόνος ἐν κορυφῇ τῦ ὄρϛς ἐςὶν ὑπὲρ τῆς Πλαςήνης μητρὸς τὸ ἱερόν.* — *Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν* etc. *δαμέντα.* Vox cum amore sollemniter conjuncta. De usu homerico v. Damm. v. *δαμάω* etc. pag. 400 rell. Archilochi fragm. LXXVII (Liebel.): *Ἀλλά μὲ λυσιμελὴς, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος.* His adde locos Sapphus, Anacreontis Theocritique a Liebelio citatos. De Pelope per Neptunum rapto adi Nonn. Dionys. X, 260:

Ἔτρεμε καὶ δυσέρωτα κυβερνητῆρα θαλάσσης,
μὴ μετὰ Ταντολίδην, χρυσέων ἐπιβήτορα δίφρων,
εἰς δρόμον ἠερόφοιτον ἄγων πτερόεσσαν ἀπήνην κ. τ. λ.

Sensum vocum *χρυσ. ἀν' ἵππ.* explanant interprett. Addo Eurip. Electr. v. 464 (Matth.): *ἵπποις ἂν πτεροέσσαις.* Iphig. Aul. v. 744: *ἀνὰ ναυσὶν* (v. Markland. v. 754. ibique a Musgravio citatum Gregorium Corinthium, qui nostri loci haud fuit immemor). Curru aureo rapuit quoque Pluto Proserpinam, hymn. hom. in Cerer. v. 19: *ἁρπάξας δ' ἀέκουσαν ἐπὶ χρυσέοισιν ὄχοισιν Ἦγ' ὀλοφυρομένην.* Ibidem v. 376: *ὑπὸ χρυσέοισιν ὄχεσφιν.* v. 432: *βῆ δὲ φέρων ὑπὸ γαῖαν ἐν ἅρμασι χρυσείοισι Πόλλ' ἀεκαζομένην.* Et v. 32. 81. sunt *ἵπποι* eandem avehentes currus cum equis. — *Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ.* Temporis et genealogiæ Ganymedeæ variationes vide apud interpretes. Noster locus mihi quidem non persuadet, ætatem Ganymedis posteriorem fuisse Pelopis ætate, cum Noster nil dicat nisi hoc: *post Pelopem* raptus est quoque Ganymedes. Ita uterque coævus coætaneusque esse potuit, quo ducit Paulus Orosius (Histor. I, 12) infra citatus et Tzetza ad Lycophr. v. 355. Müller. p. 556. (ex Herodiano I, 11): ὁπότε διὰ τὴν ἁρπαγὴν Γανυμή-

δες ἐμάχοντο Τάνταλος ὁ ἐραστὴς Γανυμήδους καὶ Ἶλος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. Idem Tzetza Antehomericor. v. 93. 94. de Ganymede per Tantalum rapto loquitur. Idem ad Lycophr. v. 1306. Müll. p. 998: Τρὼς δὲ Ἶλον, Ἀσσάρακον καὶ Γανυμήδην (γεννᾷ). — τωὔτ' ἐπὶ χρέος. E contextu quidem (τωὔτ') probe elucet, quid sit hoc χρέος, quod de loco quoque Opp. Hal. I, 583 (χρέος λεχέων) valet. Verum alia quæstio est, num χρέος *per se spectatum* istam significationem habeat, ad quod probandum alii testes advocandi sunt. Adi Anthol. Palat. V, cccii, 6 (Agathias scholasticus):

Κουριδίαις δὲ γυναιξὶν ἀτερπέα Κύπριν ἐγείρειν
τίς κεν ὑποτλαίη, πρὸς χρέος ἑλκόμενος;

Sed hoc loco dices πρὸς χρέος idem esse posse, quod πρὸς βίαν (cum vi, violenter). Concedo. Alio vero loco allato omni dubio eximitur nostra quæstio. Anthol. Palat. XII, ccxi, 5 (Strato):

Ὃς μὲν γὰρ καλέσας ἐπὶ τὸ χρέος, εἶτ' ἀπολύσας,
εὕδει κύριος ὤν, μηδὲ λόγου μεταδούς. —

De Ganymede Jovis pullo apud Veteres plena sunt omnia. Rarius Pelopis fit mentio. V. locum supra e Nonno allatum. Adde Philostrati locum, quem citat Böckhius. In his itaque Pindarus magis verecunde de Diis locutus sibi videbatur, aliter sentientibus primæ ecclesiæ Christianæ doctoribus, qui inter Deorum amores utrumque a Pindaro memoratum haud omiserunt pristinæ religionis cultoribus objicere. Clemens Alexandr. Admonit. ad Gentes (pag. 21. A. Sylburg.; pag. 28, 20. Potter.): Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ παίδων ἀπέσχοντο οἱ παρ' ὑμῖν θεοί· ὁ μέν τις Ὕλλου, ὁ δὲ Ὑακίνθου, ὁ δὲ Πέλοπος, ὁ δὲ Χρυσίππου, ὁ δὲ Γανυμήδους ἐρῶντες. Clementinorum

Auctor Homil. 5. cap. 15 (Potter. edit. cit. pag. 28.): *Ὁ Ζεὺς Γανυμήδους ἐρᾷ· Ποσειδῶν Πέλοπος· Ἀπόλλων Κινύρου, Ζακύνθου, Ὑακίνθου, Φόρβαντος, Ὕλα, Ἀδμήτου.* Tatian. contra Græc. (Potter. ibid.): *Καὶ παρ' ὑμῖν δὲ ὁ Πέλοψ δεῖπνον τῶν θεῶν γίνεται Ποσειδῶνος ἐρώμενος.* Arnobius adversus Gentes Lib. IV (edit. supra cit. p. 145): *Quid? quod non contenti feminei generis attribuisse Diis curas, etiam sexus adjungitis adamatos ab his mares. Hylam nescio quis diligit: Hyacintho est alius occupatus: ille Pelopis desideriis flagrat: hic in Chrysippum suspirat ardentius: Catamitus rapitur, delicium futurus et poculorum custos: et ut Jovis dicatur pullus, in partibus Fabius aduritur mollibus, obsignaturque posticus.* Julius Firmicus Maternus de errore profanarum religionum (Argentinæ 1562. pag. 61): *Pelops in deliciis amatoris fuit, et diu prostituti pudoris damna sustinuit.* Idem (pag. 80): *Puerorum aliquis delectatur amplexibus: Ganymedem in sinu Jovis quaerat, Herculem videat Hylam impatienti amore quaerentem, Hyacinthi desiderio captum Apollinem discat. Chrysippum alius, alius Pelopem videat, ut per Deos sibi licere dicat, quicquid hodie severissime Romanis legibus vindicatur.* His adde Paulum Orosium Histor. I, 12. (Haverkamp.): *Nec mihi nunc enumerare opus est Tantali et Pelopis facta turpia, fabulas turpiores: quorum Tantalus rex Phrygiorum Ganymedem Trois, Dardaniorum regis filium, cum flagitiosissime rapuisset, majore conserti certaminis foeditate detinuit, sicut Phanocles poeta confirmat, qui maximum bellum excitatum ob hoc fuisse commemorat: sive quia hunc ipsum Tantalum, utpote adseclam Deorum, videri vult raptum puerum ad libidinem Jovis familiari lenocinio praeparasse, qui ipsum quoque filium Pelopem epulis ejus non

dubitarit impendere. Taedet etiam ipsius Pelopis contra Dardanum atque Trojanos, quamlibet magna referre certamina. — οὐδὲ ματρί. De hac vide Böckhium pag. 108. Paulo aliter Tzetza ad Lycophr. v. 52. 53. (Müller pag. 353): Πέλοψ υἱὸς Ταντάλȣ καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Πακτωλȣ. Variatur quoque in matris nomine. V. præterea, quæ habent interpretes, Paus. V, XIII, 4. supra citatum, ubi *Plastenen matrem* de Pelopis matre accipiendam puto. Præclare vero naturæque mirifice convenienter non pater in hac trepidatione, sed mater memoratur. In talibus enim matrum primæ sunt partes. Vide nostrum Nem. I, 74 sq., ubi Heraclisci periculo prior Alcmene mater excitatur, subveniente postea patre. Similiter apud matrem inveniunt refugium liberi detrectantes pugnam Pyth. IV, 330., nec non solatium e ludis sine laude reversi Pyth. VIII, 122. Neque ab aliis poetis abfuit hic sensus naturæ; Menander apud Stobæum Serm. LXXIV. p. 449. Gesn., LXXVI. p. 239. Grot. (Menandri et Philemonis reliquiæ. Ed. Aug. Meineke. 1823. p. 230):

Ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός.

Quint. Smyrn. VII, 389. 90. (postquam locutus est de Deidamiæ luctu super Neoptolemi filii discessu):

ὕνεκα μήτηρ
Ἄχνυθ' ἑῷ περὶ παιδί, καὶ ἢν ἐπὶ δαῖτ' ἀφίκηται. —

In verss. sequentibus est ὕδατος ζέοισα ἀκμὰ *aquae apex*, s. flos, i. e. ὕδωρ ἀκμαίως ζέον, ut jam habet schol. vet. Similiter Alcman apud Antigonum Carystium Histor. mirab. 27. (Beckmann.; apud Welkerum in Fragmentis Alcm. pag. 29. Fragm. XII.):

Οὔ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερόφωνοι,
Γυῖα φέρειν δύναται. βάλε δή, βάλε κήρυλος εἴην,
Ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται
ἀδεὲς ἦτορ ἔχων, ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.

Adde Eurip. Phön. v. 1255 (Matth.):

Μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς
ῥήξεις τ' ἐνώμων.

Ubi scholiastes (Matth. Tom. V. p. 261): *τὰς τοῦ πυρὸς ἀναδόσεις καὶ τὰ φῶτα ἐκ τῶν ἐμπύρων ἀναφερόμενα.* Anthol. Palat. V, CCLXIV, 7 (Paulus Silentiarius): *ὁππόσον ἡβάσκει φλογὸς ἄνθεα* (i. e. flamma). Ceterum loci pindarici atque euripidei admodum conveniunt scholiastæ. Pindari Schol. in fine: *Ἄλλως· ζέοισαν, τὴν ζέσιν τοῦ ὕδατος. ἐπεὶ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει τῷ σιδήρῳ τὸ πῦρ.* Euripidis Schol.: *Ἀκμὰς δὲ τὰς ἀναδόσεις, ἐπεὶ βιαιότατόν ἐστι τὸ πῦρ.* — Reliqua tam diversimode a criticis interpretibusque tentata constat, ut novæ viæ inveniendæ spe abjecta ex iis, quæ jam pridem proposita sunt, unum alterumve caute probabiliterque eligendum videatur. In his primus videtur Athenæus ponderandus (XIV. p. 641. C.), cujus tum citatio loci pindarici, tum illustratio inde petita haud ita levis momenti est, ut quidam opinantur. Habebat Athenæus in libro suo vel audierat *ἀμφὶ δεύτατα*, quæ ipsi erant *mensae secundae*, vel (si Athenæi interpretationem castigare velis) *epulae extremae*. His obloquitur quidem Böckhius, sed argumentis usus minus idoneis, quod vidit quoque Hermannus apud Heynium. ed. ult. Tom. III. p. 278. His alia adjicere, longum foret. Pindarus itaque cum simpliciter de fine epularum dicere potuisset, exquisite ut lyricus loquitur: *ἀμφὶ δεύτατα.* Ea vo-

ce

ce Noster de tempore agens alibi quoque utitur. v. huj. carm. v. 157: λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον. Ol. II, 54: τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. Pyth. VIII, 98: ἀμφ' ἕκαςον, ὅσα νέομαι. Ex Athenæo deinde consilium quoque suspicari licet, quo Tantalus pueri sui corpus divinis hospitibus comedendum proposuerit. Ἀι δεύτεραι τράπεζαι (erant) πολυτελεῖς μεμεριμνημέναι, ait Athenæus, majorum suorum mores in primordia Græciæ transferens; quamquam hoc nullius momenti esse videtur ad loci nostri interpretationem. Ad ultimum scilicet epularum tempus reservarat Pelops delicias quasdam, filium dissectum. Eas Diis apposuisse putandus bono consilio, ut ille filii sui immolator Abrahamus Semitarum, nequaquam, ut vulgo putant, Deos tentaturus. Nec enim de hujus tentaminis utique castigandi poena quidquam apud Græcos extare videtur, neque Pindarus ipse talem suspicionem movet; convivium potius vocat ἔρανον ἀμοιβαῖον, quo gratias agere volebat pro conviviis divinis, quibus ante admotus fuerat. Eodemque ducit Tatianus Orosiusque modo allegati, nec non Tzetza ad Lycophr. v. 152. 53. (Müller. pag. 410): Τάνταλος καλέσας τὺς θεὺς εἰς εὐωχίαν, παρέθηκε τὸν υἱὸν αὐτῦ Πέλοπα θύσας, ἵνα φάγωσι, τὸ φιλόξενον αὐτῦ ἐνδεικνύμενος. Adde Nonnum paulo inferius citatum, ubi Lycaonis Tantalique facinus minime sceleris, sed honoris in Deos collati titulo memoratur [10]. Atque hac ratione acquiescere possumus.

10) Seneca quidem Thyest. v. 144. sqq. Tantali poenam infernam e mactatione Pelopis consecutam vult. Haud mirum. Regis enim poenam in fame et siti ponit ut Odysseae auctor, atque ad epulas Thyestis immanes auditorum animos simili facinore praeparat.

Sed est alia, quæ habet multos propugnatores, quos sive *mensæ herois Deorumque secundæ*, sive frustra Pelopi *sub finem commissationis* apposita offendere poterant. Hi voculam ἀμφὶ adverbialiter ad διεδάσαντο referunt ut Hermannus l. cit. pag. 278., et conjungunt δεύτατα κρεῶν, *extremitates*, puto, *corporis in frusta dissecti*, ut taceam de aliis tentaminibus. Sed quomodo ad rem faciunt extremitates corporis? Nonne factum immane facillime inde detegebatur? Minime vero, si quidem istæ bene cauteque erant vel dissectæ, vel apparatæ, quod factum constat in aliis ejusdem familiæ epulis anthropophagicis, scil. Thyesteis. Corporis autem humani extremitates, et quidem partes quasdam manuum pedumque a populis quibusdam immanibus, quos Anthropophagos vocant, in maximis deliciis etiamnunc haberi, nota res. Vide inprimis Langsdorfii librum: Reise um die Welt etc. Tom. I. p. 122. sqq. in Excursu. Historiam enim anthropophagicam narrari, mihi persuasum est. coll. Nonn. Dionys. XVIII, 18—35., ubi Lycaon filium suum Diis comedendum apponens comparatur cum Tantalo idem faciente; nec facit, ut sententiam mutem, Fr. Thierschius, qui similia ex Græcorum Aegyptiorumque mythologia ingeniose afferens, reconditiorem in hac fabella sensum deprehendere sibi videtur. Tzetza de Pelope ægroto, perque Neptunum roboris præsidem restituto cogitat, ad Lycophr. v. 152. 53. Müller. pag. 410—412. Nec vero vel hoc a loci simplicitate non alienum est. — γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν. Schol. vet. ad v. 36 sqq.: Μόνην δὲ τὴν Δήμητραν τῶν κρεῶν ἀγνοίᾳ μεταλαβεῖν λέγουσι, τινὲς δὲ τὴν Θέτιδα. Illa vulgaris narratio, quam exhibet quoque Nonn. Dionys. XVIII, 27. v. supra pag. 22.—

γαςρίμ. Clemens Alexandr. Pædagog. L. II. p. 146. C. D. (Sylb.) pag. 171, 30 (Potter.): καὶ ἡ λαιμαργία μανία περὶ τὸν λαιμόν· καὶ ἡ γάςριμαργία ἀκρασία περὶ τὴν τροφήν· ὡς δὲ καὶ τὔνομα περιέχει, μανία ἐπὶ γαςέρα· ἐπεὶ μάργος ὁ μεμηνώς. Adde Hesych. v., Eustath. ad Homer. p. 1936, 51., Suid., Sturz. ad Empedocl. pag. 612. 13. Eurip. Cyclops. v. 310: τὸ μάργον σῆς γνάθȣ. Oppian. Halieut. I, 241: λαίμαργος ἔρως ἀκόρητος ἐδωδῆς. II, 213: γαςρὸς ἀριμάργοιο. 217: ἀφραδίῃσι λαιμάργοις. III, 182: δείπνοις μαργȣ̃ντες. V, 365: μαργαίνȣσι λαιμῷ. Nicolaus Damascenus pag. 463. 64 (Tauchniz.): τȣ̃τον (Camblitam Lydiæ regem) λέγεται ȣ̃τω γαςρίμαργον σφόδρα γενέσθαι, ὥςε καὶ τὴν αὐτȣ̃ γυναῖκα ἐπιθύσαντα καταφαγεῖν. . . . . Καὶ οἱ μὲν τȣ̃τον ἐκερτόμȣν ὡς γαςρίμαργον. Gregor. Naz. Tom. II. pag. 19: τῶν γαςριμάργων, ὧν θεὸς ἡ κοιλία. Nefas ducit Pindarus, Deorum aliquem gulosum dicere, qui tamen eo dedecore non vacui fuerunt, ut non prætermitterent primæ ecclesiæ doctores, hanc notam veterum religioni inurere. Clemens Alexandr. Admon. ad Gentes p. 26. C. (Sylburg.), pag. 35, 30 (Potter.): αὐτοί πȣ ἐξομολογȣ̃νται οἱ δαίμονες τὴν γαςριμαργίαν τὴν ἑαυτῶν (Hom. Il. IV, 49). Eam inprimis sacrificia spectasse, tum locus modo citatus probat (coll. paulo præcedente, ubi λίχνοι vocantur), tum sequentes (Potter. l. cit.): Tatianus Orat. c. 20: οἱ δαίμονες, ȣ̃ς ὑμεῖς οὕτω φατέ, σύμπηξιν ἐξ ὕλης λαβόντες, κτησάμενοί τε πνεῦμα τὸ ὑπ᾽ αὐτῆς, ἄσωτοι καὶ λίχνοι γεγόνασιν. Athenagoras cap. 23: οἱ περὶ τὴν ὕλην δαίμονες λίχνοι, περὶ τὰς κνίσσας καὶ τὸ τῶν ἱερείων αἷμα ὄντες. Origenes in Celsum Lib. 3. pag. 133: πάντες μὲν οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν

εἰσι δαιμόνια λίχνα, καὶ περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰ αἵματα καὶ τὰς ἀπὸ τῶν θυσιῶν ἀποφορὰς καλινδούμενα. Idem Lib. 7. pag. 334: ταῖς ἀπὸ τῶν θυσιῶν ἀναθυμιάμασι καὶ ταῖς ἀπὸ τῶν αἱμάτων καὶ ὁλοκαυτωμάτων ἀποφοραῖς τρεφόμενα αὐτῶν τὰ σώματα φιληδονούντων. Adde Theodoreti locum (Θεραπευτικῆς Serm. VIII) a Meursio citatum ad Lycophr. v. 1204 (Müller. pag. 1320.) — De maledicentia ipsis maledicis perniciosa v. Pyth. II, 96. —

V. 85—108.

Ὀλύμπου σκοποί, Olympi custodes, domini. Ol. VI, 101: Apollo, *Δάλου σκοπός*. Nem. V, 51: Acastus, *σκοπὸς Μαγνήτων*. Ol. XIV, 5: Gratiæ, *ἐπίσκοποι Μινυᾶν*. Adde Spanh. ad Callim. hymn. in Jov. v. 81., in Dian. v. 39. — *ἀλλὰ γάρ*, *sed enim*, i. e. *verum ista felicitas erat caduca, namque* etc. coll. Ol. VI, 89. Pyth. IV, 56. Viger. pag. 472. 811 (Herm. ed. III). — *καταπέψαι μέγαν ὄλβον*, *concoquere*. Hoc verbum ut simplex *πέψω* cum proprie sumtum duræ rei eam emollitionem significet, quæ concoctionis nomine venit, eandem notionem involvit improprie sumtum, ubi pro contextu idem est quod *frui, fovere, habere, tolerare, minuere* etc. Conjungitur autem vel cum bono, cui incommodi quid admixtum est, vel cum malo. Prius habes nostro loco (coll. Pyth. II, 47.), qui agit de *felicitatis onere ferendo*, de quo pluribus agetur ad Pyth. V, 15. Adde Hom. Il. II, 237: *γέρα πέσσεμεν*: concoquere donaria (e. contextu: male concoquenda), i. e. frui donariis, nil gaudii allaturis. Apollon. Rhod. I, 283: *ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω*. ubi Schol. Paris. (opp. ed. Brunck. II. T. II. p. 31.) minus diligenter habet:

τὸ δὲ πέσσειν, ἀντὶ τοῦ ἔχειν. Contextus enim antecedentium usum fructumque minus faustum indigitat. Pyth. IV, 329: τὰν ἀκίνδυνον αἰῶνα πέσσοντ'; *fruentem vita tuta quidem, sed ingloria*. coll. Isthm. VIII, 153: ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασσεν. ubi vide Heynium, coll. Eurip. Med. v. 142: ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν Δέσποινα. Alterius generis hæc sunt exempla: v. 131 hujus carminis: γῆρας ἕψειν (tolerare senectutem). Hom. Il. I, 81: χόλον καταπέψῃ (concoquat, eoque emolliat, minuat iram). IV, 513: χόλον θυμαλγέα πέσσει (fovet, habet iram funestam). VIII, 513: βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ (toleret). XXIV, 617: κήδεα πέσσει (dolores tolerat, habet). 639: κήδεα πέσσω; eodem sensu. Nonn. Dionys. XLII, 241: πέσσων κρυπτὸν ἕλκος ἐρώτων. Idem Convers. Evangel. Joh. XIX, 52: ὅς με λαβὼν παρέδωκεν, ἁμαρτάδα μείζονα πέσσει (fovet habetque). Paulo aliter Il. XXIV, 129: ἔδεαι κραδίην. Od. X, 379: θυμὸν ἔδων. Quint. Smyrn. III, 456: αἰὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν βίοτον κατέδων ὀδύνῃσιν. Sensu *tolerandi* vel *consumendi* Latinis usurpari verbum *concoquere*, docent lexica. Nostrates: verdauen, zu verdauen haben, hinbrüten etc. sensu passim eodem nec minus improprio. — ἐδυνάσθη. De hac forma vide Damm. v. δύναμαι. Adde Eur. Jon. v. 865: ἐδυνάσθην. Eodem pertinet δύνασις Pyth. IV, 424. V, 158. IX, 52. — Κόρῳ. Pindarus concoctionis figuram continuat. De κόρῳ improprio, s. *morali* vide ad Ol. XIII, 15. Tantalus igitur tantæ felicitatis impatiens, illi impar, ἕλεν ἄταν, ad quod Heynius bene comparat Pyth. II, 54: ἕλε μόχθον, in simili re. Adde Eurip. Troad. v. 1103: αἶσχος ἑλών. Eodem sensu Hippol. v. 1279: ἔσχεθες

ἄταν. Poetæ posteriores ἐλέσθαι habent eodem sensu. Menander fragm. incert. CCLXX (Meineke pag. 268): κρεῖττον δ' ἑλέσθαι ψεῦδος ἢ ἀληθὲς κακόν. Apoll. Rhod. II, 858: κῆδος ἕλοντο. III, 527: κακὸν οἶτον ἑλέσθαι. 692: κῆδος ἕλοιο. Oppian. Halieut. II, 633: μοῖραν ἕλοντο. — *Noxam, quam ipsi pater suspendit.* Ita capio voces: τὰν οἱ πατὴρ κ.τ.λ. Aliter alii, in quibus Böckhio Hermannoque οἱ πατὴρ idem esse videtur, quod πατήρ οἱ, i. e. οὗ, coll. Böckhii nott. critt. ad Ol. II, 28. Sed in ea quæstione mihi quidem distingui posse videtur pronominis οἷ positio ante nomen et post nomen. Quodsi post nomen ponitur, concedi potest, idem esse, quod οὗ, coll. Ol. IX, 24. Nem. VII, 32. Neque aliter tragici. Soph. Electr. v. 1144. (Erf. edit. maj.): ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προςηυδώμην ἀεί. Eur. Iphig. Aul. v. 603: σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, λεῖπε. Alcest. v. 325: σὺ δ', ὦ τέκνον, μοι, πῶς χορευθήσει καλῶς; Ubi obiter monendum, pronomen in exemplis euripideis ad sequentia quoque trahi posse, quod fecit Matth. in editione sua; ni forte in locis euripideis distinctionem prorsus omittendam censueris, quæ nunc Matthiæi sententia est, coll. Matth. ad Iphigen. Aul. v. 603 (Tom. VII. pag. 359). Et hoc præstare videtur. Verum aliter se res habet, ubi pronomen ante nomen collocatur, velut Ol. II, 28 (σφιν, γένει). VIII, 109 (σφιν, γένει). Idem jam apud Homerum v. Damm. pag. 1488—91. Adde Herodot. I, 34 (citat. Matth. Gramm. gr. maj. pag. 527. 28): μή τί οἱ κρεμάμενον τῷ παιδὶ ἐμπέσῃ. In his locis ea, quæ pronomen sequuntur (coll. huj. carm. v. 110: νιν, μέλαν γένειον), epexegeseos vice fungi, dudum mihi persuasum fuit, et video idem placere Matthiæo l. c. atque aliis, qui cita-

buntur ad Ol. II, 28. His expositis, pronomen οἱ nostro loco alius plane quæstionis esse facile concedes. Cohæret enim cum *ὑπερκρέμασεν*, *αὐτῷ* vero cum *καρτερόν*, quod non est molestum. Lapis enim ipsi suspensus *non erat per se spectatus καρτερός*, sed *Tantalo soli*. Quid multa? Lapidem habemus istum *imaginarium*, de quo vide Alcm. Fragm. LIII (Welker. p. 60 sqq.), ubi Tantalus lapidem istum timere dicitur: *ὁρέων μὲν οὐδέν, δοκέων δέ.* — In pœnæ Tantaleæ genere et loco maximopere apud Veteres variari, nota res. Vide quæ collegerunt Munker. et Verheyk. ad Antonin. Lib. cap. XXXVI (pag. 244. 45). Porson. ad Eurip. Orest. v. 5 (Eurip. tragœd. edit. Porson. Lips. 1802. p. 81. sq.). Fr. Jacobs. Animadvers. in Eurip. p. 10. Idem Animadvers. in Antholog. Græc. (Lips.) Tom. I. P. I. p. 176. Welker. libro supr. cit. pag. 60 seq. His locis addo: Forcell. et Schell. v. *Tantalus* (de Romanorum mentione Tantali creberrima). Nonn. Dionys. XXX, 293;

Ἄρεα δ' ἀῤῥαγέεσσιν ἀλυκτοπέδῃσι πεδήσω,
καί μιν ἀναλθήτοισιν ὅλον πληγῇσιν ἱμάσσω
εἰς τρόχον αὐτοκύλιστον, ὁμόδρομος οἷος ἀλήτης
Τάνταλος ἠεροφοίτης, ἢ Ἰξίων μεταναστης.

Anthol. Palat. V, CCXXXVI, 5 (Paulus Silentiarius) de Tantali pœna in inferno:

Τάνταλος ἀκριτόδακρυς· ὑπερτέλλοντα δὲ πέτρον
δείδιεν· ἀλλὰ θανεῖν δεύτερον οὐ δύναται.

Ibidem X, CXIV, 1 (Incertus):

Ἡ κρίσις ἐστὶ κάτω καὶ Τάνταλος.

In his narrationibus quænam (si locum pœnæ spectes) primitiva fuerit, difficile dictu. Poterat ea origina-

ria esse, quæ pœnam in ipso Tantali regno collocat. Subsequebatur ea, quæ Tantalum in inferno fingit punitum, quod habes in loco Odysseæ celeberrimo XI, 582 sqq. Hoc mihi probabilissimum videtur tum in aliis fabulis, quibus originem dedit regionum natura, tum in nostra, quæ, ut Niobes Tantalideæ supplicium, cum aliqua istius regionis mutatione physica cohærere et mihi videtur. Aristot. Meteorolog. II, 8 (Pac. Tom. I. pag. 786. B. C): *Ὅπȣ δ' ἂν γένηται τοιȣ̃τος σεισμὸς* (ventis inclusis effectus), *ἐπιπολάζει πλῆθος λίθων, ὥσπερ τῶν ἐν τοῖς λίκνοις ἀναβραττομένων· τȣ̃τον γὰρ τὸν τρόπον γενομένȣ σεισμȣ̃ τὰ περὶ Σίπυλον ἀνετράπη.* Strabo I, 3: *Μιμνήσκεται δὲ πρὸς ταῦτα τῶν ὑπὸ Δημοκλέȣς λεγομένων, σεισμȣ̀ς τινας μεγάλȣς, τȣ̀ς μὲν πάλαι περὶ Λυδίαν γενομένȣς καὶ Ἰωνίαν, μέχρι τῆς Τρωάδος ἱϛορȣ̃ντος, ὑφ' ὧν καὶ κῶμαι κατεπόθησαν, καὶ Σίπυλος κατεϛράφη, κατὰ τὴν Ταντάλȣ βασιλείαν, καὶ ἐξ ἑλῶν λίμναι ἐγένοντο.* Pausan. VII, xxiv, 7: *Τοιȣ̃τό γε δὴ κατέλαβε καὶ ἕτερον τὴν Ἰδέαν ἐν Σιπύλῳ πόλιν ἐς χάσμα ἀφανισθῆναι· ἐξ ὅτȣ δὲ ἡ Ἰδέα κατεάγη, τȣ̃ ὄρȣς ὕδωρ αὐτόθεν ἐῤῥύη, καὶ λίμνη τε ὀνομαζομένη Σαλόη τὸ χάσμα ἐγένετο· καὶ ἐρείπια πόλεως δῆτα ἦν ἐν τῇ λίμνῃ, πρὶν ἢ τὸ ὕδωρ ἀπέκρυψεν αὐτὰ τȣ̃ χειμάῤῥȣ.* Idem VIII, xvii, 3: *Ἀετȣ̀ς μὲν ὀνομαζομένȣς κυκνίȣς, μάλιϛα εἰκότας κύκνῳ λευκότητα, οἶδα ἐν Σιπύλῳ θεασάμενος περὶ λίμνην καλȣμένην Ταντάλȣ.* Plin. H. N. II, 93 (Harduin. T. I. pag. 115): (Terra devoravit) *Sipylum in Magnesia, et prius in eodem loco clarissimam urbem, quæ Tantalis vocabatur.* Quid? quod ista regio continuo fere terræ motu vexata videtur. Plin. H. N. V, 31 (Hard. T. I. pag. 279): *Interiere intus Daphnûs et Hermesia et Sipy-*

lam, quod ante Tantalis vocabatur, caput Mæoniæ, ubi nunc est stagnum Sale. Obiit et Archæopolis, substituta Sipylo, et inde illi Colpe, et huic Lebade. Huic meæ opinioni non adversatur locus homericus, antiquitate nimirum reliquorum poetarum locis potior. Primi homines, ut supra positum, in ipso regno una alterave ratione punitum Tantalum finxerunt. Hanc famam non deseruere poetæ quidam Odysseæ auctore posteriores. Postea in Orco punitum esse fama statuit; cujus rei prima mentio (*literaria*) in auctore Odysseæ (*a nobis*) deprehenditur. Ceterum similem pœnæ promotionem habes Pyth. I, 31 in mytho de Typhone, quem *primum* tenuit Cilicia, *postero tempore* regio Cumana et Sicula. — *ἔχει δὲ ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον.* Ad ἀπαλ. cfr. Ol. II, 105. Habet vitam *immanem*. τοῦτον autem vel pœnæ magnitudinem, vel formam spectat. Posterius præstat, coll. v. 173. 184. — ἐμπεδόμ. Noster loco simillimo Isthm. VIII, 23. Tantali saxum μόχθον vocat. De homine ægroto habet ἐμπεδόμ. Nonn. Convers. evangel. Joh. V, 11: Ἦν δέ τις ἐμπεδόμοχθος ἀνὴρ παρὰ γείτονι πηγῇ. De sole Tzetza Homericor. v. 277: Ἔχμονος ἀκαμάτοιο ἐὺν γόνον ἐμπεδόμοχθον. — Deinde vitam Tantali vocat πόνον, simili appositione, ut supra noxam dixerat λίθον, et Isthm. VIII, 23. idem saxum μόχθον. — De sensu τριῶν valde ambigitur, cum possit ex sequentibus subintelligi πόνων, alii vero tres maleficos illos infernos suspicentur, Ixionem, Tityum, Sisyphum. Jam priorem quoque rationem diversimode intelligi, satis constat. v. Schol. interque recentes Heynium, quocum facit Welkerus l. c. p. 61. His interpretibus cum præter facile πόνων supplementum nil favere vi-

deam[11]), posterius sequor, pro nihilo habita (in tali poeta) inæqualitate subjectorum in vocibus τριῶν et πόνον Noster itaque poeta Tantali pœnam in inferno collocat cui non adversatur totius loci contextus, aliter censente Welkero, qui l. c. Tantalum pœnam luisse inter vivos statuit. — Ambrosiam et nectar Diis clam subductum, mortalibus ipse propinarat. Unde metus, ne et ipsi immortales evaderent, quod contigerat Tantalo *Deorum* beneficio. De Tantalo nectaris ambrosiæque fure nota omnia. Vide Nonn. Dionysiac. I, 145:

Καὶ γὰρ ἐς εὐνὴν
Πλετῦς Ζεὺς Κρονίδης πεφορημένος, ὄφρα φυτεύσῃ
Τάνταλον, ὀρανίων ἀεσίφρονα φῶρα κυπέλλων,
αἰθέρος ἔντεα θῆκε.

Idem XVIII, 31:

Ἀλλὰ τί σοι, Διόνυσε, Λυκάονα παιδοφονῆα,
ξεινοδόκον μακάρων, καὶ Τάνταλον ἠεροφοίτην,
νεκταρέων ὀνόμηνα δολόφρονα φῶρα κυπέλλων,
δήϊον ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἄνδρα πιφάσκων;

Violaverat hoc furto Tantalus jus hospitii. Julius Firmicus Maternus l. c. p. 53: *Quatenus jus lædatur hospitii, vel quatenus amicitiæ jura turbentur, vel quatenus*

---

11) Perquam difficile est, praeter Tantali sempiternum e saxo metum tres alias aerumnas invenire. Conjungunt quidem Veteres saxum et sitim in regis supplicio, adjicique poterat *fames*. Enim vero in tertia aerumna haeremus. Eritne defessio, cum lapis imminens regem sedere non patiatur? Displicet. Vel cogitabis de amisso Deorum favore, regno ademto, denique filio a Diis relegato. Nec hoc probabile est. — Qui vero locum improprie sumunt (ut Heynius et Welkerus) de *labore continuo, non intermisso*, testimonia hujus dictionis luculenta nondum attulerunt.

nemae conciliatio sancta violetur; si quis ad injuriam pronus quaerit esse, ordinem scelerum de Tantali casibus discat. — *οἶσιν*. De Tantali immortalitate vide Anthologiæ Palat. locum e libro quinto supra citatum. — *Τέ-νεκα*. Tantali pœna duplex fuit, lapide super caput ejus suspenso et filio in terram remisso [12]. Posterius tantum h. l. commemorat, omisso priore, quod repetere jejunum fuisset. — *πάλιν αὖτις*. Duplicatio sollemnis. v. Nem. III, 109. Usum homericum habes apud Dammium pag. 1821. 22. Usum poetarum scenicorum illustrat Monkius ad Eurip. Alc. v. 189 (pag. 41. 42. repetit. Gothanæ per Wüstemannum factæ.) His addo: Soph. Trachin. v. 1090: *αὖ πάλιν*. Eurip. Heraclid. v. 791: *αὖθις αὖ*. Hel. v. 262: *αὖθις πάλιν*. v. 932: *πάλιν αὖθις αὖ*. Empedocl. v. 273 (Sturz. pag. 525): *πάλιν ὀπίσσω*. Anthol. Palat. IX, CLXXXII, 3 (Palladas): *αὖ πάλιν*. — *ταχύποτμ. ἀνέρ. ἔθνος*. Similiter Pyth. X, 43: *βρότεον ἔθνος*. Idem Nem. III, 129.

V. 109–151.

Poeta post digressionem narrationi minus piæ oppositam recurrit ad Pelopem, Olympiæ colonum gloriosum, qui Neptuni gratia istud decus assecutus fuit. *εὐάνθεμον φυάν*, ætatem floridam, i. e. juventutem. Isthm. VII, 47: *εὐανθέ' ἁλικίαν*, eodem, puto, sensu. Nonn. Dionys. XXXVIII, 154: *φέρων ἐνάνθεμον ἥβην*. Anthol. Palat. VII, DCII, 3 (Agathias scholasticus): *τεῇ δ'*

---

12) Paulo aliter Lycophr. v. 156:

Ὃν δὴ δὶς ἡβάσαντα καὶ βαρὺν πόθον
Φυγόντα Ναυμέδοντος ἁρπακτήριον
Ἴσχει' Ἐρεχθεὺς ἐς Λαιστριναίας γυίας.

εὐάνθεμος ἥβη, Αἴ, αἴ, μαψιδίη νῦν χθονός ἐςι κόνις. — νιν μέλαν γένειον. de his vide ad v. 91. — ἑτοῖμον γάμον, matrimonium *paratum*, secundum scholiasten, ἐπεὶ πᾶσι παρέκειτο. Paulo aliter Eurip. Hel. v. 1385:

Ἀλλ' ἐκπερᾷ γὰρ δωμάτων ὁ τὺς ἐμὺς
γάμυς ἑτοίμυς ἐκ χεροῖν ἔχειν δοκῶν.

Ibi enim de matrimonio certo sermo est. — γάμον et Ἱπποδ. pendere potest a σχεθέμεν, quare post γάμον recte non distinguitur. Ceterum σχεθέμεν semper aor. videtur esse, non præsens Petro Elmsleyo ad Heraclid. v. 272 (Edit. Lips. pag. 79.), ad Med. v. 995 (Edit. Lips. 250. 51.). Aliter censet Blomfieldius ad Aeschyli Prom. v. 16 (Edit. Lips. pag. 78). Adde Hermann. ad Sophocl. Electram p. 89., monente editore Lipsiensi. — Ἄγχι δ' ἐλθὼν πολιᾶς ἁλός. Ad sententiam cfr. Ol. VI, 104. ibique scholiastes vetus (de tempore precum): Οἰκεῖος δὲ καὶ ὁ καιρὸς πρὸς θείαν ἐπίκλησιν. ηὔχετο ὖν, φησίν, αἰτῶν καὶ παρακαλῶν νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀρχαιότατος δὲ ὁ τρόπος τῆς εὐχῆς. Ad locum precationis cfr. Nonn. Dionys. XXXV, 190 de Morrheo in mari Venerem (marinam) invocante:

ἐν δὲ ῥεέθροις
Ἰνδώην ἱκέτευεν ἐρυθραίην Ἀφροδίτην
εἰσαΐων, ὅτι Κύπρις ἀπόσπορός ἐςι θαλάσσης. —

Neptunum invocat Pelops certaminum curulium præsidem, ut Pyth. II, 23. Hiero rex curru decertaturus eundem veneratur. Teste Pausania V, XIII, 4. Venerem adorabat Pelops, antequam in certamen descenderet: Διαβάντι δὲ Ἕρμον ποταμόν, Ἀφροδίτης ἄγαλμα ἐν Τήμ-

νῳ πεποιημένον ἐκ μυρσίνης τεθηλυίας. ἀναθεῖναι δὲ Πέλοπα αὐτὸ παρειλήφαμεν μνήμῃ, προϊλασκόμενόν τε τὴν θεὸν, καὶ γενέσθαι οἱ τὸν γάμον τῆς Ἱπποδαμείας αἰτούμενον. — Initio autem precum Pelops generaliter loquens de Neptuni amoribus, pristinum Deo amorem in memoriam revocare putandus videtur. Sic quoque Böckhius. — Δῶρα Κυπρίας. Hymn. homer. in Cer. v. 102: δώρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης. Anacreon (Anthol. Palat. Tom. II. pag. 748. Epigr. IV): ἀγλαὰ δῶρ᾽ Ἀφροδίτης. — εἰς χάριν τέλλεται. Hoc verbum simile videtur verbo ἔρχομαι v. 161., ubi vide locum Sophocleum. Proprie *provenit*, ideoque *venit*, *est*. Denominationem a plantis desumtam puto, coll. Pyth. IV, 457. Adde Ol. XI, 5. 6. Ipsa autem phrasis leviter mutata recurrit Ol. VIII, 10: ἄνεται πρὸς χάριν, licet sensu diverso. De verbo τέλλω docte agit Schneider Lex. v. — Οἰνομάου. Paus. VI, XXII, 1 (a Thierschio citatus) de reliquiis Pisæ evanidis: Τεῖχος δὲ ἢ ἄλλο κατασκεύασματος ἐλείπετο οὐδὲν ἔτι, ἄμπελοι δὲ ἦσαν διὰ τοῦ χωρίου πεφυτευμέναι παντός, ἔνθα ἡ Πίσα ᾤκεῖτο. Nonn. Dionys. XLIII, 61: Οἰνομάου φιλακρήτοιο filii. Eorum nomina sunt: Οἰνοπίων et Στάφυλος. Nicandri Colophonii Fragm. XXII (Schneider. pag. 285): Οἰνεὺς δ᾽ ἐν κοίλοισιν ἀποθλίψας δεπάεσσιν οἶνον ἔκλησε. — De tredecim procis Hippodamiæ interemtis vide interprr. Addo Quint. Smyrn. IV, 526:

Ἦλιδος ἐκ δίης, ἐπεὶ μέγα ἔργον ἔρεξεν
παρφθάμενος θοὸν ἅρμα κακόφρονος Οἰνομάοιο,
ὅς ῥα τότ᾽ ἠϊθέοισιν ἀνηλέα τεῦχεν ὄλεθρον,
κούρης ἀμφὶ γάμοιο, περίφρονος Ἱπποδαμείης.

Nonn. Dionys. XIX, 151:

Οὐ δρόμος ἱπποσύνης, ἐκ Ἤλιδος εἰσὶν ἀγῶνες,
οὐ δρόμος Οἰνομάε γαμβροκτόνος. —

Dilationem nuptiarum idem Nonnus habet Dionys. XLVIII, 211., similem historiam cum ea comparans:

Χερσὶ δὲ παρθενίῃσι γαμήλιον ἁψαμένη πῦρ
ἡ γάμον ἀγνώσσεσα, τεὸν γάμον εἰσέτι μέλπει,
Οἰνόμαον πάλιν ἄλλον ὀπιπτεύεσα θανόντα.
Οἰνόμαος μὲν ὄλωλε, καταφθιμένε δὲ τοκῆος
τέρπεται Ἱπποδάμεια σὺν ἀρτιγάμῳ παρακοίτῃ.
Καὶ σὺ τεὲ γενέταο πόθες ῥίψασα θυέλλαις,
τέρπεο βοτρυόεντι συναπτομένη παρακοίτῃ,
μῶμον ἀλευομένη πατρώϊον. οὔ σε διδάξω
Σιθόνος ἐχθρὸν ἔρωτα καὶ ἀμβολίην ὑμεναίων,
ὃς φονίῃ παλάμῃ γαμβροκτόνον ἔγχος ἀείρων,
γηραλέην σε τέλεσσεν ἀπειρήτην Ἀφροδίτης. —

Sequitur sententia: *Magnum periculum imbellem virum non capit*, λαμβάνει. *Λαμβάνω* h. l. nil est nisi *ἄγω* Pyth. VII, 11: *ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ νῖκαι.* Eurip. Fragm. Phaëth. (Herm.) v. 45: *τὸ δίκαιον ἄγει* (impellit). Nec prorsus absimile *ἀερθεὶς* Nem. VII, 111. Accedit Anacreonticum illud: *οὐδ' αἱρέει με χρυσὸς* (Anacr. carm. XV. edit. Fischeri ultima). Nostrates similiter: anziehen, ergreifen, i. e. begeistern. Eodem ducere videtur Scholiastæ veteris *καταλαμβάνει* (capit, tenet). — *οἷσιν, τις.* Constructio ad sensum. Ad sententiam et ad structuram facit Eurip. Iphig. Aul. v. 18. 19: *ἀνδρῶν, ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής.* Med. v. 251: *λέγεσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον Ζῶμεν κατ' οἴκες, οἱ δὲ μάρνανται δορί.* — *Omnium laudum expers.* De sensu vocis *καλὰ* apud Nostrum v. ad Ol. XI, 18 (*ἀπείρατον καλῶν*). Nec

aliter Isthm. VIII, 153: ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασεν. — Vox πρᾶξις sensu nostri loci (*eventus*) repetitur Pyth. IX, 120. Soph. Aj. v. 781 (Erfurdt. ed. maj.): Αἴαντος πρᾶξιν. Haud aliter v. 783. De hoc significatu vide Erfurdtium ad Ai. v. 781. — Jam ἐδ' ὦν est *neque vero*, Pyth. IV, 529: μήτ' ὦν. Sed Ol. VI, 32 habes οὐ, ὅτ' ὦν. Anthol. Palat. XIV, xcii, 4 (Oraculum Pythiæ): ὅτε πόδες νέρτοι, οὔτ' ὦν χέρες. Ol. VI, 87: ὅτ' ἂν, ὅτ'. — De voce ἄκραντος vide ad Ol. II, 158. — ἀγάλλων, *ornans*, *decorans*, *augens*. Nem. V, 79: καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέα. — ἐν πτερ. idem quod σύν, de quo vide Blomfieldium ad Aesch. Prom. vinct. v. 432 (edit. Lips. pag. 32. not.). — Neptunus dedit Pelopi currum aureum et *equos alatos*. Hoc bene vidit Böckhius. Rem ego ulterius illustrabo et evincam. Nonn. Dionys. XX, 152 Pelopem Neptuni curru vectum in Græciam venisse ait:

Αἰνομανὴς Λυκόοργος· ἀποκταμένων δὲ σιδήρῳ
ἔστεφεν ἀνδρομέοισιν ἑὸν πυλεῶνα καρήνοις,
εἴκελος Οἰνομάῳ καὶ ὁμόχρονος, οὗ ποτε δειλὴ
πατρὸς ἀνυμφεύτοισι δόμοις ἐφυλάσσετο κούρη,
χήρη, γηραλέη, γαμίων ἔτι νῆϊς ἐρώτων,
εἰσόκε Ταντάλιδης, ἱππήλατον οἶδμα χαράσσων,
ἄβροχον ἅρμα φέρων τετράζυγον Ἐννοσιγαίου,
νυμφίδιον δρόμον εἶχεν, ὅτε τροχοειδέϊ κύκλῳ
Μύρτιλος αἰολόμητις ἐπίκλοπον ἤνυσε νίκην,
μιμηλῷ τελέσας ἀπατήλιον ἄξονα κηρῷ,
οἶκτον ἔχων καὶ ἔρωτα γοήμονος Ἱπποδαμείης.
καὶ δρόμος ἦν ἀνόνητος· ὑπ' ἠελίῳ δὲ δίφρου
κηροπαγὴς φλογόεντι ῥυμὸς θερμαίνετο πυρσῷ,
καὶ τροχὸν ἠκόντιζε λυθεὶς μινυώριος ἄξων.

Idem XXXVII, 338:

Εἰ μὲν ἀγηνορέεις Πελοπηΐδος εἵνεκα τέχνης,
ὑμετέρȣ γενετῆρος ἀλίδρομον ἅρμα γεραίρων,
Μύρτιλος αἰολόμητις ἐπίκλοπον ἤνυε νίκην,
μιμηλῷ τελέσας ἀπατήλιον ἄξονα κηρῷ.

Ubi vides duas sibi oppositas narrandi rationes, aliis Pelopem Neptuni curru[13]), aliis Myrtili fraude vicisse dicentibus. In loco antea apposito utrumque ita exhibetur, ut Neptuni curru in Græciam venisse, sed Myrtili fraude vicisse dicatur. His adde XXXVII, 307 (Scelmis ad Erechtheum in certamine curruum):

Λῆγε θαλασσαίοισι μάτην ἵπποισιν ἐρίζων·
Ἄλλον ἐμȣ̃ γενέταο Πέλοψ ποτὲ δίφρον ἐλαύνων,
Οἰνομάȣ νίκησεν ἀνικήτων δρόμον ἵππων.

In hoc loco equi marini simpliciter esse videntur *a Neptuno concessi*. De Pelopis equis alatis nil apud Nonnum. Sed cum Pindaro facit tum Cypseli arca Paus. V, xvii, 4 (Böckh. pag. 111.), in qua Pelopis equi alati cernebantur, tum Pherecydes apud Schol. Soph. Electr. v. 498 (Erfurdt. edit. maj. p. 231. 32): *Φησὶ δὲ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἱπποδάμειαν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων.* Curru autem, non navigio vectum Pelopem in Peloponnesum venisse testatur Eurip. Iphig. Taur. v. 1: *Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, ἐς Πίσαν μο-*

---

13) Claudian. Laud. Seren. reg. v. 166:

Curru Pisæa marino
Fugit tela Pelops. Nam perfidus objice regis
Prodidit Oenomai deceptum Myrtilus axem.

Ubi *currus marinus* is est, quem Neptunus illi dederat, vel quem per mare attulerat.

λὼν

ιῶν Θοαῖσιν ἵπποις, Οἰνομάυ γαμεῖ κόρην. Alium vero locum euripideum (Iphig. Taur. v. 183) alienum a nostro esse, bene vidit Matth. Eurip. Tom. VII. p. 429. Neque tamen istum locum de curru solis sumserim, sed de curru Aerumnæ velocissimo. — Eosdemque equos alatos fuisse Pelopique victoriam parasse, e Palæphæto famam vulgarem impugnante apparet. Palæphatus de Incredibilibus cap. XXX (Fischer.): Φασὶν, ὅτι Πέλοψ ἦλθεν, ἔχων ἵππυς ὑποπτέρυς, εἰς Πίσαν, μνηςευσόμενος Ἱπποδάμειαν, τὴν Οἰνομάυ θυγατέρα. ἐγὼ δὲ τὰ αὐτὰ λέγω καὶ περὶ τῦ Πέλοπος, ἅπερ καὶ περὶ Πηγάσυ (cap. XXIX). εἰ γὰρ Οἰνόμαος ᾔδει ὑποπτέρυς ὄντας τὺς τῦ Πέλοπος ἵππυς, ὐκ ἂν δὴ τὴν θυγατέρα αὐτῦ ἔδωκεν ἐπὶ τὸ ἅρμα αὐτῦ ἀναβιβάσαι. ῥητέον ὖν, ὅτι Πέλοψ ἦλθεν ἔχων πλοῖον. ἐπεγέγραπτο δὲ ἐπὶ τῦ πλοίυ· Ἵπποι ὑπόπτεροι. Ἁρπάσας δὲ τὴν κόρην, ᾤχετο φεύγων, ἀφ᾽ ὖ ὁ μῦθος προςανεπλάσθη. Tzetza ad Lycophr. v. 156. 57. (Müller. pag. 421): Τὸ δὲ δοθὲν αὐτῷ (Pelopi) παρὰ Ποσειδῶνος ἅρμα πλοῖον ἦν πτερὰ ἔχον τὰ λαίφη, μεθ᾽ ὖ ἀπελθὼν ἔχων ἐν αὐτῷ τῷ πλοίῳ καὶ τὸ ἴδιον ἅρμα ἐξελθὼν νικᾷ τὸν Οἰνόμαον. — Equos Pelopis Quint. Smyrn. IV, 532. ventis similes ait: οἱ γάρ τ᾽ εἴδοντ᾽ ἀνέμοισιν. Idem vero de Achillis equis (VIII, 156):

Οἵ τε καὶ ἀτρύγετον πέλαγος διὰ ποσσὶ θέυσιν,
ἀκρονύχων ψαύοντες, ἶσον δ᾽ ἀνέμοισι φέρονται.

Qui locus appositissimus est iis, quæ de Pelopis equis habet Philostrat. Imagg. (Böckh. pag. 111): Καὶ εὐχομένῳ τῷ Πέλοπι ἥκει χρυσῦν ἅρμα ἐκ θαλάττης· ἠπειρῶται δὲ οἱ ἵπποι καὶ οἷοι διαδραμεῖν τὸν Αἰγαῖον αὐχμηρῷ τῷ ἄξονι καὶ ἐλαφρᾷ τῇ ὁπλῇ. Adde Oppian. Cyneg. I, 231:

Ἵππος ἐπ' ἀνθερίκων ἔθεεν κέφοισι πόδεσσιν.
Ἄλλος ὑπὲρ πόντοιο, καὶ ὃ ςεφάνην ἐδίηνεν.

Ceterum Dii ipsi cum curribus equisque suis vere ἄβροχοι sunt. Vide Nonnum XX, 152. supra cit. pag. 47. Adde Eundem XI, 271 de eodem curru Neptuni Pelopisque loquentem:

Ὄλβιος Ἐννοσίγαιος, ἐπεί τινα γείτονα πάτρης
παιδὸς ἐμῦ Φρύγα κῦρον ἐφίλατο· τὸν δὲ κομίζων
χρύσεον εἰς Διὸς οἶκον ἀνήγαγεν, ἀςὸν Ὀλύμπυ,
καί οἱ, ὅτε σπεύδεσκεν ἐς ἱπποσύνην Ἀφροδίτης,
ὤπασεν ἄβροχον ἅρμα, γαμοςόλον Ἱπποδαμείης.

Idem XXIV, 111 (de Baccho):

Καὶ ςρατὸς ὡμάρτησεν ὁμοςόλος· ἰσσυμένυς δὲ
Εὔϊος ἔφθασε πάντας, ὀρεσσαύλων ἐπὶ δίφρων
ἄξονος ἀβρέκτοιο διαξύων ῥόον ὁλκῷ.

Idem XXXVI, 419 (de navibus Bacchi):

Ἄβροχον ἡνιόχευεν ὁδοιπόρον ἅρμα θαλάσσης.

Idem XXXVII, 336 (de equo Neptunio):

Ἄρσενα καὶ νέον ἵππον ὁδοιπόρον ἄβροχον ἅλμης.

Idem XXXIX, 375 (de curru Neptuni):

Μαρνάμενος δηΐοισι, καὶ ἄβροχον ἡνιοχεύων
ἅρμα Ποσειδάωνος ἐβακχεύθη Μελικέρτης.

Idem XL, 347 (de curru Galenes):

Φθέγγεται ὑγρομέδοντι θαλυσιὰς ἐνθάδε Δηώ,
κωφῆς ἄβροχον ἅρμα καθιππεύυσα Γαλήνης.

Idem XLIII, 203 (de equis Melicertis):

Καὶ δρόμον ὑγρὸν ἔλαυνε, τιταινομένοιο δὲ δίφρυ,
ἄκρον ὕδωρ ἀδίαντον ἐπέγραφεν ἄβροχος ὁπλή.

Idem ibidem 214 (Pan per mare incedens):

Πὰν κερόεις ἀβάτοισιν ἐν ὕδασι κῦφος ὁδίτης,
ἄβροχος αἰγείῃσιν ἀνακρέων ἅλα χηλαῖς.

Idem ibidem 351 (Baccha mari insiliens):

Καί τις ἀμεϱσινόοιο κατάσχετος ἅλματι λύσσης
ἴχνεσιν ἀβϱέκτοισιν ἐπεσκίϱτησε θαλάσσῃ.

Ejusdem generis est Alphei amatoris per mare Siculum cursus ἄβϱοχος. Idem XXXVII, 172:

Ἀλφειὸ δυσέϱωτος, ὃς εἰς Ἀϱέθουσαν ἱκάνει,
ἄβϱοχον ἕδνον ἔϱωτος ἄγων στεφανηφόϱον ὕδωϱ.

His adde, quæ de Euphemo notabuntur ad Pyth. IV. Sed ad Nostrum recurro. Aureum Pelopis currum habes Soph. Electr. v. 501:

Εὖτε γὰϱ ὁ ποντισθεὶς
Μυϱτίλος ἐκοιμάθη,
παγχϱύσων δίφϱων
δυστάνοις αἰκίαις
πϱόϱϱιζος ἐκϱιφθείς. —

Post victoriam apud Euripidem comparent equi Pelopis alati per mare currentes Or. v. 979:

Τὸ πτανὸν μὲν δίωγμα πώλων
τεθϱιπποβάμονι στόλῳ
Πέλοψ ὁπότε διεδίφϱευσε,
Μυϱτίλου φόνον
δικὼν εἰς οἶδμα πόντου.

Quadrigam refert Euripides ad tempora heroica, coll. Hel. v. 386:

Ὦ τὰς τεθϱίππους Οἰνομάῳ Πίσαν κάτα
Πέλοψ ἁμίλλας ἐξαμιλληθείς ποτε κ. τ. λ.

Et sic quoque artifex aëtomatis in templo Jovis Olympiæ (Paus. V, 10). Vide quoque Nonnum supra citatum pag. 47. Similem confusionem temporum adnotabimus ad Amphiarai currum Ol. VI, 22. Verum talia

post Pindarum facta. — *ἀκάμαντας ἵππȣς.* Ol. III, 6: *ἀκαμαντοπόδων ἵππων.* — Unde Pelops egressus Græciam petierit, de eo apud Veteres variatur. Tzetza ad Lycophr. v. 158 (Müller. pag. 421): *Ἔπεμψε δὲ* (Neptunus) *αὐτὸν ἀπὸ Λυδίας ἢ ἀπὸ Παφλαγονίας κατά τινας.* Idem ad Lycophr. v. 150 (Müller. pag. 409): *ὅτι ὁ Πέλοψ κατά τινας μὲν Λυδός, κατά τινας δὲ Παφλαγών.* — Ceterum huic Neptuni beneficio haud absimile est illud, quod habes Ol. VIII, 65., ubi Neptunus dilectum a se Aeacum a Trojæ ædificatione curru suo (*ἀν' ἵπποις χρυσέαις*) ipse domum refert, Aeginam scil. insulam. — *ἕλεν δ' Οἰνομάȣ* etc. *Vicit et acquisivit,* quod uno verbo exprimitur. coll. Nem. X, 46: *Ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἕλλανα ϛρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολὼν καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ ϛέφανον.* Nostram historiam duplici verbo exprimit Eurip. Iphig. Taur. v. 805:

Ἃ δ' εἶδον αὐτός, τάδε φράσω τεκμήρια·
Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρός,
ἣν χερσὶ πάλλων παρθένον Πισάτιδα
ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανών,
ἐν παρθενῶσι τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην.

Similem usum verbi *οἰκεῖν* habes apud Solonem XXIII, 2:

Τὴν πόλιν εὖ ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον. —

Velocitate equorum suorum devicit Pelops Oenomaum, quum fuerint alati. „Nec curabat fabula, portentosum esse certamen et contentionem imparem inter Pelopis alatos equos Oenomaique non alatos." *Böckhius.* Curabant nonnisi homines docti, narrationes portentosas ad naturæ modum vulgarem exigentes, ut Palæphatus et Tzetza supra notati. Qui vero alas non tribuebant equis Pe-

lopeis, ii fraudem aliquam in subsidium advocare solebant. V. Tzetzam ad Lycophr. v. 156. 57. (Müller. pag. 416. 17.), ac de axibus cereis doctam Mülleri notam p. 417., quibus addo Claudiani loc. supra citatum pag. 48., et Nonn. XXXVII, 428:

Ἅρμασιν Οἰνομάοιο πανείκελος, ὁππότε κηρῦ
θαλπομένε Φαέθοντι λυθεὶς ἀπατήλιος ἄξων,
ἱπποσύνην ἀνέκοπτε μεμηνότος ἡνιοχῆος.

De fraude Myrtili generaliter agit Seneca Thyest. v. 140 sqq. Denique simpliciter ad Pelopis Oenomaique historiam alludit idem poeta XXXVII, 136 sqq. Pelopem vero repudiantem victo rege Hippodamiæ matrimonium fingit Anthol. Palat. IX, ccccLXXX (Incertus). Hujus generis alia vide apud Paus. VI, xx, 4. — Initi hujus matrimonii memoriam servavit quoque ex Eleorum sententia virginum certamen Olympiæ celebratum. Paus. V, xvi, 3: *Ἐπανάγεσι δὲ καὶ τῶν παρθένων τὸν ἀγῶνα ἐς τὰ ἀρχαῖα, Ἱπποδάμειαν τῇ Ἥρᾳ τῶν γάμων τῶν Πέλοπος ἐκτίνεσαν χάριν, τάς τε ἑκκαίδεκα ἀθροῖσαι γυναῖκας λέγοντες, καὶ σὺν αὐταῖς διαθεῖναι πρώτην τὰ Ἡραῖα.* Pelopi vero Hippodamiam uxorem ducenti poculum Tamasium a Diis dono datum auctor est Lycophr. v. 854. Adde, quos ibidem citat Jo. Meursius (Müller. pag. 1289). Fuit autem Olympiæ locus Hippodamiæ sacer. Paus. VI, xx, 4: *Ἔστι δὲ ἐντὸς τῆς Ἄλτεως κατὰ τὴν πομπικὴν ἔσοδον Ἱπποδάμειον καλέμενον, ὅσον πλέθρε χωρίον περιεχόμενον θριγκῷ· ἐς τῦτο ἅπαξ κατὰ ἔτος ἕκαςόν ἐςι ταῖς γυναιξὶν ἔσοδος, αἳ θύεσι τῇ Ἱπποδαμείᾳ, καὶ ἄλλα ἐς τιμὴν δρῶσιν αὐτῆς.* — *Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱές*, *alumnos Virtutum, a quibus tanquam Nymphis nutricibus alebantur diligebanturque.*

Similis personificatio virtutum, quam alibi illustrabimus, conspicitur Anthol. Palat. I, x, 28 (Incertus): *Ἀέθλως ἀριςοπόνων ἀρετάων.* Usus autem verbi, qualem hic locus sistit, in antiquissima Græcorum poesi deprehenditur. Hesiod. opp. et d. v. 231 (Lösner.) de hominibus justis: *Θαλίῃς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.* Ubi alii legunt: *μεμηλότες.* Extra necessitatem. Apud poetas posteriores sæpissime. Oppian. Halieut. I, 155: *Ἔςι δέ τις πέτρῃσιν ἀλικλύςοισι μεμηλὼς Ξάνθος ἰδεῖν.* 299: *Γηπόνος ἀγχιάλοισι φυτηκομίῃσι μεμηλώς.* 653: *Τόφρα μὲν ὖν τοίῃσι τιθηνείῃσι μέμηλεν.* III, 156: *Σήπιαι αὖ τοίῃσι δολοφροσύνῃσι μέλονται.* 340: *Κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν ἀεὶ λεπρῇσι μέμηλε.* 359: *Οὔτι σαοφροσύνῃσι μεμηλότες ἥλικες ἄλλοι.* IV, 101: *Ὡς δὲ ποδωκείῃς μεμελημένοι ἄνδρες ἀέθλων.* V, 615: *Βρώμῃ τ' ἠδὲ ποτοῖσιν ἀφαυροτέροισι μέλονται.* Idem Cyneget. III, 49: *Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλει, τὸ δέ τ' αὖτε πόνοισιν.* 161: *Ἀμφότερον δὲ γάμῳ παιδοτροφίῃ τε μέμηλεν.* IV, 329: *Φυτηκομίῃσι μεμηλώς.* Quint. Smyrn. IV, 500: *Ἱππασίῃ μεμελημένον ἦτορ ἔχοντες.* 530: *Κεῖνός γε καὶ ἱππασίῃσι μεμηλώς.* X, 339. 40 (nisi vers. 40, spurius est): *Μορφῇ δὲ διέκριθεν ἄλλη ἀπ' ἄλλης· Ἡ δ' ἑτέρη χειμῶνι καὶ αἰγοκερῆϊ μέμηλε.* Nonn. Dionys. VI, 133: *Λάϊνον ἱςὸν ἔχοντα, μεμηλότα γείτοσι Νύμφαις.* XIII, 207: *Μύρμηκες, ἐφερπύζοντες ἀρούρης, Ποσσὶ πολυσπερέεσσι μεμηλότες.* 555: *Μεμηλότα γείτονι πέτρῃ Νυμφίον Ἐνδυμίωνα ποθοβλήτοιο Σελήνης.* XIV, 92. 94: *Νόμιον .. ποιμενίῃ σύριγγι μεμηλότα.* XIX, 229: *Κύπελλα, μεμηλότα καὶ Διονύσῳ.* XXIV, 240: *Τερπνὸν ἀσιγήτοισι μεμηλότα μῦθον Ἀθήναις.* XXV, 422: *Σιγαλέῃ δὲ λύρῃ μεμελημένον ἄνδρα δοκεύων.* XXVII,

106, 7: *Σώματα Τελχίνων πατρὶ Ποσειδάωνι μεμηλότα.* XXXI, 93: *Εὐσεβίῃ δὲ μεμηλότας ἔκτανεν Ἰνδούς.* XXXII, 263: *Ἀπτολέμοισι μεμηλότα θύρσον ἀέλλαις.* XXXVII, 1: *Φιλότητι μεμηλότες Ἰνδοί.* 12: *Φαῦνος ἐρημονόμῳ μεμελημένος ἠθάδι λόχμῃ.* 202: *Τεχνήεντι δόλῳ μεμελημένος.* 495: *Ἠθάδι πυγμαχίῃ μεμελημένος.* 502: *Πατρῴῳ μεμέλητο παρημένος ἐσχαρεῶνι.* 623: *Παλλάδι νικαίῃ μεμελημένος.* XXXVIII, 98: *Κελτοῖς ἑσπερίοισι μεμηλότα μῦθον Ὀλύμπου.* XL, 145: *Ἀνδράσι παρ᾽ Κιλίκεσσι μεμηλότα μῦθον ἀκούω.* XLI, 226: *Μεμελημένον ἐννέα Μούσαις .... ἵππιον ὕδωρ.* XLII, 431: *Ἔρωτι μεμηλότα μῦθον.* Ejusdem Convers. Evangel. Joh. I, 57: *Κεῖνος ὁ θεσπεσίῳ μεμελημένος ἠθάδι κόλπῳ Μουνογενής.* IV, 93: *Χῶρον ἐμυθήσασθε, μεμηλότα θεσπίδι βουλῇ.* IX, 129: *Κεῖνος ἀλιτροσύνῃσι πέλει μεμελημένος ἀνήρ.* 151: *Εἰ δὲ θεουδείῃσιν ἀνὴρ μεμελημένος εἴη·* XI, 207. 8: *Ἀνὴρ θυηπολίῃ μεμελημένος.* Anthol. Palat. V, cxxii, 4. 5 (Diagoras): *Οὐ γὰρ ὁ παῖς ἤπιος οὐδ᾽ ἄκακος, Ἀλλὰ μέλων πολλοῖσι.* VI, lxxx, 3 (Agathias scholasticus): *Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον Ἔρωτι.* VII, cxcix, 1 (Tymnes): *Ὄρνεον ὦ Χάρισιν μεμελημένον.* Ibidem cccLxx, 1 (Diodorus): *Βάκχῳ καὶ Μούσῃσι μεμηλότα ... Μένανδρον.* VIII, cxLvii, 1 (Gregorius theologus): *Βάσσε φίλος, Χριςῷ μεμελημένος ἔξοχον ἄλλων.* IX, ciii, 7 (Mundus Munatius): *Ἴλιον ἃ Νεμέσει μεμελημένον.* DCXXXI, 1 (Agathias scholasticus): *Χῶρος ἐγὼ Δαναοῖς μεμελημένος.* DCCVI, 1 (Ignotus) Arbor de se loquens: *Μέλομαι καὶ ξύλον Ἠελίῳ.* X, xvii, 5 (Antiphilus): *Εἰ Φοίβῳ μεμελήμεθα πάντες ἀοιδοί.* Eadem Anthol. Tom. III. pag. 970. Append. etc. cccci, 9. 10 (Incertus in marmoribus Elginianis):

῞Ωςε μάλιςα Παιδείᾳ πινυτῇ καὶ σοφίῃ μελόμην. Jamque pindarica præoccupavit Böckhius, quibus e Nostro addo: Χαλκέῳ τ' Ἄρει ἅδον Isthm. IV, 24. Μελησίμβροτον ῥίζαν Pyth. IV, 27. Adde Stanlejum ad Aesch. Choëph. 744 (Schütz.). Ejusdem fere generis sunt sequentia: Hesiod. Fragm. (Lösner. pag. 448) de vinolentis: Φιλεῖ δέ ἑ μαλθακὸς ὕπνος. Eurip. Med. v. 633: Στέργοι δέ με σωφροσύνα, δώρημα κάλλιςον θεῶν. Anthol. Palat. VII, ccccxl, 3 (Leonidas Tarentinus): Πολλὸν μὲν ξάνθαισιν ἀρεσκομένε Χαρίτεσσι. VIII, lxxxvi, 2 (Gregorius theologus): Κάλλεϊ καὶ σοφίῃ καὶ βασιλῆϊ φίλος. XIV, cvi, 3 (Aenigma incerti): Βορβόρῳ εὑρήσεις ἐμὲ φίλτατον. Eadem Anthol. Tom. II. (Appendix epigrammat. etc.) Epigr. xxxvi, 1 (Theætetus): Ἥνδανεν ἀνθρώποις, ὁ δ' ἐπιπλέον ἥνδανε Μέσαις Κράντωρ. Ibidem Epigr. ccxcv, 1 (Incertus): Μέσαισι ποθεινὸν Τιμόθεον. Ibidem Epigr. cccxvii, 2 (Incertus): Διονυσίῳ Μέσαις ἔξοχα φιλαμένῳ. — Νῦν δ' ἐν αἵμακερ. Similis dictione et sententia est locus Isthm. IV, 99., ubi enumeratis Alcidæ factis, poeta ita desinit: Νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιςον ὄλβον ἀμφέπων ναίει. — *Victimis interest*, μέμικται. Ut Pyth. V, 130. reges Cyrenenses ante ædes suas sepulti interesse laudibus Arcesilai easque audire dicuntur. Eodem ducit in nostro loco præter alia quietis significatio in verbo κλιθείς. Similiter Phineus cupit, post mortem interesse omnibus conviviis Apollon. Rhod. II, 446:

Ἀντὶ δὲ τῦ θάνατόν μοι ἄφαρ θεὸς ἐγγυαλίξαι,
καί κε θανὼν πάσῃσι μετέσσομαι ἀγλαΐῃσιν. —

Ἀλφεῦ πόρῳ, *ad Alphei fluentum*, i. e. *Alpheum*. Duplicem in ea re loquendi usum obtinuisse, sequentia

probant. Dicebatur Thryum Ἀλφεῦ πόρος (Il. II, 591), quod ibi vado transibant Alpheum, teste Strabone VIII, 3: ὅτι πεζῇ περατὸς εἶναι δοκεῖ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον. Nec aliter Stephanus v. Θρύον. His non obstat ipse Homerus XI, 711: Θρυόεσσα πόλις, τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ. Nec Quint. Smyrn. II, 241: Θρύον ἐπ' Ἀλφειοῖο ῥεέθροις. Uterque enim simpliciter de Thryi situ loquuntur. Noster verò locus periphrasticus est, ut jam locus ille in hymnis homericis (Mercur. v. 398: εἰς Πύλον ἠμαθόεντα ἐπ' Ἀλφειοῦ πόρον ἷξον). Idem usus sæpius apud Nostrum obtinet. Vide Lexica pindarica. De πόρῳ autem cum fluviis, mari etc. juncto vide, quæ congessit Spanhemius ad Callim. hymn. in Del. v. 45., nec non Müller. Lycophr. T. I. pag. 100. 188. in notis. Ego sequentia addo: Apollon. Rhod. I, 986: πόρους ἁλός. Oppian. Halieut. I, 426: ἁλὸς πόρον. III, 543: ἁλὸς πόρον. IV, 540: ἁλὸς πόρος. 595: ἅλμης πόρος. Nonn. Dionys. XXI, 1: πόρον ποταμοῖο. Tzetzæ Homerica v. 253: πόρον Σκαμάνδρου. Anthol. Palat. XIV, CXXIX, 1 (Metrodorus): Πλατὺν πόρον Ἀδριακοῖο. Nostro loco plane respondet Eurip. Electr. v. 367: Ἀλφειοῦ ῥεέθροις. v. 1274: Ἀλφειοῦ ῥοαῖς. Anthol. Palat. Tom. II. pag. 878. Epigr. CCCLXXXVI, 1 (Incert.): Παρ' Ἀλφειοῦ δίναις. Quint. Smyrn. II, 241: Παρ' Ἀλφειοῖο ῥεέθροις. VI, 234: Ῥόον Ἀλφειοῖο. Nonn. Dionys. XXX, 210: Ἀλφειοῦ παρὰ χεῦμα. — τύμβον ἀμφίπολον. Quodsi αἱμακουρίαι, de quibus bene præcipit vet. schol., Pelopi quotannis fiebant teste Paus. V, XIII, 2., tumuli prædicatum non generaliter spectabit hominum frequentiam in Alti et Pelopio (Böckh. pag. 112), sed turbam sacrificantium Pelopi, vel in Pelopio, vel in ipso herois tumulo. Eodem modo ἀμφίπολος dici poterat βωμός (Jovis), qui nunc voce fortiore πολυξενώ-

τατος dicitur, ob maximam in eo sacrificantium multitudinem, de quibus vide Böckhium l. c.. Denique ad Pelopis mortui honorem respicere primitivam Olympiorum institutionem, tum hic noster locus cum sequentibus (coll. rell. de Pelope locis pindarr.) indigitare videtur, tum memorabilis locus Clementis Alexandrini de quatuor primariis Græcorum ludis sacris, tanquam monumentis mortuorum. Extat in Admon. ad Gent. pag. 21. C. D. (Sylb.); pag. 29, 5. 10 (Potter.): *Ἴϑι δὴ καὶ τὰς ἀγῶνας ἐν βραχεῖ περιοδεύσωμεν, καὶ τὰς ἐπιτυμβίας ταυτασὶ πανηγύρεις καταλύσωμεν, Ἴσϑμιά τε καὶ Νέμεα καὶ Πύϑια καὶ τὰ ἐπὶ τύτοις Ὀλύμπια. Πυϑοῖ μὲν ὖν ὁ δράκων ὁ Πύϑιος ϑρησκεύεται, καὶ τῦ ὄφεως ἡ πανήγυρις καταγγέλλεται Πύϑια· Ἰσϑμοῖ δὲ σκύβαλον προσέπλυσεν ἐλεεινὸν ἡ ϑάλασσα, καὶ Μελικέρτην ὀδύρεται τὰ Ἴσϑμια· Νεμέασι δὲ ἄλλο παιδίον Ἀρχέμορος κεκήδευται, καὶ τῦ παιδίυ ὁ ἐπιτάφιος προσαγορεύεται Νέμεα. Πίσα δὲ ὑμῖν τάφος ἐςίν, ὦ Πανέλληνες, ἡνιόχυ Φρυγός· καὶ τῦ Πέλοπος τὰς χοάς, τὰ Ὀλύμπια, ὁ Φειδίυ σφετερίζεται Ζεύς. Μυςήρια ἦσαν ἄρα, ὡς ἔοικεν, οἱ ἀγῶνες ἐπὶ νεκροῖς διαϑλέμενοι, ὥσπερ καὶ τὰ λόγια, καὶ δεδήμευνται ἄμφω.* Cum hoc loco conf. Paus. V, 10. in. supra cit. p. 16.

V. 151—162.

Τὸ δὲ κλέος τηλόϑεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις Πέλοπος. In hujus loci interpretatione alios jungere *κλέος τᾶν Ὀλυμπιάδων*, alios *κλέος Πέλοπος*, constat. Prior ratio, quæ jam in editione Pindari romana conspicitur (*ὀλυμπιάδων, ἐν δρόμοις Πέλοπος*), decursum antecedentis sententiæ turbare videtur, ubi dictum est: *in ipso sepulchri loco honore fruitur Pelops*. Jam enim commoda optabilisque erit

talis sententiae continuatio: *sed non Olympiae tantum maximopere colitur Pelops* [14]). *Longe lateque patet disseminaturque ex Olympia Pelopis gloria, tum multitudinis ope ex omni Graecia confluentis, tum poetarum officio, quorum carmina ex hoc quasi fonte omnes terras pervadunt* (v. 13. 14.). Hieronis mentionem post sequentes demum sententias fieri, demonstrant verba remotiora: *ἐμὲ δὲ ςεφανῶσαι κ. τ. λ.* Bene autem a Pelopis victoris ante celebrati laude transitur ad laudes victorum, atque inde ad laudes Hieronis. Meliorem loci interpretationem haud novi. Similiter autem disjectas voces habes Pyth. II, 101: *Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριςον.* Pyth. IV, 520: *Μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου ἱςίων.* Adde ipsius hujus carminis v. 171—74. — *τηλόθεν.* Sensu proprio: *e longinquo*, i. e. in longinquum, procul. conf. *χερσόθεν* Ol. II, 132. *πεδόθεν* Isthm. V, 49. Eam locorum permutationem uberius illustrabo ad Ol. III, 22. — *δέδορκε, videt*, i. e. oratione pedestri *videtur, conspicitur*, coll. Nem. III, 145. IX, 98. Speculatur quasi fulgetque in terras longinquas decus Pelopis. Similiter Anthol. Palat. VII, ccccxcvi, 1 (Simonides):

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴςρον
τῆλε καὶ ἐκ Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν.

Ita noster Pyth. V, 75. Batti *ὄλβον* dicit *ὄμμα φαεννότατον.* — Deinde cum *Ὀλυμπιάδων* (sc. *ἑορτῶν*) *δρόμοις* compara Pyth. I, 60: *Πυθιάδος δ' ἐν δρό-*

14) Paus. V, xiii, 1: *Ἡρώων δὲ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοσοῦτον προτετιμημένος ἐςὶν ὁ Πέλοψ ὑπὸ Ἠλείων, ὅσον Ζεὺς θεῶν τῶν ἄλλων.* Tempore vero Graecorum byzantinorum Pelopis nomen vides honorifice inditum aurigae cuidam eximio. Anthol. Palat. XV, xlviii.

μῳ; qui locus nostræ interpretatioui novum calculum adjicit. Ceterum δρόμοι sunt curriculum Olympicum et cursus. — ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται. Ipsa pedum pernicitas æmulatur, ut Nem. IX, 27: ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἁμίλλαις. Naves æmulantes habes Isthm. V, 4: ἐριζόμεναι νᾶες ἐν πόντῳ. Eurip. Iphig. Aul. v. 210: ἅμιλλαν ποδοῖν. Currus vero solaris rotas æmulantes inter se facit Soph. Antig. v. 1052: Τροχὸς ἁμιλλητῆρας Ἡλίου. — Sic et sequentia personam induunt: ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι. Ad verba facit Nem. V, 72: σθένει γυίων θρασεῖ. — Post θρασύπονοι recentiores punctum figunt, quod jam habet Romana. Verba autem ἵνα — ἕνεκεν Olympiadum sistunt circumlocutionem, ratione habita certaminis et victoriæ, ac versu demum 162 ad Hieronem ipsum poeta revertitur. Colon stilo magis concinno præstitisset. Sed Noster alibi quoque dispescit sententias per se conjunctissimas. Recte igitur comma editionum priorum (Heyn. ed. ult.) relictum est. Nexus est: ... *ubi qui vicit*.. — εὐδίᾳ, *serenitas* impropria, ut in Fragm. inc. VII. Heyne III, 84., Böckh. Fragm. incert. 125. pag. 669. — ἀέθλων γ' ἕνεκεν. *Quantum quidem certaminum victoriæ præstare possunt.* Ita Böckhius. Bene quidem, quamquam alii dicent, otiosum esse γε hoc loco, ut Ol. VI, 47. et alibi. Sed γε nunquam abundare et mihi videtur. Vide Viger. ed. Herm. III. (1822) pag. 490. — τὸ δ' αἰεὶ παράμερον, *quod semper adest*, ut recte vidit Böckhius. Est enim hæc sententia prædicati μελιτόεσσαν ulterior expositio. *Ubi qui vicit, in totum reliquæ vitæ decursum decus consequitur, cujus ea natura est, ut nil eo possit dulcius cogitari, cum id ipsum, quod per totam vitam bene nos afficit, summi boni nomine dignum sit.*

Aliter Thierschius: — Was stets edles bringet der Tag, naht sich vor dem andern hochragend den Sterblichen. — *Darum* etc. Quod ita exponit: Das *neuerworbene* Gute, hier *der jüngste Sieg*, ist für jeden der nächste und höchste Gegenstand seiner Freude, für den Sänger aber Anlafs zu dem Lobliede. *Darum* geziemet ihm u. s. w. Verum gaudii gradus minus e tempore pendet, quo res aliqua prospera nobis accidit, quam e natura rei ipsius, quatenus in se habet, quod nos delectet. Itaque non proximus quisque eventus nos lætissimos habet, sed prosperrimus. — ἔρχεται. vide ad v. 122. Similiter ἔρχεται Soph. Aj. v. 1127 (Erfurdt.): Τοῦτ᾽ εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι. Similem verbi *venio* usum animadvertunt Lexicographi latini.

V. 162 – 179.

Præparato in antecedentibus ad Hieronis laudes reditu victorem ita celebrat, ut primum bonarum artium studium atque hospitalitatem regis jam in carminis initio (v. 22 sqq.) prædicatam, deinde potentiam ejus laudet, adjiciatque vota sua pro victoria curuli in ludis olympicis reportanda. — δὲ h. l. est signum carminis ad ipsum propositum redeuntis, coll. Ol. III, 67: Ἐμὲ δ᾽ ὧν πα θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις Θήρωνί τ᾽ ἐλθεῖν κῦδος. Hæc quoque in fine carminis dicta sunt. — ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι. Similiter flos et hymnus mixtus est supra v. 23. Pyth. X, 82 (ἄωτος ὕμνων). — De ἱππίῳ νόμῳ et Αἰοληΐδι μολπᾷ vide Heynium et Böckhium. — χρὴ est *officium poeticum* ut Pyth. IV, 1: Σάμερον μὲν χρή σε παρ᾽ ἀνδρὶ φίλῳ στάμεν, Μοῖσα. — In sequentibus est criticorum dissidium, legentium vel ἄλλον ἤ, vel ἀλλὰ καί. Illud,

quod habent Pal. A. B., tueri videntur exempla Böckhiana (nott. critt. pag. 352), hoc facilitas mutationis pro ἅμα καὶ Aldinæ. Ego facio cum codicibus. Ceterum de ἀλλὰ καί, non præcedente οὐ μόνον, vide Lamb. Bos. Ellips. pag. 788. 89. (Schæfer.). Καλὰ sunt generaliter ea, quæ nobilem hominem Græcorum, inprimis regem decebant, quo inprimis pertinuit rei curulis s. ἱπποτροφίας studium. Καλῶν studium in alio quoque rege Noster laudat Pyth. V, 155., ubi vide, quæ notavimus. — κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. Ad numerorum, harmoniæ, saltationis flexus extendit Böckhius πτυχῶν h. l. significationem. Noster ea voce alibi solummodo de montium recessibus utitur. Pyth. VI, 28 (ubi vide notata de πτυχός, πτυχῆς et πτυχῶν usu apud veteres poetas). IX, 28. Nem. II, 33. Mihi e Græcorum poesi nil innotuit, quod nostram dictionem plene indubieque possit illustrare. Nec tamen reticebo locos similes. Auctor fragm. lyr. apud Plutarch. Quæst. conviv. IX, 15 (Fragm. pind. opp. T. III. p. 41. Heyne): Καμπύλον μέλος διώκων. Anthol. Palat. XV, XXVII (med. p. 608. 9.) e Besantini Rhodii ovo hirundinis: κλυτᾶς πολύπλοκα μέτρα μολπᾶς. An de vestitu cogitandum? ut Anthol. Palat. II, 397 (Christodorus): Μέλος ὑφαίνων. De poesi contorta eoque obscura insipidaque habes verbum λυγίζω Anthol. Palat. XI, XX, 3 (Antipater Thessalon.): Οἵ τ' ἐπέων κόσμον λελυγισμένον ἀσκήσαντες. — De sequentibus vide Böckhium in Notis criticis, nec non in Explicationibus. Neque aliter Thierschius. Conjungendum esse ἐπίτροπος ἐὼν ταῖσι μερίμναισιν, et mihi dudum persuasum fuit. Deinde μήδεται absolute positum est, illustraturque verbis adjec-

tis ἔχων τοῦτο κῆδος. Sed quonam pertinet τοῦτο κῆδος, cum in antecedentibus non specialiter sit tale quid expositum? Cohæret, puto, cum τεαῖσι μερίμναισιν; quæ quales sint, expressum quidem h. l. nondum est, sed patet ex sequentibus. *Optatur victoriæ curulis ad victoriam equestrem accessio*. Simillime Nem. X, 53 — 61 tacitis primo votis expetit Noster Thiæo victoriam olympicam, quam finis demum totius loci clare exprimit. Talia sunt ex numero Gratiarum illarum pindaricarum, quas primum tentamen spinosas, altior indago divino quodam decore ornatas demonstrat. Sensui vocis ἐπίτροπος cognatum est Pyth. VIII, 101: θεῶν ὄπιν ἄφθιτον; oppositum vero Pyth. VIII, 133; ἀποτρόπῳ γνώμᾳ. — Deinde ἔχων κῆδος idem est quod τοῦτο κηδόμενος, quod probat locus a Böckhio citatus Nem. VI, 93. Nec aliter ἐλπίδα ἔχων Pyth. III, 196. Soph. Aj. v. 600: Ἐλπίδ' ἔχων. — γλυκυτέραν. Heynius supplet νίκην, omissam tum alias (Lamb. Bos. Ellips. pag. 320. Schäfer.), tum Ol. VII, 150., ut quidem Heynio videtur. Erat, cum ego ἀοιδὴν supplendam censerem, coll. Lamb. Bos. l. c. pag. 571. Verum id ipsum expressum est, licet procul positum, s. ὁδὸν λόγων. Mirifice autem mixta sunt diversa, scil. via sermonum, quam tum canere, tum invenire se dicit poeta. Primum ὁδὸς λόγων idem esse poterit, quod ipse λόγος, s. narratio, carmen, ut οἶμος ἐπέων Ol. IX, 72. proprie via est, qua poeta incedit ad divulgandas heroum laudes, h. e. carmen. Isthm. VI, 31. sunt κέλευθοι ἔργων carmina, s. laudes bene factorum. Similiter Fragm. incert. CLXXII. Heyne T. III, pag. 154. Böckh. II, 2. pag. 260:

Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.

i. e. cantum doricum. Nec aliter alii poetæ. Et primum locos quosdam Aeschyli, Sophoclis, Euripidis Aristophanisque attulit J. Potterus ad Lycophr. v. 10 (Müller pag. 1371 sq.). His addo Empedocl. v. 33 (Sturz. pag. 514): *Λόγων ἀτραπόν.* Idem apud Peyronum (Emped. et Parm. fragm. etc. Lips. 1810) pag. 27. 53: *Ἐλεύσομαι εἰς πόρον ὕμνων.* Lycophr. v. 15. coll. 10: *Διεξόδους ἐπῶν.* Oppian. Cyneget. I, 20: *Τρηχεῖαν ἀταρπὸν* (carminum). Musæus v. 175 (Passov.): *Ἐπέων κελεύθους.* Nonn. Convers. Evang. Joh. XVI, 96: *Μύθων κέλευθα.* Anthol. Palat. Tom. II. pag. 796. Epigr. cxi, 6 (Incertus): *Ηὕρατο παντοίην ἱστορίης ἀτραπόν.* Orph. Argonaut. v. 33: *Μαντείης πολυπείρονας οἴμους.* Ceterum huic dictioni imitationem subesse rei agonisticæ, mihi quoque verisimile est, de quo agam alio hujus libri loco. Jamque illam viam *λόγων canit*, ut Ol. IX, 72 *ἐπέων οἶμον* dicit *λιγύν*, i. e. carmen ipsum sonorum. Sed *invenit ὁδὸν λόγων.* Ea conjunctio secundam ingerit *viæ sermonum* h. l. significationem, *materiem canendi*, ut Nem. VII, 75: *ὁδὸν κυρίαν λόγων.* Ibid. VI, 75: *πρόσοδοι* (copia canendi) coll. 90: *ὁδόν.* Hanc canendi materiem invenit poeta Olympiæ, quo descendit ad spectandos ludos, s. ubi abstractum malueris pro concreto: eam laudis materiam subministrat illi Olympia (victoriæ olympicæ), unde poetarum carmina emissa per totum orbem disseminantur v. 13. [15]) Sicque habes Nostrum ad initia carminis recurrentem, quod et alibi animadvertes. — *Σὺν ἅρματι.* Hæ voces junctæ cum *κλεΐξειν* significa-

15) Similem geminationem significationis in voce εὖχος demonstrabimus ad Ol. X, 75.

nificabunt: *Curru vectus* (Hieronis victoris) *canam carmen dulcius*, i. e. *Hieronis victoria curulis carmen dulcius mihi inspirabit*. Connexæ cum ἐπίκερον etc. ita capienda sunt: *Curru vectus* (Hieronis victoris) *ego hymni materiam nanciscar, ut ipse rex victoriam est nactus*. Ita Noster Ol. VI, 37 sqq. ex Agesiæ victoria curuli materiam petens celebrandorum ejusdem majorum, *curru Agesiæ vehi se fingit in patriam istorum hominum*. Priori structuræ favet ordo naturalis verborum, posteriori exemplum modo allatum. Neque vero tollendam puto eam ambiguitatem ob alteram ambiguitatem in verbis ὁδὸν λόγων supra expositam. — ἐπίκερον, quod Thierschio est pro victoriæ olympicæ auctore divino, mihi cum ceteris interpretibus est viæ carminum prædicatum. Poeta se suosque hymnos adjutores vindicesque dicit victorum eorumque virtutis Ol. XIII, 137. Maxime vero huc facit locus, in quo poeta viam se victoribus virtutibusque eorum monstrare, in via immortalitatis gloriæque se præcedere fingit. Ol. IX, 120: Εἴην εὑρεσιεπής, ἀναγεῖσθαι πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ. Adde schol. ad n. locum: . . ἐπίκερον καὶ βοηθόν. οὐ γὰρ ἐάσει τὴν νίκην ὑπὸ λήθης ἀφανισθῆναι. Et paulo antea: βοηθῶν σου τῇ δόξῃ. — Reliqua (παρ' etc.) sunt verbi εὑρὼν expositio. — εὐδείελον. Apud Homerum insulæ Ithacæ et generaliter insulis adjicitur hæc vox. v. Damm. p. 378. Eminent e mari insulæ, ideoque conspicuæ sunt. Apud Nostrum Pyth. IV, 136 eadem significatio obtinere videtur. Adde hymn. homer. in Apoll. v. 438: Κρίσσην εὐδείελον. Oraculum Archilochi filio editum (Steph. Byz. v. Θάσσος): εὐδείελον ἄςυ. Nonn. Dionys. XXVI, 170: Ἀρσανίην εὐδείελον. Nec aliter

opinor hoc loco, quum montis prædicatum sit, ob altitudinem conspicui. Ol. VI, 110: Ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου. Lycophr. v. 42: Κρόνου παρ' ὄχθον αἰπύν. Anthol. Palat. XII, LXIV, 2 (Alcæus): Αἰπεινᾷ ὑπὸ Κρονίᾳ. Schol. ad n. locum: τὸν μετέωρον καὶ καλῶς ἔχοντα τοῦ ἡλίου κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν καὶ τὰ περὶ τὴν δείλην ἑῴαν. Ubi vides scholiasten (coll. schol. ad Pyth. IV, 137) non abhorrere ab iis grammaticis, quibus Ithaca Odyss. II, 167 videri poterat εὐδείελος (admodum occidentalis, πολὺ δείελος, de quo vide lexica v. δείελ.) ob situm istius insulæ a parte Græciæ occidentalis. Ceterum noster grammaticus non duas, sed tres significationes habet (ut Phavorinus v. εὐδείελος): *altum* s. conspicuum, *apricum* (i. e. εὔκρατον, εὐήλιον. Phavorin. v. εὐδείελος), *occidentalem*. Duas significationes habent scholia Pyth. IV, 137. Denique cui εὐδείελος h. l. videbitur improprie conspicuus, s. *clarus*, ei non adversabor, quamquam non est, quod propriam significationem derelinquamus. Erat enim Cronium Pisæ ἀκρωτήριον secundum scholion vetus ad v. 179., quod repetit Phavorinus v. Κρόνιον. Eodem pertinet Ἄλιδος ἀκρωτήριον s. Cronium Ol. IX, 12. coll. 4. — Κρόνιον ut Ol. VI, 110., sc. ὄρος (Paus. VI, xx, 1. 2.), vel ὄχθον (Ol. V, 40). Κρονίαν quoque (sc. κολώνην vel πέτραν) habes in Anthologiæ loco supra laudato. Nominis causam refert Pausan. VI, xx, 1 (coll. VII, 4): Ἐπὶ δὲ τοῦ ὄρους (Cronii) τῇ κορυφῇ θύουσιν οἱ Βασίλαι καλούμενοι τῷ Κρόνῳ κατὰ ἰσημερίαν τὴν ἐν τῷ ἦρι, Ἐλαφίῳ μηνὶ παρὰ Ἠλείοις.

V. 179—188.

Καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ. Ita jungo cum aliis interpretibus, quamquam sollemnius erat *ἀλκάν*. Sed vide Ol. XIII, 72: *Σίσυφον μὲν πυκνότατον παλάμαις*, pro *παλάμας*. Idem et in aliis locis animadvertes. Ceterum haec vocum ejusdem significationis copulatio emphatica usui homerico (*κρατερὸν μένος, κρατερῆφι βίηφι* Damm. pag. 1147) similis est. Nec aliter Porphyrius (Orell. opusc. Græc. vett. sententiosa et moralia Tom. I. pag. 318): *Ἀλκῆς μένος.* In Damageti epigrammate (Anthol. Palat. VI, CCLXXVII, 1) habes *ἀλκήεντας ὀϊστούς*. Vocem nutriendi vel pascendi iterum vides cum armis conjunctam, sed paulo aliter, Nem. X, 23: *Θρέψε δ'* (Argos) *αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος.* Sensus autem hujus verbi h. l. ex totius sententiæ explanatione elucebit. Plurimi cum scholiaste poetam gloriantem (ut alibi Ol. II, 149. etc.) faciunt vi sua poetica. Ita versuum antecedentium, ubi suam quoque poesin auxiliatricem vocat Noster, sententia continuatur, exponendo causam, ob quam ista de se enuntiaverit. Tum erit *μὲν ὦν* idem quod *γάρ*, ut videtur Thierschio: Denn es pflegt die Muse mir das Geschoſs höchster Kraft. Sed particula *μὲν ὦν* in continuando sermone cum quadam conclusionis significatione usurpatur, ut apud Latinos *et quidem*, sæpissime vero significat *imovero*, vel *enimvero*. coll. Viger. pag. 541. 845. Adde Schneiderum Lex. gr. v. *μὲν ὦν*. Hanc vero particulam nostro loco simul novæ orationis exordium esse, patet ex *δ'* post *ἄλλοισι*. Spectat igitur antecedentia et sequentia, quod apprime convenit ambiguitati sententiarum pindaricarum, quæ ipsæ quoque sæ-

pius antecedentia continuant, sequentia præparant. Jam si antecedentia spectantur; erit *καρτερ. βέλ.* virtus poetica, qua pollere se Noster dicit, atque sententia ipsa *γλυκυτέρας ὁδȣ̃ λόγων* ulterior expositio. Cum sequentibus connexa antithesin significabit virtutis Pindari atque aliorum. Neque tamen absimile vero est, *βέλος καρτερώτατον* hoc loco simul esse posse singularem aliquam laudem, quam servet Musa, i. e. quam poeta illico expositurus sit. Aliis hominibus reges opponit. *Summum inter reliquos mortales culmen reges tenent. Ideo summam laudem jam in te conferam.* Ita erit *τρέφει* tum *fovet*, tum *servat.* — Ad sensum improprium vocis *βέλος* etc. apud Nostrum vide interpretes. Alii poetæ ea formula simpliciter fere utuntur pro *cogitatione* vel *sermone*. Anacr. XXXII, 11 (Fischer.): *Φιλολοιδόροιο γλώσσης Φεύγω βέλεμνα κȣ̃φα.* Aesch. Suppl. v. 449: *Καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια.* Eumen. v. 674: *Ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος.* Soph. Antig.: (Erfurdt. ed. minor II) v. 1071: *Ὥςε τοξότης Ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα.* coll. v. 1020. Eurip. Hecub. v. 598: *Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νȣ̃ς ἐτόξευσεν μάτην.* Suppl. v. 456: *Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τάδ' ἐξηκόντισα.* Incert. Rhes. v. 872: *Οὐ γὰρ ἐς σὲ τείνεται Γλῶσσ', ὡς σὺ κομπεῖς.* Ion. v. 259: *Μεθῆκα τόξα· τἀπὶ τῷδε δὲ Ἐγώ τε σιγῶ.* v. 1431: *Εἰς τοῦθ' ἱκοίμην· τȣ̃δε τοξεύω, τέκνον.* Androm. v. 366: *Τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενός.* Tro. v. 446: *Ἀλλὰ γὰρ τί τȣ̀ς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνȣς;* Herc. fur. v. 1259: *Γλώσσης πικροῖς κέντροισιν.* Menandr. fragm. incert. LXXXVII (Meineke pag. 225): *Γλώσσῃ ματαίȣς ἐξακοντίσῃ λόγȣς.* Et insequenti fragm. inc. (Meineke ibid.) sermonem comparat

cum lapidis ictu. Anthol. Palat. VII, cccv, 6 (Philippus): Ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη. Nonn. Dionys. XIII, 483: Ἔγχος ἔχων στόμα θοῦρον, ἔπος ξίφος, ἀσπίδα φωνήν. v. 491: Γλώσσῃ ὀϊστεύοντα λάλον βέλος. XXXIV, 299: Μῦθον ἀκοντίζειν. Diog. Laërt. (Meibom.) V, 40 in vita Theophrasti: Ῥίγνυσθαι σοφίης τόξον ἀνιέμενον. Ex eodem fonte orta puto Eurip. Androm. v. 936: Ἐφῆκας γλῶσσαν. Hipp. v. 988: Γλῶσσαν ἀφεῖναι. Solon. XXVIII, 9: Γλῶσσαν οὐκ ἔτ' Ἀττικὴν ἱέντας. Greg. Naz. Christ. patiens (opp. T. II. p. 262): Γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι. Brunk. gnom. Εἰς λόγον v. 8: Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος. v. 15: Χριστὸς πονηροῖς οὐ τιτρώσκεται λόγοις. His adde, quæ observavimus ad Ol. IX, 62. — ἔσχατον κορυφ. Voces ἐσχ. et κορ. junctas habes Nem. X, 59: Ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς. Deinde ἔσχατον idem est quod ἐσχατιὰ Isthm. VI, 17., s. *summum*. — ἐπ' ἄλλοισι. De ἐπὶ causali vide Matth. Gr. gr. pag. 859. Adde Nos ad Ol. II, 21. Ad sensum loci aliquantisper facit Ol. IX, 158., ubi sermo est de variis viis gloriæ et felicitatis. — μηκέτι. Antecedentia poetam monent, ut preces addat pro victore et se ipso. Regem hortatur, ne velit ultra speculari, s. *ultra suam conditionem*. Pyth. III, 39: Παπταίνει τὰ πόρσω. Isthm. VII, 60: Τὰ μακρὰ δ' εἴ τις παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν. De verbo παπταίνω v. Blomfieldium ad Aesch. Prom. vinct. v. 334. — τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν. Primum χρόνος h. l. est *vita*, ut Pyth. V, 163. et apud Menandrum Hypobolimæis (Meineke pag. 166): Οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν ἐς χρόνον. Sed circa τοῦτον ambigunt interpretes. Alii vertunt: *ut talis* (tali conditione gaudens) *incedas per vitam*. Alii conjungunt cum χρόνον,

sed varia ratione. Göttlingius, Böckhio citatus, oppon h. l. vitam dicit alii vitæ post mortem sortiendæ secundum doctrinam de regeneratione. Videatur quoque Plat. Phædr. (Ast.) cap. 29. Sed hoc alienum a loco nostro, si quidem contextus simpliciorem rationem suadet. Böckhius: *per hanc vitam, dum fato fungaris*. Similes extant Menandri loci (Meineke pag. 166. 302.); sed ibi ἔτος alium sensum habere poterit. Mihi *τοῦτον χρόνον* est *hoc vitæ genus, hanc vitæ conditionem*, ut supra v. 95. *βίον τȣ̃τον*, et Menand. Arrhephoro (Meineke pag. 26): *Καταλιπὼν τȣ̃τον τὸν βίον*. Antea vero P. de regno locutus est. Vult itaque Noster, gloriose (ὑψȣ̃ coll. *κορυφ*. v. 181. et Pyth. X, 109) regem incedere per vitam regalem, s. frui regno, dum fato fungatur, quod posterius inprimis e pronomine *τοσσάδε* consequitur. Omnis vero generis gloriam regi precatur, inprimis eam, quæ nascitur e vita integra animoque in Deorum beneficia non ingrato, quod præcipue regem decet. Ceterum nec futuræ victoriæ aliorumque eventuum bonorum mentio excludi videtur. Cum *πατεῖν χρόνον* conf. *βίȣ τέλος διέρχεσθαι* Isthm. IV, 8. — *τοσσάδε*. *Haud minus, quam tu alte incedis*. Böckhius. Hoc adversatur primitivæ vocis significationi. Rectius Heynius: *pariter diu*. Sed quonam sensu? *Per eandem*, puto, *vitam*. Est enim sensus: *Ut vitam tuam regalem gloriose volo decurrere, ita meam poetæ*. Quod sibi eventurum dicit P., si poeseos laude præ ceteris Græcorum conspicuus *non desierit* victoribus carmine celebrandis adesse. In ultimis iterum vides ad carminis primordia (v. 22) redeuntem. Similiter vero laudem sibi poeticam apprecans aliud carmen claudit Pindarus, scil. Ol. VI.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Β'

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ,

ΑΡΜΑΤΙ.

Carminis pulcherrimi consilium in laude, solatio atque admonitione versatur. Prima initium (v. 1 — 14) et finem (v. 149 — fin.) occupat, in medio (v. 15 — 149) constitutum solatium et admonitio, ita tamen, ut post solatii expositionem victoria regis (fratrisque) paulo uberius celebretur (v. 82—93). Laus regis victoris introitu carminis magnifico brevissime prælibatur; namque ad alias gravioresque laudes fit transitus, hospitalitatem, fortitudinem, factorum splendorem, generis nobilitatem. Postremum hoc poetam facit abeuntem ad alteram majoremque carminis partem, in qua familiæ regiæ fortunam ita enarrat, ut a proximis majorum fatis ad initia gentis assurgat. *In tuis tuorumque fatis eum vides ordinem divinitus constitutum, ut post adversa evenerint lætiora. Multa perpessi majores tui, hujus regionis coloni, tuta postremo sede potiti sunt. Eandem lætorum post aspera consecutionem gentis tuæ primordia viderunt, primis Cadmidarum post acerbissimam mortem divinum honorem adeptis. Nec aliter factum post Laii, Oedipodis filiorumque calamitates; restituit Thersander splendorem felicita-*

*temque gentilem.**) Hinc ad triumphum regis (fratrisque) poeta recurrit. Jam sequitur admonitio, præmissis sententiis de voluptate victoriæ ac de opibus multum valentibus, si quidem accedat virtutum ornamentum. *Ea felicitate tu quoque ita fruere, ut judicii post mortem futuri memor justitiam probitatemque nunquam derelinquas.* Ceterum res post mortem futuras describens poeta multus est in enarranda felicitate proborum, parcus in describendo malorum supplicio, cum victorem admoneat *justitiæ* probitatisque laude florentem. Eaque futuræ felicitatis descriptio tum per se habebat, quod consolaretur regem multa perpessum, tum vitæ cum beatis agendæ promissionem, inter quos enumeratur Cadmus gentis Theroneæ auctor. Post hæc non sine superba sui mentione hostiumque Theronis nota acerba Pindarus ad laudem regis recurrit, quem ut supra (v. 11.) beneficiorum in amicos collatorum atque liberalitatis nomine prædicat.

Historicam carminis partem haud inepte scholiastæ illustrarunt, doctius vero sagacissimi in talibus ingenii vir, Augustus Böckhius.

---

*) Similiter Noster carmine Pyth. quinto Arcesilai fatis gentilibus utitur eo consilio, ut victorem a rebus terrestribus ad coelestia evehat. Ibi vero rerum prosperarum post adversa mentione rex ad gratias divino victoriae auctori agendas excitatur.

V. 1—29.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. Scholiastes vetus: *οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες· πρῶτον γὰρ τὰ ᾄσματα συντίθηται, εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα ἁρμόζεται.* Addit scholiastes recens contra oppositam aliorum interpretationem: *καὶ τοὔνομα δὲ ἐνέργειαν δηλοῖ ἀεί, καὶ οὐδέποτε πάθος.* His non obstat Odyss. I, 155., cum praeludium quoque materiei carminis accommodandum fuerit. Ut vero nostro loco carminibus lyra, sic apud Pratinam Athenaei Lib. XIV. pag. 617. C. D. (Gatak. opp. critt. pag. 237. D. E., Böckh. de metr. Pind. opp. T. I. P. II. pag. 258.) tibia serviit choro:

Ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω·
καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτης.

Et haec fere pristina fuit instrumentorum musicorum apud Graecos conditio, coll. Athen. ibid., qui haud paucos refert indignantes *ἐπὶ τῷ τοὺς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον· ἀλλὰ τοὺς χοροὺς συνᾴδειν τοῖς αὐληταῖς.* Nec tamen quadam dominatione caruit lyra, de quo vide Pyth. I, 1—7., ut et *μέλος* Ol. IX, 1—7. Alibi lyra et carmen unâ quasi incedunt. Apollon. Rhod. II, 161 (de Argonautis canentibus ad Orphei lyram):

Ὀρφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἄειδον.

Apud Nonnum vero Panicae syringis sonus cantum regit Dionys. XXIV, 39:

Καὶ σέο μυστιπόλοιο κυβερνήτειραν ἀοιδῆς
Πανιάδος σύριγγος ὁμόθροον αἴδεο μολπήν. —

Interrogationi ad hymnos similis est Sapphus interrogatio citharae fragm. XLIX (Volg.) — *Τίνα θεὸν κ. τ. λ.* Horatio Od. I, XII, obversata, veteribus visum. Sed ordine inverso agit Romanus, cum a mortali ad Deum ascendat, prae-

dicaturus primo loco Jovem nec non alios deos, deind Romanorum viros summos, postremo Augustum. Li quo carminis decursu quid vituperandum sit (Böckh Explicatt. pag. 122), equidem non video. Assurgit primum ab humanis ad divina. Deinde a principe Deorum ad inferiores cœlitum ordines gradatim descendit, a quibus simplicissimus fit transitus ad primum Romana historiæ heroem, Romulum. Deinde aliorum, qui inter Romanos famam adepti sunt, laude strictim memorat in Augusto subsistit, inter quem, ut romanæ historia consummationem, Jovemque imperio universi diviso carmen ad altiora graviter sane magnificeque resurgit. Jamque vides, omnem Horatiani carminis vim versari in alternanti quodam laudis ascensu ac descensu, omnemque orationem excepta conclusione meræ præparationis vice ita fungi, ut legentium animos comparatio per universum carmen decurrens ad laudis quasi culmen, comparationem dico Augusti cum Jove, sensim leniterque extollat. Multo aliter Pindarus, qui a Jove ad Theronem descendit, poematis sui consilio recte obsequens, de quo vide Præmonita. Eamque ob causam tripartitum illud exordium non ulterius persequitur. — *Ἤτοι Πίσα μὲν Διός.* Jovis dicebatur Pisa s. Olympia, coll. Isthm. II, 41 (*Ὀλυμπίου Διὸς ἄλσος*), quod præerat isti regioni ludisque Ol. XIII, 35 sqq., victoriamque præstabat ibid. v. 149. Eodem trahere poteris Ol. VI, 7, si quidem junxeris *Διὸς ἐν Πίσᾳ*, de quo plura ibi exponentur. Idem alibi audit Pisæ *μεδέων*. Anthol. Palat. XI, CCLVIII, 1 (Lucillius): *Τῷ Πίσης μεδέοντι.* Ibidem XII, LXIV, 1 (Alcæus): *Ζεῦ, Πίσης μεδέων.* Eodem sensu est Nostro sensu stricto *Ὀλύμπιος* Isthm. II,

41. nec non *Νεμεαῖος* Nem. II, 7. De Pisa Jovi sacra v. quoque Himer. Orat. V, 3. pag. 476. Wernsd. — *Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν.* Instituit Olympiadem, quod repetitur Ol. X, 70: *Πενταετηρίδ' ἔστασεν ἑορτάν.* De re ipsa consule schol. ad h. l. Adde Ol. III. X. — *Ἀκρόθ.*, appositive, loco *ἐκ τῶν ἀκρ.*, vel erat ipsa Olympias *ἀκροθίνιον πολέμου*, ut apud Paus. V, XXVII, 8 statua quædam dicitur *ἀκροθίνιον*, a Mendæis Jovi dicatum. Non repugnat Ol. X, 96., ubi *ἀκρόθινα* sociis belli distribuit Hercules. — *Θήρωνα δέ*, Thierschius bene: Die Stärke des Lobes liegt darin, dafs so der erste der Götter und der erste der Heroen genannt, mit diesen aber Theron in gleiche Reihe gestellt wird. Laudis vero concinnitatem in eo positam vides, quod primus memoratur, cui ludi sacrati fuere, secundus, qui sacravit, tertius, qui victor in illis extitit. Sed priorum laudem non ulterius persequens, Theronem statim celebrat majoresque ejus, in quorum historia multa deprehendit poeta pius et acutus, quæ victorem ad felicitatem præsentem rite percipiendam hortari poterant. — *τετραορίας ἕνεκα νικαφόρου γεγωνητέον ὄπι.* Ahlwardtius legit *τετρωρίας*, quoniam neque hoc loco, neque Pyth. II, 8. hujus vocis literæ *αο* monosyllabice pronuntiari possint. Deinde *γεγωνεῖν* in Pindaro laudi inservit, ut Ol. III, 117. Pyth. IX, 3. In reliquis video Criticorum dissensionem. Hermannus: *γεγωνητέον. ὄπι δίκαιον ξένων.* Addit Idem vir celeberrimus: „*Significat* (*ὄπις*) *reverentiam hominum erga Deos.* Hes. Theog. v. 222. Pind. Pyth. VIII, 102." In quibus mihi primum, cum Böckhio mutatio vocis *ξένον* in *ξένων* displicet. Deinde in *ὄπι* Hermanni hæreo. Apud auctores enim modo citatos *ὄπις* non est reveren-

tia hominum erga Deos, sed ea, quam habent Dii rerum humanarum, ratio, apud Hesiodum (e contextu) *pœna*, apud Pindarum *providentia divina*. Et hoc in aliorum quoque scriptorum locis obtinet, de quibus bene disserentem habes Schneiderum Lex. v. ὄπις. Excepto vero uno loco Pyth. VIII, 101., apud Nostrum semper significat *vocem*, coll. Lex. Pindarr. Et conjungitur cum verbis soni Nem. III, 116: *Ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων.* VII, 120 (Ahlwardt. ad nostr. l.): *Βασιλῆα δὲ θεῶν πρέπει δάπεδον ἀν' τόδε γαρυέμεν θευμερᾷ ὀπί.* Nostroque loco erit *clara voce celebrare*, ni abundantiam statueris, ut in formula ποσὶ τρέχειν etc. Jam Ahlwardtius ita legit: *γεγωνητέ' ὄπι τὸν δίκαιον ξένων.* Extra necessitatem, cum possit ὄπι (ὀπὶ) in ultima syllaba produci. — *δίκαιον ξένον.* *Hospitem* dicit Theronem, ut Hieronem (Böckh. Explicc. pag. 122), *probum* vero, ut Nem. VIII, 70. X, 100. Ceterum hoc quoque carmine hospitalitatis laus aliarum virtutum memorationem præit, ut Ol. I, 16. — Thero est *ἔρεισμ' Ἀκράγαντος*, ut Hector v. 146: *Τροίας κίον'*. Hymn. homer. in Mart. v. 3: *Ἄρες, ἕρκος Ὀλύμπε.* Callinus (Brunk. Gnom.) de viro forti v. 20: *Ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν.* Solon XX, 5 (de se, qui utrumque civitatis ordinem a mutua injuria arcebat): *Ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισιν.* Theognis (Bekker.) v. 233: *Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ, Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.* Eurip. Med. v. 594: *Παῖδας, ἔρυμα δώμασιν.* Lycophr. Cass. v. 281: *Ὦ δαῖμον, οἷον κίον' ἀϊστώσεις δόμων, Ἔρεισμα πάτρας δυστυχὲς ὑποσπάσας.* Ubi vide, quæ J. Meursii doctrina congessit. Adde J. Potterum ad eundem

versum. Oppian. Halieut. V, 45: *Βασιλῆες, ὀλύμπια τεί-χεα γαίης.* Idem Cyneget. I, 1 (Ad Imperatorem romanum): *Σοί μάκαρ, ἀείδω, γαίης ἐρικυδὲς ἔρεισμα.* Quint. Smyrn. II, 390. 435: *Ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα ἕρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων.* III, 449: *Ἐπεὶ τόσσον περ Ἀχαιῶν ἕρκος ἀπήερα.* 494: *Καὶ στρατὸν εὐρὺν ἀνερκέα θῆκας Ἀχαιῶν.* Anthol. Palat. II, 209 (Christodorus): Aiax Oilei *Λοκρίδος ἕρκος ἀρῆρης.* Ibidem v. 230: *Μίλων Σικελῆς ἔρυμα χθονός.* VII, CXXXVIII, 2 (Aceratus grammaticus): Hector *θειοδόμου τείχευς ἕρκος ἐρυμότατον.* CCCCXLI, 1 (Archilochus): *Ὑψηλοὺς Μεγάθυμον Ἀριστοφόωντά τε Νάξου Κίονας.* DCXLVIII, 5 (Leonidas Tarentinus) de eo, qui uxorem ducit liberosque procreat: *Ζωὴν στηλώσαιτο· κακὸς δ' ἄστυλος ἰδέσθαι Οἶκος.* Domus vero talis viri ἀκίων. VIII, VII, 3 (Gregorius theologus): Basilius *Ἕρμ' ἱερήων.* XXVIII, 6 (Idem): Mulier quædam *Ἕρμα γιταιῶν.* CXLVI, 1 (Idem): Homo quidam *Ἔρεισμα σταυροφόρων.* CLXIV, 3 (Idem): Mulier quædam *Ἕρμα γυναικῶν.* IX, CCCCXLVI, 5 (Julianus Aegyptius): *Ἕρκος ἐτύχθη Πατρὶ τέκος.* CCCCLVII, 6 (Incertus): Achilles, *Ὃς πᾶσιν Δαναοῖσιν ἀρήϊον ἕρκος ἐτύχθη.* Alia de usu vocis ἕρκος exponam ad Pyth. V, 151. Dicitur rex *propugnaculum Agrigenti*, cum hostes pepulerit (Diod. XI, 25), et alio quoque modo tutam præstiterit. — *εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον.* ἄωτον et ὀρθόπολιν omisso commate recte conjunguntur, ut sequentia (*καμόντες οἵ*) antecedentibus commode adhæreant. Majorum nobilium *florem*, s. ab ipsis editum vocat regem ut Nem. VIII, 15: *Ἡρώων ἄωτοι.* Frequentior apud Nostrum est usus vocum epicarum ἔρνος et θάλος. — Quare Thero ὀρθόπολις dicatur, ambigi licet. Proprie est ὀρθόπολις

is, qui urbem *erectam*, *conspicuam*, *claram* facit, coll. Nem. I, 21. Isthm. IV, 65.; ideoque haud multum differt a φερεσίπολις Pind. fragm. inc. XXXII., quocum aliquantisper convenit κομίζειν Pyth. VIII, fin. Illustrem fecerat patriam victoria olympica, hostium repulsione, denique operum magnificorum exstructione. Diod. supr. cit., e quo corrigendus schol. vetus: *συνέκτισε καὶ αὐτὸς τὴν Ἀκράγαντα.* E præda enim hostili urbem ornaverat ædificiis splendidis. v. Diod. Böckhiumque Explicc. pag. 123. Agrigentum alio tempore conditum, coll. v. 15 sqq. et interprr. ad v. 168. Ceterum urbis propugnatio maxime continetur voce ἔρεισμα. — *καμόντες οἱ πολλὰ θυμῷ.* Multas ærumnas ante novam sedem occupatam perpessi fuerant majores Theronis, diu multumque per varias terras jactati; de quo v. interppr. Neque tamen ipsam urbis exstructionem omni labore vel periculo caruisse, per se probabile est. Huic non repugnat loci nostri dictio, quæ duplex illud admittit: *post multas interque multas ærumnas.* Anthol. Palat. Tom. II. pag. 794. Epigr. CVIII, 1. 2 (Incertus apud Strabonem ibi cit.): *Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον Κτήσατο Κουρῆτιν γῆν δορί, πολλὰ καμών.* Callim. fragm. incert. XXI (Ernest. Tom. I. pag. 346) de Hercule: *Χαῖρε, βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά, Ἐκ δ' αὐτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.* Nonn. Dionys. XXXV, 196: *Τί πλέον Ἡρακλέης θρασὺς ἤνυσεν, εἴ τινα πηγὴν Πολλὰ καμὼν ὀλίγην ὀφιώδεα λύσατο Λέρνη;* Anthol. Palat. V, CCLXXIV, 5 (Rufinus) de amante voti compote facto: *Ἤνυσα, πολλὰ καμών.* Ibidem IX, CCCCLXXII, 1 (Incertus): *Πολλὰ καμὼν νόστησεν ἀνὴρ τλήθυμος Ὀδυσσεύς.* Ibidem IX, DCLXXVII, 1 (Agathias scholasticus) de

eo, qui multo labore domum erexit: *Πολλὰ καμών*. Ibidem XI, cxcv, 2 (Dioscorides): Histrio fabulam ægerrime docens: *ὁ καμὼν πολλά*. Ibid. Tom. II. pag. 836. Epigr. ccLII, 4 (Incertus) de mercatore defuncto: *Πολλὰ βένθεσι καμών*. Ibid. pag. 842. Epigr. cclxix, 5 (Incertus) de eo, qui plenus mœrore fratris cineres domum asportat: *Αὐτοκασίγνητος δὲ καμὼν μάλα πολλά*. Haud aliter *πολλὰ μογήσας*. Quint. Smyrn. I, 76: *Ἀνὴρ ἀλαοῖσιν ἐπ' ὄμμασι πολλὰ μογήσας*. Anthol. Palat. Tom. II. pag. 871. Epigr. cccLX, 1 (Incertus): Paulus Aegineta omnem medecinam uno volumine complexus dicitur *πολλὰ μογήσας*. De labore quoque poetico usurpari formulam *πολλὰ μογήσας*, monet Jacobs. Anthol. Lips. Tom. VI. pag. 389. 90. Denique Artemo quidem, ὁ ἀπὸ *Περγάμου*, idem, quem Tzetza ad Lycophr. Cass. v. 177. *Περγαμηνὸν* vocat, de conditoribus Agrigenti refert: *οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ῥᾷστου συνῳκίσθησαν*. Sed hoc ita restringendum videtur, ut multo minus malorum perpessi dicantur, quam in condenda Gela. v. Böckh. Explicc. pag. 120. Namque occupata demum ad fluvium istum sede *αἰὼν ἔφεπε μόρσιμος, πλοῦτόν καὶ χάριν ἄγων*. — *θυμῷ* ad epicam rationem dictum ut Nem. I, 60: *Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια σπερχθεῖσα θυμῷ*. Isthm. VI, 63: *Θυμῷ θέλων*. Ol. I, 65: *Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ*. De homericis v. Damm. v. *θυμὸς* et alibi. — *ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ*. Ambigue dictum. Dici possunt majores *fluvium occupasse*, i. e. ad fluvium sedes fixisse, cum ii, qui fluvii ripas occupant, ipsum fluvium occupare dicantur. Et hoc verborum indoli videtur accommodatum. Fluvius autem *Ἀκράγας* eodem sensu dicitur *οἴκημα ποταμοῦ* (Genii, qui istum fluvium inhabita-

bat. v. Böckh. Explicc. pag. 123) *ἱερόν*, quo apud alios poetas fluvii ipsi dicuntur *ἱεροί*, coll. Eurip. Med. v. 835: *Ἱερῶν ποταμῶν*. Alio tempore mihi visum: *sanctum domicilium ad fluvium*. Nec aliter Böckhius l. c., docte agens de Agrigenti templis. — *Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμός*. *Siciliæ decus, inter Siculos maxime conspicui*. Vide ad h. formulam interpretes. Schol. rec. ad v. 15: *οἱ περιφανέστατοι καὶ ἡγεμονικώτατοι*. Schol. vet. ad v. 17: *περίβλεπτοι ἦσαν ἐν Σικελίᾳ*, ut oculus in corpore sit *ἀξιολογώτερον*. — *αἰών τ' ἔφεπε μόρσιμος*. De sensu verbi *ἔφεπε* vide Heynium exponentem. Verum quomodocunque statueris, non prius illorum status videri poterat beatus, quam post Agrigenti occupationem. *Primum virtute conspicuos se reddiderunt. Hinc divitiæ, et quæ divitias comitatur gratia*. coll. Pyth. V, 5. Absolute, ut h. l. *ἐφέπω*, Pyth. V, 73 *ἕπομαι* ponitur. Adde Böckhium. — *πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς*. Aliis *ἐπὶ* est *propter*, aliis signum *additamenti*, ut forsan Nem. VI, 100. coll. Matth. Gr. gr. §. 586. pag. 859. Illud sequitur Heynius, de qua præpositionis *ἐπὶ* significatione vide Matth. Gr. gr. pag. cit. Sic quoque Anthol. Palat. VII, CCCLIX, 2 (Incertus): *Μισθὸν ἐπ' εὐσεβίῃ*. Ibid. Tom. II. pag. 734. Epigr. CCCLVIII, 3 (Leontius scholasticus): *Στήλην ἐπὶ νίκαις Εἷλες*. Idem pag. 873. Epigr. CCCLXXII, 1. 2 (Incertus): *Ὑβλαίῳ κήρυκι τόδ' Ἀρχίᾳ, Εὐκλέος υἱῷ, Δέξαι ἄγαλμ' εὔφρων, Φοῖβ', ἐπ' ἀπημοσύνῃ*. Ego nativam loci ambiguitatem suspicor, ac sensum utrumque copulandum, ut in Orphei locis simillimis. Hymn. XXV, 7. 8 (ad Protea):

Ἀλλά,

Ἀλλά, πάτερ, μόλε μυςιπόλοις ὁσίῃσι προνοίαις,
Πέμπων εὐόλβου βιότου τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

Idem hymn. XXXIII, 8. 9 (ad Victoriam):

Ἀλλά, μάκαιρ', ἔλθοις πεποθημένῳ ὄμματι φαιδρῷ,
αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις κλέος ἐσθλὸν ἄγουσα.

Ultimum quidem versum Joh. Scaliger (Orph. ed. Herm. pag. 575) ita vertit:

Semper præclaro jungens operi agmina laudum.

Verum neutro loco ambiguitatem præpositionis tollendam puto. — Deinde verbi ἄγω similem usum observa Anthol. Palat. IX, CCCCLXVIII, 2 (Incertus): Ἐπεὶ πόνος ἄσπετον εὖχος Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν. Orph. Λιθ. v. 766: χάριν φέρων non aliter. χάρις autem esse poterit *gratia, quae sequitur divitias*, coll. Pyth. V, 1—5. Thierschius de *corporis pulchritudine* cogitat (liebliche Gestalt), contextui parum convenienter. Nec ut gloriæ simpliciter spectatæ significatio eligatur, facit v. 17., qui jam ipse hanc notionem involvit. Denique γνήσιος mihi h. l. est *insitus* et *verus*. Illud virtutis prædicatum habes Isthm. III, 22: Ἀνδρῶν ἀρετὰν σύμφυτον. — Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας. Schol. vet.: ἀλλ' ὦ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας παῖ Ζεῦ. Eurip. Tro. v. 1279: Κρόνιε (Jupiter). Reliqui Græcorum de Cronio colle cogitant. Jupiter autem Olympius invocatur, cujus magnum fuit templum Agrigenti, quamquam non perfectum. Polyb. IX, 27. Poterat in idem templum pompa triumphalis duci. — ἕδος Ὀλύμπου idem quod Ὄλυμπον. — Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς, *delectatus his meis carminibus*, vel *chori cantu*. Raro ἰαίνομαι, cujus sensum bene explicat Hemsterhusius ad Hesych. T. II. pag. 4., h. sensu simpliciter usurpatur. Vide Fragm. scol. I (Heyne Tom. III. pag. 19). Apoll.

Rhod. III, 922: Ἰαινομένη. Quint. Smyrn. I, 80: Ὅμως δ' ἄρα βαιὸν ἰάνθη. Tzetza Homer. v. 294: Γήθησαν δὲ θεοὶ καὶ ἴανθεν τόνδε ἰδόντες. Creberrime jungitur cum substantivis ἦτορ, θυμός, κραδία, φρήν, φρένες. Hymn. hom. in Cer. v. 436: Θυμὸν ἴαινον. Apollon. Rhod. II, 306: Θυμὸν ἰαίνων. III, 920: Ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω. IV, 23: Ἐν φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. 914: Θυμὸν ἰανθείς. 1096: Φρένας ἰαίνεται. 1591: Ἰάνθη θυμός. Oppian. Halieut. I, 70: Ἦτορ ἰαίνετο. Cyneget. I, 356: Θυμὸν ἰαίνομαι. IV, 373: Θυμὸς ἰάνθη. Musæus v. 107: Θυμὸν ἰάνθη. Orph. Λιθ. v. 265: Μακάρων ἰαίνεται ἦτορ. Quint. Smyrn. I, 75: Περὶ φρεσὶ τυτθὸν ἰάνθη. 317: Θυμὸν ἰαίνει. 605: Ἅτε φρένας ἔνδον ἰαίνει. IV, 495: Ὁ δ' ἐνὶ φρεσὶ πάμπαν ἰάνθη. VI, 127: Ἦτορ ἰαίνεται. VII, 238: Θυμὸν ἴηναν. 340: Φρένας ἰαίνεσκεν. 382: Ἰαίνετο θυμός. 692: Θυμὸν ἰαίνομαι. Idem v. 540. X, 334: Θυμὸς ἰάνθη. XI, 164: Ἰαίνετο θυμῷ. 168: Ἰαίνεται ἦτορ. XIII, 63: Νόος δ' ἰαίνετ' Ἀχαιῶν. 83: Φρεσὶν ἰαίνοντο. XIV, 402: Ἀνὰ θυμὸν ἰαινόμενοι. 451: Θυμὸς ἰάνθη. Anthol. Palat. IX, DCCCVIII, 9 (Cyrus): Θυμὸν ἰάνθη. His adde, quæ habet Dammius ex Homero pag. 1103., Hemsterhusius ad Hesych. supra citatus, et Liebelius ad Archilochi fragm. XXV. — *Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον λοιπῷ γένει.* In his vocibus λοιπῷ γένει epexegeseos vice fungi, monui ad Ol. I, 91. Ejusdem plane generis est Ol. VIII, 109: *Κόσμον, ὅν σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει,* illis, sc. *generi* (*illorum*). Matthiæus Gr. gr. pag. 528: „Ihnen, nähmlich ihrem Geschlecht." Simillimum est Eurip. Bacch. v. 317: Ἡμῖν τε τιμὴ παντὶ τῷ γένει προσῇ. Incertus

Rhesi v. 640: Ἐχθρός τις ἡμῖν χρίμπτεται στρατεύματι. Vide Matthiæum (Gramm. gr.) modo citatum. Hermannum in Museo antiquitatis studiorum Vol. I. P. 1. pag. 172. Müllerum ad Lycophr. v. 1112 (Tom. I. pag. 192). Elmsleyum ad Eurip. Med. v. 981. Matthiæum ad eundem Euripidis locum, opp. Tom. VI. pag. 507. 8., ubi contra Elmsleyum quædam monentur. Alia dabimus ad Pyth. I, 14. 15. coll. IV, 129. 30. — ἄρουραν πατρίαν. Paulo aliter Ol. XII, 28: Ἀρούραις οἰκείαις. — Κόμισον, serva et trade. Illud obtinet Pyth. VIII, fin., ubi vide, quæ adnotavimus. De usu verbi homerico v. Dammium. Adde Spanhem. ad Callim. hymn. in Dian. v. 17. Opp. ed. Ern. T. II. pag. 183.

V. 29—55.

Poeta transit ad generalem sententiam antecedentibus opponendam. *Arva patria, Jupiter, serva ipsorum postero generi. Et hoc non altius tua potestate. Res enim factas ne Tempus quidem omnium parens reddere potest infectas.* Junge: τῶν δὲ ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν πεπραγμένων ἔργων τέλος, quod mihi periphrasticum videtur, pro τὰ δὲ πεπραγμένα ἔργα, non *eventus rerum*, ut Nem. X, 54: Πᾶν δὲ τέλος ἐν τὶν (Ζεῦ πάτερ) ἔργων. coll. Isthm. I, 36. Periphrastice Noster voce utitur Ol. XIII, 80 (μαχᾶν τέλος τέμνειν). Theogn. (Bekker.) v. 140: Πείρατ' ἀμηχανίης. Eurip. Orest. v. 1328: Σωτηρίας τέρμ', i. e. σωτηρία. Batrachom. v. 294: Πολέμου τέλος ἐξετελέσθη. Apollon. Rhod. IV, 1096: Δίκης πείρατα, i. e. δίκη. Archilochi fragm. XXIX (Liebel.) et Oppian. Halieut. V, 230: Πείρατα νίκης, i. e. νίκη. Steph. Byzant. v. Ἀσσός (Nicostratus): Ἀσσὸν ἴθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι. Plura

vide ad v. 57. — *πεπραγμένων ἐν δίκᾳ* etc. Alludit poeta ad majorum Theronis ipsiusque historiam. Injuste facta (*παρὰ δίκαν πεπραγμένα*) a majoribus Theronis refert v. 70 sqq. Noster vero locus, quatenus Theronem ipsum spectat, secundum interpretes ad injustum Hieronis cum Therone bellum alludit. V. inprimis Böckhium in Præmonitis ad nostrum carmen. — *Facta infecta reddi non possunt*. Pseudo-Phocylides (Brunck. Gnom.) v. 50: *Οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον*. — *Χρόνος, ὁ πάντων πατήρ*. Aliter Euripides, qui *αἰῶνα* Croni filium dicit Heracl. v. 895: *Αἰών, Κρόνου παῖς*. Sed idem poeta Tempus patrem vocat Dierum Suppl. v. 789: *Χρόνος, παλαιὸς πατὴρ ἁμερᾶν*. Deinde cum sit ante omnia, senem vocant barbatum. Aesch. Prom. vinct. v. 981: *Ὁ γηράσκων Χρόνος*. Nonn. Dionys. XXXVIII, 90: *Γέρων Χρόνος αἰών*. Idem XLVII, 472: *Πολιοῖο Χρόνου*. Idem Convers. Evangel. Jo. III, 79: *Εὐρυγένειος Αἰών*. VI, 216: *Ἕως δολιχοῖο γενείου Ἀμφιλαφῆς πολιῇσι κόμην λευκαίνεται αἰών*. VI, 146: *Αἰὼν εὐρυγένειος*. Anthol. Palat. II, 135 (Christodorus): *Γέρων Αἰών*. Ibidem IX, ccccxcii, 1 (Incertus): *Πολιὸς Χρόνος*. Aeternitatem Temporis vide Ead. Anthol. IX, dcclxxxviii, 1 (Incertus): *Ἄμβροτος αἰών*. Vim temporis sequentia spectant. Sophocl. Electr. v. 179: *Χρόνος εὐμαρὴς θεός*. Philemon fragm. incert. CXVII (Meineke pag. 429): *Ὁ Χρόνος ὁ μέγας*. Nonn. Conv. Ev. Jo. X, 62. Anthol. Pal. T. II. p. 863. Epigr. cccxxiii, 4 (Inc.): *Πανδαμάτωρ Χρόνος*. Ibid. p. 863. Ep. cccxxvi, 6 (Incertus): *Χεὶρ Χρόνοιο*. Noster Temporis potestati omnium Deorum potestatem subjicit fragm. incert. L. (Heyne Tom. III. pag. 107): *Ἄνακτα τὸν πάν-*

των ὑπερβάλλοντα Χρόνον μακάρων. Persis vero Tempus fuit *Creator verus, omnibus limitibus major.* Phönicibus „*Ante omnes res Tempus, Tenebrae, Desiderium.*" coll. Schelling: Ueber die Gottheiten von Samothrake pag. 54 sqq., ubi loci pindarici omissi sunt. — Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν. Fieri *potest*, vel *solet*. v. Matth. Gr. gr. p. 722. — Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν. Color dictionis e re militari s. agonistica tractus, quod repetitum vides v. 41 (πένθος δὲ etc.). Χάρματα ἐσλὰ sunt gaudia *fortia, calamitate obstante validiora.* Ab his *domitum* ac *devictum* quasi *necatur* infortunium. Eurip. Med. v. 1175: Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο. Herc. fur. v. 101: Κάμνουσι γάρ τοι καὶ βροτῶν αἱ συμφοραί. Menander in Supplemento sententiarum singularium v. 48 (Meineke pag. 337): Νίκα λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφοράν. Thryphiodor. Ἰλ. ἅλ. v. 9: Ξιφέων δ' ἔθνησκον ἀπειλαί. — Idem infortunium dicit poeta παλίγκοτον. Etymol. M. v. ἀβακής. Σαπφώ. Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν παλιγκότων Ὀργάν. Hesychius: παλίγκοτα, ὀργίλα. Melius puto Suidas: Παλινσκίῳ, σκοτεινῷ. τὸ γὰρ πάλιν ἐπίτασιν δηλοῖ, ὡς παλιγκάπηλος, παλίμπρατος. Jam παλίγκοτος proprie est *denuo iratus*, ut Nonn. Dionys. XXVII, 177: Μηδὲ πάλιν Βάκχοισι παλίγκοτον οἶδμα κορύσσων. XLVIII, 4: Χόλον παλίγκοτον. Deinde *iterum atque iterum iratus*, i. e. *valde iratus*. coll. Nem. IV, 156. Maxime vero huc facit Aesch. Agam. v. 579 (Schütz.): Τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου. Adde Eundem v. 863. 874: Κληδόνας παλιγκότους. Simillime *ira* et *inimicitiae* personam induunt apud Iso-

cratem Panegyr. cap. 42 (Wolf. pag. 172): *Οὕτως ἀει-μνήστον* (*semper memorem, eoque continuam, immortalem*) *πρὸς αὐτὺς τὴν ὀργὴν ἔχυσιν.* Idem de pace pag. 422 (Wolf.): *Ἐξ ὧν ἀειμνήστυς τὰς ἔχθρας πρὸς ἀλλήλυς ἔχυσιν.* Debeo utrumque locum celeberrimo Alcmanis editori pag. 86., ubi versum Theognidis 1202 (Bekker.) acute ita mutat: *Τῆς αἰειμνήςης εἵνεκα ναυτιλίης.* — *Ὅταν θεῦ Μοῖρα πέμπῃ ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. Quando Dei Parca altam felicitatem sublime facit assurgere.* De voce *ἀνεκὰς* vide Schneiderum in Lexico gr. et Böckhium in Nott. critt. Idem est, quod *ἄνω, ὑψῦ, in altum. Πέμπω* deinde est *erigere, tollere*, ut apud Bacchylidem carm. ad Ebrietatem, ubi de Veneris spe, cui accedant Bacchi dona, ait: *Ἀνδράσι θ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας*, i. e. curas cogitationesque sublime fert. Nec differt inde *ὑψῦ φέρειν* Pyth. X, 109. Ceterum *πέμπω* alibi apud Nostrum ad plantarum incrementa et similia alludit Ol. VII, 122. coll. 127 (*βλάστε*) de insula e mari proventura: *Φαεινὸν εἰς αἰθέρα πεμφθεῖσαν.* Similiter *ἀναπέμπειν* apud alios scriptores de terra plantas progerminante. Orph. Hymn. XXIX, 17 (ad Proserpinam): *Καρπὺς δ' ἀνάπεμπ' ἀπὸ γαίης.* — *θεῦ Μοῖρα. Parca.* V. 65 simpliciter habetur *Μοῖρα.* Sed nostra dictio alibi quoque invenitur. Simonides (de mulieribus) v. 104: *Θεῦ Μοῖραν.* Apollon. Rhod. I, 450: *Μοῖρα θεῶν.* Anthol. Palat. Tom. II. pag. 755. Epigr. ix, 86 (Aristoteles): *Μοῖρα θεῶν.* — *Ὄλβον ὑψηλόν.* Pyth. II, 47 eodem puto sensu: *Μακρὸν ὄλβον, magnam felicitatem.* Empedocles v. 355 (Sturz.): *Ἐξ οἵης τιμῆς τε καὶ ὅσσυ μήκεος ὄλβυ.* Idem v. 420: *Ὅς δὴ μήκιςον πραπίδων*

ἐκτήσατο πλῦτον. Eurip. Iphig. Aul. v. 585: Εὐμήκεις τύχας. Ceterum in versibus illustratis bene perspexit Pindarus naturam humanam, quæ capacior tenaciorque esse videtur lætitiæ voluptatisque quam doloris, cum parva sæpe felicitas summi infortunii dolorisque sensum memoriamque extinguat. — Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις Κάδμοιο κόραις. *Convenit hoc dictum in Cadmi filias.* Similem pronominis ὅτος in eodem nomine omissionem vides Pyth. I, 69: Ὁ δὲ λόγος ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει. Thucyd. I, 2: Καὶ παράδειγμα τόδε τῦ λόγυ (hujus, s. nostri) οὐκ ἐλάχιςόν ἐςι. De quo loco uberius a Nobis disputatum in Seebodii libro menstruo: Kritische Bibliothek für das Schul- und Unterrichtswesen. 1821. pag. 94—97. Aeschyl. Agam. v. 1001 (Schütz): Νόσος γὰρ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει; ubi ex antecedentibus coll. v. 835. supplendum est αὕτη. — εὐθρόνοις Κάδμοιο κόραις. Cadmi filiæ (Κάδμυ κόραι Pyth. XI, 1. coll. III, 174) sunt *Semele, Ino, Autonoë, Agaue,* coll. scholiis. Ex his prima tantum et secunda hoc carmine exempli vice fungitur, cum post magnum infortunium eximiam præ reliquis sororibus felicitatem adeptæ sint; quamquam nec hæ omni solatio caruerint, sed ipsæ quoque cum sororibus ὕςερον ἔτυχον τῆς ἐκ θεῶν τιμῆς. Schol. De his plura vide ad Pyth. III, 174 sqq. — εὔθρονος h. l. vel humanam, vel divinam Cadmidarum conditionem spectat. De Diis semper a Pindaro adhibetur vox. v. Pyth. IX, 105. Nem. III, 145. Isthm. II, 8. Ita jam Homerus apud Schol. Nec impedit quidquam, quo minus eandem significationem nostro quoque loco applicemus. Bene Heynius: „Εὔθρονοι ex more antiquo deæ et heroinæ, ut reginæ, præclare ad-

dignitatem declarandam, ut alias *χρυσόθρονοι* [Pyth. IV, 464. de heroina Cyrene. Nem. I, 58. de Junone]." — *Πένθος δὲ πιτνεῖ βαρὺ κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.* In hac loci scriptione criticis recentioribus scio me adversari. v. Mingarell. apud Heynium, Böckhium in Nott. critt., Hermannum apud Heynium, Ahlwardtium in sua poetæ editione. Iis poetæ locus „non sententia est, sed narratio variæ Cadmidarum fortunæ, quæ incipit a verbis *ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις Κάδμοιο κόραις*; generalis autem sententia præcesserat: *Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἂν* etc." Böckh. in Nott. critt. pag. 355. Jamque lenissima Böckhii mutatio est: *δ' ἐπίτνει.* Hermannus legit: *δ' ἔπιτνε.* Ahlwardtius: *δ' ἔπιτνεν.* Ego cum interpretibus prioribus facio, quibus videbatur Pindarus narrationem generali sententia, jam ante v. 35. obvia, interpellare, cum potuisset concinnius æquabiliusque narrationem continuare. Quod ita consentit cum usu pindarico, ut eam ipsam ob causam veterem lectionem retinendam putem. Neque otiosa mihi sententiæ repetitio est, cum is ipse mihi cardo esse videatur in Theronis majorumque ejus fatis enarrandis. *Multa sane majores tui perpessi sunt; nec tu omnis infortunii expers fuisti. Verum ea est rerum humanarum divinitus constituta natura, ut soleat gravis licet calamitas novissimo quoque fortunæ favore oblitterari.* Jamque ex mea sententia *δὲ* post *ἕπεται* idem erit quod *γάρ.* — De verbo *πίτνω* (*πιτνῶ*) alii aliter. Videatur Elmsleyus ad Med. v. 55. ed. Lips. pag. 74. Hermannus in Elmsleyi edit. Heracl. Lipsiens. pag. 56 — 59. Idem Eurip. Bacch. præfat. pag. xxxv sq. Matthiæus Eurip. Tom. VI. pag. 436. — *Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσα*

βρόμῳ κεραυνῦ ταννέθειρα Σεμέλα. Sequuntur generalis sententiæ antecedentis duo exempla demonstrativa. — *ζώει.* Soph. Electr. v. 154. 55: *Οἵα Χρυσόθεμις ζώει.* Cfr. Oed. C. v. 1213. et Nonn. infra laudatum pag. 91. — Particulæ *μὲν* respondet remotum *δ'* v. 51. — *ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνῦ.* Eurip. Bacch. v. 6 (de Eadem): *Μητρὸς κεραυνίας.* v. 86: *Λιπῦσ' αἰῶνα κεραυνίᾳ πλαγᾷ.* v. 555: *Σεμέλας ἱερὸν ἀμφὶ τάφον, ἅν ποτε κεραυνοβόλος ἔλιπε φλόγα δὶς βροντᾶς.* De inopinato vero Numinis cujusque adspectu et occursu mortalibus pernicioso cfr. Spanhem. ad Callim. hymn. in Lavacr. Pall. v. 101. T. II. pag. 690 — 694 (Ernesti). Secundum Nonn. Dionys. XXXI, 230 (v. pag. 90) Jupiter ipse Semelam in cœlum evexit, secundum alios Bacchus filius. Anthol. Palat. III, 1 (Incertus):

Τάνδε Διὸς δμαθεῖσαν ἐν ὠδίνεσσι κεραυνῦ,
Καλλίκομον Κάδμυ παῖδα καὶ Ἁρμονίης,
ματέρα θυρσοχαρῆς ἀνάγει γόνος ἐξ Ἀχέροντος,
Τὰν ἄθεον Πενθεῦς ὕβριν ἀμειβόμενος.

Quibus adde, quos citat Jacobsius Anthol. Lips. Tom. IX. pag. 402. — *Vivit inter Cœlites.* Nonn. Dionys. X, 129 (Semele de se gloriabunda):

Σεμέλη λάχε κύκλον Ὀλύμπυ.

Idem XXV, 116:

Σεμέλη δ' ἐπέβαινεν Ὀλύμπυ,
σὺν Διΐ, σὺν Μακάρεσσι μιῆς ψαύυσα τραπέζης,
υἱέϊ βοτρυόεντι παρεζομένη Διονύσῳ.

Idem XXXI, 33:

Σεμέλην ἔσω ναίυσαν Ὀλύμπυ.

Ibidem v. 49:

Κρονίδης πόλον ἄςρων
ἔδνα πόρεν Σεμέλῃ.

Ibid. v. 230:

Ζεὺς Σεμέλην ἐς Ὄλυμπον ἀνήγαγε, μητέρα Βάκχȣ. —

V. 46. Semela dicitur τανυέθειρα, non diversa dictione a. καλλίκομος in Anthol. loco supra citato, quod aliâs quoque Heroinæ prædicatum est Pyth. IX, 186., ut generaliter mulierum Nem. X, 17. Atque Ol. III, 2. est Helena καλλιπλόκαμος. Alii Semelam ideo τανυέθειραν dici putant, quod passis et longioribus quam ceteræ deæ vel heroinæ crinibus picta sit, ut filius quoque ejus Isthm. VII, 5. εὐρυχαίτας dicitur, et Nonn. Dionys. XXXV, 218 τανυπλόκαμος. Sed istam artis formam non semper sibi constitisse inde patet, quod apud Nostrum Fragm. Dithyramb. III. (Heyne III, 68) eadem Semele ἑλικάμπυξ vocatur. — φιλεῖ δέ μιν Παλλὰς αἰεί. Jovi Minerva filia semper assidet. Callim. hymn. Apoll. v. 29. ibiquè Spanhem. Debet igitur eosdem amicos et inimicos habere. Eidem mensæ S. admovetur Nonn. XXV, 116., assidetque filio Baccho Nonn. ibid. — παῖς scil. Semelæ, Dionysus, quo nomine semper apud Nostrum legitur ille Deus. — κισσοφόρος. Idem est κισσοδέτας Fragm. Dithyramb. III. (Heyne III, 67). — λέγοντι δ'. Odyss. V, 333 sqq. (Böckh. Explicc. pag. 125.). Apud Nonnum Dionys. IX, 78 — 91. his verbis Inoi vitam inter Nereidas gloriosam vaticinatur Mercurius:

Ἀλλὰ σὺ μούνη
ἔσσεαι αὐχήεσσα, τόσης ναέτειρα θαλάσσης,
οἶκον ἀμειβομένη Ποσιδήϊον· εἰναλίη δὲ
ὡς Θέτις, ὡς Γαλάτεια φατίζεται Ὑδριὰς Ἰνώ.
οὐ χθονίῳ κενεῶνι καταχρύψει σε Κιθαιρών·

ἀλλὰ σὺ Νηρεΐδων μία γίνεαι· ἀντὶ δὲ Κάδμε
ἐλπίδι λωϊτέρῃ καλέσεις Νηρῆα τοκῆα,
παιδὶ τεῷ ζώουσα σὺν ἀθανάτῳ Μελικέρτῃ,
Λευκοθέη, κρατέουσα χυτῆς κληῗδα γαλήνης,
εὐπλοΐης μεδέουσα μετ᾽ Αἰόλον· εὐδιόων δὲ
σοὶ πίσυνος πλεύσειε φιλέμπορος ἐὰν ἀλὶ ναύτης,
βωμὸν ἕνα στήσας Ἐνοσίχθονι καὶ Μελικέρτῃ,
ῥέζων ἀμφοτέροισι. θαλασσαίοιο δὲ δίφρε
δέξεται ἡνιοχῆα Παλαίμονα Κυανοχαίτης.

Idem X, 124 (de Eadem):

Καὶ ἔπλετο ποντιὰς Ἰνὼ
Νηρεΐς, ἀφλοίσβοιο κυβερνήτειρα γαλήνης.

Idem XI, 210 (de Eadem):

Ὅττι καὶ αὐτὴν
Λευκοθέην ζώουσαν ἐδέξατο Κυανοχαίτης,
καὶ μία Νηρεΐδων κικλήσκεται. —

De Leucothea et filio Melicerte vide Pyth. XI, 3. ibique schol. Fragm. Epin. I, 1 (Heyne III, 7). Ad sensum praepositionis ἀμφὶ faciunt, quae adnotavi ad Ol. I, 80. pag. 32. 33. — βίοτον ἄφθιτον τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον est pleonasmus emphaticus ut Nem. I, 105: Τὸν ἅπαντα χρόνον ἀεί. Hymn. homer. in Cerer. v. 264: Τιμὴ δ᾽ ἄφθιτος αἰέν. Ibid. v. 268: Αἰὲν — ἤματα πάντα. Menander Pseudohercule (Meineke pag. 182): Ἐνδελεχῶς ἕξεις ἀεί. Ubi multa ejusdem plane generis collegit editor doctissimus. Similia vide apud Eundem pag. 214. Callimach. hymn. in Apoll. v. 83: Ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ. coll. Jacobs. Anthol. Palat. Tom. III. pag. LXXII. Quint. Smyrn. VII, 88: Οὐρανὸν ἄφθιτον αἰεί. Poeta apud Dionys. Halicarn. Hist. Lib. I. (Meurs. ad Lycophr. v. 53. Müller. pag. 1174): Σέβας ἄφθι-

τον αἰεί. Idem poeta ibidem: *Τὸν ἀεὶ χρόνον... ἤματα πάντα.* Anthol. Palat. XIV, xxiv, 6 (Incertus): *Μακάρων ἱερὸν χορὸν ἄφθιτον αἰεί.* Tzetza Homer. v. 126: *Ἀεὶ κλέος ἄφθιτον.* Proxime accedit Eurip. Iphig. Taur. v. 467: *Μακρὸν χρόνον, ἀεί* (*diu*, et quidem *semper*), unde aliqua lux oritur Aeschylo Choëph. v. 955. 56.

V. 55—64.

Præceps illa in Cadmidarum domo rerum conversio, inprimis Semelæ et Inus repentina mors ad novam sententiam deducit; *incerta esse futura, tum quoad vitæ, tum quoad felicitatis durationem.*—*Ἤτοι βροτῶν γε κέκριται πεῖρας οὔ τι θανάτου.* Bene Heynius: „*Οὐ κέκριται, οὐ διακεκριμένον, οὐ δῆλον, σαφές ἐστι* (*κατά τι*), *ullo modo, quando mors mortales oppressura sit.* Similia Nem. VI, 10—13." Nec aliter scholiastæ. — In reliquis multa interpretum ærumna. Heynius in Nott. critt.: „ὁπότε laborat seu sensu, seu usu, seu scriptione. Vulgo accipitur ac si esset *πότερον.* In Schol. redditur *ποίαν, ποδαπήν, πότε* et *οὐδέποτε.*" Idem in Nott. exeget.: „ὁπότε est *quando, cum, quo tempore,* et respondet *τῷ τότε*, aut alii definito; grammatica itaque ratio ordinat verba: *οὐδὲ κέκριται, neque certum est, non constat,* (eo tempore) *quo diem finiemus integra cum fortuna.* Quæ jejuna sunt: sive *Ἀμέραν* de singulis diebus, sive de novissimo die seu de vita intelligas. Nec quæritur, *quando,* sed *num, πότερον, integra felicitate* morituri simus. Videtur adeo ὁπότε requirere *τότε* in anteced. *οὐδὲ* (*κέκριται πέρας θανάτου τότε* sc. *γενησόμενον*) ὁπότε τελ., *nec liquet, mortem nos oppressuram esse tum, cum integro fortunæ statu vitam tranquille finire licebit.* Sin ἀμέ-

ϱαν de singulis diebus dictum est, erit accipiendum: ne tum quidem πέϱας ϑανάτϐ constat, quum, *quoties diem hilariter integra felicitate exigemus*. Quod vix placere potest." — Böckhius: „In sequentibus magna difficultas est, de qua expedienda prope desperaveram, quod ὁπότε positum reperitur, ubi exspectaveris εἴποτε. Id optime perspexit Thierschius Act. philol. Monac. T. I. F. II. p. 207., ubi dicit: „*In eo loco duplex constructio in unam conflata:* ὁπότε τελευτάσομεν *et* εἰ σὺν ἀγαϑῷ τελευτάσομεν;" quod tamen quomodo fieri possit, non intelligo: ac si dixeris, ὁπότε prægnanti sensu esse pro hoc, ὁπότε τε καὶ εἴποτε, hoc ipsum et ratione et exemplo caret. Nec tamen ulla ratio mihi superesse videtur, nisi ut dicas, poetam quidem voluisse etiam de *tempore* dicere: *incertum est, quando obituri simus;* simul tamen id admiscuisse, *an tum, quando obituri simus, integra affutura sit* felicitas." Thierschius nunc simpliciter (Pindarus Werke etc. T. I. pag. 20): „Noch ob wir in Behagen endigen den Tag sehn mit ganz undurchbrochenem Besiz, den Sohn Halios." — Ea omnia tentamina intuta esse, eorundem auctores vel concesserunt, vel puto concedent. Nil tamen sensu loci simplicius. *Neque constat* (κέκϱιται), *quoties diem tranquillum integra cum felicitate finituri,* s. *cubitum abituri* atque *obdormituri,* i. e. *quot dies vere felices exacturi simus*. In antecedentibus de dierum *vitalium* numero, i. e. de *vitæ* duratione sermo habetur, hoc loco de dierum *felicium* numero, i. e. de duratione *felicitatis*. Τελευτάσομεν vero elegit pro ζήσομεν, cum antecesserit πεῖϱας ϑανάτϐ, i. e. ϑάνατος, finis rerum. Hoc optime convenit cum Cadmidarum illarum historia, quarum et vita et felicitas brevis

fuit, quum in flore juventutis tristissima morte occubuerint. — *Πεῖρας θανάτȣ finis est, quem constituit mors,* i. e. *mors ipsa*. Sollemnis Græcorum circumlocutio, cujus exempla quaedam dedi ad v. 33.; addo sequentia. Homerica v. apud Dammium; pindarica in his Dilucidationibus ad Ol. XIII, 80. Pyth. IX, 118. Hesiod. Scut. Herc. v. 357: *Θανάτοιο τελευτήν*. Homer. et Hesiod. certamen (Hesiod. Lösner. pag. 490): *Θανάτοιο τέλος*. Archilochi fragm. LI, 3: *Θανάτȣ τέλος*. coll. ibi Liebel. pag. 150. Theognis (Bekker.) v. 57: *Θανάτοιο τέλος*. Idem v. 1166: *Ὀδȣ̃ τέρματ'*, i. e. *ὁδόν*. Mimnerm. (Brunk. Gnom.) II, 8: *Τέλος γήραος*, i. e. *γῆρας*. Idem ibid. v. 9: *Τέλος θανάτοιο*. Eurip. Med. v. 154: *Θανάτȣ τελευτάν*. Hippol. v. 139: *Θανάτȣ τέρμα*. Empedocl. (Sturz. pag. 517) v. 106: *Θανάτȣ τελευτῇ*. Apollon. Rhod. I, 836: *Φόνȣ τέλος*. Oppian. Halieut. I, 527: *Θανάτοιο τέλος*. V, 293: *Μόρȣ τέλος*. v. 465: *Τέλος ἥβης*, i. e. *ἥβη*. Cyneget. II, 598: *Θανάτοιο τελευτάν*. Quint. Smyrn. I, 104. 310. III, 615. VII, 522: *Θανάτοιο τέλος*. VII, 613: *Παῦρον βιότοιο τέλος*, i. e. *παῦρον βίον*. Anthol. Palat. XII, CLVIII, 8 (Meleager): *Ἐν σοί μοι ζωῆς πείρατα καὶ θανάτȣ*. Ibidem Tom. II. pag. 844. Epigr. CCLXXVI, 3 (Incertus): *Τέλος θανάτοιο*. Ibid. pag. 856. Epigr. CCCXIII, 10 (Incertus): *Τέλος θανάτȣ*. Orph. Argonaut. v. 106: *Τέλος θανάτοιο*. v. 1116: *Θανάτȣ τελευτήν*. Nonn. Dionys. XXV, 170: *Μόθȣ τέλος*, i. e. *μόθον*. Idem Convers. Evang. Joh. XXI, 114. 132: *Θανάτȣ τέλος*. Tzetza Posthomer. v. 413: *Θανάτοιο τελευτήν*. v. 416: *Θανάτοιο τελευτῆς*. — *Ἁμέραν, παῖδ' Ἁλίȣ*. Similiter loco Euripideo supra cit. pag. 84. horarum pater est Tempus. —

Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι εὐθυμιᾶν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν. Fluctus (fatorum) *cum rebus lætis adversisque vadunt in homines.* Böckhius (ut Heynius) jungit μετέβησαν, ut sint ῥοαὶ εὐθυμιᾶν τε καὶ πόνων. Mihi favet loci ipsa natura et Ol. VII, 175., ubi αὖραι ut nostro loco elliptice usurpatur pro αὖραι fatorum. *Undis* vero vel *mari* fortuna creberrime comparatur; nec raro fortuna quoque adversa. Eurip. Androm. v. 350: *Κακῶν τοσούτων οὐχ ὁρᾷς ἐπιῤῥοάς;* Herc. fur. v. 724: *Ἰώ! δίκα καὶ θεῶν παλίῤῥους πότμος.* Expressam habes calamitatem Ol. X, 46: *Ὀχετὸν ἄτας, canalem,* s. *fluentum ἄτας.* — *Εὐθυμίαι* sunt *res lætæ* ut Isthm. I, 88. — ἄλλοτε cum ἄλλος et ἀλλοῖος conjunctum Pindaro sollemne. Ol. VII, 19. Isthm. IV, 8. et alibi. V. indicem Böckhianum. Copulat hæc phrasis temporis et personæ variationem. coll. Viger. pag. 76. nott. Ad sententiam vide Ol. VII, fin. Isthm. IV, 8.

V. 65—93.

Sententia antecedens illustratur et firmatur Cadmidarum reduce infortunio. *Non aliter prospera quidem fuit* (εὔφρων) *horum virorum fortuna universim spectata, neque tamen abfuit fatorum iniquitas.* — *Τῶνδε. Theronis et majorum,* non, ut aliis visum, *hominum* (v. 64. ἄνδρας), i. e. Cadmidarum. ὅδε scriptoribus græcis is esse solet, de quo sermo habetur, vel, qui modo præsens est tempore locove. Apud Nostrum vide Ol. VII, 54. et locos plurimos in indice Böckhiano. conf. Böckh. ad Ol. VI, 174. — *θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ.* Schol. Aesch. Prom. v. 790: *Ἐκ θεοῦ ὁρμώμενον, ἤτοι θεῖον.* Photius: Θεόῤῥυτον (θέορτον)· ἐκ θεοῦ προϊόν. vide Blom-

fieldium ad istum Aeschyli locum. — Deinde junge ἐπάγει. — Totum locum Böckhius ita intelligit: „*Parcam referre etiam damnum*, ut Cadmidis inde a Laio; sed id ipsum esse παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ, *alio tempore recedere et refugere*, nempe inde a Thersandro: tum ἐξ ὅ pertinet ad primariam sententiam Μοῖρα πῆμ' ἐπάγει, non ad παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ." Mihi secus videtur. Recte quidem colligitur ex οὕτω — τῶνδ' — ἐξ ὅ περ, sententia relicta ad narrationem reverti; neque tamen sententiæ usus plane exclusus est, ob verbum ἐπάγει, quod non tantum præsentis historici, sed etiam præsentis vulgaris vice fungi mihi persuasum est. Sententiam Noster miscuit cum narratione. Deinde παλιντράπελον jungit Böckhius cum ἄλλῳ χρόνῳ. Id ipsum contextui verborumque nativæ simplicitati adversatur. Nec enim sermo est primum de felicitate, tum de infortunio, denique de infortunio recedente, i. e. felicitate restituta, sed de infortunio felicitatem excipiente. Felicitatis restitutio versibus remotioribus narratur, sed antea verbis haud admodum paucis calamitas in Oedipodem filiosque irruens. Postremo παλιντράπελος mihi simpliciter est, qui *retro convertitur*, ideoque πῆμα παλιντράπελον malum, quod *ab alio ad alium transit*, τρέπεται, i. e. ab aliis hominibus ad Laium ejusque familiam. Sed poteris quoque præpositionem πάλιν proprie intelligere, cum post primum Cadmi filiarumque infortunium tempore interjecto eandem familiam (Laium, Oedipodem filiosque ejus) infortunium denuo afflixerit; παλιντράπελος itaque erit pro πάλιν, ut παλίνορσος apud Empedoclem (Peyron. pag. 27): Αὐτὰρ ἐγὼ παλίνορσος ἐλεύσομαι ἐς πόρον ὕμνων. — Deinde ἄλλῳ χρόνῳ loci sententioso colori optime respondet,

cum

cum *narratio* ὑστέρῳ χρόνῳ requisisset. — μόριμος υἱός, *fatalis*, ambigue, *s. fato concessus*, s. *fato obsequens*. — Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον. Eurip. Phön. v. 379: Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπε φθείρει γένος. — ὀξεῖ' ob ἰδοῖσα ad aciem oculorum pertinebit. coll. Nem. X, 107 (de Lynceo): Ὀξύτατον ὄμμα πάντων ἐπιχθονίων. — Ad ἀρήϊον Schol. rec. coll. vet.: ἀρήϊον, πολεμικόν, ἤγουν τὸν ἐξ Ἄρεος καταγόμενον. ἐξ Ἀφροδίτης γὰρ καὶ Ἄρεος Ἁρμονία ἡ προμήτωρ αὐτῶν. Posterius sequitur Ahlwardtius Ἀρήϊον scribendo. Prius mihi simplicius videtur, nec alienum a Pindari usu. Isthm. VIII, 52: Υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι παῖδες. Adde ἄρεος quoque improprium usum Ol. IX, 116. Pyth. V, 113. Isthm. V, 60. Deinde cum euphemismo quodam neque ejus nomen apponit, qui patrem occidit, neque fratrum, qui mutuo se obtruncarunt. Omissæ quoque Oedipodis nuptiæ incestæ. In sola cæde necessariorum versatur narratio, quod haud alienum a carminis consilio videtur. Intercedebat inter Theronem atque Hieronem Syracusanum affinitas. Nihilominus paulo ante bello petierat Hiero Theronem. Adversus eundem nova moliti fuerant cognati Capys et Hippocrates; de quibus omnibus conf. Scholia. Dicit igitur poeta: *quod ultimo tempore experta est familia tua, idem vidit in primordiis suis, insidias suorum bellumque intestinum.* — Λείφθη δὲ Θέρσανδρος. Thersander relictus cum fratribus, solus memoratur, quod ab eo familia Theronis originem ducebat. Thersander erat filius Polynicis et Argiæ, Adrasti filiæ. coll. schol. In fratrum nominibus aliquantisper variatur. Schol.: ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ (Thersandri) Τιμέας καὶ Ἀλάστωρ. Deinde: ἐλείφθη δὲ τοῦ Πολυνείκους πεσόντος Θέρ-

σανδρος, Ἀνδρότιμος, Ἄλαστος. — Uxorem duxit Thersander *Δαμώνασσαν τὴν Ἀμφιαράȣ.* coll. Schol. — *Νέοις ἐν ἀέθλοις ἐν μάχαις τε πολέμȣ τιμώμενος.* Mingarellus *νέος* pro *juvenilis* bene illustrat ex Eurip. Med. v. 48: *Νέα γὰρ φροντὶς ȣ̓κ ἀλγεῖν φιλεῖ.* Nec aliter Noster Nem. IX, 26 sqq.: *Νέαισί θ᾽ ἑορταῖς ἰσχύος τ᾽ ἀνδρῶν ἁμίλλαις ἅρμασί τε γλαφυροῖς.* ubi vides juvenes virosque juxta positos. Soph. Ai. v. 505 (de filiolo Ajacis): *Εἰ νέας τροφῆς στερηθείς*, i. e. *νέων τροφῆς.* Ubi Scholiastes: *τὸ δὲ (ἁρμόττει) τοῖς νέοις καὶ νηπίοις καὶ ἀνατροφῆς δεομένοις.* Liv. XL, 14: *In juvenili (juvenali) armorum certamine.* Usum Latinorum uberius illustrant Forcell. et Schell., quos vide. — Agonistica vero et bellica virtute laus vitæ heroicæ comprehendebatur. Pyth. VIII, 35 (de temporibus insulæ Aeginæ heroicis): *Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀείδεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις.* Paulo aliter *armis palæstram* opponunt Romani. Cic. Brut. cap. 9: Non tam *armis* instructus, quam *palæstra*. *Μάχαις πολέμȣ*, i. e. *μάχαις*, simili pleonasmo ut Eurip. Heracl. v. 793: *Μάχης ἀγῶνα.* — De honore Thersandri agonistico et bellico vide Scholia et Böckhium. — *Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις.* Junge: *θάλος ἀρωγὸν Ἀδραστιδᾶν δόμοις.* Heynius de *Adrastidarum germine* loquitur. Adrasti liberos enumerat Apollodorus I, 9, 13. coll. Heyn. notis. Aegialeus ac Cyanippus, Adrasti filii, sine prole decesserunt. De filiarum trium liberis vide Heynium ad Apollod. l. cit. Solus Thersander, Argiæ filius, Adrasti stirpem longa *ἐπιγενομένων* serie propagasse videtur, quare *ἀρωγὸς* dici poterat. Ab eo Theronis familia. Aliter scholiastæ, qui de bello Epigonorum co-

gitant: ἐπεὶ Θέρσανδρος καὶ Διομήδης οἱ ἐπίγονοι ἐπιστρατεύσαντες ταῖς Θήβαις τῶν προαναιρεθέντων πατέρων ἐξεδίκησαν φόνον. His adversatur ipse poeta, qui de *Adrastidarum* domo loquitur, non de *Cadmidis* etc. — θάλος (*surculus*) de hominibus ut hoc loco usurpatur Ol. VI. 114. Isthm. VII, 34. Eurip. Iphig. Taur. v. 165. 200. Phön. v. 88. Electr. v. 15. — ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν. πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν. Locus ob ἔχοντι difficillimus, quod cum Didymo et Aristarcho scholl. omnesque codd. agnoscunt. Schol. vetus: ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν· εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου. Retinuit hanc lectionem Böckhius, atque in Explicc. pag. 126. *Asyndeton vero,* ait, *non modo non offendit (Cfr. Olymp. VI, 71. 72), sed egregiam vim habet, propterea quod nova incipiente sententia verba* πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου *magis insignia redduntur, nec minus præcedentia* ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν; *quæ vis perit, ubi asyndeton sustuleris. Accedente autem cantu emphatico et sonis instrumentorum asyndeti pulchritudo magis credo illucescebat.* Verum locus Ol. VI, 71. 72 (122. 23.) alius generis est. Non enim e verbis ὄλβος etc. nova incipit sententia, sed ex antecedentibus ἐξ οὗ etc., quod ipsum quoque de ὅθεν nostri loci valet. Deinde nil frigidius isto additamento, ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν, atque asyndeton tam durum in toto Pindaro non deprehendi, qui ubi ad victorem canendum recurrit, asyndeta quidem non omnino respuit, sæpissime tamen nexu grammatico arctiore utitur. Denique verbi ἔχοντι subjectum remotissimum est, sc. τῶνδ' v. 66. Nihilominus veterum testimoniis parendum, quum lectionem ἔχοισι monente

Böckhio tantum interpretationis causa adscriptam habeant tres codices. ἔχουσι amplectitur Hermannus et Ahlwardtius ita jungendo: *Πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου (αὐτοῖς ἔνθεν) σπέρματος ῥίζαν ἔχουσιν ἐγκωμίων τυγχάνειν*, hoc puto sensu: *inter* (ἐν) *cujus posteros Theronem decet* etc. Schmidii conjecturam ἔχοντα facillimam elegantissimamque cum plurimis Pindari editoribus secutus est Thierschius. — ὅθεν, i. e. *δόμοι Ἀδραστιδᾶν*, vel *θάλος ἀρωγόν*, Thersander. Illud præfero. — *σπέρματος ῥίζαν*, *generis originem*, *ῥίζαν σπερματικήν, γενετικήν*. Similiter Cyrene dicitur *ἀστέων ῥίζα* (*mater*) Pyth. IV, 26. Eurip. Jon. v. 1576: *Παῖδες ῥίζης μιᾶς* (eorundem parentum). Anthol. Palat. VII, cxxxv, 2 (Incertus) de Hippocrate medico: *Φοίβου ἀπὸ ῥίζης*. Ibidem VIII, clxii, 4 (Gregorius theologus): *Ῥίζα τόση* (pater tantus). Ibidem Tom. II. (Anthologiæ Planudeæ etc.) pag. 716. Epigr. ccxcvii, 1 (Incertus). ccxcviii, 1 (Incertus): *Ῥίζαν Ὁμήρου*. Adde Schellerum v. *radix*. sect. 3. — De Thersandri posteris, s. de Theronis stemmate conf. schol. et Böckhium. — *ἐγκωμίων μελέων*. Nem. I, 10: *Ἐγκώμιον μέλος*. Pyth. X, 82: *Ἐγκωμίων ὕμνων*. — Deinde carmina et lyra junguntur ut Nem XI, 8: *Λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά*. — *Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἔδεκτο*. In his *αὐτὸς* opponitur fratri, ut Pyth. VIII, 79 Pindarus (*αὐτὸς*) se Amphiarao (v. 55) opponit. — *γέρας*, *decus victoriæ*, coll. Ol. VIII, 15. Pyth. V, 41. 168. VIII, 112. Nem. VII, 149. Isthm. I, 18. — *ὁμόκλαρον*, *ejusdem hereditatis, sortis*. Bene schol. vetus: *διὰ τὴν συγγένειαν*. Nem. IX, 11. sunt Latonæ liberi *ὁμόκλαροι*, quod scholiastæ non idem esse debebat quod *ἴσοι*. — De v. *κλᾶρος* vide ad Ol. XIII, 88. — V. 90 Gratiæ *com-*

munes dicuntur, quum fratris honor in fratrem redundarit. Pyth. V, 135. audiunt Arcesilai majores defuncti σφὸν ὄλβον υἱῷ τε κοινὰν χάριν ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ. Pyth. VI, 15. victoriam dicit πατρὶ κοινάν τε γενεᾷ. Deinde *Gratiae* flores (triumphales) hoc loco praestant, ut Ol. VI, 126. *Gratia* victoriae imminentibus decoram formam adspergit. Pyth. V, 60. *Gratiae* victorem Carrhotum illustrant. Gratias vero secundum Pindarum omnia mortalibus jucunda et dulcia largiri nota res. — ἄνθεα τεθρίππων. *Flores* proprie sumti, de quibus v. interprr. *Equorum florem* improprium s. *decus* habes Ol. III, 6.

V. 93—102.

Victoriam adepti sunt fratres, eoque aerumna exuti. Eâ enim exuitur, qui tentato certamine victor discedit. Haec est sententiae cum antecedentibus connexio. Quomodo sequentibus adhaereat, post singula illustrata exponetur. Τὸ δὲ τυχεῖν. Elliptice ut Nem. VII, 16. 81., et λαχὼν Nem. X, 50. Quid supplendum sit, sequentia docent. — ἀγωνίας, i. e. ἀγῶνος. Vide indd. pind. coll. Eurip. Suppl. v. 525. Ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας. Cum πειρώμενον ἀγωνίας conf. πειρᾶσθαι ἀέθλων Nem. XI, 29. — Is eventus παραλύει δυσφρόνων, *a sollicitudine et aerumna liberat*, ut Ol. VIII, 9 (v. interpp.) victoria est ἀμπνοὰ πόνων. Et Nonnus Dionys. XIII, 274. νίκην vocat λυσίπονον. Pyth. V, 142. est μέλος triumphale λυτήριον δαπανᾶν. Atque postremum hoc poetae animo inter alia obversatum fuisse e sequenti de divitiis sententia concludo. Non enim, ut scholiastae volunt, de aerumna generaliter poeta loquitur, sed de aerumna, quae certamen (πειρώμενον ἀγωνίας)

praeibat et comitabatur. Eodem vero sumtum pertinuisse, qui satis magnus debebat esse adspirantibus ad victoriam curulem, per se probabile est, coll. Pyth. V, 142. Isthm. IV, 50. et alibi. — ὁ μὰν πλῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν. In his ἀρεταὶ Heynio recte sunt *studia laudum ipsaeque laudes*. De *probitate* ad opes accedente, i. e. de usu opum sancto et religioso agunt sequentia (εἰ δέ). Sunt igitur tales opes, quas quis non domi abscondit (Nem. I, 44.), sed artibus liberalibus (καλοῖς) impendit. — τὰ καὶ τὰ pro contextu apud Pindarum habet sensum varium, coll. interpp. Hoc loco simpliciter est *haec et illa, varia* vel *multa*, ut Nem. I, 43. Nem. VII, 81. — φέρει καιρόν. Pyth. I, 111: καιρὸν διδούς, simili sensu. *Opes acrem strenuumque dominum nactae opportunitatem variarum rerum gerendarum afferunt*. Divitias per se spectatas nullius momenti esse, non fugit veteres. Theognis (Bekker.) v. 717:

Ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Accedere debet ἡ περὶ τὰ χρήματα ἀρετή, ut verbis Aristotelis utar Eth. Nicom. IV, 1: Καὶ πλούτῳ δὴ χρήσεται ἄριστα ὁ ἔχων τὴν περὶ τὰ χρήματα ἀρετήν. De vi opum *probitati* (ἀρετᾷ καθαρᾷ) junctarum v. Pyth. I, in. Ceterum adde, quos citant loci nostri scholiastae. — βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν. Ut occasio variarum rerum gerendarum sese offerre possit, *antea* (vide schol. infra allegatum) debent opes μέριμναν ἀγροτέραν ὑπέχειν, *subdere, suggerere, subministrare studium quasi venatorium*, i. e. *acre*. ὑπέχων hoc loco mere activum est, ut παρέχων. Schol. ve-

tus: διδὺς, παρασχὼν, προπαρασχὼν, ὑποτιθείς. De ἄγροτ. Idem: διάνοιαν εὔκολον καὶ εὔληπτον καὶ ἀγροτέραν. Idem: προπαρασχὼν τὴν μέριμναν, δι' ἧς πάντα ἀγρεύεται. Idem: ἀγροτέραν ἀντὶ τοῦ εὐαγροτέραν, τὴν ἅπαντα ἀγρεύουσαν καὶ θηρευτικὴν εἰς τὸ πορίζειν. Idem: ἀγροτέραν, ἀγρευτικὴν τῶν ἡδέων, θηρευτικωτέραν πρὸς τὸ πορίζειν τὰ ἀγαθά. Cum his conf. Hermiam ad Plat. Phædr. (Böckh. Explicc. pag. 128), nec non Glossam a Böckhio allatam. Non aliter Pindarus alibi, coll. indicc. Adde Schneiderum Lex. gr. — De vario usu vocis βαθὺς vide ad Ol. XIII, 87. — ἀστὴρ ἀρίζαλος. *Insigne sidus*, i. e. *decus*. Anthol. Palat. XV, CCLXXXI, 5 (Incertus) de sacerdote quodam: Σοφίης ἐρικυδέος ἀστήρ, *qui ipsam quasi Sapientiam decorat*. Ibidem Tom. II. pag. 715. Epigr. CCXCV, 2 (Incertus): Κολοφὼν, τρυφερῆς ἄστρον Ἰηονίης. — ἐτήτυμον ἀνδρὶ φέγγος. De his vide ad v. 102 sqq. — Jam vero, expositis singulis, utriusque sententiæ ad res Theronis rationem breviter exponam. *Victoriam reportasti (ut frater tuus), eoque omnem ærumnam agonisticam deposuisti. Id tibi præstiterunt opes, quæ dominum nactae haud inertem multarum rerum stimulos* (coll. Ol. I, 174. μερίμναισιν) *admovent, unde, si bene cesserint proposita, multus honor redundat*. Vides simul, verba ὁ μὰν πλοῦτος κ. τ. λ. non abruptam constituere sententiam, sed pendere a præcedentibus, eumque nexum fortiter exprimi particulà μάν.

V. 102 — 149.

Εἰ δέ μιν ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον. Crux criticorum atque interpretum ob ἔχων structuræ adversum,

quod tamen agnoscunt scholiastæ veteres et libri fere omnes. Scholia recentia habent facilius ἔχει. Participium scholiastis prioribus ἀνακόλουθον fuit, quod varie supplent. Schol. vetus ad v. 102: *Εἰ δέ τις τοῦτον ἔχων τὸν πλοῦτον ὁρᾷ καὶ πρὸς τὸ μέλλον, ὅτι τῶν ἀδίκων τελευτησάντων τὸν βίον τιμωρία καὶ κρίσις παρὰ τοῖς ἀποιχομένοις ἐστίν, οὐκ ἂν αὐτῷ εἰς ἀδικίαν ἐχρήσατο.* Ita post v. 108 apodosis statuitur. Schol. vetus ad v. 104: *εἴ τις οἶδε τὸ μέλλον, ὅτι οἱ μὲν ἐν τῷ ζῆν ἁμαρτάνοντες ἐν ᾅδου κολάζονται, οἱ δὲ ἐν ᾅδου ἐν τῷ ἡμετέρῳ βίῳ ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἀρχῇ (ταύτην γὰρ εἶπε τὸν ὑποκείμενον τῷ οὐρανῷ τόπον)· καὶ ἐάν τις ἐν ταῖς τρισὶν ἀναβιώσεσιν, ἃς ὑφίσταται, ἀναμάρτητος εἰς τὰς τρεῖς ἑκατέρωθεν μένῃ, τοῦτόν φησιν εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσους προπέμπεσθαι.* Huic interpreti circa v. 128 apodosis statuenda videtur. Eam longissime ablegat Hermannus, sc. post v. 159: „Delatus (poeta) ad descriptionem illius beatorum sortis, pro apodosi, quæ sequi debebat, *aliam liberius conformatam* substituit v. 160: *Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον,* et quæ sequuntur." Ex his si unum aliquid eligendum erit, primum eligam. Sed aliud anacoluthi exemplum in hoc poeta desidero. Idem valere puto de aliorum Græcorum sententia, quibus ἔχων fuit idem, quod ἔχων ἐστὶ vel ἔχει. coll. schol. atque Eustath. ad Il. VIII, 306 (Böckh. Explicc. pag. 129). Böckhius in Explicatt. perquam ingeniose legit: . . φέγγος εἴ γέ μιν ἔχων κ. τ. λ. Id mihi secundum meam superiorum interpretationem hunc fere sensum suppeditat. Pindarus, *divitias,* ait, *domino haud incerti verum decus esse* ait, *siquidem, qui eas teneat, judicii non sit immemor, quod post mortem homines maneat.* Ita sane vocum ἐτήτυμον ἀνδρὶ φέγγος justus

sensus emergit, quum opibus vere ornatus non dici possit, nisi qui usum earum ad summum rerum arbitrum retulerit. Restat alia loci medela: *Εὖ δέ μιν ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον. Eas opes qui habet, bene novit futura.* Nem. IV, 69: *Εὖ οἶδ', ὅτι χρόνος ἕρπων πεπρωμέναν τελέσει* coll. Pyth. IX, 86: *Χὤ τι μέλλει, χὠπόθεν ἔασεται, εὖ καθορᾷς.* Sed quonam sensu *οἶδεν* capiendum, si vel anacoluthon, vel Böckhii rationem expositam rejeceris? *Non per se novit iste homo futura eorumque memor est, sed debet nosse,* i. e. *opum suarum usum fructumque ad judicium futurum accommodare.* Ea Theroni, viro justo sanctoque, præcipi minime absurdum erat. Judicii enim post mortem futuri descriptio fere tota est in enarranda eorum beatitudine, qui per vitam triplicem justitiæ studiosi fuerunt. His adde, quæ de solatio exposita sunt in Præmonitis pag. 72. Sed in describendo malorum supplicio hostes Theronis perstringi, et mihi probabile est. Nec tamen facere possum cum Thierschio, qui sensum totius loci nimis contrahere videtur. „Da aber zwischen Königen kein anderer Richter steht, als die Götter, so weiset er, zur Warnung für die Zukunft, auf ihr Urtheil, auf die Strafe, welche sie dem Frevler bestimmt, aber auch auf die Belohnungen hin, welche dem Bewährten bereitet sind.“ P. nude agit de judicio inferno, quod *omnes manet pro terrestri opum usu.* — *ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες ποινὰς ἔτισαν.* In his *μὲν* respicit remotum *δὲ* v. 109. — *ἐνθάδ'* bene cum *ἀπαλ. φρ.* jungunt scholiastæ, qui eandem vocem de vita humana intelligunt. Nec aliter Pindarus Fragm. thren. I (Heyne T. III. pag. 31). — *αὐτίκ'.* *Statim post dis-*

cessum e vita. Alibi Pindarus improborum statum quendam inter mortem et pœnam infernam intermedium statuere videtur, ni alia interpretatio præplacuerit, de qua vide infra. Fragm. thren. III (Heyne T. III. p. 36. Böckh. pag. 623):

Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπεράνιοι
γαίᾳ πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις
ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν.

Sed poterit *αὐτίκα* cum schol. rec. ad v. 102. idem esse, quod *τάχιστα*. — *τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.* Antecedentis sententiæ repetitio illustrativa. Ita erit *δ'* *et* vel *nam*. — *ἐν τᾷδε Δ. ἀ.* oppositum puto *alii ejusdem* Jovis imperio, sc. *coelesti*. Schol. rec.: *Διὸς ἀρχὴ ὁ ȣ̓ρανὸς καὶ ὁ κόσμος.* conf. schol. rec. ad v. 102. Alii opponi volent *aliorum* imperio, tum Croni beatorum in insulis, tum Plutonis in inferno. coll. schol. vet.: *Διὸς ἀρχήν φησι τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἄνω διαγωγήν.* — *κατὰ γᾶς δικάζει τις.* Gravissimus pronominis usus pro judicis nomine expresso, ni volueris de reticentia quadam mystica cogitare. Quis vero iste *δικάζων* sit, mihi cum Chrysippo scholiastæ veteris ad v. 104. non satis liquet. Scholium vet. ad v. 106: *λέγει δὲ τὸν Πλȣ́τωνα τιμωρεῖσθαι αὐτȣ́ς.* Jam v. 137 sqq. alium judicem vides (Rhadamanthum) in insulis beatorum, quas iste contextus in *terra* collocat. Noster vero locus judicem *infernalem* habet. Num igitur convenienter doctrinæ de animarum vita triplici (v. 112 sqq.) alius judicat post vitam terrestrem priorem, alius post vitam terrestrem posteriorem? — *ἐχθρᾷ ἀνάγκᾳ. Cum infesta necessitate, s. ita, ut flecti nequeat.* coll. Schol. rec. ad v. 108. Scholia vett. ad v. 107. 8. dæmonem *Ἀνάγκαν* statuunt, cui

vel „tradantur improbi", vel cui „peccata narrent audientes." Ita *ἀνάγκᾳ* merus erit dativus. Parum probabiliter. — In universo loco (*ὅτι — ἀνάγκᾳ*) interpretando veterum quosdam aliter sensisse, vetus docet scholiastes ad v. 104: *Χρύσιππος οὕτως ἀκούει· ἐνθάδε* [ante mortem] *μὲν ὑπὸ τῶν θανόντων ἐτιμωρήθησαν* [*ποινὰς θανόντων*] *κάτω δὲ ὑπὸ τῶν κάτω δικαζόντων, εἴτε Ἅιδης ἐστὶν εἴτε ἕτερός τις. οὐκ ἀπίθανον δέ, φησίν, ὑπὸ τῶν τελευτησάντων τιμωρεῖσθαι τοὺς ζῶντας· μεστὴ γὰρ τούτων ἐστὶν ἡ τραγῳδία, ὅτι οἱ ἀδικούμενοι εὐχὰς τοῖς καταχθονίοις ἥρωσι ποιοῦνται, ἵνα ἐπικουρήσωσιν αὐτοῖς· οἷον Ἠλέκτρα τῷ Ἀγαμέμνονι.* Pergit idem scholiastes: *ἔνιοι δέ φασι, τῆς κατὰ Πυθαγόραν παλιγγενεσίας μνημονεύειν· τὰς γὰρ ψυχὰς εἰς ἕτερα σώματα ἐνδυνούσας ἀνανεοῦσθαι, ὥστε, ὅσοι μὲν ὑπὲρ γῆς ὄντες ἐπλημμέλουν, τούτους ἐν ᾅδου δίκην ὑπέχειν· ὅσοι δὲ ἀνάπαλιν ἐν ᾅδου ἐνεωτέρισαν, ὑπὲρ γῆς γινόμενοι δίκας τίνουσιν, ὥστε μηδαμόθεν αὐτοὺς ἀποφυγεῖν τὴν προσήκουσαν τοῖς ἡμαρτημένοις δοῦναι δίκην.* Conf. Eund. schol. supra allatum p. 104. Ex his Chrysippicum nil habet, quo se commendet, et ineptam facit umbrarum mentionem. Posteriori nil favet, nisi antitheseos quædam species inter verba *θανόντων μὲν* et *τὰ δ'*. — *ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεί, ἴσα δ' ἁμέραις ἅλιον ἔχοντες ἀπονέστερον ἐσλοὶ νέμονται βίοτον.* Junge: *ἐσλοὶ δὲ, αἰεὶ ἔχοντες ἅλιον, ἴσον νύκτεσσιν, ἴσα δ' ἁμέραις, νέμονται βίοτον ἀπονέστερον.* Pro *νέμονται* codices quidam habent *δέρκονται*, pro quo ego scripserim *δράκον τοι.* Lycophr. v. 814: *Γαληνὸν ἦμαρ οὔποτ' ἐν ζωῇ δρακών.* Vel *δράκεν* (*ἐδράκησαν*) *τοι*, quem aoristum habes Pyth. II, 38. Nem. VII, 4. Unus ex auditoribus Dissenii (Böckh. Explicc.

pag. 129.) acute legit: *ἐσλοὶ δέκονται* (*sortiuntur*), cui conjecturæ favet Isthm. VI, 22: *Δέξασθαι αἴδαν γῆράς τε πολιόν*. Alias conjecturas vide apud criticos. Mirum sane, quod hoc loco isti codices suum *δέρκονται* habent, non v. 120., ubi de tollenda verbi *νέμονται* repetitione cogitari poterat. *ἶσον* ut *ἶσα* mihi adverbium est. Ad *ἶσα* conf. Fragm. incert. LXI. 4: *Πάντες ἶσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν*. Diodor. Sic. Excerpt. libr. X (ed. Bipont.): *Ἶσα θεοῖς παρὰ τοῖς Κροτωνιάταις ἐτιμᾶτο*. De utriusque adverbii apud Homerum usu vide Dammium. — *ἀπονέστερον*, pro *ἀπονώτερον*. v. 171: *ἀφθονέστερον* pro *ἀφθονώτερον*, cujus formæ non immemor fuit Antiatticista in lexicis Seguerianis (Bekkeri Anecd. T. I, p. 80, 7.). Idem ibidem 8: *Ἀρχαιέστερον: Πίνδαρος ὕμνοις* (Pind. Heyne T. III. p. 53. Böckh. p. 566., ubi Bh. addit *αἰδοιέστατον* Ol. III, 76., coll. Etymol. M. v. *αἰδοιέστατος*). De Aeschylo talibus formis utente Athenæus IX, p. 402. C. (Schweigh. T. 3. p. 488.) *Αἰσχύλος*, ait, *διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς*. Aesch. Fragm. LVIII (Schütz. T. V. pag. 54): *Ἀφθονεστέραν λίβα*. Fragm. CLXXIII (Schütz. p. 119): *Γένος ἀρχιέστατον*. Plura habent Athen. X, p. 424. (Schweigh. T. IV. p. 51.) et Etymol. M. v. *αἰδοιέστατος*. Alia v. ad Ol. III, 76. De sensu comparativi *ἀπονέστερον* ita schol. vet. ad 110: *ἀπονέστερον δὲ ἡμῶν διάγουσι τὸν χρόνον*. Non aliter Schol. rec. ad v. 108: *ἀπονέστερον τῶν ἐν τῷ βίῳ*. Schol. ad v. 111: *ἄθλιβον καὶ ἄλυπον*. Schol. ad v. 109: *ἄπονον, ἀκοπίατον*. Ceterum hoc quoque loco status infernalis describitur. Beatorum enim conditio medium locum occupat inter primam et secundam descriptionem damnatorum v. 104—108. 121—22., qui

in inferno degunt (v. 107). Sol igitur horum beatorum alius erit ac noster. Fragm. thren. 1 (Heyne p. 31., Böckh. p. 619) de beatis in inferno collocatis:

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου
τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω.

Fragm. thren. IV. infra cit. pag. 112: *τὸν ὕπερθεν ἅλιον.* Priorem solem dicit *φῶς ἄδυτον* schol. ad v. 110. Adde Böckhium Explicc. p. 130. — *οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χερὸς ἀκμᾷ οὐδὲ πόντιον ὕδωρ κεινὰν παρὰ δίαιταν.* De vv. *ἐν χερ. ἀκμ.* vide Böckhium Nott. critt. pag. 358. Sensum totius loci recte interpretantur scholl. ad vv. 113. 14. Anthol. Palat. Tom. II. pag. 826. Epigr. ccxix, 6 (Incertus): Piscator vita functus de se:

Πέπαυμαι
Νούσων καὶ καμάτοιο καὶ ἄχθεος ἠδὲ πόνοιο.

Anthol. Lat. Tom. II. Epigr. xlviii p. 36.:

Nunc etenim vivis: nunc et felicius ævum
Ducis, ab humana conditione procul.

De his alià vide ad locum de beatorum insulis v. 128 sqq. Ea laboris absentia gavisi fuerant ævi aurei homines. Hes. opp. et d. v. 115:

Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. —

κεινὰν παρὰ δίαιταν. Plurimi interpp.: *ob victum tenuem*, quam præpositionis significationem alio Pindari loco non obviam alii habent scriptores. coll. Viger. p. 645. ibique not. 24. Matth. Gr. gr. pag. 864. Eam interpretationem suadet quoque Gregorii Nazianzeni locus nostro simillimus de Spiritibus cœlestibus. Opp. T. II. pag. 43 (Carmen II. In laudem virginitatis):

Οὐ πλῦτος κείνοισιν ἐράσμιος, ὐδ' ὅσα θνητοῖς
γαῖα φέρει κακίης μελεδήματα. ὐκ ἀρόϐσιν,
οὐ πελάγη πλώϐσιν ἀτειρέος εἵνεκα γαστρός. —

In sequentibus *τίμιοι θεῶν* allis sunt alii, mihi *honorati inter Deos*, i. e. *Dii quidam inferi*, quorum nomina venerabundus reticet, ut v. 108. judicis illius nomen reticuit, coll. Orpheo, qui Hymn. I, 29. 30. cum Stygis aqua refert *μειλιχίϐς θεϐς*, nominibus oppressis. Noster vero fragm. thren. III (Heyne T. III. p. 36. Böckh. pag. 623.) beatos cœlestes *Beatum magnum* facit celebrantes carminibus. Scholiastes dicit esse Plutonem et Proserpinam, mihi probabiliter, cum ob verborum naturam, tum ob jusjurandum eodem contextu memoratum, quod Stygem Deosque inferos spectasse omnes sciunt. Accedit usus epithetorum simillimorum, quibus Dii inferorum utuntur. Orph. Hymn. XIX, 10. est Proserpina *σεμνή*, eademque v. 3. *Πλϐτωνος πολύτιμος δάμαρ*. Hymn. XVIII, 17. Pluto est *ἀγλαότιμος*. Furiæ dicuntur *σεμναί*. coll. Meinekio ad Menandr. pag. 346. Alibi vero honoris prædicatum omnibus Diis simpliciter adjicitur. Empedocles v. 89 (Sturz.): *Θεϐς τιμῇσι φερίστϐς*. Idem v. 409: *Θεοὶ τιμῇσι φέριστοι*. Menander Superstitioso (Meineke pag. 42. 43): *Πολύτιμοι θεοί*. etc. Ceterum juris jurandi mentio simul alludere potest ad res Theronis Hieronisque. — *τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον*. Graviter recurrit ad malorum supplicium. Sed brevis ea repetitio est, cum sit pœna illorum *ἀπροσόρατος*. — *τοὶ δ'*. *Illi*. Constructio ad sensum, coll. v. 104. 5: *θανόντων ἀπάλαμνοι φρένες*. — *Laborem tolerant, quem nemo adspicere potest*, i. e. *δεινότατον*. Fortius Noster, quam in similibus tragici Græco-

rum. Aesch. Prom. vinct. v. 69 (Vulcanus de Prometheo vinculis constricto):

Ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασι.

Idem v. 690 (Oceaninæ de Eodem):

Οὐδ᾽ ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα
πήματα, λύματα, δείματα
ἀμφήκει κέντρῳ
ψύχειν ψυχὰν ἐμάν.

Soph. Ai. v. 992 (de Ajace):

Ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς: —

ὀκχέοντι πόνον. Tzetza ad Lycophr. v. 1108. 9 (Müller. pag. 931): *οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸν ὄχον ὄκχον φασί.* Bene ibidem Müllerus confert Ol. VI, 40. Vide sequentia: Odyss. XXI, 302: *Ἤϊεν, ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.* Plures Odysseæ locos addit Dammius v. ὀχέω. Aesch. Prom. vinct. v. 143: *Φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.* De simili sensu verbi *ὀχμάζω* v. schol. Eurip. Or. v. 254. 55 (Matth. T. IV. pag. 327). Nec aliter *ὀτλέω.* Callimachus apud Schol. Soph. Trach. v. 7 (Ern. T. I. pag. 395): *Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.* — *ὅσοι δ᾽ ἐτόλμασαν ἐστρὶς ἑκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν.* *Quicunque sustinuerunt.* Aesch. Prom. 999 (1055. Blomf.): *Τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε Πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.* Plura de hac verbi significatione ibidem congessit Blomfield. pag. 155. ed. Lips. — *ἐστρὶς* scribo cum Böckhio, ut *ἐσαεὶ* Ol. X, 10. De sensu videatur Hermannus ad Vig. pag. 857: „*Εἰς ἅπαξ, ἐς τρίς* non idem est, atque *ἅπαξ* et *τρίς*, sed significat proprie *usque ad eum numerum*, i. e. non minus quam semel vel ter. Theocr. I, 25. Soph. fragm. inc. 23.“ — *μείναντες*, *commorantes*, *degentes*. coll. Nem.

III, 75. Reliquis omnibus fere locis (v. indd.) *μένειν* est simpliciter *manere*. Et hanc significationem alii cum *electione* illa vitæ Platonica miscebunt. Plat. Phædr. (Ast.) cap. 29: Ἐὰν ἕλωνται τρὶς ἐφεξῆς τὸν βίον τῦτον (terrestrem, et quidem humanum; oppositum βίῳ θηρείῳ) Eodem sensu paulo post: Ἐπὶ κλήρωσίν τε καὶ αἵρεσιν τῦ δευτέρυ βίυ, αἱρῦνται, ὃν ἂν ἐθέλῃ ἑκάστη· ἔνθα καὶ εἰς θηρίυ βίον ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀφικνεῖται, καὶ ἐκ θηρίυ, ὅς ποτε ἄνθρωπος ἦν, πάλιν εἰς ἄνθρωπον. cap. 39: Τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαριστὴν αἵρεσιν εἱλέσθην. Sed hoc a Pindaro alienum. — Utri deinde eorum, qui vitam secundam s. infernam agunt, dicantur ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν, damnati an beati, superfluum dices inquirere. Neque vero de sempiterna omnium malorum pœna inferna h. loco agitur, (coll. Platone infra citando), et alibi discrimen statui videtur inter malos istos. Fragm. thren. IV (Heyne T. III. p. 36; 37. Böckh. pag. 623. 24):

Οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιῦ πένθεος
δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτεϊ
ἀνδιδοῖ ψυχὰς πάλιν.
ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγαυοί κ. τ. λ.

Vides, quosdam in inferno collocatos pœnitentiam agere vitæ prioris, quos inter damnatos referre poteris. Quod si cui displicuerit ob versus sequentes, qui eosdem homines in vitam (terrestrem) reversos ad summa vitæ humanæ culmina evehunt, is eam saltem beatorum in inferno vitam concedet, unde vitæ terrestris alterius conditio pendeat. His positis supplicium malorum Pindaro e vita terrestri prima consequitur, beatitudo bonorum e vita eorundem prima et secunda (inferna). Eorundem ve-

ro status in vita terrestri posteriori ægre tentaminis nomen habebit. Erit vitæ in beatorum insulis initium quoddam et præludium, minimo jam peccandi periculo. Hos itaque non vides iterata morte occumbere, relicta Διὸς ἀρχᾷ, sed τεῖλαι Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνȣ τύρσιν v. 126 sqq. i. ἀποιχεσθαι Plat. Phædr. cap. 29. Jam vero cum toto loco conf. Plat. Phædr. c. 29: Αἱ δὲ ἄλλαι (ψυχαί, exceptis philosophorum, quæ mortem vere non experiuntur) ὅταν τὸν πρῶτον βίον τελευτήσωσι, κρίσεως ἔτυχον· κριθεῖσαι δέ, αἱ μέν, εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαιωτήρια ἐλθȣ̃σαι, δίκην ἐκτίνȣσιν, αἱ δ᾽, εἰς τȣ̃ ȣ̓ρανȣ̃ τινα τόπον ὑπὸ τῆς Δίκης κȣφισθεῖσαι, διάγȣσιν ἀξίως, ȣ̓ ἐν ἀνθρώπȣ εἴδει ἐβίωσαν βίȣ. τῷ δὲ χιλιοστῷ ἀμφότεραι ἀφικνȣ̃μεναι ἐπὶ κλήρωσίν τε καὶ αἵρεσιν τȣ̃ δευτέρȣ βίȣ, αἱρȣ̃νται ὃν ἂν ἐθέλῃ ἑκάστη. — V. 126 sqq.: ἔτειλαν Διὸς ὁδόν. De hac via vide doctorum sententias apud Böckhium expositas Explicc. pag. 130. Cum probi ultimo loco dicti in insulas beatorum deveniant *terrestres*, terram non amplius subeunt, i. e. *moriuntur* sensu vulgari, sed vita licet relicta manent quodammodo ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ (aura sc. terrestri). *Is eos ad Croni patris turrim*, s. *insulas beatorum prosequitur*. Schol. vet. ad v. 104: Τοῦτόν (qui triplicem vitam cum pietate exegit) φησιν εἰς τὰς τῶν μακάρων νήσȣς προπέμπεσθαι, i. e. *comite aliquo proficisci*, *Jove*, ut animas in Orcum *abigit* Ἀγεσίλας (Callim. hymn. in Lav. Pall. v. 130), Proserpina easdem in lucem *remittit* Fragm. Pind. thren. supra c. pag. 112. Böckh. (coll. Heyn.): „Unice satisfacit Jovis viam dici iter ad beatorum insulas, quod in eas regiones Juppiter soleat commeare et ibi habitare: unde in ea vicinia Ζηνὸς μελάθρων κοῖται ap. Eurip. Hippol. 749 (Matth. v. 744. Elmsl. v. 746). Cf. J. H.

Vossium Alte Weltkunde J. A. L. Z. 1804. T. II. p. XXIX."
In loco Euripideo Atlantis tantum cacumina cœlo Jovisque cubilibus proxima dicuntur (τέρμονα οὐρανῦ); e cœlo autem in Elysium descensus est secundum Quintum Smyrn. XIV, 224 (de umbra Achillis):

Αἶψα δ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον κίεν, ἧχι τέτυκται
ὀρανῦ ἐξ ὑπάτοιο καταιβασίη τ' ἄνοδός τε
ἀθανάτοις μακάρεσσιν.

Eidemque Elysio Olympus est propinquus. Anthol. Palat. T. II. pag. 845. Epigr. CCLXXVIII., quod deinde apponam. In hunc igitur locum Dii quandoque *e cœlo* descendere putabis. Pindarus vero *ex hac terra in alium terræ locum* (sive Elysium dicas, sive beatorum insulas; de quo v. Odyss. IV, 563. Hes. opp. et d. v. 169) probos facit commeantes, duce quodam Deo, quem iter *terrestre* ingredi putabis. Similiter v. 143 h. carm. Achillem mater per mare (dea marina) in eandem regionem terrestrem asportat, ubi v. similia. Mihi igitur de Jove animas *ex his terris* in beatorum insulas prosequente persuasum est, similemque video opinionem veteres Persas de abitu animarum amplexos. Zendavesta Kleukeri Tom. III. pag. 59. med.: „Bahman, zweiter Amschaspand, Ormuzd's erstes Geschöpf, Herzog in Ormuzd's Welt, empfängt die Gerechten an der Brücke Tschinevad, die nach Gorotman, der Wohnung der Seeligen führt." Ibidem Tom. II. pag. 379: „Die Seelen der Gerechten gehen auf diesem erhabenen und schauervollen Berge; sie gehen in Begleitung der himmlischen Ized's über die Brücke Tschinevad, die Schrecken eingiefst." Ibidem Tom. II. Farg. XII: „Dahman nimmt aus Seroch's Hand der Gerechten Seelen, und führt sie zur Wohnung der Seeligen." Ibidem Tom. III. p. 115: „Or-

muzd selbst wird die Körper der Auferstandenen zu sich in die Höhe ziehen." Ibidem T. I. p. 122: „Wenn ich sterben soll, dafs dann doch Aban und Bahman mich in den Schoofs der Freuden tragen!" — Similia, non ejusdem generis, sequentia sunt de *via Deorum* ac *via animarum*. Orph. Fragm. VI, 25 (Hermann.): Ἀντολίη τε δύσις τε θεῶν ὁδοὶ ὐρανιώνων. Diog. Laert. (Meibom.) II, 58 (Vita Xenophontis): Ἀλλ' ἄνοδον ζητῶν εἰς Διὸς ἤ τις ἄγοι. Anthol. Palat. VII, CCCXXXVII, 7 (Incertus): Εἰς ὐρανίυς γὰρ ἀταρπὺς ψυχὴ παπταίνει σῶμ' ἀποδυσαμένη. Ead. Anthol. Tom. II. Appendix etc. pag. 797. 98. Epigr. CXIX, 11 (Incertus): Ἰητὴρ δ' Ἀσκληπιάδης μακάρων τρίβον ἤει. Ead. Anthol. Tom. II. ibid. pag. 819 (coll. Tom. III. pag. 930. 31). Epigr. CXCV, 3 (Incertus) de anima Calocæri in juventute defuncti: Σπεῦδεν ὁδὸν θείην γὰρ ἀποπρολιπῦσα μερίμνας Πευκεδανοῖο βίυ ὡς ἀγύη καθαρῇ.[1]) Quæ Thierschius e Platone affert de *via justitiæ* ac de *migratione Dei per Universum*, a nostro loco aliena videntur. Noli quoque cum loco Pindarico miscere Anthol. Palat. Tom. II. Appendix etc. pag. 826. Epigr. CCXIX, (Incertus): Ἡ δ' ἑτέρη (ψυχὴ) σὺν αἰθερίοισι χορεύει, Ἧς στρατιῆς εἰς εἰμί, λαχὼν θεὸν ἡγεμονῆα. — παρὰ Κρόνυ τύρσιν. *Regnat* in Elysio s. beatorum insulis (ἔνθα) Cronus, habet igitur *arcem*, i. e. *regiam*, ut Pluto

1) In hoc disticho codd. habent ἀνλη absque sensu commodo. Jacobs. (Anthol. Lips. T. XIII. p. 775) conjicit ἀνλης. Idem vero nunc suadet ἀνίῃ (Anthol. Palat. Tom. III. p. supr. cit.). Mihi legendum videtur ἀνύῃ (*conficiat*), coll. Anthol. Palat. Tom. II. Appendix etc. pag. 797. Epigr. CXIX, 8 (Incertus): Ἤνυσεν οἶμον (viam vitalem).

Aesch. Axioch. c. 19. coll. Horat. Od. III, 3, 10. — *ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι περιπνέοισιν.* In his *νᾶσος* (*νῆσος*) recte legunt pro *νᾶσον*, quam habes Anthol. Palat. VII, DCXC, 4 (Incertus): *Τῷ ῥα καὶ ἐς μακάρων νῆσον ἔβης, Πυθέα.* Pluralis tamen usitatissimus apud scriptores. Easdem insulas s. Elysium *ἡρώων ἱερὸν δόμον* vocat Incertus Anthol. Palat. Tom. II. pag. 842. Epigr. CCLXIX, 7. — *ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει.* *Flores aurei.* Vide ad hanc dictionem locum classicum Callim. hymn. in Del. v. 260 sqq.:

Χρυσέα τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο, Δῆλε,
χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔῤῥεε λίμνη;
χρύσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης,
χρυσῷ δὲ πλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς.

Adde Sapph. Fragm. XV (Volg. p. 61): *Παῖς, χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν ἐμφερῆ ἔχοισα μορφάν.* Eurip. Jon. v. 888: *Κρόκεα πέταλα χρυσανταυγῆ.* Herc. fur. v. 393 (de malis Hesperidum): *Χρυσέων πετάλων.* Nicander Theriac. (Schneider.) v. 504 (de flore Chironeo): *Ἄνθεα δὲ χρύσεια φαείνεται.* Ubi cfr. doctam editoris annotationem pag. 246. 47. — *φλέγει.* Nicandr. fragm. II, 64: *Αὐταί τ' ἠΐθεαι ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι.* Anthol. Palat. XII. LVIII, 3. 4 (Rhianus): *Ὅσσον ἐν ἄλλοις Ἄνθεσιν εἰαρινοῖς καλὸν ἔλαμπε ῥόδον.* Ibidem XII, CXCV, 6 (Strato): *Ῥόδον λαμπόμενον.* — In sequentibus duplex distingue florum genus, *terrestrium* (*arboreorum*) et *marinorum*. Tertium genus alienum a nostro loco. *Χερσόθεν*, quod oppositum est vocibus *ὕδωρ δ' κ. τ. λ.*, proprie sumi potest, ut sit: *e terra continenti* (*φλέγοντα*), quo et ducere videtur *ἀπ'*. *Ex insulis conspicuos isti se flores præbent beatis adventantibus.* Simplicius aliis vi-

debitur *in terra continenti*, collatis iis, quæ annotabuntur ad Ol. III, 22. — De floribus in beatorum sede inferna v. Fragm. thren. I (Heyne T. III. pag. 31 — 34. Böckh. pag. 619. 20). Eorundem vero superam quoque sedem floribus ornatam fuisse, testatur locus pulcherrimus nostræque descriptioni simillimus Anthol. Palat. Tom. II. pag. 815. Epigr. CCLXXVIII (Incertus):

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων.
Οὐ χειμὼν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
οὐ πενίη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
ἀνθρώπων ἔτι σοι βίοτος· ζώεις γὰρ ἀμέμπτως
αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντος.

De sede infera illud prædicat Aesch. Axioch. cap. 20: *ἔνθα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γῆς βρύουσι, πηγαὶ δὲ ὑδάτων καθαρῶν ῥέουσι, παντοῖοι δὲ λειμῶνες, ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι, συμπόσιά τε εὐμελῆ καὶ εἰλαπίναι αὐτοχορήγητοι, καὶ ἀκήρατος ἀλυπία, καὶ ἡδεῖα δίαιτα· οὔτε γὰρ χεῖμα σφοδρὸν οὔτε θάλπος ἐγγίνεται, ἀλλ' εὔκρατος ἀὴρ χεῖται, ἁπαλαῖς ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνακιρνάμενος.* Adde Plutarchum Stob. (Gesner.) Tit. CCIX. pag. 602, 40. — *βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος, ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἕτοιμον αὐτῷ πάρεδρον.* *Judicium* in beatorum insulis exercere videtur Rhadamanthus, *regnum* Cronus. coll. Hes. opp. et d. v. 169. Anthol. Palat. Tom. II. pag. 774. Epigr. LI, 9 (Böckh. Explicatt. pag. 131). Uterque tamen, Cronus et Rhadamanthus, judicio socius fungitur (*πάρεδρον*), quamquam *e voluntate* s. sententia *Rhadamanthi* Elysium intrare beati dicuntur. Neo

dispescuit summa antiquitas regnum judiciumque. Deinde ad Rhadamanthum mortuorum judicem vel solum vel Minoi junctum spectat Anth. Palat. V, CCLXXIV, 5. 6 (Paulus Silentiarius): *Τοῦτον καὶ Φαέθοντι καὶ Ἄϊδι, βάρβαρε, δείξω, Κρῆσσαν ἐπισπέρχων εἰς σὲ δικασπολίην.* — Summum thronum habet Rhea, cum sit Dearum vetustissima. Orph. Argonaut. v. 607: *Ῥείην πρεσβυγενῆ.* — Jam recensentur aliquot heroes in beatorum insulis positi. — *ἀλέγονται*, *numerantur*. Anthol. Palat. Tom. II. Appendix etc. pag. 772. Epigr. I, 6 (Marcellus): *Τόφρα κε καὶ Τριόπειαι ἐν ἀθανάτοις ἀλέγονται.* — Peleo memorato filium quoque Achillem adjicit, cujus rei causam deinde exponam. De Pelei mentione v. Böckhium Explicc. pag. 121. — *Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ.* Cur Jovem Thetis exoraverit, docere conatur Er. Schmidius: „Iratus enim erat Jupiter Achilli ob Hectorem sibi carum interfectum, et inhumaniter tractatum." Poteris causam latius patentem suspicari. *Achilles iracundiæ indulgens, nonnulla, dum viveret, injuste facta commiserat.* Atque illi affectui ut resistat, Neoptolemum filium patris umbra monet Quint. Smyrn. XIV, 209: *Τοὔνεκα μείλιχος ἔστω.* Cum dea marina filium suum in beatorum sedes ferente confer piscatores istos in Oceani litore habitantes, qui mortuorum animos in beatorum insulas avehere dicebantur. Tzetza in Lycophr. v. 1204 (Müller. pag. 954—57): *Λέγουσι δὲ τὰς τῶν ἀποθνησκόντων ψυχὰς ἐκεῖσε διακομίζεσθαι. περὶ γὰρ τὴν ἀκτὴν ὠκεανοῦ, τοῦ περὶ Βρεττανίαν ταύτην νῆσον, ἰχθυοθῆραι ἄνθρωποι κατοικοῦσιν, ὑπήκοοι μὲν Φράγγοις, φόρον δὲ μὴ τελοῦντες αὐτοῖς διὰ τό, ὥς φασιν, παραπέμπειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχὰς κ. τ. λ.* Alios alii

in sedem beatorum asportarunt. Achillis filium, Neoptolemum, *patris equi* in campum Elysium avehunt, *jubente Jove*. Quint. Smyrn. III, 761.

Τὸν καὶ ἐς Ἠλύσιον πεδίον μετόπισθεν ἔμελλον
Ζηνὸς ἐπ' ἐννεσίῃσι φέρειν, μακάρων ἐπὶ γαῖαν.

Regillam *zephyri* eodem ferunt, *jubente Jove*, secundum Marcellum poetam Anthol. Palat. T. II. pag. 774. Epigr. LI, 21. 22 (coll. Jacobs. Anthol. Lips. T. IX. pag. 391):

Ζεὺς μὲν ἐς Ὠκεανὸν θαλερὴν ἔστειλε γυναῖκα
αὔρῃσι ζεφύροιο κομιζέμεν ἠλυσίῃσιν.

Similiter Menelaum in campum Elysium *missuri sunt Dii* Odyss. IV, 563. 64. Ex his locis patet, posse quoque *Διὸς ὁδὸν* v. 126. simpliciter pro ea sumi, quam *jubente* s. *annuente* Jove in Elysium proficiscentes ingrediantur. Sed præplacent, quæ supra monui p. 113. Aliam animam Proserpina in choros beatorum ducit. Anthol. Palat. Tom. II. pag. 877. Epigr. CCCLXXXIV, 15 (Incertus):

Ἀλλὰ σύ, παμβασίλεια θεά, πολυώνυμε Κούρα,
τήνδ' ἄγ' ἐπ' εὐσεβέων χῶρον, ἔχουσα χερός.

Aliam Mercurius. Anthol. Lips. T. XII. 283 (coll. ibidem Jacobs.):

Ἑρμείαο λόγοις, ὅς μ' οὐρανὸν ἤγαγε χειρῶν. —

Habitantem in Orco cum reliquis heroibus fecerat Achillem Odysseæ auctor XI, 466 sqq., cui tamen campus Elysius non fuit incognitus (IV, 563 sqq.), quo veniendum esset Menelao. Achillem vero in campo Elysio collocat Apoll. Rhod. IV, 811 (Juno ad Tethidem):

Εὖτ' ἂν ἐς Ἠλύσιον πεδίον τεὸς υἱὸς ἵκηται.

Apud Quintum Smyrn. III, 771 sqq. Neptunus Tethi-

di pollicetur, filium ipsius umbris relictis in *Olympum* esse ascensurum:

Οὐ γὰρ ὅγε φθιμένοισι μετέσσεται, ἀλλὰ θεοῖσιν,
ὡς ἠΰς Διόνυσος ἠδὲ σθένος Ἡρακλῆος.
οὐ γάρ μιν μόρος αἰνὸς ὑπὸ ζόφον αἰὲν ἐρύξει
οὐδ' Ἀΐδης· ἀλλ' αἶψα καὶ ἐς Διὸς ἵξεται αὐγάς.
καί οἱ δῶρον ἔγωγε θεουδέα νῆσον ὀπάσσω
Εὔξεινον κατὰ πόντον, ὅπῃ θεὸς ἔσσεται αἰὲν
σὸς πάϊς· ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων μέγα λαῶν
κεῖνον κυδαίνοντα θυηπολίῃς ἐρατεινῇς
ἶσον ἐμοὶ τίσουσι. —

Achillem alii tradiderunt post raptam a Diana Iphigeniam sororem in insula Leuce vixisse (Tzetza ad Lycophr. v. 180. Müller. pag. 468), sororem Iphigeniam uxorem duxisse (Antonin. Liberal. Verheyk. cap. XXVII), ibique dæmonem factum (Idem ibidem. coll. nott. Munk. ad Ant. Lib., et Meurs. ad Lycophr. v. 187. Müller. pag. 1200). — Deinde poterant plures heroes addi, ut Menelaus Anthol. Palat. Tom. II. pag. 751. Epigr. IX, 21. 22 (Aristoteles):

Ὄλβιος, ὦ Μενέλαε, σύ τ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως
ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὲ Διὸς μεγάλου. —

Hectorem quoque insulas beatorum habitaturum vaticinatur Lycophr. Cass. v. 1204. coll. Tzetza (Müller. pag. 954.) et Meursio (ibid. p. 1320). Sed fini poetæ ista nomina sufficiebant, ejusdemque populi heroas, exclusis barbaris, memorari decorum poterat Nostro videri, ut Odysseæ auctori, qui et ipse Ulyssi populares tantum in Orco obvios factos narrat. — Jam barbarorum fortissimi memorantur, ab Achille cæsi. — *Τροίας κίονα. Trojæ columnam.* Eundem Lycophr. v. 527. *δυσμενῶν μοχλὸν*

vocat. Iis, quae ad v. 12. annotavi, addo sequentia. Anthol. Palat. IX, LIX, 6 (Antipater): Γαῖε, πάτρας ἔρυμα. Gregor. Nazianz. Opp. Tom. II. pag. 46: Βιότοιο ἔρεισμα. — Cycnum saxo interemit Achilles. Lycophr. v. 233. ibique Meurs. (Müller. pag. 1206). —

V. 149—180.

Poeta sese revocat a rerum futurarum contemplatione, in qua miscuit doctrinam popularem mysticamque, quarum posteriorem apertius exposuit in fragmentis threnorum. In his fragmentum III (Heyne T. III. pag. 36. Böckh. pag. 623) descriptioni sedis damnatorum infernae beatorumque terrestri aliam tradit oppositam, cum beatos faciat ἐπουρανίους, damnatos ὑπουρανίους. Nec aliter incertus inscriptionis auctor Anthol. Palat. Tom. II. pag. 826. Epigr. CCXIX, 9—12 (coll. Münteri libello: Erklärung einer griechischen Inschrift, welche auf die Samothracischen Mysterien Bezug hat. pag. 35 sqq.):

Ἐν δὲ τεθνειῶσιν ὁμηγύριές γε πέλουσιν
δοιαί, τῶν ἑτέρη μὲν ἐπιχθονίη πεφόρηται,
ἡ δ' ἑτέρη τείρεσσι σὺν αἰθερίοισι χορεύει,
ἧς στρατιῆς εἷς εἰμί, λαχὼν θεὸν ἡγεμονῆα.

Ea quanam ratione veteres cum doctrina populari conciliarint, alienum ab hoc libro inquirere. — De nexu sequentium cum antecedentibus ita Thierschius: „Die Erwähnung so vieler Heroen regt in ihm das Bewufstseyn der ganzen Fülle von Gesängen über sie, welche sein Inneres bewegen, auf." Mihi narrationis antecedentis natura aliud suadere videtur. *His equidem alia possem de statu post vitam futuro adjicere, vel uberiora, vel reconditiora. Sed ad propositum recurro, Theronem*

laudaturus. Huic sententiae ὡς ἐν παρόδῳ immiscet notam hominum quorundam acerbitatis plenam superbiaeque. — πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας, φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τόπαν ἑρμηνέων χατίζει. Missilia (carmina sua) vocat *clare sonantia*, i. e. *aperta*. Ol. IX, 1. 2. μέλος φωνᾶεν simpliciter est carmen sonorum. Minus improprie dixisset: συνετὰ συνετοῖς, quem lusum poetis Graecorum non infrequentem fuisse, sequentia docent. Eurip. Iphig. Taur. v. 1061: Εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοάν. Maxim. Tyr. Dissertat. XXII, 4: Συνετὰ συνετοῖς λέγων, καὶ πιστὰ πιστοῖς. Iphig. Aul. v. 456: Παρὼν δ' Ὀρέστης ἐγγὺς ἀναβοήσεται Οὐ συνετὰ συνετοῖς· ἔτι γάρ ἐστι νήπιος. [2]) Phön. v. 1506: Δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω Σφιγγός. Anthol. Palat. VII, ccccxxix, 9. 10 (Alcaeus) de aenigmate: Φέγγος μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος. Eadem Antholog. T. II. pag. 815. Epigr. clxxx, 3 (Incertus) de πρωκτῷ: Ἀξύνετα ξυνετοῖσι λέγων. — In reliquis metri causa cum Böckhio legendum videtur τόπαν. Ἐς τόπαν per se nil quidem differt a πάντως, παντελῶς, vel σύνολον, coll. Aesch. Choëph. v. 931. Eumen. v. 52. 82. Eurip. Heracl. v. 574. Sed ob antithesin antecedentium (συνετοῖς) abstractum h. loco idem erit quod concretum οἱ πολλοί, s. τὸ πολὺ (multitudo, turba) ap. Eurip. Iphig. Aul. v. 1336. Ahlwardtius, qui sensum orationis τὸ πᾶν

---

2) Retinendum utique Piersoni et Marklandi συνετοῖς (Iphig. Aul. ed. Markl. Lips. pag. 53.) pro συνετῶς, quod e verss. remotis 1228 sq. defendit Matthiaeus Eurip. T. VII. pag. 351., mihi perquam improbabiliter. Praebent enim verba ἔτι γάρ ἐστι νήπιος antecedentium interpretationem luculentam tum, cum legis συνετοῖς.

requirere perhibet, una syllaba amissa legit: *Ἑρμηνέων δ' ἐς τὸ πᾶν χατίζει.* De quantitate ultimæ syllabæ vocularum *ἅπαν, ἐπίπαν* etc. alii aliter. Vide Ahlwardt. ad h. l. et Meinekium ad Menandr. pag. 51. Mihi ea quæstio adhuc sub judice esse videtur. In epicis *πρόπαν* ultimam corripere, docet locus Oppian. Cyneget. II, 188. — *σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ.* In his *σοφὸς* ejusdem subjecti erit, cujus *συνετοῖσιν* in antecedentibus. *Intelligentes vero ii sunt, qui docti* (*πολλ. εἰδ.*) *nascuntur.* Nondum hoc loco poeta de se loquitur, sed in subsequentibus. Ceterum et alibi naturam doctrinæ præfert, coll. interpp. Simillime Menander (in sententiis singularibus v. 213) ed. Meineke pag. 320:

Ἡ φύσις ἁπάντων τῶν διδαγμάτων κρατεῖ.

Idem ibidem v. 557 (Meineke pag. 335):

Ὡς οὐδὲν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ. —

μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ κόρακες ὣς ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. Hæc sine interpunctione scribens ita conjungo: *μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ ἄκραντα γαρύετον, ὡς κόρακες* (*γαρύουσι*) *πρὸς ὄρνιχα θεῖον Διός.* *Discendo docti procaces loquacitate garriunt, ut corvi* (*garriunt* s. *crocitant*) *Jovis adversus alitem divinum.* Cum *σοφοί*, s. *οἱ πολλὰ εἰδότες φυᾷ* iidem esse possint ac *συνετοί*, i. e. *auditores carminum pindaricorum intelligentes*, *μαθόντες* respondebunt multitudini hebeti (*τόπαν*), quare et ipsi erunt *auditores*. Inter hos vero poetæ fuerint, nec ne, scire parum refert, si meam totius loci interpretationem amplectaris. Unum sufficit, quod Pindarus ipse luculenter docere videtur. Reprehenderant duo homines (*γαρύετον*) Thebani vatis artem, notando vel obscuritatem ejus,

vel alia quædam. Eos poeta, sententiae miscens singularia, in numerum refert eorum, qui discendo tantum docti procacesque loquacitate inanem vociferationem moveant adversus ea, quæ sint altiora intellectu ipsorum, quemadmodum corvi aquilæ obstrepant vana crocitatione. Deinde quum carmen hoc homini Siculo missum fuerit, duo isti judices insipidi vel Siculi esse debebant, vel in Sicilia degentes, Theronique haud incogniti. Simonidem et Bacchylidem in medium proferunt scholiastæ, quos a popularibus suis maximi habitos quis credat a Pindaro talibus conviciis esse commaculatos? Et in his, quæ ultimo modo dixi, verum vidisse Thierschium puto, qui alia addit (Tom. I. pag. 80) acuta sane tantoque vate digna. In reliquis me habet dissentientem. Cogitat vir celeberrimus de aulicis Hieronis Syracusani. Quidni Theronis, quem spectat totum carmen? Hos certe probabiliter is eliget, qui accuratius quæstionem ventilare voluerit. Sed ego nil definio. His expositis, nec πρὸς κ. τ. λ. esse poterit *ad alitem Jovis comparati*, nec junges γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον. Corvi crocitant (γαρύεσι) adversus aquilas, homines adversus homines. Ceterum nota pluralem (κόρακες) singulari (Διὸς ὄρνιχα) egregie oppositum, coll. Tryphiodori loco deinde allegando. Similiter sibi multitudinem (τόπαν), et in hac duos quosdam opponit. — Restat singulorum illustratio. λάβροι παγγλωσσίᾳ. Vox prior de hominibus adhibita Nostro est *vehemens, turbulentus*, coll. Pyth. II, 160 (de plebe turbulenta). Usum homericum vide apud Dammium. Similiter λαβροσύνη de pisce quodam apud Oppianum Halieut. II, 130. Ori vero vocique haud raro adjicitur. Nonn. Dionys. III, 99: Στόμα λάβρον ἀναπτύξασα. VIII, 335: Δειμαίνων στόμα λά-

βρον ἀσιγήτοιο τιθήνης. XV, 200: Στόμα λάβρον λεαίνης. XVI, 147: Παρθενικῆς στόμα λάβρον. XXX, 11: Δεξίτερον στόμα λάβρον κυδοιμοῦ. XXXV, 218: Ἔχων στόμα λάβρον. Aesch. Prom. vinct. v. 327: Μηδ' ἄγαν λαβροστόμει. Soph. Ai. v. 1136: Καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα. — ἄκραντα γαρύετον. Proprie *quae* vel *nondum perfecta sunt*, vel *non perficiuntur*. Diog. Laërt. (Meibom.) I, 103: Τὸν δ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντα. Apollon. Rhod. I, 469: Ἀκράαντον ἄεθλον (nondum perfectum). III, 69: Ὀνείρατα ἀκράαντα. Aeschyl. Choëph. v. 63: Ἄκραντος νύξ (quae non finitur). Idem ibid. v. 874: Ἄκραντα βάζω (inania). Eurip. Iphig. Taur. v. 506: Οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσατε. Bacch. v. 1183: Οὔτ' ἄκραντ' ἠκούσαμεν. Suppl. v. 771: Ἄκραντ' ὀδύρει. 871: Ἄκραντον οὐδὲν οὐδ' εἰς οἰκέτας ἔχων, Οὐδ' εἰς πολίτας. Herc. fur. v. 879: Ἄκραντα βακχεύσει. Quint. Smyrn. XII, 526: Κασσάνδρῃ, τῆς οὔποτ' ἔπος γένετ' ἀκράαντον. — Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον, *aquilam*. Pyth. IV, 7: Διὸς ὀρνίχων. Soph. Antig. v. 1027: Οἱ Ζηνὸς αἰετοί. Eurip. Jon. v. 156: Ὦ Ζηνὸς κῆρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς ἰσχὺν νικῶν. Aratus (Buhle) Phaenom. v. 522: Ζηνὸς μέγας ἄγγελος. Nonn. Dionys. II, 50: Αἰετὸν ἤσθιε μᾶλλον, ἐπεὶ Διὸς ὄρνις ἀκούει. XXXVIII, 63: Ὄρνιν Ὀλύμπου. Quint. Smyrn. XIII, 104: Αἰετόν, ἱερὸν ὄρνιν. Anthol. Palat. IX, CCXXII, 2 (Bianor): Οἰωνῶν μόνος ἐνουράνιος. Ibidem CCLXV, 1 (Apollonidas vel Philippus): Διὸς ὄρνις. — Graculos deinde aquilae obstrepentes habet Tryphiodorus Ἰλ. ἅλ. v. 240: Ἀτ' ἠχήεντες ἰδόντες Αἰετὸν ἀλκήεντα περικράζουσι κολοιοί. Adde easdem aves aquilae oppositas Nem. III, 138—144., ubi se cum poetis inferioribus comparat. Ad sensum vero comparationis, quam

noster locus præbet, parum facere videntur loca Aristidis a Böckhio excitata. Simpliciter enim de se profitetur, *censorum suorum arrogantia et stupore altiorem se esse non aliter, ac Jovis alitem corvorum inani crocitatione*. Alio quidem loco (Pyth. V, 148 sqq.) Arcesilaum Cyrenensem vocat aquilam γλῶσσάν τε θάρσος τε. Sed hoc ab nostro loco non minus alienum est, quam scholion illud mirificum Tzetzæ ad Lycophr. v. 264: *Ἢ ὅτι ἡδεῖαν φωνὴν ἔχει ὁ ἀετὸς καὶ ἐξαίρετον παρὰ τὰ λοιπὰ ὄρνεα.* — ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον. ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν, ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς ἱέντες; *Intende tela scopo*, ut simplex ἐπέχειν *instare* Eurip. Heraclid. v. 841. ibique Elmsl. Post τόξον punctum alii figent, et in antecedentibus supplebunt θυμέ. Namque ἄγε et φέρε inchoant sententias, non claudunt. coll. Viger. pag. 315. Alii scribent: τόξον, ἄγε, θυμέ, τίνα κ. τ. λ. Tum ἄγε et exhortationem et interrogationem comprehendet. — αὖτε. Quasi nulladum Theronis laus præiverit, se ipse interrogat: *post alios victores quem nunc temporis celebrabimus?* Sed poteris quoque cum Böckhio facere: „quærit nunc poeta, quisnam potissimum *rursus* intentis telis laudum, quas aliquo intervallo intermiserat, petendus sit." — εὐκλέας pro εὐκλεέας, epice, ut alibi apud Nostrum, coll. indd. Anthol. Palat. Tom. II. pag. 777. Epigr. LIV (Nicænetus): *Διὸς εὐκλέα νύμφην.* Ibidem pag. 802. Epigr. LXXXIV, 8 (Incertus): *Εὐκλέα ἔργα.* Adde κλέος pro κλέεος Fragm. incert. CXXVIII (Heyne Tom. III. pag. 139. Böckh. pag. 683). Anthol. Palat. Tom. II. pag. 873. Epigr. CCCLXXII, 1. 2 (Incertus): *Ἀρχίᾳ, Εὐκλέος υἱῷ.* Oppian. Halieut. II, 130: *Λάβρακα, σφετέρῃσιν ἐπικλέα*

ἰαβροσύνησιν. Sensus est: tela, quæ gloriam parant, coll. Nem. VI, 49: Οὖρον ἐπέων εὔκλέα. Nota deinde usum θυμῷ et φρενός. Θυμὸς erit quasi sagittarius, φρὴν arcus. — Respondet poeta: Agrigentum dirige tela, ubi Thero celebrandus. Paulo aliter Olymp. IX, 17: Πτερόεντα δ' ἵει γλυκὺν Πυθῶνάδ' ὀϊστόν, i. e. Delphorum causa victorem lauda. — *τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν γε ἐτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα.* Böckhius jungit μή τινα πόλιν. *Nullam urbem centum per annos progenuisse amicis virum* etc., ad quam genitivi significationem cfr. Matth. Gr. gr. pag. 507. Et hæc laus satis magna videtur. Sed posita hac interpretatione vide, ne simul alludatur ad Agrigenti ætatem, quod centum et quod excurrit annis ante conditum fuerat, coll. scholl. Aliis est πόλις urbs modo dicta, Agrigentum, quare τινὰ jungunt cum ἄνδρα. Mihi ambiguitas nativa locum videtur occupare. — *φίλοις ἄνδρα μᾶλλον εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα.* Paulo aliter animus et manus juxta ponuntur Ol. IV, 38. — De ἀφθονέστερον v. ad v. 111 et Ol. III, 76. — *ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος, οὐ δίκᾳ συναντόμενος. Fastidium invasit laudem.* Ad hanc verbi βαίνω significationem v. interpp. Addo Eurip. Herc. fur. v. 405., ubi proficiscendi et invadendi sensus copulatus videtur: Τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον Ἔβα (Ἡρακλῆς) δι' Εὔξεινον οἶδμα λίμνας. Similiter ἱκάνω, coll. Damm. et Schneid. — *κόρος.* Homines fastidiosi, beneficiorum immemores invidique. Quinam ii fuerint, exponit schol. — *συναντ.* recte explicat Böckhius. *Fastidium justitiæ non junctum, i. e. injustum.* — *ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν.* Hermannus et Ahlward-

tius ad sequentia trahunt (*improborum virorum rumores*), quod sermonis æqualitatem turbare videtur. Böckhius: *Sed ab impotentis cupiditatis hominibus profecta*. Quidni *serviens?* Fastidium non justitiæ copulatum, sed μαργοσύνῃ obsequens, serviliter illi copulata. Deinde ἀλλά bis ponitur sensu diverso. Prius ἀλλά est *tamen*, *nihilominus*, posterius *sed*. Exemplorum Ahlwardtianorum quædam alius generis esse videntur. — μάργων. *Vesanorum*. V. quæ congessit Blomfield. ad Aesch. Prom. vinct. v. 909 (884 Schütz.). — Sequentium structuram v. apud Böckhium. — Lectio ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις (*proborum bene factis*) non aliena videtur a quadam abundantiæ suspicione. — ἐπεὶ κ. τ. λ. Abrupte ad laudem liberalitatis Theroneæ redit, malitiæ ingratorum istorum oppositam. Fortiter utitur conjunctione ἐπεὶ (*siquidem*) pro partic. ὡς. Similiter Nonnus Dionys. XIII, 49:

Ἀλλὰ λιγαίνων
ἡγεμόνας, καὶ Ὅμηρον ἀοσσητῆρα καλέσσω,
εὐεπίης ὅλον ὅρμον· ἐπεὶ πλωτῆρες ἀλῆται
πλαγκτοσύνης καλέουσιν ἀρηγόνα Κυανοχαίτην. —

Ad dictionem ψάμμος etc. v. Ol. XIII, 64—66. —

Finita totius carminis interpretatione addo omissa quædam ad v. 15. Anthol. Palat. VII, XCII, 3 (Diogenes Laërtius): Ἐς Σκυθίην Ἀνάχαρσις ὅτ' ἤλυθε πολλὰ μογήσας. Ibidem CXVIII, 1. 2 (Idem): Ὡς ὑπὸ γήρως Πολλὰ καμὼν ἐλύθη.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Γ'

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ.

Theronis victoria quum curulis fuerit (v. 5. 10. 59. 60. 67. 70), codicibus licet invitis in titulo apponendum curavi ἅρματι, omisso recentiorum εἰς θεοξένια, de quo s. de carminis ipsius occasione quid suspicer, pluribus commentarii locis exposui. Denique in eandem victoriam eamque Theronis unicam hoc et præcedens carmen scriptum esse, Böckhius statuit Explicc. p. 134.

V.. 1 — 10.

Tyndaridis Helenæque placere velim, Theronis victoriam curulem prædicaturus; in quo officio obeundo Musæ expeto subsidium. Τυνδαρίδαισι .... ἄωτον. Schol. vet. ad v. 1: *Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσας, Θήρωνος ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον, εὔχομαι ἀδεῖν Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ.* Ordini verborum convenientius schol. rec. inscriptionis: *ὕμνον τοῦ Θήρωνος Ὀλυμπιονίκην* etc. — Τυνδαρίδαις. Castori et Polluci, ut v. 70. Pyth. I, 127. Nem. X, 72. *Τυνδαρίδης* dicitur Pollux Nem. X, 138., licet Jove genitus (ibid. v. 150. coll. schol. Paris. Apollon. Rhod. I, 146 sqq.), Castor Isthm. I, 42. Eos a Dioscuris discernit Sextus Empiricus advers. Mathemat. pag. 557 sq., assentiente Creuzero, V. celeberr., Mythol. (Edit. II.) T. II. p. 335. Dioscuros in Pindari reliquiis non vides; Tyndaridæ eidem sunt dii agonistici, quamquam Pyth. V, 11 sqq. in Castoris dei curulis mentione color petitus videatur a Dioscurorum officio maritimo, cui addendum est, quod Nem. X. fin. narratur de utriusque *ἑτερημερίᾳ*. Tyndaridarum vero et Dioscurorum confusio in nonnullis scriptoribus tanta est, ut idem contextus utramque denominationem conjungat. Eurip. (Matth.) Orest. v. 1684: *Ξὺν Τυνδαρίδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς.* Electr. v. 1293. coll. 1296: *Ὦ παῖδε Διὸς .... Τυνδαρίδαι.* Anthol. Palat. Tom. II. Appendix etc. pag. 817. Epigr. CLXXXVIII, 1. 2 (Incertus in Plutarchi Flam. cap. XII.): *Ζηνὸς ἰὼ κραιπναῖσι γεγαθότες ἱπποσύναισι Κοῦροι, ἰὼ Σπάρτας Τυνδαρίδαι βασιλεῖς.* Ubi obiter moneo, malam distinctionem post *ἱπποσ.* et *Σπάρτ.* non sublatam a Fr. Jacobsio. Apol-

lon. Rhod. eosdem aliis locis Tyndaridas, aliis Dioscuros vocat. Vide Argon. I, 1045. II, 806. III, 517. 1315. IV, 593. coll. IV, 650. — φιλοξείνοις. Nem. X, 91 sqq. Uliam Argivum Tyndaridæ victorem sistunt in Heræis, quod, cum adhuc inter mortales essent, ab Uliæ majoribus hospitaliter erant tractati, ubi Noster addit: Καὶ μὰν θεῶν πιςὸν γένος, i. e. *gratum Deorum genus.* Ipse autem Therò plurimis mensis hospitalibus Tyndaridas deos exceperat nostri carm. v. 71 sqq., eam ipsam ob causam ab iisdem gratias agentibus victoria curuli ornatus. Ita Tyndaridæ φιλόξεινοι nostro loco primum esse possunt ii, *qui hospitio excipi gestiunt*, ejusque honoris tales gratias agunt, quales sequuntur ex ipsorum præsidio agonistico. Eum sensum suadet v. 70 sqq., qui carminis initium ad alia abeuntis ita repetit, ut vocem φιλοξείνοις interpretari videatur. Deinde erunt quoque *hospitales*, quæ est vocis significatio vulgaris, coll. Nem. I, 30. Isthm. II, 37. Schol. rec. in fine inscriptionis: φιλοξένους λέγει αὐτοὺς διὰ τὸ συστῆσαι τὴν ἑορτὴν τὰ Θεοξένια, εἰς ἣν πολλοὶ ξένοι συνέῤῥεον, καὶ φιλοφρονήσεως ἠξιοῦντο. Böckhius addit Liban. Epist. 112: Τίς δ' οὕτω τοὺς Τυνδαρίδας ἐν τῇ περὶ τοὺς ξένους σπουδῇ τιμᾷ; Fuerunt igitur Tyndaridæ inter præsides hospitalitatis. — Ἑλένα. Helena cum Tyndaridis Agrigenti culta videtur. Eam sacrorum communionem promiserant fratres sorori. Eurip. Hel. v. 1666 sqq.:

Ὅταν δὲ κάμψῃς καὶ τελευτήσῃς βίον,
θεὸς κεκλήσει, καὶ Διοσκόρων μέτα
σπονδῶν μεθέξεις, ξένιά τ' ἀνθρώπων πάρα
ἕξεις μεθ' ἡμῶν· Ζεὺς γὰρ ὧδε βούλεται.

Adde Creuzerum Mythol. T. II. pag. 342. Helenæ

vero mentio probabilem facit Mülleri, V. celeberr. (Orchom. pag. 339) opinionem, „ab Amyclæis Theræisque Dioscuris per Theram, unum ex Theronis majoribus, ad Emmenidas esse propagata ista sacra Agrigentina." — ἀδεῖν εὔχομαι. Tyndaridis, victoriæ Theroneæ divis auctoribus, commendat carmen suum s. poeta, s. chorus. „Ut Thero vobis placuit, ita ego, qui victorem celebro, vobis placeam!" Est igitur hymnus noster oblata Diis istis gratiarum actio pro victoria Theronea. Hanc causam invocationis Tyndaridarum ipse nobis poeta suppeditat. Num alia subsit magis specialis, de qua videndi scholiastæ, mihi in suspenso est. — κλεινὰν Ἀκράγαντα. Pyth. XI. in. est eadem urbs φιλάγλαος, καλλίστα βροτεᾶν πολίων. — Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσαις. *Hymnum* encomium *victoriæ olympicæ*, s. victorum Olympicorum, coll. schol. rec. ad v. 1. Simili sensu Nem. IV, 26: Ὕμνον καλλίνικον. Paulo aliter Pyth. VIII, 5: Πυθιόνικον τιμάν. Deinde cum ὀρθώσαις commode confertur διορθῶσαι λόγον Ol. VII, 38., ubi διορθῶσαι nil est nisi simplex ὀρθῶσαι. Bene ibi comparavit Heynius Isthm. I, 63: Ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν. Metaphora petita ex arte architectonica vel statuaria, quorum prius haud rarum in Pindaro. Schol. rec. in inscript. nostri carminis: Ὀρθώσας καὶ ἐγείρας καὶ ἀνυψώσας ὕμνον. Schol. rec. v. 1. (coll. gloss. v. 5): Διὰ τοῦ ἀνεγεῖραι ὕμνον Ὀλυμπιονίκας ὑμνοῦντα. Schol. vet. ad v. 5: Τὸ δὲ ὀρθώσας εἶπε μετενεγκὼν ἀπὸ τιθεμένων ἀνδριάντων ἢ ἀγαλμάτων. Nec minus metaphoricum videtur nostrum: Einen Satz aufstellen, eine Behauptung aufstellen etc. Similia de *fabris* et *fabrica carminum* vide ad Pyth. III, 201.

Aliud est διωρθευόντων λόγυς Eurip. Suppl. v. 417., ubi placet Matthiæi interpretatio (T. VII. pag. 267): Ὀρθῶς χρώμενος τοῖς λόγοις. — Deinde Θήρωνος . . . ὀρθώσαις est explicatio antecedentium κλεινὰν . . . γεραίρων. Colebatur Agrigentum hymno Theronis, cujus gloria cum patriæ gloria cohærebat. Eam rationem per se non obscuram recte expressit schol. rec. v. 1: Τιμῶν τὴν ἔνδοξον Ἀκράγαντα διὰ τῦ ἀνεγεῖραι ὕμνον. Adde schol. vet. v. 1. in fronte hujus tractationis citatum. — ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον. Ol. I, 141: Ἀκάμαντας ἵππυς. Nem. I, 6. Fragm. inc. LXXXIX. (Heyne): Ἀελλοπόδων ἵππων. Nonn. Dionys. XV, 118: Ἀκαμαντοπόδων ἐλεφάντων. — Hymnus vero *flos* dicitur ut Ol. VI, 180: Ὕμνων ἄνθος, cui loco adde locc. ab Hermanno citt. Ol. V, 1. VIII, 97. Sensum expressit schol. vet. v. 1: Ὕμνος ἄωτός ἐςι καὶ κόσμος τῶν ἀκαμαντοπόδων ἵππων. Schol. rec. ad eund. vers.: Ἄωτον, ἤγυν κόσμον ἐξαίρετον τῶν ἵππων. Gloss. v. 5: Ὕμνον, ἔπαινον. Gloss. v. 6: Ἄωτον, εὐκοσμίαν. Schol. vet. v. 5: Τὸν ὕμνον τῶν ἵππων ἄωτον προςηγόρευσεν ὡς ἄνθος καὶ στεφάνωμα αὐτῶν. Vides, iterum e re agonistica colorem petitum. Nec enim equi mulique victores floribus s. coronis caruere, de quo v. ad Ol. II, p. 101. Idem proprie expressum Nem. I, 5. 6: Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. — Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέςα μοι. Schol. rec. v. 1: Ἐπίνοια δὲ ἐγκωμίων μοι παρέςη. Rectius Μῦσα proprie sumitur, ut Pyth. IV. in.: Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ στάμεν . . . Μοῖσα. De sensu vocis οὕτω ambigitur. Schol. vet. ad v. 7. haud male: Οὕτω μοι παρέςη ἡ Μοῦσα (schol. vet. v. 8: Παρέςη ἡ Μῦσα καὶ ἔρχεται), ἵνα τοῖς Διοσκυ-

ροις ἀρέσω. Non multum inde discrepabit *itaque*. Tum aoristus vim habebit futuri. *Quia Tyndaridis hymnum meum se probare cupio, Musae spero subsidium*. Jam haud negandum, imperativum cum per se, tum propter Pyth. IV, in. faciliorem h. l. esse, et habuit quoque schol. vet. ad v. 7: Οὕτω μοι ἐρχέσθω ἡ Μῦσα. Codex Guelpherb. teste Böckhio legit παρίστα, quod eidem Viro est *ostende, doce, da facultatem* etc. Ceterum schol. legere potuit *ΠΑΡΕΣΤΩ* (*adsit*), vel *ΠΑΡΙΣΤΩ* (*adstes*), de quo v. Matth. Gr. gr. maj. pag. 247. Ego vulgatam sequor. — νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον, Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ ἀγλαόκωμον. Ad τρόπον cfr. Ol. X, 93. XIV, 25. Schol. rec. ad v. 1: Ἆισμα λαμπρὰν συνιςῶν χορείαν ἐναρμόσαι Δωρίῳ ῥυθμῷ. Schol. vet. v. 8: Νεόποικιλτον ἐπινοήσαντι ὑπόθεσιν, τὸ γράψαι εἰς Θεοξένια. Idem ibidem: Νεοποίκιλον ἐπαγγεῖλαι ὕμνον. Alios ut videtur usus τρόπυ habes Ol. X, 93. XIV, 25. — νεοσίγαλον. Schol. rec. v. 1: Καινοτέραν ἀγλαΐαν ἔχοντα. Schol. vet. v. 8: Νεοποίκιλτον, et νεοποίκιλον. Gloss. ejusd. v.: Ἔνδοξον. Aegre differet νεοσίγαλος a νέος, coll. Ol. IX, 75: Ὕμνων νεωτέρων. Isthm. V, 80: Νέον ὕμνον. Deinde εὑρίσκειν ut hic cum poesi conjungitur Ol. I, 177. Pyth. I, 117. Fragm. scol. I, 15 (Heyne III, 21). — πεδίλῳ. Vox *incedit*, ut hymnus Nem. I, 5. V, 1—7. Colorem dictionis petitum puto e veteris chori parte vestiaria, ni cui locus Ol. VI, 12. advocandus videtur, ubi secundum genium sermonis vulgaris ἐν τύτῳ πεδίλῳ πόδ' ἔχων idem esse poterit, quod ἐν ταύτῃ ὢν καταστάσει, *in hac conditione*. Jam si sensum vocis requiris, occurrit schol. rec. v. 1: Δωρίῳ ῥυθμῷ, et schol. vet. v. 9: Πεδί-

λῳ δὲ τῷ ῥυθμῷ. Nec aliter Böckhius de metris Pind. pag. 276: „Δώριον πέδιλον poeta non melodiam, sed rhythmum dicit, qui pede pulsatur." Reliquis scholl. πέδιλον est μέλος, ἁρμονία, ἦχος, διάλεκτος. Et hoc ultimum forsan verum est, si τρόπον pro carmine toto sumseris, φωνὰν pro parte ejus musica, πέδιλον pro parte ejus verbali, cui oppositioni favere videntur sequentia: φόρμιγγα . . . θέσιν. Denique Heynius jungit νεοσ.. τρόπον ἀγλαόκωμον, ut jam schol. rec. ad v. 1. et Romana. Rectius junges φωνὰν ἀγλαόκωμον, atque interpretaberis cum schol. modo allato: Λαμπρὰν συνιστῶν χορείαν.

V. 10 – 17.

Injungunt istud officium coronæ victrices et Pisa. Ἐπεὶ χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἔπι στέφανοι πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος. Causam reddit, quare Musam invocet. Ista erit vel victoria, vel comissatio. Posterius eligent, qui cum scholl. hoc carmen εἰς Θεοξένια scriptum putant, cujus tamen consilii nullum satis probabile argumentum hymnus ipse præstat. Mihi prius videtur simplicius, maximopere ob coronarum Pisæque mentionem junctam. Comæ autem esse poterunt cum victoris, tum equorum, quos ipsos quoque coronatos fuisse alii demonstrarunt. Scholiastarum alii de comis equorum victorum, alii de comis comissantium cogitant. — χρέος. Ol. X, 10. est χρ. *promissum carmen* sensu proprio; nec aliter puto Pyth. VIII, 44. Alibi latius est *officium poeticum*, ut Pyth. IX, 179 sqq.: Ἐμὲ δ' οὖν τις, ἀοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον, πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι, καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν προγόνων. Adde Ol. I, 165: Στεφανῶσαι κεῖνον μολπῇ χρή. Latior significa-

tio h. l. convenit. *Τȣ̃το* antecedentia et sequentia spectat, encomium sc. poeticum, de quo uterque locus agit. — *θ ε ό δ μ α τ ο ν.* Schol. rec. v. 1: *Τὸ ὑπὸ τῶν Μȣσῶν κατασκευαζόμενον, λέγω φόρμιγγα κ. τ. λ.* Schol. vet. v. 11.: *Τὸν θεοκατασκεύαστον ὕμνον, τὸν ἐκ Μȣσῶν.* Phavor. pag. 892, 2, 41: *Θεόδμητος, ὁ ὑπὸ θεȣ̃ κατεσκευασμένος.* Aliter schol. vet. v. 26: *Τὸ εἰς θεȣ̀ς πεποιημένον· λέγει δὲ τὴν ᾠδήν.* Ambigit inter utramque interpretationem schol. vet. v. 12. Böckhius: *Debitum divinitus injunctum*, per victoriam deorum beneficio datam. Similiter schol. rec. v. 1 (coll. schol. vet. v. 18) de *θευμόροις ἀοιδαῖς* v. 17: *Ὕμνοι θεοδώρητοι, ὅτι οἱ θεοὶ τὰς νίκας δωρȣ̃νται, δι' ἃς οἱ ὕμνοι.* Prior scholiastarum ratio convenientior videtur usui poetæ, qui more epico nominum epitheta minus e contextu, quam e nominum ipsorum natura petit, quod iterum valet de *θευμόροις ἀοιδαῖς* v. 17. — *Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν Αἰνησιδάμȣ παιδὶ συμμῖξαι πρεπόντως.* Expositio officii v. 12. — *φόρμ. ποικ.*, *lyram varia garrientem, sonantem*. Schol. rec. ad v. 1: *Ποικιλόφωνον.* Nem. IV, 23: *Ποικίλον φορμίζων.* Ol. IV, 4: *Ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς.* Tibull. III, 4, 38: *Garrula lyra*. Martial. XIV, 167, 2: *Garrula plectra*. — *β ο ὰ ν α ὐ λ ῶ ν.* Nem. V, 71: *Καλάμοιο βοᾷ.* Pyth. X, 60: *Λυρᾶν βοαί.* — *ἐ π έ ω ν θ έ σ ι ν*, *verborum positionem*. Schol. rec. v. 1: *Συνθήκην ἐπῶν* (i. e. *σύνθεσιν*). Si quis formulam proprie sumet, habebit cognatum *ἐπέων στίχες* Pyth. IV, 100. Vel cogitabit de v. 5. nostri carm.: *Ὕμνον ὀρθώσαις.* Vel erit pro *ἐπέων ποίησις*, ut Nem. I, 5 (coll. IV, 15 sqq.): *Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων*, ubi videndus scholiastes. Aliis circumlocutio videbitur

pro ἔπη, coll. Nem. IX, 7: Ἐπέων ὕμνον pro ἔπη, vel ὕμνον. Ita jam schol. vet. v. 11: Τὺς ἐμὺς λόγυς. Recentioribus (Schneid. Lex. gr. v. θέσις. Böckh. Explicc. p. 137) universa formula periphrasis est pro ποίησις (poesis), quod quomodo recte ex Etymolog. M. eliciatur, alii videbunt. Etymolog. M. p. 319, 31: Θέσις ἡ ποίησις παρὰ Ἀλκαίῳ (actio? poesis?). p. 391, 26: Θεῖναι τὸ ποιῆσαι. Καὶ Πίνδαρος διόλυ θέσιν τὸ ποίημα λέγει. Jam aliud est θέσις, aliud ἐπέων θέσις. Deinde θέσις hoc uno Pindari loco occurrit, θεῖναι vero poesi adhibitum apud Eundem numquam caret aliqua copula. — Ἅ τε Πίσα με γεγωνεῖν. Schol. rec. v. 1: Καὶ ἡ Πίσα δὲ εἰςπράττεταί με γεγωνεῖν. Schol. vet. v. 17: Ἥ τε Πίσα με ἀπαιτεῖ μὴ ἠρεμεῖν, ἀλλὰ ὑμνεῖν καὶ βοᾷν. — Πίσα. Non victoria tantum Pisæ reportata, sed ipsa quoque Pisa, ob suam puto χάριν, ut Pisæ victorisque Pherenici χάρις Pindarum ad canendum impulit Ol. I, 28 sqq.

V. 17—29.

Ex qua Pisa carmina proficiscuntur ad eum, qui coronatus est oleastro ex Hyperboreorum terra allato. Τᾶς ἄπο. Ol. I, 11 sqq. ex Olympia quasi fonte quodam missilia carminum, non apposito scopo, ideoque indiscrete (per orbem) sparguntur. Noster locus eadem *ad homines victores* secundum contextum facit pervenire. Ea dictio tum præsertim fuit adæquata, quum victorem poeta non in ipso victoriæ loco celebrabat, sed carmen mittebat in istius patriam. Eum inter ἀνθρώπυς et ᾧ τινι nexum perspexerunt schol. vett. vv. 17, 19: Ἀνθρώπυς δέ, τὺς νικῶντας ... Ἀπὸ τῦ πληθυντικῦ μετέπεσεν

εἰς τὸ ἐνικόν. Τούτῳ, φησίν, ἀκολουθοῦσιν αἱ ᾠδαί, ᾧ τινι κ.τ.λ. Adde scholl. rell. ed. Böckh. pag. 94. non uno tantum loco. — θεύμοροι ἀοιδαί. Schol. vet. ad v. 18: Ἀπὸ θεῶν μεριζόμεναι καὶ παρεχόμεναι τοῖς νενικηκόσιν. Εἰ μὴ γὰρ θεοῦ προνοίᾳ νικῆσαι τις, οὐδὲ ᾄδεται. Simplicius puto *carmina poetis divinitus concessa, inspirata,* quum non semel tantum a Diis Pindarus poesin repetat. His adde, quæ notavimus ad θεόδματον χρέος v. 12. — Ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας. Schol. rec. v. 19: Τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἡρακλέους τὰς προτέρας, ἀντὶ τοῦ τὰς ἀρχαίας, τουτέστιν ἃς τὴν ἀρχὴν ἐκεῖνος ἐνετείλατο. Ultimum accedere videtur ad schol. vet. v. 20: Ὅτι μετὰ τὸν Ἡρακλέα πάλιν Ἴφιτος ἔθηκε τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων, διὰ τοῦτο εἶπεν. Sed aliud schol. rec. v. 19: Κραίνων καὶ τελειῶν τὰς προτέρας καὶ παλαιὰς ἐφετμὰς καὶ ἐντολὰς τοῦ Ἡρακλέους. In reliquo usu Pindarico (v. indicem Böckh.) nil quidem inest, quod alteri interpretationi præ altera scholiorum faveat: nec tamen habeo, quare posteriorem rationem ut per se planiorem non sequar. — Ἑλλανοδίκας. Bekkeri Anecd. 248, 32: Ἑλλανοδίκης: Ἑλλανοδίκαι ἦσαν ἄρχοντές τινες Ἠλείων, οἱ διέποντες τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων. ἐκλήθησαν δὲ οὕτω παρὰ τὸ τοῖς Ἕλλησι δικάζειν. ἐδίκαζον δὲ τοῖς τε ἀθληταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγωνισταῖς. καὶ προεκάθηντο ἐν τῷ ἀγῶνι ἐν πορφυρίσιν. ἦσαν δὲ τὸ παλαιὸν ἐννέα, εἶτα δέκα, εἶτα πεντήκοντα τὸ τελευταῖον. Phavor. v. Ἑλλανοδίκαι: Ἑ. ἄρχοντες ἠλεῖοι, οἱ διέποντες τὸν ἀγῶνα τὸν ὀλυμπιακόν. ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, ὅτι παρ' ἕλλησιν ἐδίκαζον. ἐκαθέζοντο δὲ ἐν τῷ ἀγῶνι πορφύραν περιβεβλημένοι. καὶ ἦσαν τὸ μὲν πάλαι ἐννέα, εἶτα δύο, καὶ πάλιν ὀκτώ. ἢ ἑλλα-

νοδίκαι καλῦνται, οἱ προτεταγμένοι τοῦ ἀγῶνος. οἳ ἐπὶ μόνοις ἕλλησιν ἀγωνίζονται. Ubi corriges: ἐπεὶ (Ἕλληνες more sc. suo) μόνοις Ἕλλησιν ἀγωνίζονται, deleto οἵ, quod ex antecedentis verbi ultima syllaba nasci poterat; Eandem medelam adhibe scholio vet. nostri loci (v. 19): Ἑλλανοδίκαι καλῦνται οἱ προτεταγμένοι τοῦ ἀγῶνος, ἐπὶ (sic) μόνοις Ἕλλησιν ἀγωνίζονται, corrigente Böckhio: ἐπεὶ μόνοι Ἕλληνες ἀγωνίζονται. — De Hellanodicarum numero ex Hellanico et Aristodemo alia tradit schol. vet. v. 22., coll. Suida v. Ἑλλανοδ. — Αἰτωλὸς ἀνὴρ pro Ἠλεῖος dicitur verax Hellanodica, quia cognati erant Elei Aetolique. Ephorus Strabonis X, III: Ἀφικομένῳ δ᾽ (in Aetoliam) ἐξ Ἤλιδος Αἰτωλῷ τῷ Ἐνδυμίωνος, καὶ τοῖς πολέμοις κρατῦντος αὐτῶν, τὸς μὲν Κυρῆτας (ait) εἰς τὴν νῦν καλυμένην Ἀκαρνανίαν ὑποχωρῆσαι, τὸς δ᾽ Αἰτωλὸς συγκατελθόντας Ἐπειοῖς, τὰς ἀρχαιοτάτας κτίσαι τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πόλεων δέκα· τῇ δ᾽ ὕστερον γενεᾷ τὴν Ἦλιν ὑπὸ Ὀξύλυ, τῦ Αἵμονος, συνοικισθῆναι, περαιωθέντος ἐκ τῆς Αἰτωλίας. Παρατίθησι δὲ καὶ τὰ τύτων μαρτύρια τὰ ἐπιγράμματα· τὸ μὲν ἐν Θέρμοις τῆς Αἰτωλίας, ὅπυ τὰς ἀρχαιρεσίας ποιεῖσθαι πάτριον αὐτοῖς ἐςιν, ἐγκεχαραγμένον τῇ βάσει τῆς Αἰτωλῦ εἰκόνος·

Χώρης οἰκιςῆρα παρ᾽ Ἀλφειῦ ποτε δίναις,
Τρεφθέντα σταδίων γείτον᾽ Ὀλυμπιάδος,
Ἐνδυμίωνος παῖδ᾽ Αἰτωλὸν τόνδ᾽ ἀνέθηκαν
Αἰτωλοὶ σφετέρας μνῆμ᾽ ἀρετῆς ἐσορᾷν.

τὸ δ᾽ ἐν ἀγορᾷ τῶν Ἠλείων ἐπὶ τῷ Ὀξύλυ ἀνδριάντι·

Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον
Κτήσατο Κυρῆτιν γῆν δορὶ πολλὰ καμών.
Τῆς δ᾽ αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορον Αἵμονος υἱὸς
Ὄξυλος ἀρχαίην ἔκτισε τήνδε πόλιν.

Pausan. VIII, 49 fin.: *Καὶ τὸ Ἀιτωλικὸν ἐπικερῶν κατὰ συγγένειαν Ἠλείοις.* Idem V, 1, 2: *Τὸς δὲ Ἠλείὸς ἴσμεν ἐκ Καλυδῶνος διαβεβηκότας καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης*, duce Oxylo secundum Eundem V, 3, 5. 4, 1. 2., coll. schol. vet. v. 19. h. carminis. Quare Elei iisdem heroibus et heroinis sacra faciebant, quibus Aetoli, de quo v. Paus. V, 15, 7: *Ἠλεῖοι δὲ καὶ ἥρωσι καὶ γυναιξὶ σπένδυσιν ἡρώων, ὅσοι τε ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Ἠλείᾳ καὶ ὅσοι παρὰ Αἰτωλοῖς τιμὰς ἔχυσιν.* — ὑ ψ ό θ ε ν γ λ ε φ ά ρ ω ν. Particula motum e loco significans eligitur pro voce quietis in loco, usu apud alios quoque frequentissimo. Aesch. Agam. v. 875: *Ἄνωθεν ἐμῆς δέρης.* Eurip. Jon. v. 614: *Ἐγγύθεν ποδός.* Nec aliter *ἔσωθεν* et *ἔξωθεν* apud Eundem, de quo v. indicem edit. Barnes. (Lips. 1778—88) T. III. pag. 769. 784. Arat. Phænom. v. 26: *Ὑψόθεν ὠκεάνοιο.* v. 480: *Ἐγγύθεν βορέαο.* Idem Diosem. v. 311: *Πυρὸς ἔνδοθεν αἰθομένοιο.* v. 395: *Ἐγγύθεν ἀνθρώπων.* Apollon. Rhod. Argon. II, 806: *Ὑψόθεν ἄκρης.* Nonn. Dionys. XXII, 212. XXIV, 337: *Ὑψόθεν ἵππε.* XLVIII, 145. 270: *Ὑψόθεν ὤμε.* XXVIII, 202. XXXIV, 335. XLV, 295. XLVI, 7. 126: *Ὑψόθεν ὤμων.* Idem ibid. XXXIII, 16: *Ἐφύπερθεν ἀτυμβεύτοιο κονίης.* XXXIV, 20: *Ὑψόθεν εὐνῆς.* XLVIII, 481: *Ἐγγύθεν αὔρης.* Idem XX, 25: *Ἔνδοθεν αὐλῆς.* Idem Convers. Evang. Johann. II, 53. XI, 46: *Ἔνδοθεν οἴκε.* Quint. Smyrn. I, 60: *Παρήϊα· τῶν δ' ἐφύπερθεν κ. τ. λ.* v. 295: *Καὶ κορυφαὶ Σιπύλε περιμήκεες, ὧν καθύπερθεν.* X, 1: *Ἔκτοσθεν Πριάμοιο πόλεως.* XII, 264. 272. 340. Tryphiodor. v. 522: *Ἔνδοθεν ἵππε.* Coluth. v. 352: *Ὑψόθεν ἕδρης.* Anthol. Palat. VII, DCLXXXVII, 2 (Palladas Alexandrinus): *Θανάτε*

ἐγγύθεν. Ibid. DCCXXXV, 5 (Damagetus): Ἐμεῦ σχεδόθεν μόρος ἵσταται. Eadem locorum confusio obtinet in his vocibus adverbialiter sumtis, cujus rei exempla hæc habes: Arat. Phænom. v. 55: Οὐ μὲν ἐκείνῃ Οἰόθεν (uno latere), ὐδ' οἶος κεφαλῇ ἐπιλάμπεται ἀστήρ. Nonn. Convers. Evang. Joh. XI, 22: Καὶ ἐγγύθεν ἦεν ἑορτή. XIII, 86: Ἕλιξ χρόνος ἐγγύθεν ἕρπων. Quint. Smyrn. II, 361: Μοῖρα πολύστονος.. Ἐγγύθεν ἱσταμένη. VII,233: Παῖς δέ οἱ, ἐγγύθεν ἐλθών, Μυθεῖτ'. 100: Νεκρῶν.. κτεινομένων ἑκάτερθεν. 537: Βεβολημένοι ἐνδόθεν ἦτορ Τρῶες. De ἐγγύθεν pro ἐγγὺς vide Bekkeri Anecdota 598, 25., ubi alia ejusdem generis invenies, coll. ibid. 608, 29. 624, 2.; nec non Damm. Lex. hom. et pind. v. ἐγγύθεν [1]). Denique Hermannus jungit: ἀτρεκὲς γλεφάρων, quod valde sibi frigeat γλεφάρων ὑψόθεν. Frigeret hæc vocum positio: ἀμφὶ κόμαισι γλεφάρων ὑψόθεν. Vulgaris vero structura, cujus sensum antiquæ dictionis simplicitati accommodatum Böckhius dicit, nec mihi unquam friguit. — γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας. Linnéi systema vegetabilium ed. Römer et Schultes T. III. p. 478: „Elæagni (ἐλαίας h. l.) folia supra albo-viridia, subtus nitido-argentea, squamulis micaceis albis." His adde Schneiderum Theophr. opp. T. V. p. 424—27., ubi docte agitur de olea callistephano Olympiaca foliorumque ejus colore. Et consentit schol. carm. nostri v. 19: Στέφανον ἀπὸ ἐλαίας ὑπόλευκον τὴν χρόαν., coll. Phavor. v. γλαυκῶπις (coll. Suid. et Hesych. v. γλαυκὸς): Τὸ δὲ γλαυκὸν ... καὶ δηλοῖ τὸ ὑπόλευκον καὶ εὐόρατον.

1) De eodem usu egisse Schaeferum Melet. crit. p. 78., J. H. Brehmius me docuit *Fascic. Observatt. in Demosth. Philipp.* ad calcem libelli: *De oratt. olynth. ordine scrips. Rauchenstein* etc. p. 72.

Jam glaucum colorem 2) de aliis quoque plantis, imo de gemmis quibusdam prædicari, sequentia quidem docent. Empedocles v. 293 (Sturz. p. 526): *Βύσσῳ* (de qua v. Paus. V, 5. VI, 26) *δὲ γλαυκῇ τὸ κρόκȣ καταμίσγεται ἄνθος*. Anthol. Palat. IX, LXXXVII, 4 (Marcus Argentarius): *Ἄμπελος ἔνθα Ἀντέλλει γλαυκῶν σύσκιος ἐκ πετάλων*. Dionys. Perieg. (Steph.) v. 1012: *Ὑγρῆς βηρύλλȣ γλαυκὴν λίθον*. Idem v. 1119: *Ἤ πȣ βηρύλλȣ γλαυκὴν λίθον*. Idem v. 1121: *Ἤ καὶ γλαυκιόωντα λίθον καθαροῖο τοπάζȣ*. Tryphiod. v. 69: *Γλαυκῆς βηρύλλοιο*. Nonn. Dionys. V, 178: *Γλαυκῆς σμαράγδȣ*. Verum testimonia sequentia satis mihi persuadent, singulare olivæ prædicatum istud fuisse, quod in hac arbore candori respondere videtur, qui ad virorem illius folii accedit, unde efficitur color, qui nobis est weifsgrün. Soph. Oed. Col. v. 701: *Γλαυκᾶς παιδοτρόφȣ φύλλον ἐλαίας*. Eurip. Iphig. Taur. v. 1070: *Γλαυκᾶς θαλλὸν ἱερὸν ἐλαίας*. Suppl. v. 257 (de eadem arbore): *Γλαυκὴν χλόην Αὐτȣ̃ λιπȣ̃σα φυλλάδος καταστεφῆ*. Tro. v. 803: *Ἵν' ἐλαίας Πρῶτον ἔδειξε κλάδον γλαυκᾶς Ἀθάνα*. Nicandri Ther. v. 680: *Γλαυκοῖσιν ἴσον πετάλοισιν ἐλαίης*; ubi schol. (Schneider. p. 100): *Οἱ δὲ κλάδοι αὐτῆς* (sc. heliotropii) *ἀειθαλεῖς, λευκὰ φύλλα ἔχοντες*. Oppian. Hal. IV, 268: *Ἤτοι πουλύπο-*

2) Auctor libelli *περὶ χρωμάτων* (Theophr. opp. T. I. p. 873 sqq. Schneider.) nullam habet hujus coloris mentionem. Recte, puto, quum *γλαυκός*, si radix ejus spectatur, non certum aliquem colorem (s. purum s. mixtum), sed candidum istud splendidumque denotet, quod vel in aqua atque iis, quae aquae speciem quandam referunt, e. g. oculis et gemmis, vel in foliis quarundam plantarum, ad colorem nativum, inprimis caeruleum viridemque accedit. His adde Salmasium Exercitt. Plinian. p. 181.

δες μὲν Ἀθηναίῃς φιλέουσιν Ἔρνεα, καὶ θαλλοῖσιν ἐπὶ γλαυκοῖσιν ἔρωτα Ἔσπασαν. Nonn. Dionys. III, 98: Γλαυκωπὸν ὑπὸ σκέπας ἁβρὸν ἐλαίης. XIII, 112. Jupiter tribuit γλαυκὸν Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι θαλλὸν ἐλαίης. XV, 61: Γλαυκὸν ἐϋῤῥαθάμιγγος ἀνείρυσε θαλλὸν ἐλαίης. XXII, 71: Γλαυκόχροα θαλλὸν ἐλαίης Indi tollunt supplicationis signum. Grammaticus Bekkeri Anecdd. gr. 864, 21. 22: Ἰδὲ γὰρ Εὐφορίων ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ ἀρότρου εἶπεν ἐνοσίχθονι, καὶ τὴν ἐλαίαν γλαυκῶπιν. Anthol. Palat. XV, xi, 4 (Incertus de insula Rhodo, quam Minerva olivis ornavit): Παρθενικῆς, γλαυκῶν πλησαμένης χαρίτων.[3]) Ibidem IX, ccxlix, 1 (Mæcius) de oliveto: Γλαυκὰν ἀναδενδράδα τάνδε; quod epigramma ad verbum expressum habes in Anthol. Lat. T. II. p. 471., monente Jacobsio ad Anthol. græc. Lipsiens. T. IX. p. 222., ubi quoque de poetis latinis *glaucam* olivam vocantibus agere dicitur Döringius ad Catull. XX, 9. p. 65. Neque omittendus Himerii locus Orat. III, 5. p. 434 (Wernsd.): Τοῖς Διονύσου τε δώροις καὶ τῷ γλαυκῷ ἐλαίας στέμματι, ut pro ἰδέας scite legit Jacobs. Anthol. Lips. T. IX. p. 375. Ab elæagni (cotini) colore vix deinde abhorret salicis illius color, quæ Virgilio est *glauca* Georg. II, 13. IV, 182. Denique Thierschio vertenti: Braunschimmernde Zierde des Oelbaums etc., quænam alia folii istius apud veteres denominatio obversata fuerit, equidem ignoro. Aeschylo Pers. v. 616. coll. schol. (Schütz. T. IV. p. 315) olivam esse ξανθήν,

3) Ejusdem epigrammatis v. 8. Rhodiorum Deae (Minervae) dono offeruntur olivae, quae ibi non fuisse videntur originariae. Jam quum fuerint per mare allatae, pro Νιρεὺς legi poterit Νηρεύς, ut equi in Graeciam invectionem maritimam Neptuno tributam constat.

quacum interpretes conferunt olivam Virgilii (Aen. V, 309) *flavam*, nota quidem res. Verum de his vide ad Olymp. XI, 13. — In sequentibus Hercules *olivam* attulisse dicitur ab *Istri fontibus*, *δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλλωνος θεράποντα, λόγῳ*, ut *laurum* apud eandem gentem conspicimus Pyth. X, 61. Phavorinus: Ἴστρος ποταμὸς καταφέρεται ἐξ Ὑπερβορέων ὀρῶν. De Hyperboreis dupliciter agit Pindarus; primum ex *sua*, s. *ævi sui notitia*. Isthm. VI, 31: *Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν Τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι, Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν, Καὶ δι' Ὑπερβορέους*; ubi ex antithesi intelligis, sedem istorum hominum borealem, et quidem *remotissimam* indicari, quod vidit quoque Hugius, V. celeberr.: Untersuchungen über den Mythus etc. p. 57. Deinde *mythice*, ut h. l. nec non Ol. VIII, 63. Pyth. X, 47., denique apud Strabonem L. XV., quem locum addidit Hermannus fragmentis pindaricis (Heyne T. III. p. 164). Jam Pyth. IV, 319 sqq. Thraciam sedem habere videtur Boreas ventorum rex, qui a Pangæo monte Zetam Calaimque filios emittit, Jasoni opem laturos, quod apprime consentit cum Il. IX, 5. coll. XV, 26. Jamque ultra Boream (v. 56) habitantes Hyperborei dicuntur, sed quonam loco ponendi? Inter Thraciæ puto montes et Istrum. Trajectis nimirum montibus borealibus *νιφοβόλοις*, veniebatur in regiones istas, plurimis Græciæ partibus lætiores ac fertiliores, quæ sunt a meridionali latere Danubii inferioris ac medii, ubi provenire incipit oliva. Istri vero fontes Herodotus II, 33. IV, 49. aliique immane quantum ad solem occidentem removent, coll. Böckh. Explicc. p. 137. Haud mirum. Provehuntur terrarum situs cum notitiæ geographicæ amplificatione.

Primos

Primos itaque Græcos, inprimis meridionales, Boream in ipsis terræ suæ haud admodum spatiosæ finibus superioribus, Hyperboreos vero cum Istro in altero regni borealis latere collocasse, non deflectentes ad occasum, admodum probabile est. Quid? quod Dodona Etymologo M. v. Δωδωναῖος locus est Hyperboreorum. Ita Hyperborei Græciæ pæne accolæ erant [4]. Posteriores egressi magnam illam inter Adriam Hellespontumque peninsulam, non modo removerunt Boream Hyperboreosque, sed etiam utrimque extenderunt; unde factum, ut Istri fontes (recte quidem naturæque convenienter) ad ulteriorem occidentem rejicerentur. Sed hæc a Pindaro aliena, qui scriptoribus illis antiquior narrationem suam ex Eleorum traditione antiqua hausit, non aliter ac Pausanias (V, 7, 4.), quem sua e Pindaro habere opinatur Heynius Pind. opp. T. 1. p. 48. Atque ex eorundem Eleorum narratione idem Hercules populum albam e Thesprotide vicina in Græciam attulisse dicitur Paus. X, 4, 3., ut laurus e Thessalia in Græciam meridiei propiorem immigrasse videtur, de quo adeundus auctor argumenti Pythiorum et Schneiderus in Theophr. edit. T. V. p. 341 sq.

---

4) His positis, momenti alicujus jamjam erunt scholia vetera v. 28: Ἐκλήθησαν δὲ Ὑπερβόρειοι ἀπὸ Ὑπερβοραίου τινὸς Ἀθηναίου, ὡς Φανόδημος. Φιλοστέφανος δὲ τὸν Ὑπερβόρεον Θεσσαλόν, φησιν εἶναι· ἄλλοι ἀπὸ Ὑπερβορέου Πελασγοῦ τοῦ Φορωνέως καὶ Περιμήλης τῆς Αἰόλου (quam Περιμήδην vocat Apollod. Biblioth. I, 7, 3. coll. Heyn. ibid. p. 99). Vides, *in ipsa adeo Græcia* collocari posse primos Hyperboreos. — Similem *Hesperiæ* primitivae viciniam concludo tum ex iis, quae ad Ol. I, fin. pag. 66. notata sunt de v. εὐδείελος, tum ex Hesychio, qui Σκιαρά, inquit, ἡ Κεφαλληνία.

Neque huic nostræ tractationi adversatur ipse Pindarus, qui Pyth. X, 72 sqq. nil aliud habet nisi Persei post visitatos Hyperboreos iter ad Gorgonas, scilicet deflectentis e septentrione ad occasum. Ad extremum occidentem Hyperboreos rejicit Vossius in commentatione Alte Weltkunde Jen. Allgem. Lit. Z. 1804. T. II., adstipulante Böckhio, Hugius l. c. ad ultimum septentrionem. Neque tamen est, quod meæ me sententiæ pœniteat, cujus rationem Amazonum quoque geographiæ enodandæ adhiberi posse intelligo. — De Hyperboreis, Apollinis cultoribus, videantur Spanhem. ad Callim. hymn. in Del. v. 281. et Böckhius ad nostrum locum. — *πείσαις λόγῳ*, *persuadens, non vi adigens,* quam sententiam deinde persequitur. Putares, oppositum id esse alii narrationi de raptu *κοτίνου* per Herculem, ni præter alia obversaretur illud Thucydideum (I, 22): *Καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι.* Et convenienter Herculem dicit vi abstinuisse, quum eosdem Hyperboreos Pyth. X, 67. dicat *φυγόντας ὑπέρδικον Νέμεσιν.* — Post *ἄθλων* Thierschius punctum figit acute, ut stropha secunda integrum habeat exordium grammaticum. Nec quid obstat, quo minus post *λόγῳ* ponatur. Sed in talibus aliorum sensus alia desiderat.

V. 30—44.

Arbore ista Hercules Olympiam ornavit umbræ coronarumque causa. Πιστὰ φρονέων. Conf. Musgrav. ad Soph. El. v. 229. Erfurdt. T. II. p. 422. — *Διὸς αἴτει πανδόκῳ ἄλσει. Jovis poscebat nemori hospitali.* In hujus lectionis sensu nil habeo, quod me offendat. Sed veterum testimoniis, qui *αἴτει* h. l. pro *ἦθει* (sedi) sumebant, addam Phavorini locum, ex Eustathio manifesto re-

petitum. *Αἶτος, τὸ ἐνδιαίτημα. οἷον, Διὸς αἶτει πανδόκῳ. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπιονίκαις, καινῶς.* — Jovis nemus s. Olympia dicitur hospitale, ut templum Delphicum Pyth. VIII, 89: *Πάνδοκον ναόν.* — v. 31. Doricum σκιαρὸν pro σκιερὸν bene servarunt critici. Eandem formam retinuit insula Cephallenia. Hesychius: *Σκιαρά, ἡ Κεφαλληνία.* Quod ad εὐδείελον alludit, de quo v. p. 66. — Hercules ab Hyperboreis petiit olivam, *umbram omnibus præstituram, ornamentum quibusdam.* — *Αὐτῷ.* Schol. vet. v. 33: *Ἡρακλεῖ.* Alia schol. rec., minus bene. Jungendum pronomen cum ἀντέφλεξε. — *πατρὶ.* Jovi. Ol. X, 51—60. — *ἁγισθέντων* ex præda Ol. II. in. VI, 118. X, 51 sqq. — *Πατρὶ μὲν . . . καὶ μεγάλων.* De καὶ post μὲν videatur Viger. p. 587. not. h. Usum pindaricum notavit Böckhius nott. critt. ad Ol. VII, 21. — *διχόμηνις Μῆνα.* Apoll. Rhod. I, 1231: *Διχόμηνις Σεληναίη.* Nonn. Dionys. IV, 279:

Ἄστατα κύκλα νόησε παλιννόστοιο Σελήνης,
πῶς τρισσαῖς ἕλικεσσι μετάτροπον εἶδος ἀμείβει,
ἀμφιφαής, διχόμηνις ὅλῳ στίλβουσα προσώπῳ.

Sensum vocis διχόμηνις explicat schol. rec. v. 33: *Ὅτε δέ ἐστιν ἡ σελήνη πανσέληνος, δίχα κόπτει τὸν μῆνα.* Cum hac interpretatione secundam jungit schol. vet. v. 35 (coll. schol. rec. v. 33): *Διχόμηνις ἡ σελήνη, ἐπεὶ ἐν τῇ Πανσελήνῳ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἄγεται . . ., καὶ αὐτὴ εἰς δύο καταμερίζεται, εἴς τε τὴν αὔξησιν καὶ λεῖψιν τοῦ φωτός.* Illud præstat ob Isthm. VIII, 93., Nonnum modo allatum Aratumque Phænom. v. 78: *Διχόμηνι σελήνῃ.* Adde Etymol. M. 253, 58. v. διχόμηνος. Zonar. T. I. p. 522. v. διχομηνία ibique Tittm. Deinde χρυσάρματος dicitur Luna ut alii Dii, coll. Pyth. V, 10. Isthm. VI, 27.

coll. Spanhem. ad Callim. hymn. in Dian. v. 111. p. 254.— De ἑσπέρας structura jam scholl. ambigunt. Si Μήνα distinguitur ab ὀφθ., ut Dea ab instrumento vel apparendi (splendendi) vel videndi; aliud erit Μήνα, i. e. Dea, aliud ὀφθαλμὸς, i. e. stella. Tum conjunges ἑσπέρας ὀφθαλμόν, oculum suum vespertinum (ὀφθαλμὸν ἕσπερον), i. e. lunæ sidus, quod vesperam collustrat. Verum aliis præplacebit Μήναν et ὀφθαλμὸν ita confundere, ut ὀφθαλμὸν ὅλον dictum sit vel pro λαμπρότητα ἑαυτῆς, vel pro ὅλην ἑαυτήν, quum luna ipsa oculi quodammodo speciem gerat, coll. Nonn. IX, 66: Μηδὲ μιν ἀθρήσειεν ἔσω γλαφυροῖο μελάθρου Ἠμάτιον Φαέθοντος, ἢ ἔννυχον ὄμμα Σελήνης. XI, 189: Καὶ φθονεροῖς σκοπίαζε δι' ἠέρος ὄμμα Σελήνης, i. e. Luna ipsa. Anthol. Palat. XIV, cxl, 2 (Metrodorus): Μαραίνεται ὄμμα Σελήνης. Jamque in his locis recurrere quidem poterit prioris interpretationis distinctio inter Deam ejusque apparitionem. Sed confer Sophocl. Antig. v. 870: Λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα. Eurip. Iphig. Taur. v. 186: Ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς. Fragm. Syl. IV, 3: Ὄμμα πυρός. Orph. hymn. XI, 17: Ἐλαφροτάτου πυρὸς ὄμμα. Quid? quod ipsi nocti, tanquam deæ puto res hominum spectanti, oculus tribuitur. Aeschyl. Pers. v. 426: Ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο, bene interpretante scholiaste: Ἕως τὸ ὄμμα τῆς μελαίνης καὶ σκοτεινῆς νυκτὸς, ἤτοι αὐτὴ ἡ νὺξ ἐπιγενομένη ἔπαυσεν αὐτοὺς τῆς μάχης. De luna enim h. l. cogitare perversissimum foret. Jamque lux oritur loco Euripideo Iphig. Taur. v. 110 (Νυκτὸς ὄμμα λυγαίας), quem Aeschyli analogia, contextus aliusque ejusdem poetæ locus, de nocte obscura, non de luna sumere suadet. Phön. v. 543 sq.: Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς Ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον, Κοὐδέτερον αὐτοῖν φθό-

νον ἔχει νικώμενον. Εἶθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δυλεύει βροτοῖς κ. τ. λ. Conf. ibidem schol. Dionemque Chrysostomum Or. XVII. p. 249. D. (Phöni ed. Valck. p. 280, Lugd.), qui locum Euripideum interpretans ita desinit: Τήν τε νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὰς ὥρας. Hercul. fur. v. 1045: Νὺξ ἔχει βλέφαρα. Jamque ἐπ' ἑσπέρας erit tempore vespertino ut Pyth. IV, 70. — μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν. Nem. X, 43: Ποτὶ θυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε κρίσιν. Pyth. IV, 450: Ἔνθα καὶ γυιοῖς ἀέθλοις ἐπεδείξαντο κρίσιν, ubi v. notata. Sunt certamina ἀδωροδοκήτως κρινόμενα ab Hellanodicis, coll. scholl. rec. ad v. 33., vet. ad v. 37. — θῆκε, luna an Hercules? Ambigunt scholia. Heynius: Luna, tanquam testimonium; quo illa facta sunt. Simplicior videtur posterior ratio. Ceterum ἀντέφλ. et ἔθηκε pro plusquamperfectis sumenda. — ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεῦ. Anthol. Palat. T. II. Appendix etc. Epigr. x, 2 (Arcesilas): Πῖσαν ἀνὰ ζαθέην. Isthm. I, 45: Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ. — Jungendum utique Κρονίυ Πέλοπος, coll. scholl. — Τῶν γυμνός. Nem. I, 80: Κολεῦ γυμνὸν φάσγανον. — Κᾶπος. Schol. vet. v. 43: Κᾶπος κυρίως ὁ περιπνεόμενος ἀνέμοις τόπος. Phavorinus: Κῆπος, ὁ καταπνεόμενος τόπος πρὸς ἀνάπνευσιν παρὰ τὸ κάπω, τὸ πνέω, κάπος καὶ κῆπος. Similiter Etymol. Gud. p. 319. Bekkeri Anecdd. gr. 714, 17: Ἰδὲ γὰρ τὸ κῆπος οὐκ ἀπὸ τῦ κάπος, ὥς τινες λέγουσιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τειχέειν, ἤτοι διαχεῖν καὶ ἡδονὴν ἐμποιεῖν, χέεπος, καὶ συναιρέσει τῶν δύο ε ε, καὶ τροπῇ τῦ δασέος εἰς τὸ ἀντιστοιχῦν αὐτῷ ψιλόν, κῆπος. Verum missis his etymologiis vide, ne sit h. l. κᾶπος hortus *futurus*, non aliter ac v. 30: Διὸς πανδόκῳ ἄλσει, nemori *futuro*; quod jam scholiastae rec. ad v. 42. in mentem venisse video. —

cule cervae cornua prehendente): *Εὐπτόρθων παλάμαις δραξάμενος κεράων.* Böckhius bene: „*Cornuta* cerva non magis offendor, quam *aureis cornubus*: ut adeo, quum aurea cervarum cornua deprehensa nunquam sint, non magis quaerendum sit, num cornutae cervae inveniantur." — Alia huic cervae nomina pro *ἐλάφῳ* poetas dedisse, docet Spanhemius ad hymn. Callim. in Dian. v. 108. 9., ubi quoque mentio fit nummorum aliquot priscorum, qui cervae istius effigiem referunt. Addit idem vir egregius locum Paus. V, x, 2. de eadem cerva inter Herculis labores in fano Jovis olympici expressa. — Inter duodecim Herculis certamina quota fuerit haec venatio, Pindarus tacet. Sed variant in ea re poetae, coll. Callim. hymn. in Dian. v. 108. 9. ibique Spanhem. Deinde cum ordine certaminum Herculeorum, quem notat epigramma Qu. Smyrnaei vel Incerti supra citatum, conf. idem Qu. Smyrn. Posthomericorum VI, 208 — 268. et Nonnus Dionys. XXV, 175 — 249. — De causa hujus venationis, in cujus fine oleas vidit Hercules apud Hyperboreos, conf. schol. rec. v. 53. et Spanhem. modo cit. — Obiter moneo, quae de elephantis libycis indicisque schol. vet. ad v. 52. ex Amyntiano *Περὶ ἐλεφάντων* habet, fugisse A. W. Schlegelium, auctorem elegantissimae tractationis: Zur Geschichte des Elephanten. Indische Bibliothek T. I. p. 140. 41. Ibidem pag. 183. adde, quae de vitae elephantorum duratione Nonnus refert Dionys. XXVI, 226. coll. Paus. deinde citando. Alia super eadem bestia idem Nonnus refert vv. sqq. et XXXII, 278. — *Ἄξονθ'. Mycenas*, Apollod. II, 5, 3. — *Ταϋγέτα.* Atlantis filia, schol. vet. et rec. v. 53. Erat Lacedaemonis mater Nonn. Dionys. III, 339., nec non Eurotae Steph. Byz. v. *Ταΰγ.* — *Ὀρθωσίᾳ. Dianae*, coll. Lycophr. v.

131 l. Causam prædicati varie interpretantur. Scholl. vett. v. 54. a monte quodam Arcadiæ Orthosio s. Orthio dictam putant Orthosiam s. Orthiam. Consentit Tzetza Lycophr. v. cit. ejusdemque poetæ scholl. brev., coll. ibid. (p. 1548) Potteri emendationibus ad Pindari scholl. recc. v. 54. Scholl. deinde cum Tzetza l. cit. de cura Dianæ obstetricis cogitant, in quo Dianæ munere multus est Orpheus hymn. XXXVI (Herm.). Erat, quum Diana morbos avertens, s. medica mihi occurreret, quo trahere poteris inscriptionem, quam vulgavit E. Q. Visconti in *Monumenti Gabini della Villa Pinciana* 1797. p. 151., repetiit Jacobs. Anthol. Palat. T. III. p. xcv:

Ἀζομένη κούρην Λητωΐδα ἰοχέαιραν,
Ἄρτεμιν Ὀρθωσίην, πόλεως περὶ τείχεα πάντα,
εἰμ' ἱερῆς ἐγὼ Ἀσκληπιάς. ἐκ δὲ τοκήων,
πατρὸς Εὐκτιμένου Ἀσκληπιάδαο γενέσθην.

Apud Orpheum supra cit. Diana sanitatem præstare, morbos vero doloresque montium cacuminibus immittere dicitur. — Eandem in Dianæ Ὀρθίας (Paus. III, 16, 6. Orph. hymn. XXXVI, 8) interpretatione dissensionem video. Paus. III, 16, 7: *Καλοῦσι δὲ* (Lacedæmonii) *οὐκ Ὀρθίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ Λυγοδέσμαν τὴν αὐτήν, ὅτι ἐν θάμνῳ λύγων εὑρέθη, περιειληθεῖσα δὲ ἡ λύγος ἐποίησε τὸ ἄγαλμα ὀρθόν.* Schwenkius, Vir acutus, in libro: Etymologisch-mytholog. Andeutungen etc. p. 229. *Ὀρθίαν* dictam putat ob ὕμνον Lacedæm. ὄρθιον, ut [in Arcadia Paus. VIII, 13, 1] Ὑμνίαν. Sed in monte quoque Argolico Lycone, qui aliis ad lucem alludere videbitur, fanum fuit Dianæ Orthiæ Paus. II, 24, 6., velut Orthosiæ teste Herodoto IV., 87. Byzantii, Athenis in Ceramico nec non in Elide (coll. Didymo apud scholl. vet. v. 54.).

V. 61—81.

Redit carmen ad victoriam Theroneam, desinitque in laude et admonitione regis. — *Καὶ νυν*, ut sæpius apud Nostrum, coll. ind. Böckh. De enclitica *νυν* conf. Viger. p. 425., Blomfield. ad Aeschyl. Prom. p. 127. Lips., Monk. et Wüstemann. ad Eurip. Alc. p. 162 sq. — *ἑορτάν.* Theoxeniorum? An (propter Pausaniam deinde allegandum) Dioscuriorum, quæ apud Spartanos ac Cyrenenses celebrata docet Spanhem. ad Callim. hymn. in Pall. v. 24. p. 634. 35? Pindarus certe voce *ἑορτή* semper de festo dei alicujus utitur, coll. indd. — *ἀντιθέοισιν.* De heroibus Pindaro vulgare, de quo v. indd. — *νίσσεται*, i. e. *ἥξει* schol. vet. v. 62. Apparitio divina, ut Neptuni ad suum festum Nem. V, 68: *Ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν.* Paus. IV, 27, 1 (de Lacedæmoniis Dioscuros ad sacrificium suum venisse opinantibus): *Οἱ δὲ, ὡς εἶδον, προσεκύνουν τε καὶ εὔχοντο, ἀφῖχθαι δοκοῦντες σφίσιν αὐτοῖς εἰς τὴν θυσίαν τοὺς Διοσκούρους.* — *βαθυζώνοιο.* Ita cinctæ, ut inde fieret *βαθύκολπος* Pyth. I, 24. Aliter Schneiderus Lex. gr., qui cum Pyth. IX, 3 (2) non citare debebat Nem. IX, 129. X, 71., sed Isthm. VI, 109. Fragm. Prosod. V, 3 (Heyne T. III. p. 47. Böckh, T. III. p. 588). — *θαητὸν ἀγῶνα.* Ol. X, 28: *Ἀγῶνα ἐξαίρετον ... Ἡρακλέος.* — *νέμειν.* Eodem sensu, quo Ol. VI, 134: *Ἀγῶνας ἔχει Ἑρμᾶς.* Inter præsides ludorum Tyndaridas fuisse, præter Nem. X, 96. ea docent, quæ habet Spanhem. ad Callim. hymn. in Pall. p. 634. Olympiæ aram habebant ad hippodromum, coll. ibidem Spanh. et Böckh. Explicc. p. 140. Spartæ a loco, e quo emittebantur cursores,

ἀφετήριοι dicebantur, coll. Spanhem. ibid. — ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτε διφρηλασίας. Locum bene interpretatur Böckhius in Explicc. Deinde si præsides certaminis divinos distinguere velis, prius illud spectabit Pollucis, posterius Castoris regimen agonisticum. Hanc vero victoriam curulem uterque frater divinus præstitisse dicitur. — De forma Ἐμμενίδαι videatur Aristarchus ad Pyth. VI, 4. — εὐΐππων Τυνδαριδᾶν. Heroum et Heroinarum vulgare in Pindaro prædicatum, coll. indd. De equitatu Tyndaridarum s. Dioscurorum, in monumentis quoque obvio, nota sunt omnia. Pyth. V, 11 sq. Castor χρυσάρματος Arcesilaum Cyrenensem victoria curuli beare dicitur. — ὅτι ... τραπέζαις. De his v. ad v. 1. — ἐποίχονται. *Adeunt, prosequuntur, colunt*, coll. ad Pyth. V, 113—116. — εὐσεβεῖ γνώμᾳ. Schol. vet. v. 72: Ἀγαθῇ ἐν γνώμῃ καὶ συνειδήσει οἱ Ἐμμενίδαι τὰς θυσίας ἀεὶ πληροῦσιν. Rectius cogitabis de solo Emmenidarum studio circa μακάρων τελετάς, i. e. θυσίας (v. schol. modo allatum) s. ἑορτάς (scholl. ejusd. vers.), coll. Nem. X, 63. — Εἰ. Schol. vet. v. 75: Ὥσπερ ἐν. Confer de ἐπεὶ ad Ol. II, fin. — Αἰδοιέστατον. V. ad Olymp. I, in. Similiter Odyss. VIII, 393: Χρυσοῖο τιμήεντος. XI, 326: Χρυσὸν τιμήεντα. Paulo aliter χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι (Simonides Anthol. græc. Lips. T. I. p. 62. T. VI. p. 215. 16), i. e. αἰγλήεντος Simon. Anthol. græc. Lips. T. I. p. 59., s. λαμπροῦ apud eundem poetam in collectione fragmentorum pindaricorum, fragm. incert. 175. Böckh. p. 683. Deinde iis, quæ ad illustrandos tales comparativos dedi ad Olymp. II, 111. 172., addo Etym. M. coll. Zon.: Ἥδυμος. Τὸ συγκριτικὸν ἡδυμώτερος, καὶ Ἰωνικῶς, ἡδυ-

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Δ'

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩΙ

ΙΠΠΟΙΣ.

Hujus et sequentis carminis tempus in Olymp. 82. definitur, de quo videantur scholl. Olymp. IV. V. init. Ei sententiae nihil habeo, neque ex Pindaro neque aliunde petitum, quod satis tuto possim opponere.

Jam vero si ex Olymp. V, 15. (ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε) triplicem victoriam ejusdem hominis eodem tempore partam consequi statuunt, haec velim contra monere.

Locus modo allegatus injicit quidem aliquam suspicionem, quadrigis equorum atque insuper mulabus et equo desultorio Psaumidem *decertasse*.

Verum utrumque carmen non obscure indicat, quid de *victoria* ejus statuendum sit.

Prius carmen victoriam equestribus quadrigis reportatam spectat. Κῶμος enim Psaumidis vehitur ὀχέων (v. 15—19); ipse autem victor paucis verbis interjectis laudatur, quod sit τροφαῖς ἕτοιμος ἵππων v. 24., quod repetitur Olymp. V, 49—51. Habes in his ὀχέων interpretationem satis planam, nec facit, ut infirmetur, Böckhius doctissimus, cui duce schol. Olymp. VI, 39. ὄχος est

rheda mularis. Adversatur enim Pyth. IX, 17: Ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα Δάλιον ξεῖνον, θεοδμάτων ὀχέων Ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ. Ubi quis de mulabus cogitabit? Nec alius Euripidis usus, quem sibi favere Böckhius putat. Adi indicem Barnesianæ T. III. p. 908. 909. vv. ὄχημα et ὄχος. Verum addit idem Vir Explicc. p. 142. 43: *Deinde in Olymp. IV. de quadrigarum equestrium victoria nihil inest: nam v. 15 sq. μάλα μὲν τροφαῖς ἑτοῖμον ἵππων non ad victoriam pertinet, sed ad equestria Psaumidis studia, qui non solis mulabus, sed quadrigis quoque et celete Olympiæ decertaverit: unde non magis quartum carmen curuli victoriæ celebrandæ scriptum esse collegeris, quam carmen quintum, quo quanquam certissimum est mulabus reportatam victoriam ornari, tamen v. 21. Psaumis' dicitur Ποσειδανίοισιν ἵπποις ἐπιτερπόμενος.* Ad hæc respondeo. In Græcia qui equis quadrigariis desultoriisve et mulabus operam agonisticam navabat, solius ἱπποτροφίας titulo laudari poterat, denominatione petita a parte potiori, quum cura mularum ut inferior commode equorum studio includeretur. Quid? quod ἡμιονοτροφίας vocabulum lingua græca ignorat, licet rem ipsam usus populi habuit. Atque in Sicilia mularum curam agonisticam ἱπποτροφίᾳ solitam adhærere, ex iis perquam probabile est, quæ de Sicularum mularum præstantia earumque in numis Siculis usu crebro novimus, coll. Böckh. Explicc. p. 143.

Posterius carmen de victoria mulari agit, coll. v. 5: Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας, de qua ultima voce videantur Lexica.

Atque hæc de utriusque carminis victoriis, quas in neu-

tro carminum *junctim* laudata equidem non miror, praemonenda videbantur. Meo igitur jure inscriptioni carminis prioris suum ἵπποις s. ἅρματι vindicavi.

Postremo si pelete quoque vicit Psaumis Camarinaeus, neque eam victoriam laude sua caruisse putabimus: Sed istud carmen, s. Nostri s. alius poetae, temporum injuria intercidit.

V. 1—21.

Excipe, Jupiter, Psaumidis κῶμον. Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς ἀκαμαντόπ., Ζεῦ. Jup. est ἐλατὴρ βροντᾶς, ut curru vectus, qui ob equorum virtutem ἀκαμαντόπους audit, velut Psaumidis rheda Ol. V, 6. Deinde poeticum ἐλαύνειν et ἐλᾶν cum derivatis semper fere currus notionem involvere, nota res. Videatur Dammius p. 600 sq. Ind. Pind. Böckh. T. III. p. 742. Index Euripidis Barnesiani T. III. p. 754. Maxime nostram dictionem illustrat Nonn. Convers. Evang. Joh. I, 92: Ἅρπαγος Ἠλίας ἐλατὴρ πυρός, i. e. *curru igneo vectus.* Adde Eund. Dionys. XX, 72: Πορδαλίων ἐλατῆρι Baccho. Jam biga, an quadriga hic Jovis currus sit, de eo nihil apud Nostrum. Quadriga fuit poetis posterioribus, usum puto agonisticum in deorum et heroum descriptione sequentibus. Eurip. Herc. fur. v. 174. Matth.: Διὸς κεραυνόν δ' ἠρόμην τέθριππά τε. Non alius fuit Croni patris currus. Nonn. Dionys. II, 422: Jupiter Ἑζόμενος πτερόεντι Κρόνου τετράζυγι δίφρῳ. Atque in eo curru idem Πῇ μὲν στεροπῇσι κορύσσετο, πῇ δὲ κεραυνῷ. ibid. v. 424. Deinde βροντή, altera dialis imperii atmosphærici pars, pro ejusdem potentia sumitur, ut aliis locis fulmen. Ol. IX, 10: Δία τε φοινικοστερόπαν. XIII, 109: Ζηνὸς ἐγχεικεραύνου. Utrumque copulatur Ol. X, 96—98: Κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος ὀρσικτύποιο Διός, ἐν ἅπαντι κράτει αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα. Jupiter autem invocatur primum ob concessam victoriam *olympicam;* deinde ob *Siciliæ* dominium, quod ex Aetna monte exercebat. Ita locum victoriæ et patriam victoris eædem preces eleganter complectuntur. — τεαὶ γὰρ Ὧραι. Usus particulæ γὰρ post vocativum, de quo videndus

Böckh. Nott. critt. p. 369., nec aliis scriptoribus ignotu Soph. Oed. Col. v. 891. Elmsl.:

Ὦ φίλτατ'· ἔγνων γὰρ τὸ προςφώνημά σου·
πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

Eurip. Tro. v. 237:

Ἑκάβη· πυκνὰς γὰρ οἶσθά μ' εἰς Τροίαν ὁδοὺς
ἐλθόντα, κήρυκ' ἐξ Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ·
ἐγνωσμένος δὲ καὶ πάροιθέ σοι, γύναι,
Ταλθύβιος ἥκω, κοινὸν ἀγγελῶν λόγον.

Idem El. v. 82:

Πυλάδη· σὲ γὰρ δὴ πρῶτον ἀνθρώπων ἐγὼ
πιστὸν νομίζω καὶ φίλον ξένον τ' ἐμοί·
μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων.

Idem Hec. v. 1090:

Ὦ φίλτατ'· ᾐσθόμην γάρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
φωνῆς ἀκούσας· εἰσορᾷς, ἃ πάσχομεν;

Incertus Rhesi v. 604:

Δέσποιν' Ἀθάνα· φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην
τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν· ἐν πόνοισι γὰρ
παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε·
τὸν ἄνδρα δ' ἡμῖν, ποῦ κατεύνασται, φράσον.

Anthol. Pal. VII, cccxvii, 1. ccclxxxvii, 1. coll. 7. His testimoniis adde Homerica apud Damm. p. 618. Bekk. Anecdd. gr. 506, 10 sq. Böckh. Explicc. p. 144. Schweighäuser. Ind. Herod. v. γάρ. Græci sermonis vestigia Romani premunt. Virgil. Aen. I, 65: *Aeole, namque tibi Divum pater* etc. Horat. Od. III, 11, 1: *Mercuri, nam te* etc. Ceterum hic usus particulæ γὰρ causam specialem significat, quare Jupiter invocetur. Is, quum anni Deus fuerit (Il. II, 134), anni quoque tempestates regebat (Creuz. Symbol. und Mythologie Tom. II. p. 484. ibique not. 31), quæ inde filiæ ejus dicebantur Hes. theog. v. 900 sqq.

Orph. Hymn. XLIX, 1. Atque has (Ὥρας), non ὥρας (abstracte sumtas, de quo vid. scholl. et interprr.) loci natura postulat. Sunt enim diales (τεαί. Böckh. Explicc. p. 144), et volvuntur ὑπὸ ποικ. ἀοιδῆς, quod ob nativum ordinem ad ipsas, non ad poetam pertinet. — ἑλισσ. Eurip. Herc. f. v. 659: Εἱλισσόμενός τις αἰών. — ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς. Schol. vet. v. 3: Ποικ. ἀ., ὅτι αἰτία ἐστὶ τοῦ ποικίλλειν τὴν φόρμιγγα. Nem. IV, 23: Ποικίλον κιθαρίζων. — De ὑπὸ musicæ comitationem hic et Olymp. VII, 23. exprimente v. Matth. Gr. gr. mai. p. 871. 72. Liebel. ad Archil. fragm. CVI. Edit. II. p. 218. 19. — Μ' ἔπεμψαν. Interfuisse ludis olympicis poetam volunt, forsan ob μάρτυρ' ἀέθλων. Jam per se quidem verisimile est, Nostrum ludis, quorum victores ab ipso prædicandi erant, plerumque interfuisse. Et Pythiis interfuit Pyth. VIII, 84 sqq. Noster vero locus sensum habere potest: *Redux certaminum tempus iterum a me exigit victoriarum præconium.* Similem interpretationem admisit Olymp. I, 177. 78., nec non alii loci, ubi in patriam victorum aliorumque encomii causa se venientem fingit, de quibus vide ad Olymp. VII, 23 sqq. Alia deinde exponam. — ὑψηλοτάτων ἀέθλων. *Olympicorum.* Ad eam laudem compara interpp. Olymp. I, init. — Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων rell. Quod de se pronuntiare vult, sententiose ideoque generaliter exprimit. *Estque præconii mei officium tanto dulcius, quum hospes meus victoria beatus sit.* — ἔσαναν. Scholl. v. 7: Ἐχάρησαν, ἥσθησαν, aor. pro præsenti. Quinam gaudeant, modo dixi. Aliter schol. v. 7: Ὁ χορὸς ἥδεται ἐπὶ τῇ τοῦ νενικηκότος εὐπραγίᾳ ὡς ἂν γνωρίμου. Verum si populares victorum

ex more pompam chorumque victorialem constituebant, non video, quomodo Psaumis ξένος ipsorum dici potuerit. Imo vero Pindari ξένος fuit, ab eodem v. 25. propter hospitalitatem laudatus, ut alii victores eodem titulo laudantur. — αὐτίκ' amicorum sensum sincerum denotat. Vere amicos (ἐσλὸς) nuntius de prospero amicorum eventu allatus ipse per se atque illico delectat, non intercedente rimandi mora, quae est invidorum. Böckhius particula αὐτίκ' odae brevitatem excusari auguratur. Ceterum mihi quoque ex hoc adverbio verisimile est, Pindarum statim post acceptum victoriae nuntium breve carmen composuisse, et cum hospite patriam repetente eodem misisse. — ἀγγελίαν ποτὶ γλυκεῖαν. Ergo abfuit Pindarus a loco victoriae. Eadem vox de nuntio victoriali alibi quoque sensu proprio adhibetur. V. Ol. IX, 37. XIV, 30., quamquam improprie ἀγγέλλω Pyth. I, 62. — Ἀλλ'. Glossa v. 10: Τὸ σχῆμα ἐπανάληψις. Confer Olymp. VIII, 12. Particulam δὲ habent exempla usum vocis γὰρ v. 3. illustrantia. De eadem part. post parenthesin repetita vid. Hermannus ad Vig. p. 847. — ὃς Αἴτναν ἔχεις. Summus Siciliae mons summi Deorum sedes, unde Jupiter Αἰτναῖος dictus Olymp. VI, 162. Nem. I, 7. coll. Pyth. I, 56 sq. Scite autem hic insulae totius Genius nec alius ad singularem insulae locum spectans invocatur, quum κῶμος Peloponneso relicta Siciliam petierit. Carmine posteriore Psaumis, in patriam Camarinam redux, hujus Deos veneratur. Deinde ἔχω de divina locorum habitatione alibi quoque usurpatur. Nem. IV, 78. Anthol. Palat. IX, xc, 1. 2 (Alpheus Mitylenaeus de Neptuno): Νηῶν ὠκυπόρων ὃς ἔχεις κράτος, ἵππιε δαῖμον, καὶ μέγαν Εὐβοίης ἀμφικρεμῆ σκόπελον.

Alia congessit Spanhem. ad Callim. H. in Pall. v. 53. p 669. — ἶπον ἠνεμόεσσαν. Onus ventosum. Vide Liebel. ad Archil. fragm. CVIII. p. 220. Blomfield. glossar. ad Aesch. Prom. v. 373. p. 114. Lips. Riemerus, Vir acutus, ἶπος comparat cum αἶπος. Lex. Gr. edit. II. v. ἶπος. — ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμω, Schol vet. v. 11: Ὁ μὲν Πίνδαρος τῷ Τυφῶνί φησιν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην, ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Ἐγκελάδῳ. Bentleius monet (Callim. ed. Ern. T. I. p. 560), apud Callimachum hymn. in Del. v. 141. Briareo Aetnam incumbere non Encelado. Encelado Oppianus Cyneget. I, 273. Aetnam imponit. — Ὀλυμπιονίκαν. V. ad Olymp. III, 4. 5. — Δέκευ Χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον. Böckhius: *Gratiarum causa accipe pompam, quibus victoria debetur.* Ceterum jungere poteris: Ὀλ. Χαρ. ἕκ. κῶμον. Sed nativus verborum ordo præstat. Quod sensum attinet, Gratias a κώμῳ h. l. nolim excludere. Erant enim ut victoriarum (Böckh. Explicc. h. l.), ita carminum quoque etc. administræ. Schol. vet. v. 14. haud inelepanter: Δέξαι δὲ ἡδέως καὶ κεχαρισμένως. De ἕκητι v. Bekkeri Anecdd. gr. 497, 25. 543, 17. Schneid. Lex. gr. Apud Eurip. usus vocis creberrimus, coll. ind. Barn. T. III. p. 748 Adde Apoll. Rh. passim. — Similes preces Olymp. VIII, 12 Ἀλλ᾽, ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ᾽ Ἀλφεῷ ἄλσος, Τόνδε κῶμον καὶ στεφανηφορίαν δέξαι. Adde Olymp. V, init Exauditæ preces alibi. Pyth. VIII, 24: Ἀπόλλωνος, ὅ, Εὐμενεῖ νόῳ Ξενάρκειον ἔδεκτο Κιῤῥαθεν ἐστεφανωμένον Υἱὸν πόα Παρνασίδι Δωριεῖ τε κώμῳ. — Τόνδε κῶμον, χρονιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετᾶν Schol. vet. v. 14: Σβέννυται γὰρ τὰ καλὰ ἔργα μὴ ἔχοντα ποιητικὴν φωνὴν μάρτυρα. Accinit hoc sententiæ pin

daricæ saepius repetitæ de virtutum immortalitate, quam carmina praestent. Süvernius, V. elegantissimus (Pindari carmen I. in Psaumidem etc.), affert Nem. IV, 10: Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει, ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας. Quem locum vides nostræ interpretationi de Χαρίτων ἕκατι aliquantisper opitulari. De notione κῶμε h. l. ita Heynius: *In voc. Κῶμος adjuncta est hymno notio pompæ victoris, dum carmen accinitur: nam mox ille, v. 19. Κῶμος ἥκει (ἔπι) ὀχέων Ψαύμιος. In personam autem illam mutari a poeta, obvium est.* Tertium, sc. comissationem, addit Böckhius, quod ob ὀχέων equidem nolim. Simpliciter *patriam repetebat* Psaumis cum pompa triumphali et carmine pindarico. Comissatio post adventum habita, de quo v. Olymp. V, 20 sqq. Verum ea quaestio pendere videtur ab ὀχέων explicatione. — εὐρυσθενὲς ἀρετᾶν. Pyth. V, 132: Μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν. — Ψαύμιος γὰρ ἥκει ὀχέων. Hermannus, adstipulante nunc Böckhio: *Mira et incredibilia commenti sunt interpretes* (coll. Heyn.), *ut genitivum ὀχέων explicarent. Nihil opus his machinis. Hoc dicit: ἵκει (ἥκει coll. Ahlw. ad locum) ὁ κῶμος, Ψαύμιος ὀχέων κῶμος ὤν.* Dura mihi ellipsis. Quare ad veteres revertor. Schol. vet. v. 18: Ἥκει γὰρ ἐπὶ τῶν ὀχέων τοῦ Ψαύμιδος, τίς; ὁ ὕμνος. Glossa ibid.: Ἔπαινος δηλονότι. Deest ἐπί. Soph. Philoct. (Erfurdt. ed. mai.) v. 628:

Οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις.

Ubi vid. Brunck., coll. Schæf. ad L. Bos. Ellips. p. 710. Deinde meum quidem sensum non offendit, quod

ἐπ' ὀχέων Psaumidis κῶμος advenit. Nil enim simplicius hac interpretatione: *Accipe κῶμον, quem Psaumis redux affert. Afferebatur* carmen encomiasticum, *comitabatur*, victorem pompa triumphalis. Hoc admittit quoque præpositionis ἐπὶ ambiguitas, quum sit (ἐπ') ὀχέων *in curru* et *juxta currum*. — ὅς. Male de κώμῳ cogitat schol. vet. 18., Est Psaumis, coll. schol. vet. v. 17. — ἐλαίᾳ Πισάτιδι. Anthol. Palat. T. II. pag. 640. Epigr. LIV, 4 (Incertus): Πισαίᾳ στεφάνῳ. — κῦδος ὄρσαι σπεύδει Καμαρίνᾳ. *Laudem parare studet Camarinæ.* Cum κ. ὄρσ. conf. ὄρσαι γέρας Fragm. epinic. I, 1. Heyne T. III. p. 7. Böckh. T. III. p. 588. Glossæ v. 20. est ὄρσαι idem quod ἐγεῖραι, tumque comparandum erit Nem. I, 16: Ἔγειρε ἀγλαΐαν. Deinde σπεύδει poeticum est pro βούλεται, ὁρμᾶται, ἐπιθυμεῖ, σπουδάζει, coll. Pyth. III, 110. Isthm. IV, 22. Et apud alios sæpissime. Hesych.: Σπεύδων, σπουδάζων. Böckhius primam verbi significationem eligens: *Hinc, ait, quod nondum divulgata nec Camarinam delata victoriæ fama est, v. 12. 13 (20. 21.) de Psaumide dicitur: κῦδος ὄρσαι σπεύδει Καμαρίνᾳ.*

V. 21 — 42.

Propitius sit Deus reliquis ejus precibus! Neque hoc indignus est, ob ἱπποτροφίαν, liberalitatem erga hospites, virtutem publicam. Λοιπαῖς εὐχαῖς. Schol. vet. v. 21: Εὐχαῖς τοῦ νικηφόρου. Quænam sint *reliqua* ista vota, incertum. Böckhius: *Inde a v. 13 (21) plures Psaumidi victoriæ optantur.* Et consentit prima laudum (μάλα μὲν), quarum ope preces suas Deo probare cupit. Sed possunt verba generaliter sumi, ideoque illud præter-

σιν ἢ βολαῖς ἀκνάμπτοις. Nem. VIII, 13: *Οἰνώνας βασιλεύς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος.* — ἴσον. sc. ταχυτᾶτι. V. Böckh. Explicc. p. 147. Scholiastæ minus bene χεῖρας et ἦτορ comparari statuunt. — *φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσι πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον.* Annotatio physiologica, de qua si de canitie videndus Plouequetius: Literatura Med. Digesta. T. I. p. 210., ibique inprimis Alberti dissert. *De canitie præmatura.* Hal. 1729. Adde Dictionnaire des sciences médicales. T. IV. v. *Canitie.* p. 5 — 10. — *πολιαί.* De hac forma elliptica adeundus Lamb. Bos. Ellips. gr. p. 495., ubi noster locus non prætermissus est. Ultima verba *καὶ ... χρόνον* sunt repetitio antecedentium *νέοις ἐν ἀνδράσι.* Atque *παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον* est amplificatio pro *παρὰ τὴν ἡλικίαν,* s. *ἡλικ. ἐοικυῖαν.* Conf. *αἰὼν βίοτε* Anthol. Palat. XV, xxxiv, 6. — Restat, ut pauca de oratiunculæ *οὗτος ... χρόνον* consilio subjiciam. Ambigunt docti de eo, num soli omnia Ergino, an alia Ergino (*Οὗτος ... ἴσον*), alia (*Φύονται ... χρόνον*) Pindaro tribuenda sint. Posterior ratio eam ob causam præstare mihi videtur, quam deinde exponam. Qui totam orationem Ergino tribuit, Hermannus cum Süvernio et Gurlittio a victore moneri fingit Lemniadas, posse aliquem etiam præter ætatem validum et robustum esse. Per se quidem recte. Verum canitiem nemo pro roboris, imo pro infirmitatis signo quamquam non tuto habebit, quod judicium in istas mulieres cecidisse putandum est. Dicebant enim: *quia canus est Erginus decertaturus, senex ideoque infirmus et impar certamini est.* Si ex Hermanni sententia *παραδειγματικῶς* et quidem *senectutis* exemplo (*πολιαί*) de-

monstrandum erat, *posse aliquem etiam præter ætatem validum et robustum esse*, vix alia puto ratio eligi poterat, quam hæc: *Robur non omnino senectuti repugnat*. Jam si ad quæstionem recurris, cui tribuenda sit oratio, uni Ergino, an Ergino et Pindaro: multo tolerabilius observatio physiologica poetæ, quam heroi tribuetur. Pindarum enim ad obtrectatores Psaumidis spectare, versuum 28—30. totus habitus atque Ergini exemplum luculenter mihi probat. Tentabat Psaumis ætate provectior certamen olympicum, et quidem triplex certandi genus, de quo agit Olymp. V, 15. Ob hoc puto irrisus fuerat, quum Olympiam peteret. Respondet cavillantibus ita, ut ex ingenti, quo flagrabat Psaumis, certaminum studio novarum rerum cupiditatem removeat (καὶ — τετραμμ.), deinde experientiam in subsidium advocet. *Ea ipsa incredulos Psaumidis calumniatores ignominia affecit*. Denique comparatio non ita premenda erit, ut cum schol. vet. v. 39. eum πρoπoλιόντα velut Erginum statuamus. Erat omnino ætate provectior, quod vero non hoc carmen, sed insequens v. 51. demonstrare videtur, si quidem, quod probabilissimum est, utramque odam in una eademque olympiade definis. — Compara cum hac totius loci tractatione Böckhii Explicationes p. 146., quas iis, quæ ego tentavi, non adversari video.

bey Kämpfen . . . durch Rosszüg' etc. Jam in verbis ὑπὸ — ἁμίλλαις si aequalitatem dicendi tenere volueris, ἁμίλλαις ab ὑπὸ (cum) non aliter dependere statues ac βουθυσίαις; quumque aras deorum ἁμίλλαις ornasse commode non potuerit Psaumis, βουθυσίας non magis de Psaumide praedicabis, quam ἁμίλλας. Quare utrumque ἑορτῶν expositio est, quae sacrificiis certaminibusque constiterunt. Deinde βουθυσίαι ante ἁμίλλαις memorantur, quum sacrificia initium et finem certaminum fecerint. Illud habes Olymp. VIII, init. Nem. V, 69—73. Jam sequentia ἵπποις etc. ab ἁμίλλαις pendent, ut sensus sit: *certaminibus, quae fiunt equis* etc. Sed haec quoque generaliter sumenda sunt, ut ἑορταῖς — ἁμίλλαις, quamquam causa, quare haec ipsae, nec aliae certaminis olympici partes memorentur, Psaumidem spectant, qui genus triplex istud certaminis subierat. — μεγίσταις. Schol. rec. v. 8: *Τὸ δὲ μεγίσταις ἑορταῖς θεῶν, ἢ τῇ μεγίστῃ ἑορτῇ τοῦ Διὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ νοητέον· οὐκ ἔστι γὰρ μείζων ταύτης οὐδεμία ἄλλη. ἢ διὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς τοὺς ἐκεῖ ὄντας, ὡς εἴπομεν, τοῦτο λέγει· ἡ γὰρ τοῦ Διὸς πανήγυρις καὶ ἐκείνων ἦν, ἐπειδὴ καὶ πᾶσι τούτοις θυσία προσήγετο παρὰ τῶν νικώντων.* Posterius eligendum videtur. — μοναμπυκίᾳ pro μονάμπυκι, i. e. κέλητι. — His expositis ad initium loci recurrendum. Psaumis sex aras Deorum (sacrificiis) ornasse dicitur. Quando id fecit, ante certamina, an post? Utroque puto tempore. Ante certamina omnes sacrificasse decertaturos putabis, post certamina victores. His adde Paus. a Böckhio excitatum Explicc. p. 148. Neque tamen quemvis decertaturum in sex illis Deorum altaribus sacrificasse existimo, sed eos, qui

opibus

opibus certandique genere ut Psaumis eminebant. Ideoque h. l. Deorum illa altaria disertis verbis expressa putes. Denique certaminum certantiumque copiam quinque diebus ludorum explendis suffecisse satis mihi probabile est. Böckhius aliter sentit. — Τὶν δὲ κῦδος ἁβρὸν ἀνέθηκε. Ante τὶν kolon figo, non punctum, ut stropharum, antistropharum epodorumque primum systema unum habeat decursum grammaticum, quod est quoque in tertio systemate, et saepius apud Nostrum. — Κ. ἁ. Isthm. I, 72: Κῦδος ἁβρόν. — ἀνέθηκε. Schol. v. 16: Ἀντὶ τοῦ σοὶ χάριν ὁμολογεῖ ἐπὶ τῇ νίκῃ. Similiter Thierschius: Dir nun hat er süssen Ruhm siegtragend geweiht, und den Vater A. rief er etc. Hoc repugnat ordini verborum. Olympiae enim eodem contextu Psaumis patrem patriamque pronuntiat. Est igitur consequens pro antecedenti. *Paravit Camarinae nymphae vincendo gloriam, eidem dedicandam*, ut supra v. 1—7. carmen suum triumphale (et pompam) eidem nymphae obtulit. Non aliter Bothius, quem vide. — ἐκάρυξεν. Schol. vet. v. 18: Ὁ γὰρ νικῶν πατέρα καὶ πατρίδα ἀνακηρύσσει [per praeconem Pyth. I, 60.]. — νέοικον ἕδραν. V. schol. vet. v. 19.

V. 20—38.

Reversus in patriam deos canit ἐγχωρίας interque eos Hipparim fluvium populo utilissimum. Εὐηράτων σταθμῶν. Schol. rec. v. 21: Ἐνταῦθα γὰρ ἐπιθυμοῦσι πάντες νικῆσαι. — σεμνὸς ὀχετούς. *Sacra* fl., ob dei alicujus domicilium. Eurip. Tr. v. 207: Σεμνὰ ὕδατα. Eurip. Or. 797: Παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς. Iphig. Aul. v. 767: Σιμουντίοις ὀχετοῖς, i. e. *fluentis*. Nec tamen multum obstat, quo minus pro canalibus habeantur

illi ὀχετοί, quum Hipparis secundum veteres ἀγκύλος et ἀστήρικτος (Schol. vet. v. 20. et Nonnus a Böckhio allatus) exundationibus alveique mutationibus obnoxius esse potuerit*). Eam sententiam qui elegerit, Camarinæos urbis eo ipso tempore redintegratores (νέοικον ἕδραν, coll. scholl. v. 19) fluminis violentia et inconstantia laborantes cursum, saltem ejus emendasse suspicabitur, unde magnæ ipsis utilitates redundabant. Similem alius fluvii in eodem insulæ latere emendationem suo sumtu perfecit Empedocles philosophus olympiadibus aliquot interjectis, immittendo duos fluvios in Selinuntiorum flumen exsiccatum, et pestilentem, coll. Empedocl. reliqu. ed. Sturz. p. 64 sqq. Alii in hac quæstione fluvii Camarinæi aquam spectabunt, qui coll. scholl. adportandis lignis aptus fuerit. Sed vereor, ne ex sequentibus (κολλᾷ — ἄλσος) hæc interpretatio orta sit. Nec majoris facio, quæ alii scholiastarum de limo fluvii laterculis conficiendis apto, nec non de piscium ibi ubertate narrant. Talia non ταχέως (v. 30 sqq.) populum aliquem ἀπ' ἀμαχανίας ἐς φάος erigunt, quod de fluviali quoque apportatione materiei dictum velim. Aliam interpretandi viam veteres docti monstrant Schol. vet. v. 20. med.: Λέγεται γὰρ ναυσίπορος εἶναι καὶ πολυίχθυς. Schol. rec. v. 27: Ἵππαρις ... τοσοῦτος τῷ ῥεύματι, ὡς καὶ ναυσίπορος εἶναι. Vides Camarinæorum opes novas e navigatione oriri potuisse, cui adde, si libet, fluvii emendationem huic ipsi commercio et forsan agriculturæ quoque inservisse. De lacu Camarinæo (ἐγχ. λίμν.) mutationibus forte naturalibus obnoxio v. interpretes. Et poterat eas turbationes Hipparis efficere, per lacum Camarinæum in

*) In tabula Siciliae Reichard. Hipparis paulo ante effusionem in mare *gemino alveo fluens insulam facit.*

mare effusus, quod in aliis quoque lacubus observatur. Jamque examina, lector, quae proposita sunt, nosque meliora edoce, rationibus victricibus cedere semper paratos. — *ἄρδει στρατόν.* Bibebant Camarinaei aquam fluvii ideoque accolae fluvii erant. — *κολλᾶ τε* etc. Iis, qui hunc locum de Psaumide sumserunt, recte obloquitur Böckhius. Fluvius h. l. personam habet, ut in numis Camarinaeis, de quo v. interpp. — *θαλάμων. Domuum.* V. indd. pindd. Eurip. Hel. v. 1158: *Πριαμίδος γᾶς θαλάμους.* Idem Jon. v. 462: *Οὐλύμπου χρυσέων θαλάμων.* — *σταδίων.* Schol. vet. v. 29: *Εὖ ἑστώτων, ἑδραίων.* Idem ibidem: *Ἄλσος δὲ θαλ., τὸ πλῆθος τῶν οἴκων.* Nonn. Conv. Evang. Joh. XVIII, 18: *Λύχνων ἄλσος.* — *ἀπ' ἀμαχανίας,* sc. *ἀδυναμίας,* quae soror est paupertatis, teste Alcaeo Stangii p. 202:

Ἀργαλέον πενία κακόν, ἄσχετον, ἃ μέγαν
δάμνησι λαὸν ἀμηχανίᾳ σὺν ἀδελφεᾷ.

Ita φάος erit opulentia, quaeque eam sequuntur. — *Αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται πρὸς ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.* Pyth. XI, 82: *Ἀμφ' ἀρεταῖς τείνεσθαι.* Sensus priorum vocum est: *Quando laudes appetuntur.* Deinde *ἔργον* est id, in quo laudes quaeruntur. Jam alii de Camarinae exstructione, alii de studio Psaumidis agonistico ejusque *ἱπποτροφίᾳ* cogitant. Posterius praestat, cum de periculo Camarinae exstruendae nil constet, ut alia taceam. — Ad sententiam bene faciunt loca, quae Heynius comparavit, Isthm. I, 58. VI, 14. — *πόνος. Labor,* qui est ante certamen et in ipso certamine, coll. ad Pyth. V, 62. VIII, 104. — *κίνδυνος* ipsius decertationis periculum, iis haud leve, qui in curule certamen descendebant, coll. Pyth. V, 64 sqq. — *Εὖ δὲ ἔχοντες,* idem quod *εὖ*

πράσσοντες de eadem re Olymp. IV. 7. Böckhianum *δὴ* antithesin evertit, quæ est inter antecedentia et sequentia. *Ante lætos eventus ampla patet obtrectatoribus area rimandi et cavillandi de suscepti operis periculo. Tum pro stultis habentur, qui magna audent. Sed post eventum sapientiæ quoque laude ornantur. Καὶ* Hermanno et mihi hyperbatum est. De *καὶ* post participium videatur Hermannus ad Viger. p. 772. Sententiam non valde mutatam Noster repetit Pyth. VIII, 103—7., ubi multitudinis judicium magnifice castigatur. Addo sequentia. Eurip. Heracl. v. 740:

Ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχον,
εὐψυχίας δόκησις· οἰόμεσθα γὰρ,
τὸν εὐτυχοῦντα πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς.

Idem Hippol. v. 695 (ubi conferendi Valcken. et Monk.):

Εἰ δ' εὖ ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν·
πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.

Idem Fragm. incert. CCIV (aliis Menand. p. 332. Mein.):

Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.

Irrideri potuerat Psaumis, qui ætate provectior tanto tamque sumptuoso rerum equestrium studio flagrabat, coll. ad Olymp. IV. fin. Sed eventus, ad quem alio sensu carmine superiore provocat, obtrectatores confutabat. Denique Pyth. VIII, 103 sqq. sententia ista eo consilio utitur, ut victorem de divino victoriæ auctore admoneat.

V. 39—57.

Jupiter servator, te precor, jubeas Camarinam viris florere; tuque, victor, lætam quæso senectam agas, filiis cinctus. Quam sortem nactus noli ultra spectare. *Σωτὴρ, ὑψινεφὴς Ζεῦ.* De Jove *σωτῆρι*, cui sæ-

pius ἐλευθερίῳ notio adhærebat, consule Creuzerum Mythol. T. II. 496. 537. Adde Isthm. VI, 11. Fragm. inc. 100, 5. Menandrum Mein. p. 291. — Camarinæ bis antea deletæ tales preces conveniebant. — ὕψιν. potentiam Jovis generaliter indicat, coll. ad Olymp. V. init. — τιμῶν. De locis Deo cuidam gratis sollemne. Olymp. VI, 133 sqq.: Ἑρμᾶν, ὃς Ἀρκαδίαν τιμᾷ. Eurip. Jon. v. 288: Τιμᾷ σφε (Μακρὰς locum) Πύθιος ἀστραπαί τε Πύθιαι. Nonn. Dionys. XXVII, 259 (ad Apollinem): Παρνήσου τε γέραιρε ξυνήονα πέτρην. XXXVI, 123: Neptunus γεραίρει Δῆλον. Anthol. Palat. T. II. Append. etc. p. 772. Epigr. 1, 1—4 (Marcellus): Dii, τιμήσατε χῶρον. — Ἀλφεὸν εὐρὺ ῥέοντ'. Voces posteriores conjungunt editores Apoll. Rhod. II, 1261: Φᾶσιν τ' εὐρυρέοντα. Ubertatem aquæ in flumine Alpheo testatur Paus. V, 7, 1: Ἀφικομένῳ δὲ ἐς Ὀλυμπίαν, ἐνταῦθα ἤδη τὸ ὕδωρ ἐστὶ τοῦ Ἀλφειοῦ πλήθει τε πολὺ, ἰδόντι καὶ ἥδιστον, ἅτε ποταμῶν καὶ ἄλλων καὶ λόγου μάλιστα ἀξίων ἔτι τε ἐς αὐτὸν ῥεόντων. Deinde jam Homero et Alcæo est Alpheus *late fluens*. Hom. Il. II, 545: Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. Alcæus schol. Pind. Ol. I. init. (Böckh. p. 21): Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν. Ut alii quoque fluvii majores apud Homerum, coll. Damm. p. 2130. — Ἰδαῖον. Schol. vet. v. 42: Ἰδαῖον ἄντρον ἐν Ἤλιδι. Δημήτριος ὁ Σκήψιος· νεὼν διακόσμου (mundani?) ἱερὸν Διός. ἔνιοι δὲ νομίζοντες, μὴ τῶν ἐν Ἤλιδι χωρίων αὐτὸν μεμνῆσθαι, ὑπέλαβον μνημονεύειν Ἴδης τῆς ἐν Κρήτῃ, ἢ τῆς ἐν Τροίᾳ· οὕτω Θέων φησίν. De antro Idæo Cretensi, quod Jupiter amat, conf. Spanh. ad Callim. T. II. p. 43. 44. 47. coll. Nonn. Dionys. XXVIII, 314. Antrum deinde est σεμνόν, ut Dei sedes. Cf. Pyth. IX, 50. Eurip. Hel. v. 607: Σεμνὸν

ἄντρον. — ἱκέτας. Nem. VIII, 22. — αἰτήσων, πόλιν εὐανορίαισι τάνδε κλῃταῖς δαιδάλλειν. *Virorum virtute et laude*. Scholl. v. 44. 46. Eurip. Herc. fur. v. 404: Hercules obtinuit Olympum εὐανορίᾳ. Εὐάνορα Ἀρκαδίαν habes Olymp. VI, 135. — Σέ τ᾽. Schol. rec. v. 48: Πρὸς τὸν Δία τὸν λόγον τείνων ἀπέστρεψε πρὸς τὸν Ψαῦμιν· δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· αἰτῶ σε, ὦ Ζεῦ, κοσμεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν Ψαῦμιν εὐθύμου γήρως ἐπιτυχῆ ποιῆσαι· ἐπειδὴ πρὸς τοῦτον ἐποίει τὸν ὕμνον, φέρειν σε εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἔχειν γῆρας εὔθυμον. — Ad Ποσειδανίοισιν (Ποσειδανίαισιν) ἵπποις conf. Spanh. ad Callim. H. in Dian. v. 50. p. 204. 5. — Deinde σὲ est subjectum, γήρας a φέρειν pendet, aliter ac Heynius: *et ut te, o Psaumi, senectus tranquilla deducat* (tibi contingat). Sed φέρειν est *impetrare, accipere*. Cfr. indd. pindd. et Meinekium ad Menandr. et Philem. p. 126. Fuit ergo Psaumis nondum senex. — Εἰς τελευτάν. Ambiguum inter antecedentia et sequentia. Nescio enim, quando filii *adstare* Psaumidi debeant, nisi tum quoque, quum vita illi relinquenda fuit. Ceterum potest παριστ. υἱ. generaliter esse: *cinctus*, i. e. *ornatus filiis*. Sed prior interpretatio præplacet. Ad sententiam de filiis patrem beantibus ornantibusque v., quæ congesta sunt ad Olymp. X, 102. — ὑγίεντα δ᾽ εἴ τις ὄλβον ἄρδει. Metaphoræ ἄρδει interpretatio ab ὑγίεντα pendet. Quod quum naturam animalem indicet, ἄρδει velut supra v. 28. e sermone pastoritio sumtum videbitur, ut cognata πιαίνειν, ποιμαίνειν, τρέφειν, φέρβειν etc. Pyth. IV, 267: Πλοῦτον πιαίνων, saginans, habens. Olymp. XI, 8: Τὰ μὲν ἁμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει. Ubi vide notata. Pyth.

V, 147: *Νόον φέρβεται*, pascit, habet. Olymp. X, 107: *Ποιμένα λαχὼν πλῦτος*. Nem. VIII, 11: *Ποιμένες Κυπρίων ἐρώτων*. His adde, quæ habet Monkius ad Eurip. Hippol. v. 369 p. 49. Lips. Heynius assentiente Böckhio de *planta* *ὄλβυ* riganda, alenda cogitat, colori puto dictionis repugnans, qui alius est Nem. VIII, 29. Fragm. thren. 10. (p. 32. Heyne. Böckh. p. 620), ubi *ὄλβος* manifesto sumitur pro planta. Deinde sensum vocis *ὑγ.* bene exponit schol. vet. v. 54: *Τὸν μετὰ ὑγιείας, ἢ τὸν ἀθραυστον.* Stabilis esse Psaumidis *ὄλβος* poterat, ut *δίκαιος, ἀπὸ τῶν καλῶν συναγόμενος*, coll. schol. vet. v. 54. — Sequentia *ἐξαρκέων κτεάτεσσι* alterum *ὄλβυ* prædicatum, *sufficientiam* significant. *Ἐξαρκεῖν* h. l. est Nostratium Ausreichen mit. Paulo aliter Nem. I, 47: *Ἀλλ᾽ ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκῦσαι, φίλοις ἐξαρκέων*, i. e. amicis impertiens, nisi ibi quoque malueris: *habens opum sufficientiam in usus amicorum*, ausreichend *für* die Freunde. Similiter Eurip. Suppl. v. 574: *Ἢ πᾶσιν ἦν σ᾽ ἔφυσεν ἐξαρκεῖν πατήρ; Sufficere* (*virium sufficientiam habere*) *omnibus* (*laboribus ferendis*). Adde Schneiderum Lex. gr. v. *ἐξαρκέω*, coll. gloss. h. carm. v. 55. Ad sensum facit Anthol. Palat. X, LXXVI, 3 (Paulus Silentiarius): *Πλῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον.* — Simili vero sententia desinit Olymp. III. all.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΣΤ

ΑΓΗΣΙΑΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΙ

ΑΠΗΝΗΙ.

De carminis consilio etc. vide, quae suis locis exposuimus.

V. 1 — 11.

Splendidissimum carminis prooemium debetur Agesiae, multiplici laude florenti. Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον, πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές. Prima constrte (coll. Heyn. nott. critt.): Χρυσέας .. κίονας πάξομεν, ὡς ὅτε ... (πάγνυμεν). Color ab exstructione domus magnificae petitus, de quo vide scholl. et interprr. Bene laudant Pind. Fragm. inc. LXXXVI. (Heyn. T. III. p. 123. Böckh. T. III. p. 661): Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς, οἶα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον κόσμον αὐδάεντα λόγων. Eum locum repetit, ut videtur, Clemens Alexandr. Admonitione ad gentes. Sylb. p. 76. D.: Συγκεκρότηται κρηπὶς ἀληθείας, ὦ παῖδες ὑμεῖς, ὑμῖν αὐτοῖς, ἁγίῳ νέῳ μεγάλου θεοῦ θεμέλιος γνώσεως, ἀῤῥαγής, προτροπὴ καλὴ δι' ὑπακοῆς εὐλόγου, ζωῆς ἀΐδιος ὄρεξις νοερῷ καταβληθεῖσα χωρίῳ. Similiter jacta fundamenta habet Cic. pro Balb. 13: Hoc uti initio ac fundamento defensionis. Idem epp. X, 29: Jacta sunt fundamenta defensionis. Adde schol. Pind. Nem. II, 5. — ὑποστάσαντες κίονας. Olymp. VIII, 35: Ὑπέστασε κίονα, metaphorice. — εὐτειχεῖ. Gloss. v. 1: Ἑδραίῳ. Nem. VII, 67: Εὐτειχέα δόμον. Isthm. VI, 111: Εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις. Si εὐτ. προθ. est pulchrum vestibulum, respondebit Isthm. VIII, 3: Ἀγλαὸν πρόθυρον. — ὡς ὅτε. Usu particulae ὡς metaphoram relinquit Pindarus. De ὡς ὅτε v. scholl. v. 1. et Herm. ad Vig. ed. III. p. 919. Addo Quint. Smyrn. VI, 410: Ἤριπε δ' ὡς ὅτε ταῦρος ὑπὸ γναθμοῖο λέοντος. Similiter οὐδ' ὅτε. Nonn. Dionys. XXXII, 63: Οὐ γὰρ ἐμὲ

χθονίης ἀλόχου πόθος, οὐδὲ Θεαίνης Θυμὸν ἐμὸν θελκτῆρι τόσον βακχεύσατο κεστῷ, οὐδ' ὅτε Τηϋγέτης Ἀτλαντίδος etc. — ἀρχομένου. Ut jam vett. pro ἀρχομένους, coll. Herm. Genitiv. habet ἄρχομαι Pyth. IV, 53: Nem. V, 47. — δ' i. e. γάρ, coll. schol. vet. v. 4. Est enim πρόσ. h. l. idem quod πρόθ. — πράσ. Scholl. v. 1: Τοῦ ὕμνου τὸ προοίμιον. Deinde uthic Pyth. VI, 14. ὕμνων θησαυρὸς habet πρόσωπον, induens puto personam. Jam exponenda ratio, quæ inter singulas strophæ partes intercedit. *Splendidum quidem esse debet proœmium cujusque carminis. Quantum autem splendorem habebit proœmium carminis, quod virum celebrat ea laudum copia ornatum, qua tu ornatus es, Agesia.* — Βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ. Schol. vet. v. 7: Βωμῷ ἀντὶ τοῦ βωμοῦ. Böckhius: Ἐν βωμῷ Διὸς μαντείῳ ταμίας. Sed græce vix dicetur ταμίας ἔν τινι pro ταμίας τινός [1]), cum ταμίας sit *administrator, dominus, possessor*. Deinde

---

1) Usum homericum et Pindaricum v. in indd. Adde Theogn. v. 504: Γνώμης ταμίης. Idem v. 1138.: Ταμίαι τοῦ ἀγαθοῦ. Aristoph. Nub. v. 567: Τριαίνης ταμίαν Neptunum. Eurip. Med. v. 171: Ζεὺς ὅρκων ταμίας. Jon. v. 55: Ταμίας πάντων. Tro. v. 233: Μύθων ταμίας. Opp. Hal. I, 23: Fluvii λουτρῶν ταμίαι. Nonn. Dionys. IX, 220: Rhea ταμίη κόσμοιο. X, 280: Πειθὼ ἀνδρομένης κραδίης ταμίη. XII, 36: Ταμίης πυρός. II, 650: Ταμίη κόσμοιο Φύσις. IV, 125: Ταμίη γάμου. V, 118: Ἑρμῆς ταμίης ὕπνου. XVI, 194: Ταμίην ἐρώτων. XXIII, 240: Πυρὸς ταμίης ἀπερίων. XXXVIII, 116: Ἥλιος πυρὸς ταμίης. Anthol. Palat. VI, XLII, 4 (Incertus): Βιοτοῦ τῶν ἀγαθῶν ταμίης. Ibid. LXIV, 4 (P. Silentiar.): Κανόνα γραμμῆς ταμίην. Ibidem Appendix etc. Epigr. IX, 11 (Aristoteles): Ἰὼν ταμίην Τεῦκρον. v. 61: Τόξων ταμίην. Epigr. CLXXX, 2 (Incertus): Οἰκείων ἀνέμων ταμίας.

nec ταμίας Διὸς conjungi potest. Quare cum Romana et Cratandrina lego βωμῷ μαντείῳ pro βώμε μάντιες: Sacerdos aræ fatidicæ Jovis. Erat quoque, quum Διὸς ἐν Πίσᾳ jungerem, coll. Olymp. II, 14: Ἤτοι Πίσα μὲν Διός. Nem. VII, 155: Διὸς Κόρινθος. Similiter schol. Nem. VI, 21: Τὰ γὰρ Νέμεα Διός. — συνοικιστήρ. Per majores. Schol. vet. v. 8: Ὅτι οἱ πρόγονοι αὐτοῦ σὺν Ἀρχίᾳ παρεγένοντο ἐν Συρακούσαις. Similem κοίνωσιν habes Pyth. I, 121 — 129. — κλεινᾶν Συρακουσᾶν. Nem. I, 2: Κλεινᾶν Συρακουσᾶν. — τίνα κεν φύγοι ὕμνον. Alibi carmina sua vocat Noster missilia (v. ad Olymp. I, 14. 179. 180). His *persequi* videtur virtutes, si fas est metaphoram continuare. Isthm. IV, 3: Ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις, ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν. Schol. rec. v. 9: Ἀντὶ τοῦ τίνι ἂν ὕμνῳ ἀνοίκειος γένοιτο. — ἐπικύρσαις, s. αὐτῷ. *Nactus*. Vox homerica, de cujus constructione v. Damm. p. 1277. Phavor. p. 712, 50. Pleonasmus ad meum sensum, ut forte in verbo αἱρεῖν Pyth. I, 193: Ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ ὃς ἂν ἐγκύρσῃ καὶ ἕλῃ. Sed præparat sequentia de civium applausu, quæ ita junge: ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς ἀφθόνων ἀστῶν. — ἀφθόνων. Iterum ab invidia se defendit v. 124.

V. 12 — 36.

Ea conditio tua est, victor Olympice, qui gloriam non sine periculo consecutus es. Et vere Amphiarai laus in te convenit. Ἴστω γάρ. Schol. rec. v. 12: Γινωσκέτω δή. Sed vide, ne cogitandum sit de suppletione. Vidimus antea laudes Agesilai sententia generali (τὶς) in-

volutas. Jam pergit Noster: *Nec frustra hoc dictum. Sciat enim Agesias* etc. Naturæ hoc convenit particulæ γάρ, quæ „semper reddit rationem antecedentis sententiæ vel expressæ vel intellectæ," coll. Vig. p. 971. — ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις τίμιαι. Redit ad laudem victoriæ olympicæ, antea memoratæ, utens sententia, quam alibi quoque habet. V. Ol. V, 34. Hesiod. cit. in schol. vet. v. 14. et Theogn. v. 455 (Bekker.): Χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι. Schol. vet. v. 14: Ἤτοι ὡς περὶ τὸν οἶκον αὐτῶν πολλῶν κινδύνων γενομένων, ἢ αὐτοῦ μετὰ κινδύνυ νικήσαντος. Posterius placet. — ἀνδράσιν, ναυσί. Schol. vet. v. 14: Οὔτε παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, οὔτε παρὰ τοῖς θαλαττεύυσιν. Non aliter schol. rec. v. 14. Adde Hermannum ad Vig. p. 723. — Ἀρεταὶ deinde *laudes* sunt, per oxymoron dictæ τίμιαι οὔτε etc. Ol. XII, 22: Τιμὰ ἀκλεής. — Πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι πονηθῇ. Repetitio sententiæ antecedentis. Καλὸν est *laus*, ut Pyth. VIII, 126: Καλὸν νέον. Deinde πον. ad certamen spectat, ut Olymp. V, 34. Pyth. VIII, 104. — ἑτοῖμος. Quasi in thesauro, coll. Pyth. VI, 5., ubi hymnus ipse ἑτοῖμος θησαυρὸς dicitur. Jam pro nostro ἑτοῖμος alibi P. dicit: ἕπεταί σοι, φέρεις λόγον, coll. Olymp. II, 39. Pyth. VIII, 54., posterius in re perquam simili. — ἐν δίκᾳ. Olymp. II, 30. Nem. V, 25. Σὺν δίκᾳ Pyth. IX, 170. — ἀπὸ γλώσσας. Pyth. III, 2: Ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσας εὔξασθαι. Paulo aliter Theogn. v. 63 (Bekker.): Ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι. Idem vero v. 260: Φθέγγετ' ἀπὸ στόματος. Orph. Argon. v. 334. 693: Τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα. Dictio emphasin quandam forte hîc involvit,

contrarium vero scriptionis apud Bekker. Anecdd. gr. 436, 6: Ἀπὸ στόματος: ὡς ἡμεῖς, τὸ μὴ διὰ γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης. Φιλήμων [ed. Meineke p. 372. ibique citatus Ruhnkenius] Νεμομένοις·

ἀπὸ στόματος ἅπαντ', ἐὰν βόλησθ', ἐρῶ.

Κρατῖνος δὲ ταυτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώττης: Νόμοις·

ἀλλὰ μὰ Δί', οὐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ' οὐδ' ἐπίσταμαι,
ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονέω γὰρ καλῶς.

Idem 77, 1: Ἀπὸ στόματος: Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει, Πλάτων Θεαιτήτῳ. — Deinde Adrastum et Amphiaraum memorare, Pindaro haud insuetum. V. Olymp. II, 80. Pyth. VIII, 55 sqq., ubi P. Amphiarai dictum victori accommodat. Nem. VIII, 87. IX, 21—30. Ibid. X, 14 sqq. Isthm. VII, 14. — αὐτόν τέ νιν. Schol. vet. v. 21: Ὅτι ἐκ παραλλήλου τέθεικε τὰς ἀντωνυμίας, καὶ ἔστι ἡ μία αὐτῶν περισσή. Cf. Viger. p. 171. not. Mihi in his non major abundantia esse videtur, quam in illo Nostratium: Ihn selbst. Nam δεικτικῶς opponitur heros equis suis. — φαιδίμας ἵππους. Schol. rec. v. 18: Τὰς λαμπρὰς, τὰς περιφανεῖς. Candidæ fuerunt in tabula eandem rem repræsentante apud Philostrat. Imagg. I, 27. p. 802. Easdem duas faciebat eadem pictura, ibid. p. 802: Τὸ τοῖν δυοῖν ἅρμα ἵπποιν (τὸ γὰρ ἐπὶ τεττάρων οὔπω τοῖς ἥρωσι διὰ χειρός, εἰ μὴ ἄρα Ἕκτορι, τῷ θρασεῖ) φέρει τὸν Ἀμφιάρεων. Cum hoc numero confer, quæ Idem habet p. 788 (de curru Oenomai): Τὸ δὲ ἵππων ξύγκειται τεττάρων· τουτὶ γὰρ ἐς μὲν τὰ πολεμικὰ οὔπω ἐθαρσεῖτο, οἱ δὲ ἀγῶνες ἐγίγνωσκόν τε αὐτό, καὶ ἐτίμων. Ubi cfr. Olearius not. 4. Tenuit minorem numerum in heroum equis militaribus (Adrasti Oedipodisque) Antimachus ed. Schellenb. p. 65. 81.

Alii Amphiarao quadrigam tribuunt, Eurip. Suppl. 500: Οὐδ' ἥρπασεν Χάρυβδις οἰωνοσκόπον, Τέθριππον ἅρμα περιβαλοῦσα χάσματι. V. 926: Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον Θεοί, ζῶντ' ἀναρπάσαντες ἐς μυχοὺς χθονὸς Αὐτοῖς τεθρίπποις, εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς. Idem Hel. v. 723 (de pompa nuptiali): Καὶ λαμπάδων μεμνήμεθ', ἃς τετραόροις Ἵπποις τροχάζων παρέφερον. v. 1039 (Menelaus ad Helenam, fugam parans): Πείσειας ἄν τιν', οἵτινες τετραζύγων Ὄχων ἀνάσσουσ', ὥστε νῷν δοῦναι δίφρους; Alia euripidea vide in indice Barnes. vv. τεθριπποβάμων, τέθριππος, τετραβάμων, τετράορος, quibus adde, quæ notavimus ad Olymp. IV. init. Locus, quo Amphiaraum terra deglutiit, a curru ejus nomen traxit. Nonn. Dionys. XIII, 68: Καὶ πέδον, εὐγυάλῳ χθονίῃ πεφυλαγμένον ὀμφῇ, Ἅρματος ὀψιγόνοιο φερώνυμον Ἀμφιαράου. Ubi legenda Moseri, V. celeberrimi, annotatio. Deinde ad Οἰκλείδαν conf. Markland. in Eurip. Suppl. p. 169. Lips. — ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν τελεσθέντων. Jungunt τελεσθέντων (i. e. τελεσθεισῶν) πυρᾶν, de qua forma v. Matth. Gr. gr. p. 605., coll. Elms. ad Eur. Bacch. 1306. Eas formas poeticas esse, et mihi persuasum est, aliusque generis Thucydidea sunt apud Viger. p. 43. nott. Neque tamen nonnisi metro urgente adscitas putaverim, quum in exemplis euripideis a Matthiæo congestis salvo metro feminina eligi potuerint. Alibi suasit saltem ratio metrica talem enallagen, quod de plurimis exemplorum valet, quæ Potteri doctrina contulit ad Lycophr. v. 252., quo ipso loco ob hiatum pro femin. electum vides masculinum. Metro urgente enallagen admissam vides Anthol. Palat. XIV, LXVIII, 1: Χείρωνος φίλε τέκνον ἀγακλείτοιο, Κάρυστε. Adde Homer. Damm. p. 1055.

Neque tamen hoc loci interpretamento opus est. Bene enim junges: *Νεκρῶν τελεσθέντων*, absumtis (igne) corporibus rogorum septem. Deinde schol. rec. v. 22., coll. vet. v. 23: *Ἑπτὰ δὲ καύσεις λέγει, ἐπειδὴ καὶ τὰ τάγματα παντὸς τοῦ Ἀργείυ στρατεύματος ἑπτὰ ἦσαν, ὥστε οἱ ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ ἀποθανόντες πυρᾶ ὑπεβλήθησαν. .... Ὥστε μὴ νόει τὸ νεκρῶν περὶ τῶν στρατηγῶν· ἀμήχανον γάρ· ἐπεὶ Ἄδραστος μὲν ζῶν ἐξεχωρήκει πρὸς Ἄργος, Ἀμφιάραος δὲ ζῶν ὑπὸ γῆς κατεπόθη, Πολυνείκης δὲ μετὰ Ἐτοκλέους ἐντὸς Θηβῶν ἤχθη, οἱ δὲ καυθέντες τῶν στρατηγῶν τέσσαρες ἦσαν.* Idem deinde *Θήβαις* cum *τελεσθέντων* jungit. Male; quamquam contextus in agro Thebano crematos ostendit. Cum septem rogis mortuorum h. l. conf. Eurip. Suppl. v. 1214: *Κρύψον παρ' αὐτὰς ἑπτὰ πυρκαιὰς νεκρῶν.* — De *ἔπειτα* Böckhius acute: V. 15. poeta addidit *ἔπειτα*, quod aliquo post Amphiarai necem tempore cæsorum corpora cremata sunt, Theseo auxilium ferente. — *Ἐν Θήβαισι.* *Apud Thebas.* Pyth. VIII, 56: *Ἐν Θήβαις.* — *στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς.* Schol. vet. v. 26: *Ἤτοι τὸν ἐν πολέμῳ περίβλεπτον ἢ τὸν προορᾶν τὰ μέλλοντα δυνάμενον ὡς μάντιν. Καὶ δι' ἀμφότερά φησιν αὐτὸν ποθεῖν.* Ad *ὀφθαλμ.* cfr. Böckh. ad Olymp. II, 18., ubi simplex *decoris* significatio præplacet. Blomfield. glossar. ad Aesch. Pers. v. 173. p. 115. Lips. v. 973. p. 180. Addo Nonn. Convers. Evang. Joh. XII, 167: *Ἀνέρες ὑψαύχενος ὄμματα βουλῆς.* XVII, 16 (de Jesu): *Υἱέϊ σῷ ἀφεγγέος ὄμματι κόσμυ.* — *ἀμφότερον, μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ (ἀγαθὸν) δουρὶ μάχεσθαι.* Usum v. *ἀμφ.* repetit Noster Ol. I, 166. Pyth. IV, 140. Adde schol. rec. v. 27. et Viger. p. 76. not. Ad sensum

facit Nonn. Dionys. XXXVI, 286: Ἀμφοτέροις γὰρ, Ἔγχει καὶ πραπίδεσσιν, ὑπέρβαλε σύντροφον ἥβην. — ἀνδρί. Pleonastice ut Pyth. I, 134. Isthm. VI, 75. — κώμου δεσπότᾳ. I. e. cujus honorem κῶμος spectabat, s. carmen, s. pompa triumphalis. Et sumtu puto victoris pompa ista agebatur. — πάρεστι. Convenit. Paulo aliter Pyth. VIII, 100: Κώμῳ μὲν δίκα παρέστακε. Sensum nostræ dictionis repetit ἕπεται λόγος Ol. II, 39. et φέρεις λόγον Pyth. VIII, 54. coll. ad v. 18. — In sequentibus est varietas lectionis, quæ sensum non tangit. Bekkeri Anecd. gr. 37, 7: Δυσέριστος· οὐ μόνον δύσερις. Vox böckhiana δύσηρις, de qua Ahlwardtius dubitat, apud Anacreontem (Anthol. Palat. VI, cxxxvi, 1) est nomen feminæ. — οὔτ᾽ ὦν. *Neque etiam*. V. v. 87: οὔτ᾽ ὦν, οὔτ᾽. Olymp. I, 137. simplex οὔτ᾽ ὦν, ut Pyth. IV, 529: μήτ᾽ ὦν. — Deinde δύσερις et φιλόνεικος Lexicographis eandem significationem habent. Etymol. M. 291. 52: Δύσεριν, φιλόνεικον. Zonar.: Δύσερις· φιλόνεικος. Adde Hesych. Suid. Phavor. Repetitio emphatica, quamvis particulæ οὔτ᾽ ὦν et ἄγαν sensum adjectivi posterioris aliquantisper novum indicare videntur. Sensum loci Hermannus hunc esse statuit: *Non opus est, ut sim rixosus qui hæc prædicem: quippe nullum habiturus adversarium.* Mihi poeta primo ingenium suum generaliter exprimere videtur; deinde ad victorem pergit. *Ego rixari et contendere nolo. Quare si qui fuerint, qui veritatem encomii mei in suspicionem trahere velint, nulla mora interjecta jusjurandum interponam.* — Non aliter schol. vet. v. 32: Ὁ γὰρ δύσερις καὶ ψευδῆ δύναται λέγειν πρὸς φιλονεικίαν. I. e.: *Si* φιλόνεικος *essem, mendacii possem crimini obnoxius esse. Si meum ingenium a* φιλονει-

κία

κία longe abest. Nihilominus, si cui fidem non fecero hujus dicti simplicitate, ei jusjurandum interpono. Ultima cogitasse scholiasten, nec tamen expressisse existimo. Exspectabat poeta civium invidorum cavillationes, quum tantis laudibus victorem extulisset. Supra quidem ἀφθόνες ἀστοὺς vides; sed tantæ laudes non antecesserant. Ad ultima cfr. Olymp. II, 164 sqq. — μέγαν ὅρκον, idem quod καρτερὸν Pyth. IV, 296. Hymn. hom. in Apoll. v. 79: Μέγαν ὅρκον. Ibid. hymn. in Ven. v. 26: Μέγαν ὅρκον. Deinde quid sit θεῶν μέγας ὅρκος, de eo v. ad Ol. VII, 119. — μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι. Alibi ἀοιδαὶ sunt μελίφθογγοι. Cf. Isthm. II, 12. VI, 23. — ἐπιτρέψ., se convertent ad me, adjuvabunt me, cum non pejerem. Schol. vet. v. 32: Συνεργῆσαι. coll. schol. rec. v. 32. Aliam ob causam *adstat* Musa Olymp. III, 7., coll. iis, quæ ibi notata sunt. Contrarium nostro verbo est ἀπότροπος Pyth. VIII, 133. Sed Olymp. I, 171. ἐπίτροπος est is, qui curam agit, favet. Denique *Μοῖσαι* scholiastæ rec. v. 31. minus bene sunt ᾠδαί.

V. 37—58.

Sed jam veniendum ad Agesiæ majorum laudes, viam quasi monstrante victoria olympica. Primum itaque celebranda Pitana, Evadnes e Neptuno mater. Ea Evadne, ab Apolline compressa, hujus gentis auctorem Jamum peperit. Cum ἀλλὰ post vocativum cfr., quæ ad Olymp. I, 58. similem partic. δὲ positionem illustrant. — Φίντις. Agesiæ auriga, coll. schol. vet. v. 37. Dubium, an in ipso certamine? de quo v. Böckh. Explicc. p. 156. Rell. scholl.

Φίντιν pro animo poetæ mirifice sumunt. — Fictionem poeticam, quæ allocutioni inest, bene illustravit Heynius. Venit Noster in Arcadiam similiter ut alio, coll. ad Olymp. VII, 23. Agesiæ autem rheda mularis est victoria per eandem parta, quæ mentionem majorum Agesiæ animo poetæ injicit. Similis est Musarum currus, quo ipso quoque Noster invehitur Olymp. IX, 121., i. e. *furor poeticus*. — *σθένος ἡμιόνων*. *Mulas valentes*. Pyth. II, 22: *Σθένος ἵππιον*. V, 45: *Ἐντέων σθένος*. Anthol. Palat. VII, CCCI, 3 (Simonides): *Ὠκυπόδων σθένος ἵππων*. Quint. Smyrn. IV, 512: *Ἐλαφροτάτων μένος ἵππων*. V, 22: *Κυνῶν μένος*. VI, 208: *Νεμεαίοιο βίη λέοντος*. v. 212: *Μένος πολυδειράδος ὕδρης*. IX, 215: *Ἀθανάτων μένος ἵππων*. — *ἃ τάχος*. coll. Viger. p. 31. not. 40. — *κελεύθῳ καθαρᾷ*. Itinere *expedito*, *ideoque celeriter confecto*, coll. *ἃ τάχος* v. 39. et *σάμερον ἐν ὥρᾳ* v. 47. Aliter Böckhius, quem vide. — *καί*. Schol. vet. v. 40: *Τὸν καὶ σύνδεσμον ὑπερβιβαστέον· καὶ πρὸς τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος παραγένωμαι. — κεῖναι γὰρ ἐξ ἄλλαν ὁδὸν ἁγεμονεῦσαι ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπεὶ δέξαντο*. Schol. rec. v. 37: *Ἐπὶ τὴν ὁδὸν ταύτην, ἤγουν τὴν πρὸς τὸ γένος τοῦ Ἀγησίαι*. Poteris quoque de *κελεύθῳ καθαρᾷ* cogitare, ut sint mulæ veloces, quum Olympiæ vicerint. Sed prius præstat. Ultima de victoria Agesiæ intellige, laudis majorum ejus facilem ansam præbente. — *χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς*. *Jam igitur encomii initium capiendum est*. Continuat usum mularum metaphoricum, sed miscendo sermonem proprium quasi interpretationis gratia. Sunt enim *πύλαι ὕμνων* carminum exordia, per quas quasi per magnificos *πυλῶνας* mulæ poetam vehentes incedunt, in hym-

norum puto palatium, qua formula alibi utitur Noster, coll. ad Pyth. VI. init. Deinde *αὐταῖς* melius dativus erit, quam ablativus, ut *τοίνυν* proprie sumatur. *Quum victrices sint, dignae videntur, quibus jam aperiantur carminum portae*, i. e. *quae in fronte laudis Jamidarum memorentur, ipsae nimirum illius ansam praebentes*. Ad *πύλας* metaphoricas cfr. Eurip. Med. v. 1284: *Τί τάςδε ἀναμοχλεύεις πύλας; Quare haec in medium profers?* Cf. ibid. Elmsley. p. 307. Lips. Id. Suppl. v. 91 (Matth.): *Εἰςβολὰς δρῶ λόγων*. Ubi Markl. „Eurip. Jon. v. 686: *Ὁρῶ στεναγμῶν εἰςβολάς*. Aristoph. Ran. v. 1135: *Εἰςβολαὶ σοφισμάτων* i. e. *ἀφορμαί, ἀρχαί*, Scholiastes." Deinde metaphorica vectio nostri loci neque aliis incognita. Chörilus ed. Näkii p. 104 (de poesi):

Ὕστατοι ὥστε δρόμου καταλειπόμεθ᾽, οὐδέ τοι ἔστι
Πάντῃ παπταίνοντα νεοζυγὲς ἅρμα πελάσσαι.

Ubi conferendi, quos citat Näkius p. 109. Addo Empedoclem Peyroni p. 27:

Αὐτὰρ ἐγὼ παλίνορσος ἐλεύσομαι ἐς πόρον ὕμνων,
Τὸν πρότερον κατέλεξα λόγῳ λόγον ὑποχετεύων
Κεῖνον. —

πρὸς Πιτάναν. Hermionam, Eurotae filiam (schol. vet. v. 46), quae fuit urbs Lacedaemoniorum. Eurip. Tro. v. 1101: *Γαῖαν Λάκαιναν, πατρῷόν τε θάλαμον ἑστίας, μηδὲ πόλιν Πιτάνας.* — *παρ᾽ Εὐρώτα πόρον.* Schol. vet. v. 46: *Προσέθηκε δὲ παρ᾽ Εὐρώτα πόρον, ἐπειδὴ καὶ τῆς Αἰολίδος ἐστὶν ἡ Πιτάνη.* Steph. Byz. v. *Πιτάνη, πόλις Αἰολίδος.* Adde Hesych. v. *Πιτανάτης* ibique interppr. et Spanhem. ad Callim. T. II. p. 293. — *σάμερον .. ἐν ὥρᾳ* Schol. vet. 47: *Ἐν δέοντι καιρῷ δεῖ αὐτῆς μνησθῆναι σήμερον.* Ibidem bene: *Σχολάσω τῷ ὕμνῳ.*

Illico (αὐτίκ'. Olymp. IV, 8) nullaque mora interjecta initium encomii Jamidarum a Pitana heroina capiam. Curatior loci interpretatio difficultate sua non caret. — παῖδ' ἰοβόστρυχον Εὐάδναν. Gloss. v. 50: Μελανότριχα. Schol. rec. v. 51.: Μελανοπλόκαμον. — παρθενίαν ὠδῖνα, fetum, quem puella viro non nupta suo tempore editura esset, ut v. 60. γόνον. Alibi sæpissime ὠδὶν est fetus editus, de quo v. ad Pyth. IX, 149. Scriptio v. παρθ. agitavit scholiastas, quos v. — Fetum celavit patrem Eurotam, velut aliquamdiu Evadne filia. Similiter Eurip. Jon. v. 14 (de Creusa): Ἀγνὼς δὲ πατρί· τῷ θεῷ γὰρ ἦν φίλον· Γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον. — Κυρίῳ δ' ἐν μηνί. Mense naturâ constituto. Schol. vet. v. 52: Τῷ τὸ κῦρος ἔχοντι τοῦ τόκου. Phot. (Ric. Pors. Lips. p. 164): Καὶ κυρία, ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος ἡμέρα. Eurip. Alc. v. 110: Κύριον ἦμαρ (moriendi). 158: Ἡμέραν τὴν κυρίαν (eodem sensu). Or. 1028: Ἦμαρ κύριον (d. fatis constituta). Hel. v. 968: Κυρία (hora seu dies). Similiter χρόνος de tempore nascendi Eurip. Jon. v. 15. Herodot. I, 49: Φυλάξας τὴν κυρίην τῶν ἡμερέων (statutam diem). V, 93: Ὅταν σφι ἥκωσι ἡμέραι αἱ κύριαι ἀνιᾶσθαι ὑπ' Ἀθηναίων. Similem v. κυρ. vim Noster alibi habet coll. indd. — πορσαίνειν. Schol. v. 51. 54: Ἀνατρέφειν, αὔξειν, τρέφειν. Πορσ. est Nostro cura re Isthm. IV, 105. VI, 11. — δόμεν. Infinitivum verbo δίδωμι junctum sæpius vides apud Homer. et Eurip. coll. Damm. et ind. Eurip. Barnes. — Aliter rem narrant schol. vet. v. 58: Τὸ δὲ ἐκ συντυχίας συμβεβηκὸς ἐκ προνοίας λέγει γεγενῆσθαι· τὴν γὰρ Εὐάδνην ἐκτεθεῖσαν Αἴπυτος εὑρὼν ἀνέλαβεν. Noster mitiora vel finxisse vel elegisse putandus, ut alibi. — Ad Phæsanæ situm v. scholl. et Böckh. Explicc. p. 157. — λά-

χε etc. *Ad habitandum sortitus*. Idem est simplex λαγχάνω cum accusativo loci. V. Olymp. IX, 26. XIV, 1. Pyth. V, 130. Callim. hymn. in Del. v. 14: Λάχεν Ἴναχον Ἥρη. — ὑπ' Ἀπόλλωνι. De concubitu. coll. Isthm. VIII, 95. et Damm. Lex.

V. 59—79.

Eam Evadnen quum gravidam intellexisset Aepytus rex, Delphos profectus, Deum de ignominia consulit: quo absente clam parit virgo in dumeto, natumque nutriunt dracones. Θεοῖο γόνον s. σπέρμα Pyth. III, 27. Nem. X, 30. V. ad v. 51. — Κλέπτοισα θεοῖο γόνον. *Celans graviditatem ex Apolline*. Similiter Eurip. Jon. v. 946 (de Creusa, quam idem deus compresserat): Κἆτ' ἐξέκλεψας πῶς Ἀπόλλωνος γάμους; Deinde θεοῖο a parte Pindari dictum. Rex solam ejus graviditatem intellexerat, coll. schol. vet. v. 59. — πιέσαις. Schol. vet. v. 61: Καίτοι δεινὴν οὖσαν τὴν ὀργὴν λογισμῷ κατασχών, καὶ πρὸ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως οὐκ ἐκφῆναι τὸ δεινὸν βουληθείς. Et hoc poeta gravissimo dignius, quam abstractum *gerens, habens*, accinitque Latini sermonis genius, coll. *curam, odium, pavorem, iram, dolorem corde premere*, i. e. *celare*. Paulo aliud est χόλον καταπέψαι Il. I, 81., de quo v. ad Olymp. I, 133. — ὀξείᾳ μελέτᾳ. Schol. vet. v. 61: Μεγάλῃ φροντίδι. *Summo studio*. — Χόλον οὐ φατόν. Isthm. VII, 51: Πένθος οὐ φατόν. — πέρ'. Aeolice pro περί. Anthol. Palat. T. III. p. xcv (Incertus): Βουλῆς καὶ δήμου ψηφισαμένης πέρ' ἐμεῖο. De hac formula v. Herm. ad h. l. Böckhiumque T. I. p. 376. T. III. p. 631. — ἀτλάτω πάθας. Nem. I, 71: Ἄτλατον δέος. — ἁ δὲ φοινικόκροκον ζώναν καταν-

θηκαμένα. Schol. vet. v. 66 (coll. gloss. et schol. vet. v. 70) bene: *Τὴν ἐκ φοινικῆς κρόκης ὑφασμένην,* coll. Spanhem. ad Callim. hymn. in Apoll. v. 83. p. 135. Schol. rec. v. 61: *Τὴν κρόκῳ βεβαμμένην,* adstipulante Thierschio: Krokos-schimmernd. Sed iterum v. Spanhemium, qui ibidem de *κρόκε* (coloris) et *κρόκης* (tramæ) discrimine docte agit, locorum pindaricorum haud immemor. — *ζώναν.* *Pariendi causa,* coll. scholl. Duplicem zonæ solutionem illustrat Spanhem. ad Callim. hymn. in Del. v. 209. p. 515. Virginitatis zona Nostro est *χαλινὸς παρθενίας* Isthm. VIII, 95. — *καλπίδα τ᾽ ἀργυρέαν.* Schol. vet. v. 68: *Ἔθος ἦν ταῖς ἡρωΐσιν, ἑαυταῖς ὑδρεύσασθαι.* Nonn. Dionys. III, 87 (Dea Peitho, famulæ personam induens): *Ἀργυρέην εὔκυκλον ἐκούφισε κάλπιν ἀγοστῷ.* *Καλπίδος* quoque nomine venit Samaritanæ illius *ὑδρευομένης* hydria Nonn. Convers. Evangel. Joh. IV, 26., quam *διὰ κόλπου* gerebat. Idem Nonn. Dionys. XLVII, 393: *Τλήσομαι, ὡς θεράπαινα πολύκροτον ἱστὸν ὑφαίνειν, καὶ φθονεροῖς ὤμοισιν ἀήθεα κάλπιν ἀείρειν.* — *Κυανέας ὑπὸ λόχμας.* *Fruticeta sub obscuro,* forsan *κατακύκνε τοῖς φυτοῖς,* coll. schol. vet. 69. Ibidem de violis quoque cogitatur. De v. *κυαν.* v. Blomf. glossar. ad Aeschyl. Pers. p. 108. Lips. Næk. ad Chörilum p. 186. sq. Alia nos dabimus ad Fragm. Prosod. I. — Partum celare conabatur, ut Creusa ejusdem Phöbi amasia. Eurip. Jon. v. 1487: *Δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν κύκλῳ Κρύφιόν γ᾽ ὠδῖνα ἔτικον Φοίβῳ.* — *θεόφρονα.* Schol. vet. v. 70: *Τὸν ἐσόμενον θεόφρονα παῖδα.* Similiter scholl. recc. v. 69. — *Χρυσοκόμας.* *Phöbus.* Olymp. VII, 58: *Ὁ Χρυσοκόμας,* Pyth. II, 29: *Χρυσοχαῖτα Ἀπόλλων.* — *πραΰμητίν τ᾽*

Ἐλευθώ. *Mitem*, eandem, quae Orph. Hymn. altero *Προθυραίας* nomine λεχῶν est ἡδεῖα πρόσοψις, ἀγανόφρων, εὐάντητος, πᾶσι προσηνής, συμπάσχουσα ὠδῖσι et εὐτοκίῃσι γεγηθυῖα, ψυχῆς ἀνάπαυμα, σώτειρα προπάντων. Eadem Ἠπιόνη est, s. *mitis* Anthol. Palat. VI, cxxiv, 4 (Crinagoras): Μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπιόνης. — συμπαρέστασέν τε Μοίρας. Schol. vet. v. 72. Τοὺς συνδέσμους μεταθετέον . . . Εἰλείθυιαν . . Μοίρας τε. Ad consortium Dearum bene annotat schol. vet. v. 71: Ἡ δὲ ἔνδειξις οὐ μόνον περὶ εὐτοκίας, ἀλλὰ καὶ καλλίστης γενέσεως τοῦ παιδός. Non aliter, sc. de magnificis nascentis pueri auspiciis, Parcarum praesentiam intelligit schol. rec. v. 69., coll. schol. rec. v. 72. — ὑπὸ σπλάγχνων. Schol. rec. v. 73: Γαστρός. — ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς. Praepositionis ejusdem alius sensus, quam in praecedentibus. — ἐρατᾶς. *Jucundo partu.* Optime schol. rec. v. 74: Διότι θεοῦ παῖδα ἐγέννα. Böckhius: *Tot diis autem auxilium ferentibus, quid mirum, partus dolores esse in jucunditatem versos?* Remotius, puto, a nativa loci pulcherrimi simplicitate. *Dolor* potius *in voluptatem vertebatur reputanti, e quo et quem pareret.* Cogitavit Böckhius de praesentia tot cölitum parturienti magnifica? Deinde similem contrariorum sensuum mixtionem habes Nem. I, 85: Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ τερπνῷ τε μιχθείς. Adde Nostratium illud Süsse Schmerzen etc. — αὐτίκα. Schol. vet. v. 75: Εὐθέως· ἀκολούθως, ὡς ἀπὸ εὐμενεστάτης Εἰλειθυίας, ῥᾳδίαν καὶ ἄμοχθον τὴν ὠδῖνα ἐποιήσατο. — τὸν μὲν κνιζομένα λεῖπε χαμαί. Optime schol. vet. v. 75: Λυπουμένη· ἤλγει μὲν γὰρ ὡς μήτηρ στέργουσα τὸ τέκνον· κατελείπετο δὲ αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐρημίας, βουλομένη λαθεῖν. Non aliter idem

schol. ibidem. Deinde in eadem re dolentem comparant Creusam Apollini dilectam Eurip. Jon. v. 958. — *γλαυκῶπες δράκοντες. Drac. oculis fulgentibus*, quæ est oculorum istius bestiæ natura, coll. Okenii Naturgeschichte. Pars III. Sect. II. p. 225. Nouveau Dictionnaire d'Hist. Naturelle. Nouv. Edit. T. XXXI. v. Serpens. p. 53. Orph. Argon. v. 931. 36: Serpens *γλαυκοῖς ἀμφ' ὄσσοισιν ἀναιδέα χανθὸν ἑλίσσων.* Deinde vix diversum mihi videtur simplex *γλαυκοὶ δράκοντες* Olymp. VIII, 48. — Nostrum locum respicere potest illud Phavorini 422, 2, 55 (coll. Eustath. cit. Böckh. Explicc. p. 157): *Καὶ δράκοντας δέ τις τῶν ποιητῶν γλαυκῶπας καλεῖ.* — Jam dracones, quibus commissam parvuli nutritionem custodiamque absente matre vides, pro geniis istius loci haberi poterunt. J. Meursius ad Lycophr. v. 1473 (p. 1353. Müller.): „Atque hæc omnia fiebant in honorem Genii, locorum præsidis, qui anguis forma colebatur. Hinc Persio [I, 113] lux: *Pinge duos angues; pueri, sacer est locus.* Serv. Aeneid. V [95]: *Nullus enim locus sine Genio est, qui per anguem plerumque ostenditur.* Huc facit illud Propertii lib. IV. Eleg. VIII. [v. 3]: *Lanuvium annosi vetus est tutela draconis; Hic ubi tartareæ non perit hora moræ.* Item Statii insignis locus Thebaid. [V, 505]: *Interea campis nemoris sacer horror Achæi Terrigena erigitur serpens, tractuque soluto Immanem sese vehit, ac post terga relinquit. Livida fax oculis, tumidi stat in ore veneni Spuma virens, ter lingua vibrat, terna agmina adunci Dentis, et auratæ crudelis gloria frontis Prominet; Inachio sanctum dixere Tonanti Agricolæ, cui cura loci, et silvestribus aris Pauper honos.* Et ille Isidori Orig. lib. XII. cap. IV [Ed. Du Pr. p.

2) Leones apud Q. Smyrn. VII, 488: *Ὄμμασι γλαυκιόωντες.* Et alibi.

164]: *Angues autem apud veteres pro Geniis lucorum erant habiti semper.*" Eodem pertinet Nicandr. Ther. ed. Schneider. v. 607:

Δρίλων καὶ Νάρονος ὄχθη,
Σιδονίου Κάδμοιο θεμείλιον Ἁρμονίης τε·
Ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὸν στείβουσι δράκοντε.

Qui ipsi non diversi erunt a Cadmo et Harmonia. — Jam aliorum quoque parvulorum recens natorum custodiae dracones cum aliis monstris admotos sequentia docent. Eurip. Jon. v. 12 (coll. v. 1426):

Ἐριχθονίου· κείνῳ γὰρ ἡ Διὸς κόρη
φρουρὼ παραζεύξασα φυλακὰς σώματος
δισσὼ δράκοντε, παρθένοις Ἀγραυλίσι
δίδωσι σώζειν.

Nonn. Dionys. XLVIII, 910 (de Aurae geminis):

Ἔννεπε, καὶ διδύμους παῖδας χείρεσσι λαβοῦσα
θῆκεν ὑπὸ σπήλυγγι, λεχώϊα δεῖπνα λεαίνης.
ἀλλὰ Διωνύσοιο νέην εὔπαιδα γενέθλην
πόρδαλις ὠμοβόροισι δέμας λιχμῶσα γενείοις,
ἔμφρονα μαζὸν ἔχουσα, σοφῷ μαιώσατο μαζῷ.
θαμβαλέοι δὲ δράκοντες ἐκυκλώσαντο λοχείην
ἰοβόλοις στομάτεσσιν, ἐπεὶ νέα τέκνα φυλάσσων
μειλιχίους καὶ θῆρας ἐθήκατο νυμφίος Ἄυρης [3])

Ceterum aptissime his ipsis lucorum geniis custodia et nutritio infantis divinitus committebatur. Erant enim animalia fatidica, monstrabantque futuram pueri dotem fati-

3) Solebant quoque ad thesaurorum custodiam dracones adhiberi. Cf. Pyth. IV, 434. nec non J. Meursium ad Lycophr. v. 1311 (p. 1334. Müller.). Et observa in Meursii loco Philostrateo atque in locis supra appositis monstrorum numerum dualem.

dicam, quamquam Spanhem. loco deinde citando simpliciter de parvuli custodia cogitat, quod aliis secus videbitur. Schol. Pyth. VIII, 64: *Διὰ τί δὲ ὁ Ἀλκμαίων εἶχεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δράκοντα; ὅτι ἐπιτήδειον πρὸς οἰωνοὺς τὸ ζῶον καὶ καταδῦνον εἰς τὰς ὀπὰς τῆς γῆς, μάντις δὲ ὁ Ἀμφιάραος, καὶ κατέδυ καὶ αὐτὸς ὑπὸ γῆν· ὁ δὲ παῖς σημεῖον τῆς τοῦ πατρὸς ἔσωζε τέχνης.* Aelian. H. A. XI, 16 (Spanhem. ad Callim. hymn. in Del. v. 91. p. 454) de draconibus: *Ἴδιον δὲ ἦν ἄρα τῶν δρακόντων ἡ μαντική.* Plura ibidem Spanhemius circa eandem rem annotavit. — *δαιμόνων βελαῖσι.* Non aliter in monstris illis parvulorum supra citt. custodiæ admotis. — *ἀμεμφεῖ ἰῷ μελισσᾶν.* Serpentes omnium animalium *λιχνότατοι* sunt, s. cupediæ maxime dediti, teste Aristotele H. N. VIII, 6 (Schneider. Pac. T. I. p. 1017). Appetunt enim vinum (Aristot. ibidem), lac bibunt (Oken. Naturgesch. l. supra cit. p. 229), etc. Et poterant veteres singularem mellis appetitum in ea bestia observare, quod mihi locus Nonni nostro simillimus haud improbabile facit. Dionys. XXVI, 192 (de melle Arizanteæ indicæ arborea):

Τοῖον Ἀριζάντεια φέρει μέλι· τῷ ἔνι χαίρων
νηχομένοις πτερύγεσσιν ὑπὲρ ποταμοῖο χορεύων
ἵπταται ἄσπετος ὄρνις· ὄφις δέ τις ἀγκύλος ἕρπων,
μιτρώσας ἑλικηδὸν ὁμόκλοπον ἠδέϊ δένδρῳ,
ἰκμάδα λειριόεσσαν ἀμέρσεται ἅρπαγι λαιμῷ,
χείλεσι λιχμώων γλυκερὴν ὠδῖνα κορύμβων.
δενδραίην τε δράκοντες ἀναβλύζοντες ἐέρσην
ἡδὺ μέλι προχέουσι, καὶ οὐ τόσον ἰὸν ἀλήτην
πικρὸν ἀποπτύουσιν, ὅσον γλυκὺ χεῦμα μελίσσης.

Deinde sacros serpentes placentis mellitis altos, nota res.

V. Böttigeri Amalth. T. I. p. 22. Parvulo itaque cibum serpentes præbebant, quem et ipsi in deliciis habebant. Ceterum in hac Jami nutritione minime adversor, quo minus ritum illum veterum Græcorum respici dicas, parvulos primum melle alendi, de quo videndus Schneiderus (Böckh. Explicc. p. 158). Deinde nec mihi absonum est, vel ad fatidicam parvuli dotem futuram melle allusum videri, vel ad eloquentiam (V. Böttig. l. cit. p. 21), qua alius quoque vates, Amphiaraus sc., floruisse dicitur, de quo vid. Böckh. Explicc. p. 155. Sed cavendum, ne antiquitatis remotioris simplicitas multis variisque suspicionibus oneretur. — De ἰῷ μελισσῶν bene Böckhius. Comparabis nostræ linguæ etymon Geben, a quo duo invicem adversantia descendunt: Gift et Mitgift. Oxymoro haud admodum absimili utitur Oppianus de serpente, qui cum muræna coiturus venenum deponit. Halieut. I. 554 sqq.:

Ἤτοι ὁ μὲν φλογέῃ τεθοωμένος ἔνδοθι λύσσῃ
μαίνεται εἰς φιλότητα, καὶ ἔγγυθι σύρεται ἀκτῆς
πικρὸς ἔχις· τάχα δὲ γλαφυρὴν ἐσκέψατο πέτρην,
τῇ ἐμφωλοίγιον ἰὸν ἀπήμεσε, πάντα δ' ὀδόντων
ἔπτυσε πευκεδανόν, ζαμενῆ χόλον, ὄλβον ὀλέθρου.

Postremo serpentes Nostro sunt κηδόμενοι (φροντίζοντες gloss. v. 79), *sollicita cura affecti*. Egregia alius oxymori quædam species.

V. 79—95.

Aepytus redux quærit de filio Evadnes, utpote Phöbeo. Verum ille in dumeto violis tectus latebat, unde Jamus vocatus. Πετραέσσας ἐκ Πυθῶνος. *Delphis in rupe sitis.* Il. II, 519; Πυθῶνα πετρήεσσαν,

IX, 405: *Πυθοῖ πετρηέσσῃ*. Hymn. hom. in Apoll. v. 183. coll. 390: *Πυθὼ πετρήεσσαν*. Ibidem v. 284. 5. est vallis Delphica *τρηχεῖα*. Similiter ob situm Pytho dicitur *αἰπεινὰ* Nem. IX, 11. Strabo XI, 2: *Δελφοί, πετρῶδες χωρίον*. — *ἐλαύνων ἵκετ'* similem festinationem indicare videtur, quam v. 63. *ᾤχετ' ἰών*. — *τέκοι*. Aperiente Pythio, ex subsequentibus. — *περὶ θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις ἔξοχον*. Junge *ἔξοχον περὶ θνατῶν*, coll. Matth. Gr. gr. mai. p. 865. b. Solo genitivo apud Nostrum alibi *ἔξοχος* acquiescit, coll. indd. Schol. vet. v. 84: *Καὶ περισσῶς ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους γενέσθαι μάντιν*. Sed jungi quoque potest *θνατῶν περιέσεσθαι*. — Ad sensum facit *προφάταν ἔξοχον* Nem. I, 91. — *οὔτ' ὦν*. V. ad v. 32. — *πεμπταῖον γεγεναμένον*. *Licet quinque dies natum*, ex mente narratoris. Sinceram putabis domesticorum ignorantiam, abscondito parvulo, coll. seqq. Is est particularum *ἀλλὰ γὰρ* sensus. *Neque vero mirandum. Latebat enim* etc. Cfr. Viger. p. 472. not. 67. — *σχοίνῳ*. *Scirpo palustri, holoschoeno*. In eadem strue palustri recubuit Ulysses, ejectus in Phaeacum litus Odyss. V, 463. coll. Sprengelii Geschichte der Botanik. Edit. II. T. I. p. 35. — De *σχοίνου* generibus cfr. Schneider. Theophr. opp. T. III. p. 380 sqq. — *βατίᾳ*. *Rubeto*. Scholiastis vett. v. 90. est *βάτεια* (*βατία*) pro *βάτος*. Cf. quoque Hesych. v. *βατία*, ibique interpr. Theophr. Hist. Plant. IV, 12, 4 (Schneider.): *Εἴδη δὲ καὶ ὁ βάτος καὶ ὁ παλίουρος ἔνυδρά πως ἐστιν ἢ πάρυδρα*. Hanc plantam h. l. significari, prior palustris probabile facit. Verum palustribus plantis parvulum modo editum defendi miraris. Nil mirum. Erat mater ejus Evadna Pitanae

nymphae Eurota ortae Neptunique filia. — *ἀπειράτῳ*. Bekker. Anecdd. gr. 22, 14: *Ἀπέρατον: ἐκτείνουσι τὸ α. λέγεται δὲ καὶ ἀπέραντον, μετὰ τοῦ ν.* Hinc nostra vox deduci non posse dicitur, ut sit *immensus*, quum ea versus regio brevem requirat, de quo conf. Böckh. nott. critt. p. 378. Sed vide, ne descenderit a *πέρας, πεῖρας, πείρατος*, ut *ἀσώματος* a *σῶμα, σώματος*. Atque illa literae *ν* in vocem *ἀπέρατος* immissio erit a *πέραν*. Böckhio deinde vox est pro *ἀπείραστος*, a *πειράζω*, eliso *σ*, cujus rei exempla obvia sunt. *In loco dumoso incolis nondum visitato nec pervio.* Eam etymologiam si quis elegerit, aptius forsan de spinis ruborum cogitabit *ἀάπτοις* (coll. Schneider. in indicc. Theophr. T. V. p. 332), quae *tutelam* parvulo praebebant, ut *σχοῖνος struem*. Postremo nec id praetermittendum, locum Orphicum (Fragm. IX, 1. Herm. p. 470) interpretationi Böckhianae minus favere. En locum ipsum:

Μήσατο δ᾽ ἄλλην γαῖαν ἀπείρατον, ἥν τε σελήνην
ἀθάνατοι κλήζουσιν, ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην·
ἣ πόλλ᾽ οὔρε᾽ ἔχει, πόλλ᾽ ἄστεα, πολλὰ μέλαθρα.

Vides lunam *incolis visitatam perviamque*. Immo luna est altera terra *immensa*, quod ejusdem marisque non semel tantum praedicatum est apud Homerum aliosque, coll. Damm. p. 1978. v. *ἀπείρων, ἀπείριτος, ἀπερείσιος*. Jam si *ἀπείρατος immensus* est, rubeti magnitudo ad tutelam parvuli contulisse videbitur. Denique *ἀπειράτῳ* alii traxisse videntur ad *σχοίνῳ* et *βατίᾳ*, alii ad solum *βατίᾳ*. Ultimum tunc valebit, quum *ἀπειρ.* fuerit *inaccessus, non permeabilis*. Sed *σχοῖνος* quoque non permeabilis, ideoque inaccessus videri potest. — *ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν σῶ-*

μα. *Violarum flavarum et purpurearum radiis irrigatus tenerum corpus*. Sermo videtur esse de iis floribus, quos Nostrates dicunt Levkojen et Goldlak, non de *viola Martii*. Hoc suadent colores appositi. Est enim viola Martia s. τὸ μέλαν ἴον unicolore flore, coll. Theophr. H. Pl. I, 13, 2. ed. Schneider. De ἴοις vide Indicem Theophrasti Schneiderjani T. V. p. 396 sq. Voss. ad Virgil. Bucol. II, 47. Bothii vers. Pind. germ. T. I. p. 83. 84. — *Purpuream* violam habes apud *J. Firmicum Maternum* de errore proff. religg. p. 36 (ed. Flacc. Illyr.) de prato Ennensi, unde rapta Proserpina: *Illic albæ hederæ per terram molliter serpunt, et cum purpureis violis suaviter rubens amaracus invenitur*. Deinde λευκόϊον inter præstantissimos et pretiosissimos florum coronariorum numeratum docet Jacobs. ad Anthol. Palat. T. III. p. 633. — Violæ istæ *fulgent*. V. ad Olymp. II, 131. p. 116. — βεβρεγμένος. *Irrigatus, tectus*. Cf. Schneider. Lex. gr. v. βρέχω. Qui coll. schol. vet. v. 91. de *roris guttis sole adverso rubescentibus et splendentibus* [*flaventibus, luteis*] cogitant, magis sensu poetico, quam philologico ducuntur. *Lucis* enim *effusionem* et quæ sunt ejus generis non semel tantum Græci habent. Eurip. Cycl. v. 298: Οἰκεῖς ὑπ᾽ Αἴτνῃ, τῇ πυριστάκτῳ πέτρᾳ. Empedocl. v. 71 (Sturz. p. 516): Ἄμβροτα δ᾽ ὅσσα ἐδεῖτο καὶ ἀργέτι δεύεται αὐγῇ. Callim. hymn. in Dian. v. 117: Φάεος ἀσβέστε, τὸ ἀποστάζουσι κεραυνοί. Ubi Anna Fabri comparanda, afferens Lucretium [II, 114. 283. VI, 690]. Oppian. Halieut. III, 22: Typho αἰθόμενος πυρὸς ὄμβροις Κρᾶθ᾽ ἑκατὸν πέτρῃσι περιστυφελίζετο πάντῃ Σαινόμενος. Nonn. Dionys. VI, 380: Καὶ χθονὸς ὑγρὰ μέτωπα, χέων πολυδίψιον αἴγλην, Ἥλιος ξήραινε. VIII, 406 Bacchum

πυρὶ γυῖα λελουμένον. 413: *Λούσασα νέον δέμας αἴθοπι πυρσῷ*. XIII, 238: *Ἐρχομένῳ Θερμοτέραις ἀκτῖσι χέων μαντήϊον αἴγλην Ἀστερίῳ σελάγιζεν ὁμώνυμος Ἄρεος ἀστήρ, Νίκης ἐσσομένης πρωτάγγελος*. XVIII, 71: *Τῶν ἄπο μαρμαρέη πολυδαίδαλος ἔῤῥεεν αἴγλη*. XLV, 280: *Καὶ δόμον ἀχλυόεντα θεόσσυτος ἔστεφεν αἴγλη, Βασσαριδῶν ζοφεροῖο καταστάζουσα μελάθρε*. Idem Convers. Evang. Joh. III, 46: *Ἀνέρος ἐκ πυρὸς ὑγρε̃ Πνεύματι τικτομένοιο*. XX, 83: *Καί οἱ ἔφη τάδε πάντα, χέων ἀντώπιον αἴγλην*. Quint. Smyrn. V, 106: *Ἐκ δὲ κεραυνοὶ Ἄλληκτοι, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἐξεχέοντο Οὐρανόθεν*. VIII, 461: Jupiter *Τιτήνεσσιν ὑπερφιάλοισι χολωθεὶς, οὐρανόθεν κατέχευε πυρὸς μένος*. Anthol. Palat. V, LVII, 1 (Meleager): *Τὴν πυρὶ νηχομένην ψυχήν*. CCXX, 8 (Paulus Silentiarius): *Πᾶσα δέ μοι μορφὴ πῦρ ἴδιον προχέει*. VI, CCXCI, 3 (Antipater): *Ἦν ὀλοοῦ διὰ κῦμα φύγω πυρός*. VIII, CLXX, 6 (Gregorius theologus): *Σοδομίτιδες ἴξατε πηγαί*, sc. ignes cœlo delapsi. IX, CCCCXL, 29 (Moschus Syracusanus): *Τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται*. DCCIX, 2 (Philippus): Eurotam fluvium *ἐν πυρὶ λεσάμενον*. Gregor. Nazianz. Christo patiente (Opp. T. II. p. 258): *Καὶ νᾶμα πυρὸς παμφάγου σε δέξεται*. Ejusdem generis esse videtur Bekkeri Anecdd. gr. 72, 28: *Χραίνεσθαι πρὸς ἥλιον: τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπικαίειν ἐν τῷ ἡλίῳ*. Deinde non aliter Romani. Lucret. V, 594 (de lumine solis): *Quod maria ac terras omneis cœlumque rigando Compleat*. Idem IV, 199 sqq. monadas, quas cum solis luce confert, *cœlum rigare* dicit, quibuscum Epicuri conferantur illæ *ἐπαρδεύσεις* monadum (Opp. phys. etc. ed. Schneider. p. 30). Virgil. Æn. III, 152: *Luna per fenestras se fundebat*. Apud posteriores sæpissime, coll. Schelleri Lex.

lat. v. *perfundo* p. 7699. infr.; idem v. *stillo* p. 10561. med.; idem v. *fundo*. Similiter alia *ῥαίνειν* improprie dicuntur. Nonn. Dionys. XLI, 25: *Ῥαίνων χθόνα καρπῷ.* Nec omitte *χρυσῷ νίφειν* Isthm. VII, 6., coll. iis, quæ Böckh. e Nostro attulit. Adde Lucret. II, 627: *Ningunt-que rosarum floribus.* 4) — *τό.* Schol. vet. 93: *Ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ τοῖς ἴοις δροζίασεσθαι.* Usum homericum observat Damm. p. 1647. Adde nos ad Pyth. V, 51. — *κατεφάμιξεν.* Schol. vet. v. 88: *Τὴν κλῆσιν τὴν τοῦ Ἰάμου αὐτῷ ἡ μήτηρ ἔθετο.* Gloss. v. 93: *Ἐκήρυξεν.* Thierschius: Die *Sag' andeutend* ward von der Mutter ihm der .. Nam'. Immo sensus est: *Vulgavit* (vulgo jussit), *dici s. dicendum* puerum etc. Schneider. L. gr. v. *καταφημίζω*: Gab ihm den Namen und verbreitete ihn. — *χρόνῳ σύμπαντι.* Juxta *ἀθάνατον* vocat, coll. ad Olymp. II, 53. — *τοῦτ' ὄνυμ'.* *Jami*, quod non exprimit. Simile *Λαχέσεως* etymon ex re tecte petit Noster Olymp. VII, 118. coll. 107. Adde interppr. — *ἀθάνατον.* Schol. vet. v. 88: *Ἀθάνατον δὲ εἶπεν ὀνυμάσθαι αὐτὸν ὡς ἀπὸ χρησμῶν· — εἶπε γὰρ ἀνωτέρω, οὐδέποτε ἐκλείψειν τὴν γενεὰν αὐτοῦ.* Schol. vet. v. 95: *Ὅτι διαβόητος ἦν· ἢ ὅτι ἐξ αὐτοῦ πολὺ γένος ἐγένετο Ἰαμιδῶν.*

V. 95—121.

Adulto Jamo Neptunum Apollinemque precanti, ut imperium ipsi darent, Phöbus vaticinandi munus Olympiæ interim confert, deinde si Hercules ludos Olympicos condidisset, oraculi in ara Jovis instituendi. Ex isto tem-

---

4) Huc trahes quoque *χύσιν ἄστρων* Nonn. Dionys. XXXIII, 318. Alius generis est *δροσ*[illegible] *βολαῖσι .. Ἠώ* Nonn. Convers. Evang. Joh. I, 168. *Astra rorantia* Virgil. Aen. III, 567.

pore

pore *Jamidae inter Graecos clarissimi.* Τερπνᾶς χρυσοστεφάνοιο καρπὸν ἥβας. Juventus ob καρπ. arbor est, ut Pyth. VI, 48., ob χρυσοστεφ. Dea. Alibi planta florens est coll. Pyth. IV, 281. Alibi flos juventutis et fructus conjunctus. Conf. Pyth. IX, 193. Καρπὸς h. l. est *maturitas*, ἀκμὴ ἡλικίας, s. τὰ γένεια, coll. schol. vet. v. 95. rec. ibid. Καρπὸν ὥρας ἀποδρέπεσθαι Schol. I. (Heyne T. III. p. 21. Böckh. T. III. p. 608) vix a nostra dictione differet. Adde δῶρα Ἥβης Eurip. Alc. 300. ibique Wüstem. — Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν. Orph. Argon. v. 341: Εὐρυβίην Τρίτωνα coll. ind. Orph. p. 870. Herm. Idem εὐρυμέδοντα. Ol. VIII, 41: Εὐρυμέδων Ποσειδᾶν. De loco precum v. p. 44. — Δάλου σκοπόν. *Dominum*. Nem. V, 51: Μαγνήτων σκοπόν. Olymp. I, 81: Dii Ὀλύμπου σκοποί. Pyth. III, 46. Apollo simpliciter est σκοπός, quod scientiam ejus fatidicam spectare videtur. — θεοδμάτας. Fragm. prosod. I (Heyne T. III. p. 43. Böckh. T. III. p. 587): Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα de eadem insula. Schol. rec. v. 101: Ἣ ἣν ἔχουσιν οἱ θεοὶ δόμον, Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, ἢ τῆς ὑπὸ θεῶν κατασκευασθείσης· ὕφαλον γὰρ οὖσαν Ζεὺς ἀνῆκεν εἰς φῶς. Ibid.: Θεόδμητον ἴσως λέγει αὐτήν, διὰ τὸ πλανωμένην στῆναι ὑπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος. Demetrius Moschus Laco v. 361. ed. Bekker. (Miscell. critt. ed. Friedem. etc. II, 477): Θεόδμητον πόλιν, Troiam. Proprie. Alibi simplex urbium praedicatum est. Soph. El. 700: Ἀθηνῶν θεοδμήτων. Eur. Hip. 971. Iph. T. 1415: Ἀθήνας θεοδμήτους. Androm. 1239: Δελφῶν θεόδμητον πόλιν. Latior significatio praestare videtur, quam alibi apud P. habes, coll. indd. — λαοτρόφον τιμάν. Recte schol. vet. v. 102: Βασιλικὴν ἀρχήν· ᾧ καὶ Ὅμηρος ὁμολογῶν.

τοὺς βασιλέας ποιμένας λαῶν ὀνομάζει. Non aliter Heynius nott. critt. Similiter deinde Pyth. IV, 192. τιμὰ e contextu est *regnum*. Est igitur λ. τ. idem quod βασιληΐδα τιμὴν Hes. Theog. v. 462. 891. Conf. quoque Eurip. Bacch. v. 43: Γέρας καὶ τυραννίδα. Heraclid. v. 311: Καὶ δώματ᾽ οἰκήσητε καὶ τιμὰς πατρός. — ἑᾷ κεφαλᾷ. Schol. rec. v. 95: Τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ. Jam vide, ne ad insigne regium capiti impositum alludatur, ut apud Euripidem ad vestem regiam. Jon. v. 828: Τυραννίδ᾽ αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς. — νυκτὸς ὑπαίθριος. Schol. vet. v. 104. coll. rec. ibid.: Τοῦτο συναπτέον τῷ πρώτῳ καταβὰς ἐν μέσῳ τῷ Ἀλφεῷ. Ibid.: Οἰκεῖος δὲ καὶ ὁ καιρὸς πρὸς θείαν ἐπίκλησιν. Ibid.: Ἀρχαιότατος δὲ ὁ τρόπος τῆς εὐχῆς. — Schol. rec. v. 104. de involucro capitis detracto cogitat: Δίχα τινὸς ἐν τῇ κεφαλῇ καλύμματος· — οὕτω γὰρ ἦν ἔθος εὔχεσθαι. Ultimis loci dictio non favet. Tempus deinde precum astrolatriæ admonet. — ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα. Triplicem interpretationem scholia habent. Schol. vet. v. 105: Ἡ ἀληθὴς καὶ ἀψευδής. Non aliter schol. rec. v. 105, citans Aesch. Prom. v. 1032: Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ θεῖον. Addi poterat Noster Pyth. III, 53 (de Apolline): Ψευδέων οὐχ ἅπτεται. Schol. deinde vet. v. 105: Σαφὴς καὶ μηδὲν ἔχουσα ἀποκεκρυμμένον, ὥσπερ οἱ θεσμοί [χρησμοί?], assentiente Böckhio, coll. Isthm. V, 58. Denique schol. rec. v. 105: Παραυτίκα τῶν ἐκείνου λόγων (ἀντὶ εὐθείας). Jam ἀρτιεπὴς iterum habes Hom. Il. XXII, 281. de fraudulento. Hes. theog. v. 29. de Musis vera et falsa proferentibus. Anthol. Palat. VII, ccclxiii, 6 (κύδιμος, ἀρτιεπής, de oratore Zenodoto). Sed quonam sensu, ultimo quidem loco non dicitur. Ceterum vocis ἄρτιος usus

primam scholl. interpretationem probabilem facit. Cf. v. 159: Ἄρτια μηδόμενος, de Hieronis justitia coll. schol. vet. Non aliter puto Eurip. Trö. v. 419 (Talthybius ad Cassandram vecordem): Οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας, *justam, sanam mentem*: Anthol. Palat. VII, cccLxxvi, 3 (Incertus): Ἦν ὅδε καὶ μύθοισι καὶ ἤθεσι πάντα Σέλευκος Ἄρτιος. Adde Etymologicum Gudianum, Damm. et Schneider. Lex. gr. v. ἄρτιος aliisque inde derivatis. Jam si etymon spectas coll. locc. Hom. et Hesiod. supra allatis, ἀρτιεπής erit *recte*, s. *convenienter loquens*, sensu medio (coll. Schneid. l. cit.), i. e. vel probe, vel improbe [5]). Prius h. l. ita eligendum erit, ut sit ὄσσης prædicatum epicum, quæ fuit conveniens, i. e. *vera*, velut ipse Apollo *verus* fuit, coll. Pyth. III. 53. Secunda schol. interpretatio ideo displicet, quod Apollo ipse quodammodo ἀρτιεπής fuit sensu locorum homm. et hess., i. e. λοξίας, quod ipsum vero secundæ interpretationis auctores nolent. Tertia interpretatio falso etymo nititur. Vox enim ἀρτιεπής passive intellecta (quod a nemine alio factum puto) non est εὐθέως (*illico*), sed *modo* dictus. — μετάλλασέν τέ μιν. Locum difficillimum enodabis, si Deum, quem Jamus invocavit, ad rationem humani colloquii præsentiæque humanæ descendere statueris. Nox erat, quum Jamus patrem divinum invocaret: Is primo audire se vocantem generaliter significat (ἀντεφθέγξατο ..

5) Bekker. Anecdd. gr. 448, 10: Ἀρτιεπής· ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν. Non aliter Zonaras, Suid. et Hesych., hic addens: Λέγεται δὲ ἄλλως καὶ ὁ ἐπιτροχάδην φράζων· ὅτεν καὶ ἐπὶ ψόγου τάσσεται. Similia Suidas addit. Alia non penitus spernenda Phavorinus habet.

π. ὄσσα), simulque filium quærit, i. e. interrogat, ubinam sit (μετάλλασέν τέ μιν), velut (præsens) Judæorum Deus Adamum (præsentem) quærit, coll. Genes. III, 9. Ad ea respondente Jamo (quod per se et brevitati lyricæ convenienter omitti poterat), Deus non ad filium accedit, sed filium jubet ad se proficisci. Jam vv. φάμας ὄπισθεν multi momenti in loco intelligendo vides. Proficiscebatur Jamus ad eum locum, unde patris vox nocturna ad ipsum pervenerat, et quidem voce patris viam monstrante. Ex eodem vero loco Olympiam petit, eandem vocem ὁδηγὸν sequens, non ipsi lateri, ut ita dicam, dei licet præeuntis admotus, quod satis magnifice naturam dei fatidici significat, cujus numen non aliter, quàm *voce* præsens esse solebat.[6]) Ea omnia carmine epico fusius tractata (et poterat talis narratio poetæ nostro obversari) nullam puto admirationem movebant. Brevitas lyrica obscuritatem parit hominumque doctorum dubitationes. Jam Hermannus ad Vig. p. 936: „Non sane interrogat. At quod quærat, id vero habet. Quærit enim filium. *Quærimus autem eum, quem volumus ad faciendum quid adhibere*. Atqui Neptunus Jamum abducturus erat ad collem Saturnium, ut ei futurorum scientiam impertiret. Id poeta, libertate poetis, præsertim lyricis, concessa, sic exprimit, ut ipsa Neptuni verba, sequi se filium jubentis, adjiciat. Et quidni, qui prosa oratione hæc narrare vellet, recte diceret: ἐζήτει τε τὸν Ἴαμον, κελεύων ἐλθεῖν μετ᾽ αὐτοῦ?" Ea verbi μεταλλάω interpretatio tum sequentis orationis jejuna est πρόληψις interpretatoria, tum germanismum red-

6) Schol. vet. v. 105: Ἐπεὶ ἀφανὴς ἦν ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἰάμῳ, μόνῃ δὲ φωνῇ προσεῖπεν αὐτὸν etc.

olet. Quae Böckhius (Explicc. p. 159) eidem objicit, ea meam potius, quam Hermanni interpretationem tangere, nec tamen refutare videntur. Thierschio (Acta Philoll. Monac. I, 2, 219. Pindarus Werke etc. T. I. p. 61): *μετάλλασεν* idem est quod *μετῴκισεν*, bene ad meum quidem sensum obloquente Böckhio Nott. critt. p. 379. Böckh. ibid. cum scholl. quibusdam singularem v. *μεταλλᾶν* significationem statuit, scil. *ἐν φροντίδι ἔσχεν, ἐφιλοφρονήσατο*. Vocis graecae indoli hoc vix convenit, deinde antecedentia (*ἀντεφθ.* etc.) et sequentia haec sententia aliter collocanda interpellat. Ahlw. legit *μετάλλαξέν τέ νιν* cum Mss. Neap., s. *respondebat*. Egregie ad contextum, sed verbi significatu maximopere dubio. Denique v. Schneid. L. gr. Jam si ex his omnibus nil tibi placet, elige scholiastarum tentamina ad v. 105: *Τὸ δὲ μετάλλασέν τέ μιν διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ ἠρεύνα, ὅτου χάριν αὐτὸν ἐπεβοήσατο· τὸ δὲ ἀντεφθέγξατο πρὸς τὸ ὄρσο ἔχει τὴν δύναμιν.* Ibidem: *Ἔστι δὲ ὁ λόγος πρωθύστερος· ὤφειλε γὰρ οὕτως· ἐζήτησε δὲ αὐτόν, ἤγουν ἐπεστράφη αὐτοῦ χρησμὸς τοῦ πατρὸς ἀψευδῆ χρηματίζων, καὶ ἀντεφθέγξατο· ὄρσο, τέκνον* etc. Similem inversionem v. Olymp. XIII, 94. — *πάγκοινον χώραν.* Schol. vet. v. 105: *Πάγκοινον δὲ τὸν χῶρον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὕστερον συμβᾶσαν πανήγυριν τῶν Ὀλυμπίων.* Id. ibid.: *Ἐσομένην δηλονότι.* Id. v. 106: *Τὴν ἐσομένην ὕστερον πολύκοινον καὶ πολυπληθῆ χώραν, λέγει δὲ τὴν Ὀλυμπίαν.* Id. v. 107: *Τὴν Ἦλιδα, ὅτι πολλοὶ ξένοι ἐκεῖσε ἤρχοντο ἀγωνισόμενοι.* Id. v. 108: *Τὴν ἐσομένην πάγκοινον χώραν τὴν Ὀλυμπίαν.* — De eodem loco cfr. Ol. III, 30: *Διὸς πανδόκῳ ἄλσει.* Isthm. IV, 47: *Πανηγυρίων ξυνᾶν.* — *φάμας ὄπισθεν.* Schol.

vet. v. 105: Τοῦ ἐμοῦ χρηματισμοῦ, τῆς ἐμῆς φωνῆς. Schol. vet. v. 108: Τῇ ἐμῇ φωνῇ ἐπικατακολούθει. Ibidem: Καθηγήσομαι μὲν ἐγώ, σὺ δὲ ἀκολουθήσεις etc. — De *oraculis* Apollinis eadem vox valet Orph. Hymn. XXXIV, 9: Χρυσοκόμη, καθαρὰς φήμας χρησμούς τ' ἀναφαίνων.[7]) — Κρονίου. V. ad Olymp. I, 179. p. 66. Adde Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. VII. p. 346. Anthol. Palat. T. III. p. 744. — ὤπασε. Alterum conferendo, alterum pollicendo. — τόκα. Hesychius: Τόκα. τότε. Sc. ante Herculem. — φωνάν. *Apollinis.* Schol. rec. v. 105: Τοῦ Ἀπόλλωνος. Olympiam ducebat filium Apollo, ideoque *suum* oraculum ibi condidisse putandus. Et Pythius ob oracula puto Olympiae vocatus ut alibi. Pausan. V, 15, 3 (de sacris in Alti): Πρὸ δὲ τῆς καλουμένης Προεδρίας, Ἀπόλλωνος ἐπωνυμίαν Πυθίου. Plura de Apolline Pythio v. ad Olymp. XIV, 15. — φωνὰν ψευδέων ἄγνωστον. Schol. rec. v. 105: Οὐ γινώσκουσαν ψεύδη, ἐνεργητικῶς· εἰ γὰρ ἐπὶ παθητικῆς ἐλέγετο σημασίας, δοτικῇ ἂν συνετάττετο. Schol. vet. v. 113: Ἄγνωστος δὲ ψευδέων ἡ τῶν θεῶν φωνή. ἄλλοι δέ φασιν, ὀρνέων. Cum ultima schol. parte aliô spectante conf. Aesch. Sept. adv. Theb. v. 25: Χρηστηρίους ὄρνιθας, ἀψευδεῖ τέχνῃ. Quod inprimis de Apolline χρησμῳδῷ valet, coll. Pyth. III, 53. Eurip. Iphig. Taur. v. 1252: Apollo ἐν ἀψευδεῖ θρόνῳ. — εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν Ἡρακλέης etc. Post devictos Cteatum, Eurytum, Augiam, Olymp. X, 28 sqq. —

---

7) Ad avium auguria locum nostrum trahunt Spanhem. ad Callim. hymn. in Pallad. v. 123. T. II. p. 703. nec non Thierschius. Non aliter scholion vet. v. 113. deinde citatum.

Ἀλκαΐδᾶν. Schol. rec. v. 105: Ἀπὸ τοῦ Ἀλκαίου, τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Schol. vet. v. 115: Φησὶ δὲ τὸν τοῦ Ἀμφιτρύωνος· οὗτος γὰρ Ἀλκαίου παῖς. Ibidem: Δίδυμός φησι, μὴ σώζεσθαι τὸν λόγον· τὸν γὰρ Ἡρακλέα θάλος εἶπεν Ἀλκαϊδᾶν ἀπὸ Ἀμφιτρύωνος, ὃς ἦν Ἀλκαίου παῖς. Ἔθος δὲ τῷ Πινδάρῳ κατὰ τοῦ ἑνὸς τάσσειν τὸ πληθυντικόν. (De hoc more Nostri v. ad Olymp. IX, 83). Ibid.: Ὅτι Ἀμφιτρύων Ἀλκαίου παῖς ἐστι, δῆλον. ἀφ' οὗ καὶ Ἀλκείδης ὁ Ἡρακλῆς τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο. Plur. indef. pro singulari definito. — *πατρί. Jovi.* Olymp. X, 53. Nem. I, 55. — *ἑορτάν τεθμόν τε μέγιστον.* Sermo est de duplici parte ludorum sollemnium Olympicorum, de sacris (ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις Olymp. V, 11) et de certaminibus. Simillimum Olymp. V, 10 sqq., ubi v. notata p. 176. Hunc Herculis τεθμὸν (institutum) illustrat Nem. X, 61., monente Böckhio. — *Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ.* Thierschius: Des Gotts ruhmreichsten Heerd. Rectius de summa altaris illius dialis parte Böckhius cogitat, in qua oraculum fuit ἐξ ἐμπύρων, coll. Nott. critt. p. 379. Explicc. p. 159. — *τότ' αὖ. Tum vero.* Aliud est τότ' αὖθ' Pyth. II, 164. Significare videtur nostra particula posterioris instituti magnificentiam. Nec tamen prius institutum condito posteriore evanuisse puto, coll. iis, quæ supra ad φωνὰν annotavi. Sed scire velim, num priori quoque oraculo post conditum posterius præfuerint Jamidæ? Denique senex Jamus posterius institutum condidit, Hercule aliquot post generationibus Olympiam veniente. — *χρηστήριον.* Illud ipsum oraculum ἐξ ἐμπύρων, coll. Olymp. VIII, init. Schol. rec. v. 119: Ὅτι ἐμαντεύσαντο ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ οἱ Ἰαμίδαι, ἢ μηρὸν πιμελῇ κεκαλυμμένον

εἰς πῦρ ἐμβάλλοντες, ἢ δορὰν προβάτων σχίζοντες, καὶ ἐκ τῆς σχίσεως, εἰ μὲν εὐθεῖα γένηται, καλὰ ἔσεσθαι τὰ μαντευόμενα, εἰ δὲ λοξή, ἀποτρόπαια. Adde schol. vet. v. 111., ubi citatur Heraclides ἐν τῷ περὶ χρησμῶν. Iidem Jamidæ erunt μάντιες illi ἄνδρες Olymp. VIII, init. coll. scholl. v. 1. 3. — De κέλευσεν v. Böckh. Explicc. p. 159. — ἐξ οὗ. Schol. rec. v. 120: Ἀφ' οὗ δὴ χρόνου τὸ ἐνδοξότατον γένος τῶν Ἰαμιδῶν εὐδαιμονία ἠκολούθησεν. Non aliter schol. rec. v. 105., vet. v. 122., nec non Hermannus. Alii: *Eam ob causam*, i. e. quod Jamus duo illa oracula olympica condidit. Denique ipse Jamus intelligi potest, de quo antecedentia agunt. *Et ex hoc, Agesia, clarum in Græcia Jamidarum genus*. Hoc melius æquabiliusque videtur, quam (*intellecta* eadem sententia) illico ad *Jamidarum* ὄλβον descendere. —

V. 122 — 129.

Simul felicitas Jamidas secuta est. Deinde sententiis reditum ad Agesiæ victoriam parat. Ὄλβος ἅμ' ἕσπετο. Oratio abrupta non displicet. Ad sensum facit Olymp. II, 18: — τιμῶντες ἀρετάς. Schol. rec. v. 127: Οἱ ἀσκοῦντες. Similiter αἰδεῖσθαι Pyth. IV, 308: Δοιοὶ ἀνέρες, αἰδεσθέντες ἀλκάν, *colentes robur, robusti*. Usus verbi τιμᾶν, qualis loco Pindarico, in Euripide non rarus coll. ind. edit. Barnes. v. τιμᾶν. — δ' est h. l. γάρ. Quicunque enim virtutes colunt, ὄλβον assequuntur. — φανερὰν ὁδόν. *Viam lucis*, s. gloriæ s. felicitatis., coll. Isthm. V, 29: Θεοδότου ἔργων κέλευθον καθαράν. Ultimum ob φάος Olymp. V, 32. probabile est. Schol. vet. v. 122. de ὁδῷ βίου ἐπιδόξῳ, rec. v. 122. de διαδήλῳ et φανερᾷ πολιτείᾳ cogitat. Posterius minus aptum. Viam λιπαρὰν habes Fragm. incert. (Heyne T. III. p. 130. Böckh.

T. III. p. 561), quae vero proprie erit *splendida*. In contextu totius loci explicando ambigit schol. vet. v. 122: Ἤτοι καθόλου γνωμικὸς ὁ λόγος, ἢ ἐπὶ τῶν Ἰαμιδῶν. Similiter rec. v. 122. Nil ambigendum. Habemus sententiam pro narratione de fatis Jamidarum. — τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον. Schol. vet. v. 123: Ἀμφίβολον, πότερον ἀρσενικόν ἐστι τὸ ἕκαστον ἢ οὐδέτερον. ἐὰν μὲν οὐδετέρως δεξώμεθα, οὕτω· σαφὲς δὲ ποιεῖ καὶ τεκμηριοῖ ἕκαστον ἔργον τὸ ἴδιον πρᾶγμα. ἐὰν δὲ ἀρσενικῶς, οὕτως· ἔκδηλον καὶ φανερὸν καθίστησι τῶν ἀνθρώπων ἕκαστον τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Posteriorem rationem repetunt deinde schol. vet. et rec. ibidem. Prius sequuntur Thierschius Böckhiusque, et hic quidem afferens Olymp. IX, 113., in quem locum suo tempore inquiremus. Jam frigida mihi videtur hujus interpretationis sententia, τεκμαίρει vero pro τεκμ. αὐτὸ insuetum. Χρῆμα autem lyrica brevitate positum est pro αὐτὸ τὸ χρῆμα (πρᾶγμα), vel simplicius pro τὸ χ.[8]) Et vide, ne sit χρῆμα pro χρεία, *usus* etc. Jam sententia modo explanata antecedentia et sequentia spectat. *Nec mirifica virtutum ista illustratio, immo naturae conveniens, quum sua quisque opere testimonium sui documentumque edat, malus turpe, probus illustre. Sed invidiam movet posterius.* Ultimam sententiam generalem victoriae olympicae exemplo involvit, rediens nimirum ad victoriam viri Syracusani, ob successum suum puto aliquibus invisi. Schol. rec. v. 124: Τοῦτο λέγει ὑπὲρ τοῦ Ἀγησίου, ἢ ὡς φθονηθέντος παρά τινων διὰ τὴν κατορθωθεῖσαν αὐτῷ νίκην, ἢ ἁπλῶς τοῦτο λέγων, ὅτι οἱ νικῶντες βασκαίνον-

8) Böckhius: *Probat res unaquaeque*. Antecedentia? Nec tamen displicet dictum vere sententiosum, coll. illo Nostratium: Das Werk lobt den Meister.

ται. Böckh. Explicc. p. 160. de Agesia civibus inviso cogitat. Recte, puto. — μῶμος. *Opprobrium invidia ortum.* Schol. vet. v. 124: Φθόνος δὲ καὶ ψόγος. — κρέμαται *Imminet, impendet.* Theogn. v. 1186. coll. 206 (Bekker.): Ὧι μὴ μῶμος ἐπικρέμαται. Similem metaphoræ usum habes Olymp. VII, 24. Isthm. VIII, 28. — τοῖς, οἷς. Hermannus: „Multo elegantius foret τοῖσιν vel οἷσιν, omisso altero pronomine." Adstipulantur Bothius Ahlwardtiusque. Sed v. Pyth. VIII, 44 (τόν, ὅνπερ), coll. Böckh. Similia non rara. Eur. Hipp. v. 972: Γῆς, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ. Alc. v. 318: Τοῖς σοῖσι κἀμοῖς. Simonides περὶ γυναικῶν v. 112 (Gnom. Brunck.): Τήν, ἥν δ' ἕκαστος αἰνέσει. — πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον γ' ἐλαυνόντεσσιν, τοὺς ἵππους sc., schol. rec. v. 123. *Qui duodecimo s. ultimo cursu vehuntur.* Böckhius jungit περιελαυνόντεσσιν. De victoria jam parta cum pluribus scholl. locum pulcherrimum vix ceperim, sed de illo certaminis tempore, quo victoriæ vix jam dubitandæ dulcis sensus decertatoris ultimum annittentis faciem eo decore perfundit, quod victoriæ ipsius lætitia parit 9). Atque eo tempore spectatorum non tantum faventium sed et contra nitentium studia maxima esse constat, præsertim quando ex eadem civitate complures victoriam affectant. Paulo aliter sensum capit Bothius, quem vide. — αἰδοία ποτιστάζει Χάρις εὐκλεᾶ μορφάν. Recte Χάρις scribitur, non χάρις, ut Dea, pulchritudinem affundens. Aliis locis χάρις

9) Schol. vet. v. 127: Ἐπεὶ οἱ νικῶντες δοκοῦσιν εὐειδεῖς εἶναι. Schol. rec. v. 124: Οἷς διὰ τὴν κατορθωθεῖσαν αὐτοῖς νίκην μεγάλη τις εὐφροσύνη συμβαίνουσα χαρίεντα αὐτῶν τὰ πρόσωπα τίθησιν. Similia v. Olymp. I, 29., ubi vero χάρις est decurrentis pulchritudo, cui h. l. μορφὰ εὐκλεὴς respondet.

ipsa funditur. Isthm. IV, 124: *Κωμάζομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν.* Hesiod. Opp. et D. v. 65: *Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην.* Anthol. Palat. II, 322. 23 (Christodori Ἔκφρασις): *Τοῦτο γὰρ αὐτῷ Πλειοτέρην ἔσταξε χάριν;* Ibidem V, XIII, 5. 6 (Philodemus): *Χρὼς πάσας ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων.* Böckhius metaphoram ab unguentis petitam recte putat. Denique aliud est *αἰδοία χάρις.* Olymp. VII, 164.

V. 129—139.

Bene ad meum quidem sensum Böckhius contextum loci ita expressit: *Tua tamen felicitas secura videtur, quam, si materni tui majores sub Cyllene monte Mercurium coluerunt, ipse hic deus, ludorum praeses, una cum Jove, Olympiorum deo, tutatur et perficit.* — *εἰ δ' ἐτύμως.* Dubie loquitur eodem forsan sensu, quo Olymp. I, 28. p. 116. II, 178. p. 128. IX, 38. Affirmatio erat: *Ἐπειδὴ δέ.* Böckhius (Explicc. p. 160) de dubitatione cogitat. Quod non respuendum. — *ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις.* Ita recte cod. scholl. Vratisl. pro ὄρος (Scholl. ed. Böckh. p. 148). Non aliter codd., quos sequuntur recc. Universa dictio vix aliud, quam Arcadiam significabit, ni Mercurii deinde memorati laudem præparatam malueris. Is enim in monte Arcadiæ Cyllene templum antiquissimum habuisse dicitur. Paus. VIII, 17, 1: *Μετὰ δὲ τοῦ Αἰπύτου τὸν τάφον ὄρος τε ὑψηλότατον ὀρῶν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Κυλλήνη, καὶ Ἑρμοῦ Κυλληνίου κατεῤῥιμμένος ναός ἐστιν ἐπὶ κορυφῇ τοῦ ὄρους.* Inde Cyllenius dictus et Cyllenes dominus Hymn. hom. II, 2. XVIII, 1. 2. Anthol. Palat. T. II. p. 683. Epigr. CLXXXVIII. deinde allegando. Ab eodem monte Arcadum enumerationem inchoat Homerus

Il. II, 603., unde forsan Cyllenen pro Arcadia positam putabis. Prius tamen probabilius videbitur, coll. Böckh. Explicc. p. 160. — *μάτρωες ἄνδρες*. *Viri materni*, i. e. *posteri foeminae istius, quae gentis tuae mater exstitit*, s. *majores tui, quoad gentis tuae principium femininum*. Schol. rec. v. 130: *Οἱ πρὸς μητρὸς συγγενεῖς σου*. Apponit deinde interpretamentum: *Ἐνταῦθα γὰρ ἡ σὴ προμήτωρ Εὐάδνη, ὡς ἔφαμεν, ἀνετράφη ὑπὸ τῷ Αἰπύτῳ*. Bene Noster, si de veris majorum Agesiae primordiis mentionem injicere volebat, feminam gentis auctorem (Evadnem, antea multis verbis laudatam), non virum (Phöbum) memorabat, cum Phöbi extra Jamum alii liberi fuerint, non Evadnes. Quidni vero (quod Bothio videtur vers. germ. T. I. p. 87) allata est prima gentis Jamidarum mater, Pitana? Non ea (cum Neptuno) *Jamidarum* vera parens fuit, sed *Evadne* et *Phöbus*. Agit enim Noster de Jamidarum *gente fatidica*. Jam parum interest, scire, quinam viri ab Evadne descendentes sub Cyllene Mercurio sacra habitarint. Acquiescamus simplici vatis Thebani effato: *Habitarunt Evadnae* (Phöbique) *posteri sub isto monte*[10]. — *θεῶν κάρυκα*. Unde *χρυσόρραπις* Pyth. IV, 316. — *λιταῖς θυσίαις*. *Supplicibus sacrificiis*. Schol. rec. v. 129: *Θυσίαις λιτανευτικαῖς*. Aeschyl. Agam. v. 232: *Λιτὰς δὲ κληδόνας πατρῴας*, Agamemnonis preces supplices. Adde Pyth. IV, 385., mo-

10) Nostrae loci difficilis explanationi favet vocis *μάτρωες* (*materni*) ambiguitas, cum hi esse possint vel *parentes s. majores materni*, vel *liberi s. posteri materni*. Ea ambiguitate neglecta priorem significationem eligentes scholiastae Böckhiusque varia proposuerunt, quae ego ut dubia in medium relinquam.

nente Heynio. — *ἀγῶνας ἔχει.* Schol. vet. v. 129: Τὸν τῶν ἀγώνων δεσπόζοντα. Similiter ibid. schol. rec. Erat Mercurius ἀγώνιος Isthm. I, 85., ἐναγώνιος Pyth. II, 18. Adde epigr. Anthol. Pal. citatum p. 219. infr.:

Εἰνοσίφυλλον ὄρος Κυλλήνιον αἰπὺ λελογχώς,
Τῇδ' ἕστηκ', ἐρατοῦ γυμνασίου μεδέων,
Ἑρμῆς· ᾧ ἔπι παῖδες ἀμάρατον ἠδ' ὑάκινθον
Πολλάκι καὶ θαλεροὺς θῆκαν ἴων στεφάνους. —

μοῖράν τ' ἀέθλων. Schol. vet. v. 129. coll. rec. ibid.: Τὰς μερίδας τῶν ἄθλων. Sortes rexit Mercurius (Aristoph. Pac. v. 365., monente Bothio. Formulam nostram repetit Nem. X, 97: Castores ἀγώνων μοῖραν Ἑρμᾷ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι. Mihi vix aliud videtur quam ἀγῶνας, coll. Isthm. III, 15: Ἀέθλων μοῖρα. Quibus adde indd. Pindd. — *Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾷ.* *Arcadiam viris claram*, i. e. *Arc. nobilem*. Fragm. Parthen. IV, 1 (Heyne T. III. p. 30. Böckh. T. III. p. 592): Ἀρκαδίας κλεεννᾶς. Paulo aliter εὔανδρος Nem. V, 17: Ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν, τάν ποτ' *εὔανδρόν τε καὶ ναυσὶ κλυτὰν* θέσσαντο, *viris nobilem navibusque illustrem*, i. e. *terra marique*, quo exemplo ad illustrandum v. 15. p. 188. uti oblitus sum. — *σὺν βαρυγδούπῳ πατρί.* *Jove*. Olymp. VIII, 58: Βαρυγδούπου Διός. Pyth. VI, 24: Κρονίδαν, βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν. Cfr. quoque Fragm. inc. LVIII (Heyne T. III. pag. 114. Böckh. T. III. p. 632): Καρτεροβρόντα Κρονίδα. — *κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.* Schol. rec. v. 129: Διοικεῖ τὴν εὐτυχίαν τὴν σήν. Schol. vet. v. 137: Τῇ σῇ εὐτυχίᾳ τὴν εὐδοξίαν ἐπιστεφανοῖ. Cogitasse doctus videtur de consummatione felicitatis, quam efficit gloriæ accessio. Böckhius: *perficit*,

ad hanc puto sententiam accedens. Sed vide, ne sit *κραί-νει* simpliciter *efficit*, coll. Pyth. IV, 311: *Κλέος ἐσλὸν ἐκράνθη*, facta (condita, concessa) gloria. IX, 118: *Γάμου κραίνειν τελευτάν.*[11]) *Destinare* h. l. Jacobsio est *κραίνειν* ad Anthol. gr. Lips. T. XII. p. 321. 22. Ceterum non de solo successu agonistico agere videtur Pindarus, sed de felicitate universim, minime tamen exclusa Agesiae victoria. Atque in his ultimis optime facit ad sententiam Nem. X, 91., ubi ab hospitio, quo Castoras, dum essent in his terris, Uliae majores exceperant, profecta dicitur ejusdem familiae virtus agonistica, in gratiarum sc. actionem concessa.

V. 140—148.

Venit Noster ad suam cum Stymphaliis Arcadicis cognationem. *Δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς, ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς. Speciem habeo quandam in lingua cotis canorae, quae me volentem trahit ad pulchrifluas auras. Δόξαν.* Nem. XI, 30: *Ναὶ μὰ γὰρ Ὅρκον, ἐμὰν δόξαν*, ad meam *cogitationem, sententiam.* Alibi semper apud Nostrum *δ.* est *gloria*; coll. indd. Bene vero schol. vet. v. 140 (coll. rec. ibid. et vet. v. 141): *Δόκησιν.* Mirifice schol. vet. v. 141. de *δοκήσει εὐδαιμονίας* (v. 139) co-

11) Eurip. Hel. v. 1318: *Ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε, fecit.* Id. Med. v. 139: *Ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται* (*facta sunt*, s. sunt). Ubi tamen videndus Elmsl. ed. Lips. p. 94. Eurip. Androm. v. 474: *Δυοῖν ἔριν Μοῦσαι φιλοῦσι κραίνειν, facere litem.* Et haec exempla e systematibus lyricis sunt. Adde Damm. et ind. Barnesianae v. *κραίνω.*

gitat. Sensum metaphorae explanatum vides apud Heynium Böckhiumque. *Videor mihi* (novum et singulare) *incitamentum cantus habere.* Non aliter schol. rec. v. 129: *Λόγον φέρω τινὰ ἐπὶ γλώσσῃ, ἤγουν πρόχειρον εἰρῆσθαι, ἀπὸ νοῦ δηλονότι, ὡς σίδηρον ἀπὸ ἀκόνης λιγυρᾶς, τουτέστιν ὀξέως ποιούσης ἠχεῖν τὰ ἀκονώμενα.* Thierschius scite comparat oppositum *Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας Βέβηκεν* (Aesch. Agam. v. 35. coll. interprr.), sc. de impedimento loquendi, quae locutio e vita pastoritia, non aliunde, sumta videtur, accinente victu habituque hominis istius Aeschylei. Eundem sensum fundit Soph. Oed. Col. v. 1051 (Elmsl.) de reticentia mystica Eumolpidarum: *Θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν προσπόλων Εὐμολπιδᾶν.* Conf. de ultimo l. Spanhem. ad. Callim. hymn. in Cer. v. 45. p. 781. 82. — *ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει.* Retineo plurimorum scholl.[12]) atque editorum lectionem, contra nitentibus Aldina, multis codd. (Böckh. nott. critt. p. 380), Beckio, Böckhio, Thierschio, Ahlwardtio, quibus praeplacet *προσέρπει* multorum codd. et scholii unius. Recentis lectionis sensus est: *Quae mihi lubenti adrepit sub pulchrifluis musices auris* (Böckh. T. III. p. 37). Eam lectionem agnoscit initium schol. vet. v. 142. Et poterat oriri e *καλλιρόοισι πνοαῖς*, quod erat pro *ὑπὸ κ. π.*, *sub cantu suavi*. Jam activum *προσέλκει* mutabant in neu-

---

12) Schol. rec. v. 129. Schol. vet. v. 140: *Δόκησιν, οὕτω με προτρεπομένην λέγειν περὶ σοῦ.* Schol. rec. ibid.: *Ἐπέρχεταί μοι ἔννοιά τις καὶ λόγος ἡδὺς ὑπὲρ σοῦ, παρακινῶν με λέγειν τοῦτο πρὸς σέ.* Schol. vet. v. 141: *Ἀκόνῃ ἥ παροξύνουσά με καὶ παρορμῶσα.* Schol. vet. v. 142: *Προσάγει, παροξύνει, καὶ αὐτόν με θέλοντα.* etc.

trum προσέρπει. Verum sunt præter scholiorum consensum, quæ Romanam tueantur. Primum προσέρπει cum accusativo *personali*, cujus formæ exemplum invenisse ipse Böckhius negat, novationis hujus strenuus doctusque propugnator. Deinde ἐθέλοντα, quod vulgatam lectionem valde commendat. Bene enim schol. vet. v. 142: *Καὶ αὐτόν με ἐθέλοντα*, i. e. *ipsum quoque pronum paratumque.* — καλλιρόοισι πνοαῖς. Alludi videtur ad carminum fluctum. Olymp. X, 14: *Ὅπα κῦμα κατακλύσσει ῥέον*, sc. carmen. Ubi vide notata. Cf. quoque Pyth. V, 132 sqq. — De *πνοαῖς* v. Böckhium Explicc. p. 161. — Ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλίς, εὐανθὴς Μετώπα. Ea *ἀκόνα* est illa Stymphaliorum Arcadicorum cum Thebanis cognatio. In priori vocis *ματρομ.* parte *μάτηρ* similiter de matre gentis auctore (Theba) adhibetur, ut supra v. 130. Schol. vet. v. 144: *Ἡ Μετώπη θυγάτηρ μὲν Λάδωνος τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ, ἥτις ἐγέννησε τὴν Θήβην.* Adde schol. vet. v. 146. Schol. rec. v. 144: *Φασὶ δὲ τὴν Μετώπην οἱ μὲν λίμνην, οἱ δὲ ποταμόν.* — Πλάξιππον Θήβαν. Schol. vet. v. 144: *Τὴν ἱππικὴν Θήβην, κατὰ ἀναφορὰν τῶν ἐνοικούντων ἐν ταῖς Θήβαις.* Eurip. Phöniss. v. 17: *Ὦ Θήβαισιν εὐΐπποις ἄναξ.* Eadem laus Böotiorum. Hesiod. Scut. Herc. v. 24: *Βοιωτοὶ πλήξιπποι.* Alia congessit Böckhius Explicc. p. 161. — τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ πίομαι. *Ad quam habito*, coll. Olymp. V, 28. Phavorin. 1508, 29: *Πίομαι καὶ πιόμενος καὶ πίθι ἢ πιοῦμαι καὶ πιούμενος καὶ πίε λέγεται.* Aliud videtur Matthiæo Gramm. gr. p. 344. Ad sensum absona admiscet schol. vet. v. 147. — ἀνδράσιν αἰχματαῖσιν. Schol. vet. v. 147: *Αὐτῷ*

τε τῷ Ἀγησίᾳ καὶ τοῖς τούτου ἀνδρείοις καὶ πολεμικωτάτοις προγόνοις, coll. scholl. vet. v. 30. Simul possunt Arcades, gens bellicosissima, intelligi, ut bene monet Böckhius. — *Ποικίλον ὕμνον.* Schol. vet. v. 147: *Πολύφθογγον.* Nem. V, 77: *Ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.* Fragm. incert. LXXXVI (Heyne T. III. p. 123. Böckh. T. III. p. 661): *Ποικίλον κόσμον αὐδάεντα λόγων.* Idem *αἰόλον ὕμνον* Nonn. Dionys. XIX, 98.

V. 148—157.

Ea cognatione motus chorum Pindarus (per Aeneam) hortatur, ut Junonem Partheniam canat, deinde (carmine bene recitato) vetus Böotiorum opprobrium removeat, postremo Syracusarum Ortygiæque mentionem moveat. *ἑταίρους.* Schol. vet. v. 148: *Τοὺς ἑταίρους τοὺς ἐν τῷ χορῷ.* Ibidem: *Τοὺς χορευτάς.* Ibid. rec.: *Τοὺς συγχορευτάς, τὸν τὰ ἔπη ᾄδοντα χορόν.* Cf. quoque Nem. III, 7: *Μελιγαρύων τέκτονες κώμων νεανίαι.* — *Αἰνέα.* De hoc viro, non Thebano (ut schol. vet. v. 148. atque interpretibus ante Hermannum videtur), sed Stymphalio v. egregiam Hermanni notam ad Pind. Heyn. T. III. p. 294. Cf. quoque Böckh. Explicc. p. 153. Cogitasse puto scholiasten, Aeneam, si *Stymphalius* diceretur, non Thebanus, vetus illud Böotiorum opprobrium removere non posse. Accedebat, quod Aeneam Noster *nuntium* dicit. Sed de his v. ad sequentia. — Sequentium vv. materiem, quum suo nomine P. proferre potuisset, per alium pronuntiat. De his v. ad seqq. — *Πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαδῆσαι.* Schol. vet. ad v. 149., nec Böckhio nec mihi improbabiliter: *Τινὲς δὲ τὸν Ἀγησίαν φασὶν ἱδρύσασθαι ἄγαλμα Ἥρας.* Stymphali puto (coll.

v. 167), unde, non Olympiâ, *κῶμον* Agesiæ Syracusas proficiscentem vides. Et bene accinit Paus. VIII, 22, 2. de Junone *παιδὶ* Stymphalia, monente Hermanno l. cit. In istud Junonis Stymphaliæ fanum, ubi forsan illud *ἄγαλμα* consecrandum erat, *κῶμος* duci poterat. Ita sextum carmen tum victoriam, tum non leviter [13]) istam consecrationem cum victoria forte cohærentem spectabit; quod posterius si statueris, apertius erit antecedentis consilium *ἐποποιΐας*, quæ in Agesiæ Syracusani primordiis Arcadicis tota versatur. — *γνῶναι*. Scholl. v. 148: *Γνωρίσαι τοῖς λόγοις ποίησον τοὺς ἀκούοντας*. Idem: *Ἵνα γνῶσιν ἅπαντες*. *Fac, ut notum reddant ἑταῖροι omnibus*. — *ἀρχαῖον ὄνειδος*. Antiquam dicit Noster hanc notam Olympiade LXXVIII (Böckh. Explicc. p. 152). Edoceri velim, quis ante Pindarum ejus mentionem fecerit? — *ἀλαθέσιν λόγοις*. *Vera narratione, s. vere*. Olymp. I, 45: *Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον*. — Sequentes laudes significant, quare ab Aeneæ *χοροδιδασκαλίᾳ* (scholl.) bonam carminis sui notam illam infirmaturi recitationem exspectet. — *ἄγγελος ὀρθός*. Schol. vet. v. 148: *Μουσῶν ἄγγελος* [14]) *ἀληθὴς καὶ ὑποφή-*

13) Particulae quidem *πρῶτον* usus non tecte significat, princeps hujus carminis consilium ad pompam triumphalem spectasse, quam gratiarum actionis causa Junoni Stymphaliae a victore oblatam existimo.

14) Alibi Musarum ipsarum ministri nuntiique sunt poetae, quod scholiastae in sua vocis *ἄγγελος* interpretatione obversatum videtur. Hymn. hom. XXXII, 19: *Ἀοιδοί, Μουσάων θεράποντες*. Hesiod. Theog. v. 99: *Ἀοιδός, Μουσάων θεράπων*. Archilochum poetam Apollò *Μουσάων θεράποντα* nuncupavit coll. Näk. ad Chöril. p. 106. Theogn. v. 769 (Bekker.): *Μουσάων*

της. Idem v. 154: *Μεσῶν ἀξιόλογε ἄγγελε.* Bis iisdem repetitur eadem interpretatio. Melius schol. rec. v. 148: *Κῆρυξ ἀληθής*, remota Musarum mentione, quae deinde sequitur. Recte deinde Böckhius: „Is a Pindaro Thebis instructus poetae mandata pertulit, *bonus internuncius*, is animo consignatos carminis modos tenet, et quomodo miscendi et temperandi sint, novit." — *ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν.* Archilochus Fragmento LX (Liebel. p. 164 sqq.):

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμένη σκυτάλη.

I. e. vertente b. Liebelio: *Narrabo vobis fabulam, o Cerycide! Nuntius haud hilaris* [Cerycide, qui es n. h. h.]. Vides, *σκυτάλης* usum metaphoricum ut in nostro loco ab antecedenti nomine *Κηρυκίδη* descendere potuisse. Ac suspicarer Pindari imitationem Archilochiam, si de altera illa imitatione Archilochia Pyth. II, 100 sqq. magis constaret. Ad sensum dictionis schol. vet. v. 148: *Σκῆπτρον.* Rec. ibid.: *Ῥάβδος.* Scholl. vett. v. 154: *Κῆρυξ.* Et hoc melius, cum ob locum Archilochium, tum propter apertam cum ligno veterum epistolari comparationem [15].

θεράποντα καὶ ἄγγελον. Aristoph. Av. v. 909: *Μουσάων θεράπων ὀτρηρός.* Anthol. Palat. VII, xxxv, 2 (Leonidas s. Plato): *Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.* Ibid. T. II. Appendix etc. p. 835. Epigr. ccl, 1 (Incertus): *Μουσάων πρόπολον Ὀρφέα.* Eurip. Alc. v. 459., coll. Phön. v. 1500: *Μουσοπόλοι, poetae*, interpretante Valck. ad Phön. v. 1500.

15) Scytalae Lacedaemoniorum probabilissima mihi videtur descriptio, quam praebet schol. vet. v. 154: *Λάκωνες κήρυκας διαπεμπόμενοι, ξύλον μελαίνοντες περιείλισσον λευκῷ ἱμάντι, καὶ περιέγραφον τῷ τε ἱμάντι καὶ τῷ ξύλῳ, εἶτα ὑπό-*

Böckhius: „Σκυτάλην eo refer, quod ut in literis carmen attulit." Et literis quoque consignatum carmen ab Aenea allatum puto. — γλυκὺς κρατὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν. Repetitio quædam antecedentis metaphoræ. Infundebatur Aeneae carmen tanquam crateri, unde ad bibentes distribueretur. Antea carmen illi ut scytalæ inscribebatur, ex qua ad legentes scripti notitia spargeretur. Sensum vero recte cepit schol. vet. v. 148: *Μουσικώτατος γάρ εἶ. — γλυκύς.* Schol. rec. v. 148: *Γλυκὺ ἀγγεῖον, γλυκὺς οἶνος τῶν ᾠδῶν.* Concinnius: *Crater vini dulcis poematum*, quod alibi disertis verbis exprimit, coll. Heynio Böckhioque. — ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν. Similiter gustum (*γλυκ.*) auditumque miscet in eadem re Nem. XI, 23: *Μελιγδούποισι μελιζέμεν ἀοιδαῖς.* Isthm. VI, 12: *Κατασπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.* Non aliter alii poetæ. Incertus hymni ad Apollinem auctor (Anacr. ed. Fischer. p. 258): *Φιάλην πρόπινε παισίν, Φιάλην λόγων ἐραννήν.* Oppian. Halieut. IV, 10: *Κίρνασθαι γλυκὺ νᾶμα καὶ οὔασι καὶ πραπίδεσσι.* Orph. Argon. v. 1282: *Ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.* Alia v. apud Jacobs. Anthol. gr. Lips. T. XII. p. 154. 55. — εἶπον. *Dic*, i. e. jube, coll. ad Olymp. VII, 60. Schol. rec. v. 156: *Εἰπὲ δὲ τοῖς ἑταίροις μεμνῆσθαι.* Schol. vet. v. 158: *Τοῖς κατὰ τὸν χρόνον* [χορὸν?] *εἰπεῖν, ἐπικελεύων* etc. De accentu vocis v. Matthiæum Gr. gr.

λυον, ὥστε τὴν ἀκολουθίαν τῆς γραφῆς μὴ σώζεσθαι, εἰ μὴ προςτεθείη πάλιν ὁ ἱμάς. Re ita instituta literas latere potuisse, pronum est, non pariter, si unum ex illis elegeris, quae habent scholl., Plutarchus Lysandr. c. 19. et Gell. N. A. XVII, 9. Ea enim faciunt *loro* isti *totam* epistolam inscriptam.

p. 319. — *Συρακουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας.* Pyth. II. init. iterum Syracusæ et Ortygia juxta positæ discernuntur, ut civitas Syracusarum et aula Hieronis. De Ortygiæ h. l. mentione docte agit Böckhius Explicc. p. 162.

V. 158 — 169.

Regnat ibi Hiero justus rex, in Deos religiosus, a poetis celebratus, qui precor incolumi salute floreat, Agesiamque e patriâ Arcadia in patriam Syracusas revertentem benigne excipiat. Τάν. Ortygiam. Quidni Syracusas præcipue? Sed præerat Syracusis ex insula. — *διέπων. Administrans.* Theogn. v. 893: *Πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.* Panyasis I, 5 (Gnom. Brunck.): *Ὑσμίνας διέπων ταλαπενθέας.* Hymn. hom. II, 65: *Δόλον διέπειν.* Anthol. Palat. XI, LXII, 6: *Τἄλλα δὲ πάντα Τύχῃ πράγματα δὸς διέπειν.* — *ἄρτια μηδόμενος.* Schol. rec. v. 156: *Ἔγκαιρα, ἀληθῆ βουλευόμενος.* Schol. vet. v. 157: *Ἴσα καὶ δίκαια βουλευόμενος.* Vix aliud, quam prioris laudis quædam repetitio. — *λευκίππου τε θυγατρός. Proserpinæ.* Bene Böckhius: „Diis ad principum morem candidos esse equos datos, res ipsa docet." Adde schol. rec. v. 160: *Διότι ἔθος ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς, τοιούτοις ἐπιθέτοις κοσμεῖν τοὺς θεούς, ὡς καὶ ἀνωτέρω φοινικόπεζαν εἶπε τὴν Δήμητραν.* Eurip. Phöniss. v. 606: *Καὶ θεῶν λευκοπώλων δώμαθ᾽.* Quæ schol. rec. v. 156. de Proserpina equis albis ad patrem relata habet, ea ad regulam modo allatam refer. Ad rem vide schol. vet. v. 158: *Ἱερωσύνην εἶχεν ὁ Ἱέρων Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διὸς Αἰτναίου ἐν Σικελίᾳ ἐκ διαδοχῆς Τηλίνου τοῦ προγόνου αὐτῶν.* Aristarchus apud eundem: *Ἱέρωνα, ἐπεὶ ἄνωθεν ἐκ προγόνων*

ἱεροφάντης ταῖν θεοῖν ἀποδέδεικται. Adde schol. vet. et v. 160. Utrique deae Gelonem, Hieronis fratrem, e Punica praeda templa magnifica erexisse testis est Diod. Sic. XI, 26, monente Böckhio. Eademque fana in insula Ortygia fuisse, conjicit Böckhius Explicc. p. 162.[16]) Ceterum quarta Syracusarum pars (Neapolis) splendida Cereris Liberæque templa habuit. Cic. Verr. Act. II, L. IV. cap. 53: *Quarta autem est urbs, quae, quia postrema aedificata est, Neapolis nominatur: quam ad summam theatrum est maximum: praeterea duo templa sunt egregia, Cereris unum, alterum Liberae.* — Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. Schol. rec. v. 156: Δία τὸν κατὰ τὴν Αἴτνην τιμώμενον. Vet. v. 162: Ἐν τῇ Αἴτνῃ [monte? urbe?] Διὸς Αἰτναίου ἄγαλμα ἵδρυται, καὶ ἑορτὴ Αἰτναῖα καλεῖται. Cf. Olymp. XIII, 158. Ceterum ad Syracusas quoque templum Jovis fuisse puto, multo auro vestiti, coll. Diod. Sic. X (de Hippocrate Geloo, Hieronis fratre, Syracusanos debellante). — κράτος. Cf. Olymp. XIV, 17. 18: Πατρὸς τιμάν. — ἀδυλόγοι δέ νιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. Schol. rec. v. 162: Λύραι δὲ καὶ μολπαὶ δι' ἡδέων λόγων ὑμνοῦσιν αὐτὸν διὰ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ. Alii Græcorum ibidem de Hierone μουσικῆς ἐμπείρῳ cogitarunt, afferentes Olymp. I, 22. Falsum. Laudatur enim rex a poeta h. l. et Olymp. cit. ob virtutes suas, quas schol. rec. v. 162. ita complectitur: Δείκνυσιν αὐτὸν νομίμως ἄρχοντα, ἄριστα βουλευόμενον, πρὸς θεοὺς εὐσεβέστατον καὶ βίον ἐνήδονον ζῶντα (i. e. ob virtutes celebratum?). Denique color

16) Cic. Verr. Act. II. L. IV. cap. 53: *In ea* (insula Ortygia) *sunt aedes sacrae complures: sed duae, quae longe ceteris antecellunt: Dianae una, et altera, quae fuit ante istius adventum ornatissima, Minervae.* Miraberis, dearum Siciliae principum templa non memorari, Cereris et Proserpinae.

dictionis ut Olymp. VII, 153: Ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν. Apud Aristoph. Lysistr. v. 316. *carmen novit Lacedaemonios et Athenienses.* — μὴ θραύσαι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων. *Ne frangat felicitatem* (ejus) *reliquum tempus.* Schol. vet. v. 163: Ἀφανίσοι. Rec. ibid.: Ἀφανίσαι. Schol. Vratisl. ibid.: Ταράσσοι, forsan pro θράσσοι, coll. Isthm. VII, 50: Ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος, ubi videndus Heynius. Bekker. Anecdd. 43, 3: Θράττει: οἷον ταράττει, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν γεγενημένον. Talem ὄλβον dixerat ὑγίεντα Olymp. V, fin., coll. Carm. in defectum solis (Heyne T. III. p. 59. Böckh. T. III. p. 600): Ἀπήμον' ὄλβον. Deinde cum Nostro verbo conf. δαμαλίζειν Pyth. V, fin. in re simili, et θράσσειν Nem. supra cit. — χρόνος ἐφέρπων. Nem. IV, 69. (coll. VII, 100): Χρόνος ἕρπων. Olymp. VIII, 37: Ἐπαντέλλων. Olymp. X, 9: Μέλλων ἐπελθών. Nonn. Dionys. XLVI, 366. Convers. Evangel. Joh. XIV, 117: Χρόνος ἕρπων. Philemon (Meineke pag. 416): Χρόνος βαδίζων. Eurip. Bacch. v. 945: Χρόνου πόδα. — Σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἁγησία δέξαιτο κῶμον. Schol. vet. v. 165: Ὅτι φίλος Ἁγησίας Ἱέρωνος καὶ μάντις, ὃς ἀνῃρέθη Ἱέρωνος καταλυθέντος. Arctiorem quandam necessitatem inter regem victoremque intercessisse, locus noster haud obscure significat. Et habitabat forsan Agesias in Ortygia insula, Hieronis regia. Deinde satis honorificae Hieroni preces ultimae sunt, quum alibi Noster de Diis talia habeat, coll. Olymp. IV, 1—15. V, 1—7. Pyth. VIII, 27—29. — οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισσόμενον. Schol. rec. v. 165: Ἀρκὰς γὰρ καὶ Συρακούσιος

ὁ Ἀγησίας. Et forsan non tantum ob matrem Jamidarum Evadnen, sed arctioris alicujus necessitudinis vinculo, coll. v. 170 seqq. Nec improbabile mihi, duplicem patriam ab Agesia victore promulgatam, ut ab alio Arcade, primo Gelonem, tum Hieronem secuto. Condidit is Olympiæ, felicitatem suam testaturus, signa equorum. Paus. V, 27, 1: *Τῷ προτέρῳ δὲ τῶν ἵππων ἐπίγραμμα ἔπεστιν ἐπὶ τῇ πλευρᾷ, τὰ πρῶτα οὐ σὺν μέτρῳ· λέγει γὰρ δὴ οὕτω·*

Φόρμις ἀνέθηκεν
Ἀρκὰς Μαινάλιος, νῦν δὲ Συρακόσιος. 17)

Alius, non Syracusanus, sed Sybarita, Olympiæ victor Hieronis nostri in honorem Syracusanum se promulgari jussit, ob idem a civibus infamia affectus, coll. Paus. VII, 13. Sed nostri carminis victorem civem vere Syracusanum fuisse nullus dubito. — *οἴκοθεν οἴκαδε.* Schol. rec. v. 167: *Τὸ δὲ Οἴκοθεν οἴκαδε παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ἰόντων.* Sed h. l. sensu proprio s. primitivo, coll. schol. vet. v. 167: *Ἴδιον ἐξ ἰδίων.* Aliter Nonn. Dionys. XXXVIII, 351: *Οἴκοθεν οἶκον ἀμείβων.* 262: *Ἐκ δόμου εἰς δόμον ἄλλον ἐπείγεο.* Ad nostrum locum cf. Schneiderum (Böckh. Explicc. p. 168). Simplex *οἴκοθεν* illustrat Marklandus ad Eurip. Suppl. v. 183 (181 Matth.). — *ποτινισσόμενον.* Cum pompa triumphali et Pindari carmine. Schol. vet. v. 167., coll. schol. vet. v. 168: *Ἐκ τοῦ Στυμφήλου εἰς Συρακούσας*

---

17) De Arcadibus militiae mercenariae studiosissimis v. Thuc. VII, 57: *Μαντινεῖς δὲ καὶ ἄλλοι Ἀρκάδων μισθοφόροι, ἐπὶ τοὺς ἀεὶ πολεμίους σφίσιν ἀποδεικνυμένους ἰέναι εἰωθότες, καὶ τότε, τοὺς μετὰ τῶν Κορινθίων ἐλθόντας Ἀρκάδας, οὐδὲν ἧσσον, διὰ κέρδος ἡγούμενοι πολεμίους.*

πέμπει (immo φέρει) τὸν ὕμνον, coll. Böckh. in scholl. p. 154. nota 4. — ματέρ'.. Schol. vet. v. 167. coll. vet. 168: Μητρόπολις Ἀρκαδίας ἡ Στύμφηλος. Quod quonam sensu dici potuerit, de eo v. Böckhius Explicc. p. 163. Neque tamen negaverim, Ἀρκαδίας esse posse idem, quod Ἀρκάδων, ut sit Ἀρκαδία *heroina* ut Stymphalus, satis, puto, concinne; tum erit *Arcadia* pro *Arcadibus*, coll. Olymp. IX, 31., quod Heynius censet, obloquente Böckhio. Arcadiæ populi plures vetustissimi perhibentur, coll. Strab. VIII, 8. Paus. VIII, 38. Et poterat Stymphalus quoque eum sibi honorem vindicare. — εὐμάλοιο Ἀρκαδίας. Frequens Arcadiæ singularumque urbium ejusdem denominatio. Hymn. homer. II, 2. XVIII, 2: Ἀρκαδίας πολυμήλου. XIX, 30: Ἀρκαδίην, μητέρα μήλων. Anthol. Palat. XIV, LXX, 5 (Oraculum): Ἀρκαδίης πολυμήλου. Ibidem VII, CCCCXLII, 2 (Simonides): Εὔμηλον Τεγέαν. Apollodorus Strabonis VIII, 3. Orchomenum Arcadicum πολύμηλον vocat. De pascuis Arcadicis conferendus omnino Strabo VIII, 8. init. —

V. 170—180.

Commodissima duplex patria, duarum ancorarum instar. Deus illi in posterum quoque propitius sit, Neptunusque incolumem illi reditum præbeat, mihi vero florem carminum foveat! ἀγαθαὶ κ. τ. λ. De hujus proverbii usu v. Heynius Böckhiusque. Duplicem quidem Agesiæ patriam significari, vett. viderunt, acute vero Böckhius invidiæ admonet, qua Agesias tum laborabat, postea peribat. — τῶνδ' ἐκείνων τε. Schol. vet. v. 174 (coll. rec. v. 170): Θεὸς οὖν τῶν Ἀρκάδων τὴν μοῖραν καὶ τὴν τῶν Συρακουσίων παρέχοι τῷ Ἀγησίᾳ καλλίστην (Verum non hi antea *exprimuntur*, sed ancoræ duo).

Adstipulantur Both. Böckh. Sed vide, ne formula ita capienda sit, ut similis τῶν καὶ τῶν apud Nostrum. Olymp. II, 98: Τῶν τε καὶ τῶν καιρόν, *variarum rerum agendarum occasionem*, coll. ibid. Heynio. Deinde φιλέων ad antecedentia trahe, non ad sequentia. — Δέσποτα ποντόμεδον. *Neptune*. Reditum parabat Agesias per mare Siculum, coll. schol. vet. v. 177. init. Deinde idem erat Agesiae gentis auctor, monente schol. rec. v. 179. Böckhioque. πλόον improprie interpretantur scholl. quaedam minus bene. — Vocem χρυσαλάκατος docte illustrat Böckhius. — καμάτων ἐκτὸς ἐόντα, i. e. εὔπλοιαν, quod habes in loco Q. Smyrnaei. — πόσις Ἀμφιτρίτας. Q. Smyrnaeus VII, 374: Τοῖσι δ' ἄρ' εὔπλοιην πόσις ὤπασεν Ἀμφιτρίτης. In Amphitrites mentione explicanda Böckhii ratio eligi poterit. — ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος. Olymp. I, v. 74. Anthol. Palat. II, 366 (Christodori Ἔκφρασις): Μελίφρονος ἄνθος ἀοιδῆς. Bacchylides Anthol. gr. Lips. T. I. p. 83: Μελιγλώσσων ἀοιδῶν ἄνθεα. Schol. rec. v. 179: Αὔξον, τερπνὸν ποίει. Ibidem: Ἡδεῖς τοὺς ὕμνους τοῖς δεχομένοις καὶ κρείττονας τῶν ἄλλων ποίει. Ceterum nostro loco firmari videtur conjectura Scaligeriana Anacr. LIII, init.: Συνέταιρ', ἄεξε μολπάν, pro συνέταιροι, αὔξοι μέλπειν etc. De ἀέξειν v. Näkium ad Choerilum p. 232. 33. — Denique similibus precibus desinit Olymp. I.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ζ'
ΔΙΑΓΟΡΑΙ ΡΟΔΙΩΙ
ΠΥΚΤΗΙ.

V. 1—22.

Ut quis genero phialam auream propinans donat vino plenam, ita ego carmen victoribus. Felix, quem fama celebrat, qui Gratiae favor aliis alio tempore contingit. φιάλαν ὡς εἴ τις κ. τ. λ. Hanc formam despondendi filiam illustrat Böckhius Explicc. p. 168. Ad eandem rem pertinere puto Sapphus fragmentum XXVII (Volger. p. 79), ubi habes convivas libantes sponsoque fausta apprecantes:

Κοινῇ δ' ἄρα πάντες
καρχήσι' ἔχον καὶ ἔλειβον·
ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἐσλὰ
τῷ γαμβρῷ.

Himer. Or. I, 21 (Wernsd. p. 366): *Ἵνα τῷ γαμηλίῳ κρατῆρι ποτὲ καὶ τὴν γενεθλίων σπονδὴν συνάψωμεν.* — ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλών. Schol. rec. v. 1: *Τὸ δὲ* ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς *ἢ πρὸς τὸ* ἑλὼν *σύναπτε, ἢ πρὸς τὸ* δωρήσεται· *κρεῖττον δ' ἔστι τὸ πρῶτον· τὸ δ' οὕτως ἔχει· ἑλὼν ἀ. ἀ. χειρός, τουτέστιν* αὐτὸς ταύτην κατέχων, *ἐπεὶ ἑτέρῳ ἔδωκεν, ὥσπερ ἀπὸ τῆς κατεχούσης αὐτὴν χειρὸς ταύτην ἀφεῖναι τὴν κύλικα.* Böckhius: *Pater puellae phialam, quam altera manu tenet, altera ipse*

comprehendit, et sponso propinat. Sed vide, ne simplicius sit ἀπὸ χειρὸς pro χειρί, coll. Matth. Gr. gr. §. 401. not. 2. p. 543. Neque deinde hanc phialæ comprehensionem donationi ejusdem oppositam cum scholiasta putem. Socer mihi phialam de mensa tollit manu, puto, elata, generoque propinat. Hæc est prima loci eximii pars admodum graphica. Descriptione breviore minusque gravi *manus* omissa foret, simpliciterque *socer ipse*, dives dictus, phialam prehendisset. — ἀμπέλου δρόσῳ. *Vini rore, vino.* Nonn. Dionys. XVIII, 125: Βακχιὰς ἀμπελόεσσα ἐέρση. XIX, 54: Ἀμπελόεσσαν ἐέρσην. XXV, 441: Αὐτοχύτου νεκταρέου ἐέρσης. Anthol. Palat. V, IV, 2 (Philodemus): Ἐλαιηρῆς δρόσου, olei. Eurip. Ion. v. 1175: Σμύρνης ἱδρῶτα. Similiter Virgil. Aen. VI, 230: *Rore olivæ.* Apud P. δρόσος et ἐέρσα omnis generis liquor est, coll. indd. Nec aliter apud alios, coll. Monk. ad Eurip. Hippol. 126 (Lips. p. 22). Vocem Romanorum illustrat J. Potter. ad Lycophr. Cass. v. 322 (Müller. p. 1448). — καχλάζοισαν. *Aestuantem, frementem.* Vox de undarum strepitu petita, coll. iis, quos citat Monkius ad Eurip. Hippol. v. 1206 (Lips. p. 143), in glossario Aesch. Prom. v. 90 (Lips. p. 87). Adde Orph. Argon. v. 1261: Κύματι καχλάζοντι. Nonn. Dionys. XXIII, 320: Καχλάζων οἴδματι φωνῆς. XXIV, 23: Καχλάζοντα Ὑδάσπην. Q. Smyrn. II, 345: Ποταμὸς βαθυδίνης καχλάζων. Adde virorum doctorum notata ad Olymp. IX, init. Pyth. IV, 318. Vix differet παφλάζω. Nonn. Dionys. VI, 221: Πάφλαζε νῶτα θαλάσσης. Id. Convers. Evangel. Joh. XIX, 65: Παφλάζοντι μύθῳ. Opp. Hal. V, 208: Παφλάζων ὀδύνῃσιν. Tryphiod. v. 546: Θύελλα παφλάζουσα. Musæus v. 204: Πυρὶ παφλάζων. — δωρήσεται. Indicativus pro

aoristi subjunctivo positus, quem inprimis ὡσεί τε regit, coll. Viger. p. 521. — *γαμβρῷ*. Schol. vet. v. 5: *Γαμβρὸν κυρίως τὸν νυμφίον λέγουσι δηλοῦν*. Is Pindari usus (coll. indd. Böckhioque) et aliorum. Sappho fragm. LI (Volger. p. 108): *Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ὦ γαμβρέ, τοιαύτα*. Eadem fragm. LXVI (Volger. p. 125): *Χαῖρε, νύμφα, χαῖρε, τίμιε γαμβρέ, πολλά*. Uterque locus ex epithalamiis Sapphus petitus est. De latiore γαμβροῦ significatu videantur Volgerus ad Sapph. p. 64., Monkius ad Eurip. Hippol. v. 631 (p. 79. Lips.)., Schneider. Lex. gr. v. *γαμβρός*. — *προπίνων*. Schol. vet. v. 1: *Προπίνων καὶ αὐτὴν τὴν φιάλην δωρούμενος*. Rec. ibid.: *Προπίνων, τουτέστιν ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλην χαριζόμενος*. Addo scholl. v. 5. Sed hoc a loco nostro alienum, qui phialæ *collationem* singulari verbo δωρήσεται expressam habet. Hinc vv. οἴκοθεν οἴκαδε verbo potissimum δωρήσεται adhærent. — *πάγχρυσον*. *Auro solidam*, non inauratam, qualia plerumque fuerunt opera Græcorum aurea. — *κορυφὰν κτεάνων*. Prioris prædicati repetitio. Schol. vet. v. 1: *Τίμιον καὶ ἄκρον οὖσαν τῶν τοῦ πλούτου κτημάτων*. Rec. ibid.: *Ἐξαίρετον τῶν ἄλλων κτεάτων*. Non aliter scholl. rell. Adde Nostrum Nem. IX, 20: *Ἱππείων ἄθλων κορυφάν*. X, 59: *Ἀέθλων κορυφαῖς*. Ceterum nostros vv. cum sequenti τιμάσαις jungit schol. rec. v. 1: *Τιμήσας τὴν πάγχρυσον κορυφὴν τῶν κτεάτων, τουτέστι τὸν αὐτῷ προσόντα χρυσόν*. Frigidum. — *συμποσίου τε χάριν*. Schol. rec. v. 1: *Τιμήσας καὶ τὴν χάριν τοῦ συμποσίου καὶ τὸ ἑὸν καὶ ἴδιον κῆδος καὶ συγγένειαν, τουτέστι τίμιον τὸ συμπόσιον τῇ φιλοδωρίᾳ ποιήσας*. Ibidem: *Τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ συμποσίου τιμήσας περιφραστικῶς, τουτέστι τὸ συμπόσιον*.

Similiter Böckhius: *Convivii gratiam et hilaritatem hac re augens*. Sed græca vix puto dicetur χάριν τιμᾷν. Deinde schol. vet. v. 1: Συμποσίου, διὰ τοῦ δώρου τὴν ὀφειλομένην χάριν ἀποσώσας. Vet. v. 8: Συμποσίου, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐν τῷ συμποσίῳ, ὅπως δόξῃ καὶ χαριστικός τις εἶναι παρὰ τοῖς πίνουσιν. Laboriosum contortumque et hoc. Redeundum itaque ad vulgatam: *Decus* (*Gratiam quandam*) *convivii*, i. e. phialam illam. Hæc enim invicem opponuntur: *Est vas istud non modo opum soceri quoddam ornamentum ac deliciæ, sed et convivii, quod idem agit. Ornat prae aliis tum opes, tum convivium ejus.*—κᾶδός τε τ. ἑ. Ad κῆδος cfr. Bekker. Anecdd. p. 103, 32. Deinde τε et τιμάσας participium προπίνων spectant. *Donat illi phialam propinansque cognationem* (generum cum suis) *honorans*. Schol. vet. v. 1. abstractum retinere videtur: Τὴν ἑαυτοῦ συγγένειαν πρὸς τὸν νεανίαν. — ἐν cum Mingarello absolute (*atque ita*) sumendum, coll. Heynio. Neque tamen ejusdem generis est Olymp. XIII, 31., ubi ἐνανθεῖ jungendum est. Poteris quoque συμποσίῳ (*ibidem*) repetere, ita tamen, ut φίλων παρεόντων loco suo non moveatur. Sed præstat ratio Mingarelliana. — φίλων παρεόντων, qui accumbentes felicitati ejus congratulantur. — θῆκε. Aoristum nolim valde premi, ut Böckhius fecit. — ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς. Schol. vet. v. 1: Ἕνεκα τῆς ὁμοφροσύνης, ἣν ἔχει ὁ νεανίας πρὸς τὴν τοῦ δωρησαμένου θυγατέρα. Diligentius erit: *Ob conjugii futuri concordiam*, coll. γαμβρ. v. 5. Schol. rec. ibidem: Ἕνεκα τῆς συναφείας τῆς γαμικῆς, ᾗ ἐξ ἀνάγκης ἕπεται ἡ ὁμοφροσύνη. Poterit quoque ὁμόφρ. prædicatum εὐνᾶς epicum esse, non valde premendum. Sed priora præplacent. —νέκταρ χυτόν. Schol.

vet. v. 12: *Ἀυτόχυτον καὶ ἄκρατον.* Ibidem: *Αὐτόματον.* Nonn. Dionys. XIV, 435: *Αὐτόχυτον νέκταρ Ὀλύμπου.* XLII, 96: *Νέκταρος αὐτοχύτοιο.* Idem ibid. VII, 77. 89. XI, 518. XVIII, 125. Sed *χ. ν.* est *fluidum* n., ut Anth. Pal. VI, LXVII, 7 (Paulus Silentiarius): *Χύτῆς θαλάσσης.* Nonn. Convers. Evang. Joh. XXI, 12: *Χυτῆς ἁλός.* Nec diversum *νέκταρος ποτὸιο* in hymno Incerti in Apollinem (Anacr. Fisch. p. 258). — *Μοισᾶν δόσιν.* Ut hoc loco poeseos nectar Musae conferunt, ita Nem. VII, 17. carmina *ῥοαὶ* sunt *Μοισᾶν.* — *πέμπων.* *Mittere* hymnos victoribus *solebat*, quod e forma loci nostri sententiosa sequitur. *Exempla* hujus missionis v. Olymp. VI, 153. IX, 33—37. Pyth. II, 126. Nem. III, 134. Fragm. Scol. III, 2 (Heyne T. III. p. 25. Böckh. T. III. p. 614). Deinde vix verum est, quod Bothius habet, stropham primam agere de Diagora. Generaliter enim poeseos suae consilio aperto, Olympiae Delphorumque mentione Diagorae laudem sollummodo praeparat, quam stropha II disertis verbis exponit. — *γλυκὺν καρπὸν φρενός γ'.* (Ahlw.: *φρενῶν* ob duo loca sequentia): *Fructum mentis*, i. e. mente editum dicit, idem quod Musarum antea donum vocaverat. Cf. Pyth. II, 135: *Καρπὸν φρενῶν, prudentiam.* Nem. X, 22: *Φρενῶν καρπόν, cogitationem.* Fragm. incert. XLI (Heyne T. III. p. 102. Böckh. T. III. p. 670): *Πραπίδων καρπόν, cogitationem.* — *ἱλάσκομαι Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικώντεσσιν.* Schol. vet. v. 12: *Ἱλαροὺς αὐτοὺς καὶ εὐχαρίστους ἀποτελῶν.* Sed dativus oblationis cujusdam, s. doni s. sacrificii notionem involvere videtur. De v. cfr. Schneid. Lex. gr. v. *ἱλάω.* — *ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.* *Felix, quem famae tenent bonae.* In scriptione priorum vocularum ambigit schol. rec. v. 17.

scribendumne sit ὅδ' (hic est) ὄλβιος, ὃν κ. τ. λ., an ὁ δ' ὄλβιος (οὗτός) ἐστιν, ὄν. Ad sensum schol. vet. v. 17: Γνωμικῶς, ἢ ἰδίως, ὃν ἂν εὐφημήσω. Latius meliusque, sequentia huc trahens, schol. rec. ibid.: Ὡς οἱ ὕμνοι ποιοῦσιν. Hac posita interpretatione nexus cum antecedentibus erit: *Dulce est carmen* (γλυκὺν κ. φ.), *quod victoribus propino. Et beati* (s. *beati enim*) *sunt isti, quos* etc. — κατέχοντ'. Verbum ignominiæ junctum v. Pyth. I, 187: Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις. Alibi κατέχω et simplex ἔχω de sono etc. valet, qui locum aliquem complet, coll. Wüstem. ad Eurip. Alc. v. 354. De gloriæ beatitudine v. Isthm. VI, 17. Sed Pyth. I, in. gloriam secundo loco ponit. — Verum ea gloriæ felicitas rara est, quum, quæ illam confert, Gratia alio tempore aliis faveat. — ἄλλοτε δ' ἄλλον. De hac formula v. ad Olymp. II, 62. p. 95. — ἐποπτεύει Χάρις. Sic scribendum, non χάρις, propter ἐποπτεύει personale. Anthol. Palat. VI, cccxiii, 1—3 (Bacchylides):

> Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
> πρόφρων Κραναίων ἱμερόεντα χορὸν
> αἰὲν ἐποπτεύοις.

Similiter Noster Pyth. III, 151: Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται, εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας πότμος. De sensu deinde Χάριτος schol. vet. v. 19: Ἀρίσταρχος χάριν ἀκούει τῆς ἐνδαιμονίας· βέλτιον δὲ τὴν τῶν ποιημάτων. Ibidem: Ἡ τῆς νίκης, adstipulante Böckhio. Aliis secunda ratio placebit ob musices mentionem in sequentibus, quam v. 23 sq. suo quoque muneri applicat. Bothio vox est „die Wonne des Ruhms und des Siegsliedes." Immo vero Gratia est Pindarica, s. ista Dea, quæ omne bonum pulchrumque mortalibus confert, et h. quidem loco

poeseos

poeseos ornamentum (ob musices mentionem coll. Olymp. III, 13.) concessâ victoriâ. — ἀδυμελεῖ φόρμιγγι. Ad priorem v. cfr. indd. pindd. Tibiæ jungit Nonn. Dionys. XXIV, 217: Ἡδυμελὴς αὐλὸς ἐρώτων. — παμφώνοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν. Prima vox (schol. rec. v. 21. coll. vet. v. 19: Πολυφθόγγοις) iterum tibiarum epitheton Pyth. XII, 34. Isthm. V, 35., sed Pyth. III, 29. ὑμεναίων. Nec non citharæ apud Menandrum Chörobosci (Bekker. Anecdd. p. 1431).[1]) Anthol. Palat. IX, ccLxxx, 6 (Apollonidas): Παμφώνων ἀπὸ στομάτων. Ibid. T. II. p. 714. Epigr. ccxc, 6 (Antipater Thessalon.): Παμφώνοις χερσί, manibus Pyladæ histrionis quasi loquentibus, ubi conf. Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. VIII. p. 309. — ἔντεσιν. Pyth. XII, 37. nudum σὺν ἔντεσι ponitur pro σὺν αὐλοῖς, s. αὐλῶν ἔντεσι. — Ad conjunctionem citharæ tibiæque v. interprr. Olymp. III, 13. —

V. 23—35.

Venit poeta ad laudes victoris patrisque ejus, præmisso Rhodi encomio. — καί νυν. Hæc ipsa non obscure monstrant, strophæ antecedentis sensum generalem esse, licet præparantem sequentia, coll. ad v. 16. — σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, profectione poetica. Solet enim mittere hymnos suos, coll. ad v. 16. Vide quoque nott. ad Olymp. VI, 37 sqq. Pyth. I, 148 sqq. Et Diagoras

1) Meineke in sua Menandri Philemonisque edit. p. 107: „Choeroboscus Ms. apud Bekk. An. Gr. III. p. 1431: Χέλυς χέλυος. σημαίνει δὲ τὴν κιθάραν· πάφωνε οὐρεία χέλυς. Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ. Non expedio." Lege πάμφωνε, emendatione certissima.

viam quasi monstrat (schol. rec. v. 23: *Διαγόρου τὴν ὁδὸν ἡγουμένου*), sc. victoriâ suâ, ut Agesiæ mulæ Olymp VI, 41. Jungentibus *ὑμνέων Ῥόδον σὺν Διαγόρᾳ* verborum ordo minus favet. De his poetarum itineribus consulatur quoque Welckerus ad Alcman. p. 49. Ceterum hoc verbo electo *descensum* ad mare diligenter exprimit, ut alibi quoque, coll. Pyth. III, 128. IV, 335. — *τὰν ποντίαν ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε νύμφαν Ῥόδον.* Optime junges: *Ὑμνέων τὰν ποντ. Ῥόδ., παῖδ' Ἀφρ. νύμφαν τ' Ἀελίοιο.* Neque obstat magnum inter *ποντ.* et *Ῥοδ.* spatium. Cfr. Olymp. I, 151. (ibique alia e Nostro citt. p. 59.): *Τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις Πέλοπος.* Fragm. Dithyr. X (Heyne T. III. p. 74. Böckh. T. III. p. 579): *Λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι.* Similiter v. 132. huj. carm. Est igitur Rhodus *ποντία* ut Cyprus Nem. VIII, 31: *Ποντίᾳ ἐν Κύπρῳ.* Olymp. VIII, 64: *Ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν.* His addo bonum schol. rec. v. 23. coll. vet. ad v. 24. fin.: *Ῥόδον τὴν θαλασσίαν, τὴν παῖδα τῆς Ἀφροδίτης, καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα τοῦ Ἡλίου· τὴν ἡρωΐδα δὲ λέγει, συμπεριλαμβάνει δὲ αὐτῇ καὶ τὴν νῆσον.* Aliter jungunt scholiastarum alii, assentiente Heynio. Deinde *ποντ.* poteris cum *παῖδ'* jungere (coll. schol. vet. v. 24. et Thiersch.), vel pro subjecto sumere, quod Bothius fecit: „Die meerliche Grüſsend, Afroditens Tochter Und des Aelios Gattin, dich, o Rhodos.“ Sed primum præstare videtur. — *ὑμνέων* idem quidem esse poterit, quod *ὑμνήσων* coll. Pyth. I, 101. Sed ob *ὄφρα αἰνέσω* simplex præsens præplacet. Nostrates dicent: Unter Gesängen etc. — De parentibus Rhodi nymphæ docte agit Böckhius Explicc. p. 169. A solis

cultu denominatam, nota res. Anthol. Palat. IX, CCLXXXVII, 4 (M. Argentarius): Ἡελίου νῆσον ὅτ' εἶχε Νέρων. — εὐθυμάχαν. Schol. rec. v. 23: Ἄτρεπτον ἐν μάχαις, ὁμόσε χωροῦντα. Cfr. quoque schol. rec. v. 25. vet. v. 28. Adde Heynium. — πελώριον ἄνδρα. Ob ingentem staturam, de qua v. scholl. v. 28. — παρ' Ἀλφειῷ στεφανωσάμενον. Medium pro passivo, ut in eodem verbo v. 148. et alibi coll. indd. Videatur Matth. Gr. gr. maj. 689 sq. De futuro medii pro f. passivi apud poetas frequenti docte agit Monk. ad Eurip. Hippol. v. 1458. — πυγμᾶς ἄποινα. Jungunt quidem στεφανωσάμενον πυγμᾶς ἄποινα. Sed præstat ordo naturalis, coll. schol. rec. v. 23. et Böckh., qui bene ad sensum affert Pyth. II, 28. Nem. VII, 23. Isthm. III, 11. De nexu cum αἰνέσω ita schol. rec. v. 23: Εἰς ἄποινα, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀμοιβήν. Esse potest absoluta constructio, appositionis forma singularis, quam in utraque lingua variis sententiis breviter exprimendis inservire constat. Matth. Gr. gr. p. 598. not. 2. Tacit. Annal. I, 3 (coll. ibid. Oberl.): *Ceterum Augustus, subsidia dominationi, Claudium Marcellum, sororis filium, admodum adolescentem, pontificatu et curuli ædilitate, M. Agrippam, ignobilem loco, bonum militia et victoriæ socium, geminatis consulatibus extulit.* — καὶ παρὰ Κασταλίᾳ. Idem quod Pyth. V, 40: Ὕδατι Κασταλίας ξενωθείς. Adde indd. pindd. — Böckh. ad v. 16: „Ex proximis et v. 17 (28) patet, Diagoram etiam Pythia vicisse, etsi in recensu victoriarum Diagoræ versus finem carminis Pythia omittuntur hanc ipsam ob causam, quod ea jam in hoc initio memorata sunt: statim hoc loco autem una cum Olympico decore Pythium poeta nominat, aut quod hoc post Olympicum nobilissimum

est, aut quod ante Olympicam victoriam novissimum." Similiter Thierschius (Pind. T. II. p. 321 sq.): „Er kündigt sich im Allgemeinen als einen Lobgesang auf die zahlreichen Siege des gewaltigen Mannes an, von denen der olympische und die pythischen v. 10. als die glänzendsten im Eingange angedeutet, u. v. 15. als Hauptgegenstand hervorgehoben, die übrigen aber gegen das Ende v. 80 ff. aufgezählt werden." De Bothio v. supra p. 239. Quod v. 16. attinet, mihi quidem ii non persuadent, qui jam eo loco Diagoræ victoriam Olympicam et Pythiam memorari volunt. Hoc fit proxima demum stropha. Crimini repetitionis objiceremus Pindarum, si istud statueremus. Immo prima stropha ab omni parte sententiosa est, laudandique Diagoræ officium *ita tantum præparatur*, ut locos aliquot Græciæ certaminibus sacros apponat. Bene autem Olympia Pythoque memorantur, ut nobilissimi inter illos conventus. [2]) Jam vero uterque locus facit, ut P., ubi ad Diagoram laudandum pervenit, cum victoria ejus Olympica Pythiam quoque prædicet, sub finem carminis in reliquarum ejusdem victoriarum recensu, ubi ad Olympicam recurrit, non amplius repetitam. — *ἁδόντα Δίκᾳ.* Schol. vet. v. 32: *δίκαιον.* Ibidem: *Τὸν ὅσιον καὶ εὐσεβῆ.* V. ad Olymp. I, 145. p. 54 sqq. Böckhius prytanin inter populares fuisse putat. — *Ἀσίας εὐρυχόρου.* Cum alia *χοροῦ* compositio nostræ similis, sc. *καλλίχορος*, in regionis alius de-

2) Olymp. IX, 28 sqq. de Opunte: *θάλλει δ' ἀρεταῖς ἴσον τε Κασταλίᾳ παρ' Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον.* Hunc locum ad eandem regulam refero. Ille enim civis Opuntius alibi quoque praeter Olympiam victoriis inclaruerat, coll. v. 124 sq., *ad Castaliam non itidem*.

scriptione occurrat (Pyth. XII, 45), nolim statuere, εὐρύχορον idem esse quod εὐρύχωρον, „cum epicus usus necessitate coactus penultimam corripiat", coll. Heynio Böckhioque. Immo etyma diversa sunt, et Asia est *patens choris agendis* (ut Agrigentum *pulchrum choris*), ideoque (prosa oratione) *spatiosa*, [3]) cujus significatus cum altero εὐρύχωρος consensus casui debetur. De permutatione literarum ω et ο in v. εὐρύχορος v. Heyn. ad nostrum locum et Elmsleyum ad Eurip. Bacch. v. 87 (Matth. 82.) Lips. p. 19. Ceterum frequens est εὐρύχορος locorum prædicatum poeticum, regionum, urbium etc. Posterius illustrabo ad Pyth. VIII, 77. De priori v. sequentia. Anthol. Palat. T. II. Appendix etc. p. 830. Epigr. ccxxxiv, 9 (Incertus): Τὸν χθονὸς εὐρυχόρου δὲ καὶ ἀτρυγέτης μεδέοντα, s. imperantem *terrarum orbi*. Q. Smyrn. IV, 524: Δὶ εὐρυχόρου πεδίοιο. Pyth. IV, 75: Λιβύας εὐρυχόρου. Anthol. Palat. VII, lii, 1 (Demiurgus): Ἑλλάδος εὐρυχόρου. Ibid. T. II. Appendix etc. p. 832. Epigr. ccxli, 2 (Incertus): Ἑλλάδος εὐρυχόρου. Non aliter de viis plateisque. Pyth. VIII, 77: Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς. Eurip. Bacch. 81 (ibique Elmsl.): Ἑλλάδος εἰς εὐρυχόρους ἀγυίας. Oraculum apud Demosth. κατὰ Μειδίου p. 530, 22 (Reiske, monente Monk. ad Eurip. Alc. v. 1174. coll. Elmsl. ad Bacch. supr. cit.): Εὐρυχόρους κατ' ἀγυιάς, Athenarum sc., ubi sermo est de sacris faciendis *choreisque instituendis*. Atque ex ultimis adjectivum nostrum manasse puto, deinde latius urbium, terrarum, terræ ipsius prædicatum evasisse. — ἐμβόλῳ.

---

3) Anthol. Palat. T. II. Appendix etc. p. 801. Epigr. cxxi, 1 (Incertus): Ἀσίδος εὐρείης (spatiosae) προφερέστατον οὖδας ἁπάντων.

Schol. vet. v. 33. coll. rec. v. 34: Ἐν *Λυκίᾳ* δέ ἐστι πόλις Ἀρύκανδα καλουμένη, ἧς πλησίον ἱερόν τι χωρίον, ὃ πρότερον μὲν Ἔμβολος ἐκαλεῖτο διὰ τὴν θέσιν τοῦ χωρίου· ἐκ γὰρ πολλῶν καὶ πλατέων τῶν παρακειμένων πέτρων εἰς ὀξὺ λήγει μέρος ἡ χώρα· νῦν δὲ προσονομάζεται Τριήρης ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας, ἐπεὶ ὥσπερ πλοίῳ προσέοικεν ἡ θέσις τοῦ τόπου. Ἐπεὶ οὖν μάλιστα ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ θρησκευτήριόν ἐστιν Ἡλίου, Ῥόδιοι δὲ ἐξ Ἡλίου, διὰ τοῦτο ὡς οἰκειοτέρου καὶ προσφορωτέρου μέμνηται τοῦ τόπου. Arridet Heynio docta Græci narratio, obloquente Böckhio: „Quo minus de *Embolo* sive Triere Lyciæ loco cogites, tum additum Ἀσίας εὐρυχόρου impedit, tum quod is locus prope Arycandam mediterraneus fuit.“ Sed εὐρύχορος variis spatiis tribui, antecedentia evicerunt. Deinde pro Ἀρύκανδα scholiastæ, a mari remotiore, legi poterit Ἀρίκανδα, mari multo propior, coll. tabula *Reichardi* geogr., cui inscribitur: *Asia minor* etc. Post hanc Aricandam incipit promontorium, ἐμβόλου sane forma in mare procurrens, supra eandem vero Aricandam occurrit *Rhodia* locus, unde non parva fides scholio, inprimis ultimæ ejus parti accrescit. Böckhius Peræam Caricam eligit, cunei forma in mare exeuntem, quod eo saltem nomine laudandum est, quod hic locus Rhodo propior est, quamquam locus ille Lyciæ Rhodi promontorio meridionali oppositus saltem, nec adeo remotus dici potest. Ego schol. pro ficto non habuerim. Idem schol. minus bene: Δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἐκ μέρους περιφράσεως νοεῖσθαι, τῇ τῆς *Λυκίας* πλησίον ὑπαρχούσῃ. 4) — Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ. Schol.

4) Pro Peraea poteris alias quoque istarum regionum partes eligere, in mare cuneorum forma exeuntes, coll. tab. supra

vet. v. 33: *Δίδυμος δέ φησι, καὶ τετάρτην εἶναι πόλιν τὴν νῦν Ἀχαιῶν καλουμένην.* Vet. v. 35: *Σὺν πλήθει Ἀργείων ναίοντας διὰ τοὺς κατελθόντας σὺν Τληπολέμῳ.* Simplicius erit: *Suis ipsorum armis* (*virtute*), *qui genere Argivi sunt* ob Tlepolemum.

V. 36—56.

Venit poeta ad Diagoræ, Damageti Rhodiorumque majores, ab Hercule descendentes. *ἐθελήσω.* Notabile futurum, cujus aliud exemplum desidero. Böckhio formula ἐθελήσω διορθῶσαι pro διορθώσω θέλων (haud invitus) posita videtur. Poterit quoque futurum desiderii quoddam signum esse, pro optativo. — *τοῖσιν.* Heynius Böckhiusque idem esse quod οἷς putant. Unde quid lucri interpretatio capiat, nescio. Immo stropharum systema secundum, quod carminis totius partem epicam inchoat, melius ab antecedentibus separabitur. Sensum pronominis explicat schol. rec. v. 36: *Διαγόρᾳ καὶ Δαμαγήτῳ καὶ τοῖς ἄλλοις Ῥοδίοις.* Priores eligendi erunt ob nexum cum proxime antecedentibus, posteriores præcipue ad Rhodiorum Heraclidas restringendi, cum in his narratio sequens fere tota versetur, licet prima antistropha generalem Rhodi laudem polliceri videtur. Schol. vet. v. 39 (coll. vet. v. 36): *Τοῖς Ῥοδίοις ἀπὸ Τληπολέμου Ἡρακλείδαις οὖσιν.* Posteriores Heraclidis et Cercaphidis utuntur pro Rhodiis, coll. Anth. Pal. VI, CLXXI, 7 (Incertus). Ibid. T.II. p. 623. — *ξυνὸν λόγον*, *communem hominibus modo allatis.* — *ἀγγέλλων*, quasi nuntius quidam et præco illorum gloriæ, ideo *clara voce*, coll. Pyth. IX, init., ubi iterum ἀγγέλλων alii verbo junc-

---

cit. Denique vide, ne sit ἔμβολον h. l. non continentis, sed marium istorum pars, sc. unus istorum sinuum propinquorum. Verum scholii narratio omnino eligenda.

tum vides ut Pyth. I, 62. Schol. rec. v. 36. jungit ἀγγέλλων ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ Τληπολέμου. Prior ratio usu pindarico commendatur. — διορθῶσαι. Scholl. rec. v. 36: Ἀκριβῶσαι, διακριβῶσαι, διασημῆναι, ὀρθῶς εἰπεῖν, ἰθῦναι. Sed v. ad Olymp. III, 5. p. 132. Simillimum nostro illud Aeschyleum Choeph. v. 769: Ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος, *nuntius absconditum erigit (manifestum facit) sermonem.*[5]) Adde nos ad Pyth. I, 137. — ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρεσὶν ἀμπλακίαι ἀναρίθμητοι κρέμανται. Schol. vet. v. 36: *Βούλεται δὲ τῆς Τληπολέμου φυγῆς ὑπεραπολογήσασθαι.* Similiter vet. v. 43. Excusatio apud alios non rara. Eurip. Hippol. v. 610: Σύγγνωθ'· ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώποις. v. 1423: Ἀνθρώποισι δέ, Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν. Apoll. Rhod. IV, 1016: Ἀνθρώπων, οἷσιν ἐς ἄτην Ὠκύτατος κούφῃσι θέει νόος ἀμπλακίῃσιν, simili excusatione. *Nati patre deo, sed matre mortali, ab errore non immunes erant, quo ne sapiens quidem vacat* v. 55. De sensu v. ἐπικρέμαμαι apud P. metaphorico conf. indd. — φρεσὶν ἀμπλ. Pyth. III, 23: Ἀμπλακίαισι φρενῶν. De Tlepolemi delicto v. ad v. 54. — τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν. Schol. vet. v. 46: Ὅπερ νῦν τε καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος βέλτιστόν ἐστι καὶ ἐν ὑστέρῳ. Ibidem perverse agitur de malo præsenti, quod possit in felicitatem futuro tempore abire, allato Tlepolemi exemplo. Immo duce contextu *incertum est, eane futuro tempore bona esse perseverent, quæ bona nobis visa sunt primo consilii atque agendi tempore, præcipue cupiditate aliqua ad agendum motis.* Paulo aliter

5) Secundum lectionem Glasgu., assentientibus censore Schützianae (Ephemerid. litt. Heidelb. 1809. T. VI. p. 292) et Welauero (Commentatt. Aeschyl. p. 13).

schol. rec. v. 46: *Τοῦτο δὲ λέγει ὑπὲρ Τληπολέμου πρῶτον μὲν εὐτυχοῦντος, ὕστερον δὲ δυστυχήσαντος, φόνον πεποιηκότος.* — *Τυχεῖν.* Scholl. v. 36. 46. *αὐτοῦ* supplent. Bene ad meam quidem sententiam. Prorsus quidem abesse poterat *τυχεῖν*. Sed Noster talibus pleonasmis non vacat, coll. Nem. V, 32 (monente Heynio): *Καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπων νοῆσαι*, i. e. *prudentissimum*. Sed poteris quoque *τυχεῖν* (*obvenire*) cum *ἀνδρὶ* jungere, coll. Böckh. nott. critt. p. 436. Idem puto scholio rec. v. 36. inesse: *Ὅπερ νῦν συμβέβηκεν ἀνθρώπῳ, τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ τυχεῖν, τουτέστι συμβῆναι, εὑρεθῆναι.* Ubi necessario legendum: *Αὐτῷ τυχεῖν.* — *Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον, Λικύμνιον.* Causam necis duplicem veteres retulerunt. Schol. rec. v. 46: *Λικύμνιον νόθον κασίγνητον Ἀλκμήνης ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ εἰς Τίρυνθα* [*παραγενόμενον* Böckh.] *Τληπόλεμος στασιάσας πρὸς αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐλαίνῳ ῥοπάλῳ βαλὼν πόῤῥωθεν. οἱ δέ φασιν, ὅτι βοῦν πλῆξαι θέλων καὶ ῥάβδον πόῤῥωθεν ῥίψας, ἀποτυχὼν ταύτης βάλλει Λικύμνιον καὶ ἀναιρεῖ.* Apollod. II, 8, 2. pro bove servum Licymnii habet.[6]) Sæviora eligit Noster, sed mitigat suo more, cum *ἀμπλακίαν* (v. 44) dicat facinus ortumque iracundia (v.

---

6) Schol. vet. v. 49: *Αἰτία δὲ τῆς ἀναιρέσεως ἐγένετο περί τινων τιμῶν· οἱ δὲ περὶ Δεινίαν καὶ Δέρκυλλόν φασιν, ἀκούσιον τὸν φόνον γενέσθαι*, coll. vet. v. 50. Diodor. Sic. IV, 58: *Τληπόλεμον δὲ τὸν Ἡρακλέους ἐν Ἄργει κατοικοῦντα λέγουσιν ἀνελεῖν Λικύμνιον τὸν Ἠλεκτρύωνος, ἐρίσαντα περί τινων.* Alia vide apud Apollodor. supra cit. Homerus Il. II, 661 sqq. eadem simpliciter memorat.

54), quo pertinere videntur, quæ apposui in nota anteced. Neque tamen remotam veramque delicti causam retinere videtur. Dicit enim hunc Alcmenes fratrem *νόθον*, utpote pellice natum, monente quoque Heynio ad l. atque ad Apollod. II, 8, 2. Schol. vet. v. 50 (coll. rec. v. 46. vet. v. 49): *Ἐκ Μιδέας τῆς παλλακίδος ἦν, Ἀλκμήνη δὲ καὶ οἱ αὐτῆς ἀδελφοὶ ἐκ Λυσιδίκης.* Sex legitimos e Lysidice filios habuit Electryo: *Γοργοφόνον, Στρατοβάτην, Φιλονόμον, Κελαινέα, Ἀμφίμαχον, Δηΐμαχον*, schol. vet. Vratisl. v. 49. Apollodor. II, 4, 5. pro Deimacho Chiromachum habet, additque tres alios: Lysinomum, Anactorem et Archelaum. Tzetza ad Lycophr. v. 932 (Müller. p. 884): *Ἠλεκτρύωνος βασιλεύοντος σὺν τῇ γυναικὶ Ἀναξοῖ τῶν Μυκηνῶν, ὧν καὶ παῖδες, Ἀλκμήνη μὲν θυγάτηρ, υἱοὶ δὲ Στρατοβάτης, Γοργοφόνος, Φυλόνομος, Κελαινεὺς καὶ ἕτεροι, καὶ Λικύμνιος, νόθος ἀπὸ Μιδέας Φρυγιακῆς.* — Phrygia erat Midea, coll. schol. vet. v. 49. Apollodor. II, 4, 5. Tzetza modo cit. — *σκάπτῳ σκληρᾶς ἐλαίας.* Hujus arboris lignum clavis baculisque veterum haud raro inservisse, sequentia docent. Hom. Od. IX, 319: *Κύκλωπος ῥόπαλον ἐλαΐνεον.* Eâdem clava coecat Ulysses Polyphemum. Odyss. l. cit. Eurip. Cycl. v. 454 (*ἀκρέμων ἐλαίας*). Anthol. Palat. XIV, cix, 2 (Incertus): *Παλλάδος ἦν στέλεχος, Ὁ κτείνων* (pupulam monstri) *ναυηγός.* Oleaginea fuit Herculis clava. Theocr. XXV, 207: *Βάκτρον αὐτόφλοιον κοτίνοιο.* Paus. II, 31, 13: *Τὸν δὲ Ἡρακλέα λέγουσιν ἀνευρόντα τὸν πρὸς τῇ Σαρωνίδι κότινον ἀπὸ τούτου τεμεῖν ῥόπαλον.* Anthol. Palat. VI, iii, 3 (Dionysius): Hercules, *τοῦτο σοι ἀγροτέρης Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης Χλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ θῆκε ταμὼν ῥόπαλον.* Ibid. IX,

ccxxxvii, 4 (Erycius): *Σκυτάλην ἀγριέλαιον*. Non alia Pollucis clava Apoll. Rhod. II, 33: *Καλαύροπα κοτίνοιο*. De aliis baculis v. Anthol. Palat. VI, cvi, 3 (Zonas): *Τὰν ἐκ κοτίνοιο καλαύροπα*, quæ Pani consecratur. IX, ccxxxiii, 6 (Erycius): *Σκηπάνιον κοτίνου*. Alios ligni ejusdem usus domesticos apud heroas homericos notat Sprengelius: Geschichte der Botanik. Edit. nov. T. I. p. 34. — σκληρᾶς. Durum inprimis olivæ lignum, coll. Forstbotanik von Bechstein. Edit. II. p. 691. Schol. vet. v. 51: *Ἀπεσκληκότος ξύλου*. Melius ligni nativa durities spectabitur. — ἐν Τίρυνθι. Diodorus supra cit. (schol. vet. v. 52: *Παραγενόμενον εἰς Ἄργος*) Argos urbem habet. — ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας. Schol. vet. v. 52: *Δύναται ἑκατέρως ἀκούεσθαι, ἔκ τε τῶν τόπων τῆς πόλεως Μιδέας, καὶ ἐκ τῶν θαλάμων τῆς μητρὸς Μιδέας, ἀφ' ἧς καὶ Ἠλεκτρύωνος ὁ Λικύμνιος*. Heynius: „Ex thalamo matris Mideæ prodeuntem," i. e. „Als er aus dem Gemach Mideas trat," interprete Thierschio, coll. Both. Faciunt itaque *Mideam ut Licymnium* Tirynthe commorantem, quum cædes fieret (coll. v. 51), quamquam Midea mater proprie in urbe sua (Olymp. X, 78) Midea haud admodum remota fuisse verisimilius videri potest. Jam vertes: *Tirynthe eum occidit, quo venerat a matre sua (et urbe) Midea*. Sed vide, ne præstet alterum illud scholiastæ: Filium *Mideæ*, ut Nostro est *ἔρχεσθαι εἰς λέχος coire*, Pyth. III, 176. Tum erit locus ἐπεξήγησις quædam minime abundans vocis *νόθος*. [7])

---

7) Strabo VIII, 6: *Ἡ δὲ ἀκρόπολις* (Tirynthis) *Λίκυμνα ἐπώνυμος Λικυμνίου· διέχει δὲ τῆς Ναυπλίας περὶ δώδεκα στάδια· ἔρημος δ' ἐστὶ κἀκείνη καὶ ἡ πλησίον Μιδέα, ἑτέρα οὖσα τῆς Βοιωτικῆς· ἐκείνη γάρ ἐστι Μίδεια, ὡς πρόνοια· αὕτη δὲ Μιδέα, ὡς*

— τᾶςδε ποτὲ χθονὸς οἰκιστήρ, *hujus quondam terræ conditor*, coll. Strab. X, 3 (de Aetolo): Χώρης οἰκιστῆρα. Paulo aliter Pyth. I, 59. Schol. vet. v. 54: Τῇ δόξῃ ὁ Πίνδαρος ἕπεται τῶν ἱστορούντων, διὰ τιμάς τινας καὶ ἀρχὰς τὸν Τληπόλεμον ἐργάσασθαι τὸν φόνον. V. quæ supra notata sunt. — *Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν καὶ σοφόν.* Legendum παρέπλαγξαν, *aberrare faciunt (a via recta)*, coll. Nem. X, 10. Hymn. hom. III, 255: Ἀπεπλάγχθην δὲ νόοιο. Eurip. Hippol. v. 239: Παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς. Deinde παρέπλαξαν (a παραπλήττω; schol. v. 56. a πλάζω; i. e. πλανάω) esset *vesanum faciunt*; haud male. — δὲ est γάρ. *Nec hoc mirum, quum non tantum omnis generis homines, sed ipsi quoque sapientes errori sint obnoxii.* Adde Böckh. nott. critt. p. 385.

V. 56—70.

Monitus a Phöbo terram petiit Tlepolemus maritimam, cui Jupiter nata Minerva aureum imbrem immisit. μαντεύσατο, *oraculum consuluit*, coll. Olymp. VI, 64. Pyth. IV, 290. Idem vero est *oraculum edere* Fragm. inc. cxxxv (Heyne T. III. p. 142. Böckh. T. III. p. 629). De εἰς pro πρὸς v. Matth. Gr. gr. p. 845. — Ὁ Χρυ-

---

Τεγέα. Schol. vet. Olymp. X, 76: Ἀπὸ Μιδέας κώμης Ἀργολικῆς, ἔνιοι δὲ πόλεως, ὅθεν καὶ Ἀλκμὴ ἡ Λικυμνίου ἀδελφῆ. Pausan. II, 25, 8: Καταβάντων δὲ ὡς ἐπὶ θάλασσαν, ἐνταῦθα οἱ θάλαμοι τῶν Προίτου θυγατέρων εἰσίν. ἐπανελθόντων δ' ἐς τὴν λεωφόρον, ἐπὶ Μίδειαν ἐς ἀριστερὰν ἥξεις. βασιλεῦσαι δέ φασιν Ἠλεκτρύωνα ἐν τῇ Μιδείᾳ τὸν πατέρα Ἀλκμήνης. ἐπ' ἐμοῦ δὲ Μιδείας πλὴν τὸ ἔδαφος ἄλλο οὐδὲν ἐλείπετο. Adde Steph. Byz. v. Μίδεια.

σοκόμας. V. ad Olymp. VI, 71. — εἶπε, *imperavit*, coll. Olymp. VI, 156. Theocr. XXX, 41: *Εἶπέν τι τοῖς ἔρωσι. Τὰ δεσμά οἱ πλῦσαι.* Non aliter φράζω. Eurip. Alc. v. 563: *Τοῖς τ' ἐφεστῶσιν φράσον, Σῖτων παρεῖναι πλῆθος.* — πλόον εὐθύν, recta via, i. e. *nullis ambagibus, illico*. Olymp. VI, fin. est εὐθὺς πλόος navigatio nullis tempestatibus obnoxia, ideoque brevis felixque. — ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν, Rhodum. Archiloch. (Liebel.) Fragm. XXX: *Νομὸν εἰνάλιον*. Nicandr. Ther. v. 827: *Ἁλὸς νομόν*. Nonn. Dionys. I, 83: *Νομὸν ὑγρὸν Ποσιδήϊον*. Deinde Q. Smyrn. X, 222: Nympha quædam *Ἀμφιάλη* in insula Rhodo. — Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς. Strabo XIV, 2: (Homerus) *οὐδαμοῦ δὴ ἐνταῦθα Δωριέας ὀνομάζει, ἀλλ' ἢ ἄρα Αἰολέας ἐμφαίνει καὶ Βοιωτούς, εἴπερ ἐκεῖ ἡ κατοικία τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Λικυμνίου· εἰ δ' ὥσπερ καὶ ἄλλοι φασίν, ἐξ Ἄργους καὶ Τίρυνθος ἀπῆρεν ὁ Τληπόλεμος κ. τ. λ.* De Lerna v. inprimis Spanhem. ad Callim. hymn. in Pall. v. 46. p. 658. 59. — ἔνθα ποτὲ κ. τ. λ. Böckhius: „Oraculum Tlepolemo Rhodum non nominat, sed, ut solet, per ambages significat, insulam dicens, ubi olim Jupiter aurum pluerit in Minervæ natalibus; unde poeta rem hanc patriæ victoris honorificentissimam narrandi occasionem capit. Cave enim putes *βρέχοι* dicendum fuisse, si hoc verbum ad oraculum referendum sit. Directe inferuntur verba oraculi; quæ a v. 35. adduntur, poetæ sunt." Quæ sint oraculi verba, atque unde incipiant, nescio; id unicum scio, oraculi fuisse, sciscitanti Tlepolemo ita respondere, ut intelligeret, quænam ipsi terra ἀμφιθάλασσος petenda esset. Poteratque oraculum alio prorsus modo Rhodum indigitare, quam Noster, cujus intererat puto, nar-

ratione ista Rhodiis honorificentissima (de pluvia Jovis aurea) suæ ἐποποιΐᾳ proprio nomine ita præludere, ut terram Phöbi fatidici maritimam copiosius ipse significaret. Copia enim dicendi poetæ est, non oraculi, quod solito verbosius fuisset, si Rhodi suæ significationi narrationem de Minervæ natalibus addidisset, quæ salvo sensu commodissime abesse poterat. Neque enim Phöbi terra confundi poterat cum alia civitate, in quam Jupiter ipse quoque aurum pluit, Argis. Ultimus enim locus non est νομὸς ἀμφιθαλάσσιος. Quare existimo, oraculi verba aut omnino non (ac ne directe quidem) afferri, aut, si hoc displicuerit, vix aliam orationis partem istuc pertinere, quam quæ agit de nive Jovis aurea, poetam vero eodem nexu *suam* de Rhodiis narrationem Minervæ appositis natalibus inchoare. Quæ dicendi libertas tum non reprehendenda videtur, ubi brevitas narrandi lyrica quæritur, oraculique alicujus verba ipsa non repetuntur. — De nive Rhodiorum aurea i. e. opibus difficile est, post viros doctissimos nova afferre. Apponam tamen, forsan a Meursio egregio præoccupata, cujus tractatio non ad manum est. Anthol. Palat. VIII, ccxx, 1 (Gregorius theologus): *Χρυσὸς μὲν Ῥοδίοισιν ἐπέκλυσε.* Et ex narratione ista colorem traxisse puto laudem Adriani imperatoris Anthol. Palat. T. II. Appendix etc. p. 830. Epigr. ccxxxiv, 11 (Incertus): *Ἄσπετον ὅς πάσαις πλοῦτον κατέχευε πόλεσσιν.* Rhodiorum opes vel seculo post Christum altero adhuc satis magnas testatur Dio Chrys. Orat. XXXI (Reiske T. I. p. 595): *Τοὐναντίον γὰρ ὑμεῖς μὲν καὶ πρότερον ἦτε πλουσιώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ νῦν ἔτι μᾶλλον ἐστέ.* Ceterum idem, quod h. v. nivem dicit, infra v. 91. pluviam vocat. De nive

poetarum impropria v. Nos ad Olymp. X, 62. — *πόλιν.* *Insulam*, *civitatem*, vel simpliciter *regionem*. Pyth. VIII, 142: *Πόλιν*, Aeginam insulam. Cf. interppr. h. v. et v. 71. nec non Liebel. ad Archilochi fragmm. LXVII. LXXXVIII. p. 175. 204. Erat Rh. Nostri tempore adhuc *τρίπολις* coll. v. 34. Tempore belli Peloponnesiaci factus *συνοικισμὸς* per eundem architectum, qui Piræo s. muniendo s. *συνοικιζομένῳ* præfuit, coll. Strabone XIV, 2. — *τέχναισι.* Sollemnis Pindaro pluralis. Olymp. IX, 77: *Ζηνὸς τέχναις.* [8]) Pyth. III, 20: *Τέχναις Ἀπόλλωνος.* VIII, 87: Alcmæon heros *συγγόνοισι τέχναις.* — *χαλκελάτῳ πελέκει.* Aesch. VII c. Th. v. 524: *Χαλκηλάτῳ σάκει.* Nonn. Dionys. XXX, 21: *Χαλκήλατον αἰχμήν.* XXXI, 12: *Χαλκήλατον ἅρπην.* Anth. Pal. XIV, LIV, 2 (Incertus): *Χαλκελάτοις χείλεσι.* Ibid. V, CCXVII, 2 (P. Silentiarius): *Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.* — *κορυφὰν κατ᾽ ἄκραν ἀνορούσαισ᾽.* Hymn. hom. XXVIII, 7: *Ἡ δὲ πρόσθεν Διὸς αἰγιόχοιο Ἐσσυμένως ὤρουσεν ἀπ᾽ ἀθανάτοιο καρήνου.* — *Γαῖα μάτηρ,* eadem, quæ Nem. VI, 3. simpliciter *μάτηρ* dicitur, coll. ibid. interprr. Adde Nos eam notionem cum similibus uberius illustrantes ad Olymp. XIII, 125. — *ἔφριξε.* Cf. Hymn. hom. modo cit. v. 9—14., ubi poeta mare et solem addit, epice. Schol. vet. v. 68: *Ἤτοι διὰ τὸ σὺν ὅπλοις γεννηθῆναι, ἢ διὰ τὴν βοὴν ἐφοβήθησαν Οὐρανὸς καὶ Γῆ.* Ultimum dictioni pindaricæ convenit.

---

8) Qui ipse *ἀριστοτέχνας* est. Fragm. incert. XIX (Heyne T. III. p. 89. 90. Böckh. T. III. p. 581): *Δωδωναῖε μεγάσθενες ἀριστότεχνα πάτερ.*

V. 71—99.

Natam Minervam Sol filios suos colere primos jussit. Quod obliti omisere, sacris factis sine igne. Eos Jupiter opibus, Minerva arte beavit. τότε. Schol. vet. v. 71: Ἡνίκα ἔμελλε τίκτεσθαι ἡ θεός. Addit idem schol.: Ἐκεῖ γὰρ μέλλειν οἰκεῖν τὴν θεόν, παρ' οἷς ἂν πρῶτον αὐτῇ θυσία ἐπιτελεσθῇ. — φαυσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας. Schol. vet. v. 71: Ὁ Ἥλιος. Vet. v. 72: Ὁ Ὑπερίωνος παῖς. Ὑπερίων δὲ εἷς τῶν Τιτάνων κατὰ τὴν τοῦ Ἡσιόδου θεογονίαν (v. 371). Adde Böckh. Explicc. p. 171. Nitsch. Mythol. Wörterb. Edit. nov. T. I. p. 895. Creuzer. Mythol. T. II. p. 155. Est Sol Rhodiorum. Epitheton veteres sæpius repetunt. Odyss. X, 138: Φαεσιμβρότου Ἠελίοιο. v. 191: Ἠέλιος φαεσίμβροτος. Hesiod. Theog. v. 957. coll. fragm. (opp. ed. Lösn. p. 442): Φαεσιμβρότου Ἠελίοιο. Eurip. Heraclid. v. 744: Λαμπρόταται θεοῦ φαεσίμβροτοι αὐγαί (Solis). Q. Smyrn. II, 209: Ἠέλιος φαεσίμβροτος. Nonn. Dionys. XXI, 284: Φαέθων φαεσίμβροτος. Tzetza Antehom. v. 51: Φαεσιμβρότου ἠελίοιο. Orph. Λιθ. v. 129: Φαεσιμβρότῳ, Soli sc. Non aliter de aurora. Hom. Il. XXIV, 785: Φαεσίμβροτος Ἠώς. Orph. Argon. v. 1082: Φαεσίμβροτος Ἠώς. Anthol. Palat. I, cxix, 27 (Incertus): Φαεσιμβρότῳ Ἠριγενείῃ. Orph. hymn. XXXIV, 8. Herm. (de Apolline): Πανδερκὲς ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα. Id. h. LXVI, 2 (de Vulcano): Φαεσίμβροτε δαῖμον. Id. h. LXXVIII, 1: Φαεσίμβροτον ἦμαρ. Tryph. v. 226: Φαεσίμβροτος Ἥρη. — μέλλον χρέος φυλ. Schol. vet. v. 71: Τὸ μέλλον πρᾶγμα. Schol. rec. v. 73: Τὴν οἴκησιν, ἣν ἔμελλεν ἡ Ἀθηνᾶ ποιήσειν ἐν

τοῖς

τοῖς Ῥοδίοις καὶ μὴ γένηταί τι ἐμπόδιον πρὸς τὸ μὴ οἰκῆσαι ἐν αὐτοῖς. Ibid. schol. rec.: Διότι ἀναγκαίως ἔμελλεν ἐκεῖ τὴν θεὸν οἰκήσειν, ἐν οἷς ἂν πρώτοις θυσία αὐτῇ γένηται. Böckhius: „*Proxime futurum debitum seu officium:* nempe Sol filiis dicit, mox futuro Jovis partu primos eos debere Minervæ sacra facere.“ Similiter Thierschius: „Des Diensts Annahm.“ Huic non adversatur usus Pindaricus, coll. indd. Sed vide, ne præstet *rem fatis constitutam proximeque futuram*, vel simpliciter *rem proxime futuram*, pro χρῆμα, πρᾶγμα; coll. scholl. Callim. hymn. in Dian. v. 104: Μέγα τι χρέος, pro χρῆμα, coll. Schneider. L. gr. v. χρέος. Adde Blomfield. glossar. in Aeschyl. Septem c. Theb. v. 20 (p. 95. Lips.) et indic. Eurip. Barnes. — παισὶν φίλοις. Heliadis. Schol. vet. v. 71: Τοῖς περὶ Ὄχιμον καὶ Κέρκαφον. Dio Chrysost. Or. XXXVII (Reiske T. II. p. 106): Ῥόδος μὲν Ἡλίου. Ejus dei imagines in insula frequentes fuisse, idem Dio testatur Or. XXX., monente B. Thorlacio, V. celeberr., in Proluss. T. I. p. 104. Nec isti Heliadæ imaginibus caruere, coll. Dion. Or. cit., Reiske T. I. p. 616. — ὡς ἂν κτίσαιεν. *Ut, simulac nata esset Dea, conderent*, pro καὶ κτίσαι κ. τ. λ. De ὡς ἂν c. optat. v. Matth. Gr. gr. p. 737. — βωμὸν ἐναργέα, aram *magnam* ideoque *conspicuam*. Schol. vet. v. 76: Τῇ κατασκευῇ πολυτελῆ τυγχάνοντα. Nec hoc male. — θυμὸν ἰάναιεν. V. ad Olymp. II, 26. pag. 81. — Προμαθέος αἰδώς. Sic scribo, non προμαθέος, ut sit: *Promethei reverentia*, non *prudentiæ reverentia*. Durum dices. Nobis, respondeo, non Græcis, qui audita hac voce (improprie licet *intelligenda*) Dei istius admonebantur, ut voce Κύπρις, Ἄρης etc. eorundem numinum, quando istæ

amorem, bellum significabant. Simillimus est Aeschyl. Prom. vinct. v. 85: Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως, Ὅτῳ τρόπῳ τῆς δ' ἐκκυλισθήσει τέχνης. Ubi omnis peribit facetia, si nomen posterius minusculâ scripseris. Idem Suppl. v. 702: Τὰν πόλιν κρατύνοι Προμαθεύς, εὐκοινόμητις ἀρχά, quod ultimum antecedentis figuræ interpretatio est. Talia pro lusu proverbiali habeo, nobis miro duroque, non Græcis, quos appellativis varie lusisse constat, coll. Elmsl. ad Eur. Bacch. v. 508. p. 68. Lips. Sensum nominis scholl. ita exprimunt: Ἡ περὶ τῶν μελλόντων πρόγνωσις, προμήθεια, προβούλευσις, τὸ προσκοπεῖν τὸ μέλλον. Contextui forsan convenientius: *Reverentia erga eum, qui consilio te juvat.* — ἀρετὰν κ. χάρμ. *Ejusmodi homines gnaviter et strenue agunt, eventuque læto ornantur.* Schol. rec. v. 81: Ὁ μετὰ τοῦ προβεβουλεῦσθαι ποιῶν τι ὁμοῦ τε κατορθοῖ τοῦτο καὶ ἡδονὴν ἔχει ἅτε κατωρθωκώς. — ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος. De h. particulæ μὰν (*enimvero*) usu v. Viger. p. 242. Omissum antea μέν. Deinde quod hoc l. νέφος λήθης est, alibi est πέλαγος. Anthol. Palat. XV, xxxix, 3 (Ignatius): Τέχνην Γραμματικήν, λήθης κευθομένην πελάγει. Adde Horat. Epod. XIV, 1: Mollis inertia cur tantam *diffuderit* imis *oblivionem* sensibus. Simile νέφος *silentii*, quod oblivionis vim habet. Anthol. Palat. VIII, xcvi, 3. 4 (Gregorius theologus): Καὶ καλὸν εἴ τι λέλειπτο μετ' ἀνθρώποισιν ὄλωλεν, Οἱ δὲ λόγοι σιγῆς ἀμφ-

4) Simillimus est proverbii usus Pyth. V, 35: Ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων ὀψινόου θυγατέρα, Πρόφασιν, i. e. si *explicare velis*: *excusationem*. Is ipse locus supra dictis bene patrocinatur.

ἐβάλοντο νέφος. Schol. vet. v. 82: Τῇ προνοίᾳ ἐπιβαίνει γε μὴν καὶ λήθης τι ἀπροσδόκητον. Supra v. 43. *errores hominum mentibus impendent*, ut *nubes* puto, coll. h. l. — καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν ἔξω φρενῶν. Ahlw. legit ὁδούς, metri causa, coll. usu Euripideo (πημάτων ὁδούς, μερίμνης ὁδούς), qui tamen pluralis non prorsus facit ad nostrum locum, reliquo Pindari usu nostræ sententiæ magis cognato satis defensum. Olymp. I, 178: Ὁδὸν λόγων. Carm. in def. sol. (Heyne T. III. p. 59. Böckh. T. III. p. 600): Σοφίας ὁδόν. Pyth. III, 184: Ἀλαθείας ὁδόν. Fragm. inc. XCIII, 3 (Heyne T. III. p. 127. Böckh. T. III. p. 648. 49): Σιγᾶς ὁδός. Addo Eurip. Hec. v. 727: Σῶν ὁδὸν βουλευμάτων. Hippol. v. 391: Τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν. Ceterum universa dictio inversionem redolet, pro φρένας παρέλκει ἔξω ὀρθᾶς ὁδοῦ. Schol. rec. v. 84: Μεταφέρει τοὺς ἀνθρώπους, ἤγουν ἔξω τοῦ ὀρθοῦ καὶ προσήκοντος τίθησιν. Simillimus Empedocles v. 304 (Sturz. p. 527): Ἠπέρ τε μεγίστη Πειθοῦς ἀνθρώποισιν ἁμαξιτὸς εἰς φρένα πίπτει, i. e. in quam πειθοῦς semitam homines veniunt. Contrarium nostræ sententiæ habes Pyth. III, 181: Εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν. Obliti ergo Heliadæ unum ex his erant, quorum ipsos pater admonuerat, quasi Προμηθεύς quidam, i. e. consilii s. præmeditationis auctor. Schol. vet. v. 84: Παρ' αὐτὴν τὴν ἱερουργίαν τοῦ κυριωτάτου πρὸς τὰς θυσίας ἐπελάθοντο. οὐκ ἔχοντες γὰρ πῦρ ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀκρόπολιν κ. τ. λ. — Καί τοι γάρ. *Et revera duplicis illius sententiæ veritas in iis se comprobabat, namque etc.* — αἰθούσας σπέρμ' .. φλογός. Schol. vet. v. 86 (coll. schol. vet. v. 84): Τὸ

πῦρ, coll. Hom. Od. V, 490 (Σπέρμα πυρὸς σώζων). Ibidem: Ὑπέκκαυμα. Deinde: Τὸν ἄνθρακα δὲ λέγει τὸν σπινθῆρα. Gloss. v. 87: Ἀνθρακιάν. Damm. v. σπέρμα (p. 2242): *Ignem, quo accendere possent sacrificium in templo*. Böckhius: *Fomes et similia*. Thierschius (T. I, p. 77. not. 12): Feuer. Melius puto non decernere, s. sit *fomes* s. *ignis*, qui ipse fomes est quodam sensu, i. e. unde *alius* ignis excitatur.⁹) — τεῦξαν δ᾽ ἀπύροις ἱεροῖς ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. Schol. vet. v. 86: Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς φησιν, ἄπυρα τοὺς Ῥοδίους ἱερὰ θύειν διὰ τὴν πρὸς Ἥφαιστον ἕνεκα τῶν γάμων ἔχθραν, ὅτι ἐπεδίωξε τὴν Ἀθηνᾶν βουλόμενος συμμιγῆναι, coll. Creuz. Mythol. T. II. p. 652. 739. T. IV. p. 226. Thorlacius l. c. p. 105: „Cur ἄπυρα sacra soli [Minervæ] destinata fuerint, tacet historia. Si conjecturis indulgere liceat, forte non improbabile videbitur istorum sacrorum solennitatem a remotissima antiquitate repetere, qua ignis usus nondum inductus fuisset. Sic θύειν de oleribus initio fuit adhibitum, nec nisi sero ad sacrificia cruenta transiit. Poterat deinceps ignis in vita quotidiana usitatus fuisse, et vetusta tamen consuetudo, sacris sine igne operandi, durasse immutata. In mytho, de quo nunc agimus,

---

9) Ovid. Metam. XV, 347: *Materies habens semina flammae*, vertente Maximo Planude (Boiss. p. 673): Ὕλην σπέρματα πυρὸς ἔχουσαν. Virgil. Aen. VI, 6: *Semina flammae Abstrusa in venis silicis*. Anthol. Palat. VI, xxxviii, 6 (Philippus): Σπέρμα πυρὸς σώζειν πέτρον ἐπιστάμενον. Deinde σπέρμα πυρὸς esse poterit *igne natus, editus*. Nonn. Dionys. XXVIII, 189: Σβεστὸν ἔχων ἀμάρυγμα, τόπερ τέκεν ἑσπερίη φλόξ, Σπέρμα πυρὸς Σικελοῖο καὶ αἴθοπος ἐσχαρεῶνος.

vix obliti fuissent Rhodii ignem ad novum sacrificii genus adferre, si religio flammis carere non potuisset. Num cæterum ipse insulæ, radiis solis obnoxiæ, situs fecerit, ut primi et rudiores incolæ carnes in sole torruerint, ideoque igne serius, quam aliæ gentes, usi fuerint, peritioribus judicandum relinquimus." Apollonii ratio per se quidem acute excogitata est, nec tamen nostro loco convenit. Heliadæ ex ea interpretatione ignem *de industria* omittere debebant, ne offenderent Minervam oblata eadem materia, cujus patronus (Vulcanus) deam violaverat. Sed Pindarus (s. Rhodii) eos *oblivisci* ignis oblationem facit. Deinde Heliadæ Minervam *recens natam* venerantur, quod vix constat de Vulcano deam tentante Erechtheumque generante.[10]) Poetæ narratio aliam interpretandi viam os-

10) Deam tentat Prometheus, cujus artificio (alii alios narrant, schol. vet. v. 66) editam e patris capite alii tradiderunt, coll. schol. vet. v. 66. et Creuzero Mythol. T. II. p. 653. Cujusnam Graecorum civitatis is mythus fuerit, non satis expeditum est. Schwenkius Etymol. mytholog. Andeut. p. 173. non male de Athenis cogitat: „Mit Hephästos trifft Prometheus zusammen in dem Schlagen auf Zeus Haupt, bey der Geburt Athene's (Apollod. I, 3, 6). Gleichwie Hephästos ergriff auch den Prometheus Liebe zu Athene, und er suchte ihr, wie Jener, Gewalt anzuthun (schol. Apoll. Rhod. II, 1249). Auch die Verehrung beyder trifft zu Athen zusammen (schol. Soph. Oed. Col. 55), und Prometheus erscheint in hoher Würde." Sunt praeterquam alia, licet h. l. non exponenda, quae probabile mihi faciant, esse Prometheum systematis antiquioris meliorisque Vulcanum, a Diis posterioribus, s. Cronidis, imperio suo privatum. Narrationem vero de Vulcano et Minerva Atticam fuisse, non Rhodiacam, nullus dubito, quamquam in sensu mythi labora-

tendit. Primo v. πρῶτοι alludit ad narrationem schol.

tur. Creuzer. Mythol. T. IV. p. 226 (coll. T. II. p. 652. 739): „Diese Göttin (Minerva) entzündet auch die Feuerkraft des Hephästus; diese leztere glühet aber auf als irdisches Feuer gegen das himmlische. Der hohen Jungfrau soll Gewalt geschehen vom tellurischen Feuergotte." Interpretationem localem et genealogicam tenendam esse, Erechtheus s. Erichthonius Atticus isto coitu editus affatim docet. Sed quonam sensu? Habesne narrationem, quae αὐτοχθόνων Atticorum ortum explanat, an unius alteriusve gentis Atticae, e. g. artificum (si quidem fuere) Hephaestidarum? Prius placet ob Erechtheum, Atticorum auctorem. Evocabat e terra αὐτόχθονα hunc ἀμήτορα dei cujusdam semen infusum. Jam quare Vulcani? Ob artem populo ingenitam. Is optime tum eligebatur, quum Minerva virgo dei alicujus libidinem excitare dicta esset. Ea enim Vulcani nuptias quidem repudiat, nec tamen omne dei consortium. Erat quippe Athenis (Creuz. Mythol. T. II. p. 738) Ἡφαιστοβούλη et Βουλαία, i. e. *Vulcanum* (*artificem*; e mente Creuzeri ibid. p. 739. *tepidos fontes e terra emittentem*) *consilio juvans*, ut aliis quoque epithetis Vulcano opifici maxime affinis est, de quo v. Creuz. l. cit. T. II. p. 308. 684. 744. 750. Schwenk. Etymol. mythol. Andeut. p. 235. Eadem vero Vulcani uxor Apollinisque mater est ex alio Atticorum mytho, coll. Creuz. ibid. Quod priori mytho non repugnat. Erat enim *dei* alicujus, non *terrigenae*, ortus narrandus. Aliter priorem mythum tractat Schwenkius l. c. p. 178: „Da Athene ebenfalls Künstlerin war, und selbst darum die Hephästische hiefs, so ward eine Liebe dieses Gottes zu ihr erdichtet; und weil die Keuschheit der Göttin derselben widerstrebte, nahm sie eine andere Richtung, und Erichthonius kam in diese Legende, der doch in einem etwas nahen Verhältnifs zu Athene stehen sollte." Denique Vulcanus et Minerva *connubio juncti* αὐτόχθονας Atticos generant teste Critia Platonis (opp. Bip. T. X. p. 40). Timaeus (T. IX. p. 293) Terram addit.

vet. v. 71 (coll. Diodor. Sic. V, 56): Ἐχεῖ γὰρ μέλλειν οἰκεῖν τὴν θεόν, παρ' οἷς ἂν πρῶτον αὐτῇ θυσία ἐπιτελεσθῇ. Deinde contentio inter Rhodum aliamque Græciæ civitatem (Diod. l. c. Athenas habet, coll. scholl. Pind. ad v. 86) significari videtur, utra Minervæ cultum prior habuerit. E Pindari (s. Rhodiorum) narratione priores deam Rhodii coluere, sed commisso vitio. Eo vitato altera civitas Minervam deinde (Diod. l. c.: Τὸν δὲ τότε βασιλεύοντα τῶν Ἀθηναίων Κέκροπα ἐπὶ τοῦ πυρὸς θῦσαι ὕστερον) coluit, quare de eadem quoque dici quodammodo poterat, quod habet schol. vet. v. 71: Συνέβη ἐν πρώτοις Ἀθηναίοις θῦσαι, sc. igne. Denique Minervæ Rhodiacæ cultus summæ antiquitatis (coll. Creuz. Mythol. T. I. p. 172) aliquid retinuit, cum fuerit ἀναίμακτος s. ἄπυρος. Ejus formæ excusatio quæri tum poterat, quum non tantum non ubique (coll. Creuz. ibid.) deorum sacra igne perficerentur. Talem vero excusationem redolet illud Pindari Diodorique de oblivione Heliadarum, quod simul summum eorundem studium exprimit, reliquos in dea colenda prævertendi. Postremò de cultu Rhodiorum solari adi quoque Jacobs. Anthol. gr. Lips. T. VIII. p. 353, 362. T. IX, p. 52. — ἄλσος. Gloss. v. 89: Ἱερουργίαν. Melius schol. rec. v. 79: Ναόν, coll. Heyn. ad l. — ἐν ἀκροπόλει, Lindiorum, coll. interppr. Anthol. Palat. XV, xɪ, 1 sqq. (Incertus):

Ἐσσὶ μὲν ἀρχαίης Λίνδου κλέος, Ἀτρυτώνη,
δεξαμένης ὄχθοις οὐρανίοισιν ἄκρας.
μέζων δ' αὖ κατὰ γαῖαν ἐπηράτου ἔπλετο φήμη
παρθενικῆς, γλαυκῶν πλησαμένης χαρίτων.

Ubi pro ἐπηράτου legere poteris ἐπήρατος, coll. Pyth. V, 98: Ἐπήρατον κλέος. Isthm. VI, 17: Δόξαν ἐπήρα-

τον. Reliqua hujus epigrammatis, quæ p. 143. tentavi, docent, de oliva quoque inter Rhodios atque Athenienses contentionem fuisse. — κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν πολὺν ὗσε χρυσόν. De oblivionis damno Rhodiis illato apud Nostrum Rhodios laudantem nihil; immo bona tantum refert, quæ ex obsequio strenue præstito in eos redundarint. Schol. rec. v. 89: Ἐκείνοις μὲν ἤγουν χάριν ἐκείνων τῶν Ῥοδίων. Dativus est vulgaris atque inter ἀγαγὼν et ὗσε ambiguus. Nostrum locum exprimere videtur Himer. Ecl. XIII, 34 (Wernsd. p. 236., coll. ibi Wernsd.): Ῥοδίους μὲν δὴ λόγος ὑσθῆναι χρυσῷ, χρυσῷ ἐπ' αὐτοὺς τοῦ Διὸς νεφέλην ῥήξαντος. Adde quos ad v. 63. e Meursio citat Böckhius. Χρυσίου πόντον de auri copia Phönix habet Athenæi (Chöril. ed. Näke p. 227). Aurum opes esse possunt, quas parabat mercatura, quod videtur quoque Thorlacio l. c. p. 107. Neque tamen excluserim soli fertilitatem, de qua v. infra. — Αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε τέχναν πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν. Schol. rec. v. 89: Παρεῖχεν αὐτοῖς κρατεῖν τῶν ἐπιχθονίων κατὰ πᾶσαν τέχνην διὰ χειρῶν ἀριστοπόνων. Eandem ordinis simplicitatem tenent Heynius Böckhiusque. Aliter Thierschius: „Sie selbst auch lehrte die Künste der Menschen Alle dem Volke, die Göttin dunkelen Blicks, und der Händ' auszeichnend Thun.“ Verbis Pindari vix convenienter. — ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον. Clari fuerunt Heliadæ mirabilibus operibus, sed cum veneficii præstigiarumque infamia, coll. interppr. Eam ob causam simulacra sua vincire dicebantur, ne effugerent, schol. rec. v. 95., coll. Polemone apud schol. vet. v. 95. Idem miraculum redolet Hom. Il.

XVIII, 417., cit. schol. vet. v. 95. Eam notam primum removet v. ὁμοῖα, deinde *sententia: Δαέντι* etc. *Non erant viva, sed vivis similia.* Alio sensu dicebantur Rhodiorum simulacra histrioribus similia, de quo v. Dio Chrysost. Or. XXXI (Reiske T. I. p. 647). — *ἦν δὲ κλέος βαθύ.* Pyth. I, 127: *Βαθύδοξοι.* Anthol. Palat. IX, DLXXV, 3 (Philippus): *Βαθυκλεὲς οὔνομ' Ὁμήρου.* Idem fuit viri nomen Pausan. III, 18, 6. — *Δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει.* Sententia multiplicis ambiguitatis, primum propter *καί.* Schol. rec. v. 98: *Τὸ καὶ ἢ Ἀττικόν, ὥσπερ φαμὲν τὸ τί καὶ ποιήσω; ἢ οὕτω· καὶ τῷ δαέντι ἤγουν τῷ μαθόντι εὐφυεῖ τελέθει καὶ ὑπάρχει καὶ ἡ σοφία μείζων τῆς ἐξ εὐφυΐας μόνης, ἄκρατος καὶ ἄδολος. Λέγει δὲ διὰ τοὺς Ῥοδίους ὡς ὄντας καὶ δραστηρίους τῷ νῷ καὶ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς διδαχθέντας.*[11]) Eam rationem si a priori distinguere volueris, *καὶ* erit *adeo.* Si non distinguis, eum sensum fundet, quem habet Bothii versio deinde allata. Jam vero de *μείζων* quærendum. Scholiastes modo allatus comparativum opponit *εὐφυΐᾳ*: Sapientia, quam non sola ingenii felicitas, sed etiam extrinsecus parta doctrina gignit, est *ἄδολος,* coll. Demosthene, quem citat Valcken. ad Ammon. T. II. p. 70. Lips. Acute. Sed poteris quoque v. *μείζων* aliorum hominum sapientiæ opponere, ut sit *σοφ. μ. sapientia solito* major. Ita post Schmidium Heynius, Böckhius, Thierschius; bene, puto. Bothio *δὲ καὶ* jungenti locus hunc sensum habet: „Auch ist grösser des kundigen Manns Weisheit, unent-

---

11) Mirifice ibidem: *Τῷ μαθόντι καὶ ἡ ἄδολος σοφία μείζων γίνεται.*

stellet von Trug." Ita loci ambiguitas non ejicitur, sed augetur, coll. Böckh. Explicc. p. 173. — ἄδολος. Schol. vet. v. 98: Ἀδύνατον γάρ, ἔν τισι ποιήσασθαι ἐπίδειξιν μὴ μαθόντα, i. e. sine impedimento s. periculo, coll. schol. ibid.: Ἀνεμποδίστως. Ad verum propius accedunt ibid. alii Græcorum: Ἔντεχνον αὐτὴν λέγουσιν καὶ ἄδολον, ὅ ἐστιν ἁπλῆν. Sensum aperit sola Rhodiorum historia, de qua v. interprr. Præstigiarum insimulati erant antiquissimi Rhodii, s. Heliadæ, coll. iis, quæ de Telchinibus congessere docti. Denique Heynius: „Scilicet respici suspicor *Telchines*, qui olim in Rhodo fuere, mirabiles operibus et ipsos claros, sed cum veneficii infamia: v. Diodor. V, 55. Iis nunc opponuntur seriorum artes." Falsum. Ab Heliadis ipsis, non a posterioribus infamia veneficii removetur. Id suadet contextus, qui Heliadarum Minervæ sacrificantium subjectum aperte continuat. Noster itaque, Rhodiorum encomiastes, eorundem artis quendam florem ad remotissimum ævum rejicit, coll. Thierschii Epochen der bildenden Kunst unter den Griechen. Dissert. II. p. 55.; quo jure, ipse viderit. — De Telchinibus post Meurs. et nostri l. interprr. legatur nunc Höckii doctissimi Creta T. I. p. 345—356.

V. 100—140.

Poeta ascendit ad insulæ Rhodi ortum, unde, Heliadis repetitis, ad Tlepolemum revertitur. Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ ῥήσιες. Rhodiorum narratio antiqua; quæ an fuerit ante Pindarum a nullo poetarum tradita, ut Böckhio videtur cum scholl. v. 100., mihi dubium est. Immo, quum istæ ῥήσιες *antiquæ* fuerint,

Rhodiorum ante Pindarum encomiastas de insulæ originibus cecinisse, aliqui suspicabuntur. Schol. rec. v. 100: *Λόγοι ἀνθρώπων ἐκ πολλοῦ χρόνου ᾀδόμενοι.* — *δατέοντο.* Müllerus ad Lycophr. v. 629 (T. I. p. 110). „Hom. Il. XXIII, 121: *Ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,* quod respondet τῷ Latinorum: *carpere viam,* ut Heyne ad h. l. annotat, et *secare æquor.* Fortasse ap. Pind. Ol. VII, 103: *Χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι* voc. *δατεῖσθαι* eidem est subjectum potestati." Commentum, Pindari contextu refutatum, qui de distributione singularum terræ partium inter Cölites agit. — *πελάγει ποντίῳ.* Ahlw.: „Scribendum *ποντίαν* ex v. 11 [24]." Immemor fuit Vir egregius pleonasmi admodum triti. Pyth. IV, 69: *Εἰναλίᾳ ἅλμᾳ.* v. 447: *Ἔν τ' ὠκεανοῦ πελάγεσσι.* Fragm. inc. XLIX, 3 (Heyne T. III. p. 107. Böckh. T. III. p. 679): *Ἐν πόντου πελάγει.* Hymn. hom. XXXIII, 15: *Ἁλὸς πελάγεσσιν.* Archiloch. Fragm. LV: *Ἁλὸς πελάγεσσιν.* Theogn. v. 106 (Bekker.): *Πόντον ἁλός.* Soph. Antig. v. 345: *Πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν.* v. 955: *Πελαγίων ἁλός.* Euripidea v. in indice Barnesianæ vv. *ἅλς, πέλαγος, πόντος.* Apollon. Rhod. III, 348: *Πελάγη ἁλός.* Diog. Laert. IV, 26. p. 242 (Meibom.): *Πελάγεσσιν ὠκεανοῖο.* Nonn. Dionys. XLIII, 159: *Ἁλὸς ἁλμυρὸν ὕδωρ.* Q. Smyrn. XIV, 539: *Ἁλὸς ἅλμην.* Orph. hymn. XLVIII, 7: *Πόντος ἁλίδουπος.* Anthol. Palat. VII, ccccxcv, 3 (Alcæus Messenius): *Σῶμα δὲ πόντος Ἔκρυψ' Αἰγαίῳ ῥαινόμενον πελάγει.* Alia congessit Liebel. ad Archil. supra allatum. — *ἁλμυροῖς βένθεσιν.* Idem, quod *ἁλὸς μυχοὶ* Pyth. VI, 12. — *ἔνδειξεν.* Gloss. w. 106: *Ἀνέμνησεν.* — *ἁγνὸν θεόν.* Ob lucis naturam, quæ ipsa quoque *pura* dicitur. Pyth. VI, 14:

Φάει καθαρῷ. IX, 159: Χαρίτων καθαρὸν φέγγος. Fragm. inc. CXVIII (Heyne T. III. p. 129): Καθαρὸν ἁμέρας σέλας. Fragm. inc. XXXIII (Heyne T. III. p. 96. Böckh. T. III. p. 630): Ὀπώρας ἁγνὸν φέγγος. — μνασθέντι. *Mentionem facienti*, ut Olymp. VI, 156. μεμνῆσθαι. — ἄμπαλον. Böckhius (adstipulante Thierschio) legit ἂμ πάλον μέλλεν θέμεν, i. e. ἀναθέμεν, quod „a πάλος non magis formetur ἀνάπαλος (ἄμπαλος), quam a λόγος substantivum ἀνάλογος, quam *resors* a *sors*." Verum ab ὁδὸς descendit ἄνοδος, ἀνάπαυλα a παῦλα, ἀνάπνευμα (ἄμπνευμα) a πνεῦμα etc. Quare cum Ahlwardtio ad ἄμπαλον recurro. — αὐξομέναν. A plantis petitum, coll. βλάστα v. 127. Schol. rec. v. 119: Ἀναδιδομένην. Bene. Schol. vet. v. 111., minus simpliciter: Ἀναβλαστῆσαι θάλλουσαν ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ πάσας ὑπερβαίνειν. — πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὔφρονα μάλοις. Rhodus cœlum solumque felicissimum habet, coll. Both. T. I. p. 110. Rhodi fecunditatem spectat Nonn. Dionys. XIV, 47: Εὐκάρποιο Ῥόδου. Q. Smyrn. X, 222: Ῥοδίων ἐν πίονι γαίῃ. — χρυσάμπυκα. De hac voce v. schol. vet. v. 118. Spanhem. ad Callim. hymn. in Cer. v. 126. p. 822. Schneider. L. gr. v. ἄμπυξ. Nostro Musæ Horæque sunt χρυσάμπυκες, coll. indd. — Λάχεσιν. Schol. vet. v. 117: Πιθανῶς δὲ τὴν Λάχεσιν παρέβαλε, ἐπεὶ περὶ κλήρου [λάχος Ἀελίου v. 107] ὁ λόγος, coll. Tzetza ad Lycophr. v. 144 (Müller. p. 406). Deinde Parcarum una adest, quum sermo sit de *nascente* Rhodo, coll. ad Olymp. VI, 72. p. 199. — χεῖρας ἀντεῖναι etc. Alibi Parcæ pactum confirmant. Nonn. Dionys. XLII, 527: Ἔμπεδος ὅρκος ἔην Κρονίδης καὶ γαῖα καὶ αἰθὴρ Καὶ στυγίαν ῥαθάμιγ-

γες ἐπιστώσαντο δὲ Μοῖραι Συνθέσιας. — θεῶν ὅρκον μέγαν. Habentur tres formulae de jurantibus Diis, varia spectantes, sc. μέγας ὅρκος, θεῶν ὅρκος, θεῶν μέγας ὅρκος. Hymn. hom. I, 79: Μέγαν ὅρκον. II, 383: Μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὅρκον. III, 26: Ὤμοσε δὲ μέγαν ὅρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν, Ἁψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο. Orph. Λιθ. v. 395: Μέγαν ὅρκον. Hymn. hom. IV, 260: Θεῶν ὅρκος, ἀμείλικτον Στυγὸς ὕδωρ. I, 83. coll. 79: Θεῶν μέγαν ὅρκον ὄμοσσεν· Ἴστω νῦν τάδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν. Odyss. II, 377: Θεῶν μέγαν ὅρκον. Hymn. hom. II, 318: Θεῶν μέγαν ὅρκον, Ἢ κεφαλῇ νεύσας ἢ ἐπὶ Στυγὸς ὄβριμον ὕδωρ. His adde, quae contulit Meurs. ad Lycophr. Cass. v. 704 (Müller. p. 1277 sqq.). Vides, per varia jurasse Deos, sed Stygem fuisse maximum juramentum. Quidnam ex istis eligendum sit, locus noster non indicat. — μὴ παρφάμεν. Schol. vet. v. 119: Μὴ ἀπατῆσαι, μὴ παραλογίσασθαι (coll. Böckh. Explicc. p. 173). Idem deinde: Τουτέστιν ἐπικυρῶσαι τὸν τῶν θεῶν ὅρκον· τοῦτο δὲ ὡς ὀμωμοκότων αὐτῶν φυλάξειν τὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ κρυπτομένην νῆσον. Simplicius est: *Jussit jurare, nec pejerare, i. e. verifice jurando promittere*, coll. v. 124: Λόγων κορυφαὶ ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι. Pejerabant enim vel dii, coll. hymn. Hom. II, 384 sqq.; quibus adde, quae congessit Meurs. l. c. p. 1278. 79. Aliis παρφ. erit *recusare*, pro παραιτεῖσθαι, coll. Heyn. Hoc parallelismum non injucundum efficit. Nec tamen prior ratio displicet, maxime ob v. 124. — Κρόνου σὺν παιδί. Magna Parcae cum Cronida jurantis dignitas,

quum alibi Jupiter sit omnium summus, coll. indd. Pind. Verum dea ista advocatur ob Rhodum nascentem, coll. iis, quæ supra diximus. — *ἑᾷ κεφαλᾷ.* Quasi diadema, coll. ad Olymp. VI, 103. p. 210. Oratione pedestri: *Sibi.* — *τελεύτασαν.* Activum pro passivo, coll. Pyth. IV, 33: *Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει, exitum habebit istud ostentum.* Aeschyl. Choëph. v. 523: *Καὶ πῆ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;* Jam sensus ambiguus est. Potest ad verbum verti: *Finiebantur* λόγων κορυφαί, i. e. *loqui desiit Parca*, simili specie pleonasmi ut Hymn. hom. I, 89: *Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον*, i. e. *jurasset ac jurare desiisset.* Vitato pleonasmo scholl. vet. et rec. v. 124: *Ἐτελειώθησαν, ἀληθῆ ἐποίησαν τὰ δόξαντα, ἐπληρώθησαν, eventum suum habuere*, coll. schol. rec. v. 125., Heynio, Böckhio Bothioque. Et accinere videtur Pyth. IV, 33. modo cit. Sed prior ratio ut magis epica præplacet, posteriore rejecta, quum frigidiusculam docendi ubertatem mihi quidem habere videantur hæc: Eventum suum habuere λόγων κορυφαί, ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι. Immo e vv. ἐν ἀλαθ. πετοῖσαι per se consequebatur *eventus.* De reliquis Heynius: „*Ἐτελεύτασαν ἐν ἀλαθείᾳ*, σὺν ἀλ., pro ἀληθῶς, *vero eventu.* *Ἐτελεύτασαν πετοῖσαι* ornate pro simplici [*ἐτελεύτασαν*].“ Sed ἐν ἀλ. πετ. solummodo prædicatum est vv. λόγ. κορ., non v. τελεύτασαν. — *λόγων κορυφαί.* Pyth. III, 141: *Λόγων κορυφὰν ὀρθάν*, citante Heynio. Empedocl. v. 32 (Sturz. p. 514. 551): *Κορυφὰς ἑτέρας ἑτέραισι προσάπτων Μύθων, μήτε λόγων ἀτραπὸν μίαν*, interpretante Plutarcho (De def. oracc. c. 15. Wyttenb.): *Τοῖς πρώτοις τὸ προσῆκον ἐπιθεῖναι τέλος*, Sturzio: *Sublimitatem orationis nimiam, audaces tropos et fi-*

guras. Utrumque dubium, maximopere posterius. Böckhius: *Dicta prædara* [i. e. χορυφαῖα?]. Aliud suadet usus. Pyth. IV, 206: *Ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων ἴστε*, quod, si etymon spectes, vix diversum erit a *χορυφαῖς λόγων*, ut sensus sit: *Finis, summa sermonis, narrationis*, i. e. narratio ipsa, cujus circumlocutionis sensus nec Heynium latuit, coll. nobis ad Olymp. II, 57. pag. 94. Nec aliter schol. vet. v. 124: *Τῶν λόγων τὰ κεφάλαια*. Gloss. v. 125: *Ἀποφάσεις*. Rec. ibid.: *Λόγοι*.[12]) Vi magis propria i. e. *desinendi* gaudet *καρανοῦσθαι* Aeschyli loco supra allato. Poterisque eam significationem, si prior ratio displicuerit, formulæ Pindaricæ applicare. Sed obest pleonasmi suspicio, in Nostro tamen non admodum rari. — *ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι*. Böckhius: *Dicta, quæ vera ceciderant ab ore divino* [coll. ῥίπτειν ἔπη etc., de quo v. Nos ad Pyth. VI, 37]. Bothius: In Wahrheit gewandelt. Thierschius: In die Wahrheit fallend. Ego de sortibus oraculorum cogito, quod minime alienum a loco Pindarico. Incert. Rhes. v. 183: *Ἐν κύβοισι δαίμονος*. Brunck. gnom. *Γνωμ. μονοστ.* v. 233: *Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι*. Aeschyl. Suppl. v. 90: *Πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ, Κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον*, ubi sortium palæstræque (de sola palæstra vix bene cogitat Spanhem. ad Callim. hymn. in

---

12) Nostram loci interpretationem firmari video Hesiodi loco Opp. et D. v. 105: *Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν σοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω, Εὖ καὶ ἐπισταμένως*, *summatim narrabo*, vel simpliciter *narrabo*. Ubi tamen videndi interprr. Deinde ἀποκορυφοῦν est *summatim respondere* Herodot. V, 73., coll. Schweigh. L. her. T. I. p. 84. et Schneider. L. g. v. κορυφή et κορυφόω.

Pall. v. 135. p. 728) usus mixtus videtur. Eurip. Iphig. Taur. v. 121: Πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον. Jon. v. 422: Χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπήλυσι. Non aliter ἐκπίπτειν de oraculis, coll. Wyttenb. ad Eunapium Boiss. T. II. p. 225. Ex eodem fonte manasse puto illud πίπτειν latioris significatus, s. *accidere*. Eurip. Or. v. 592: Οἷς δὲ [γάμοι] μὴ πίπτουσιν εὖ. Jon. v. 414: Ἅ τε νῷν συμβόλαια πρόσθεν ἦν, Ἐς παῖδα τὸν σὸν μεταπέσοι βελτίονα. Hippol. v. 713. Iphig. Aul. v. 1322: Τὰ νῦν πεπτωκότα.[13]) Hel. v. 1082: Τὸ δ' ἄθλιον κεῖν' εὐτυχὲς τάχ' ἂν πέσοι. El. v. 1104: Τὰ μὲν γὰρ εὖ, Τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν. Alc. v. 1120: Τάχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις. Q. Smyrn. X, 427: Θεοὶ ἑτέρωσε βάλοντο. Jam ἐν ἀλαθείᾳ dictum sit pro εἰς ἀλ., an pro σὺν ἀληθείᾳ, ἀληθῶς, ego nescio. Cf. tamen Nem. IV, 66: Γνώμαν φαμαὶ πετοῖσαν. Olymp. IX, 19: Χαραιπετέων λόγων. — ἁλὸς ὑγρᾶς, pleonasmo epico, pro simplici ἁλός, coll. Pyth. IV, 70., Damm., ind. Eurip. Barnes. v. ὑγρ., all. — ὀξειᾶν ἀκτίνων. Olymp. III, 44: Ὀξείαις αὐγαῖς ἁλίου. — ποτέ. A parte poetæ narrantis, ut supra v. 62. — Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς. *Sol*. Recurrit P. ad Heliadas, supra ob Jovis Minervæque favorem laudatos. Ceterum eorum h. l. laus late patet. Quare superiora repete de arte ipsorum statuaria, additis iis, quæ Böckhio monente habet Diod. V, 55. 57. Ob peritiam navalem (coll. Diod.) dicti ἔκγονοι Ῥόδης καὶ Ποσειδῶνος, coll. Tzetz. ad Lyc. v. 923 (Mül-

---

13) Tesserarum ludum Euripides respexisse Valckenaerio videtur ad Hippol. p. 247. Lips. Adde Monk. ad eund. locum p. 88. Lips.

ler. p. 878. 79). Deinde in septem filiorum Solis nominibus variatur, coll. scholl. De statuis vero Heliadarum istorum rhodiacis v. Dionem Chrysostomum deinde cit. pag. 276. — παραδεξαμένους. Schol. rec. v. 132: Ἢ ἀπὸ τοῦ Ἡλίου ἢ ἀπ᾽ ἄλλων διδασκάλων. Minervam Heliadarum magistram habuimus v. 91. — De ἐπὶ temporali cfr. Matth. Gr. gr. mai. p. 855. — εἷς. Ejus nomen tacet Noster. Schol. dicit Cercaphum. — τρίχα δασσάμενοι. Institutum doricum ad ævum remotius cum Homero Il. II, 668. refert, monentibus interprr., ut v. 92. p. 266. artium apud eosdem florem. — γαῖαν πατρωΐαν. Ea jungit schol. vet. v. 138., adstipulante Böckhio Thierschioque. Structuram vulgarem (πατρωΐαν μοῖραν) Hermannus (Heyne T. III. p. 298), quem Ahlw. sequitur, minus feliciter me quoque censente defendit, de quo v. Böckh. Explicc. p. 174. Et alibi γᾶ et πατρῴα jungitur. Pyth. IV, 517: Πατρῴας ἀπὸ γᾶς, coll. Olymp. II, 27. Isthm. I, 51. De πατρῷος et πάτριος v. ad Pyth. IV, 391. — ἄστεων μοῖραν. *Urbes, quæ singulæ singulorum portio erant.* — Κέκληνται δέ σφιν. *In ipsorum honorem, s. ab ipsis.* Argutatur schol. rec. v. 140.

V. 141—159.

Redit ad Tlepolemum, a quo multis interjectis deflexerat inde a v. 62. Magnus heroi honor habetur ludis sollemnibus, in quibus Diagoras bis vicit. Inde ad reliquas viri victorias fit transitus. Τόθι. In insula Rhodo, non in una urbium modo dictarum. — λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκύ. *Monumentum aliquod?*

coll. iis, quæ deinceps afferemus. Sed præstat, de ludis funebribus cogitare, quæ constabant sacris certaminibusque, coll. ad Olymp. V, 11. pag. 176. Verbo enim *ἵστημι*[14]) de ludo condendo Noster utitur, coll. Olymp. II, 6. X, 70., coll. III, 39., deinde valde cognata (victoria et pompa triumphalis) *λύτρον καμάτων* et *ἄποινα μόχθων* dicuntur, coll. Isthm. VIII, 1. Nem. VII, 23. Quamquam h. l. *συμφορὰ* ab istis laboribus diversa est. Schol. vet. v. 141: *Λυτήριον τῆς φυγῆς διὰ Λικύμνιον.* Rec. ibid.: *Τῆς πλάνης, ἧς ἐπλανήθη.* Sed *λύτρῳ* cædis exsiliique jam antea gavisum puto, coll. Hom. II, 668: *Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδὸν ἠδὲ φίληθεν ἐκ Διός,* sc. a Tlepolemo adducti, a quorum felicitate Tlepolemum quis excludet? Postea Troiam cum Achivis petit Rhodiorum dux *ἠΰς τε μέγας τε* (ibid. v. 653. coll. V, 628). Regemque Rhodiorum vocat schol. rec. v. 141., quod fuerit *λύτρον* exsilii, coll. schol. vet. v. 141: *Λυτήριον δὲ τῆς συμφορᾶς τὴν μετοίκησίν φησι καὶ τὴν αὐτόθι τοῦ βίου διατριβήν.* Quid? quod Nonno Dionys. XIV, 41. Rhodus est *Tlepolemi terra*. Jam ut concedam interpretationem vulgarem, minime tamen excluserim ultima Tlepolemi fata, qui procul a patria decimo ærumnosi belli anno occubuit, coll. Hom. Il. V, 655 sqq. et schol. rec. v. 141. — *μάλων τε κνισσάεσ-*

---

14) Significationem verbi *ἵστημι* alienam admiscere videtur Böckhius Explicc. p. 174: „*Συμφορὰ οἰκτρὰ* est caedes Licymnii et exilium, quae Tlepolemo compensantur *appenso quasi redemtionis pretio* (*ἱσταμένῳ λύτρῳ*).“ Praestabit significatum verbi pindaricum tenere, de quo v. supra. Deinde compensationis notionem in *λύτρῳ* videbis.

σα πομπά. Sacra ante certamen memorata, coll. ad Olymp. V, 11. pag. 176. — κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. Idem puto quod ἀέθλων κρίσιν Olymp. III, 37. ibique notata (p. 149). Consequens posuit Pindarus pro antecedenti, i. e. *certaminibus*. Eos ludos Tlepolemia dicta, e schol. rec. v. 141. vett. v. 145. 147. constat. Scholl. vett. v. 146. 47. Pindarum mendacii insimulant, non prudentius afferentes argumentum, quam Istri locum ἐν τῇ περὶ τῶν Ἡλίου ἀγώνων: Ῥόδιοι τιθέασιν Ἡλίου ἐν Ῥόδῳ γυμνικὸν στεφανίτην ἀγῶνα. 15) Quasi hic alios ludos ejusdem insulæ exclusisset. Immo Ister variarum regionum ludos solares enumerans ludum quoque Rhodi apponit, quem ibidem e reliquis eminuisse per se probabile est. In his Tlepolemiis præmium fuit λεύκινος στέφανος (coll. scholl.), qui Herculis admonet, a quo fuit λεύκη in Græciam allata, coll. Paus. V, 14, 3. Nec absimile vero, quod habet schol. vet. v. 145., Ἡράκλεια quoque in Rhodo celebrata. Et poterat uterque ludus coalescere. Idem Böckhio videtur de ludis Tlepolemiis solaribusque. Deinde templum Tlepolemo exstructum narrat schol. rec. v. 141. ab iis, qui ossa ejus domum retulerant. Ad similem honorem pertinet Anthol. Palat. T. II. Appendix etc. p. 753. Epigr. IX, 45 (Aristoteles de *monumentis* heroum agens):

Ἄδ' Ἡρακλείδην ῥηξήνορα θυμολέοντα
Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ῥόδος.

---

15) Adde locum fragmentis Phanodemi, Demonis, Clitodemi atque Istri, quae a. 1812. edidit Siebelis, de Pausania nuper egregie meritus.

Dio Chrysost. Orat. XXXI. s. Rhodiaca (Reiske T. I. p. 616): *Οἷον οὖν ἐστιν Ἡρακλέους, ἢ Τληπολέμου, φέρ' εἰπεῖν, ἢ τῶν Ἡλίου παίδων τινὸς ἀνδριάντα.* — *τῶν ἄνθεσι.* Improprie (coll. Olymp. III, 6) pro coronis s. decoribus. Fuit enim *στέφανος λεύκινος*, de quo supr. — *ἐστεφανώσατο.* V. pag. 243. Addo Aristophanem (Suid. v. *ἀκαδημία*): *Στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ.* Dion. Chrysost. Or. XXXI (Reiske T. I. p. 569): *Στεφανωσαμένους καὶ τῷ βωμῷ προσελθόντας.* Non aliter *στέφεσθαι.* Anthol. Palat. II, 36. 367 (Christodori ἔκφρασις): *Δάφνῃ Στεψάμενος.* Ibid. T. II. p. 641. Epigr. LVI, 3 (Incertus): *Οὐ γὰρ ὅ γ' ἀμφήριστον ἑλὼν ἐστέψατο νίκην.* Ibid. pag. 799. Epigr. CXXIII, 2 (Incertus, s. Orpheus, coll. Orph. p. 474. Herm.): *Στεψάμενον πίτυσιν.* Ibid. IX, CCCLXIII, 3 (Meleager): *Γαῖα δὲ κυανέη χλοερὴν ἐστέψατο ποίην.* Similiter *ἐρέφω.* Oppian. Cyneg. IV, 200 (Schneider.): *Πολλοῖσιν ἐρεψάμενος κοτίνοισιν.* — *κλεινᾷ Ἰσθμῷ.* Nem. V, 68: *Κλειτὰν Ἰσθμόν.* — *ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ*, sc. *νίκην*, de qua omissione videndus L. Bos. Ellips. gr. p. 320. 21. Schäfer. Ad *ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ* cfr. Viger. p. 621. — *κρανααῖς ἐν Ἀθάναις.* Olymp. XIII, 52: *Κραναοῖς ἐν Ἀθάναισιν.* Nem. VIII, 19: *Κραναοῖς ἐν Ἀθάναισιν.* Athenarum (Atticæ) epitheton verum quidem, sed minus honorificum, quod usu epico excusatum consecratumque esse poterat. — *ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν.* Adeantur præ ceteris Spanhem. ad Callim. hymn. in Pall. v. 35. pag. 646—49. et Böckh. Explicc. p. 175. Ceterum loci dictio satis mihi persuadet, *ἀσπίδα* h. l. non esse clypeum, quem Diagoras pro victoria concessum in patriam abstulerit, sed cui inscriptum fuerit ejus nomen. Erat puto is clypeus Ar-

gis non aliter collocatus, ac λιθίνα ψᾶφος Megarensis, quæ teste v. 157 sqq. οὐχ ἕτερον habebat λόγον. Sed poteris quoque cum scholl. vett. v. 152. 153. ἔγνω pro ἐγνώρισε (*notam fecit*) sumere, coll. Olymp. VI, 151. ibique nott.; tum erit χαλκὸς clypeus, quo victores ibi donatos ferunt. Nihilominus præfero rationem priorem ob contextum sequentium (coll. schol. vet. v. 153), ob v. 157. atque Olymp. VI, 162. ibique nott. Denique nota schol. rec. v. 152: Ἐδεξιώσατο αὐτὸν νενικηκότα.[16]) — τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα καὶ Θήβαις. Simplicissimum erit, de iis *artis operibus* cogitare, quæ victor sibi concessa domum non abstulit, i. e. statuis *ipsi in certamine positis*. Suadent non tantum antecedentia, sed et sequentia, ubi de rebus stabilibus sermo est, sc. institutis, locis, lapide Megarensi. Erat, quum ἔργα ob subsequens ἀγῶνες mihi essent *certamina* (*ludi*), quod Astio quoque Bothioque placuisse video, obloquente Böckhio Explicc. pag. 175: „Sane ἔργα quodammodo sunt certamina, sed nonnisi ea ratione, ut *facinora victorum in certamine* sint; *ludi*, in quibus certatur, ἔργα dici non possunt: neque hoc ullo loco reperies, ne Ol. XIII, 37 [54] quidem." In ultimum suo tempore inquiremus. Satis est, apponere Olymp. IX, 127: Ὅτ' ἀμφότεροι κράτησαν μίαν ἔργον ἀν' ἁμέραν. X, 75: Εὖχος, ἔργῳ καθελών. Pyth. VIII, 116: Δαμάσσαις ἔργῳ. Quæ loca de *certamine* agere, postea patebit. Böckhius de artis operibus, certaminis præmiis cogitat. Schol. vet. v. 153: Τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἆθλα. Thierschius: „Dann in Thebä [kennt ihn] manche That."

16) **Alii de statua ahenea Diagorae Argis posita haud male cogitabunt.**

De Arcadiæ ludis variis v. scholl. et interppr. Jam de his poteris indistincte cogitare, vel de uno alterove eorum, e. g. Lycæis, quæ principem inter illos locum tenuisse suspicor. Alibi quoque victoriæ Arcadicæ indistincte laudantur. Anthol, Palat. IX, xxi, 3 (Incertus, de equo cursore, qui post multas victorias in certaminibus reportatas se in pistrinum detrusum esse conqueritur): "Ος Πυθοῖ κἠν Ἰσθμῷ ἐκώμασα, κἠπὶ Νέμειον Ζῆνα καὶ Ἀρκαδικοὺς ἤλυθον ἀκρεμόνας, ubi Jacobsius (Anthol. gr. Lips. T. XII. p. 112) ambiguus est inter Arcadicum aliquem ludum Olympicumque. Ibidem XI, lxxxii, 1. 2 (Nicarchus): Πέντε μετ' ἄλλων Χάρμος ἐν Ἀρκαδίῃ δολιχεύων Θαῦμα μέν, ἀλλ' ὄντως ἕβδομος ἐξέπεσεν, coll. Jacobs. de certaminis loco ad Anthol. gr. Lips. T. X. p. 31. Poteris in his locis, inprimis priori, de Lycæis cogitare, quod nec a nostro loco prorsus alienum, coll. schol. rec. v. 153: Καὶ τὰ ἔργα τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔγνω αὐτόν. ἐτελεῖτο γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀγὼν τὰ Λύκαια τῷ Λυκαίῳ Διῒ ἀνακείμενος. Deinde Thebas patriam singulatim ponit, juxta generaliter Böotios. Ista forsan olympiade (LXXIX. Böckh. Explicc. p. 164) Thebani reliquorum Böotiorum principatum quendam exercebant. Inter singulos Böotiorum ludos scholl. v. 154. referunt Eleutheria Platæensia. Ibi pugiles quoque concertasse, testatur Anthol. Palat. XI, lxxxi, 1 sqq. (Lucillius, s. Lucillus):

Πᾶσαν, ὅσαν Ἕλληνες ἀγωνοθετοῦσιν ἅμιλλαν
πυγμῆς, Ἀνδρόλεως πᾶσαν ἀγωνισάμαν·
ἔσχον δ' ἐν Πίσῃ μὲν ἓν ὠτίον, ἐν δὲ Πλαταιαῖς
ἓν βλέφαρον· Πυθοῖ δ' ἄπνοος ἐκφέρομαι.

Deinde ludis Böotiorum, quos laudant docti, Chæroneam

addo. Paus. VII, 27, 3: Πελληνεῖς δ' οὖν Πρόμαχον τὰ μάλιστα ἄγουσιν ἐν τιμῇ, ἐν Χαιρωνείᾳ δύο ἀνελόμενον πάλης νίκας. De ludis Pellenensibus v. ad Olymp. IX, 148. — ἐν Μεγάροισίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα ψᾶφος ἔχει λόγον. Schol. vet. v. 156: Κατὰ τὰ Μέγαρα ἔθος ἐστὶ τῶν νικηφόρων τὰ ὀνόματα λίθοις ἐγκολάπτεσθαι· φησὶν οὖν, ὅτι καὶ ἐν τοῖς Μεγάροις οὐχ ἕτερον ὄνομα ἐπιγεγραμμένον ἢ ἐγκεκολαμμένον φέρει ἡ ψῆφος ἡ λιθίνη, τουτέστιν ἡ στήλη, ἀλλ' ἢ τὸ τοῦ Διαγόρου. εἶχε δὲ ἡ στήλη καὶ ἄλλων τινῶν ἀγωνιστῶν ὀνόματα· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τοῦτό φησι. Ψῆφον δὲ λέγει τὴν στήλην διὰ τὸ περιέχειν τὰ τῶν κριτῶν ψηφίσματα. Idem deinde singulas ejusmodi columnas singulis victoribus decretas esse putat. Sed priorem rationem meliorem esse, loci pindarici dictio convincit.

V. 159—175.

Invocat poeta Jovem Atabyrium, ut honorem conferat carmini suo victorique, Callianactis vero familiam ne deserat. Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ. Simili Jovis invocatione terminatur Olymp. V. Idem deus Nostro ut popularibus suis alibi quoque *pater* est, coll. Olymp. XIII, 36. Nem. VIII, 60 etc. — νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων. Scholl. dativum sumunt pro genitivo, ut sit pro βασιλεύων Ἀταβυρίου. Sed μέδω genitivum requirit, coll. Fragm. Parthen. IV, 1 (Heyne T. III. p. 29. Böckh. T. III. p. 591). Adde Damm., indic. Eurip. Barnes., Schneider. L. gr., all. Deest ἐν. *Jupiter, qui in (de) monte Atabyrio imperas (Rhodo).* — Τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν. *Benigne respice carmen, quod victorem tuorum ludorum celebrat.* τεθμόν. Olymp. XIII,

39: *Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν.* Ubi bene schol. vet.: *Νόμιμον ἔπαινον.* Coronarum *laudatoria lex* est ὑ. τ. Spanhemio ad Callim. h. in Apoll. v. 87. p. 138. Alia v. ad Olymp. XIII, 39. — Voto priori poetæ magnifice satisfactum, cujus carmen aureis literis scriptum fuit in templo Minervæ Lindiæ, coll. scholl. init. Lindus autem Atabyrio vicina. — *ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα.* *Qui gloriam nactus est.* Idem quod λαβόντα, ἑλόντα. Olymp. VIII, 8: *Μεγάλαν ἀρετὰν λαβεῖν.* Fragm. hyporch. I, 3 (Heyne T. III. p. 39. Böckh. T. III. p. 602): *Ἀρετὰν ἑλεῖν.* — *δίδοι τε.* Respondet τε antecedenti μέν, coll. Herm. ad V. pag. 836. fin. — *αἰδοίαν χάριν* (quam Olymp. XIII, fin. αἰδώ dicit) *καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων.* *Gratum fac civibus et peregrinis,* ob victoriam puto, coll. loco simillimo Isthm. I, 70 sqq.: *Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλους ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδος ἁβρόν, εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέχεται, πολιατᾶν καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.* — *ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν εὐθυπορεῖ.* *Dignus gratiâ ob modestiam, qua inter populares agit.* Magna viri laus, qui tanto victoriarum cumulo inclaruerat. Jam vides, αἰδοίᾳ χάριτι inprimis absentiam invidiæ inesse, quæ in tanta triumphorum copia facile exspectari poterat. Verum erunt, qui simul de nobilitate viri cogitent, qua multi ad superbiam insolentiamque excitantur. Neque hoc improbandum. De ὁδῷ impropria v. ad Pyth. V, 17. — *εὐθυπορεῖ.* Schol. rec. v. 164: *Κατ' εὐθεῖαν πορεύεται οὐκ ἐκτρεπόμενος.* Potest omnino εὐθυπορεῖ idem esse, quod ὁδὸν εὐθεῖαν πορεύεται, quod erit ornamentum pro simplici ὕβρ. ἐχθρ. ὁδόν. Similem v. εὐθὺς usum v. Nem. I, 38: *Χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στει-*

χοντα μάρνασθαι φυᾷ. Deinde εὐθύγλωσσον ἄνδρα cfr. Pyth. II, 157. — In sequentibus ἐξέχραον jungendum, coll. scholl. et gloss. v. 168. 169. Altera ratio difficultate non caret. Schol. vet. v. 168 (coll. rec. ibid. et gloss. v. 169): Ἐξέχραον, οἱονεὶ ἐξεχρησμῴδουν καὶ παρῄνουν· ὡς περὶ εὐσεβέων δὲ λίαν ὑπανίττεται. Deinde πατέρων ὀρθαὶ φρένες mihi ambiguæ sunt. Suntne *mentes defunctorum divinæ?* Dicuntur enim vaticinatæ. An fuit e majoribus, qui *dictum aliquod memorabile* ediderat, liberos suos posterosque ab arrogantia aversurus? An cogitandum de *majorum exemplo liberorumque institutione?* Quod ipsum dici poterat oraculi instar monere. Böckhius: „*Tenet Diagoras*, inquit, *quæ bonorum patrum rectæ mentes monuerunt et edixerunt*, hoc est, quæ justi et probi parentes, Damagetus et propinqui, domestica eum disciplina docuerunt, quasi aliquod oraculum senili prudentia puero et adolescenti præcepta morum dantes." — μὴ κρύπτε (*Jupiter*. Schol. vet. v. 170. de animo poetæ cogitat) κοινὸν σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος. Poterit esse: *Ne sinas ingloriam fieri*, coll. Pyth. IX, 167. et Böckh. Explicc. h. l. Vel erit: *Ne exstingue*. Utrumque habet schol. rec. v. 170: Μὴ ἔα κρυβῆναι ἐν ἀδοξίᾳ. Deinde: Μὴ ἀφάνιζε. Mihi in ambiguitate nativa euphemismus inesse videtur. — De κοινὸν recte schol. rec. v. 170: Τὴν γενεὰν τοῦ Διαγόρου τὴν ἔχουσαν κοινωνίαν ἀπὸ Καλλιάνακτος. Scholl. vett. v. 170. κοινὸν pro διάδηλον, ἔνδοξον minus bene sumunt. — De nominibus Καλλιάνακτος et Ἐρατιδᾶν videantur scholl.: Καλλιάνακτος τοῦ προγόνου τοῦ Διαγόρου. — Ἐρατιδῶν, ἤγουν τῆς ἐν Ῥόδῳ φυλῆς τῆς ἀπὸ τοῦ Ἐρατίδου τοῦ προγόνου τοῦ Διαγόρου. — Ἐρασατει-

δης πρόγονος τοῦ Διαγόρου, ἀφ' οὗ καὶ φυλὴ ὁμώνυμος ἐν Ῥόδῳ. — Ὥστε τὸν μὲν Καλλιάνακτα πρόγονον εἶναι, Ἐραστίδας δὲ τὴν φατρίαν ἀπό τινος Ἐράστου καλεῖσθαι, ἢ Ἐραστέος ἀπὸ τοῦ Ἐραστεύς. φυλὴ δέ ἐστι τῶν Ἐραστιδῶν ἐν Ῥόδῳ, ἀφ' ἧς ἦν Διαγόρας. De *Erato* Argivorum rege octava fere ab reditu Heraclidarum ætate v. Paus. II, 36, 5., cit. Böckh. Explicc. p. 165., qui addit: „*Ita* Diagoras Heraclida est." Mihi secus videtur. Ex mente *Rhodiorum* (coll. Pind.) Licymnius, proprie Heraclida, in insulam transgressus, Heraclidarum Rhodiorum parens est. Cui narrationi quid opponi possit, equidem non perspicio. Aliter docti. Böckh. Explicc. l. c.: „Si rerum veritatem quæsiveris, post reditum demum Heraclidarum tertia a *Temeno* ætate *Althæmenes* Argivus ex regia Heraclidarum a Temeno stirpe in Cretam et Rhodum colonos duxit: conf. collectanea Meursii Rhod. I, 5. et maxime Müllerum Aeginet. p. 41 sq. Illos constat tria occupasse oppida, regulis Heraclidis parentia: Heraclidarum ea gens (*γένος*), quæ Jalysi imperabat, necesse est fuerit Eratidarum, ex qua Diagoram esse poeta extremo carmine significat; neque vero illa ab Eratide appellata est, sed ab Erato, quem ex regia Althæmenis Argivi progenie fuisse ipsum nomen testatur. *Eratum* quippe Argivorum regem octava fere ab reditu Heraclidarum ætate tenemus ap. Paus. II, 36, 3. etc." De Tlepolemo Heraclida in Rhodum insulam transgresso ejusque ibi posteris (Heraclidis Rhodiensibus) locupletes mihi testes sunt Homerus Pindarusque; neque video, quibus argumentis ea narratio infirmari possit. Deinde multo post Troica tempore Heraclidas quosdam vulgari sermone dictos eodem transisse, nec ego dubito,

coll. iis, qui supra citati sunt. Et ex his Heraclidis serioribus, quibuscum manus Doriensium eodem delata dicitur, Rhodiorum istam τριπολιτείαν conditam ii suspicabuntur, quibus Græcorum plurima instituta ab antiquitate justo majori repetita videntur. Poterant quoque hi posteriores Heraclidæ cum superioribus confundi. Neque tamen a me unquam, ne post Müllerum quidem l. cit., narratio posterior verior habita est, quam prior. — Denique per se apparet, e majoribus Diagoræ propioribus Callianactem fuisse, e remotioribus s. Erastum, s. Eratum, s. Eratidam. Nam et ultimam formam tolerari posse verisimile ex iis est, quæ de *Emmenidis, Emmenidæ* posteris, constat, coll. ad Olymp. III, 68. pag. 157. et Aristarch. ad Pyth. VI, 5. — Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει θαλίας καὶ πόλις. Punctum vix aptum post χαρίτεσσιν, quod ante Beckium plurimi editorum habuere, scholl. ignorant, cfr. scholl. ed. Böckh. p. 183. 184. Deinde iisdem scholl. χάριτες sunt ἀνδραγαθήματα τῶν Ἐρατιδῶν, εὐτυχίαι, ἡδοναί, νίκη. Jam scholiastæ rec. v. 170. σὺν ταῖς χάρισιν est pro διὰ τῶν χαρίτων. Explicatio, non interpretatio. Cum Eratidis gaudebat urbs, et quidem ob Diagoræ decus. Locutionis nostræ inversionem habes Hes. Scut. Herc. v. 284: *Πόλιν θαλίαι εἶχον*. — πόλις. Schol. rec. v. 170: Ἡ πόλις ἡ Ῥόδος. Vet. v. 171: *Πᾶσα ἡ Ῥόδος*. Melius de una alterave Rhodi tum nondum συνοικισθείσης urbe cogitabis. Böckhio (Explicc. p. 165) est Jalysus, utpote victoris patria. — ἔχει θαλίας. Bene affert Mingarellus Theocrit. XVII, 22 (Heyn. T. I. p. 101). Idem est θαλίας ἐφέπειν Archil. ed. Liebel. p. 153. — ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσοι-

σιν αὖραι. *Verum istud Eratidarum urbisque gaudium brevi in contrarium verti potest secundum naturam rerum humanarum, quas repentinis mutationibus obnoxias esse constat.* Admonet Eratidas reliquosque cives: *Hac summa gestientes felicitate nolite oblivisci, posse subito infortunium aliquod ingruere. Ita gaudium vestrum erit modestius.* Agit more suo Noster, qui non unius tantum carminis fine victores sortis humanae admonet. Hoc mihi simplicius iis videtur, quae schol. vet. v. 173. praecipueque Böckhius docta sane et acuta attulerunt. [17]) Ad similem interpretandi simplicitatem ea revoco, quae noster habet de Heliadarum errore Tlepolemique delicto. *Majores vestri, licet magna laude florentes cumque Diis cognati, non vacabant humanae naturae imbecillitate.* — *διαιθύσσοισιν.* *Celerrimo motu agitantur, discursant.* Bekker. Anecdd. gr, p. 360, 20: *Αἰθύσσειν: ἀνασείειν, ἀνακαίειν.* Cf. quoque Hesych. vv. *αἰθύσσει, αἰθύσσειν, αἰθύσσοντας.* Primam vocis significationem in excitatione et motu radiorum scintillarumque pono. [18]) — *μιᾷ.* *Una eademque,* coll. Olymp. IX, 127. XIII, 51. Nem. VI, 1. all. Cum *αὔραις* h. l. impropriis cfr. Eurip.

---

17) Ceterum hanc admonitionem admodum prudenter atque ore quasi divinatorio editam vides, quum postea Eratidas salutis auctoritatisque imminutionem passos constet, de quo v. omnino Böckh. Explicc. p. 166. 177. 178.

18) Apponam loca veterum, varios v. usus illustrantia. Bacchyl. Fragm. XXVI (ed. Neue): *Ἐλπίδι δ' αἰθύσσει φρένας.* Eurip. Tro. v. 346: *Ἀτὰρ λυγρὰν γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα.* Arat. Diosem. v. 302: *Καὶ φλογὸς αἰθύσσωσι μαραινομένοιο λύχνοιο.* Orph. Argon. v. 972: *Φόνιον σέλας αἰθύσσουσαι.* Nonn. Dionys. I, 31: *Εἰ φυτὸν αἰθύσσοιτο, νόθον ψιθύρισμα τιταίνων.* v. 186: *Αἰθύσσων ὀφίων σκολιὸν στρατόν.* 203: *Καὶ Ζεφύρῳ*

El. v. 1151: *Μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων.* Postremo simillimum est Isthm. IV, 8: *Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.*

ζωστῆρα καὶ ἀντιπόρου πτερὸν Εὔρου Αἰθύσσων. 236: *Καὶ σέλας αἰθύσσων πυριθαλπέος ἀνθερεῶνος.* II, 647: *Ἀλλ' ἐνὶ γαίῃ Πολλάκις αἰθύσσουσα θυελλήεσσα κονίη Ὄρθιον ἡβώοντα κατέκλυσε καρπὸν ἀλωῆς.* III, 130: *Πτερόεντα διαιθύσσοντα πέδιλα.* 406: *Φάρεος ἄκρον ἕλισσε διαιθύσσουσα προσώπῳ.* IV, 2: *Αἰθύσσων πτερὰ κοῦφα.* VI, 271: *Αἰθύσσοντες ἐπ' ἰξύϊ δίπτυχον οὐρήν.* XXVI, 325: *Αἰθύσσων ἑλικηδὸν ἴτυν σκολιοῖο γενείου.* XXVII, 291: *Αἰγίδα δ' αἰθύσσουσα κυβερνήτειραν Ἐνυοῦς.* XXVIII, 75: *Καὶ γένυν αἰθύσσων σκολιὴν προβλῆτα προσώπου.* XXIX, 86: *Φάρεος ἄκρον ἐπαιθύσσουσα προσώπου.* XXX, 96: *Λήμνιον αἰθύσσων θανατηφόρον ἁπτόμενον πῦρ.* XXXII, 120: *Ἐπαιθύσσουσα Λυαίῳ Φάσματα ποικιλόμορφα.* XXXIII, 238: *Αἰθύσσων νυχίων ὑποκάρδιον ἰὸν Ἐρώτων.* XXXV, 86: *Τοξέος αἰθύσσουσα κασιγνήτοιο βοείην.* XXXVI, 232: *Αἰθύσσων γένυν ὁπλῇ.* 323: *Αἰθύσσων φλογόεν βέλος.* 361: *Αἰθύσσων βότρυν ἀλήτην.* XXXIX, 241: *Ἄπνοον αἰθύσσουσα νέκυν.* 369: *Αἰθύσσων παλάμας.* XLIII, 3: *Κλόνον αἰθύσσων.* 313: *Βάρβαρον αἰθύσσουσα μέλος.* 346: *Πλοκάμους συναιθύσσουσα θυέλλαις.* XLIV, 10: *Κυκλάδας αἰθύσσουσα ῥοάς.* 31: *Γένυν αἰθύσσουσα.* 280: *Αἰθύσσων ἱμάσθλην.* XLV, 16: *Κύμβαλα αἰθύσσουσα.* XLVI, 118: *Αἰθύσσων πόδα.* 138: *Αἰθύσσοντα καλύπτρην.* XLVII, 609. *Καταιθύσσουσα πῦρ.* 656: *Αἰθύσσων πτερά.* XLVIII, 674: *Νόον αἰθύσσουσα.* **Anthol. Palat. VII, XXVII, 4 (Antipater Sidonius):** *Αἰθύσσων ἄνθος.* **Alia v. apud Schneiderum L. gr. v.** *αἰθύσσω* **et** *παραιθύσσω.*

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Η'
ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ
ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ.

Schol. vet. inscr.: *Γέγραπται ὁ ἐπινίκιος προηγουμένως τῷ Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα· μέμνηται δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τιμοσθένους Νέμεα νικήσαντος καὶ τοῦ ἀλείπτου αὐτοῦ Μελησίου ὥς τινες καὶ παγκρατιαστοῦ.* Schol. rec. ibid.: *Συμπαρέλαβε δὲ καὶ τοὺς τρεῖς, τὸν μὲν Ἀλκιμέδοντα ὡς Ὀλυμπιονίκην ἐν πάλῃ, τὸν δὲ Τιμοσθένην ὡς ἀδελφὸν αὐτοῦ Νεμέοις νικήσαντα πάλῃ, Μελησίαν δὲ ὡς ἀλείπτην Ἀλκιμέδοντος ἢ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ.* Alcimedon (v. 86) Aegineta (v. 27) *πάλῃ* vicerat (ibid.) IV pueros (v. 90). De familia victoris v. schol. v. 97: *Βλεψιαδῶν δὲ φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ, ἀπὸ Βλεψιάδε* [obloquente ob nominis formam Böckhio Explicc. p. 179; sed conf. ad Olymp. III, p. 157. VII, p. 283], *προγόνε Ἀλκιμέδοντος.* Ibidem: *Βλεψιάδαι ἡ φατρία αὐτῶν ἐστι, ὧν εἷς ἀπόγονος ὁ νικήσας.* Erat ea discipulorum Melesiae victoria tricesima (v. 87), Alcimedon e familia victor sextus (v. 100). Celebratur quoque victoris frater Timo-

sthenes, Nemeis victor (v. 21), nec non magister Melesias (v. 71), quem e more laudatum monet Böckhius l. c. Denique de Iphione et Callimacho memoratis vid. schol. v. 106 sqq. Oda Olympiæ cantata videtur coll. v. l. 12 sqq.

V. 1—14.

Accipe, Olympia, pompam Alcimedontis. Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων, Οὐλυμπία. Schol. vet. v. 1: Μητέρα τῶν ἄθλων εἶπε τὴν Ὀλυμπίαν ὡσανεὶ μητρόπολιν οὖσαν διὰ τὸ ἐπιφανέστατον εἶναι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. Idem ibidem similiter. Rec. ibidem: Αἰτία τῶν βραβείων. Sed ἄεθλα h. l. sunt *certamina*. Olympia enim heroina est, ideoque *mater* et *domina* dicitur, utrumque pro *loco*, ubi (ἵνα v. 3) certamina etc. fiebant. Ita jam schol. vet. v. 1: Πρὸς αὐτὴν τὴν Ὀλυμπίαν ποιεῖται τὸν λόγον, ὅ ἐστι πρὸς τὴν Πίσαν τὸν τόπον. — δέσποιν' ἀλαθείας. Scholl. v. l. 3: Διὰ τὸ αὐτόθι τὸ τῶν Ἰαμιδῶν μαντεῖον εἶναι (ut Pyth. XI, 11. Delphi sunt ἀλαθὴς μαντεῖος θῶκος). Ita Böckhius. Ibidem: Ἐπειδὴ μετὰ πάσης ἀληθείας ἐκρίνοντο οἱ ἀγωνιζόμενοι. Posterior ratio antecedentem sententiam bene facit absolvi, usuque Pindari commendatur, qui alibi quoque judiciorum olympicorum justitiam laudat, coll. Olymp. III, 21. 37. Bothius: „Wo die Wahrheit an's Licht kommt, wo in den Kampfspielen Muth und Feigheit sich unterscheiden." — μάντιες ἄνδρες. Isthm. VI, 75: Μάντις ἀνήρ. Eos Jamidas fuisse, scholiastis visum et interpretibus. An soli? Id nondum demonstratum est. — ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι. Usitatius erat ἐξ ἐμπύρων. Sed cf. Fragm. inc. II (Heyne T. III. p. 76 — 80. Böckh. T. III. p. 640 sqq.). [1])

Nec

1) Ibi Graecis dictum illud pindaricum de νόμῳ βασιλεῖ citantibus adde Orig. c. Cels. V, 34 (Opp. ed. de la Rue T. I. p. 684): Καὶ ὀρθῶς μοι δοκεῖ Πίνδαρος ποιῆσαι, νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι.

Nec rarus dativus apud scriptores pedestres, coll. Schneid. L. g. v. *τεκμαίρω*. — Deinde *ἔμπυρα* simpliciterne sunt hostiæ, e quarum scissuris vaticinatos Jamidas olympicos constat? coll. supra p. 215. 16. et schol. rec. v. 1: *Ἐν ἐντόμοις θύμασι σκοποῦντες.* An flamma hostiarum incensarum (de quo v. Hesych. apud Schneid. Lex. gr. v. *ἔμπυρος*)? Placet posterius, quod habet quoque schol. vet. v. 3. (*διὰ τῶν ἐμπύρων θυσιῶν*. Ibid.: *Διὰ τοῦ πυρὸς*), quamquam eosdem sacrificulos variis modis necdum satis explanatis vaticinatos e scholl. Olymp. VI, 119. mihi probabile est. De *ἐμπυρομαντείᾳ* v. Aesch. Prom. v. 507: *Φλογωπὰ σήματα*; quæ Blomfieldius in glossario p. 127. Lips. recte explicat de „ignispiciis, in quibus flammam spectabant, quomodo se per auras explicaret.“ Multa alia de eadem re habet Valcken. ad Eurip. Phön. v. 1261., monente ibidem Blomfieldio, qui addit Apoll. Rhod. I, 144. Similia sunt Eurip. Suppl. v. 212: *Ἐς πῦρ βλέποντες καὶ κατὰ σπλάγχνων πτύχας Μάντεις προσημαίνουσιν οἰωνῶν τ᾽ ἄπο.* Phön. v. 954: *Ὅστις δ᾽ ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ, Μάταιος.* — *Διὸς ἀργικεραύνου.* Hom. Il. XIX, 121: *Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε.* Nonn. Dionys. X, 85: *Ἀργικέραυνε*, Jupiter. Q. Smyrn. IV, 49: *Ζεῦ πάτερ, Ἀργικέραυνε.* Orph. fragm. VI, 9 (Herm.): *Ζεὺς πρῶτος γένετο, Ζεὺς ὕστατος, ἀργικέραυνος*, ut distinguendum et legendum videtur pro *ὕστατος ἀρχικέραυνος*, coll. ibid. Gesn. p. 460. Idem esse poterit *Ζεὺς ἀργὴς* Emped. v. 27., coll. ibid. Sturz. p. 549. In sensu prædicati laboratur. Schol. rec. v. 1: *Τοῦ αἰτίου τῶν ταχέων κεραυνῶν*, quod convenit cum Aristotelica vv. *ἀργῆτες κεραυνοὶ* explicatione, coll. Meurs. ad Lyc. v. 382. p. 1235 sq. Müll. et Schneid. L. g. v. *ἀργήεις*. Hoc melius videtur,

quam de candore fulminum cogitare. Rubra enim alibi sunt Jovis fulgura. Olymp. IX, 10: *Φοινικοστερόπαν Δία.* Non aliter Latini, monente Meurs. l. cit. Horat. Od. I, 2, 2: *Rubente dextera*, de fulgurante Jove, ubi Acron: *Omnes manubiæ albæ et nigræ Palladis esse dicuntur, Jovis rubeæ et sanguineæ.* Claud. rapt. Proserp. II, 228: *Ni Jupiter æthere vulso Pacificas rubri torsisset fulminis alas.* [2]) — *εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι μαιομένων μ. ἀ. θ. λ.* Cum *λ. ἔχειν περί τινος* hujus loci sensu exemplo careat, quantum ego quidem scio, præstabit forsan *περιμαιομένων* (*valde appetentium*), coll. *ἀνδρῶν περικαδόμενοι* Nem. X, 101. Sed *περιμαίομαι* quoque pro ἅπαξ λεγομένῳ habeo, talisque disjectio vocis meliori metricæ repugnaret. Quare prius eligendum, quod scholiis quoque visum et Aristarcho. — *θυμῷ.* Appositio epica, coll. Isthm. VI, 63: *Θυμῷ θέλων.* Usum homericum illustrat Damm. p. 1080. — *μεγάλαν ἀρετάν.* Schol. rec. v. 1: *Τιμὴν μεγάλης νίκης.* Similiter vet. v. 3. Heyniusque, coll. Olymp. VII, 163. Conferes quoque Olymp. XI, 6: *Πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.* Isthm. III, 6: *Μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται.* Fragm. inc. XXIII (Heyne T. III. p. 91. Böckh. T. III. p. 666) *Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὤνασσ' Ἀλάθεια.* Sed in his locis alii virtutem cum laudibus suis junctam existimabunt. — *λαβεῖν.* Hoc verbum affectui junctum illustrat Markl. ad Eurip. Suppl. v. 1050 (Lips. p. 182). — *μόχθων ἀμπνοάν.* Ad verbum commode sumi potest,

2) Interpretandi difficultatem vitasse putabunt ii, quibus ἀργῆς est *clare fulminans* (hell blitzend), coll. Böckh. T. III. p. 40. Ejusdem forte generis est illud Empedocleum ἀργέτι αὐγῇ (v. 71. Sturz).

coll. scholl. Aliis est repetitio victoriæ gloriæque. Minus bene. Formulam passim obviam habes. Eurip. Jon. 1604: Τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων. Q. Smyrn. VII, 463: Ἀναπνεύσειν καμάτοιο. — ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς. *Perficitur in gratiam pietatis, hominum ob preces.* Ita e scholl. et codd. mutavit Böckhius pro εὐσεβέων, quod erat concretum pro abstracto, sensu non alio, quamquam lectio εὐσεβίας vocis χάριν intellectum juvare videtur. Damm. p. 119: „Perficitur ad gratiam piorum, sc. τὸ interrogare Jovem. Potest et esse gnome generalis: *Efficitur aliquid precibus piorum.*" Prius placet. Sed quinam sunt isti pii et precantes? Soli sacrificuli olympici cum Jamidis, an concertaturi soli, an utrique? Scholiastis et nuperis interpretibus sunt Jamidæ, coll. Böckh. Explicc. p. 180. Non pejus videtur, de solis concertaturis cogitare. Alii tertium eligent, quum sacrificulorum illorum fuerit exploratio voluntatis divinæ, preces certaturorum. Eamque distinctionem oppositionis cujusdam inter χάρ. εὐσεβ. et ἀνδρ. λιτ. specie commendari suspicabuntur iidem. Equidem non decerno. — Ad formam ἄνεται, cujus et ego nonnisi passivam vim deprehendi, cfr. Apoll. Rhod. I, 651: Ἤματος ἀνομένοιο. Arat. Phænom. (Buhle) v. 373: Ἀνομένων ἐτέων. Opp. Halieut. IV, 528: Καὶ ἵμερος ἄνεται εὐνῆς. Adde Hesych., Zonar. et Phavorin. v. ἄνεται. Alia dedit Böckh. nott. critt. p. 391. et Schneid. L. g. v. ἄνω. — Formam εὐσεβίας pro εὐσεβείας nec alii ignorant. Eurip. Hippol. v. 1358 (Monk. 1365): Τῆς εὐσεβίας, ubi de his formis videndi Valcken. et Monk., coll. inprimis Dorvill. ad Char. p. 446. Lips. Anthol. Pal. VII, CCCXXXI, 2 (Incertus): Ἡμετέρης εὐσεβίης.

Ibid. T. II. p. 864. Epigr. cccxxxvii, 4 (Incertus): *Ἡμετέρην εὐσεβίην*. Formam *εὐγενίας* et similia illustrat Böckh. in libro: *Græcæ tragödiæ principum* etc. p. 264. — Addit Böckh. Explicc. p. 179 sq.: „Id [oraculum Jovis olympicum] haud dubie etiam Alcimedontis parentes vel tutores consuluerunt de eventu certaminis filii aut pupilli, et illis addixerat oraculum: unde hæc nunc memorantur, et statim transitur ad victoriam Alcimedontis. Tenendum hoc non solum ut intelligatur, cur poeta carmen ita ut fecit inceperit, verum etiam ut cetera, quæ mox de Aeaco dicuntur, plane perspiciantur." Reliquis quoque horum epiniciorum victoribus oraculum addixisse suspicor, neque tamen hujus rei vestigia in istis carminibus extant. Deinde consulendi ante certamina Dei morem tritum fuisse, mihi quidem non improbabile videtur, coll. ad Olymp. V. p. 176. Quibus positis hujus carminis exordium tum Olympiæ laudem (coll. Olymp. I. in.) spectare putabis, tum sacerdotum quorundam, forsan Jamidarum inprimis, inter quos Pindarumque necessitatem quandam et consuetudinem intercessisse, carmen olympicum sextum non obscure indigitat. Laus autem istorum hominum tanto major est, quanto arctius cum Olympiæ ipsius laude conjunctam vides. De Aeaci mentione deinde inquiremus. — ἀλλ'. Schol. rec. v. 13: *Πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν ἀποτείνων ἤρξατο, εἶτα πολλὰ διὰ μέσου θεὶς καὶ μὴ ἐπαγαγὼν τὴν ἀπόδοσιν ἐπαναλαμβάνει τὸν πρὸς αὐτὴν λόγον*. Adde ad Olymp. V, in. — ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος. Schol. vet. v. 12: *Διαλέγεται ἢ πρὸς τὸ Πάνθειον, ὅπου αἱ ἐλαῖαι φύονται, ἢ πρὸς τὸν τόπον, ὅπου οἱ ἀνδριάντες τῶν νικησάντων ἀνάκεινται*. De Olympico nemore aperte

quidem sermo habetur, sed est variatio Olympiæ ipsius in. positæ. — *τόνδε κῶμον καὶ στεφανηφορίαν.* Schol. vet. v. 12: *Τοῦτον τὸν κῶμον καὶ ὕμνον καὶ τὴν ἐκ τῆς στεφανηφορίας πρόσδεξαι νίκην* [Aptius *τὴν ἐκ τῆς νίκης στεφανηφορίαν*].[3]) Rec. ibid.: *Τὸν μετὰ χορείας ὕμνον καὶ τὴν . . . ἐν στεφάνοις ἀνακήρυξιν.* Ita sc. præparatur schol. vet. v. 66 (de *δεῦρο*): *Εἰς τοῦτον τὸν τόπον· ὑπόκειται γὰρ τὸ ἐγκώμιον ἐν Αἰγίνῃ. ἀπὸ τοῦ χοροῦ δὲ ὁ λόγος.* Jam negari quidem non potest, Æginæ quoque hoc dici potuisse, ut nonnisi poetica sit ad Olympiam gratiarum actio s. Pindari, s. chori Aeginetarum. Simplicius tamen usuique convenientius Pindarico, qui talibus precibus veram in loco præsentiam denotari facit, odam Olympiæ cantatam Böckhius sumit. Vide tamen, quæ ad finem carminis annotata sunt. — Denique, quid *στεφανηφορία* sit, mihi in ambiguo est. Estne unum ex scholl. allatis eligendum? An est *στεφ.* cum Böckh. coronæ in Altin delatio? An *κώμου* quædam repetitio? An pro *στεφανηφόρε*? ut Olymp. V, 15. *μοναμπυκίᾳ* est pro *μονάμπυκι.*

V. 14—27.

Exponit P. per sententias Olympiæ et Alcimedontis decus, unde ad Æginæ laudes transit. *Μέγα τοι κλέος αἰεί.* Eadem sententia victoriam memoratam subsequitur Olymp. I, 157. IV, 15. *Accipe gratiarum actio-*

---

3) Euripidi *στεφανηφορία* est *coronarum ob victoriam collatio.* El. v. 866: *Νίκας στεφανηφορίαν κρείσσω (τῆς) παρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις τελέσας.* Nonn. Dionys. XLV, 70: *Τειρεσία στεφανηφόρε*, victor.

it ab Alcimedonte ad patriam ejus. ἐξένεπε. Cf. Olymp. V, 16 sqq. ibique nott. p. 177. — δολιχ. scholiis v. 26. est idem quod ναυτικός, ut Odyss. VIII, 191. Phaeaces sunt δολιχήρετμοι, s. ναυτικοὶ puto; ni quis ibi vitandae repetitionis gratia aliam significationem elegerit. Jam alluditur ad longas tum Aeginetarum navigationes? De quo v. Müllerus Aegin. p. 81. e Pindaro potissimum disputans.

V. 28—40.

Laudatur Aegina ob justitiam in rebus mercatoriis, hospitalitatem incolarumque stirpem doricam. Ἔνθα σώτειρα, Διὸς ξενίου πάρεδρος, ἀσκεῖται Θέμις ἔξοχ' ἀνθρώπων. Ex more inversionis poeticae, quae id, quod praedicatum esse debebat, subjectum esse vult, hujusque subjecti appositum id, quod erat subiectum. I. e. Θέμις, σώτειρα etc. — Ol. IX, 25. Εὐνομία est σώτειρα. — Διὸς ξενίου. Idem audit ξείνιος πατὴρ Nem. V, 61., quae oda alium puerum Aeginetam celebrat. Adde Nem. XI, 9. 4). Confluebant in istam insulam plurimi homines, hospitioque liberali excipiebantur, coll. v. 34., scholl. et Müll. Aegin. p. 79. — Deinde Themidem h. l. non (ut scholl. videtur) ad hospitalitatem Aeginetarum jam memoratam, sed ad justitiam eorundem circa mercaturam litesque mercatorias spectare, sequens sententia docet. — ὅ τι γὰρ πολὺ [Sensu proprio? an *saepe?*] καὶ πολλᾷ ῥέπει. Bene electum verbum, quod proprium est librantium et mercantium, pro κινεῖται, κλίνει etc.

4) Ultimo loco Θέμις Jovi juncta abstractum est, h. l. persona, et ἀσκεῖν proprie intelligitur ut Aesch. Prom. v. 1109 (κακότητ' ἀσκεῖν). De hujus verbi cum virtutibus conjunctione conf. Blomf. Glossar. in Prom. (Lips. p. 159). Adde ind. Eurip. Barnes.

— γάρ. *Quae laus eo major est, quum talia bene dijudicare difficillimum sit.* — Ad sensum bene Heynius: „*Quod multum et multas in partes, varie, inclinat*, cujusmodi peregrinorum negotia et caussae sunt, in quibus jus saepe varium, incertum et obscurum est.“ — μὴ παρὰ καιρόν. Repetitio vv. ὀρθᾷ φρενί. *Veritati convenienter*, coll. Olymp. IX, 58. Pyth. X, 5. — τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις κίονα δαιμονίαν. In his καὶ sero positum, cum potuisset esse δὲ καί. Videatur Hermannus ad Olymp. V, 37. — ἁλιερκέα. *Mari septam*, coll. scholl. Vulgare regionum maritimarum praedicatum. Pyth. I, 34: *Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι.* Isthm. I, 10: *Τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ δειράδ'.* Oppian. Hal. III, 175: *Γαίης ἁλιερκέος*, de ipso continente. Similiter ἁλιστέφανος, ἁλιστεφής, ἁλίζωνος etc. Hymn. hom. I, 410: *Ἁλιστέφανον πτολίεθρον.* Nonn. Dionys. XXVI, 89: *Ἁλιστεφάνου Παταλίννης.* XL, 521: *Ἁλιστεφάνῳ νήσῳ.* Musaeus (Pass.) v. 45: *Ἁλιστεφέων νήσων.* Orph. Argon. v. 146: *Ἁλιστεφὲς ἄστυ.* Nonn. Dionys. XXXVII, 152: *Ἁλιζώνοιο Κορίνθου.* XLVIII, 37: *Ἁλιζώνοιο Ἰσθμοῦ.* 200: *Ἁλιζώνου Ἰσθμοῦ.* Anthol. Palat. VII, CCXVIII, 3 (Antipater Sidonius). coll. Suid. et Zonar. v. ἁλιζώνου· *Ἁλιζώνοιο Κορίνθου.* IX, CCCCXXI, 1. 2 (Antipater Macedo): *Νῆσοι, ἃς κελαδεινὸς Ζωστὴρ Αἰγαίου κύματος ἐντὸς ἔχει.* DCCLXXVIII, 1. 2 (Philippus): *Γαῖαν τὴν φερέκαρπον, ὅσην ἔζωσε περισχὼν Ὠκεανός.* Damm. v. ἁλιερκής: „Aeg. insulam vocat P. ἁλ. χ., quia haec insula ex mari difficiles, nisi in portu habebat aditus. Mare ipsum, scopulis circa infestum, sepiebat eam quasi muro contra praedones subitos.“ Böckhius: „Α. χ., non

ob solum mare, sed etiam ob cautes asperas mari injectas, quibus undique cincta difficilem præbet aditum: quas Aeacus, quo tutiorem insulam præstaret, mari immersisse ferebatur; v. Paus. II, 29, 5." Prior ratio simplicior mihi videtur usuque cognato satis commendata.[5]) — *κίονα δαιμονίαν*, Scholl. v. 33. 36: *Βάθρον ὥσπερ καὶ ἔρεισμα. Ὑποκειμένην ἐποίησεν εἰς ἀνάπαυσιν καὶ ἀσφάλειαν. Καταφύγιον.* Böckhius (nott. critt. p. 393) sensum vocis ad judicia Aeginetarum nautica trahit. Recte quidem; sed nec hospitalitas eorum et peregrinorum in eâdem posita fiducia excludi videtur. — *ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι.* Schol. rec: v. 37: *Ὁ δ' ἐπερχόμενος χρόνος τοῦτο ἐνεργῶν εἴθε μὴ ἀτονήσειε.* Subobscurum est *τοῦτο*, per quendam puto euphemismum. *Utinam pergat tempus insequens id præstare, ut maneat columna extraneis!* Quod non poterat fieri, si incolumitas ipsius in periculum erat adducta. Et revera tum de Aeginetis sollicitus esse P. poterat, coll. Böckh. Explicc. — *ἐπαντέλλων.* De floribus petita vox. Similia *λοιπὸς χρόνος* (Nem. VII,

---

5) Eritne in uno alterove locorum supra citt. terra *ἁλιερκής* ea, quae *oceanum praesepit, arcet, ejus est ἕρκος*? Id placet Thierschio ad nostrum locum, Dammio ad Pyth. I, 34. Isthm. I, 10., Schneidero (L. gr.) ad Opp. l. laudatum. Haud ineptum plane in terris saltem majoribus, vel *terra ipsa*. Sed faciunt cognata supra allata ut significatum vocis passivum non deseram. Rectius quoque majora dicuntur *ἕρκη* minorum, quam minora majorum, coll. Nonn. Dionys. XLII, 480: *Καὶ πλατὺν ἀενάου μιτρούμενον ἄντυγι κόσμου Ὠκεανόν*, *mundo mare cinctum*. Quod apprime valet de mari terram cingente. Adde nos ad Pyth. II, 147.

99. Fragm. thren. IV, 8. Heyne T. III. p. 37), ἕρπων, ἐφέρπων, μέλλων ἐπελθών, coll. ad Olymp. VI, 164. p. 231. — Δωριεῖ λαῷ ταμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ. *Gubernatam, administratam*, coll. iis, quæ de ταμίᾳ congessimus ad Olymp. VI, p. 186. — ἐξ. Hæc præpositio quum non esse possit *post*, sed modo *inde a*, modo *brevi post*, admittendus videtur anachronismus haud mediocris, ut Dores contra historiam (coll. Müller. Aegin. p. 43 sq.), non interposito intervallo, inde ab Aeaco regnum Aeginæ tenuisse dicantur. Hoc facinus historicum ii forsan tolerabunt, qui a Nostro Rhodiisque (Olymp. VII.) artis Rhodiacæ florem cum ipsis Minervæ natalibus confundi meminerunt. Alii eligent acutam Böckhii interpretationem: „Tenuerunt eam Dorienses traducto [post alios] ad illos ab Aeaco imperio." Ita fuit Aeacus regni Aeginetici, ad Dorienses post delati, primus auctor, ideo memoratus, quod ad eumdem totius Aeginetarum historiæ et gloriæ quasi incunabula referebantur. V. plura in sequentium versuum explanatione.

V. 41 – 69.

Aeginetarum gloriæ auctor Aeacus, Deorum consortio dignatus in munienda Troia. Παῖς ὁ Λατοῦς. *Apollo*. Fragm. Prosod. I, 2. (Heyne T. III. p. 43. Böckh. T. III. p. 587): Παίδεσσι Λατοῦς. Ap. alibi Λατοΐδας, coll. Pyth. I, 23. III, 118. IV, 461. IX, 8. Nem. IX, 126. — Εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν. Oppian. Hal. I, 74: Εὐρυμέδων Κρονίδης γαιήοχος. — στέφανον. *Murum* (coll. schol. vet. 42), alibi *partem muri*. Orph. Argon. v. 900: Ἕρκος, στεφάνοισι κυκλούμενον. Anthol. Palat. IX, CIV, 3. 4 (Alpheus Mityl.): Τροίης θειόδομον στέφανον. Ejusdem generis

est στεφάνη, στεφάνωμα, εὐστέφανος, λίθων μίτρα. Eurip. Hec. v. 892: Στεφάναν πύργων. Tro. v. 786: Πύργων στεφάνας. Anthol. Palat. IX, xcvii, 3 (Alpheus Mityl.): Στεφάνη πόληος. Ibid. cii, 2 (Antipater): Στεφάναι πύργων. Soph. Antig. v. 122: Στεφάνωμα πύργων. Nonn. Convers. Evang. Joh. V, 5: Domus quædam ζωσθεῖσα λίθων μίτρῃ. Hes. Scut. v. 80: Εὐστέφανον Θήβην. Anthol. Palat. T. II. Append. etc. p. 863. Epigr. cccxxxvi, 2 (Incertus): Εὐστεφάνοις πύργοις. Jam de Apolline Neptunoque s. Trojæ totius, s. turris alicujus Trojani (v. 49. πύργον) conditoribus multa est poesis Græcorum. Apponam quædam, ab aliis forsan prætermissa. Hesiod. fragm. (Lösn. p. 452): Ἤματι τῷ, ὅτε τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος Ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Eurip. Androm. v. 991: Ὦ Φοῖβ' ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτειχῆ πάγον καὶ Πόντιε. Tro. v. 4: Ἐξ οὗ γὰρ ἀμφὶ τήνδε Τρωϊκὴν χθόνα Φοῖβός τε κἀγὼ (Neptunus verba faciens) λαΐνους πύργους πέριξ Ὀρθοῖσιν ἔθεμεν κανόσι. v. 814: Κανόνων δὲ τυκίσματα Φοίβου (Troia). v. 1164 (de eâdem): Τείχη πατρῷα, Λοξίου πυργώματα. Incertus Rhesi auctor v. 224 sqq.: Ἄπολλον, ... ὦ Τροίας τείχη παλαιὰ δείμας. Lycophr. Cass. v. 617 (ibique Tzetza. Müll. p. 702): Τοῦ τειχοποιοῦ (Neptuni, qui Troiam cum Apolline condidit). Coluthus v. 372: Ἴλιον, ἣν πύργωσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Hinc Troia singulari sensu dicebatur *a Diis condita*. Homeri et Hesiodi certamen (Hes. Lösn. p. 496): Τὴν θεοτειχέα Τροίην. Anthol. Palat. IX, ciii, 3 (Mundus Munatius): Τροίην θεόκτιτον. XV, xxii, 12 (Auctor πελέκυος): Πύργων θεοτεύκτων (Trojæ) αἶπος. Tryph. v. 39: Εἱστήκει θεοκμήτων ἐπὶ πύργων Ἴλιος. Adde Anth. Palat. pag. ante-

ed. citatam et Demetr. Mosch. Laconem allatum p. 209. Jam quare Troiam Dii exstruxerint, exponit schol. vet. v. 41: *Τούτους γὰρ κατεδίκασεν ὁ Ζεὺς τὴν τειχοποιΐαν ὑπηρετῆσαι τῷ Λαομέδοντι, ἐπειδὴ ἐπεβούλευσαν αὐτῷ εἰς τὴν βασιλείαν*, s. cum Junone, s. cum hac et Minerva. — *καλέσαντο συνεργόν.* Non enim, quod (v. 44 sqq.) fatis praestitutum erat (Troiae excidium), evenire potuisset, si Troiam solus uterque deus exstruxisset, coll. scholl. vet. v. 44. Schol. vet. v. 41., coll. vet. v. 44: *Τὸν γὰρ Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα εἰς τὴν τοῦ τείχους κατασκευήν φησι τὸν Αἰακὸν προςλαβεῖν, ἵνα διὰ τούτου τοῦ μέρους τοῦ ὑπὸ Αἰακοῦ οἰκοδομηθέντος ἁλώσιμος γένηται ἡ Ἴλιος.* Cui rei Böckhius egregie applicat atque interpretatur Hom. Il. VI, 431 sqq. — *ὀρνυμένων πολέμων πτολιπόρθοις ἐν μάχαις.* Similis pleonasmi species Olymp. II, 79: *Ἐν μάχαις τε πολέμου.* Pyth. I, 92: *Οἵαις ἐν πολέμοισι μάχαις.* — *λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.* Prior vox ignis prædicatum Pyth. III, 70. Toti autem formulæ respondet Pyth. V, 111: *Καπνωθεῖσαν πάτραν* (Troiam) *ἐπεὶ ἴδον ἐν Ἄρει.* Ubi vid. not. — *γλαυκοὶ δὲ δράκοντες.* De hoc colore v. ad Olymp. III, 24. p. 141 sqq. Oculos hujus bestiæ respici, suspicatus sum ad Olymp. VI, 76. p. 200., ubi non omittendum erat Pyth. IV, 444: *Γλαυκῶπα, ποικιλόνωτον ὄφιν.* Alii de toto corpore cogitabunt, coll. Nonn. Dionys. I, 246: *Γλαυκὰ νῶτα δρακόντων.* XLII, 141: *Γλαυκὰ ὀφιώδεα δεσμὰ δρακόντων.* Deinde leonum quoque corpora *γλαυκὰ* sunt. Id. Dion. II, 45: *Γλαυκὰ γυῖα λεόντων.* — *Τρεῖς.* Tres erant ædificantes, qui singuli singulas sibi partes muri sumsisse putabuntur. Hinc tres invadentes, i. e.

dracones. Jam iis totidem heroes (Achilles, Ajax Tel. et Neoptolemus secundum interprr.) respondeant, parum referre videtur. Possint esse tres impetus in urbem facti.[6]) Sed elige tres heroas. Tum solus dubio vacabit Neoptolemus; primus et secundus ambigui erunt, quum nullatenus Ajax, ac ne Achilles quidem in ipsa Troiae invasione occubuerit. — *αὖϑι*. *Eodem loco, in quem delapsi erant*, i. e. *coram muro*. — *ἀτυζομένω*· *Timentes, conturbati*. An (*lapsu*) *perculsi, obtusi*, i. e. quod Nostratibus est betäubt? — *βοάσαις*. Ut victor. — *Ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαίνων τέρας εὐϑὺς Ἀπόλλων*. Construe: *Ἀπόλλων δ' εὐϑὺς ἀντίον ὁρμαίνων ἔννεπε τέρας*. Böckhius *ἀντίον τέρας*, ut videtur, jungens: *Explicuit et edixit Apollo statim prodigium adversum conjectans*. Non aliter scholia. Sed cuinam prodigium adversum fuerit, equidem nescio. Certe non Aeaco Aeacidisque, quos partem muri a patre conditam expugnasse constat. Troianis, dices. Verum de his non sermo habetur, sed de Aeaco Aeacidisque. Ille magno honore evehebatur, quod muri aedificandi consortio a Diis adhibitus erat; Aeacidae qui Troiam dicebantur capturi. Concedendum quidem, isti rei infuisse quo-

6) Ii propius ad verum accedent, quibus tres dracones ob tres solummodo istos conditores electi videbuntur, e quibus duo priores dii erant, tertius mortalis. Jam ipsorum discrimen conditorum vix aliud spectat, quam munimentorum Troiae naturam. Eorum partes duo (*αἱ δύο*) non expugnabiles erant, tertia expugnabilis. Dicebantur illae a duobus cölitum conditae, posterior a mortali. Hinc singulis hostes singulis impetus tributi, qui naturae ipsarum respondebant, coll. schol. vet. v. 49: *Οἱ μὲν οὖν τῶν ϑεῶν ἀπέϑανον, ὁ δὲ τοῦ Αἰακοῦ εἰσῆλϑεν.*

que aliquid minus honorificum Aeaco Aeacidisque, quod Aeaci, utpote mortalis, murus erat expugnabilis, atque a posteris ipsius expugnandus. Sed hæc ratio non Aeaci, sed mortalitatis vituperium est, atque a loci nostri consilio prorsus abhorret. *Laudatur* Aeacus cum posteris duplici titulo, quem modo exposui. Vituperium summopere ineptum esset. Sensus loci hic est: *Apollo ad Aeacum conversus*. Bene Thierschius: Schnell herwandelnd. Stabant muri conditores in operis sui quisque parte. Edito prodigio Apollo statim ad Aeacum accedit, explicitururus mortali, quod acciderat. Ad hunc v. ἀντίον etc. usum cfr. Olymp. IX, 42. Nem. VI, 46. — ἁλίσκεται. Præsens propheticum, dicenti maximopere accommodatum, qui fuit vates. Postea v. 60. idem futuro utitur, in exponendis rei *singulis partibus*. Schol. vet. v. 55: Ἀλώσιμος ἔσται. ὅμοιον τῷ· Ἦτοι βίον κατέδουσιν, ἀντὶ τοῦ καταβρώσονται [Odyss. XI, 115]. Adde Viger. pag. 211. 343. — Ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός. In his scribas ὧς (*sic*), an ὡς (*quomodo*), nil refert. Utrumque habent scholl., coll. rec. v. 57. et Heyne nott. critt. p. 108. — πεμφθέν. Desiderabat h. verbum ὑπὸ etc. Haud absimile Pyth. I, 50: θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι, pro παριοῦσιν. — φάσμα Διός. Jupiter prodigia mittit, coll. Nem. XI, 55: Τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται τέκμαρ. Idem bello Troiano durante iterum draconis prodigio utitur Il. II, 318 sqq. Apollo h. l. interpres prodigii, ὑποφήτης quidam. Alibi signa ipse mittit, sed e sedibus suis sacris. Verum ibi quoque Jovis nomine agere videtur. — οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. *Per tuos posteros*. Hujus circumlocutionis exemplum v. Pyth. V, 101. — ἀλλ' ἅ-

μα πρώτοις ἄρξεται καὶ τετράτοις. Pluralem continuat ob *παίδων.* Quamquam ei tantum loco aptus est, quo est positum *πρώτοις.*7) — *πρώτοις.* Loquatur pro me bonum scholium vet. v. 60: *Ἰδίως κατὰ τὴν φράσιν οὐ τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ κέχρηται. ὅτε μὲν γὰρ λέγει πρώτοις, οὐ συγκαταριθμεῖται Αἰακός· ὅτε λέγει τετάρτοις, συμπεριλαμβάνει καὶ τὸν Αἰακόν. πρῶτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ περὶ Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, δεύτεροι δὲ Ἀχιλλεὺς καὶ Αἴας τούτων ὄντες υἱοί, τρίτος δὲ ὁ Νεοπτόλεμος. συγκαταριθμουμένου δὲ τοῦ Αἰακοῦ γίνεται τέταρτος στρατευόμενος.* — *καὶ τετράτοις.* Repetendum *ἄρξεται*, quanquam contra historiam. Immo, quod fatis præstitutum erat, *eventus sui initium* habebat per Telamonem Peleumque, *exitum* per Neoptolemum. Ad sensum, non ad verbum (de quo modo monui) schol. vet. v. 65. coll. rec. v. 57: *Ἀρχὴν μὲν ἕξει τοῦ πορθεῖσθαι* [Troia ex mente schol.] *ἀπὸ τῶν σῶν παίδων ἁλωθήσεται δὲ ὑπὸ τῶν τετάρτων ἀπὸ σοῦ.* De Telamone Troiam evertente v. quoque Eurip. Tro. v. 801 — 816. Q. Smyrn. IV, 450. — *Ξάνθον.* Heynius: „Si Xanthus est Lyciæ, mira est profectio per Lyciam ad Amazonas et ad Hyperboreos.“ Eidem deinde est X. Troadis fluvius

7) Böckhius: „Quartis significantur *Neoptolemus* Achillis filius, Pelei nepos, et *Epeus* Panopei Phoco gnati, equi Trojani fabricator.“ Ita consulitur aequabilitati et *συμμετρίᾳ* sententiae. Dubium tamen, de hoc heroe cogitasse Pindarum. Fuit enim Phocus ille Aeaci spurius. Schol. vet. v. 39. coll. *Nitschii* Neues myth. Wörterb. Ed. II. v. Phocus: *Αἰακοῦ γὰρ καὶ Ψαμάθης Νηρηΐδος Φῶκος ἐγένετο· τοῦτον ὡς νόθον* [coll. Licymnii Tlepolemique historia Olymp. VII, 49. sqq.] *ἀδελφὸν ἀπέκτειναν Πηλεὺς καὶ Τελαμών.*

fluvius. „Ad eum, inquit, relicti equi pabulum carpebant, ut apud Homerum." Mira quoque profectio ad Hyperboreos per Amazonum terram, cujus situm non obscure designat Fragm. inc. XVII (Heyne T. III. p. 88. Böckh. T. III. p. 645): *Σύριον εὐρυαίχμαν διεῖπον στρατόν*. Scholiorum ratio de Xantho Lyciæ (ubi cultum Apollinem constat, coll. scholl. et Pyth. I, 74.) cogitantium nondum satis refutata videtur. Est quoque Trojæ Xanthus nimis propinquus, si quidem tibi non is solummodo locus est, unde Apollo equis suis vectus iter longinquum intravit. Locum remotum petebat Neptunus, ita Phöbus quoque. — Quare Amazonas visitaverit, obscurum. Böckhius acute: „Tum Deus ad Amazonas *sororis cultrices* pergit." — *Ὀρσοτρίαινα*. Pyth. II, 23: *Ὀρσοτρίαιναν καλέων*. Nonn. Dionys. XXXVII, 343: Neptunum *κυβερνητῆρα τριαίνης*. De Neptuni tridente vid. inprimis Spanhemius ad Callim. h. in Del. v. 31. p. 403 sq. — *ποντίαν*. De hoc genere v. ad Olymp. VII, 148. p. 276. Ibi erat ejus fanum. Strabo VIII, 6: *Ἐπὶ δὲ τῷ Ἰσθμῷ καὶ τὸ τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἱερόν, ἄλσει πιτυώδει συνηρεφές, ὅπου τὸν ἀγῶνα τῶν Ἰσθμίων Κορίνθιοι συνετέλουν.* — *ἀποπέμπων* ... *χρυσέαις* parentheseos similitudinem habet, ni quis has voces contextui intrusas sumserit ea constructionis audacia, quam habes Olymp. I, 151 sqq. — *ἀποπέμπων*. *Secum referens, reportans*. Deus Isthmum repetens Aeacum suum (coll. p. 275) Aeginæ relinquit. — *δεῦρ'*. V. Böckh. Explicc. p. 183. Diligentioris sermonis incuria, quam in eadem loci particula Nostrates quoque tum admittere scio, quum populares complures de patria (remota) confabulantur. — *καὶ Κορίνθου δειράδ'*. Acrocorinthum?

Adversatur Pausan. II, 1, 6: *Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι, Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἡλίῳ περὶ τῆς γῆς ἐς ἀμφισβήτησιν· Βριαρέων δὲ διαλλακτὴν γενέσθαι σφίσιν, Ἰσθμὸν μὲν καὶ ὅσα ταύτῃ δικάσαντα εἶναι Ποσειδῶνος, τὴν δὲ ἄκραν Ἡλίῳ δόντα τὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως. ἀπὸ μὲν τούτου λέγουσιν εἶναι τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος.* An agrum Corinthium? Consentit Strabo VIII, 6: *Χώραν δ' ἔσχεν* (Corinthus) *οὐκ εὔγεων σφόδρα, ἀλλὰ σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν, ἀφ' οὗ πάντες ὀφρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι. καὶ παροιμιάζεται·*

Κόρινθος ὀφρυᾷ τε καὶ κοιλαίνεται.

Deinde Isthm. I, 11. Isthmus quoque est *δειράς*, Euripidi Tro. v. 1087. *κορυφά*, de quo h. l. non est cogitandum, si repetitionem vitare volueris, quam tamen admisit schol. vet. v. 68: *Ὁ δὲ Ἰσθμὸς στενοῦται ὡς ἐπὶ σώματι τράχηλος.* Schol. rec. v. 61. obscure habet *τὴν ἐξοχὴν τῆς Κορίνθου.* Thierschius: „Den Landrücken zwischen beiden Meeren, auf dem Korinthos gebaut ist." Verum Corinthus non in Isthmo condita fuit, sed ad latus ejus meridionale. Est igitur *Κορ. δειρ.* *ager Corinthius montium valliumque multitudine inaequalis.* [8]) —

8) Jacobs. Anth. Pal. T. III. p. 639: „Suidas: *Δειρὰ* [coll. Olymp. III, 48. IX, 88] *καὶ δειράδες οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὀρῶν.* Hesychius: *Δέρα ὑπερβολὴ ὄρους, οἱ δὲ τὰ σιμὰ τῶν ὀρέων.*" Soph. Aj. v. 697: *Κυλληνία δειράς.* Eurip. Phön. v. 206: *Δειράσι νιφοβόλοις Παρνασοῦ.* Jon. v. 714: *Δειράδες Παρνασοῦ πέτρας.* Alia v. in ind. Eurip. Barnes. Apollon. Rhod. II, 705: *Ὑπὸ δειράσι Παρνησοῖο.* Oppian. Halieut. I, 21: *Λόχμαι τε σκιεραὶ καὶ δειράδες ἄντρα τε πέτρης.* Anthol. Pal. XV, xxv, 11 (Arae auctor): *Δειράσιν Κυνθίαις.* Nonn. Dionys. X, 177: *Φρυγίης ὑπὸ δειράδα.* *Δειρὰς* cum

ἐποψόμενος δαῖτα κλυτάν. Schol. rec. v. 61: Ἐν τελουμένῃ αὐτῷ. Cogitandumne de ludis Isthmiacis (coll. Böckh. Explicc. p. 183), an de cultu Dei Isthmiaco vulgari? Posterius placet ob Phöbum Hyperboreos petentem, ubi maximopere cultum esse constat. Similiter Thierschius: Das Festmahl, was ihm dort, als unter einem der Seefahrt und seinem Dienste ergebnen Volke, bereitet wird.“ Summum autem Neptuni in Isthmo honorem testatur vel serus auctor Pausanias, cujus Corinthiaca varia memorant ejus dei in Isthmo sacra. Simillimum loco nostro Nem. V, 71. Ibi vero de Isthmiis sermo est. — Absoluta singulorum dilucidatione videndum, quo consilio Aeaci deorum in Troia munienda socii narratio inserta fuerit? *Occasionem* digressionis supra p. 295, in victoris formositate deprehendisse suspicatus sum. *Consilium* vero in sola primordiorum Aegineticorum celebratione pono. Et fatendum, egregie functum hoc munere Pindarum. Quid enim magnificentius homine in operis divini consortium advocato? Eratque hæc Trojæ exstructio fundamentum quoddam gloriæ Aeacidarum fatis præstitutæ. Deinde Neptuni in Aeacum amor gloriæ Aeginetarum nauticæ primordia divina spectabit. Alii Aeacum ideo quoque memoratum volent, quod per hunc a Jove (v. 20) descenderit victoris gens, coll. Böckh. Explicc. p. 181. Sed poterat alius quoque cogitari. Deinde si Aeacidæ sensu stricto fuissent Blepsiadæ, hoc puto disertis verbis expressisset. Erant Blepsiadæ cum Aeginetis Aeacidæ, eo-

---

proprie *collum* sit, coll. schol. vet. v. 68., consentit αὐχένος similis usus. Eurip. El. v. 1289: Ἰσθμίας γῆς αὐχ[illegible]

denique pertinere poterit Jupiter ille *γενέθλιος* v. 20., ni cui arctior aliqua Blepsiadarum cum Jove cognatio præplacuerit.'

V. 70—86.

Celebrat Melesiam ob artem discipulorumque victorum numerum. Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν. *Aliis alia placent, neque omnes eodem vitæ genere delectantur.* Cfr. Olymp. IX, 160: *Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει μελέτα.* Fragm. inc. LXXXIX (Heyne T. III. p. 125. Böckh. T. III. p. 675): *Ἀελλοπόδων μέν τιν' εὐφραίνοισιν ἵππων τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά· τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ναῒ θοᾷ σῶς διαστείβων.* Quem locum Ricardus Bentley commode confert cum Horat. Od. I, 1.. Jam de sensu sententiæ videndum, de quo nil extat laudabile apud scholl., quique eos sectantur. Græcorum vestigia premens Böckhius: „Primæ sententiæ vix potuerit alius sensus esse nisi hic, nullam rem jucundam posse inter homines parem omnibus et communem esse; igitur sese, dum Melesiæ et Alcimedonti gratificetur, aliis officere, et maxime victis.“ Neglexere docti speciem minime obscuram antitheseos inter priorem ac posteriorem sententiam, quæ voculâ δ' post εἰ significatur, cum prius δ' poetæ ad laudandi munus recursum denotet, coll. pag. 81. Vulgari interpretationi primum obstat, quod posterius δ' h. l. vix erit *quare;* deinde optativus, quem exprimit *βαλέτω.* Non dicit Noster, *invidiæ se in Melesiæ* [*et Alcimedontis*] *laude obnoxium fore, sed n o l l e se obnoxium esse.* Et hoc ipsum ducit ad verum. Proxime sequentia Mel[illegible]olius laudem spectant, ad quod perficiendum Blep-

siadarum victorias afferri nemo mirabitur. Sed hæ ipsæ, si quo sint loco memoratæ spectes, mera illius laudis subsidia sunt. *Gaudent alii alio vitae genere* (coll. locis supra allatis). *Melesiae munus aliptae placuit. Hoc aliis displicere, naturae conveniens est, nec ego refragor. Sed refragabor, si cui non munus viri, sed laus displicuerit, scilicet invidiâ moto. Hac est altior, qui vidit XXX discipulos victores, tantaque peritia gaudet. Esset ea invidia maxime stolida et injusta.* His positis expeditum videbis particularum καὶ γὰρ sensum et sequentium, quæ nexu carebunt, si interpretationem vulgatam admiseris. Denique apponit Böckhius: „Præterea noto, hanc sententiam (τερπν. etc.) et ad præcedentia et ad sequentia referendam esse, ut Olymp. XIII, 13 [16]: Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος. Talis est enim ratio interpositarum sententiarum, quæ nexui orationis inserviant; nisi enim ad ambas, quæ conjungendæ sint, partes pertineant, hæ partes non conjunctæ erunt." Nec hoc ab omni parte verum est. Alibi quoque Noster ad priora narratione etc. longiore interrupta recurrit, reditu aut non præparato, aut tam leviter, ut, quæ ejus speciem præ se ferunt, præparationis nomen vix mereant. V. inprimis Olymp. XIII, 133. Pyth. IV, 467. Deinde quid refert, sententia interrupti sermonis recursum restauret, an alia dicendi forma? — τερπνόν. *Gratum*. Olymp. XIII, 165. est *felicitas*. — εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ. Scholl. recc. v. 70. priorem sententiam non capientes, de victoria cogitant, quam puer Melesias Olympiæ reportaverit. Adversatur ἐξ ἀγενείων, quod Latinorum *a teneris* respondisse vix crediderim. Immo confer usum pindaricum. Olymp. IX,

134. est *συλαθεὶς ἀγενείων ereptus imberbibus*, s. *qui ad ἐφήβους jam transgressus est*. Schol. vet. v. 71: *Εἰ δ' ἐγώ, φησί, τὸ γενόμενον τῷ Μελησίᾳ ἐκ τῶν ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον τῷ ὕμνῳ, τοῦ Ἀλκιμέδοντος ἀφέμενος, οἷον παραβὰς ἦλθον ἐπ' αὐτόν.* Immo sunt isti imberbes Melesiæ discipuli, inprimis Alcimedon ejusque frater, coll. scholl. v. 71. — *ἀνέδραμον*. Vide, ne sit aor. pro Latinorum futuro exacto, vel conjunctivo perfecti. Scholio vet. v. 71. est futurum. Idem schol. v. 71: *Ἐπὶ τὸ τοῦ Μελησίου κῦδος ἀνέδραμον* ab Alcimedonte. Alii: *Percurram et altius assurgam*, s. *assurgendo percurram*, coll. Simonide Iambographo apud schol. Eur. Phön. v. 215., monente Schneidero (Vit. Pind. p. 118). Patet e verbi hujus præpositione, ad remotius Melesiæ ævum velle Pindarum assurgere. Schol. vet. v. 71: *Ἀνέδραμον δὲ νῦν ἔφη διὰ τὸ προγενεστέραν εἶναι τὴν τοῦ Μελησίυ νίκην τῆς ἐνεστώσης.* — *μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ Φθόνος. Ne feriat me* (cum Melesia) *lapide aspero Invidia*. Exemplis eam rem illustravit Schneiderus Vit. Pind. p. 117. 18., ubi dicendum erat Eur. El. v. 902. non Soph. Eadem metaphora recurrit Olymp. X, 13., ubi *ψᾶφον ἑλισσομέναν* illustrat antecedens *ἐπιμομφάν*. Formulis minus audacibus addo Eurip. Iphig. Taur. v. 1167 (Matth.): *Εἴπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος.* Herc. fur. v. 1190: *Ὡς μὴ μύσος με σῶν βάλῃ προςφθεγμάτων.* Ejusdem generis est illud Nostratium: „Ihn trifft der Vorwurf etc." Adde Heynium deinde laudatum. Locorum pindaricorum color e lapidatione petitus videtur. Heynius: „Scilicet ex Heroum ætate petitum, qui non minus saxis pro telis utuntur. Invidia autem *petere* aliquem dicitur." — *Καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁ-*

μῶς ἐρέω ταύταν χάριν. *Namque Nemeæ simul dicam hoc decus.* Schol. vet. v. 75. coll. 74: Τὴν γὰρ αὐτὴν [ταύτην] χάριν ὁμοίως ἐρῶ καὶ ἐν Νεμέᾳ γεγενημένην αὐτῷ. Interpretatio sensus, non dictionis poeticæ, quæ digna erat illustratione. Poeta *Nemeae se præsentem* fingit, ut canat victoriam ibi á Melesiæ discipulo reportatam. Referendum hoc ad itinera ista poetica s. imaginaria, de quibus recurre ad Olymp. VI, 37. p. 194. VII, 24. p. 241. Apponam simillimum Pyth. I, 147: Ἀρέομαι παρ' μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν μισθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν, ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι· παρὰ δὲ τὰν εὔϋδρον ἀκτὰν Ἱμέρα παίδεσσιν ὕμνον Δεινομένευς τελέσαις, τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ, πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων. Deinde Böckhius: „Cum Schmidio censeo, tantum de victoriis Timosthenis et Alcimedontis ceterorumque ex Melesiæ disciplina puerorum agi, quibus memorandis Melesiæ κῦδος ἐξ ἀγενείων percurrit; atque hoc etiam nexui sententiarum aptius est. *Sequentia tamen jam ad ipsius Melesiae victorias pertinent, qui Nemeae vicerit, lucta haud dubie puer, deinde vir pancratio. Ταύταν χάριν, quae pueris luctâ contigit, gratiosam victoriam, eandem simul dicam ab ipso Nemeae partam.*" Non aliter schol. vet. v. 71 de Melesia: Ἐρῶ γὰρ καὶ φήσω, αὐτὸν ὁμοίως ἐν τῇ Νεμέᾳ τὴν αὐτὴν ἐσχηκέναι χάριν καὶ νίκην. Ibidem: Ὡς τοῦ Μελησίου προηθληκότος. Vet. v. 74: Ταύτην δὲ τὴν μάχην καὶ τὴν νίκην ἐπὶ τῶν ἀγενείων καὶ ἐν ἀνδράσιν ἔσχεν· ὁμοίως ἐν τῇ Νεμέᾳ τὴν αὐτὴν χάριν ἔσχε νίκης ἀγενείων, κἀκεῖ παγκρατίῳ. Vet. v. 75: Καὶ γὰρ ἐκεῖ νενίκηκε τὴν τῶν ἀγενείων, ἐξ ἧς πάλιν Νεμεακὴν νίκην αὐτοῦ συνίστησι

τοῦ ἀλείπτου τῶν νικηφόρων τέτων, εἰς ὓς τὸν ἐπίνικον ἔγραψεν. Jam erit ὁμῶς: *Non aliter ac de ἀγενείοις (Alcimedonte etc.) cano*, i. e. *par ei victoria obtigit*, ut discipulis ejus ἀγενείοις. — τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχην ἐν παγκρατίῳ. *Nec reticebo certamen postero tempore tentatum, quo vir inclaruit*. Restat, ut nostram antecedentium interpretationem veram esse demonstremus. Eæ, quæ a vv. τὸ διδάξασθαι sequuntur sententiæ, prosperum Melesiæ magisterium manifesto inde repetunt, quod multiplici usu atque experientia edoctus munus suum capessiverit. Inde non posse, dices, dubitari, quin et ipse antea una alterave victoria decoratus fuerit, cujus rei proxime antecedentia mentionem faciant. Hinc erit totius loci sensus nexusque: *Si vero magisterium ejus laudavero, quod insigne fecerunt puerorum victoriæ, nolit mihi (eique) aliquis invidere atque obtrectare. Ipse enim Melesias quoque puer olim vicit, deinde vir. Inde non mirum, tam egregium esse aliptam. Experientia fausta edoctus ad docendi munus accessit*. Ita locus pindaricus (τερπν. — φέρ.) unius ejusdemque subjecti æqualitate gaudet, et sententiæ de Melesiæ experientia optime præparantur præmissis magistri victoriis. — In superioribus φθόνον non solam invidiam, sed et reprehensionem esse, facile concedes. V. ad Olymp. VI, 124. p. 218. Ponitur μῶμος pro φθόνῳ, et φθόνος pro μώμῳ, mixtis consequentibus et antecedentibus. Adi Spanhemium ad Callim. h. in Apoll. v. 113. p. 155. — τὸ διδάξασθαι δέ τοι εἰδότι ῥᾴτερον. Exponitur principalis Melesiæ laus. *Est magister egregius. Cujus rei causa non altius repetenda est. Experientia eum edocuit*. — διδάξασθαι. Phavorin. 499, 1: Διδά-

σκομαι παρ' ἄλλου. καὶ διδάσκομαι ἕτερον ἀντὶ τοῦ διδάσκω. Soph. Antig. v. 354: Ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο, i. e. ἐδίδαξε, s. ἐφεῦρε, ut latius verti Moschopulus cit. Valckenaerio ad Ammon. T. II. p. 54. Lips. et Hermanno ad Erfurdt. Antig. ed. min. II. p. 73. — τοὶ h. l. non solum affirmationem exprimit, sed idem quoque est quod μέν, ob sequens δέ. Conf. Pyth. II, 131: Καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν αἰεί, καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς etc. Schol. vet. v. 77. ita illustrat: Τὸ διδάξασθαι δέ τοι ἐπιστάμενον βέλτιον καὶ εὔκολόν ἐστι, τὸ δὲ μὴ προμαθεῖν ἀπειρίαν ἔχει. τοιγαροῦν τῶν ἀπειράτων ἀνόητοί εἰσι καὶ κοῦφοι καὶ ὡς ἔτυχεν οἱ λογισμοὶ φερόμενοι. — εἰδότι. Idem quod δαέντι Olymp. VII, 98.—ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν. Abstracta pro concretis. Schol. rec. v. 77. coll. vet. v. 78: Ὁ δὲ μὴ προμαθὼν ἄπειρος . . . τοῦ διδάξαι. Similiter idem schol. v. 78: Ἀνόητον δὲ διδάσκειν ἄλλως ὃ μὴ αὐτὸς εἶδεν. — κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες. Experientiam alii quoque celebrant. Theogn. (Bekker.) v. 571: Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον. Alcman. Fragm. LIX (Welck.): Πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά, ubi conferendus editor. — κεῖνα ἔργα. I. e. sequentia: Τίς τρόπος etc. Viderunt hoc schol. rec. v. 81. et Böckh. Explicc. p. 184. — κεῖνος. Sc. ὁ εἰδώς v. 78. — περαίτερον. Ulterius, i. e. Via, quae ulterius ducit, coll. Olymp. IX, 159. Bene ad sensum gloss. v. 82: Διδασκαλικώτερον. — τίς τρόπος. Varia ista, quæ faciunt ad victoriam parandam, tum, quæ certamen antecedunt, tum, quæ in ipso certamine tenenda sunt.

V. 86—116.

Recurrit Pindarus ad Alcimedontem, cujus victoria quomodò reportata sit, breviter adumbrat. Hoc eum patris reliquorumque Blepsiadarum admonet, ad quos ipsos quoque gloriæ pars pertineat. Desinit, pia vota faciens pro eadem gente. — *νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων.* Schol. vet. v. 86: *Περιεποίησεν, ἤνεγκεν.* Quidni cum rell. suppletur *ἐστί*? Uti Telesicrates Cyrenæus Nostro est *διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας.* — *νίκαν τριακοστὰν ἑλών.* Schol. vet. v. 87: *Ὁ Μελησίας γυμνάσας ἀθλητάς, τριάκοντα νίκας αὐτῶν ἐδέξατο. Ἦν δὲ τριακοστὸς Ἀλκιμέδων.* — *τύχᾳ δαίμονος.* *Fortuna dei, deo juvante.* Usum pindaricum affert Böckhius Explicc. p. 185. Addo Eurip. Iphig. T. v. 843. *Εἰ σόν γ' ἀδελφόν, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσας δαίμονος τύχᾳ τινός.* Med. v. 666: *Ἄπαιδες ἐσμέν, δαίμονός τινος τύχῃ.* Incertus Rhesi 724: *Ἰώ. δαίμονος τύχα βαρεῖα.* Hippol. v. 825 (Monk. v. 832): *Πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι τύχαν δαιμόνων.* Ubi Monkius affert Fragm. Eur. Aeoli ap. Stob. p. 568, 38: *Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός.* Similiter *δαίμονος αἴσῃ.* Apoll. Rhod. I, 443: *Θανέειν ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ.* — *ἀνορέας οὐκ ἀμπλακών.* *Fortis.* Olymp. I, 94: *Εὐφροσύνας ἀλᾶται.* *Möret.* — *ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις νόστον ἔχθιστον καὶ ἀτιμοτέραν γλῶσσαν καὶ ἐπίκρυφον οἶμον.* In his dubium est, *ἐν τέτρασιν παίδων γυίοις* (*παισὶ τέτταρσι* coll. schol. rec. v. 90., allato Pindari v. 55.) sit *inter quatuor puerorum corpora* (*inter quatuor pueros*) sc. *μαχόμενος*, suppleto deinde *αὐτοῖς*, an eædem voces pendeant ab *ἀπεθήκατο*,

ut sit ἐναπεθήκατο τέτρασιν παίδων γυίοις s. παισί, eo sensu, quem post Astium exposuit Böckhius. Priorem rationem sequi videtur schol. rec. v. 86: Ἐν τέτρασι παισὶν . . . ἐπέθηκε . . νόστον . . . ἔχθιστον. Posteriorem tenet vet. v. 88: Ἐν τέτρασι παίδων μέλεσιν ἐναποθέμενος τὴν ἑαυτοῦ ἰσχύν, τοῖς ἡττηθεῖσι τὴν ἐπὶ τὴν πατρίδα ἀνακομιδὴν ἐχθροτάτην εἶναι παρεσκεύασε. Deinde παίδων γυίοις nil esse nisi παισί, P. docet Pyth. VIII, 117. ab aliis citatus. Adde schol. supra allatum, coll. schol. ad Pyth. cit. — De τέτρασιν ita Böckhius: „Τέτρασιν παίδων γυίοις significat quatuor fuisse paria, quibus Alcimedon ἔφεδρος successerit, quaternos vincens deinceps victores.“ Quare paria? quare victores? Quatuor pueros vicit. Non aliud expressum est neque h. l., neque Pyth. VIII, 117. Et si quatuor pueros victos Pyth. VIII. recurrere miraberis, hoc erit nil aliud, nisi summus aemulorum numerus, quem singulis pueris concessum opinor. Certiora exspecto. — ἔχθιστον. Similis superlativus Pyth. IV, 176: Ἐχθίστοισι ψεύδεσι. — γλῶσσαν. Nostro est semper *lingua*. V. ad Pyth. V, 78. *Sensum* bene explicat Böckhius. Requirit *victorum* γλῶσσαν contextus. — οἶμον Böckhio est (Nott. critt. p. 395) *vitam obscuram*. Quidni *viam* (*in urbe sua*) clandestinam? coll. loco plane gemino Pyth. VIII, 123 (iterum de victis): Κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαιγμένοι. Schol. vet. v. 92: Οἱ γὰρ νενικημένοι οὐ φανερὰς ὁδοὺς ἀπιᾶσιν, ἀλλ' ἐκτρεπόμενοι διὰ τὸ ἐπονείδιστον τῆς ἥττης. Bene, si Pindarum de *itinere in patria*, cui respondet κατὰ λαύρας Pyth. VIII, 123., non de *itinere in patriam*, Graecus intellexit. Est enim progressus quidam historicus in loco pulcherrimo, ut in

altero plane gemino Pyth. VIII, 119—125., sc. reditus in patriam, adventus, vita inter populares post adventum. Deinde non fortuito positos quidam suspicabuntur gradus adjectivorum ordine quodam decrescentes: ἔχθιστον νόστον, ἀτιμοτέραν γλῶσσαν, ἐπίκρυφον οἶμον. Significaturne illa progressio historica, s. potius degressio quædam? — ἀτιμοτέραν γλῶσσαν. Eorundem, qui victi sunt. Schol. vet. v. 88: Τὴν γλῶσσαν αὐτῶν τῆς παῤῥησίας ἀφείλετο. Tales non adducunt secum nisi τὰν Ἐπιμαθέος ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν Pyth. V, 35. — πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος. Ergo defunctus erat pater. Hic enim primo loco memorandus erat, si vivebat. — ἐνέπνευσεν μένος. *Inspiravit robur*. Cognatum ἐμβάλλειν χάρματα Olymp. VII, 79. Quomodo id fiat, exposuit schol. vet. v. 93: Ἡ γὰρ εὐθυμία τοὺς γέροντας νεάζειν ποιεῖ. Oppositum est illud Homeri, quod idem schol. affert (Odyss. XIX, 360. coll. Hes. Opp. et D. v. 93): Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν. Sed ipse quoque P. rationem illius inspirationis in subsequentibus explanavit. Similis precum sensus Nem. VII, 144 sqq.: Εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βιοτὸν ἁρμόσαις ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήρᾳ διαπλέκοις εὐδαίμον' ἐόντα. Ubi γῆρας boni eventus lætitiâ λιπαρὸν factum dices. — Ἀΐδα τοι λάθεται ἄρμενα πράξαις ἀνήρ. *Orci revera obliviscitur prospera nactus vir, eoque quasi ad juventutem resurgit*, coll. schol. rec. v. 95: Ἀνεπιστρόφως ἔχει αὐτοῦ (mortis), τῇ εὐπραξίᾳ ἀναῤῥωννύμενος. — ἄρμενα πράξαις. Schol. rec. v. 95: Ἀρεστὰ τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ. Ἁρμόδια ἑαυτῷ. Ἔργα τιμῆς ἄξια. Locum e Pindaro illustrant Heynius Böckhiusque. Similis vv. ἄρμενα et ἐπάρμενα

usus in sequentibus. Hes. Scut. Herc. v. 84: *Ἄρμενα πάντα παρεῖχεν.* Theogn. v. 269: *Ἄρμενα πάντα παρά-σχοις.* v. 703: *Οὐ δύναμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἄρμενα πάντα.* Hes. Opp. et D. v. 377: *Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι.* Ibid. v. 562: *Βίον ἐπάρμενον.* Apoll. Rhod. I, 234: *Ἐπάρμενα πάντ' ἐτέτυκτο.* Alia v. Schneid. L. g. v. *ἄρμενος.* Simile est *ἐοικότα* Pyth. II, 53. — De *Ἀΐδᾳ* (sepulchro) v. ad Pyth. V, 130. — *ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον.* Extendit laudem suam, assurgens ad Blepsiadas ipsos. Hinc *ἀλλά,* sc. particula novæ sententiæ initium denotans, coll. iis, quæ habet index Heynianus. Non aliud *δέ,* coll. ad Olymp. I, 162. pag. 61. Ad *χρὴ* v. ibidem. Metaphoram exponit schol. vet. v. 97: *Τὴν μνήμην ἀνεγείροντα ὥσπερ κοιμηθεῖσαν καὶ σιωπηθεῖσαν.* Rec. ibidem: *Ἀνιστῶντα τὴν μνήμην.* Eandem formulam mirum quam pulchre repetit amplificatque P. Isthm. IV, 39: Neptunus victoria concessa *τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον, ἐκ λεχέων ἀνάγει Φάμαν παλαιὰν εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει, ἀωσφόρος θαητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.* Böckhius: „*Μναμοσύναν ἀνεγείροντα* tam eo pertinet, quod etiam priores victoriæ in memoriam revocantur, quam quod hymno dicato gloriam Blepsiadarum poeta tutatur, eaque ne delitescat et consopita jaceat, efficit.“ Verum *ἀνεγείρων* non valet de dormituro, sed de dormiente. Ita solorum Alcimedontis majorum gloria eorumque memoria spectatur, quæ nova quaque unius posterorum victoria *suscitari,* i. e. *recreari quodammodo et renovari* videbatur. Ea loci interpretatio e sequentibus quoque manifesto consequitur, ubi *ἕκτος ἤδη στέφανος*

poetam e præsentibus ad præterita assurgere ostendit, non descendere ad futura. — *χειρῶν ἄωτον ἐπίνικον.* Schol. rec. v. 97: *Τὸν εἰς αὐτοὺς ὕμνον πληρῶσαι, διηγέμενον τὸν τῶν χειρῶν αὐτῶν καρπόν, ὅς ἐστιν ἡ νίκη.* In his si vocibus *ὕμνον πληρ.* illustrari debetur *μν., αν.,* totum scholium bene se habet. Est enim *χ. ἄ. ε.* *flos s. decus manuum victricium*, s. *hymnus*, coll. schol. rec. v. 95. 97 (*ἐπινίκιον ὕμνον, ὃν αἱ χεῖρες αὐτῶν ἤνεγκαν*), quem tamen in simili loco Olymp. III. in. expressum habes, s. *victorialis flos*, qui deinceps proprio nomine (*στέφανος*) insignitur. Prius præstare videtur, quum *ἄωτον* appositum quoddam esse videatur antecedentis *μναμοσύναν*. — *Βλεψιάδαις.* Vivis Blepsiadis. Mortuorum autem *ἔκτος ἤδη* admonet. Ceterum hic dativus alicujus ambiguitatis est. Aut enim ita construes, ut fert naturalis vocum collocatio (*χ. ἄ. ἐ. Β.* pro *Βλεψιαδῶν*), aut junges cum schol. rec. v. 95. et rec. v. 97. *ἀνεγείροντα Βλεψιάδαις*, cum *φράσαι* vero pronomen *αὐτοῖς* omissum, aut cum Böckhio *φράσαι Βλεψιάδαις*, aut utrumque verbum cum *Βλεψιαδαις*, aut *Βλεψιάδαις* non tantum a vv. proximis pendebit, sed etiam a verbo utroque. Cui decernere animus, is primam rationem facile pro simpliciori habebit. — *χειρῶν.* Alcimedontis præcipue *παλαιστοῦ* victoriam spectari, pronum quidem, coll. schol. vet. v. 97: *Διὰ τῶν τοῦ Ἀλκιμέδοντος νικητηρίων.* Sed vide, ne hujus vocis cum *Βλεψ.* conjunctio Alcimedontis majores quoque præter Timosthenem fratrem (schol. rec. v. 95.) eodem pugnæ genere inclaruisse significet. [9]) — *φυλλο-*

9) Nem. VI, 110. *χερῶν* iterum *πάλην* denotat, ibique idem Melesias, pueri alius Aeginetici alipta, ob artem praedicatur. Alia v. ad Olymp. IV. fin. pag. 171 sq.

φόρων ἀπ' ἀγώνων. Schol. rec. v. 97: Στεφανηφόρων, ἀντὶ τοῦ στεφάνων αἰτίων. Bene. Böckhius cum schol. vet. v. 101: „Ἀγῶνες sunt φυλλοφόροι, quod frondes injiciebantur victoribus: v. Pyth. IX, extr. c. not.“ Sed φύλλα ipsarum quoque coronarum sunt. Nem. I, 26: Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν χρυσέοις μιχθέντα, ut πόα Pyth. VIII, 28. Nonn. Dionys. XLV, 70: Νήπιε Τειρεσία στεφανηφόρε, ῥίψον ἀήταις Σῶν πλοκάμων τάδε φύλλα, νόθον στέφος. De latiore φύλλε vi adeatur Schneid. L. g. v. [10]) — ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος κάννομον ἐρδόμενον. *Verum est etiam aliqua mortuis pars, rite persoluta.* Transit sententiâ utens ad Blepsiadarum defunctorum de Alcimedonte victore gaudium, postquam vivorum gaudium memoravit. — ἐρδόμενον. Contextum cum antecedentibus recte ita constituit schol. rec. v. 99: Οὐ μόνον πρὸς τοὺς ζῶντας εἰσί τινα, κατὰ νόμον ἀποδιδόμενα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀποθανόντας ἐστὶ μέρος. Schmidius legit ἐρδομένων, scil. μέρος τι (τῶν) κάννομον ἐρδομένων. Concinne, ideoque vix recte. Noster amat aspera et iniqua. Et refragantur codd. Bene ex contextu schol. vet. v. 102. supplet τῶν ἐπαίνων. — κανν. ἐρδόμενον. Ad formulam bene Heynius: „Quod, tanquam inferiarum honos, persolvitur mortuis rite.“ Non igitur totum illud ἐγκώμιον l. est ἐρδομ. κανν., sed pars ejus, i. e. quatenus spectat defunctos. [11]) De sensu schol. rec. v. 100:

10) Schol. vet. v. 101: Ἤτοι καθὸ οἱ νικῶντες ἐφυλλοβολοῦντο, ἢ φύλλα τοὺς στεφάνους εἶπε, διακρίνων αὐτοὺς πρὸς τοὺς δωρίτας καὶ χρηματίτας ἀγῶνας. Praestat posterior ratio rejecto discrimine, quod scholiastes invita Minerva statuit.

11) Böckhius Explicc. p. 185: „Κατὰ νόμον spectat ritum sa-

"Ότι οἱ τοὺς παῖδας ἐγκωμιάζοντες καὶ τῶν προγόνων εἰς μνείαν ἔρχονται, ὡς ὁ ἐγκωμιαστικὸς ἀναγκάζει.νόμος. — κατακρύπτει δ' οὐ κόνις συγγόνων κεδνὰν χάριν. Schol. vet. v. 105: Τὴν τῶν συγγενῶν ἀγαθὴν χάριν οὐ κρύπτει κόνις, ἀλλ' ἐν φανερῷ κειμένη καὶ τῶν τεθνεώτων ἐφικνεῖται. Supple αὐτοῖς, sc. θανόντεσσιν. Ceterum κατακρύπτειν insolite dictum pro κωλύειν, ὅπως μὴ ἐφικνῆται τῶν τεθνεώτων. Deinde simillima sententia Pyth. V, 135., monente Böckhio. — χάριν. Decus. Idem habes in eadem sententia Pyth. modo cit. — Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας Ἰφίων Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν κόσμον Ὀλυμπίᾳ. Schol. vet. v. 106: Ἰφίων καὶ Καλλίμαχος κατὰ μέν τινας ἀπλῶς συγγενεῖς τοῦ Ἀλκιμέδοντος· κατὰ δέ τινας Ἰφίων μὲν πατὴρ Ἀλκιμέδοντος τεθνεώς, Καλλίμαχος δὲ θεῖος. Horum alterum patrem esse debere, inde probabile, quod supra avum, non patrem P. memoravit. Jam si posterior scholiorum narratio de Iphione patre et Callimacho patruo fundamento historico nititur, non erit, quod contra disputes. Verum ingenue fateor, si scholii narrationem non haberem, tum pro patre non Iphionem, sed Callimachum me habiturum

crorum: igitur nihili est conjectura ἐρδομένων, *facinorum, quibus victoria parata est*, in quo κατὰ νόμον sensu cassum est." Falsum. Est ἐρδομένων hymnus, quatenus *vivos mortuosque* celebrat, ἐρδόμενον, quatenus *mortuos* praedicat. Schol. rec. v. 97: Τὸ τῶν ἐγκωμίων λέγει. Idem doctus paulo antea. „Ἔστι τι μέρος θανόντεσσι, nempe *victoriae et laudum*." Quominus illud admittatur, obstat ἐρδόμενον, quo *inferias* significari e superioribus constat.

biturum. Ille enim Callimacho in inferis degenti nuntium fert. Hinc uterque, inquies, cognati quidem revera fuere, sed is, qui alterum certiorem facit de victoria, minoris momenti factus videtur eo, cui res illa nuntiatur, aliter rem capiente Böckhio, de quo v. infra. Ita erit Iphio patruus, Callimachus pater. Deinde Böckhius: „Nuper defunctum esse [Iphionem] probabile videtur tum ob id ipsum, quod ejus mortem poeta significandam judicavit, tum ob morborum deprecationem." Rationes lubricae. Melius erit: „Quod Iphioni munus nuntii ad Callimachum perferendi injunctum est." Sed quando ipse Iphio victoriam audierit, ambiguum. Heynius: „Videtur Iphion vita excessisse tempore inter victoriam et carmen interjecto, nuntio tamen de victoria accepto: itaque is *ἀκȣ́σας τῆς Ἀγγέλίας* nuntiat in inferis Callimacho." Nec aliud unquam mihi visum. Aliter Böckhius: „Neque tamen ideo credas, Iphionem adhuc superstitem de filii victoria nuntium in Aeginam allatum accepisse, ut nonnullos statuentes vides: quod fieri omnino non potuit. Quum enim Olympiae cantatum carmen sit in sollemnibus, quo tempore corona in Altin deferretur, nondum tum potuisset nuntius de Iphionis morte ad Pindarum perlatus esse, si Iphion post acceptum demum de filii victoria nuntium obiisset. Immo Iphion apud inferos fortunam filii comperit: igitur non a vulgari nuntius ministro affertur, sed a dea in hunc usum poetica libertate ficta, *Ἀγγελίαν* dico, Mercurii animarum deductoris (*ψυχοπομπȣ̃*) et deorum praeconis filiam. Sic Olymp. XIV, 20 sqq. Echo patri apud inferos victoriam filii renuntiat. Jam pater, quem decus Alcimedontis primum resciscere decet, rem Callimacho

narrat." Similiter Damm. v. ἀγγελία et Nitsch. neues mythol. Wörterb. Ed. II. v. Angelia. Si uterque in Orco erat, mirum sane, quod non ad utrumque Ἀγγελία nuntium detulit, sed ad solum Iphionem, qui deinde ad Callimachum ferret. Decebat, inquies, priorem patrem victoriam filii resciscere. Bene; sed quare Ἀγγελία ipsa non utrique victoriam renuntiaverit, posita Böckhii ratione non perspicio. Aliter se res habet, si cum reliquis interpretibus Iphionem tempore inter certamen carmenque interjecto et victoriam audisse et decessisse statueris. Ita vero vix in ipsis sollemnibus decantari Olympiæ carmen poterat (si quidem ibi decantatum est), sed aliquo tempore elapso. Et hoc ipsum ad scholiorum sententiam de loco decantationis (Aegina) recurrere quibusdam suadebit. Verum nec Ἀγγελία vulgari interpretationi officit. Est enim fictio poetica, coll. scholl. v. 106., additur vero Mercurius, ut pater ejus, quum nuntius ad inferos perferendus sit. Deinde idem ἐναγώνιος quoque deus fuit, de quo v. ad Olymp. VI, 134. p. 221. — λιπαρὸν κόσμον. *Victoriæ decus?* coll. schol. vet. v. 106: Τὴν νίκην. An olivæ? Quam cum κόσμῳ expressam habes Olymp. III, 23. XI, 12. Est autem λιπαρὸς olivæ prædicatum. Oppian. Hal. IV, 296: Λιπαροὺς ἐλαίης ὅρπηκας. Nonn. Dionys. XII, 136: Λιπαρὴ ἐλαίη. Prius placet. — Ὀλυμπίᾳ. Schol. vet. v. 106: Κόσμον τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ. Simillima Olymp. V, 3. XIII, 144., nisi quod ibi articulus positus est. Böckhius, virgula post Ὀλ. deleta, olim junxerat Ὀλυμπίᾳ ὅν. Nec aliter Bothius Thierschiusque. Nunc veterem Böckh. retinet interpunctionem. — ὅν σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει. Ut γενέθλιος? coll. v. 20. An tanquam ludorum olympicorum summus præ-

ses? Si prius elegeris, finem carminis ad initium bene facies recurrentem. De *γένει*, pronominis *σφὶν* quadam appositione, v. ad Olymp. I, 91. p. 38. II, 28. p. 82 sq. — *ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς ἔργα θέλοι δόμεν.* Schol. rec. v. 110: *Ἀγαθὰ ἔργα συνεχῆ καὶ ἐπάλληλα. Alia post alia*. De hoc præpositionis usu adi notata ad Olymp. VII, 150. p. 276. — *ὀξείας νόσους.* Ob Iphionem nuper defunctum. Böckhius de pestifera lue cogitat. Deinde *ὀξείας* est Dammio cum schol. *ἐπικινδύνους* dolorumque plenos. Dolorum curarumque epitheton apud Homer. coll. ibid. Damm. — *εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν.* Est in his non una tantum construendi via. Primum: *Ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ εὔχομαι*, i. e. *quod felicitatem (eorum) attinet, precor*. Schol. rec. v. 113: *Εὔχομαι ἐπὶ τῇ μοίρᾳ τῶν καλῶν, μὴ θεῖναι αὐτὸν τὸν Δία, ἀντὶ τοῦ μὴ ἐᾶσαι συμβῆναι Νέμεσιν διχόβουλον.* Deinde: *Νέμεσιν διχόβουλον ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ.* Schol. vet. v. 113: *Τὴν ἐναντία βουλευομένην τοῖς ἤδη προκατωρθωμένοις ὑφ' ἡμῶν [αὐτῶν].* Ita Böckhius Bothiusque. Postremo: *Ἀμφιθέμεν μοίρᾳ.* Schol. vet. v. 113: *Εὔχομαι δὲ τῷ αὐτῷ Διΐ, ἐπὶ τῇ τῶν καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν καὶ βασκανίαν μὴ ἐπιβαλεῖν.* Similiter Heynius: *Εὔχομαι, μὴ τὸν Δία ἀμφιθέμεν Νέμεσιν μοίρᾳ καλῶν* (h. l. *ἐπιτιθέναι, ἐπιβαλεῖν*). — *καλῶν μοίρα.* „Circumlocutio pro *καλοῖς*. Fragm. inc. CXII (Heyne T. III. p. 134. Böckh. T. III. p. 647 sq.): *Καλῶν μὲν ὦν μοῖράν τε τερπνῶν.* Pyth. III, 150: *Μοῖρ' εὐδαιμονίας.* Nem. X, 137: *Μοῖραν ἐσλῶν.* — *Νέμεσιν.* Deorum invidiam in magna felicitate nec Pindaro incognitam, monet Böckhius, afferens Isthm. VII, 46 [VI, 39]. Addo

Olymp. XIII, 34 (iterum de Jove): Ὕπατ', εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας, ἀφθόνητος ἔπεσσιν γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ. Plurimae hujus sententiae formulae extant apud alios, coll. Valcken. ad Herodot. p. 216. 259. Markl. ad Eurip. Suppl. v. 348. Lips. p. 94. Monk. et Wüstem. ad Eurip. Alc. 1154. Addo quaedam Anthologiae loca, quorum plurima Deorum circa vitam hominum invidiam spectant. Anthol. Palat. VI, ccxliii, 6 (Diodorus): Μοιράων δ' οὐκ ἐμέγηρε λίνα. VIII, lxxx, 6 (Gregorius theologus) de juvenis morte praematura: Φθόνου τόδ' ἐστὶν ἔργον. xc, 3 (Idem): Ὁ φθόνος οὕτως ἤθελεν. c, 3 (Idem): Καισάριον δὲ νέον φθόνος ἥρπασεν. cxxi, 5 (Idem): Δεινὸν δ' ἀμφοτέρους φθόνος ἔδρακε. ccxxvi, 4 (Idem): Ἦλθεν δ' ὁ φθόνος ὠκύτερος. Ibidem T. II. Appendix etc. p. 799. Epigr. cxxv, 1 (Incertus): Ἄρτι γενειάζοντά μ' ὁ βάσκανος ἥρπασε δαίμων. Ibid. p. 831. Epigr. ccxxxvii, 3 (Incertus): Ὃν . . . φθόνος ἥρπασεν. Ibid. p. 843. Epigr. cclxi, 1. 2 (Incertus): Ἐμὲ Μοιρέων βάσκανος ἐξήρπαξε μίτος. Ibid. p. 854. Epigr. cccvi, 3. 4 (Incertus): Βάσκανε δαῖμον, οἵας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες. Ibid. p. 861. Epigr. cccxxvii, 2 (Incertus): Ἂν φθόνος εἰς Ἀΐδαν, οὐ χρόνος ἠγάγετο. Ibid. T. III. p. 967. Epigr. cccxcvii, 6 (Incertus): Ἣν (παιδείαν) Ἀΐδης φθονερὸς νόσφισεν αὐξομένου, pueri mortui. — διχόβουλον. Alia volentem, i. e. *infestam*. V. schol. supra allatum. Simile est ἀποτρόπῳ γνώμᾳ Pyth. VIII, 133. Deinde precibus verboque εὔχομαι non minus abrupte terminatur Pyth. V. — ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον, αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν. Sententiae prioris re-

petitio affirmativa. Schol. rec. v. 113: *Κυβερνῶν τὸν βίον αὐτῶν ἀβλαβῆ.* Vet. v. 115: *Διάγων καὶ φυλάττων.* Similiter Böckhius: *Deducens.* Heynius: *Ἐπάγων.* Mirifice.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Θ'

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩΙ ΟΠΟΥΝΤΙΩΙ

ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ.

V. 1—32.

Magnificum carmen requirit Ephamosti laus et Opuntis. *Τὸ μὲν Ἀρχιλόχυ μέλος φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ, καλλίνικος ὁ τρίπλοος κεχλαδώς.* Scholl. v. 1: *Ἀρχιλόχυ μέλος τὸ φωνᾶεν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ.* Virgulam post *Ὀλυμπίᾳ*, quam retinet vel Heynius, delevit Böckhius, notatus ab Ahlwardtio, qui jam Ceporinum ita scripsisse dicit. Immo vero antiquior Romana Ceporinianæ et Böckhianæ scriptionis mater erit, si quis talia mutantem singulas editiones inspicere putaverit. *Φωνᾶεν* iterum habes Isthm. IV, 68. Hoc loco est pro participio. — *Ἀρχιλόχυ μέλος, καλλίνικος ὁ τρ.* De ambitu carminis hujus Archilochii mirus in scholiis dissensus veterum est, inprimis Aristarchi Eratosthenisque. Schol. vet. v. 1: *Τὸ δὲ ὅλον οὕτω· Τήνελλα καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις, αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχματὰ δύο*, de quorum vv. lectione videndus vir doctus in Böckh. scholl. edit. p. 208. Id dubium iis vi-

sum, qui carminis majorem ambitum requirebant. Schol. vet. v. 1: *Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, ὃ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλύμπια ἐπῄδετο, ἦν τρίστροφον.* Sed poterat ea suspicio ex *τριπλόος* nasci. Ibidem: *Τὸ δὲ τριπλόος, ὅτι τρὶς ἐπεκελάδουν τὸ Καλλίνικε.* Ibidem: *Ἐρατοσθένης δέ φησι, μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ' ὕμνον εἰς Ἡρακλέα, τριπλόον δὲ οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε.* Adversatur testis non levis Aristarchus schol. vet. v. 3; *Τριπλόος δὲ ἤτοι ὁ τρὶς ἐπαδόμενος, ἢ τρίστροφος ὢν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον.* Verba Archilochi pro fragmento habent Liebelius in sua Archilochi edit. p. 178 sqq. et Böckhius Explicc. p. 187. Aliter Thierschius T. I. p. 96 sq.: „Die Siegsgesänge oder Päane ältesten Stiles waren kurze Ausrufe über die That mit Begrüſsung des Siegers oder des Gottes, der ihn verliehen. Einen solchen enthält Il. XXII, 393. der Vers über des Hektor Tod in Achilleus Rede: Jetzo wolan lobsingend den Päan, Söhne Achaja's, Nah'n wir den hohlen Schiffen, und mit uns führen wir diesen. *Siegsruhm hoben wir auf, wir schlugen den göttlichen Hektor,* dem in der Stadt die Troer wie einem Gotte geflehet, woselbst der letzte Vers zum eigentlichen Päan nicht zu gehören scheint. Ihm an Art ganz gleich ist ein anderer, mit dem die Frauen von Israel Saul und David bey ihrer Heimkehr aus der Philisterschlacht begrüſsten: Und die Weiber sangen gegen einander und spielten und sprachen: *Saul hat Tausend erschlagen, aber David zehn Tausend.* 1 Sam. XVIII, 7. — Das sind Keime, aus

denen später beym Bedürfniß nach Mehrerem und Besserem lyrischer Gesang entsprossen ist. Vergleicht man nun die Nachrichten der Scholiasten zu unserer Stelle, so hatte Archilochus . . . für die olympischen Feste auf ihren Stifter Heracles und seinen Waffengefährten einen Päan dieser Art in zwey Zeilen gemacht etc. Wahrscheinlich wurde diesem doppelten Anruf in einem dritten Verse der Nahme des Siegers angereiht, und dadurch der Gesang, wie ihn Pindar nennt, ein dreygefügter." Verum in loco Homerico demonstrandum erat, repeti verba pæanis. Cantilenam deinde e libr. Sam. coll. v. 8. 9. pro politica potius mulierum concertatione habuerim, quarum alteræ Saulo favebant, Davidi alteræ. Godofr. Bernhardy Eratosthenicorum pag. 226 (ad scholium vet. de Eratosthene supra allatum): „Ambiguam sane interpretationem verba admittunt negantis, τριπλόον, οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, numne triplicem stropham Archilochèo carmini abjudicaverit, an potius istam improbarit explicationem. Verum tamen et parodi tum Agamemnonis maxime, tum Eumenidum Aeschyli, scholiastis utrobique ἐφύμνιον observantibus, et ipse exclamationis usus necessitate efflagitante adscitus, posteriori sententiæ pondus adjiciunt, cum præsertim Pindarica ὁ τριπλόος κεχλαδὼς strophas et epodum subindicent, quod Aristarchum non latuerat. Omnino lyrici illi ex re nata nunc in systematis, nunc in versibus extremis clausula ejusmodi passim usi videntur, commonente Sapphus exemplo apud Hephäst. p. 129., quod Bentleius conjectura ab Hermanno D. M. p. 28. non repudiata sine caussa tentavit. Potuit autem hæc Eratosthenis sententia Aristophanis Acharnenses vel Aves spectare, quam-

tum scholiis ibi colligere licet." Jam voce *τρ.* decantationem ter factam significari, non stropharum numerum, ideo verisimile est, quod talis stropharum enumeratio h. l. maximopere jejuna esset. Et obsequendum videretur sententiae Eratosthenicae, ni obstaret Aristarchea. Verum de ambitu carminis nil apud Eratosthenem, qui non loquitur nisi de triplici illo *ἐφυμνιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε*, et ineptam aliorum de pindarica v. *τριπλόος* opinionem, refutat. Poterat itaque carmen vel trium pluriumve stropharum esse, vel duobus solummodo versibus istis constare, quos alii Graecorum pro toto carmine habuerunt. Parvi autem ambitus fuisse, e triplici illo *ἐφυμνιάζεσθαι* non obscure consequitur. An semel quidem decantabatur totum (majus) carmen, ter vero pars illa (si fuit pars) *Καλλίνικε — δύο*? Posterius verba Eratosthenis suadere videntur. — *Καλλίνικος*. Ea voce vix saepius quisquam usus Euripide, apud quem duplicem vim habet, primum *victoria decoratus* [1]), deinde *victoriam decorans*. [2]) Illud obtinet Pyth. I, 64, et in

1) Eurip. Phön. v. 855: *Καλλινίκυς, victores*. v. 1059: *Καλλίνικα, victricia*. v. 1048: *Καλλίνικος αἰνιγμάτων*. v. 1253: *Καλλίνικος γενόμενος*. v. 1374: *Ἔγχος καλλίνικον*. v. 1728: *Μῦσαν καλλίνικον*. An est alterius significatus? Med. v. 760: *Καλλίνικοι ἐχθρῶν, victores hostium*. Suppl. v. 112: *Καλλίνικε ἄναξ*. v. 1063: *Καλλίνικος ἔρχομαι*. Tro. v. 1211: *Καλλίνικε τροπαίων*. Herc. f. v. 49: *Καλλινίκυ δορός*. v. 571: *Καλλινίκῳ ὅπλῳ*. v. 769: *Καλλίνικον ἀγῶνα*. v. 921: *Καλλίνικος*. v. 1024: *Καλλίνικον κάρα*. El. v. 765: *Καλλίνικοι παρθένοι*. v. 884: *Καλλίνικε Ὀρέστα*.

2) Eurip. Iphig. T. v. 12: *Τὸν καλλίνικον στέφανον*. Phön. v. 858: *Καλλίνικα στέφη*. Heracl. v. 931: *Βρέτας Διὸς καλλίνι-*

carmine Archilochio, fuitque Herculis cognomen vulgare,[3]) deinde aliorum, coll. interprr. Hesychii v. *καλλίνικος*. Posteriorem significationem noster habet locus, suppleto *ὕμνον*, quod expressum habes Nem. IV, 26. coll. iis, quæ in secunda animadversione exposui. Quatenus nostra distinctio reliquis Pindari locis conveniat, de eo v. ad Pyth. V, 142. — *κεχλαδώς*. Schol. vet. v. 3: *Ὁ ἀβρυνόμενος καὶ πολλάκις ᾀδόμενος*. Quodsi hujus formulæ cum *καχλάζω* cognationem (coll. Schneid. L. g. v. *χλάζω*) respexeris, non video, quomodo soni notionem excludere possis, cujus post *φωνᾶεν* repetitio me non magis offendit, quam tot aliæ ejusdem poetæ aliorumque repetitiones et pleonasmi. Et conjungo *τριπλόος κεχλαδώς*, pro *τρὶς κεχλαδώς*, ne sonum ter exprimat Pindarus, quod admiserunt scholl. — *ἄρκεσε*. Sequentia si cum hoc loco comparaveris, locutus tibi Pindarus videbitur cum quadam carminis Archilochii contemtione, quod per se usu Olympico tritum et breve esse debebat. Talia autem nec tum edicere poterat, si ipse quoque carmine breviore Epharmostum laudare volebat. Quare hoc quoque titulo Archilochi carmen parvi ambitus esse debebat. Deinde ad laudem carminis Archilochii nil omnino profert P., si vulgarem interpretationem

---

κον. Deinde *καλλίνικος* cum ellipsi *ὕμνυ*, *ᾠδῆς* etc. crebra Euripidis formula. Bacch. v. 1114: *Τὸν καλλίνικον ἐξεπράξατο εἰς γόον*, ubi confer, quos de hac ellipsi agentes laudat Elmsl. ed. Lips. p. 141. Med. v. 45: *Καλλίνικον ᾄσεται*, ubi legenda, quae congessit Elmsl. ed. Lips. p. 72.

3) Anthol. Palat. XI, CCLXIX, 1 (Incertus): *Ὁ τοῦ Διὸς παῖς καλλίνικος Ἡρακλῆς*. Diog. Laert. VI, 2, 6: *Ὁ τοῦ Διὸς παῖς Ἡρακλῆς Καλλίνικος ἐνθάδε κατοικεῖ*.

elegeris, quam ipsam superba sui cum Archilocho comparatio probabilem facit. Denique ob mores eumdem notat Pyth. II, 100. — *Κρόνιον παρ' ὄχθον ἀγεμονεῦσαι, κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόστῳ σὺν ἑταίροις.* Schol. vet. v. 1: *Κωμάζει δὲ πρὸς τὸν τοῦ Διὸς βωμὸν ὁ νικήσας μετὰ τῶν φίλων, αὐτὸς τῆς ᾠδῆς ἐξηγούμενος.* Ibidem: *Ἔθος δὲ ἦν κωμάζειν τὴν νίκην ἑσπέρας ταῖς νικηφόροις μετ' αὐλητοῦ.* Quibus adde, quæ ex Pindaro notavit Böckhius ad Olymp. IV. introduct. Cantum vero illum vespertinum Olymp. X, 93. *ἐγκώμιον τρόπον* P. dicit. Nec defuisse illam comitationem amicorum putabis, quum vespera Olympiæ in diversorium suum abiret. Major vero eorundem frequentia esse debebat, cum in patriam reversus domum suam intraret, coll. Oppian. Halieut. I, 197:

Οἷον δὴ βασιλῆα φερέπτολιν ἠέ τιν' ἄνδρα
ἀθλοφόρον, θαλλοῖσι νεοστέπτοισι κομῶντα,
παῖδές τ' ἠΐθεοί τε καὶ ἀνέρες ἀμφιέποντες
ὃν δόμον εἰσανάγουσι καὶ ἀθρόοι αἰὲν ἕπονται,
εἰσόκεν ἐνερκῆ μεγάρων ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψῃ. —

Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων. Schol. vet. v. 8: *Ἀπὸ τῶν τὰ πόῤῥω βαλλόντων τόξων μουσικῶν. τὸ δὲ ὅλον τροπή. τόξῳ μὲν γὰρ τὴν ποίησιν, βέλεσι δὲ τὰ ἐγκώμια παραβάλλει.* De quo v. pag. 10.

68. — *Δία τε φοινικοστερόπαν.* Ut in carmine Archilochio, cui suum opposuit, duo prædicantur, Hercules et Jolaus, ita duo in carminis sui *olympici* initio, Jupiter sc. et Olympia. Ad Jovis h. l. *φοινικ.* laudem Böckhius: „*Φοινικοστερόπαν* Jovem dicit aut ex communibus notionibus, aut quod fulmen Jovis etiam apud Opuntios Locros insignem venerationem habuit, ut apud

Epizephyrios; de quo v. ad Olymp. XI, 84 [X, 96. Explicc. p. 203]. 4) Posterius mihi magis probatur, quum praesertim statim vs. 45 [64] redeat idem epitheton 'αἰολοβρόντα Διός." Mihi ut aliorum carminum initiis (Ol. I. in. II. in.) Jovem Noster Olympiamque canere videtur. Similiter Olymp. VIII, 5. Jupiter a fulminibus ἀργικεραύνο nomen traxit, ubi vide notata de Jovis fulminibus rubris. Adde ad Olymp. IV. in. p. 163. De αἰολοβρόντα Διὸς v. ad v. 64. pag. 345. — ἐπίνειμαι. Scholl. vett. v. 8: Ἐπινεμέσθητι τοῖς ὕμνοις τὸν Δία καὶ τὴν Ὀλυμπίαν. v. 11: Ἐπελθέ. Rec. v. 1: Ἐπέλθε, τόξευσον, ὕμνησον. *Pete sagittis*. Insolens Heynio formula, quae mihi ad volatum sagittarum alludere videtur, cum sit νέμεσθαι avium, coll. Nem. III, 144. Quam deinde personam imperativus spectet, anceps. Schol. vet. v. 8: Ἤτοι τῷ χορῷ ἢ ἑαυτῷ παρακελεύεται. Similiter vet. v. 11. Rec. v. 1: Ὦ ψυχή. Posterius praestare videtur, cum simillime Olymp. I, 26. se

---

4) Locrorum res numaria, quam solam h. l. ducem novi, quum valde incerta sit (*Eckhel.* Doctr. num. vet. T. I. p. 174. T. II. p. 190 sq.), de Jovis fulminantis cultu apud reliquos Locros (non solum apud Epizephyrios) nolim aliquid affirmare. De fulmine in numis Epizephyriorum v. ad Olymp. XI, 96. In numis Ozolarum et Epicnemidiorum fulmen occurrere videtur, si quidem numi, de quibus sermo, eorundem fuere, coll. *Eckh.* T. II. p. 191. 92. et *Mionnet* description de médailles antiques grecques et romaines. T. II. p. 90. 91. Hinc suspicari poteris (neque enim talem numum descriptum scio), Opuntios quoque istud signum veneratos, atque in numis habuisse, ut hesperus in numis non tantum Ozolarum, sed etiam aliorum Locrorum conspici dicitur, coll. Spanhem. ad Callim. h. in Del. v. 303. p. 578.

hortetur ad canendum. — ἀκρωτήριον Ἄλιδος. Estne pro Elide (ludis sacra)? coll. Nem. III, 45: Θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ; Eadem ratione Nostro in patria sua commoranti Elis esse poterat promontorium. An de Olympia cogitandum cum schol. rec. v. 1, vet. v. 8. et Bothio? Et hic quidem: „Der Ehrengipfel von Alis ist Olympia, der höchste Schmuck dieses Landes seiner heiligen Spiele wegen, coll. I, 7." Schol. vet. v. 12: Τὴν Πῖσαν λέγει, ἢ τὴν ἐξέχουσαν τῇ θέσει, ἢ τὴν ἐνδοξοτάτην καὶ πρωτεύουσαν. Aliter Böckhius: „Ἀκρ. Ἠλ. Olympia non per se dicitur, sed ob Cronium collem modo nominatum; neque id metaphoricum est, quasi fastigium Elidis Olympia sit certaminibus insignis, sed proprium de monte." Ita jam schol. vet. Olymp. I, 179. p. 66. ubi eandem interpretationem secutus sum. — τοιοῖσδε βέλεσσιν. Schol. vet. v. 15: Τρία νῦν καὶ μὴ οἷοις οἱ πρότεροι. His quoque gloriatio inesse videtur. — Τό. Partem pro toto (Pisatide), si ἀκρ. est Cronion. — Λυδὸς ἥρως Πέλοψ. Olymp. I, 37: Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ. — πτερόεντα δ' ἵει γλυκὺν Πυθῶνα δ' ὀϊστόν. Nota ὀϊστὸν singularem in memoranda Epharmosti victoria Pythica, cum in decore ejus Olympico carmini Archilochio opposuerit carminis tela. — πτερόεντα. Vulgare missilium epitheton. V. Damm. v. πτερόεις o Ind. Eurip. Barnes. vv. πτανός, πτερωτός, πτηνός. Apollon. Rhod. II, 600: Πτερόεντι ὀϊστῷ. v. 1039: Πτερόεν βέλος. Nonn. Dionys. XV, 177: Πτερόεντες ὀϊστοί. XXII, 246: Πτερόεντι ὀϊστῷ. 360: Βέλεος πτερόεντος. XXXVII, 718: Πτερόεντι βελέμνῳ. Isthm. V, 80. est hymnus πτερόεις, qui nostro loco significatur.

Epizephyrios; de quo v. ad | κελεύεται δὲ ἐαν
plico. p. 203]. 4) Posteriu | Ibidem: Ἀ
praesertim statim VI. 46 [| † Pindar
λοβρόντα Διός." Mihi | τεῖ
I. in. II. in.) Jov
videtur. Similiter
hus ἀργικεραύνῳ | , q
fulminibus rubris | ..έλη, ὅτε ἀποτυ
De αἰολοβρόντ | .. adde Hesych., Suid., Zo-
μα ι. Scholl | ..nius Pyth. VI, 37. Nem.
Ale καὶ τι | ..e χαμηλὰ πνέων Pyth. XI, 46.
Ἐπέλθε | ..ater ἐφάπτομαι cum voce jungitur
Heynio | Λαυτευμάτων τ' ἐφάψατο, pro quo ge-
dere v | ... I, 138. dativum habes. III, 53: Ψευδέων
144. | ..εται. — αἰνέσαις. Optativus secundum

..s. Tum post Ὀπόεντος punctum figitur. Erat, cep ..a hoc mihi duriusculum videretur, quod Heynio quoque evenisse video. Sed parendum rationibus melioribus, coll. Böckh. nott. critt. p. 398. Jam erit nexus cum antecedentibus: *Laudandus Jupiter cum Olympia Delphisque. In utroque loco vicit Epharmostus, non humili dignus carmine, natus Opunte. Sed eam ipsam quoque laudabis, non tantum ejus filium. Claret enim bona civitatis forma et victoriarum multitudine.* Denique iis, qui alteram rationem probant, haud leviter favet participiorum usus plane geminus Olymp. III, 15: Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσας, ubi non scribere debebam ὀρθώσαις cum Böckhio aliisque editoribus, sed ὀρθώσας, cum „per Olympia universa libri omnes participia aoristi primi terminent in ας," coll. Böckh. supra cit. — ε. Opuntem, ut heroinam, coll. Heyn., quamquam in reliquis loci (urbis)

...prævalet. Non aliter ... ...πάντος καὶ Κύνα πα-
...s est *Opus heroi*...
22. — "Αγ...
...ν. με...
...οι

...rum habita
...νόμοις χ... ...— μα-
...ομία Δικαιοσύνης, ...ς, ὠ-
...θησαν. Erit Themis justitiæ a... ...δας
...ias, Eunomia bonæ inde profectæ leges. Ita ...
bonarum legum fons. Ceterum tenuit in hac cogn...
religionem popularium, quibus alio licet sensu Themis mater erat Eunomiæ, Irenæ, Dicæ (Hes. theog. v. 901. cit. schol. v. 24). Easque sorores suo sensu memorat in simili aristocratiæ Corinthiacæ laude Olymp. XIII. init. De aristocratia Opuntiorum bene agit Böckhius ad nostrum locum. — θυγάτηρ τέ οἱ. De hoc pronominis dativo v. ad Olymp. I, 91. pag. 38. — σώτειρα. Cfr. ad Olymp. VIII, 28. p. 296. — λέλογχεν. De Diis usitatum, quorum in locis quibusdam singularis honor. V. Olymp. XIV, 1. Nem. XI, 1. Nonn. Dionys. XLVII, 476: Εἰ λάχεν Ἴναχον Ἥρη, coll. ad Olymp. VI, 56. pag. 196. 97. Nonn. ibid. v. 603: Ἐπεὶ τέο δήϊος Ἥρη Ἔλλαχεν ἕδρανα ταῦτα (Argos). Anthol. Palat. VI, CCXL, 2 (Philippus): Ἄρτεμις, ἣ θαλάμους τοὺς ὀρέων ἔλαχες. CCXLIII, 1 (Diodorus): Ἡ λάχες Ἴμβρασον, Ἥρη. Orph. Argon. v. 2: Apollo, ὃς λάχες ἠλιβάτου κορυφῆς Παρνησίδα πέτρην. Hoc loco hominum (Opuntiorum) ea laus, quam ita exprimit Nonn. Dionys. XXXI, 93: Ἰνδοὺς, Οὓς τάχα πασιμέλουσα Θέμις μαιώσατο μαζῷ. — θάλλει δ' ἀρεταῖς. *Floret laudibus triumphalibus*. Scholl. et

gloss. v. 27: *Λάμπει, βρύει, αὔξεται.* Isthm. IV, 5: *'Αρετάς, αἶσι θάλλοντες αἰεὶ σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίυ τέλος.* — Reliquorum mutationem Böckhianam duritiei insimulat Hermannus, Heyne T. III. p. 203. — *Κασταλίᾳ. Delphis.* V. Olymp. VII, 31. Pyth. V, 40. — *παρ' 'Αλφειῦ τε ῥέεθρον.* Ahlwardtianæ lectioni (*ῥεέθρῳ*) favet *παρὰ* Pindaricum sæpissime dativo junctum, coll. indd. Sed obstant scholl., codd. reliquusque Nostri usus. Olymp. XIII, 48: *'Επ' 'Αλφεῦ ῥεέθροισιν.* — *στεφάνων ἄωτοι.* Gl. v. 30: *Χαρίσματα. Coronarum decora, coronæ.* Paulo aliter Olymp. V, 2. — *Λοκρῶν ματέρ'.* Opuntiorum. An reliquorum quoque Locrorum? Quod scholiis placere suspicor. Accinere videtur v. 63. de loco, ubi post diluvium Pyrrha Deucalioque primo habitasse dicuntur. Nec aliter Strabo IX, 4: *'Ο δ' 'Οποῦς ἐστι μητρόπολις, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ, τὸ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας, ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ·*

Τοὺς δέ ποτε φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
Μητρόπολις Λοκρῶν κεύθει ὁμῦ 'Οπόεις.

Vides, Strabonem ita intelligi posse, ut de Opunte *μητροπόλει* Opuntiorum cogitarit, repugnante licet epigrammate, ut mihi quidem videtur. De Stymphalo, matre Arcadiæ (Arcadum) v. ad Olymp. 167. pag. 233. — *ἐπαείροντι. Evehunt.* Gloss. et scholl. vv. 27. 31. 32: *"Οθεν ἐπέρχονται, καὶ ὑψῦσι.* Ibidem: *Μετεωρῦσιν, ὑμνῦσιν, δοξάζυσι.* Est quædam volandi evectio, ut Isthm. I, 90: *Εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερθέντ' ἀγλααῖς Πιερίδων.* — *ἀγλαόδενδρον.* Schol. vet. v. 27: *Εὔγειον.* Laus epica, non valde premenda, si de fertilitatis genere quæsieris.

etis. Strabo IX, 4: *Μεταξὺ δὲ Ὀπȣ̃ντος καὶ Κύνȣ πεδίον εὔδαιμον.*

V. 33—43.

Conjungit laudem urbis et victoris, grata Deorum habita ratione. — *Φίλαν πόλιν.* V. Böckh. ad v. 123. — *μαλεραῖς ἀοιδαῖς.* Scholl. v. 35: *Ἐκδήλοις ὕμνοις, ᾠδαῖς λαμπραῖς,* coll. vet. v. 34: *Λαμπρὰς δὲ τὰς ᾠδὰς διὰ τὸ διϊχνεῖσθαι ὡς τὸ πῦρ.* Similis est victorum splendor atque is, quem Gratiæ et Musæ suppeditant, de quo cf. Pyth. V, 60. IX, 159. Nem. VI, 66. Isthm. VII, 33. Ceterum de igne *μαλερὸς* usitatum. Anthol. Palat. XIV, xcii, 8 (Incertus): *Μαλερῷ πυρί.* cxlvii, 1 (Incertus): *Μαλερȣ̃ πυρός.* XV, xxxii, 8 (Arethas Diaconus): *Μαλερῷ πυρσῷ.* — *ἀγάνορος ἵππȣ.* Schol. vet. v. 33: *Ἵππȣ παντὸς ταχυτάτȣ.* Rec. ibid.: *Πάνυ γενναίȣ.* Ibid.: *Ἵπποι δὲ λέγονται γενναῖοι καὶ ἀγέρωχοι καὶ εὔψυχοι.* Vet. v. 34: *Ὀξέος.* Gloss. v. 35: *Μεγαλοψύχȣ.* Canum equorumque laus haud rara. Oppian. Hal. V, 367: *Ὑβρισταὶ καὶ ἀγήνορες* (canes). Idem Cyneg. I, 334: *Ἵππον μεγαλήτορα.* Nonn. Dionys. XXXVII, 294: *Ἵππος ἀγήνωρ.* Anthol. Palat. T. II. p. 646. Epigr. lxxiv, 3 (Incertus): *Ἵππος ἀγήνωρ.* — *ναὸς ὑποπτέρȣ.* Dubium, eæ alæ sint remi navis, an vela? Dubitavere jam veteres. Eustath. ad Hom. Odyss. XI (Potter. ad Lycophr. v. 25. p. 1382. Müller.): *Πτερὰ δὲ νηὸς τὰς κώπας λέγει (Ὅμηρος), κρεῖττον ἤπερ Λυκόφρων τὰ ἱστία. εἰ γὰρ τάχȣς αἴτια τῇ νηῒ τὰ ἱστία, καθὰ καὶ αἱ κῶπαι, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν πτερῶν μᾶλλον αἱ κῶπαι σώζȣσιν, ἤπερ τὰ λαίφεα.* Cassiodorus V, 17.

(Meurs. ad Lycophr. v. 23. p. 1169) vela *alas navium* dicit. Remigium tardius esse velis, per se patet, testaturque Menander Thrasyleone (Meineke p. 83. 84). Sed veteribus utrumlibet placuerit: apponam loca Græcorum, pro unius alteriusve interpretationis ratione discreta. Primum alas pro velis adhibitas, sequentia demonstrant. Hes. fragm. (Lösn. p. 445): *Ἱστία πτερὰ νηός*, ad quem locum v. Böckh. in scholl. Olymp. VIII, 26. p. 191. Id. Opp. et D. v. 589: *Στολίσας νηὸς πτερά*, ubi verbum vestiarium στολ. de velis cogitari jubet. Anthol. Palat. X, VI, 6 (Satyrus poeta ad nautas): *Πίτνατε δ' εὐπτερύγων λεπταλέας στολίδας* (navium alatarum quasi vestimenta), ad quem locum Jacobsius (Anthol. Palat. T. III. p. 638) Ruhnkenium affert epist. crit. p. 110 sq. et Stanleium ad Aesch. Prom. v. 52 (Schütz. Comment. T. II. p. 156). Adde eundem Jacobs. Anthol. Palat. T. III. p. LXXV. Aeschyl. Prom. v. 477: *Λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.* Oppian. Cyneg. IV, 61: *Λινοπτερύγων ὅπλα νηῶν*, coll. Blomf. Glossar. ad Aesch. Prom. p. 123. Lips. Tzetza ad Lycophr. v. 148 (Müller. p. 407): *Πτηνὰ δὲ τῶν πλοίων τὰ λαίφη.* Ubi citatur de his agens Barnesius ad Eurip. Iphig. T. v. 289. 1346. Tro. v. 1086. Hel. v. 146. His adde, quæ congesserunt Meurs. et Pott. ad Lycophr. v. 25 (p. 1169. 1381). Deinde remi alæ dicuntur. Eurip. Hel. v. 667: *Πετομένας κώπας.* Apollon. Rhod. II, 1255: *Ἐυξέστοις ὠκύπτερα πάλλεν ἐρετμοῖς.* Lycophr. v. 25: Naves *λευκὰ φαίνουσαι πτίλα*, sc. remos, ubi conferendus Tzetza (Müller. p. 317). Anthol. Palat. VI, CCII, 1 (Anyte): *Πυκινοῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων.* Ibid. T. II. Appendix etc. p. 821. Epigr. CCIV, 1. 2 (Incertus): *Νεῶν Ἐξηρέτμοις*

πτέρυξιν ἠγλαϊσμένων. Alia de hac secunda formula contulerunt Meurs. et Pott. supra cit. et Schneid. L. gr. v. πτερόω, πτερωτός.[5]) Tertium est locorum genus, ubi vel de remis, vel de velis cogitari licet. Empedocl. v. 226 (Sturz. p. 523): Πτεροβάμοσι κύμβαις. Eurip. Tro. v. 1075: Πόντιον σκάφος ἀΐσσον πτεροῖσι. Lycophr. v. 514: Πτερωτὰς ὁπλίσαντες ὁλκάδας. Adde Meurs. et Pott. supra cit. et Jacobs. Anthol. gr. Lips. T. XI. p. 225. Nostro loco ob velocitatem vela eligenda videntur, nec obstat ὑπό. Est enim ὑπόπτερος *alatus* quocunque modo et quacunque corporis parte. Cf. Pyth. VIII, 129. Eurip. Hec. v. 1240: Ὑποπτέροις νώτοισιν. Hel. v. 619: Ὑπόπτερον δέμας. v. 1236: Ἴτω δ' ὑπόπτερον. Fragm. Dan. v. 15: Ὑπόπτερον λέοντα. Alia v. in ind. Eurip. Barnes. v. ὑπόπτερος. Oppian. Cyn. IV, 214: Ὑπόπτερον ἀσπίδα. Anthol. Pal. V, CLXXVIII, 3 (Meleager): Amorem ὑπόπτερον. — πανταᾶ ἀγγελίαν πέμψω ταύταν. Schol. vet. v. 36: Τὴν περὶ τῆς νίκης. Rec. v. 37: Τὸν ὕμνον, ὃν πρὸς τὸν πολίτην αὐτῆς πλέκων, καὶ αὐτὴν ἀΐδιον θήσω, μέχρις ἂν παρ' ἀνθρώποις ὦσι λόγοι. Böckhio est „nuntius de Opuntis gloria Olympiæ et Pythone parta." Bene. Deinde satis cognatum nostro loco est Nem. V, init. — εἰ. Dubitanter de se loquitur, cum potuisset istam rem affirmare, utens conjunctione ἐπεί. Schol. rec. v. 38: Δύναται τὸ εἰ ἐνταῦθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ λαμβάνεσθαι καὶ διστακτικῶς. ἄμεινον δὲ τὸ δεύτερον. Bene hoc,

5) Ut remi navium alae sunt, ita pinnae piscium apud Oppianum Hal. I, 745. V, 263. 307. all.

coll. ad Olymp. I, 28. p. 16. — *σύν τινι μοιρι-δίῳ παλάμᾳ.* Scholl. inter manum deorum et poetæ ambigunt. Sed est *manus divina*, *auxilium divinum*, coll. Olymp. X [XI], 25. — *Χαρίτων κᾶπον.* Schol. vet. v. 39: *Τὴν ποιητικήν.* Chörili fragm. I (Näke p. 104):

Ἆ μάκαρ, ὅστις ἔην κεῖνον χρόνον ἴδρις ἀοιδῶν
Μουσάων θεράπων, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἔτι λειμών.
νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχναι,
ὕστατοι ὥστε δρόμου καταλειπόμεθ'· οὐδέ τοι ἔσται
πάντῃ παπταίνοντα νεοζυγὲς ἅρμα πελάσσαι.

In his *λειμὼν* primo obtutu *pratum Musarum colendum* esse videtur; nec obstat, quod deinde ad *curriculi* metaphoram descendit. Amat inæqualia et Chörilus. Alia congesserunt Valcken. et Monk. ad Eurip. Hippol. v. 72. p. 185. Lips. p. 13. Lips. et Jacobs. ad Anth. gr. Lips. T. VI. p. 1. 2. Usum pindaricum enotavit Böckh. Explicc. p. 188. Paulo aliter capiendum *σπείρειν καρπὸν Χάριτος* fragm. Antiphanis VI (Brunck.), sc. *voluptate frui*. — *κεῖναι γὰρ ὤπασαν τὰ τερπνά.* Ad sententiam cfr. locum plane geminum Olymp. XIV, 7 sq. Quæ h. l. a Gratiis præstantur, ea Pyth. I, 79. a Diis indistincte concessa vides. Similiter Oppian. Hal. II, 15:

Κεῖνοι καὶ τέχνας πολυκερδέας ἀνθρώποισιν
δῶκαν ἔχειν, καὶ πᾶσαν ἐπιφροσύνην ἐνέηκαν. —

ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ ἄνδρες. Eosdem iterum jungit Pyth. I, 79: *Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταί.* Ubi illi poetæ esse poterunt. Latius Olymp. XIV, 9. *σοφοὶ* capiendi, quod nostro quoque loco conveniet, ni utrumque prædicatum (*ἀγ.* et *σοφ.*) ad Epharmosti circa res agonisticas cum robur tum solertiam traxeris. Et accinere vi-

detur sequens de Hercule cum Diis conflictante narratio, quod jam scholiastis v. 41. 42. visum. Sed repugnat hujus sententiæ cum antecedentibus conjunctio. Virtutem enim poeticam (si quam habeat) Deorum se beneficio debere ait, qui sint omnium bonorum auctores. Oppones, ad poesin spectare τὰ τέρπν', coll. Gloss. v. 41: *Μαθήματα*, reliqua ad Epharmostum. Ego vix quidquam affirmaverim. — *κατὰ δαίμον'*. *Ope divina*. Eurip. Tro. v. 102: *Πλεῖ κατὰ δαίμονα, ad arbitrium divinum*. Dictio generalis, quum potuisset Gratias repetere. Singulariter distinguit schol. vet. v. 40: *Χαρίτων μὲν γὰρ ἔργον οἶδε τὸ τὰ πράγματα χαριέντως ἀποτερματίζειν, Μοιρῶν δὲ καὶ Εἱμαρμένης τὸ δυνατούς τινας κατὰ ἀνδρείαν καὶ συνετοὺς κατὰ φρόνησιν γίνεσθαι. λεληθότως δὲ ὁ Πίνδαρος διὰ τὸ ἀνεπαχθὲς τὰ ἴδια ἐπεξεργάζεται ἐγκώμια.* Simplicius cölites antecedentes eligentur.

V. 43—54.

Antecedentia demonstrantur Herculis pugnâ cum Diis. Bene addit Böckhius Explicc. p. 189: „Et fuit opinor Herculea vir indole, quippe *δαιμονίᾳ εὔχειρ, δεξιόγυιος, ὁρῶν ἀλκὰν* v. 118 [164].“ Nexum loci cum antecedentibus recte exprimit schol. vet. v. 42: *Τοῦτο δὲ παραδεικνὺς παραβάλλει τὸν Ἡρακλέα, ὅτι, εἰ μὴ κατὰ θεοῦ μοῖραν ἐγεγόνει τοιοῦτος, οὐκ ἂν ποτε ὑπέστη ἀντιστῆναι Ἀπόλλωνι καὶ Ποσειδῶνι καὶ Ἅιδῃ Ἡρακλῆς.* Schol. vet. v. 43: *Ἐπεί, εἰ μὴ ἐκ θεῶν ἦν τὰ κάλλιστα τοῖς ἀνθρώποις, πότε ἂν ἐδυνήθη Ἡρακλῆς κ. τ. λ.* [6]) — De-

6) Punctis distincta sunt narrationis singula membra in vulgarr. edd., quod non abhorret a Pindari more, qui historica

inde mihi quoque una Herculis deorumque pugna statuenda videtur, suadente, immo cogente habitu narrationis. Quod quomodo cum historia conveniat, non est nostrum vel explicare, vel excusare. Ipse poeta dispicere debebat, quomodo narrationem suam auditoribus probaret. Scholia meliora secutum in his Böckhium video. — *ῥάβδον*. Qualis fuerit is baculus, sequentia docent. Erat illa ῥάβδος θελκτικὴ καὶ μαλακτικὴ τῆς ψυχῆς, ut ait schol. vet. v. 50. deinde addens: Ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέυς ὃν ὁ Ἅιδης ἔργῳ διὰ τῆς ῥάβδε ταύτης οὐδὲν ἠδύνατο δρᾶσαι, διὰ τὸ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμβλυνθῆναι. Usus itaque sceptro suo pro armis, velut Hercules Olymp. VII, 50. et Ulysses Hom. Il. II, 265. — *βρότεα σώμαθ'*. *Defunctorum corpora*. Virgil. Aen. VI, 306: *Defuncta corpora vitâ*. — *κοιλὰν πρὸς ἀγυιὰν θνασκόντων*. Hom. hymn. IV, 177: Ἤιξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν. Eurip. Alc. v. 919: Τύμβυ τάφρον ἐς κοίλην. Böckh. confert e Nostro κοίλαν χθόνα (Heyne T. III. p. 128. Böckh. T. III. p. 625). Schol. vet. v. 50: Εἰς τὸν κοῖλον τόπον τοῦ Ἅιδυ. Rec. ibid.: Εἰς τὰς καταδύσεις τῆς γῆς, ἃς οἱ ἀποθνήσκοντες διέρχονται. Vet. v. 53: Τὸν Ἅιδην, ὅτι ἐκεῖ ἄγονται οἱ ἄνδρες.

V. 54—62.

Revocat se ab impia narratione, ut Olymp. I, 55. 82., obloquens publicae popularium religioni, coll. Ol. I. locc. citt. Pyth. II, 96. Nem. VII, 150. — *λοιδο-*

---

ita dispescere amat. Recentioribus arctior singulorum conjunctio praeplacet.

ρῆσαι. Schol. vet. v. 56. coll. vet. v. 58: Διότι ἄνδρα ὄντα τὸν Ἡρακλέα τριῶν θεῶν ἀπέδειξεν ὄντα βελτίονα. Significaverat hoc Noster, non expresserat, euphemistice. Dices, ipsum se interpretari v. 61: Ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν χωρὶς ἀθανάτων. Sed antecedit illud καυχᾶσθαι. Ita de pugna Deorum Herculisque victoria cogitandum erit. — ἐχθρὰ σοφία, *sapientia, quæ possessorem quasi hostiliter tractat, s. sapientia exitiosa*. Paulo aliter schol. vet. v. 54: Σοφία μὲν γὰρ οἶδε τὸ γιγνώσκειν τὰ παλαιὰ καὶ ταῦτα. ἑρμηνεύειν τεχνικῶς διασκευάζουσα, τὸ δὲ πρὸς λοιδορίαν ἕλκειν τὰ ποιήματα οὐχ ὅσιόν ἐστιν, ὡς διορίζεται. Simplicius rec. v. 50: Μεμισημένη. — καυχᾶσθαι παρὰ καιρόν. *Gloriari intempestive*. Pyth. X, 5: Κομπέω παρὰ καιρόν. Schol. vet. v. 58: Τοῦτο δὲ εἴρηκε, παρόσον ἀσεβεῖν δόξει, ἐὰν τὸν Ἡρακλέα ἐγκωμιάζῃ ἐπὶ τῷ τοὺς θεοὺς νενικηκέναι. — μανίαισιν. Iterum plurali utitur Nem. XI, 63: Ὀξύτεροι μανίαι. Fragm. inc. XXXVI (Heyne T. III. p. 99. Böckh. T. III. p. 667): Μανίαι τ' ἀλαλαί τ'. — ὑποκρέκει. *Consonat*. Scholl.: Συμφωνεῖ, ὑπηχεῖ, ὅμοιόν ἐστι, προσέοικεν, coll. Schneid. L. g. v. ὑποκρ. Paulo aliter ibidem: Ἐνδόσιμός ἐστι μανίας, *præludit insaniæ*, i. e. *prope abest ab insania*. Simplex κρέκειν cum compositis est *pulsare, pulsandoque sonare*, coll. Schneid. L. g. v. κρέκω. Addo Alcm. fragm. CIV (Welck. p. 76): Κερκόλυρα, *sonans lyra*. Apollon. Rhod. IV, 1194: Φόρμιγγος ἐϋκρέκτου. Orph. hymn. XI, 6 (Herm.): Ἁρμονίην κόσμοιο κρέκων. In Anthol. græca sæpissime, coll. ind. Anthol. gr. Lips. T. XIII. p. 230. 326. — ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν χωρὶς ἀθανάτων. Junge cum scholl. ἔα χωρὶς ἀθανάτων,

remove a Diis. Alii jungent: *Χωρὶς ἔα, remove omne bellum Deorum*, coll. Pyth. I, 19: *Τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν ἐγχέων αἰχμάν.* Addit schol. vet. v. 60: *Μὴ λέγε τοῦτο, ὅτι οἱ θεοὶ μετέχουσι τῶν πολέμων καὶ μάχης· φιλόθεος γὰρ ὁ Πίνδαρος.*

V. 62 — 84.

Lauda potius Protogeniæ urbem, ubi post diluvium Deucalio et Pyrrha posito domicilio homines generarunt. Ex his majores vestri descenderunt. φέροις γλῶσσαν. *Fer, infer linguam* (laudis gratia). Pyth. V, 78: *Γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν, linguam illis cum attulisset* (*intulisset*). Aeschyl. Choeph. v. 576: *Ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν, gestare linguam*, s. tacendo, s. loquendo; coll. v. 577. Soph. Trach. v. 324: *Διοίσει γλῶσσαν*, i. e. *οἴσει, gestabit linguam, loquetur.* Gregor. Naz. Jamb. XXIII (Opp. T. II. p. 243): *Ἐγὼ γὰρ ὡς μὲν ἔσχον ἐν ξένῃ πόλει πάθας, Λόγῳ πεσόντι σύμμαχον Γλῶσσαν φέρων ἐμὴν* (*narrationi ruenti, s. infirmæ socium afferens linguam meam*, i. e. *sustentans narrationem lingua mea*), *Ἄλλως λέγοντας αἰνέσω.* Jam ad tropicum dicendi genus attendisse quoque videtur schol. rec. v. 60: *Κινεῖ τὴν γλῶσσαν πρὸς τὸ ἄστυ τῆς Πρωτογενείας.* Unde vero color petitus sit, de eo silentium. Puto a telis jaculisque, de quorum et linguæ humanæ comparatione v. quæ congessimus ad Olymp. I, 14. 179. p. 10. 68 sq. Et maxime ad nostram formam accedere puto *γλῶσσαν ἱέναι* (*loqui*) etc., coll. p. 69., ubi addere poteram Soph. El. v. 596: *Πᾶσαν ἱεὶς γλῶσ-*

σαν. Ceterum nostræ dictioni haud absimiliter dicitu Μοῖσαν φέρειν (*Musam ferre, carmen applicare*) Nem. III, 49. — Πρωτογενείας ἄστει. In Protogeniæ persona ambigitur. Scholia Pindarum de Protogenia Opuntis filia cogitasse ob sequentia statuunt; cui ipsum Primogenitæ nomen refragari acute vidit Böckhius Explicc. p. 190. Idem de urbe Protogeniæ dissidium. Plurimis scholiastis est Opus. Aliter schol. vet. v. 64: Ἔνιοι δὲ οὐκ ἐν Ὀποῦντί φασι Δευκαλίωνα καὶ Πύῤῥαν οἰκῆσαι· ὁ γὰρ Ἀπολλόδωρος [Fragm. p. 1039] οὕτω γράφει· οἰκῆσαι δὲ ἐν Κύνῳ [Strabo cit. p. 337] τὸν Δευκαλίωνα λέγεται καὶ τὴν Πύῤῥαν, καὶ τὴν Πρωτογένειαν ἐκεῖ τεθράφθαι φασίν· ἱστορεῖ δὲ ταῦτα καὶ Ἑλλάνικος. Add. Strabon. IX, 4: Ἐν δὲ τῷ Κύνῳ Δευκαλίωνά φασιν οἰκῆσαι. Καὶ τῆς Πύῤῥας αὐτόθι δείκνυται σῆμα, τοῦ δὲ Δευκαλίωνος Ἀθήνησι. Utra urbs eligenda sit, e Pindaro quidem non elucet, qui tamen, carminis principio postquam multus fuit in Opuntis laude, jam ad Cyni (antiquioris e Græcorum citt. sententia) encomium assurgere potuit. — αἰολοβρόντα. Schol. rec. v. 60: Τοῦ τὰ ταχέως κινουμένων βροντῶν αἰτίου. V. quoque Schneid. L. g. v. Hoc Jovis prædicatum quidam ad fulminis inter Opuntios cultum trahent, de quo tamen v. pag. 33. An Jovis tonitru Deucalioni Pyrrhæque pro augurio fuit? coll. Pyth. IV, 40: Αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν. v. 351: Ἐκ νεφέων δέ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον φθέγμα. Addixeratne Jupiter Pyrrhæ et Deucalioni locum urbis primæ exstruendæ, ad finem diluvii? Quod ultimum Böckhio quoque placere video ad Olymp. XI [X], 96. Explicc. pag. 20

Inde poterat Opunte singularis cultus fulminis dialis vel recipi, vel repeti, cui adde, quæ suspicatus sum pag. 332. not. Cum loci nostri formula cfr. Anthol. Palat. T. II. Appendix etc. pag. 797. 98. Epigr. CXIX, 5 (Incertus): Ἐκ Διὸς αἴσης. Tzetz. hom. v. 274: Ὡς γὰρ Διὸς ἤθελεν αἶσα. Q. Smyrn. X, 331: Ἐπέκλωσεν Διὸς αἶσα. Similis δαίμονος αἶσα. Hom. hymn. IV, 301: Ὁ δ' ἀέξετο δαίμονος αἴσῃ. Q. Smyrn. V, 594: Στυγερῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ. Idem X, 396: Ὀλοῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ. Anthol. Palat. T. II. Appendix etc. p. 840. 41. Epigr. CCLXIV, 5 (Incertus): Τυχεῖν τοῦ ἀρίστου δαίμονος αἴσης. Ultimo loco et in aliis Pindari locis (coll. indd.) est αἶσα *fatis concessum*, nostro loco *voluntas divina*. His adde, quæ notavi p. 314. et Schneid. L. gr. v. αἶσα. — Πύῤῥα Δευκαλίων τε. *Völckerus* V. celeberr. in libro: Die Mythologie des Japetischen Geschlechtes etc. p. 342. 43. Pyrrhæ Deucalionisque nomina ad ignem et aquam trahit, quibus Thessaliæ potissimum inundatio effecta fuerit. Nominum etyma valde conspirant. De Deucalione non aliter *Schwenk.* Etymol. mythol. Andeut. p. 149. Pyrrha eidem p. 351. est *terra rubra*. — Παρνασοῦ καταβάντε. De hoc confugio Deucalionis v. Völcker. modo cit. p. 341. In eum montem e Thessalia profugerat Deucalio, aquarum impetu propulsus, coll. Völck. l. cit. — δόμον ἔθεντο πρῶτον. Primus Deucalio urbes et fana condidit, coll. Apoll. Rhod. III, 1087: Δευκαλίωνα, Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς Ἀθανάτοις. In Hæmonia thessalica generaverat Prometheus Deucalionem Apoll. Rh. ibid. v. 1086 sqq. — ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον κτησάσθαν

λίθινον γόνον· λαοὶ δ' ὀνόμασθεν. Schol. rec. v. 70: *Τὸν ἐπὶ τῷ Νῶε κατακλυσμὸν Ἕλληνες ἐξ ἡμῶν κεκλοφότες οὕτω φασί· Διὸς τὴν γῆν κατακλύσαντος, Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα ἔν τινι κιβωτίῳ εἰσελθόντες μετεωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ ὕδατος ὑπεράνω τοῦ Παρνασοῦ, κατὰ δέ τινας ὄρους Λυκωρέως καλουμένου· πεπαυμένου δὲ τοῦ ὕδατος ἐξελθόντες τοῦ κιβωτίου προςετάχθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς τὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὀστᾶ ὄπισθεν ῥίπτειν, κ. τ. λ.* Cf. de his scholia v. 68. 70. et Völck. l. cit. p. 336 sq. — *ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον λιγύν.* *Excita verborum illis viam sonoram.* Scholl. v. 72: *Ἐπανάληψις τοῦ λόγου· λέγει γὰρ τὴν πρώτην πλημμυρίαν τοῦ ὕδατος Δευκαλίωνος.* — *σφίν.* Schol. vet. v. 72: *Τοῖς ἀπὸ Δευκαλίωνος καὶ τοῦ Λοκροῦ, ὡς τοῦ νικηφόρου ἀπογόνου ὄντος Δευκαλίωνος.* Rec. ibid.: *Τῶν Ὀπουντίων, δηλονότι τῶν ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος.* — *ἐπέων οἶμον λιγύν.* Hom. hymn. II, 451: *Τῇσι χοροί τε μέλουσι καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς.* Callim. hymn. in Jov. v. 78: *Λύρης οἴμους*, coll. ibid. nott. Deinde idem esse *οἴμην* et *οἶμον*, de eo v. Schneid. Lex. gr. v. *οἴμη*. Jam quum dicatur *λιγυρὴν οἴμην* (Anacr. carm. XLIII, 14. Fisch.), vix dubitabis, quin dici quoque *οἶμος λιγὺς* (*via canora*) potuerit, velut e contrario legitur *muto in litore* (quod avium cantu caret) Petron. CXIX, 37. Anton. Adde Nostratium illud: Eine laute Straſse etc. Deinde *via verborum*, s. *carminum* vulgari circumscriptione est pro *carminibus*, coll. Olymp. I, 178. ibique nott. p. 63. 64. — *ἔγειρ'.* *Suscita, erige, effice.* Cf. Nem. X, 39: *Εὔχορδον ἔγειρε λύραν.* Ibid. I, 16: *Ἔγειρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ.* Eurip. Or. v. 1338: *Κτύπον ἐγείρετε, κτύπον καὶ βοὰν πρὸ μελάθρων.* Similiter *excito*, coll. Schell. Lex.

L. p. 1385—87. — Quae jam sequuntur, ea exponunt, qui sit ἐπέων οἶμος. Böckhius Explicc. p. 190: „Novos hymnos poeta promittit, quod, quum in praegressis notam rem de Deucalione et Pyrrha incepisset, nunc sese revocat ad reconditiorem necdum carmine celebratam Opuntiorum fabulam de Protogenia, quam dico, secunda, Opuntis filia, Locri, conjuge, Opuntis alterius matre." Miror, Viro egregio Opuntios tam incuriosos primordiorum suorum videri, ut de his Thebanus eos certior fecerit. Norant singularum civitatum cives, si non omnes, tamen eruditiores historiam suam antiquiorem melius, quam poetae doctique extranei. Itaque hi ab istis discebant. Immo Pindarus ut fere Olymp. VII. a propioribus ad remotiora assurgit, deinde ad ista recurrit. Exponam ordinem singulorum. Laudavit Protogeniae urbem, quam primo sedem suam fecere Deucalio et Pyrrha, deinde hominum istud lapideum genus procreantes. Factum id *post diluvium*, cui finem imposuit Jupiter. Hoc est *vetus vinum*, s. remotiorum narratio, ad quae more suo assurgit, propioribus monente contextu praelibatis. *Flores hymnorum juniorum* sunt posteri generis saxei (χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι etc.), quique inde a πρὶν Ὀλύμπιος memorantur. Ultimò loco positi heroes erunt Opuntiorum circa tempus Trojanum viventes. Et in hoc aevo, quod erat diluvii tempore multo recentius, terminatur carminis pars epica. Vides, nil dare poetam, nisi sequentium (v. 75—119) ordinis expositionem. — Dictionis vero jocosae colorem accommodatum Böckhius vidit ad compotationem; bene. Deinde similiter lusisse jam Simonidem, narrant scholia. Poterat hoc Noster in animo habere, coll. Böckh. Explicc. p. 190. Quamquam Thebanus vates talis est, ut e suo in-

genio similes facetias depromere potuerit. Denique Simonidis notati carptique ne tantillum quidem signum verba ipsa Pindari præ se ferunt. Unde parva scholiastarum fides, qui perstrictum his sententiis Simonidem tradunt. Alii *vinum* Nostri *vetus* ad dictionem aliquam proverbialem s. popularium s. Opuntiorum alludere dicent, et esse simpliciter pro *rebus veteribus*. Similiter Thiersch. Ceterum concinnius vini metaphoram continuasset (*οἶνον νέον*), ubi nunc sunt *ἄνθεα ὕμνων νεωτέρων*. Sed more suo impropriis propria miscet, quasi ipse se interpretaturus, cum de hymnis agat, seu potius de materia hymnorum. Vet. v. 72: *Λόγων δὲ νεαρῶν καὶ προκειμένων τὰς ὑποθέσεις, καὶ τὰ ἄνθη. ἄνθη δὲ νῦν τὰς πράξεις.* Rec. ibidem: *Λέγει δέ, ὅτι τὸ τὰ νέα ὑμνεῖν κρεῖττον.* Vet. v. 74: *Τὰς ὑποθέσεις.* — *λέγοντι μάν.* Altius, ut promisit, Opuntiorum historiam repetit, cujus principia cum novi ævi procreatione cohærebant. *Fuit diluvium, quod tandem Jovis beneficio desiit.* Hoc ante Pyrrhæ Deucalionisque de Parnasso descensum (v. 62) narrandum erat. Ibi vero contextus aliud suadebat, ordinis sc. historici desertionem, quod cum poetis epicis Noster commune habet. Jam si quo loco positum sit *λέγοντι μὰν* spectes, simillime ad remotiora præoccupatis propioribus Pindarus assurgit Olymp. VII, 100: *Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ ῥήσιες.* — *χθόνα μέλαιναν.* Nem. XI, 50: *Μέλαιναι ἄρουραι.* Fragm. prosod. I, 6 (Heyne T. III. p. 43. Böckh. T. III. p. 587): *Κυανέας χθονὸς ἄστρον.* Ubi pluribus de hoc terræ nomine agetur. — *ὕδατος σθένος.* Schol. rec. v. 72: *Ἀντὶ τοῦ τὸ ὕδωρ περιφραστικῶς.* Quidni pro *ὕδωρ σθεναρόν?* coll. *ἐντέων σθένος* Pyth. V, 45. — *Ζηνὸς τέχναις.*

Scholl. v. 72. 77: *Μηχαναῖς, δυνάμεσι, βυλήσεσι.* Eurip. Hel. v. 930: *Ὡς τέχναις θεῶν Ὤλοντ'.* Adde, quæ e P. dedimus ad Ol. VII, 65. pag. 255. Effecit idem deus diluvii finem, qui Deucalioni Pyrrhæque prædixerat, coll. ad v. 64. pag. 345. — *ἐξαίφνας.* *Subito. Deus* enim aquas resorberi fecit. Unius horæ spatio diluvium orientale, quod cum diluvio Deucalionis confundi constat, absorptum est, coll. Nonn. Dionys. XL, 360. — *ἀνάπωτιν ἄντλον ἑλεῖν.* Schol. rec. v. 72: *Ἀνάπωσιν λέγυσιν ἐξαίφνης, ἤγυν ἀναῤῥόφησιν, συστολὴν τῆς αναχύσεως καὶ εἰς τὴν γῆν αὖτις κατάδυσιν λαβεῖν τὸ ἄντλον, τουτέστι τὸ πλῆθος τοῦ ὕδατος.* Bekker. Anecdd. 215, 9: *Ἄμπωτις: ἡ ἀνάποσις· καὶ ἡ εἰς βάθος μετάστασις ὑγρῶν.* Adde 388, 7. Ita erit *ἄντλον* subjectum (*aquam*), *ἑλεῖν ἀνάπωτιν* prædicatum (*refluxisse*), coll. Heyn. Sed vide, ne sit *ἀνάπωτις aqua* s. accedens s. recedens, quam significationem alibi obtinere Spanhemius notavit ad Callim. hym. in Del. v. 130. p. 483. Jam erit *ἄντλος aquæ receptaculum, profundum,* quæ mihi primitiva vocis significatio videtur, coll. Bekker. Anecdd. 407, 4. Schneid. L. g. v. *ἄντλος,* sect. 4. Ita *ἄντλος* Pyth. VIII, 14. est *profundum.* Jam sensus erit: *Profundum ad se traxit aquas refluentes:* Priori rationi favet, quod *ἑλεῖν* ad alias quoque circumlocutiones a poetis usurpatur. 7) — *κείνων δ' ἔσσαν χαλκ-*

7) **Ubinam aquae istae refluxerint, Noster non definit. Thessaliam habet Nonn. Dionys. VI, 375 sqq., coll. de Thessaliae inundatione Völck. l. cit. p. 341. Noster Opuntiorum quoque terram inundatam fuisse, probabile fecit, quod ibi novos homines creatos contendit. Deinde in auctore undarum resorptarum ambigitur. Pindarus Jovem habet, Nonn. l.**

ἀσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι κορᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν. Recurrit ad vv. remotos 63 sqq. *Illorum* (*Pyrrhæ et Deucalionis?* an λιθίνυ γόνυ? v. 70). *liberi erant*.etc. — ὑμέτεροι. Schol. rec. v. 72., coll. vet. et rec. v. 79: Ὦ Ἐφάρμοστε, οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι. An Opuntiorum? quos alloqui non absonum erat, cum in antecedentibus de *civitate* eorundem verba fecisset. — ἀρχᾶθεν ambiguum est inter κείνων ἔσσαν et Ἰαπ. φύτλ. — Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι κορᾶν. Hæc ita jungunt Böckhius et Thiersch.: *Κοῦροι κορᾶν φύτλας Ἰαπετιονίδος. Juvenes virginum stirpis Japetionidæ*. Addit Böckh. nott. critt. p. 400: „*Κορᾶν* non de una est, sed de pluribus: neque enim per solam Opuntis filiam ab Japeto descendunt Locrorum majores, sed præterea per Protogeniam Deucalionis: utraque enim Locrorum parens ex Japeti gente prognata est." Cf. de his scholl. Alii solum *κοῦροι κορᾶν* jungent, deinde opponent *Ἰαπετιονίδος φύτλας* et *φερτάτων Κρονιδᾶν*. Ita maternum genus Opuntiorum et paternum singulatim spectatur, concinne, puto. Duo patres gentis auctores habebant Opuntii, antiquiorem Japetum, a quo per Deucalionem et Pyrrham Protogenia; recentiorem Jovem, a quo et Opuntis I filiâ descendit Opuntiorum alter conditor, s. Opus II. Iidem vero duas matres generis auctores habebant, Protogeniam et Opuntis I. filiam. Posterius per lusum exprimitur vocibus istis *κοῦροι κορᾶν*, prius illis, quæ initio et in fine ponuntur: Ἰαπ. φύτλ. et καὶ φερτ. Κρ. Et in hac interpretandi ra-

---

cit. Neptunum (coll. Pyth. IV, 246), *Jovis* licet *voluntate* operantem. Adde Vöick. l. cit.

tione ne te offendat mediæ sententiæ immissum illud κοῦ-ροι κορᾶν, Japetus vero initio, Jupiter in fine positus. Laudat h. l. præcipue Opuntiorum a diis descensum masculinum, repetit vero et præparat eorundem ab heroinis ortum. — Κρονιδᾶν. Pluralis pro singulari, ut sæpius apud Nostrum. Olymp. VI, 115 (coll. ibid. schol. p. 215): Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν. Pyth. IV, 4: Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον Πυθῶνί τ' οὖρον ὕμνων, Apollini. v. 127: Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν, Aeolidis, i. e. uno Aeolidarum. Similes hujus singularis species observabimus ad Pyth. IV. [8]) — ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί. Erat quidem Locrus v. 90 sq. ἄπαις. Nec tamen regum indigenarum series defecit. Adoptavit filium, genere propinquum. Hinc non erant ἐπείσακτοι κατὰ διαδοχήν, coll. schol. rec. v. 79.

V. 85—119.

Jupiter Opuntis Epeorum regis filiam ex se gravidam Locro adducit. Hic filio ejus regnum tradit. Ad eum multi hospites venere, interque eos Menötius, quo natus Patroclus in Mysia juxta Achillem fortiter pugnavit. Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμών. Videtur abrupta historia, sed est cum antecedentibus cohærens. Schol. vet. v. 85:

85:

8) Böckhio ad Pyth. II, 46. sunt istius loci Κρονίδαι Jupiter, Juno eorumque familia, ubi adde, quae idem Vir de hoc pluralis usu addit, acute quidem, sed regulam nimis restringendo. Dixerim ego talem numerum emphatico-poeticum, cum saepe per fictionem de specie universa id praedicemus, quod pro sententiae cujusdam ratione nonnisi de uno speciei membro *vere* praedicare possumus.

Πρὶν γὰρ Ὀλύμπιος ἀγεμών. Omisit P. particulam, cum in epicis defluxum narrationis æqualem raro curet. — *πρὶν* est *olim*, coll. indd. pindd., Damm. Lex. Homer. et Viger. p. 442. — *Ὀλύμπιος ἀγεμών. Jupiter.* Idem est *Ὀλύμπου δεσπότας* Nem. I, 18., Diique *Ὀλύμπου σκοποὶ* Ol. I, 86. — *τὰν παῖδ᾽ ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀποῦντος,* i. e. *τ. π. Ὀ. ἀ. γ. Ἐ.* De hac virgine vide præter scholia egregiam Böckhii notam Explicc. p. 191. Abestne ejus nomen, quod jam tum de eo ambigebatur? Ut alibi quoque (Olymp. VII, 135) nomina heroum omittit, non casu, puto. — *ἕκαλος. Placidus,* Nostratium behaglich, coll. Böckh. T. III. p. 42. Schol. vet. v. 85: *Ἡσύχον.* Gloss. v. 87: *Ἥσυχος.* Bothius: Still. Thierschius: Friedlich. Buttmann. Lexil. T. I. p. 144: „Ungestört und in heitrer Ruhe," quod cum *placido* convenire puto. Vix aliter Isthm. VII, 58: *Ἕκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα.* In aliis locis vel notio modo tentata obtinet, vel *immoti, taciti* etc. cognata. Apollonii Rhodii usum notavit Buttm. l. cit. p. 143. Addo hymn. hom. v. 452: *Ἕκηλον Εἱστήκει πανάφυλλον, vitali motu privatum,* qui locus Buttmannum latuisse videtur. Orph. Fragm. VIII, 35 (Herm. p. 468): *Μένοι ἔνδον ἕκηλος, tacitus, nil agens,* licet animo commoto, coll. contextu. Q. Smyrn. II, 149: *Ἀλλὰ ἕκηλον Δαίνυσθ᾽ ἐν μεγάροισι.* XII, 348: *Αὐτοὶ δὲ παρ᾽ αὐτόθι μίμνον ἕκηλοι.* XIII, 48: *Βαίνῃ ποσσὶν ἕκηλος, tacitus.*[9]) — *μὴ καθέλοι μιν αἰών. Ne*

9) Non differre εὔκηλος, nota res. Cf. Bekker. Anecdd. gr. 558, 17. Buttm. l. l. p. 140. 144. Hom. hymn. XX, 7: Homines Vulcani beneficio *Ῥηϊδίως αἰῶνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν Εὔκηλοι* (Geruhig, gemächlich, behaglich) *διάγουσιν ἐνὶ σφετέ-*

sterneret eum ætas. Alibi *tempus* ψυχὰς animantium ἀποπνεῖ Nem. I, 68. — πότμον ἐφάψας. Schol. rec. v. 85: Συντυχίαν θανάτυ ἐπαγαγών. Gloss. v. 91: Ἐπικρεμάσας. — ἔχε. Alibi φέρειν de dea. Pyth. III, 27: Φέρυσα σπέρμα θεῦ. De deo Nem. X, 30: Σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλέος (procreaturus Herculem). — σπέρμα μέγιστον. Schol. vet. v. 85: Υἱὸν ἀπὸ σπέρματος μεγίστου. An erit pro σπέρμα μεγίστου, coll. Olymp. VI, 117: Μέγιστον τεθμὸν ἀέθλων, pro μεγίστων ἀέθλων τεθμόν. Aesch. Suppl. v. 133. coll. 142 (Well.): Σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. — θετὸν υἱόν. Schol. rec. v. 85: Νόθον, ὑπ' αὐτοῦ δὲ γνησίον νομιζόμενον. Vet. v. 86: Ὡς ἴδιον σχών. Vet. v. 94: Ὅς ἦν μὲν θετὸς αὐτοῦ κατὰ φύσιν, ἐκ δὲ ἀνοίας ἴδιος αὐτῷ ἐνομίζετο. Ibidem additur: Θετὸν δὲ λέγει ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου. προειρήκει γάρ, ὅτι εἶχε ἡ γυνὴ Πρωτογένεια σπέρμα μέγιστον ἐκ Διός· ὁ γὰρ Λοκρὸς ἴδιον ἑαυτῦ ἐνόμιζεν. Ita erit θετὸς *suppositilius*, quamquam est ex usu *adoptivus*. Et hoc ultimum ita eligendum videtur, ut sit Pindari euphemismus non aliter atque ea, quæ de regis ὀρφανίᾳ tradit, cum verisimile sit, traditam a Jove pro non gravida, quæ fraus cum aliis ejus generis non aliena fuit a summi dei persona. Scite autem Pindarus hanc Opuntiorum Epeorumque (Eleorum) cognationem memorat. Sunt enim posteriorum ludi, in quibus vicit Epharmostus Opuntius. — ἔμμεν. Vacat infinitivus,

---

ροισι δόμοισιν. Oppian. Hal. I, 408: Εὔκηλοι μίμνυσι. v. 597: Εὔκηλοι μίμνυσι. III, 87: Εὐκήλυς. v. 474: Εὔκηλον χέρα. IV, 415: Αὔραις εὐκήλοισιν. V, 156: Κώπῃσι δ' ὑπ' εὐκήλοισι. His adde alia loca, quae notavit Schneid. L. gr. v. εὔκηλος.

coll. Viger. 750. 51. Id non capientes Græci liberius vertunt: Προςέταξε (ἐκάλεσσε) καλεῖσθαι (ἔμμεν) τὸ βρέφος. — μάτρωος. Pendet ab hoc genitivo ἰσωνυμ. ut Pyth. I, 58: Τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν γείτονα. — ἰσώνυμον. Eam denominationem ex avo per totam regum Cyrenensium seriem continuatam vides. — ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ τε καὶ ἔργοισι, scil. futurum. His et proxime sequentibus narratio de heroibus advenientibus præparatur. — ὑπέρφατον. Ingentem. Carm. in def. solis v. 16 (Heyne T. III. p. 60. Böckh. T. III. p. 600): Νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον. — μορφᾷ τε κ. ἔργ. Eadem arctius conjungit Nem. III, 33: Ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ. — πόλιν. Cujus nomen iterum tacet, coll. ad v. 63. p. 345. v. 86. p. 353. Opus quum secundum poetas (pag. 336) Locrorum mater fuerit, Locrus autem rex h. l. memoretur, πόλις Pindari mihi est Opus, non Cynus. Regnum itaque cessit filio moribundus. — ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι. Bene schol. vet. v. 101: Διαβοήτου δὲ τῆς τοῦ Ὀποῦντος ἀρετῆς τυγχανούσης, πανταχόθεν τὰς ἰδίας αὐτῶν πατρίδας οἱ περίοικοι καταλελοιπότες πρὸς αὐτὸν ἔσπευδον. — Ex his advenis præter Menötium nullius nomen affertur. Et, puto, nec hunc nominasset, ni in filio ejus totam ἐποποιΐαν terminare voluisset. Deinde quare Thebani et Pisatæ laudentur, pronum est augurari, coll. vv. 85. 123. Arcadas affert, quum ibi Opus II generatus sit. Quænam Opuntiis necessitas cum Argivis intercesserit, tacet mihi historia. — ἐποίκων. Hospitum? coll. schol. rec. v. 101. V. ad Olymp. I, 38. pag. 20. Adde Blomf. ad Aesch. Prom. p. 119. Lips. Cognatum μέτοικος et μετοικεῖν. Eurip.

Suppl. v. 893: *Τοὺς μετοικοῦντας ξένους.* Heracl. v. 1028: *Μέτοικος αἰεὶ κείσομαι κατὰ χθονός.*—*ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον γ'.* Böckhio *βιατ. νόον* est subjectum et *δεῖξαι* pro *δεῖξαι ἑαυτόν*, coll. Schneider. L. gr. v. *δείκνυμι*: „*Ἔδειξαν ὄντες*, sie zeigten, daſs sie seyen". Verum *δείκνυμι* eorum verborum est, „quæ cum nominativo participii conjunguntur, ita ut participium de eadem persona intelligatur, de qua verbum." Herm. ad Vig. p. 771., coll. ibidem exemplis. Ita *ἑαυτὸν* apud Pindarum per se locum habere non poterat. Præstabit, ex antecedentibus *αὐτὸν* (Patroclum) repetere. Hoc quidem in sententia ipsa expressum est, sed ex meo judicio emphatice, pro *ἑαυτόν*, s. *virtutem suam ingentem*. Scilicet cogitandi sunt *ἔμφρονες*, *virtutis Patrocleæ testes, quibus hujus juvenis ἀριστεία se probabat*. Jam ne quis usu veterum me destitutum ea proferre putet, apponam Platon. Crit. c. 15 (Opp. ed. Steph. p. 53), ubi Leges ad Socratem: *Καὶ οὐκ οἴει, ἄσχημον ἂν φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα;* scil. *tuum Socratis*. Similia hebraicorum periti notarunt, coll. Storr. observv. ad analogiam etc. p. 405 sq. His expositis, idem jam schol. rec. v. 101. placuisse video: *Ὥστε δεῖξαι αὐτὸς ὁ Πάτροκλος τῷ φρονίμῳ μαθεῖν τὸν νοῦν τοῦ Πατρόκλου, ἀντὶ τοῦ τὸν ἑαυτοῦ.* Vet. v. 113: *Ὥστε παραστῆσαι τῷ φρονίμῳ, ᾗ ἐκέχρητο ἀνδρείᾳ ὁ Πάτροκλος.* Ibidem: *Ὥστε γνῶναι τὸν ἔμφρονα, ὅτι γενναῖος ἦν ὁ Πάτροκλος.* Ibid.: *Οὕτως ἔστη μόνος ἅμα τῷ Ἀχιλλεῖ, ὥστε δυνατὸν εἶναι (αὐτῷ?) δεῖξαι παντὶ φρονίμῳ πρὸς τὸ γνῶναι τὴν τοῦ Πατρόκλου ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ διάνοιάν τε καὶ σπουδὴν καὶ θάρσος.* Ratio Böck. inesse videtur scholio eidem: *Ὥστε παντὶ ἀνθρώπῳ*

νοῦν ἔχοντι δειχθῆναι τὴν ἰσχὺν καὶ φανερὰν γενέσθαι. — μαθεῖν. Vacat h. v. nostro sensui, utut locum interpreteris. Cf. Olymp. VII, 46. ibique notata. — ἐξ οὗ. *Unde*, s. tempus intelligatur s. ratio. Prius eligit schol. vet. v. 115: Θαυμάσας τὴν βίαν τοῦ Πατρόκλου ἀρχὴν ἔλαβε τοῦ θαυμάζειν αὐτόν. Immo potius: „Ex isto tempore admonuit illum." Schol. vet. v. 115: Ἐκ τῆς πρὸς τὸν Τήλεφον μάχης παρηγορεῖτο. — οὐλίῳ ἐν Ἄρει. Ambiguum est inter παραγορεῖτο et μή ποτε etc., quare comma delendum post παραγ., quod factum post Heyn. — Οὐλ. Olymp. XIII, 33: Οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν. — σφετέρας. Schol. vet. v. 115: Τῆς πολεμικῆς αὐτοῦ τάξεως. Vet. v. 118: Ἑᾶς. De hoc pronominum usu v. Wolf. Prolegg. ad Hom. p. CCXLVII. VIII. Vide tamen, ne eligendum videatur præceptum Böckhianum (p. 352); quod alibi concedo (si de arctiore aliquo necessitatis vinculo sermo est), alibi nego. De Achillis s. jussu s. precibus ita schol. vet. v. 115., rem opinor invertendo: Ἰδίως δὲ τοῦτο τάσσει χαριζόμενος τῷ Πατρόκλῳ. Ὅμηρος γὰρ διαπαντὸς λέγει αὐτὸν θεράποντα Ἀχιλλέως. Pindarus de sola Patrocli fortitudine atque inde natis Pelidæ precibus loquitur, quæ ipsæ quoque bellum spectabant. Concedendum tamen, repugnare in his aliquantisper Pindarum Homero, qui singulis heroibus, dimicantibus singulos amicos s. pedissequos θεραπόντων nomine ita tribuit, ut hoc sit pro more et instituto heroico habendum. Sed poterat illud consortium e diversis causis proficisci. — Patroclum et Achillem cur in fine hujus epopoïæ Opuntiorum memoraverit, in obscuro est. Böckhius: „Ego in Patroclo aliquid subesse reconditius vel ideo crediderim, quod pergitur: Εἴην εὑρησιεπής, ἀναγεῖσθαι πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ etc., quibus verbis haud ob-

scure poeta significat, velle se nonnisi apta invenire, unde colligere licet, illa quoque rebus præsentibus aptata et audaciâ orationis Epharmosto accommodata esse; addit enim etiam hæc: *τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἕσποιτο;* tum statim ad Epharmostum et Lampromachum transitur. Nonne igitur ex hoc ipso transitu explicanda Patrocli et Achillis commemoratio? An Epharmostus et Lampromachus ut Achilles et Patroclus *una steterunt?* Non in ludis quidem, etsi in his uno vicerant die (90. 91. s. 125. 26); nam in his non potest alter alterum adjuvare; sed in bello haud dubie, ut Achilles et Patroclus." Inter narrationem et sequentia rationem quandam arctiorem intercedere, scholiastæ quoque suspicati sunt. Schol. vet. v. 120: *Ταῦτα δὲ λέγει διὰ τὸ πλάσασθαι αὐτὸν τὸ περὶ Πατρόκλου προειρημένον εἰς ἔπαινον τοῦ Ἐφαρμόστου Ὀπουντίου ὄντος, Πατρόκλου πολίτου.* Sed quæritur, quare unâ Patroclus et Achilles, deinde Epharmostus et Lampromachus laudentur? Quid in hac difficultate statui non possit, acute vidit Böckhius. Videamus, quid possit statui. Vicerant eodem die Epharmostus et Lampromachus v. 124—127; eodem die Patroclus et Achilles v. 107—119. Et hoc sufficiet quibusdam, non mihi. Reconditiora tradere videtur schol. rec. v. 175: *Ἐπειδὴ Ἐφάρμοστος καὶ Λαμπρόμαχος Ὀπούντιοι ὄντες φίλοι τε ἦσαν καὶ ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἅμα ἐνίκησαν. διὰ τοῦτο ἐν τῷ Ἐφαρμόστου ὕμνῳ καὶ τούτου μέμνηται.* Acuta doctaque interpretatio, qua meliorem diu scrutans non novi. Videsque hanc rationem iis opitulari, quæ suspicatus sum ad Olymp. VIII, 25. p. 298. 69. p. 307. *Amavit Epharmostum Lampromachus, vicitque cum eo die eodem. Amavit Achilles Patroclum, quocum eodem die victor extitit.*

V. 119—151.

Poeta se ab ulteriori heroum laude revocans Lampromachum cum Epharmosto celebrandum aggreditur. Posterioris deinde victoriæ variis Græciæ locis reportatæ enumerantur. — εἴην εὑρησιεπὴς, ἀναγεῖσθαι πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ, τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἕσποιτο. *Utinam sim carminum inventor, ut possim curru Musarum vehi, comitante audacia et vi!* Oratio initio propria (εὑρησ.) statim ad allegoricum genus deflectit, ipsa se uberius (τόλμα, δύναμις) illustrans. Jam si nexum sententiæ cum antecedentibus et sequentibus spectas, occurrit schol. vet. v. 170: *Ταῦτα δε λέγει διὰ τὸ πλάσασθαι αὐτὸν τὸ περὶ Πατρόκλου προειρημένον εἰς ἔπαινον τοῦ Ἐφαρμόστου Ὀπουντίου ὄντος, Πατρόκλου πολίτου.* Rec. ibidem: *Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ καὶ ὁ Πάτροκλος Ὀπούντιος ἦν ὥσπερ καὶ Ἐφάρμοστος.* Commoda interpretatio, si Græcis visum esset sensum suum uberius exponere. Verum tetigissent, si de *continuanda Patrocli aliorumque heroum Opuntiorum laude* cogitassent. Hunc enim precum sensum esse, dudum mihi persuasit cum usus Pindaricus tum antitheseos in sequentibus (προξενίᾳ δ') non obscura species, quam in talium difficultatum enodatione momenti aliquammulti esse, ad Olymp. VIII, 70 sq. p. 308. sq. vidimus. Dicit Noster Olymp. II, 149 sqq. post suam de rebus post mortem futuris deque heroibus quibusdam in Elysio commorantibus digressionem: *Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη ἐντὶ φαρέτρας, φωνᾶντα συνετοῖσι* etc. Deinde post novum incisum: *Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον.* I. e. *Multa de his alia narrare possem, sed redeundum ad pro-*

positum. Similiter nostro loco *ulterius progredi cupit in laude heroum Opuntiorum*, quod modeste (coll. v. 38 ibique nott. p. 339) ita exprimit, ut poeticam sibi audaciam gravitatemque optet. Simillimus vero alius locus expositione causæ, quare ad propositum recurrat. Olymp. XIII, 133: *Ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμβον, παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν. Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἑκὼν Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ, τά τ' ἐν Νεμέᾳ.* — *εὑρησιεπής.* Scholl. v. 120: *Λόγων καινοπρεπῶν εὑρετής. Καινολόγος. Δυνάμενος εὑρίσκειν λόγους. Καινῶν ἐπῶν εὑρετής. Εἴτε τοιαύτας ἱστορίας εὑρίσκοιμι, ὥστε κ. τ. λ.* Adde de h. v. Suid. v. et Zonar. T. I. p. 901. 911. Quominus de *fictione* poetica cogites, obstant ea, quæ supra exposui. Sunt enim *ἔπη* Nostro pro poesi indistincte intelligenda, coll. v. 72. all.; *εὑρίσκω* vero, in poesi eidem vulgare (coll. Olymp. I, 17?. III, 8. Pyth. IV, 532. Nem. VI, 97), non est *fingere res*, sed *nancisci* easdem, *formamque* iis describendis idoneam *excogitare* (*fingere*). — Post *εὑρησιεπὴς* comma figendum, cum sit insequens sententia istius vocis expositio appositiva. — *ἀναγεῖσθαι. Provehi*, s. *ulterius provehi*, in curru sc. Musarum. Schol. rec. v. 120: *Ἐν τῷ δίφρῳ τῶν Μουσῶν ἡγεῖσθαι καὶ προέρχεσθαι.* Reliqui scholiastæ inconcinne de *narrando* cogitant. — *πρόσφορος. Idoneus*, coll. Nem. VIII, 82: *Πρόσφορον κόμπον.* IX, 27: *Ἀοιδὰ πρόσφορος.* Fragm. inc. XVI (Heyne T. III. p. 88. Böckh. T. III. p. 651): *Ὅμιλον Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον*: *Danaorum agmen telis aptum.* Adde Schneid. L. gr. et ind. Eurip. Barnes. Quominus cum Heynio sit *φερόμενος, ἐποχούμενος*, obest *ἀναγεῖσθαι*, quod eundem sen-

sum fundit. — ἐν Μοισᾶν δίφρῳ. *In Musarum curru*. Hunc e Pindaro illustrarunt interprr. Olymp. VI, 37. nostrique loci. Cf. quoque Demetr. Mosch. Laconem Hel. et Alexandr. v. 379 (Miscell. critt. ed. Friedem. T. II. p. 485): Νῦν δ' αὖθ' ἡνιόχευε καὶ ἀγλαὰ τέρματα, Μοῦσα, Ἀρχόμεθ'. Alia de hoc Musarum curru dedit Wernsdorf. ad Himer. Orat. XXIX. p. 852. 53. Non aliter poesis ipsa currus est. Chöril. fragm. I. supra cit. p. 340. Himer. Or. cit.: Ἀλλ' ἐπεὶ οὐκ ἐπὶ τῶν ἁρμάτων ἡμεῖς ὀχούμεθα, οὐδὲ τὰ ποιητῶν σπουδάζομεν. Ubi iterum conferendus Wernsdorfius. Eandem rem tractarunt Hemsterhusius ad Luc. Somn. c. XV. et Dorvillius in Miscellan. Observv. I, III, p. 432., monente Näkio ad Chöril. p. 109., ubi alia addit Näkius. Rem ii nimis restringunt, qui cum Wernsdorf. l. c. colorem a dramaticorum plaustris petitum suspicantur. Immo vel minores dii curru vehebantur; unde, qui Musarum vel Gratiarum consortio dignatus erat (s. poeta), earundem currum conscendebat. In aliis locis tropi occasionem res Græcorum agonistica suppeditare poterat, quod e loco Chörileo consequi videtur. Idem sensus sequentium. Lycophr. v. 13 (coll. Tzetza p. 286. Müll.): Ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας Ἄνειμι λοξῶν εἰς διεξόδους ἐπῶν, Πρώτην ἀράξας νύσσαν ὡς πτηνὸς δρομεύς. Tryphiod. v. 666: Ἐγὼ δ' ἅπερ ἵππον ἐλάσσω Τέρματος ἀμφιέλισσαν ἐπιψαύουσαν ἀοιδήν. Ubi conf. Northm. p. 479. Wernicke. — τόλμα. *Audacia poetica*, coll. Olymp. XIII, 14: Ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν. Verisimile ex hac voce et præcedentibus Böckhio, „Epharmostum et Lampromachum in bello *una stetisse*, ut Achillem et

Patroclum." De hoc decore utriusque Opuntii tacet carmen. Deinde Olymp. X [XI], 20. iterum utitur Achillis Patroclique exemplo *militari*, non ut celebret victorem ob victoriam bellicam, sed hortetur ad gratias *aliptae* suo agendas. — *ἀμφιλαφής*. *Larga*. Fere Nostratium: **Umfassend.** Cf. de hac voce Bekker. Anecdd. p. 126, 18. 389, 3. 4. 6. Spanhem. ad Callim. h. in Apoll. v. 42. in Cer. v. 769. Schneider. L. gr. v. [10]) — *ἕσποιτο*. Sunt poetæ curru vecti Audacia et Vis quasi comites. Eurip. Suppl. v. 608: *Τόδε μοι τὸ θράσος ἀμφιβαίνει*. Ubi conf. Marklandus ed. Lips. p. 126. Alibi Nostro vel Musa adstat vel Jus, coll. Olymp. III, 7. p. 133. Pyth. VIII, 99. — *προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον τιμάορος*. *Sed ab antiquioris ævi laude recurrendum. Est enim Lampromachus Epharmostusque dicendus*. Schol. vet.

---

10) Apollonii Rh. usum v. apud Spanhem. et Schneid. supra citt. Callim. h. in Apoll. v. 42: *Ἀμφιλαφὴς τέχνη*. In Dian. v. 3: *Χορὸς ἀμφιλαφής*. In Cer. v. 26: *Ἄλσος δενδρεσιν ἀμφιλαφές*. Oppian. Cyneg. II, 105: *Δέμας ἀμφιλαφές*. III, 27: *Ἀμφιλαφεῖς ἐπὶ ῥῖνα*. Anthol. Palat. VI, CLXX, 2 (Thyillius): *Ἀμφιλαφὴς πλάτανος*. Nonn. Dionys. I, 318: *Ἀμφιλαφὴς χαίτη*. III, 140: *Ὄρχατος αὐλῆς ἀμφιλαφής*. V, 153. VI, 192. XI, 86: *Ἀμφιλαφὴς φολίδεσσιν ὄφις*. XIV, 79: *Ἀμφιλαφῆ πλοκάμοισιν*. 185: *Ἀμφιλαφὴς χαίτη*. XVII, 382: *Ἀμφιλαφεῖς ἐλατῆρες ἐλεφάντων*. XVIII, 102: *Ἀμφιλαφεῖς ἰκμάδες*. XX, 4: *Σύριγξ ἀμφιλαφής*. XXV, 208: *Ἀμφιλαφεῖς ὕδραι*. XXVIII, 153: *Ἀμφιλαφεῖς μαχηταί*. XXIX, 288: *Ἀμφιλαφεῖς ὀϊστοί*. XXXV, 211: *Ἀμφιλαφὴς* (cingens?). XLV, 111: *Ἀμφιλαφής* (cinctus?). Idem Conv. Evang. Joh. VI, 31: *Ἀμφιλαφὴς ἑσμός*. 218: *Ἀμφιλαφὴς αἰών*. VII, 168: *Ἀμφιλαφὴς ἔρις*. XII, 81: *Ἀμφιλαφὴς κόσμος*. XX, 31: *Συδάριον ἀμφιλαφῆ*.

v. 120: *Χάριν τῆς προξενίας.* Vet. v. 123: *Διὰ τὴν προξενίαν.* [11]) Sed vide ne *προξενίᾳ δ᾽ ἀρετᾷ τ᾽* pendeat a *τιμωρὸς ἦλθον*, deinde *Ἰσθμίαισι Λαμπρομάχου νίκαις* appositum sit dativi *ἀρετᾷ*. Loci paralleli (Olymp. XIII, 136) dativus ad nostram difficultatem enodandum parum confert. Idem: *Πρόξενος ἦν Θηβαίων Λαμπρόμαχος, δι᾽ ὃν ἔγραψε τὴν ᾠδὴν ταύτην.* Interpretatio ad verbum facta, posthabito Pindari usu inconcinno. Epharmosti gratia carmen scriptum est, memoratur vero Lampromachus ob proxeniam et virtutem, de qua v. deinde nott. Quæ de necessitate inter Epharmostum Lampromachumque intercedente suspicer, exposita habes ad vv. 107—119. Schol. vet. v. 123: *Ὡς οἰκέτου ὄντος τοῦ Λαμπρομάχου πρὸς τὸν Ἐφάρμοστον.* Vet. v. 125: *Λαμπρόμαχος συγγενὴς τοῦ Ἐφαρμόστου.* Consentit Böckhius Explicc. p. 193. Aliter rec. v. 125. supra allatus, quibus hæc addo: Qui in Achillis Patroclique mentione reconditiora non quærit, tertium comparationis inter duo ista paria non esse dicet, nisi pugnæ consortium magnificum. Objicies: Quum Achilles Patroclusque cognati fuerint (Nitsch. N. myth. Wörterb. Edit. II. v. Menötius), uterque Opuntius cognatus esse debuit. — *ἀρετᾷ.* Schol. rec. v. 120. 123: *Ἀνδρείας καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτοῦ.* Victorias contextus monstrat. Vet. v. 123. mirifice: *Διὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ ὕμνου.* — *ἦλθον.* Itinere poetico, ut *ἔβαν* Olymp. XIII, 136. V. ad Ol. VII, 23. pag. 241 sqq. — *τιμωρός.* Scholl. v. 120. 123: *Τιμητής, ὑμνητής, ἐπαινέτης, τιμῶν.* Melius forsan de auxilio poetico bene factis ferendo cogitatur.

---

11) **De proxenia bene scripsisse fertur *Ullrich.* Berol. 1822.**

Olymp. I, 177: Ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων. XIII, 137: Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος. Ita erit τιμωρὸς vindex. — De μίτραις h. l. cfr. scholl. et Böckh. — ὅτ'. Schol. rec. v. 120. locum interpretatur bene supplendo: Ὑμνητὴς γενησόμενος τῶν μιτρῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν στεφάνων αὐτοῦ, οὓς ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἔλαβεν, ὅτε ἀμφότεροι κ. τ. λ. — κράτησαν. *Vicerunt*. Cf. Nem. III, 90. VI, 61. all. — ἔργον. Schol. rec. v. 120 (coll. Schneid. L. gr. v. ἔργον): Ἐνίκησαν νίκην. Quidni *certamen* (*certamine*)? V. ibid. Schneiderus, cui ut aliis ἔργα Olymp. VII, 154. certamina sunt, de quibus v. nos p. 277. — μίαν ἀν' ἁμέραν. Schol. rec. v. 120: Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οἱ δύο Ἴσθμια ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνίκησαν. v. 125: Λαμπρόμαχος . . ., κατὰ μίαν ἡμέραν Ἴσθμια σὺν αὐτῷ νικήσας. Ibidem: Ἐφ. καὶ Λαμπρ. ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἅμα ἐνίκησαν. Nugantur reliqui scholiastæ. — ἐν Κορίνθου πύλαις. Ad Isthmia trahunt scholl. v. 120. 123. Non aliter scholl. v. 125. coll. 128: Κορίνθου πύλας λέγει τὸν Ἰσθμόν· ἐν τῷ τέλει γὰρ αὐτοῦ ἡ Κόρινθος κεῖται. Mihi nunquam non mirificum fuit, ludos Isthmiacos, paulo ante proprio nomine memoratos, nunc aliter significari. Debebant certamina esse urbi Corintho propria, cum Isthmia Græciæ communia fuerint. Jam Pausanias in talibus testis satis locuples non novit in suis Corinthiacis nisi Isthmia. Nimirum post Mummianam urbis eversionem pauca e Corinthi antiquæ institutis manebant. Unde fieri poterat, ut de Hellotiis Corinthiacis taceret, quæ tamen Noster habet Olymp. XIII, 56: Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις. Ubi conf. scholl. De talibus certaminibus Corinthi habitis equidem cogito. — ἐγένοντ'. *Epharmosto*, secundum scholl. v.

120. 123. 125. 128. 130. An *utrique?* Non quidem eodem die, ut in Isthmiis, sed in eodem certamine. Huic opinioni primus loci obtutus favet. — *χάρμαι.* *Gaudia,* sc. ob victorias, coll. scholl. Alibi apud P. *χάρματα.* — *Ταὶ δέ.* Numero non definito. Schol. rec. v. 120. sunt *τοσαῦται,* duo. — *Νεμέας κατὰ κόλπον.* *Nemeæ in recessu,* quæ Nem. III, 30. fuit *βαθυπέδιος.* Olymp. XIV, 33: *Κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας.* Pyth. IX, 7: '*Ἐκ Παλίυ κόλπων.* De cognato *κόλπων* usu v. ad Olymp. XIII, 125. — *κῦδος ἀνδρῶν.* *Decus e viris partum.* Expressam præpositionem habes Pyth. IV, 17: *Κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων ἱπποδρομίας.* Sed abest Pyth. I, 128., ni ibi construes: *Ὧν αἰχμῆς κλέος.* — *ἀνδρῶν.* Non positum ob certamina antecedentia, sed ob sequentia, in quibus natu minor vicit. — *οἷον . . ἀγῶνα.* Admiratio victoris juvenis. Cf. Gloss. et scholl. v. 134. — *ἐν Μαραθῶνι,* coll. Olymp. XIII, 156. In Heracleis, de quibus v. scholl. h. l. et Olymp. XIII, 156. Ibi phialas argenteas datas, v. 135. docet. Nec tamen alia dona exclusa putem, e. g. vasa oleo plena, quæ Athenis quoque data constat, coll. Nem. X, 64. Videatur Nonnus Dionys. XXXVII, 144 sqq.:

Εἰ πέδον Ἀονίης, ἢ Φωκίδος αἷμα κομίζει,
Πύθιον Ἀπόλλωνι τετιμένον οἶδεν ἀγῶνα.
εἰ μεθέπει σοφὸν οὖδος ἐλαιοκόμυ Μαραθῶνος,
ἔγνω πιαλέης ἐγκύμονα κάλπιν ἐέρσης.

Erat enim et Marathon olivis fecunda, coll. loco all. Adde XIII, 184: *Καὶ τέμενος βαθύδενδρον ἐλαιοκόμυ Μαραθῶνος.* XLVII, 18: *Ἐλαιήεντος Μαραθῶνος.* Hinc illustrari poterit *λιπαρὰ Μαραθὼν* Olymp. XIII,

157., quamquam hoc multorum locorum epitheton esse constat, coll. ind. Pind., all. — συλαθείς. Schol. vet. v. 134: Ὑπεξελθών. *Egressus* ætate imberbium. Similiter ὀρφανὸς (sejunctus) Isthm. IV, 14. — μένεν ἀγῶνα. *Ausus est*. Gloss. v. 136: Ἐκαρτέρει. Pyth. I, 92: Μάχαις παρέμειν. VIII, 58: Παρμένοντας αἰχμᾷ. Incertus Rhesi v. 468: Ἔγχος ὑπομεῖναι. Orph. Argon. v. 859: Ἔμιμνον Ἄρην. Nonn. Dionys. XVII, 194: Προμάχοιο μένειν ὁρμήν. XXXIX, 33: Μενέχαρμος Ὑδάσπης. Q. Smyrn. VI, 497: Πόνῳ ἐνέμιμνον. VII, 534 (Ald.): Μέγαν βασιλῆα μενεπτόλεμον. 583: Μενεπτολέμου Ἀχιλῆος. VIII, 283: Τρῶες μίμνον. XI, 425: Μενεπτολέμων Δαρδανιώνων. 433: Μενεπτολέμȣ Ἀχιλῆος. XIII, 496: Μενεπτολέμῳ Ἀκάμαντι. XIV, 235: Μενεπτολέμων Ἀργείων. Tryphiod. v. 99: Μενεδήϊον ἵππον. Anthol. Palat. VII, CXLVII, 2 (Archias): Αἶαν, ἔμεινας Ἄρην. IX, CCXIX, 2 (Diodorus Sardianus): Ἀχιλλείδης μενεπτόλεμος. — φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπτῶτι δαμάσσαις. Schol. vet. v. 138: Παλαίσματι δολίῳ, καταγωνισάμενος τῇ παλαιστικῇ ὀξύτητι, forsan supplantatione. Deinde δαμᾷν iterum de πάλῃ occurrit Pyth. VIII, 116. — κύκλον. Scholl. v. 138. 140: Τὸν τοῦ σταδίου. — ὅσσα. Admirandi formula coll. scholl. v. 138. Adde v. 133. — βοᾷ. Scholl. v. 138. 140: Τῶν θαυμαζόντων. Μεθ' ὅσων ἐπαίνων. Ultimo loco exposita descriptio, qua vix meliorem novi, eam speciem præ se fert, ut Pindarum victoriæ Epharmosti Marathoniæ interfuisse quibusdam persuadeat. Talia enim non scribuntur nisi ab his, quorum oculis idem spectaculum oblatum fuit. — Τὰ δέ. *Quod attinet ad alias ejus victorias*. V. de hoc Böckh. Explicc. p. 194. Minus accurate schol. rec. v.

145: *Κατὰ δὲ τὰ ἔργα τὰ γενόμενα αὐτῷ* etc. Deinde argutatur Heyne, quem v. T. I. p. 129. Loquitur Noster, quasi in præcedentibus habuisset *τὰ μέν*, cujus formulæ vice funguntur ea omnia, quæ hactenus de aliis ejus victoriis dicta sunt. Formas magis regulares congessit Hermannus ad Viger. p. 701. — *καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν Πελλάνᾳ φέρε.* De ludis Achaiæ Pellenensibus videantur nostra scholia cum Böckhio. — *ψυχρ. φάρμ. αὐρ. Frigidarum remedium aurarum.* Oppian. I, 45: *Ὄμβρων ἀλκήν, contra imbres subsidium.* Habes vestium lanearum laudem, ut placet Heynio Böckhioque, aliter sentientibus scholl. tum ad h. l. tum ad Nem. X, 82., quorum alteri de tempore ludorum hiemali, alteri de locis Pellenes *δυσχειμέροις* cogitant. Tale quid obversatum quoque Nonno video, qui Dionys. XXXVII, 148 sqq. hæc habet:

Εἰ πέλεν εὐώδινος Ἀχαΐδος ἀστὸς ἀρούρης,
Πελλήνην δεδάηκεν, ὅπῃ ῥιγηλὸν ἀγῶνα
ἄνδρες ἀεθλεύουσι φιλοχλαίνου περὶ νίκης,
χειμερίῳ σφίγγοντες ἀθαλπέα γυῖα χιτῶνι.

Dices, poetam ævi vix jam græci hæc de suis finxisse. Verum sunt, quæ mihi persuadeant, in talibus poetas istos veterum scriptorum narrationibus fideliter innixos, et e pristinis institutis multa potuisse nisi revera, tamen hominum memoriâ servari. Addit Böckhius: „Dederunt Pellanenses, quod habuere, optimum, quia lænæ apud ipsos pulcherrimæ fabricatæ sunt, ut Lemniæ mulieres Argonautis certaminum præmium *vestem* proposuerunt (Pyth. IV, 253. Simonides ap. Schol. ibid. v. 450. vulg.), quippe quam mulieres conficiunt.“ Varias lænas fabricatas a Pellenensibus Photius docet, citante Böckhio: *Πελληνικαὶ*

χλαῖναι, διάφοροι· καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Ἕρμαια ἐδίδοντο. Conf. quoque Suidas v. Πελλήνη. Deinde mollia videntur fuisse ista Hermæa, coll. Nem. X, 82: Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις. Jam quod tempus istorum ludorum attinet, mira sane Nonni cum prioribus scholl. conspiratio, quam sola loci Pindarici interpretatione niti vix crediderim. Putabis itaque, tempore hiemali ludos Pellenenses celebratos fuisse, ac dedisse agonothetas, quæ cum arti ipsorum lanariæ, tum tempestati respondebant. Parvi pretii lænas fuisse, schol. vet. v. 146. visum, ducibus puto comicis: Ταύτην γὰρ ἐλάμβανον τὴν χλανίδα οἱ νικῶντες, οἷον τρίβωνας. — σύνδικος. Schol. rec. v. 133: Μάρτυς αὐτῷ. Similiter scholl. v. 148. Ibidem: Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἀγῶνι συνδικούντων ἀλλήλοις. Pyth. I, 3. σύνδ. passiva significatione gaudet. — Ἰολάυ τύμβος. Schol. rec. v. 143: Ἐν ταῖς Θήβαις ἀγὼν ἐτελεῖτο Ἡράκλεια καὶ Ἰολάϊα. ἦν δὲ ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ὁ τοῦ Ἰόλεω τάφος, ἔνθα Ἐφάρμοστος ἐνίκησεν. Vet. v. 148: Τὸν τῶν Ἡρακλείων ἀγῶνα θέλων δηλῶσαι, τύμβον Ἰολάου εἶπε· παρὰ γὰρ τῷ κοινῷ σήματι Ἀμφιτρύωνος, καὶ Ἰολάου ὁ

12) Laenarum Pellenensium praemia obsolevisse e Strabone (XIV. p. 593. A.) acute auguratur Böckhius Explicc. p. 194. Quando id factum sit, ego nescio. Posidippus certe epigrammatarius, cujus aetatem Jacobsius (Anthol. Gr. Lips. T. XIII. p. 943) circa Olymp. cxxviii. definit, istis laenis pro vestibus usu tritis per lusum utitur Anthol. Palat. T. II. p. 782. Epigr. lxxviii, 2. 3: Αὕτη ῥωγὰς ἔχει κάπετιος, Χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος. Adde Suid. v. Πελλήνη· Καὶ Πελληναῖος χιτών. ἐπὶ τῶν παλαιὰ (παχέα conj. Jacobs. Anthol. gr. Lips. T. VIII. p. 152) φορούντων ἱμάτια.

ὁ τῶν Ἡρακλείων ἀγὼν ἐτελεῖτο, ὃν ἐνίκησεν. — Ἐλευσίς. V. de his certaminibus Gell. N. A. XV, 20: *Post (Euripides) Eleusinio et Theseo certamine pugnavit et coronatus est*. — ἀγλαΐαισιν. *Victoriarum splendore*, i. e. *victoriis*, coll. Olymp. XIII, 18. Schol. vet. v. 148: Μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῦ τῇ ἀνδρείᾳ. Vet. v. 150: Ταῖς ἀγλαΐαις αὐτοῦ καὶ νίκαις μαρτυρεῖ. *Illis* victoriis, i. e. *ejus* victoriis. Hoc apprime consentit cum usu pronominis σφίν, quem illustravimus ad Olymp. I, 91. p. 38. II, 28. p. 82. VIII, 109. p. 323. Aliis est ἀγλ. dativus causæ, vertente Böckhio: *Decoribus* ibi partis patrocinatur *illi* Jolai tumulus et Eleusis.

V. 152 — 168.

Eas victorias naturæ beneficio debet Epharmostus, non doctrinæ. Sententiis hoc uberius exponitur. Denique præstantia viri athletica atque honor memoratur, quem Opuntiorum heroi Ajaci habuerit. Τὸ δὲ etc. Schol. rec. v. 152: Ἔστι πρὸς τὸν Ἐφάρμοστον, ἐπειδὴ ἐκ φύσεως ἀνδρεῖος ὢν καὶ οὐκ ἀπὸ μόνης τέχνης τοὺς συναγωνιζομένους ἐνίκα. *His victoriis sola ministrante natura potitus est, cujus dona omnium optima sunt*. Construe: Ἅπαν δὲ τὸ φυᾷ (γινόμενον) κράτιστον. Ad sententiam cfr. Olymp. II, 153 sqq. Reliquis hæc sententia uberius exponitur. — διδακταῖς ἀρεταῖς. Tales sunt οἱ μαθόντες Olymp. cit. — κλέος ἐλέσθαι. *Decus sibi parare*. Anthol. Palat. T. III. p. CI: Εἵλετο τὰν ἀρετάν. — ἄνευ θεοῦ. Bene schol. rec. v. 152. coll. 156: Μὴ ἀπὸ φύσεως κατορθουμένη· τὸ θεοῦ δὲ λέγει, ἐπειδὴ ἐκ θεοῦ πάρεστι τοῖς ἀνθρώποις φύσει ἀν-

δρείοις εἶναι καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν ἔχειν. Deinde cum eodem schol. construe et explica: Ἕκαστον δὲ πρᾶγμα χωρὶς φύσεως πρεπωδέστερόν ἐστιν, εἰ σεσιγημένον ἐστίν. Vet. v. 156: Τὸ γὰρ μὴ κατὰ θεὸν πρασσόμενον δεῖ σιγᾶν καὶ μηδενὸς λόγου ἀξιοῦν. — γάρ. *Qui contra naturam annititur, stolidus est in eligendis gloriæ subsidiis, quæ alia sunt apud alios*. Schol. vet. v. 158: Δεῖ ἕκαστον τὴν δεδομένην αὐτῷ ἐκ θεῶν ὁδὸν ταύτην ἰέναι καὶ μὴ παραβιάζεσθαι. — περαίτεραι, i. e. εὐοδώτεραι, πρακτικώτεραι, ἀνυστικώτεραι etc. (coll. Olymp. VIII, 82.) scholl. — σοφίαι μὰν αἰπειναί. *Sapientia est ardua, i. e. in qualicunque re excellere, arduum*. Scholiastarum alii de sapientia athletica, alii de sapientia poetica cogitant. Posterius si elegeris, transitum strues ad sequentia. Sed præstat non decernere, quamquam antecedentia Epharmosti athletæ gratia dicta sunt. — προσφέρων. *Afferens* Epharmosto sc., itinere ficto, coll. v. 124. ibique nott. Heynius vix bene: Προσφέρων σὲ πρὸς τὸ ἆθλον τοῦτο. — ἆθλον. Schol. vet. v. 162: Τὸ τῆς ἐμῆς σοφίας ἐπιτήδευμα, αὐτὴν τὴν σοφίαν. Quidni τὸν ὕμνον? Ut rell. habent scholl., coll. ταύτην v. 37. Erat enim et hymnus ἆθλον sensu latiore. — ὄρθιον. *Elata voce*, coll. Nem. X, 142. — ὤρυσαι. Schol. rec. v. 161: Ὦ νοῦ. 162. 163: Ὦ θυμέ. 162: Ἑαυτῷ ὁ Πίνδαρος παρακελεύεται καὶ φησίν. Cf. v. 11. ibique nott. Similiter Böckhius, addens: „Idem simul hac voce pronuntianda canentium quisque facit." Schol. rec. v. 163: Λέγει δὲ πρὸς τὸν χορὸν περὶ τοῦ νενικηκότος. — θαρσέων. *Non timens obtrectatores encomii mei*. An *audacia poetica erectus*? Ut v. 122. — δαιμονίᾳ. Scholl. v. 161. 162. 164: Ἀπὸ μοίρας δαιμο-

νος. Θείᾳ μοίρᾳ. — εὔχειρα, δεξιόγυιον. Schol. rec. v. 161: Γενναῖον τὰς χεῖρας, ἐπιτήδειον, εὔστροφον κατὰ πᾶν τὸ σῶμα. Adde vet. v. 162. — ὁρῶντ' ἀλκάν. *Spectantem robur*. Schol. v. v. 162: Ὃς καὶ τῷ βλέμματι ἀλκὴν καὶ δύναμιν ἐμφαίνει. Similis *ignis* usus. Eurip. Jon. v. 1261: Πυρὸς Δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα. Oppian. Cyneg. III, 301: Πυρόεν τε δεδορκώς. IV, 162: Δερκόμενος χαροποῖσιν ὑπ' ὄμμασιν αἰθόμενον πῦρ. Anthol. Palat. T. II. p. 661. Epigr. CXIX, 2 (Posidippus): Πῦρ τοι ὁ χαλκὸς ὁρᾷ. — In fine carminis nondum habeo, quomodo scribam. Neque interpretatio mihi variis dubiis caret. Græci fluctuantur inter victoriam Epharmosti in Aianteis Opuntiis partam et festum, quod ob victoriam Olympicam heroum indigeti instituerit. Heynius duplicem rationem proponit: „Ultimos versus 166. 7. ita accipe: Victorem Olympia reducem ex more victorum solemni sacra fecisse heroi indigeti, Aiaci Oilei f., et coronam deo consecrasse. Nisi dicas, simpliciter verba esse interpretanda: *Qui victoriam Olympicam adeptus heroem indigetem novo decore ornavit*. Nam victores honorem et decus afferunt, ut patriæ, ita et diis patriis. Verum in hunc sensum oratio esset paullo ambitiosior et ornamentis oneratior." Priorem scholiastarum interpretationem ita refutat Böckhius: „Verisimile non est, post enumeratas supra Epharmosti victorias nunc singillatim de hac re dici." Quid? si ultimo tempore, forsan post decus Olympicum in ludo patrio vicit, ejusque victoriæ pompam cum ea conjunxit, quæ pro victoria Olymp. diis patriis offerenda erat? Id certe mihi mirificum videtur, Pindarum, si dicere non volebat nisi *Aiacis aram*, hoc ita amplificasse: *Oiliadæ aram*

Aianteam. Bene in eam rem Ahlw.: „Nemo facile dixerit: Herculea Amphitryoniadæ ara." Idem acute suspicatur legendum: *Ἐν δαιτί θ' ὅς γ' Αἴαντος Οἰλιάδα.* Böckhius priore Heynii interpretatione electa, addit: „Corona Aiaci ipsi consecrata videtur. Nempe sollemnis haud dubie comissatio ad aram Aiacis habita est, in qua ara ipsa coronata: post illum ritum Pindaro prædicatum carmen in convivio cantatur." Jam si de victoriæ Olympicæ pompa Opuntia cogitare velis, jungendum utique *Αἰάντεον* (*Αἰάντειον*) *βωμὸν ἐπεστεφάνωσε* (*ἐν*) *δαιτὶ Οἰλιάδα.* Aliis erit *Αἰ.* neutrum (Aiacis monumentum), *βωμὸν* autem expositio monumenti appositiva. Prius eligo. Ceterum post laudes Epharmosti prædictas (*τόνδε — ἀλκὰν*) ultima de ara coronata non sola sunt temporis locique definitio, quo carmen pindaricum cantatum sit. Post laudes satis magnas, quibuscum arcte ultima sententia conjuncta est, hoc frigidiusculum esset. Laudatur puto Epharmosti in hac coronatione etc. magnificentia liberalitasque. — Ad locum illius aræ hæc in scholl. leguntur. Rec. v. 161: *Αἴας ὁ Λοκρὸς ἐν Τροίᾳ ἀποθανὼν τιμᾶται ἐν τῇ Λοκρίδι ἴσα θεῷ· κενοτάφιον γὰρ τούτου ἐνταῦθα ἐποίησαν μέσον τοῦ τόπου, ἔνθα οἱ τῆς ἐπ' αὐτῷ πανηγύρεως ἀγῶνες τελοῦνται.*

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ι' (ΙΑ')
ΑΓΗΣΙΔΑΜΩΙ ΛΟΚΡΩΙ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩΙ
ΠΥΚΤΗΙ.

Carmen XI collocandum esse ante X., multis visum. „Nam v. 14. promitti [κελαδήσω, ἔνθα] carmen; forte idem illud, quod nunc *decimum* est," Mingarellius ait apud Heynium ad l. Addit Böckhius v. 4 sqq.: „Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς." Conjungunt Pindari editores promissum Olymp. X init. De his vide nos in singulorum interpretatione. Nostra de hac re suspicio hæc est. Quodsi carmen brevius aliam et remotiorem victoriam spectaret, quam quæ carmine majori celebratur, ultimo carmine hujus rei mentio facta esset, quod alibi in Pindaro non rarum esse constat. Sed majus carmen (XI init.), unam victoriam laudat dudum partam ac tum demum canendam. Poterat itaque brevius carmen posteriorem laudem promittere, quamquam id verbis ipsis hymni minoris non inest. Encomium deinde Locrorum Epizephyriorum satis verbosum, quod in majori carmine conspi-

citur, aptius sequetur laudem eorundem breviorem, quam brevior hymnus continet. Denique neo hoc silendum, in utroque carmine minus victoris, quam Locrorum laudem spectari, unde non levis fides iis accrescit, qui eandem saltem victoriam eodem hymno celebrari augurantur. His positis recentiorum rationem ita sequor, ut brevius carmen pro subitanea habeam acclamatione poetica, quam postero tempore carmen exceperit promissum s. minore carmine s. eodem tempore.

V. 1—8.

Cum alii aliis egeant, victores hymnis egent, gloriae apud posteros fundamentis et pignoribus. ὅτε. Usitatius erat ὅτε μὲν, sequente ὅτε δέ, quod omisit P., coll. Viger. p. 437. 792. 93. — ἀνέμων, οὐρανίων ὑδάτων. Schol. vet. v. 1: Ἔστιν ὅτε τοῖς ἀνθρώποις πολλὴ χρεία ἐστὶν ἀνέμου, οἱονεὶ τοῖς πλέουσι· καὶ ἔστιν ὅτε πλείστη χρεία ἐστὶν ὄμβρων καὶ ὑετῶν, οἱονεὶ τοῖς γηπονοῦσιν. — παίδων Νεφέλας. Pyth. IV, 10. ὄμβρος est Νεφέλας quasi ducis στρατός. — Deinde ut homines h. l. pluvia indigent, sic terra apud Eurip. Oed. fr. XVII: Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα ξηρανθεῖσα, monente Casaubono ad similem Dionis Chrysost. locum (Reiske T. II. p. 560), ubi Pindari sententiam non omissam vides. — σὺν πόνῳ. De formula v. ad Pyth. V, 62. VIII, 104. Est labor certamini insumtus, si ad rem, de qua sermo, sententiam applicueris, coll. Olymp. V, 34. pag. 179.[1]) Pariter victoriam spectat εὖ πράσσοι, coll. Olymp. IV, 7. pag. 165. Concinnius deinde dixisset: *Victoribus opus est hymnis*, coll. Nem. III, 10., monente Heynio. — μελιγάρυες ὕμνοι. Orph. Argon. v. 422: Μελίγηρυν ἀοιδήν. Idem Λιθ. v. 59: Μελιγλώσσοιο ἀοιδῆς. Anthol. Palat. V, cxcv, 4 (Meleager): Τὸ γλυκύμυθον ἔπος. — ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων. *Futurorum initia sermonum.* Schol. vet. v. 4: Οὗτοι (hymni) γὰρ αὐτῷ ἀρχὴν ποιοῦνται τῶν ὑστέρων πρὸς αὐ-

---

1) Agesidamo *maximo labore* victoriam constitisse Böckhius ob Olymp. XI, 15—17 [19—29] putat, quem locum pag. 391 sq. interpretabimur.

τὸν καὶ περὶ αὐτοῦ ἐσομένων λόγων. Similiter ibidem, ac deinde alii Græcorum. Inesse loco alius carminis pollicitationem, Böckhius putaverat nott. critt. p. 405. Nunc *sententiam* continuari recte statuit. Sunt itaque hymni *laudum serarum, s. apud posteros, caussæ ac semina*, explicante Heynio, qui vero non comparare debebat Nem. I, 11., ubi ἀρχαὶ μέλους ἐγκωμίου nil sunt nisi procemium *ejusdem carminis*, cujus frontem ea tenent, quæ dixit inde a versu primo. — In reliquis editores recentiores τέλλεται annectunt antecedentibus, ut sit pro τέλλονται, cum codd. quibusdam atque editt. princip. Præiverunt scholia. Vet. v. 5: Ἀντὶ τοῦ τέλλονται οἱ ὕμνοι· ἑνικὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ. Adde rec. ibidem. Cujus lectionis cum nullam satis firmam rationem videam, abruptumque dicendi genus in Nostro tritum sit, facio cum Heynio T. I. p. 148. scholioque rec. v. 5: Ἡμεῖς δὲ, εἰ καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ταυτηνὶ τὴν παρανομίαν οὗτος ἐποίει, εἴποιμεν ἂν πρὸς τὸ πιστὸν ὅρκιον ἀποδεδόσθαι τὸ τέλλεται οὕτως· οἱ μελιγάρυες ὕμνοι ἀρχαὶ καὶ προφάσεις τῶν ὑστέρων ὑπὲρ αὐτοῦ λόγων [εἰσί, γίνονται, coll. schol. vet. v. 4], καὶ πιστὸν ὅρκιον τέλλεται ταῖς μεγάλαις αὐτοῦ ἀρεταῖς. Ultima enim ex antecedentibus sic supplebis: Καὶ πιστὸν ὅρκιον διὰ τοῦ ὕμνου τέλλεται (γίνεται) etc., vel repete cum schol. vet. v. 6. οἱ ὕμνοι. Sensum exponit idem scholium: Δύναταί τις ὀμόσαι, νενικηκέναι τὸν Ἀγησίδαμον, ἀκούων τοῦ ὕμνου. Melius *sententia* continuatur, et ὅρκιον erit *pignus*. Schol. vet. v. 6: Οὐ γὰρ ἀπολείπουσιν αὐτοὺς οὐδέποτε συμπαρόντες, ἀλλ' ἀεὶ μνείαν αὐταῖς πορίζουσιν. Πιστὸν autem jurijurando iterum jungitur Aesch. Choeph. v. 893: Πιστὰ δ' εὐορκώματα. —

μεγάλαις ἀρεταῖς. Magnis virtutibus, præclaris facinoribus. Pyth. IX, 133: *Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.* Isthm. III, 6: *Ζεῦ, μεγάλαι ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται ἐκ σέθεν.* Simonides Anthol. gr. Lips. T. I. p. 58: *Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖται δασπλῆτα Χάρυβδιν, Αἱ μεγάλαι ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.* — *ἀφθόνατος.* Schol. rec. v. 4: *Ἄπειρος τῶν κακῶν τοῦ φθόνου, τουτέστιν ἀκαταπόνητος ἢ ἀδιάβλητος.* Vet. v. 6. coll. rec. v. 8: *Ὅτι ἀλλότριος τῶν διὰ φθόνον ἐπιβουλευόντων ὁ ὕμνος ἐστίν.* Glossa v. 7: *Πολυφθόνητος.* An subest quædam cum *ἀφθόνου* (copiæ) notione cognatio? Prima interpretatio tum eligi poterit, quum invidiæ absentiam ad posteros traxeris. Vivos enim invidia carpi, nota res. — *ἄγκειται.* Pyth. VI, 7: *Ἕτοιμος ὕμνων θησαυρὸς τετείχισται,* tropo magis expresso, qui ibi ædificium spectat, h. l. donarium, statuam etc. Olymp. XIII, 49: *Αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται.* Schol. vet. v. 6: *Εἰκόνα μὲν γὰρ καὶ ἄγαλμα καθέλοι ἄν τις διὰ φθόνον, ὕμνον δὲ ῥηθέντα οὐκ ἄν τις ἀφανίσειεν.* Similiter rec. v. 8. Adde Olymp. III, 5. ibique notata p. 132. Ceterum vide, ne sit *ἀνάκειται* idem quod *ἀντίκειται* (*manet*), coll. Isthm. VII, 36: *Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.* Olymp. I, 135: *Ἄθλός γ' ὑποκείσεται.* Tum erit *ἀνάκ.* cum *ἕτοιμος* Pyth. VI, 7. comparandum. Ita Heynius Bothiusque. Sed adversatur præpositio *ἀνά*, coll. Schneid. L. gr. v. *ἀνάκειμαι*, et Bekkeri Anecdd. gr. 26, 22.

V. 8—22.

Ad eam laudem conferendam ego paratus sum. Quod ut possim, diis debeo. Laudabo igitur Agesidamum gentemque Locrorum non uno tantum decore ingenito florentem. τὰ μέν. Schol. vet. v. 8: *Ταῦτα οὖν τὰ κατορθώματα καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ νενικηκότων.* Rec. ibidem: *Τὸ τῶν ὕμνων.* Hoc præstat ob contextum. — ποιμαίνειν. Scholl.: *Περιέπειν, διοικεῖν, οἰκονομεῖν.* Lingua h. l. pastoris vice fungitur, ut alibi philosophi, poetæ etc. Timon Diogenis Laërtii IX, 39 (p. 571. Meib.): *Οἷον Δημόκριτόν τε περίφρονα. ποιμένα μύθων.* Himerius Or. XXII, 6 (Wernsd. p. 758): *Ταῖς Μούσαις, ὑφ' αἷς οἱ λόγοι ποιμαίνονται.* Agit de hoc usu Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 151. p. 152. sq. Lips. et Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. XII. p. 150. coll. T. XI. p. 291. Addo Himerium ind. vv. *ποιμένες* et *ποιμαίνειν.* Si *ποιμαίνειν* e more epico tibi est *gubernare*, conferre poteris *regnum* λόγων, de quo v. Boissonadius ad Eunap. T. I. p. 382. 83. et Wyttenbachius ibid. T. II. p. 322. — ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν. Orph. hymn. XV, 16 (Herm. p. 277) coll. XIX, 23: Jupiter, præsta *βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.* Sensum contextumque ita capit schol. vet. v. 10: *Ἀπὸ γὰρ θείας μοίρας μουσικός τις καὶ ἔξοχος λάμπει, ὁμοίως ὥσπερ καὶ σὺ νενίκηκας· τοῦτο δὲ πρὸς τὰ ἴδια ἐγκώμια κατασκευάζει, λέγων, ἑαυτὸν διαπαντὸς σοφῶς φράζειν.* Ibidem: *Καὶ ἡμεῖς, φησί, καὶ οἱ ὕμνοι καὶ οἱ ἐγκωμιάζοντες τῆς τῶν θεῶν ἐπινοίας δεόμεθα.* — Ἴσθι νῦν. Incipit carmen ipsum. — ἐπί. Schol. vet. v. 11: *Τὸν*

κόσμον τὸν διὰ τοῦ στεφάνου. Conf. Olymp. I, 180. Reliqui *δεξάμενον* satis mirifice supplent, ut sit: *Χρυσέας ἐλαίας σε κόσμον δεξάμενον κελαδήσω*, coll. Olymp. III, 23: *Κόσμον ἐλαίας.* Böckhius jungit *ἐπικελαδήσω*: *Quasi per acclamationem coronæ accinam hymnum, illius ornamentum.* Similiter Bothius Thierschiusque. Et in hoc acquiescendum. Tum erit *ἐπικελαδήσω* poetica gravitate dictum pro *ἐπιθήσω, addam*.[2]) — *χρυσέας ἐλαίας.* Schol. rec. v. 8: *Τῆς τιμίας.* De hoc florum aliorumque epitheto v. nos ad Olymp. II, 131. pag. 116. Fuere tamen ibidem loca, in quibus ea vox colorem s. flavum s. luteum denotabat. Fructus quoque olivæ *χρυσοχίτων* est in Philippi epigrammate Anthol. gr. Lips. T. II. p. 201. Palat. T. I. p. 219., cui adde locum Callimacheum supra appositum p. 116. Aliorum in hac re argutias docte refutavit Böckhius. — *κόσμον ἁδυμελῆ.* Schol. rec. v. 8: *Ὑμνήσω κόσμον, ἀντὶ τοῦ ὕμνον ἡδυμελῆ.* Vet. v. 11. 13: *Τὸν ὕμνον.* Sunt carmina virtutum ornamenta, ni carminum ipsorum speciem decoram elegeris, quod magis faciet ad genium talis poeseos, coll. Pind. fragm. inc. LXXXVI, 2 (Heyne T. III. p. 123. Böckh. T. III. p. 661): *Ποικίλον κόσμον αὐδάεντα λόγων.* Solon. Epigr. XVI, 2 (Brunck.): *Κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.* Orph. fragm. XIII (Herm. p. 473): *Ἕκτῃ δ' ἐν γενεᾷ καταπαύσατε κόσμον ἀοιδῆς.* Ubi tamen conferenda

2) Schol. vet. v. 11: *Τὸν ὕμνον ἀναβοήσω τῆς καλλιστεφάνου ἐλαίας.* Ita oliva erit non quae Agesidamo obtigit, sed Olympiaca *καλλιστέφανος*, quemadmodum alibi Olympiam ipsam canit, solumque *ἐπὶ στεφάνῳ* Agesidamum spectabit, cujus ex ista arbore corona decerpta fuit.

Plutarchi lectio. Anthol. Palat. XI, xx, 3 (Antipater Thessal.): Οἵτ' ἐπέων κόσμον λελυγισμένον ἀσκήσαντες. Eadem Anthol. VII, LII, 1 (Demiurgus): Hesiodum κόσμον ἀοιδῆς, ornamentum puto poeseos, quem sensum locus quoque Solonis supra laudatus fundere poterit. — κελαδήσω. Böckhius Explicc. p. 196 (coll. Mingar. supra cit. pag. 373): „Hæc vero ad longius, quod promittitur, carmen pertinent, quo ducit etiam proximum κελαδήσω et sqq.; ac nisi ita hæc intelligenda essent, nihil tanto hiatu dignum poeta protulisset, quippe quum paucissimi addantur versus: postremo sic minus incommoda gloriatio est in verbis ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαεὶ πρ., quæ quamvis generatim enuntiata tamen ad poeticam Pindari facultatem referenda sunt." Brevitatem carminis equidem non curo, nec semel tantum P. victores etc. se prædicaturum pollicetur, quo promisso tamen non fungitur. Est id ipsum phantasma poeticum, laudem promittere, quæ nullibi extat nisi in ipsa promissione. Deinde laudem sui alibi vidimus in hoc poeta; quis vero in scriptore tam inæquali talia excipi volet ampliore carminis decursu? — τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν. Iidem, qui Olymp. XI, 17. Ζεφύριοι dicuntur. Videntur quoque Ὑποζεφύριοι nominati, coll. Callim. Ern. T. I. p. 576. — ἔνθα συγκωμάξατ', ἐγγυάσομαι, μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατόν, μητ' ἀπείρατον καλῶν, ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. Retinendum comma post συγκ., quod Romana quoque habet. Tota enim allocutio Musas spectat. Construe et supple cum Heynio, coll. Bothio et Thierschio: Ἔνθα συγκ., ὦ Μοῖσαι. ἐγγυάσομαι, (ὑμᾶς) ἀφίξεσθαί (πρὸς coll. Pyth.

V, 38) μιν (τ. γενεάν, i. e. τὸ γένος Λοκρῶν, οὖσα στρατὸν μὴ φυγόξενον etc. Schol. vet. v. 16: Ἔν τι τῃ σὺν τῇ Λοκρίδι τῶν Ἐπιζεφυρίων συγκωμάσατε ; συγχορεύσατε, ὦ Μοῦσαι. Ἐγγυήσομαι δὲ ἀφίξεσθ ὑμᾶς πρὸς στρατὸν etc. Böckhio nott. critt. p. 407. ; est *Agesidamum*, magno contextus sensusque detrimen qui Musas continuari efflagitat, quæ ad Locros visitan laudum sequentium commemoratione invitantur. Pron men autem non aliter adhibitum est, ac σφὶν Olymp. 28. VIII, 109. Præcessit γενεάν, quam respicit μὶν bera constructione; στρατὸν vero pronominis apposi est, ut in locis modo allatis, et forsan etiam Olymp. I 151. p. 369. Simillimus Callimachus h. Jov. v. 40 (tante Hermanno ad Vig. p. 937): Παλαιότατον δέ μ (Nedam fluvium) ὕδωρ Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἀ κτοιο, ubi conferenda bona Stephani nota T. I. p. Em.[3]) Quæ jam sequuntur (ἐγγυ.), iis movendæ ... antur Musæ, ut velint comissationi interesse, post re tum Agesidamo Locris habendæ. Ita semet ipse ad la

---

3) Hermannus ibidem: „Cave autem Luciani locum huc feras de Astrolog. 14. T. II. p. 366: Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φ ξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος λάσαι μυθέονται· καὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθηναῖον· ξε μὲν ἡ ἱστορίη, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρολογίης· ἀλλά οἱ αὐ μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ τῷ ἑαυτοῦ καθηγήσατο. Non e opus videtur mutatione, quam Werferus, servans ille proposuit in Actis Monac. I. 1. p. 80., quum satis sit c rigere δοκέω γε μὶν οὐκ ἔξω ἀστρολογίης." Locus sola terpretatione indiget. Supple: Δοκέω γέ μιν (Daedalum theniensem) οὐκ ἔξω ἀστρολογίης (δι' αἰθέρος ἐλάσαι), quod petere molestum et invenustum erat.

dem civitatis illius incitat. — *ἐγγυάσομαι.* Sufficiebat præsens, quod visum jam scholl. vett. v. 16. 19. Sed conf. Ol. VII, 36. p. 247. — *φυγόξενον στρατόν.* Bene affert Böckh. Olymp. XI, 17. et Heyn. opusc. T. II. p. 12 sqq. — *ἀπειρατον καλῶν.* Artes liberales Græcorum, coll. Olymp. I, 167. ibique nott. p. 62. — *ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματάν.* De his v. Böckhius. — *τὸ γὰρ ἐμφυὲς* etc. *Eæ virtutes ingenitæ sunt, eoque immutabiles, quæ est vulpium quoque leonumque natura.* Schol. vet. v. 19: *Ὥσπερ οὖν ὁ λέων οὐ μεταβάλλει τὸ γενναῖον οὐδὲ ἡ ἀλώπηξ τὸ σοφὸν, οὕτως οὐδὲ οἱ Λοκροὶ τὸ ἔμφυτον ἦθος μεταβάλλονται.* Eam sententiam proverbialem nullibi plane repetit Pindarus. Est enim paulo alius generis Olymp. IX, 152. XIII, 16. Simillimum vero Aesch. Agam. v. 732. de leone ab hominibus nutrito: *Χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἔθος τὸ πρὸς τοκήων.* Jo. Chrysost. Homil. in terræ motum et Lazarum (Opp. ed. Montfauc. T. I. p. 787): *Τὸ πρόβατον οὐδέ ποτε δύναται γενέσθαι ἄγριον· φύσει γὰρ ἔχει τὸ ἥμερον. ὁ λύκος οὐδέποτε δύναται γενέσθαι ἥμερος· φύσει γὰρ ἔχει τὸ ἄγριον. Οὐ λύονται οὖν οἱ νόμοι τῆς φύσεως οὐδὲ σαλεύονται, ἀλλὰ μένουσιν ἀκίνητοι.* Ultimam sententiam idem repetit Epist. III (Opp. eâd. edit. T. III. p. 552). Alia afferunt Schmidius Böckhiusque. — *αἴθων ἀλώπηξ.* Scholl. male ambigunt inter colorem bestiæ atque ingenium. Ille eligendus cum ob adjectivi naturam coll. Schneid. L. g. v. *αἴθων*, tum ob leonum prædicatum. Ingenium vulpis ut leonis *significatur*, non *exprimitur*. — *ἐρίβρομοι λέοντες.* Pyth. V, 77: *Βαρύκομποι λέοντες.* Isthm. IV, 78: *Ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων.* Fragm. inc. CLXII (Böckh. T. III. p. 681): *Βυ-*

ϱυφϑεγκτᾶν ἀγέλαι λέοντων. 4) — Utrorum Locrorum coloni fuerint Epizephyrii, Ozolarum an Opuntiorum, de hoc apud veteres dissidium, coll. Heyn. l. c. p. 46. Epizephyriorum ab Opuntiis descensui haud leviter favent ii scriptores, quos citant Heyn. l. cit. p. 46. et Müllerus Geschichten hellen. Stämme etc. T. III. p. 227. not. Fuit enim Epizephyriorum quoque heros pro deo cultus Ajax Oilei. Verisimile tamen, eundem apud Ozolas quoque et Epicnemidios cultum fuisse, religione ab Opuntiis tracta, quorum civitatem *μητρόπολιν* Locrorum extitisse p. 336. vidimus. Duplicem Græcorum narrationem conciliare si cui animus fuerit, is Epizephyrios ab Ozolis quidem conditos (Strabo L. VI. c. 1), sed coloniæ deducendæ auctorem sociosque dedisse Opuntem statuet, coll. iis, quæ de Epidamniis narrat Thucyd. I, 24. Alia v. apud Heynium l. c. p. 46 sq. Müllerumque l. cit. p. 227 sq.

---

4) **Exprimitur tertium comparationis, quod h. l. tacetur, Isthm. IV, 77:** *Τόλμᾳ γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων ἐν πόνῳ, μῆτιν δ' ἀλώπηξ.*

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΑ (Ι')

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩΙ ΛΟΚΡΩΙ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩΙ

ΠΥΚΤΗΙ.

V. 1—20.

Carmen promissum diu oblitus notatusque a quibusdam, mitto Agesidamo et Locris omni laude dignis.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται. Attractio emphatica. Construe cum scholl.: Ἀνάγνωτε μοι, πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται ὁ Ὀλυμπιονίκας Ἀρχεστράτου παῖς. Ad quem fiat allocutio, ambiguum. Schol. rec. v. 1: Φασὶ δέ τινες, ὅτι πρὸς τὰς Μούσας πάσας ποιεῖται τὸν λόγον· ἐγὼ δέ φημι πρὸς τὴν Μοῦσαν καὶ τὴν Ἀλήθειαν, εἰ καὶ ὕστερον ταύτας ἐπιβοᾶται. Melius puto Böckhius non hunc vel illum compellari statuit, sed audientium vel legentium quemque. — πόθι φρενός. De hoc genitivo v. Viger. p. 369. Deinde in locum, cui inscriptum fuerit carmen, inepte inquirunt scholiastæ. Talia ex sensu communi explicanda, qui animi partes et facultates minus distinguit. — γέγραπται. Animus multis scriptoribus pro tabula fuit. Aesch. Choeph. v. 441:

441: *Τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν Γρέφου.* Eumen. v. 269: *Μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν Ἔνερθεν χθονός, Δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί.* Ubi confer. Schütz. Comment. p. 183. Eurip. Hec. v. 584: *Πάθος Οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός.* Auctor dialogi apud Schneiderum Opp. Theophr. T. I. p. XXV (monente editore Lips. Prom. Blomf. p. 55): *Καὶ ἔγωγε μνήμοσι δέλτοις φρενῶν ταῦτ' ἐγγράψομαι.* Adde Böckh. ad nostr. locum et Blomfield. ad Aesch. Prom. v. 814. p. 112. Lips. — ὀφείλων. Promissum a se dicit *debitum*, ut Pyth. VIII, 45. — ἐπιλέλαθ'. Exspectabas perf. passivi, vel. aor. med. — Musam deinde invocat ob carmen, Veritatem ob ejusdem pollicitationem. — θυγάτηρ Ἀλάθεια Διός. Schol. vet. v. 5: *Ἐπὶ τούτῳ πρέπει ἀληθεύειν,* coll. Il. I, 526. An ob ludos Olympicos Jovi sacros? An propter ejusdem apud Locros Epizephyrios præcipuum honorem? coll. v. 96. — Ad ultimam sententiam bene confert Böckhius fragm. inc. XXIII (Heyne T. III. p. 91. Böckh. T. III. p. 666). — ὀρθᾷ χερί. *Recta, elata manu.* Schol. v. 5. est *δικαίᾳ.* Præstat significatio propria, coll. indd. pindaricis. Defendendus enim (*ἐρύκετον*) poeta ab impetu hostili. — ψευδέων ἐνιπὰν ἀλιτόξενον. Schol. vet. v. 5: *Ἀποκωλύσατε καὶ ἀπείρξατε ἀπ' ἐμοῦ τὴν ἐπίπληξιν καὶ τὴν ἐπιτίμησιν, ἣν ἄν τις εἰς ἐμὲ ποιήσαιτο, ὡς εἰς τὸν ξένον μου καὶ φίλον ἡμαρτηκότα, ὅτι ἐψευσάμην καὶ ἐβράδυνα πληρῶσαι τὸν ὕμνον.* — ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος. *Procul veniens* (*longum*, coll. schol. vet. v. 9) *futurum tempus*. Schol. vet. v. 9: *Ὁ προσδοκώμενος μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἔσεσθαι, καθ' ὃν ἀποδίδωσι τὸν ἐπινίκιον ὁ μελλητικός.* Ad ἐπελθὼν cfr. Anthol.

Palat. XI, CLXVIII, 1 (Antiphanes): Ὁ δὲ χρόνος, ὡς τόκον, οὕτω Καὶ πολιὸν τίκτει γῆρας ἐπερχόμενος. — καταίσχυνε. Scholl.: Ἤλεγξεν, ἐπονείδιστον ἔδειξεν, αἰσχύνης ἀξίαν μηνύει μου τὴν ὑπόσχεσιν. — βαθὺ χρέος. *Magnum debitum*. Velut illud Nostratium: Tiefverschuldet. Schol. vet. v. 9: Βαθὺ αὐτὸ καὶ πολὺ ποιήσει χρέος καὶ αὐξηθησόμενον τόκοις. Vet. v. 11: Τὸν ὕμνον λέγει, sc. ejus promissionem. De v. βαθὺς v. ad Olymp. XIII, 87. — In seqq. ordo est: Ὅμως δὲ ὁ τόκος δυνατός, λῦσαι ἐπιμομφὰν ὀξεῖαν ἀνδρῶν. Ad ultima cf. Pyth. I, 160: Μῶμος ἀνθρώπων. Non aliter construunt scholl. v. 5. 11., Bothius Böckhiusque. Sunt igitur ἄνδρες *vituperatores*, Thierschio *vituperati*, ut pendeat ἀνδρῶν a λῦσαι. Hermannus extra necessitatem legit τόκος ὀνάτωρ. Deinde ἐπιμ. λύειν dicitur velut ἄλγος λύειν Eurip. Med. v. 1352., ubi vid. Pors. p. 118. edit. Lips. III. et Elmsl. p. 312. Lips. Alibi habes λύειν ἐκ, vel cum simplici genitivo, coll. Olymp. IV, 35. Pyth. III, 89. Isthm. VIII, 13. Quod vero nostro loco tacetur, id expressum vides Fragm. inc. XXV, 2 (Heyne T. III. p. 92. Böckh. T. III. p. 630): Λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον καὶ μεριμνῶν. — ὁ τόκος. Schol. rec. v. 5: Ὁ ὕμνος ὁ ἐπὶ τῷ ὀφειλομένῳ ὕμνῳ προςτεθησόμενος. Immo major et magnificentior promisso hymnus. — νῦν ὅπα etc. Sententiosa ante dicta tropice repetit explicatque, omissa jungendi particula. Sed in νῦν ὅπα etiamnunc ambigi video. Apponam Hermanni egregiam notam (coll. eodem ad Vig. p. 919), quam non satis ponderasse Böckhius videtur. „Nullo modo de interrogatione cogitari potest. Non intellexerunt interpretes loquutionem satis usitatam, νῦν ὅτε, νῦν ὅπα, i. e. νῦν

ἐστιν, ὅτε, vel ὅπα. Aeschylus Sept. ad Theb. 711 [681. Well.]: Νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. Suppl. 638 [625. Well.]: Νῦν ὅτε καὶ θεοὶ διογενεῖς κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεούσας. Soph. Ai. 802: Καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.[1]) Simile est illud Horatii: *Est ut viro vir latius ordinet arbusta sulcis.*" Loci pindarici formulam alibi quidem non conspexi. Sed facit locorum Aeschyleorum Horatianique similitudo, ut eodem inclinem, relicta una alterave interpretationum ab aliis prolatarum. Böckhius: „Nunc calculum volutatum *quo* unda provolvet fluens? et *quo pacto* communem sermonem jucundam persolvemus in gratiam?" Ita ὅπα duplici sensu sumitur; deinde non est particula directa, sed indirecta, velut v. 67: Τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν, ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε.[2]) Nec favet Böckhio locus Euripideus Hec. v. 1032: Πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, πᾶ κέλσω; Est ibi πᾶ modo *ubi*, modo *quorsum*. Tenetur igitur *eadem* (loci) notio. Bothius: „Jedoch vernichten mag ja der Zins Sterblicher gestreng richtende Verdammung, wo jezt den gerolleten Stein das hinströmende Gewog waschen soll, und wo gemeinsames Lied, Dank des Freundes, gezollt wird." Huic sententiarum conjunctioni per se parum perspicuæ adversatur locus, quo νῦν po

---

1) Locum Sophocleum bene ita distinguunt: *T.* Οἴ μοι τάλαινα, τοῦ ποθ' ἀνθρώπου μαθών; *A.* Τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει. Ubi conf. scholl. et interprr. Vides, alius generis locum Soph. esse.

2) Qui ὅπα idem esse volunt, quod ὅπως (*ut*), omisso σκοπεῖν δεῖ, iis favebit decretum Cnossiorum apud Chishull. 121., referente Schneidero L. gr. v. ὅπῃ.

situm est. His præmissis erit sensus: *Redditum cum usura æs alienum obturare valet vituperantium ora. Quod nunc in me cadit. Habeo enim, quomodo lapidem undâ provolvam, habeo, quomodo urbem caram prædicem. Nimirum præstabo plura promissis.* — *ψᾶφον ἑλισσομέναν.* Hunc lapidem ex antecedentibus cognosces. Est ἐπιμομφὰ ἀνδρῶν, coll. *lapide invidiæ* Olymp. VIII, 73. p. 310. Bene schol. vet. 13: *Τὴν κυλιομένην καὶ ἐπιφερομένην μοι μέμψιν ἐκκλύσω καθάπερ ψῆφον.* Idem habent rell. Græci. Nec aliter Thierschius. Secundum Böckhium „materia carminis jam mota et incepta comparatur lapidi undis volutato, et carmen eam exponens vel poesis undis ipsis," aliud suadente contextu. — *κῦμα.* Schol. vet. v. 13: *Τῶν ὕμνων.* Ibidem: *Ὡς γὰρ ψῆφον ἐπ' αἰγιαλὸν κυλινδουμένην ἐκβρασσόμενον τὸ κῦμα κατακλύζει* etc. Isthm. V, 65. gloriationem *καταβρέχειν* [i. e. *κατακαλύπτειν*, coll. schol.] debet silentium. Vox autem s. hymnus cum fluctu comparatur ut Pyth. V, 132 sqq. Hes. theog. v. 97: *Ῥέει αὐδή.* Scut. Herc. v. 396: *Χέει αὐδήν.* Hom. hymn. XIX, 18: *Χέει ἀοιδήν.* Aesch. Suppl. supra cit. p. 387. Lycophr. v. 5: *Χέασα βοήν.* Anthol. Palat. VII, CCI, 2 (Pamphilus): *Ἐκπροχέεις ἰαχάν.* IX, CCCLXIV, 2 (Nestor Larandæus): *Ἑλικωνίδος ὄμβρον ἀοιδῆς.* DCLXI, 5. 6 (Julianus Aegypt.): *Κρατεροῦ κρατεροῖς ὑπὸ μύθοις Ἄρδομαι, εὐμούσοις χεύμασι τηλεθάον.* Nonn. Dionys. XLI, 375: *Χεύματα μολπῆς.* XLII, 197. XLIII, 69. XLV, 331: *Χέων ἠχώ.* XLII, 215: *Χέε φωνήν.* 487: *Χέων ἀνεμώδεα φωνήν.* XLIII, 18: *Μύκημα χέων.* 273: *Προχέων ἀπειλήν.* XLIV, 132: *Προχέων κόμπον ἀπειλῆς.* Idem Conv. Evang. Joh. V, 17. 62. VII, 143. X, 111: *Χέων φωνήν.* VI, 23. XX,

70: *Χέων ἰωήν.* VI, 233: *Μύθων ῥόος.* VIII, 1: *Χέων αὐδήν.* 10: *Γλώσσης ὄμβρον.* 44: *Ἄφρονα χέων ῥόον.* 48: *Μῦθον χέων.* 104. XII, 152: *Χέων ὀμφήν.* 1142: *Χέων ἔπε'.* X, 74: *Χεύματα μύθων.* XII, 4: *Χέων ἠχώ.* 184: *Χεύματα μύθων.* 189: *Χεύματα φωνῆς.* XIII, 36: *Χέων ἀπειλήν.* XV, 27: *Ῥόος αὐδῆς.* — *κοινὸν λόγον.* *Sermonem communem.* Locutus antea de carmine *victori* debito, nunc eos significat, ad quos decoris illius pars redundare credebatur, amicos, cognatos, populares. Hunc esse vocum sensum, excluso victore, quem antea laudavit, persuadet sequens de *Locrorum civitate* oratio, quam cum antecedentibus jungit *γάρ*. Recte igitur schol. vet. v. 13: *Τὸν κοινὸν τοῦ παντὸς γένους καὶ πάσης τῆς πόλεως ἔπαινον.* Olymp. VII, 38. *ξυνὸς λόγος* victorem quoque comprehendit. Rursum aliud est *κοινὸν ἔπος* Pyth. III, 3., quem locum nostro alii, renitente licet contextu, cum scholl. v. 15. applicabunt, ut sit *κ. λ.* *id, quod omnes dicunt*, coll. *λεγόμενον* Pyth. V, 145. Aristarchus (scholl. v. 15) *κοινὸν λόγον* dixit *τὸν ὕμνον, οὗ πολλοὶ ἐπιθυμοῦσι.* — *φίλαν ἐς χάριν.* *Jucundam in gratiam.* *Φιλουμένην* schol. rec. v. 13. Reliquis scholl. *φίλην* abundare videtur, ut sit (epice) pro simplici *χάριν*, coll. Olymp. I, 121: *Ἐς χάριν τέλλεται.* Sensum explanat schol. vet. v. 13: *Προςφιλῶς καὶ κεχαρισμένως.* — *γάρ.* Schol. rec. v. 13: *Ἔχομεν δὲ δηλονότι εὐπορίαν λόγων· νέμει γὰρ* etc. — *Ἀτρέκεια* h. l. est stabilitas legum apud Locros, quas tractavit Heyn. opusc. T. II. p. 12. sq. coll. Müller. Geschichten etc. T. II. p. 227. 404 sq. Oriebatur illa stabilitas e forma civitatis aristocratica. Aliis est *ἀτρ.* *legum justitia et aequitas*, quod etymo vocis vix convenit, de quo v. Schnei-

der. L. gr. v. ἀτρεκής, et quos citat Böckh. Explicc. p. 199. Nostram vocis interpretationem tuetur ipse Pindarus. Nem. V, 31: Ἀλάθει' ἀτρεκής, veritas *firma, inconcussa*. Fragm. inc. IV (Heyne T. III. p. 82. Böckh. T. III. p. 670. 71): Ἀτρέκειαν εἰπεῖν, *affirmare*. Hinc Olymp. III, 21. Ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας, *firmus* judex, *qui a vero dejici non possit*. Laudantur igitur isti Dorienses (Müller. l. c. p. 228) ob antiquarum legum amorem, ut alii Dorienses Pyth. I, 121. — Καλλιόπα. De poesi Locrorum v. Böckh. Explicc. ad Olymp. X. fin. p. 197. Mülleri Geschichten etc. T. III. p. 321. 394. Eos ut Dorienses maxime ad lyricam inclinasse, verisimile est, quam Mülleri quoque sententiam esse video, Geschichten etc. T. III. p. 371—78. Deinde Calliopa, quam cordi Locris fuisse P. dicit, præcipue poesin militarem spectabit, cum ob insequentem *aheneum Martem*, tum ob ingenium Doriensium, quod admodum bellicosum fuisse constat, coll. Müllero l. cit. T. III. p. 231 sqq. 404. Locrorum igitur Epizephyriorum poetas lyricos maxime civitatis suæ laudes bellicas persecutos, mihi probabile est. An vero ad ævum Græciæ mythicum quoque assurrexerunt? Quod fecisse scimus alium istarum regionum Doriensium poetam, Stesichorum, Himeræ siculæ (Müll. l. cit. T. II. p. 117) lyricum celeberrimum, coll. fragmentis ejus ex ed. Suchfortii. Aliud visum schol. rec. v. 17. et gloss. v. 18. — χάλκεος Ἄρης. Pyth. IV, 155: Χαλκάρματος πόσις Ἀφροδίτας. Isthm. VII, 35: Χάλκασπις Ἄρης. — Denique notandum, triplicem Epizephyriorum laudem vix aliud esse, quam Dorismi ipsius encomium, de quo egregie disseruit Müllerus libro sæpe citato. —

Τράπε δὲ Κυκνεία μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα. De loco pugnæ videatur Müllerus Geschichten etc. T. II. p. 205. Narraverat Stesichorus in Cycno, fugatum primum a Cycno Herculem, adversans in his Hesiodo. Pindarus poetam Himeræum sequi videtur, coll. Müll. l. c. T. III. p. 480. Scholiastæ deinde Herculem ideo memoratum volunt, quod Agesidamus quoque adversario primum pæne succubuerit, deinde aliptæ sui adhortationibus incensus victor extiterit, nemine recentiorum obloquente. Talia aliptis licuisse, vix concedam, Græcorumque interpretationem solo Pindari loco niti putaverim, qui antecedentia spectare poterit. *Clarent Epizephyrii studio bellico, quamquam non semper prospero eventu ornati, ut Hercules cum Cycno conflictatus, quem tamen deinde devicit.* Vide enim, ne ante hunc hymnum cantatum cladem aliquam acceperint Epizephyrii, licet brevi post resarcitam? Tuetur hanc suspicionem historia civitatis, coll. Heynio Opusc. T. II. p. 56: „Bellum iis intulerat Anaxilaus, tyrannus Rheginus, eosque internecione delevisset, nisi Hiero minis eum deterruisset. Factum hoc Ol. LXXVI, 1., quo anno tyrannus obiit." Non adversantur his scholiastarum ad Olymp. X numeri, qui in definiendo victoriæ tempore inter Ol. LXXIV et LXXVI ambigunt; Pindarus vero multo post victoriam tempore perfunctum se debito dicit v. 101. More igitur suo, quos laudat, simul adversorum admonet, quæ tamen postea effugerint. His positis sequentia simplicioris interpretationis erunt. Quodsi enim Hercules primum victus ob Agesidami pueri cladem memorabatur, Agesidamus vero aliptæ artibus victoriam pæne ereptam recuperasse dicebatur, tum ea debebat afferri, quæ Herculi victoriam restituebat.

Schol. vet. v. 20: Ἡρακλέα τραπέντα ἀνέῤῥωσεν ἡ Ἀθηνᾶ. Pro ea autem Achilles laudatur, cum alipta comparatus. Denique sequens de Agesidamo locus ipse per se eam speciem habet, ut antecedentiaægerrime de Agesidamo intelligi possint. — ὑπέρβιον Ἡρακλέα. *Superbum, ingentem Herculem*. Cfr. v. 35: Αὐγέαν ὑπέρβιον. Hes. theog. v. 139. Orph. fragm. VIII, 47: Ὑπέρβιον ἦτορ. Apoll. Rhod. II, 1118: Μοσσύνοικοι ὑπέρβιοι. Oppian. Hal. III, 318: Ὑπέρβιοι ἀνέρες ἀλκήν. Cyneg. II, 491: Ὑπέρβια τεύχεα. Q. Smyrn. VIII, 253: Ὑπέρβιον κῆρ. Adde Schneiderum L. gr. v. ὑπέρβιος.

V. 20 — 27.

Hortatur Agesidamum ad grates aliptæ agendas. πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἴλᾳ φερέτω χάριν Ἀγησίδαμος, ὡς Ἀχιλεῖ Πάτροκλος. Rejecta antecedentium interpretatione vulgari, multo facilior emergit h. loci sensus. Jam enim non quærimus de singulari quadam pugna, cui interfuisse Achillem Patroclumque alii voluerunt.[3]) Patroclus ab Achille in pugnæ (vitæque) consortium adscitus (Olymp. IX, 107—119.

3) Quo minus de Hom. Il. XVI, 31. cum Graecis cogites, ea obstant, quae acute monuit Böckhius. Idem vero cum aliis interprr. pugnam adversus Telephum commissam eligit (Olymp. IX, 107 sqq.). Neque hoc probaverim. Uter enim heroum alterum pugnantem adjuverit, Achilles Patroclum, an Patroclus Achillem, de eo tacere historiam video. Ego haud novi nisi *utrumque* Telepho fortiter resistentem, coll. scholl. Olymp. IX. Patroclum vero *post istam pugnam* Achillis consortio dignatum, Noster Olymp. IX. disertis verbis testatur.

pag. 337) virtute sua, quam ab isto inde belli initio exserebat, Achilli magistro amicoque non aliter grates agebat, atque Agesidamus Locrus Ilae aliptae. Nam discipulatum quodammodo Achillis consortium amicitiamque Patrocli fuisse, hoc carmen coll. Olymp. IX. atque historia utriusque homerica satis mihi persuadet. *Evaserat itaque Agesidamus per Ilam bonus pugil, velut Patroclus per Achillem bonus bellator*. Id solum spectat gratiarum actionis injunctum Agesidamo officium. Deinde quam aptum fuerit, Patrocli exemplum afferre, docte ostendit Böckhius Explicc. p. 200. — θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ πελώριον ὥρμασε κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ. Construe: Ἀνὴρ δὲ θήξαις κε φύντ' ἀρετᾷ ὥρμασε (αὐτὸν) σὺν π. θ. π. πελ. κλέος. In his δὲ est γάρ. Antecedentia enim sententiose demonstrantur. *Magistris autem revera grates agendae sunt*. *Namque* etc. Qui deinde particulam κε cum ὥρμασε jungendam putant, indicativum aor. in optativum mutant. Sed κε est participiorum θήξαις et φύντ', quorum priori commode junges. Deinde apud Nostrum κε et κεν (coll. Damm.) vix differunt ab ἄν, ut apud alios, coll. de κὲν Viger. p. 436. 903. 923. [4]) Jam „aoristorum participia cum ἂν conjuncta non possunt non praeteriti significationem habere," Herm. ad Vig. p. 814. Ita vertes: *Qui acuerit*, i. e. *excoluerit*. Cognatum latinorum *acuere*, coll. Lexicis et interprr. Pyth. I, 167. Scholl. v. 19. 23: Παρορμήσας, παροξύνας, παρακινήσας. — ἀρετᾷ, i. e. πρὸς ἀρετάν, coll. schol. vet. v. 23. *Natum virtuti laudique inde proficiscenti*. — ὥρμασε. *Compellit*, ut Olymp. III, 45. Aoristus so-

4) Ahlw. κε mutat in τε extra necessitatem.

lendi apud Græcos sententiosus, coll. v. 26. Olymp. VII, 56. etc. Deinde si schol. vet. v. 22. habet ὁρμῆσαι ποιήσειεν ἄν, id solum mihi aoristi interpretamentum est, eodemque refero codd. quorundam (Böckh. nott. critt. p. 410) optativum. — θεοῦ σὺν παλάμᾳ. *Si quidem Deus bonum eventum præstiterit.* Cfr. Olymp. IX, 38. — ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες, ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος. Qui ἔργον legunt, de certamine cogitant, coll. Olymp. IX, 127. Sed concede, nullo vel parvo labore vicisse quosdam (coll. scholl. v. 26): multo tamen labore ad certamen præparati sunt. Hinc alibi multus est Noster de certaminis ærumna, coll. Ol. V, 34. p. 179. Quare tenendum ἔργων librorum bonorum. Est autem: ἔργων πρὸ πάντων idem, quod simplex πρὸ πάντων. Jam χάρμα aut erit simpliciter *lætitia*, qua absente vitam humanam quasi obscuram esse per se patet. Convenientius vero loco, quo positas vides has sententias, lætitia erit de bono eventu, s. is ipse, habebisque sententiam alibi repetitam, inprimis Pyth. I, 191: Τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλον. De *paucis* illis, *qui sine labore lætitia potiuntur*, ita Böckhius: „Illi videntur esse, quos natura ita instruxit, ut maxima quæque sine labore et quasi ludibundi peragant: quibus sane beneficium contigit ipsis præclaris facinoribus majus, quæ non sine labore solent perfici: nam maxima sine labore consequuntur, prorsus ut dii summam felicitatem ipsis magnis facinoribus majorem consecuti sunt.“ Ingenioso Viri egregii interpretamento vix indiget loci simplicitas, qui non agere videtur de hominibus quibusdam naturæ dotes plane singulares nactis, sed de ea rerum humanarum conditione, quæ optima quæque et præclarissima rarissime

potestatis nostræ facit nullo labore impenso. Est enim nostrum genus πολύπονον Nem. I, 49. coll. iis, quæ ad eundem locum observabimus. Gloriam autem victorialem non sine labore acquiri, trita Pindari sententia est, coll. quoque Olymp. X, 4 sq. p. 375. Hinc erit utriusque sententiæ is sensus contextusque: *Gratibus tuis, Agesidame, dignissimus est Ilas alipta. Namque natum licet factumque ad virtutis decus egregie te instruxit, gloriæque tuæ fundamenta posuit, sine quibus incassum fuisset honorem appetere. Neque enim athletica laus e bonorum per se rarorum numero est, quæ nulla virium contentione parantur. Indiget illa sudore, indiget disciplinâ.*

V. 28—42.

Relicto encomii ordine aggreditur P. certaminis olympici laudes, quod post Eurytum et Cteatum cæsos, urbemque Augiæ vastatam et ipsum regem obtruncatum Hercules condidit. ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι θέμιτες ὦρσαν Διός. Vocem θέμιτες Græcorum alii jungunt cum Διός, alii absolute sumunt. Tum erunt θ. idem quod δικαιοσύνη, „ἐπεὶ μετὰ δικαιοσύνης ἀγωνίζονται," ut ait schol. vet. v. 28., coll. eod. schol. ibidem. Deinde junges ἀγῶνα Διός. Sed facit ordo verborum, ut cum reliquis Græcorum jungam θ. Διός. Jam velut Olymp. VIII, 28. Themis Jovi assidet, ita h. l. θέμιτες sunt ipsius Jovis. Sensum autem varie tentari video. Schol. rec. v. 28: Τοῦ Διὸς δὲ λέγει αὐτάς, ἐπειδὴ βασιλέα πάντων αὐτὸν ἐνόμιζε, βασιλέως δὲ τὸ νομοθετεῖν. Ita erunt θ. Δ. idem quod αἱ κατὰ νόμους

συνήθειαι, coll. scholl. iisdem. Alii causam magis singularem indagarunt. Schol. vet. v. 28: *Ὁ κατὰ θεσμὸν τῆς πενταετηρίδος πληρωθεὶς χρόνος*. Ita conferes Olymp. IV, 1 sqq. Böckhius cum schol. modo apposito „*Aequitas*, ait, *quæ a Jove est, ut omnia jura et inprimis mores et instituta Olympica, postulat, ut canam Ol. certamen;* s. *aequum est, a me nunc Olympia celebrari*; imperat hoc *ἐγκώμιος τρόπος* si non in quovis victore, certe in uno et altero, in quo id potissimum commodum videatur; atque ita simul victor celebratur, quem canendum ex antiquo more esse notat poeta v. 79 [94. 95] sqq., cum hoc principio connectens finem, et deinde ulterius pergens." Ego quoque in poeta plerumque vel in specialibus generalia sectante velim simpliciter atque indistincte de iis cogitare, *quæ imperat legis et consuetudinis norma*, quod pluralis quoque indefinitus *θέμιτες* suadere videtur. Jungit deinde Jovem eodem consilio generali. Aliis causa reconditior subesse videbitur, cum multum sit carmen in Jove memorando, primum carminis initio, ubi est veritas *Jovis* filia (v. 5); deinde in parte hymni historica, quæ Herculem narrat *Jovi* certamen Olympicum condidisse (v. 52 sqq.). Finita autem epopoïa *Jovis* fulmen canendum dicit. Denique v. 116. sunt Pierides *Jovis* filiæ. Ea dicta suspicaberis in Epizephyriorum gratiam, apud quos præcipuus Jovis honor. — *ὦρσαν*. Hortantur h. l. poetam *θέμιτες*, quum eundem Nem. IV, 53 sqq. *τεθμὸς* a carmine continuando revocet. Deinde Nem. X, 52. *Ἀδράστειος νόμος* institutum Adr. circa certamen esse videtur, coll. ibidem Dissenii Explicc. p. 467. Paulo latius capiendus *Πανελλάνων νόμος* Isthm. II, 56. — *ἀρχαίῳ σάματι παρ'*

Πέλοπος. Dictum a parte poetæ. Pelopium enim ipse Hercules Amphitryonis condidit, *τέταρτος* Pelopis-*ἀπόγονος*, teste Paus. V, XIII, 1. Eidemque sacrificavit Hercules, coll. Paus. ibid. — *πέφνε δ'. Εὔρυτον.* Repetitio ejusdem verbi ut Olymp. IX, 47 sq. De Cteato Eurytoque Molionidis videndi inprimis Sturz. Pherecyd. p. 178 — 181. ed. II. Creuzer. Mythol. T. II. p. 387 sq. Welcker. in Schwenck. Etymol. mythol. Andeut. p. 306 sqq. — *ὡς Αὐγέαν λάτριον ἀέκονθ' ἑκὼν μισθὸν ὑπέρβιον πράσσοιτο.* De *ὡς* (*ἵνα*, coll. schol. vet. et rec. v. 34) cum optativo conf. Zeunius ad Vigèr. p. 559. not. — *Αὐγέαν* ut *Μαντινέας* v. 84. — *ἀέκονθ' ἑκών.* Lusus poeticus nobis vix imitabilis, qui alterius necessitatem, alterius cupiditatem exprimit. Oppian. Halieut. I, 519 (Turn.): *Αἱ μὲν ἀλευόμεναι τρηχὺν γάμον, οἱ δ' ἀέκουσαν Εὐνὴν ἱμείροντες ἑκούσιον,* ubi *ἑκούσιοι* legendum videram ante inspectam Schneideri ed. II., quæ bene habet *ἀεκουσῶν Εὐνῆς ἱμείροντες ἑκούσιοι.* — *ὑπέρβιον.* Alii cum *μισθὸν* jungunt (Schol. rec. v. 28. vet. v. 29: *Τὸν ὑπερβολικῶς πολύν, τὸν πολὺν*). Böckhius: *Superbam mercedem,* utpote *ingentem et superbe postulatam a superbo viro Hercule.* Alii cum *Αὐγέαν.* Schol. rec. v. 34: *Τὸ δὲ ὑπέρβιον πρὸς τὸν Αὐγείαν συναπτέον.* Et hoc præstat, ut ex more epico habeat heros prædicatum suum, velut Hercules ipse v. 20. Voci autem *μισθὸν* sufficiet *λάτριον* (*m. operariam*). Similiter vero P. alibi substantiva et adjectiva dispescit, coll. Olymp. VII, 24 — 27. p. 242. ibique nott. Bene contextum cædis horum Augiæque expressit schol. vet. v. 29: *Ἵν' εὐαλωτερος αὐτῷ μονωθεὶς ὁ Αὐγείας γένηται.* Erat enim uterque Molionida Augiæ socius, coll. schol.

v. 28. vet. v. 29. — *λόχμαισι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε κἀκείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῷ.* Schol. vet. v. 36: Ἐπιτηρήσας γὰρ (coll. rec. v. 36) αὐτοὺς ἐν τοῖς συνδένδροις τόποις τῶν Κλεωνῶν ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς. Rec. ibidem: Ἐν συνδένδροις γὰρ τόποις *ὑποκάτω* τῶν Κλεωνῶν. Strabo VIII, 6: Κλεωναὶ δ' εἰσὶ πόλισμα ἐπὶ τῇ ὁδῷ κείμενον τῇ ἐξ Ἄργους εἰς Κόρινθον ἐπὶ λόφου περιοικουμένου πανταχόθεν καὶ τετειχισμένου καλῶς· ὥστ' οἰκείως εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ τὸ *ἐϋκτιμένας Κλεωνάς* [Il. II, 570]. Falsum itaque, quod habet Thierschius: „Wo Kleonæ tief liegt.“ Est enim ἐπὶ λόφου (coll. Paus. VII, XXVI, 7.) nostratium illud: An einer Höhe aufwärts. — *κἀκείνους.* Böckhius: „Hos quoque quamvis validos, ut alios plurimos et in his Augiam:“ Sed vide, ne simplicius ad verbum δάμασε referatur (coll. Olymp. III, 55)? Tum erit vix aliud, quam particula historica. Alius respiciet particulam καὶ v. 42 (καὶ μὰν ξ. Ἐ. β.). — *ἐφ' ὁδῷ.* Paus. II, 15, 1: Ἐν Κλεωναῖς δὲ τοῦτό ἐστι τὸ ἱερὸν καὶ μνῆμα Εὐρύτου καὶ Κτεάτου. θεωροὺς γὰρ ἐξ Ἥλιδος ἐς τὸν ἀγῶνα ἰόντας τῶν Ἰσθμίων αὐτοὺς ἐνταῦθα Ἡρακλῆς κατετόξευσεν, ἔγκλημα ποιούμενος, ὅτι οἱ πρὸς Αὐγείαν πολεμοῦντι ἀντετάχθησαν. Adde Müllerum l. c. T. III. p. 433. — *Τιρύνθιον στρατόν.* Schol. vet. v. 39: Τιρύνθιον ἀντὶ τοῦ *Ἀργεῖον.* Quidni vero proprie sumitur denominatio? Ex ista enim urbe aliud quoque bellum Hercules suscepit, coll. Isthm. IV, 39 sqq. Heraclidam vero Tlepolemum ibidem vidimus Olymp. VII, 53 sq. 142 sq. — *ἔπερσαν.* Graviorem ignominiam tacente Nostro addit schol. vet. v. 39: Ὅτι δὲ ἐν τῷ

πρὸς Αὐγείαν πολέμῳ ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν Μολιονιδῶν ἁλοὺς ἔφυγε, διὸ μηνίσας αὐτοῖς τὸν περὶ Κλεωνὰς συνεστήσατο λόχον, φησὶ Μνασέας ὁ Παταρεύς. — ἥμενον. Agnoscunt hanc lectionem scholl. v. 36: *Καθεζόμενον, καθήμενον.* Pro plurali (s. duali) sunt scholia rec. v. 28: *Λοχήσαντες.* Convenientius puto genio narrationis, posteriorem lectionem eligere. Idem video aliis placere. Alii ἥμενον vario sensu eligent, coll. ἵζοισαν v. 46., atque illo Latinorum Liv. XXXV, 11: *Ipsas fauces exercitus Ligurum insedit.* — μυχοῖς Ἄλιδος. In montium puto angustiis, quæ Arcadiam Eleamque distinguebant. Ipsa autem Elea maximam partem est κοίλη, coll. Strabone VIII, 3. — Μολίονες ὑπερφίαλοι. Schol. v. 36. Gloss. v. 42: Ὑπερβολικῶς ὑπερήφανοι, ἄδικοι. Pyth. II, 79: *Γόνον ὑπερφίαλον.* IV, 198: Ὑπερφιάλου ἀγεμόνος ὕβριν. Pro ὑπερφυὴς Schneidero Lex. gr. v. ὑπερφίαλος esse videtur fragm. Epin. V (Heyne T. III. p. 17. Böckh. T. III. p. 618). Oppian. Hal. III, 332: Ὑπερφίαλον σθένος. V, 13: Θῆρας ὑπερφιάλους. Cyneg. II, 455: Θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. Anthol. Palat. V, CCXLIX, 2 (Irenæus Referendarius): Τὸν ὑπερφίαλον κόμπον ἀπωσαμένη. VII, DCLXXXIV, 2 (Palladas Alexandr.): Κόμπον ὑπερφίαλον. Q. Smyrn. V, 454: Βροτοῖσιν ὑπερφιάλοισι. Adde Schneid. L. g. v. ὑπερφίαλος et Jacobs. ind. Anthol. Gr. Lips. T. XIII. p. 472.

V. 42—50.

Occisus est Augias brevi post utrumque socium interemtum. καὶ μάν. *Et vero, et sane,* coll. Vig. p. 528. et Herm. ibid. p. 839 sq. V. quoque Pyth. VI, 6.

Nem. II, 19. Significare particula videtur progressionem ad primarium Herculis adversarium Augiam. — *ξεναπάτας*. Scholl. v. 42: *Διὰ τὴν τοῦ μισθοῦ ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ*. — *πατρίδα πολυκτέανον*. Schol. rec. v. 42: *Πολυθρέμμονα*. Maxima saltem Augiæ opum pars regibus constitit. Alii vocis sensum cum alterius Molionidæ (Cteati i. e. *locupletis*, coll. Welck. p. 309) nomine conferent, quamquam equidem, si Cteati et Euryti nomina ad etymologiæ normam redigere fas est, *Cteatum* pro *multitudine gregum* (*πολυθρέμμονι*, coll. schol. modo allato), *Eurytum* de Elidis *irrigatione*, i. e. agricultura lætissima ejusdem regionis sumserim. Itaque uterque heros pro variis Augiæ (Epeorum) opibus e pascuis et agricultura profectis valebit. Eam mythi interpretationem copiosius persequi, alius disquisitionis esse videtur. — *ὑπὸ στερεῷ πυρὶ πλαγαῖς τε σιδάρου*. Illud ædificiorum destructionem, hoc stragem hominum spectare patet. Scholl. vet. v. 45. utrumque de urbis eversione capiunt. — *ἑὰν πόλιν*. Est vocum remotarum *πατρ. πολυκτ.* appositio amplificatoria. Urbis nomen varie traditur. Schol. vet. v. 46: *Τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαί φασι Φύκτεον* (all. *Φυκτέαν*). Hecatæus Strabonis (VIII, 3) dicit *Ἦλιν*. An fuit Pisa? coll. v. 51. — *νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ᾽ ἄπορον*. Schol. rec. v. 47: *Ἐκφυγεῖν ἐπιτιθεμένην καὶ βλάπτουσαν· ἡ ἀπόθεσις γὰρ ἐπὶ βάρους λέγεται*. Sententia vero antecedentia et sequentia jungit. Böckhius non sine ratione Agesidami dictum putat, quem et ipsum adversarius demovere non potuerat, etsi (ut Hercules Molionidis et Augiæ) Agesidamo primum cesserat. — *κἀκεῖνος*. *Similiter Augias quoque*. — *ἀντάσαις*. Scholl. v. 48. 49. *Ἡρακλεῖ* supplent, ut sit *ἀ.*

pro

pro περιτυχών. Poteris quoque ἁλώσιος ἀντάσαις (*capturam nactus, captus*) jungere, coll. Schneid. L. gr. v. ἀντιάω, sect. 3. Similiter ἐπικύρω cum calamitate jungitur Pyth. X, 32. Græci deinde ὕστατος ἁλώσιος jungunt, i. e. *Μετὰ τὸ ἁλῶναι τὴν πόλιν ἀπώλετο διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀβουλίαν* (schol. vet. v. 48). Alii jungent ἀβουλίᾳ ἁλώσιος (*desperans ob captam urbem*). Ego præferam ἁλώσιος ἀντάσαις. Neque tamen cum Rom. comma posuerim post ἀβουλίᾳ, quæ est totius sententiae, non partis. Hinc post ἀντ. quoque comma delendum. Denique ὕστατος tempus spectabit vel post captam urbem, vel post cæsos Cteatum Eurytumque, coll. ὄπιθεν οὐ πολλὸν v. 43. 44. Augias igitur, stolide (ἀβουλίᾳ) congressus cum validiore (νεῖκος — ἄπορον), capitur suppliciaque afficitur. Contextum cum *sententia* præmissa neglexit Hermannus vertendo: „Quum inopia consilii sero pugnæ se immiscuisset, periit." Similiter Böckhius.

V. 51—71.

Devicto Augia Hercules ibidem certaminibus postero tempore habendis locum destinavit. Ἐν Πίσᾳ velim ambiguum esse inter ἕλσαις et σταθμᾶτο. De ἕλσαις v. Matth. Gr. gr. mai. p. 320. not. Scholiastis est συναγαγών, κατασχών etc. — ζάθεον ἄλσος. Plurimis est: *Qui futurus esset e voluntate ejus sacer lucus*. Mihi simpliciter cogitandum videtur de loco pulchro, quem H. demetiebatur. — πατρὶ μεγίστῳ. Eurip. Jon. v. 1606: *Διὸς μεγίστου*. — Περὶ δὲ πάξαις. Schol. vet. v. 54: *Περιπήξας τὰ ὅπλα*. Vet. v. 55: *Περιφράξας. Septo locum circumdedit*. — Ἄλτιν. Eundem

locum, qui nunc Ἄλτις *vocatur.* Eam denominationem antiquam fuisse, testatur Paus. V, 10, 1., ubi conf. Siebel. de nostro loco atque Olymp. III. 30 sq. — δόρπον λῦσιν. V. scholl. doctamque Böckhii animadversionem. — τιμάσαις πόρον Ἀλφεοῦ. Solâne aræ exstructione, an simul reliquis iis, quæ juxta Alpheum instituta P. memorat? Rursum aliter schol. vet. v. 58: Πρῶτον τῷ Ἀλφειῷ ἔθυσεν ὡς ἐντοπίῳ θεῷ. — μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν. Ipso Alpheo annumerato, coll. scholl. v. 58. 59. atque interprr. Simillimum Pyth. IV, 115: *Νῦν ὥστε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ παισὶ τούτου ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας*: ubi nota, inter Batti posteros Arcesilaum IV esse septimum, cum Batto octavum. Eodem trahere licet Pyth. V, 64. Quibus deinde *μετὰ* non est *cum*, sed *inter*, ii vix intelligo quid inde lucrentur. Undecim diis præter Alpheum aræ erigebantur, si quidem Gratiæ Baccho *σύμβωμοι* collective pro uno numine sumuntur. Duodecimus erat Alpheus, cujus (et Dianæ) aram schol. vet. Olymp. V, 10. quintam vocat. Noster itaque ratione non habita Alphei dei numerum deorum illorum *συμβώμων* per se spectatum affert. Tale quid in numero quoque Argonautarum computando observare memini, de quo v. ad Pyth. IV. — ἀνάκτων Heroum quoque Nympharumque prædicatum, coll. Pyth. XI, 94. XII, 6. Nem. III, 56. Isthm. VIII, 104. — καὶ πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο. *Collem quendam ejusdem regionis Cronium vocavit.* Schol. vet. v. 61: *Τινὲς φασιν, ὡς πρὸ τοῦ τὸ δωδεκάθεον τὸν Ἡρακλέα ποιῆσαι, Κρόνιος ἐκαλεῖτο λόφος διὰ τὸ Κρόνου ἱερὸν ἐνταυθοῖ εἶναι* (coll. ad Olymp. I. fin. p. 66). *ἄλλοι δὲ λέγουσι, μεθ' ὧν καὶ*

Πίνδαρος, ὡς ἔρημος ἦν ὁ χῶρος, Ἡρακλῆς δὲ τὸ δωδεκάθεον κτίσας Κρόνιον λόφον τὸν τόπον ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ ὑπερέχοντος· ὁ γὰρ Κρόνος πατὴρ τῶν θεῶν. Adde Böckh. Explicc. p. 202. De sensu v. *πάγος* conf. Blomf. Glossar. in Aesch. Prom. p. 79. Lips. — *πρόσθε γὰρ νώνυμνος, ἇς Οἰνόμαος ἆρχε, βρέχετο πολλᾷ νιφάδι.* De *ἇς* (*ἕως*) cfr. doctam Heynii notam. Deinde *nivem* cave proprie capias. Quis enim in illa regione multam esse nivem credat? Nec causa nivium in *λόφου* istius altitudine cum schol. rec. v. 51. quærenda. Multo melius schol. vet. v. 58: *Ἐξέκειτο τοῖς πολλοῖς ὑετοῖς καὶ ὄμβροις,* tempore sc. hiemali, cum eadem regio in ejusdem historiæ narratione (Olymp. III, 43) alio anni tempore *ὀξείαις ὑπήκουσεν αὐγαῖς ἀλίου.* Similiter autem P. Olymp. VII, 91. eandem rem *pluviam* vocat, quam v. 64. *nivem* dixerat, et Isthm. VII, 6. pluvia Danaes aurea *nix* est, coll. de eadem re Nonn. Dionys. VIII, 258: *Ὀλβίζω Δανάην Σεμέλης πλέον, ἧς διὰ κόλπου Χρυσέος ἐξ ὀρόφοιο κατέῤῥεεν ὑέτιος Ζεὺς Ἀφνειῇ ῥαθάμιγγι γυναιμανέος νιφετοῖο.* v. 300: *Ἀλλὰ τί μοι βοέοιο γάμου τύπος, ἢ νιφετοῖο;* XXV, 121: Danae *μεμφομένη ζυγίων ἀπατήλιον ὄμβρον ἐρώτων, Ἄστατον ὄλβον ἔχοντα μινυνθαδίου νιφετοῖο.* XLVII, 550: *Λέκτρα τεοῦ κήρυξον ἐχεκτεάνου νιφετοῖο.* v. 600: *Χρυσὸν ἔχω γενετῆρα, πατὴρ δ' ἐμὸς ὑέτιος Ζεὺς Ἤνιδε φοινίσσοντα θεμείλια παρθενεῶνος, Λείψανα κεῖνα φέροντα ῥυηφενέος νιφετοῖο.* Lycophr. v. 876: *Ὀμβρία νιφάς, pluvia,* coll. Tzetza Müll. p. 851. Similiter pluviam aliosque humores Nonnus *nivem* dicit. Dionys. III, 204: *Πρώτου γὰρ κελάδοντος ἐπειρήθη νιφετοῖο Ὤγυγος ἠλιβάτοιο δι' ὕδατος αἰθέ-*

ρα πέμπων, Χθὼν ὅτε κεύθετο πᾶσα κατάῤῥυτος. v. 209: Δεύτερος ὄμβρος ἔην, ὅτε κυκλάδος ἄντυγα γαίης Χεύματι λυσσήεντι κατέκρυφε δύσνιφον ὕδωρ. De eodem Deucalionis diluvio v. 213: Χεῦμα παλινδίνητον ἀτεκμάρτου νιφετοῖο. De tertio (Dardani) diluvio v. 215 sqq.: Καὶ τρίτατος Διὸς ὄμβρος ὅτε χθονὸς ἔκλυσεν ἕδρην, ... Ὑψιπόρου τότε χεῦμα διασχίζων νιφετοῖο, Δάρδανος ἀρχαίης ἐπεβήσατο γείτονος Ἴδης. XXVII, 15: Καὶ φονίαις λιβάδεσσιν ἐνυαλίου νιφετοῖο. XXXII, 239: Ὄμβρον ἐνυαλίου νιφετοῖο, coll. Pind. Isthm. IV, 26. Nonn. D. XXVIII, 196: Ῥαθάμιγγα νεηγενέος νιφετοῖο Ποιητὸν προχέων μινυώριον αἴθριον ὕδωρ. 235: Δεχνυμένη ξένον ὄμβρον ἀπειρήτου διὰ κόλπου Νίφετο μὲν τότε γαῖα. XXXII, 155: Κύμασιν ἠλιβάτοισι κατάῤῥυτον ἠέρα νίφων. XXXVIII, 393: Δροσεραῖς νιφάδεσσι διάβροχος, aquâ marina. Tryphiod. v. 119: Ἐξέχεεν μέγα λαῖτμα μελισταγέος νιφετοῖο, ubi confer. Merrickius p. 156. Wern. His præmissis noster locus poeticum ornamentum erit pro simplici: *Nomine carebat.* — Lyricam sequentium vim scite admiratur Heynius. πρωτογόνῳ τελέτᾳ. Scholl. v. 62: Τῇ πρώτῃ καταβολῇ τῶν Ὀλυμπίων καὶ πρώτῃ τελουμένῃ ἑορτῇ· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ ἑορτῇ τῇ πρωτογόνῳ, τῇ ἐν πρώτῃ καταβολῇ τῶν Ὀλυμπίων. Cur Parcæ et Tempus adstiterint, aperire studet schol. vet. v. 62. (coll. rec.): Ἐνδεικνύμενος, ὅτι εὐμοίρως καὶ πολυχρονίως ἡ πανήγυρις τελεσθήσεται. De hoc v. nos ad v. 67. Similiter *nascendæ* Rhodo insulæ adstat Parcarum una, jurans de ejusdem statu futuro, Olymp. VII, 117 sqq. p. 268 sq. Addunt interprr. Olymp. VI, 71 sq., coll. iis, quæ ibidem observavimus p. 199. — παρέσταν σχεδόν. *Prope adstabant*, s.

adstabant, coll. Olymp. I, 118: Neptunus παρ' ποσὶ σχεδὸν φάνη. Pyth. V, 52: Ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν. Sed poterit h. l. et Olymp. cit. illud σχεδὸν studii amorisque signum esse. Pyth. V. alii locum accuratius indicatum existimabunt. Utramque interpretandi rationem exprimunt scholl. h. loci. Alio sensu *adstantes* Parcas habet Mimnerm. II, 5 (Brunck.). — ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος. Eurip. Hippol. v. 1048: Μηνυτὴν χρόνον. Hinc prodi tempore dicuntur hominum mores Theogn. v. 967: Τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου, coll. Pind. fragm. inc. IX, 2 (Heyne T. III. p. 85. Böckh. T. III. p. 634). Gnom. μονοστ. (Brunck.) εἰς χρόνον: Σοφὸν λέγουσι τὸν χρόνον πεφυκέναι. Alia v. ad Olymp. II, 32. p. 84. — ἐξελέγχων. *Arguens et promens*. Nem. X, 84: Ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν ἐξελέγχειν. — τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν. Dictum πόρσω a parte institutionum illarum Herculearum, coll. v. 9. ibique scholl., p. 385. Ex absentia deinde Χρόνου facile intelligis, quomodo in antecedentibus sumendum sit Tempus. Adstabant Parcæ ob horam quasi natalem instituti olympici, Tempus vix solummodo ad promittendam instituti diuturnitatem, sed quasi testis quidam nunquam deficiens eorum, quæ fiebant. Dicitur enim h. l. T. indicare veritatem, recte, quia nunquam intercidens præteritorum memoriam fideliter conservat. Bothius a Parcis Temporis munus h. l. distingui non vult. — ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε. Jungendumne cum schol. vet. v. 67 (coll. Both. Thiersch. Böckh.) τὰν πολέμοιο δόσιν, ἀκρόθινα? coll. Olymp. II, 5: Ὀλυμπιάδα, ἀκρόθινα πολέμου. An

solummodo intelligitur *πολέμοιο δόσιν*, sc. *prædam*, similiter intelligendam, ut *victoria* Pyth. VIII, 93: *Ἀρπαλέαν δόσιν πενταεθλίου*? Posterius eligo cum schol. rec. 67: *Τὸ δὲ ἀκρόθινα πρὸς τὸ ἔθυον [ἔθυε] συναπτέον, ἵν' ᾖ τὸ διελὼν πρὸς τὴν τοῦ πολέμου δόσιν.* Cf. vet. v. 67: *Διανείμας τὰ λάφυρα, λαβών τε τὰς ἀπαρχὰς ἔθυσε.* Adde eundem ibidem. *Quomodo prædâ (sociis) distributa primitias immolarit.* Objicient alii Olymp. II, 5., quem locum nostro non plane geminum putaverim, quamquam ex istis *ἀκροθίνοις* institutum olympicum conditum fuisse concedere possis, coll. p. 75. Verum in sequentibus *quomodo* (*ὅπως*) repetitum facit, ut illud *ἀκρ. ἔθ.* simpliciter pro sacrificio habeam, si quidem *ἔστασεν* est *instituerit*, coll. Olymp. II, 5., non *celebrarit*. Denique qui priorem rationem sequuntur, iis *διελὼν* ad Deos istos trahendum videbitur, quibus altaria condidit Hercules. — *ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ νικαφορίαισί τε.* Ahlwardtius cum Aldina hæc sequentibus annectit, puncto post *ἑορτὰν* fixo. Poterat enim *ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ* frigere juxta *πενταετηρίδ' ἑορτάν*. Sed *ἐν Ὀλ. πρ.* a parte poetæ dictum videtur, ut sit: *Ista festi celebratione, quam* (mythice) *primam nuncupamus Olympiadem* etc. Vel: *Quomodo instituerit festum illud quinquennale, tum prima vice celebratum victoriis reportatis*. Posteriorem rationem habent quoque scholia. Commata post *ἑορτὰν* et *νικαφορ. τε* habet Romana. Utut locum ceperis, *πρώταις* e prioribus suppleo ad *νικαφ.* Aliis *ἐν — τε* hendiadys erit. Ceterum in tota sententia (*τὸ δὲ — τε*) vel Eleorum famam, vel poetas specialia tradentes respicere, sed brevitatis studio tacere mihi videtur. An ipse alio carmine

eadem tractaverat? Copiosior in reliquis est, ubi in honorem Agesidami primos Olympiorum victores enumerat, a quibus ad Agesidamum revertitur.

V. 72—93.

Apponuntur eorum nomina, qui in prima Olympiorum institutione victores extiterunt. *τίς δή.* Similis interrogatio Pyth. IV, 124., ubi *γάρ* a nostro *δή* vix discreverim. De *τί δῆτα* v. Viger. p. 147. — *ποταίνιον*, *πρόςφατον*, *πρῶτον*, *coronam recentem*, *primam*, coll. scholl. v. 72. Glossa ibidem: Ἐνδόξου Adde scholl. et Blomf. Glossar. in Aesch. Prom. p. 89. Lips. — *χείρεσσι.* Echemus, Doryclus, Phrastor, Eniceus. — *ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος ἔργῳ καθελών.* In his *ἀγων. εὖχ.* jungendum esse patet (quamquam dici quoque *στέφαν. ἀγων.* potuerit), deinde *ἔργῳ καθελών* (*in certamine adeptus*). Restat difficilis vv. *ἐν δόξᾳ* et *θέμενος* interpretatio, qua recentiores supersedisse videntur. Scholiastis *ἐ. δ. θ.* jungentibus est *ἐνδόξως ἀγωνισάμενος*, *ἔνδοξον νομίσας* (victoriam sc.), *θέμενος ἑαυτὸν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ.* Alii Græcorum legebant *ἐν δόξαν θέμενος*, i. e. *δόξαν ἐνθέμενος*, *gloriam sibi* (quasi ornamentum, coll. Olymp. VI, 103. p. 210) *imponens*, *parans*. An absolute sumendum *ἐν*, coll. Olymp. VII, 9. p. 238? Tum erit: *Ibique* (*simul*) *gloriam ponens* (*condens*), coll. Nem. I, 5: Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. Qui dativum retinent, comparabunt Olymp. I, 30: *Νόον ὑπὸ γλυκ. ἔθηκε φροντίσιν*, *animum sollicitum fecit*. Similiter erit nostrum: *Inclytum se faciens*, proprie: in *Gloriæ sinu se collocans*, velut Euthymenes Aegineta *Victoriæ in sinu*

recubat Nem. V, 75. coll. Isthm. II, 39. Restat, ut cum θέμενος quoque εὖχος jungatur, quod dupliciter intelligitur, ut sit primo *votum* (ob θέμενος), deinde *gloria*, ob καθελών. Tum erit: *Votum persolvens*, coll. χάριν τίθεσθαι Schneid. L. gr. v. τίθημι, fin. Qui vertunt: *Famam ex certaminibus sibi parans cum gloria* (σὺν δόξῃ, *gloriose*), tautologiam haud mediocrem admittere videntur, cum vocis εὖχος significatio propria vix differat a δόξα. Heynius coll. schol. rec. v. 74: jungit ἐν δόξῳ (ἐνδόξως) καθελὼν (prosternens *adversarium*, coll. τυχεῖν Olymp. II, 93. p. 101) ἔργῳ (*certamine*). Ita verbi propria significatio servatur. — ἀ ρ ί σ τ ε υ σ ε ν. Cf. Olymp. XIII, 61. Pyth. III, 132. — σ τ α δ ί ο υ ε ὐ θ ὺ ν τ ό ν ο ν, *stadii rectam extensionem, lineam rectam*, pro adjectivo εὐθύτονον (coll. εὐθύτομον πεδιάδα Pyth. V, 120 sq.), quod metro refragabatur. Sic egregie Ahlw. e mssc. suis, probante Böckhio T. III. p. 690. Conjectaverat Hermannus εὐθὺν πόνον, quod Ahlwardtio tumidum videbatur. Sed cf. τετραορυιᾶν πόνοις Isthm. III, 28. Et εὐθὺς vel ad stadiodromorum celeritatem pertinebit, vel ad victoriam brevi partam, coll. ἁρπαλέαν δόσιν πενταεθλίου Pyth. VIII, 93. — π ο σ σ ὶ τ ρ έ χ ω ν. Eundem pleonasmum v. Nem. I, 74. all. — ἦ χ ε ν δ ὲ Μ ι δ έ α θ ε ν σ τ ρ α τ ὸ ν ἐ λ α ύ ν ω ν, *ducens exercitum*, coll. v. 88. Schol. vet. v. 76: Συνεκρότησεν εἰς σ υ μ μ α χ ί α ν Ἡρακλεῖ. Diodor. Sic. IV, 33: Οἰωνὸν δὲ τὸν Λικυμνίου, φ ί λ ο ν ὄντα Ἡρακλέους, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἱπποκόωντος ἀπέκτειναν. Socius Herculis fuerat in vincendo Augia Male Bothius: „O b h e r r s c h e n d in dem Volk von Midea.“ Non melius Thierschius: „Her aus Midea anführend das G e f o l g.“ — De Midea v. ad Olymp. VII, 53.

251. — ὅ δὲ πάλα κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν, non Τέγεαν; coll. Strabone VIII, 6 (Μιδέα, ὡς Τεγέα). Construe: Ὁ δὲ πάλα κυδ. Τεγ., Ἔχεμος (ἦν). Cum κυδ. cfr. Pyth. I, 59. Nem. IX, 29. — τέλος πυγμᾶς. Schol. rec. v. 76: Τὸ κράτος τῆς πυγμῆς, victoriam pugilatus. Aliud est μαχᾶν τέλος Olymp. XIII, 80. — ἀν' ἵπποισι. Cf. ad Olymp. I, 66. p. 28. — τέτρασιν. Quadrigas tribuit heroum ævo, coll. Olymp. VI, 22. p. 189 sq. Deinde ἀγωνισάμενος supplet schol. vet. v. 83. — ἀπὸ Μαντινέας, Σᾶμ', ὦ Ἁλιῤῥόθου, s. Ἁλιῤῥοθίου, contractâ penultima ultimaque. In his Σᾶμ' est vocativus, heroem Pindaro alloquente varietatis gratia, quum quinque reliquorum victorum nominativis utatur. Jam nec genitivus Ἁλ. sensu carebit. Apposuit patrem, ut ante Oeoni patrem. Hanc vel similem lectionem eligendam esse, Græcorum in interpretatione licet cæcutientium consensus firmissime mihi persuadet, neque curo illud ᾑείδετο schol. rec. v. 76., Græcorum v. 84. codicumque quorundam, e qua lectione, si genuina erat, altera proficisci non poterat. Facile enim locum non intelligentibus subsequentia (v. 92) suppeditabant ἀείδετο. Postremo ex antecedentibus repete ad sensum ἐνίκησας, ἠγωνίσω etc., coll. schol. vet. v. 83. De Samo alia v. in scholl., de Halirrhothio Nitsch. N. mythol. Wörterb. v. Hal. et Schwenck. Etymol. mythol. Andeut. p. 182. — ἔλασε σκοπόν. Schol. vet. v. 85: Ἔῤῥιψε κατὰ σκοποῦ. Cf. Nem. VII, 62. — μᾶκος. Schol. vet. v. 86: Μακρόν, ἐπίμηκες. — πέτρῳ. Schol. vet. v. 86: Ὅτι δὲ πέτροις τοπαλαιὸν ἐδίσκευον, μαρτυρεῖ Ὅμηρος (Odyss. VIII, 190), qui locus discum commemorat. Jam de lapide quidem simplici cogitare po-

teris. Nil tamen in Nostro impedit, quo minus discum vel illi ætati tribuas. — *χέρα κυκλώσαις.* Schol. vet. v. 86: *Χειρὶ περιστρέψας,* sc. discum, coll. Odyss. l. c. v. 189. Sed apud Nostrum manus circumagitur, apud H. lapis. — *ὑπὲρ ἁπάντων, supra æmulos,* coll. schol. vet. v. 87. — *καὶ συμμαχία θόρυβον παραίθυξε μέγαν. Et commilitium excitavit tumultum magnum,* coll. iis, quæ de *αἰθύσσω* et compositis congessi ad Olymp. VII, 175. p. 284 sq. In his *συμμαχία* legi pro *συμμαχίᾳ,* coll. Böckh. Nott. critt. p. 414. Nec tamen vulgatæ adversarer, si de *εὐδίαν* Pyth. V, 12. nunc mihi constaret. Ad sententiam conf. Olymp. IX, 1... p. 366. — *συμμαχία.* Græci de *multitudine spectantium* cogitant, alii de *sodalitio,* coll. Both. Böckh. Thiersch. Neque tamen est, quod interpretationem propriam deseramus. Sunt Enicei militares socii, coll. v. 79. de Oeonа. Heroas enim omnes commemoratos pro sociis Herculis in debellando Augia habuerim, quos primæ Olympiadi interfuisse v. 51 sqq. resque ipsa docere videntur. — *ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος σελάνας ἐρατὸν φάος.* Schol. vet. v. 90: *Τὸ ἑσπερινὸν φῶς.* Jam construes: *Ἐνέφλεξε δὲ* (lucem affudit) *σελ. ἑσπ. φῶς ἐρατόν.* Cf. Soph. Oed. tyr. v. 178: *Ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ.* Eurip. Hel. v. 734: *Τὰ δ' ἕσπερα νῦν ἐλαύνει.* Adde Schneid. L. g. v. *ἕσπερος.* Schol. rec. v. 90. coll. vet. ibid.: *Κατὰ τὴν ἑσπέραν.* Alii: *Illustravit vesperam luna,* quam interpretationem tueri poterit Olymp. III, 35: *Διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα.* Verum similis tantummodo locus est, coll. iis, quæ exposita sunt p. 148. Mihi prima placet interpretatio. — *ἀείδετο δὲ πᾶν*

:έμενος. *Personabat omnis lucus, cantibus replebatur.* Glossae cum scholl.: Ἐχροτεῖτο, ἠχεῖτο, τῶν ἐπινίκων λεγομένων ἤχει ἡ Πίσα. Alius incommode: Ἐνεκωμιάζετο ἐκ τῶν νικώντων τὸ τέμενος. — τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον. Glossa v. 93: Ἐπαινετικόν. Böckhius rectius de carminibus comissationi adhibitis cogitat. ·ρόπον autem dicit, *posterioris aevi morem* primordiis astituti accommodans. Vel simplicius erit *modus et ratio*. — Restat, ut paucis exponam, quo consilio epopoeiam (v. 28—93) carmini insertam existimem. Böckhius Explicc. p. 198: „Apte plurimus poeta est in ludis Olympicis celebrandis. Etenim ubi statim post victoriam et in loco certaminis carmen fit, patria victoris commodius laudatur, cui gloria recens accesserit: si quis longo tempore post carmen in remotis regionibus canendum scribat, rectius ludorum ipsorum ratio in memoriam revocatur, ut dormiens quasi Olympicae victoriae laus reviviscat. Itaque qui rerum inopia ad Olympicas res delapsum poetam putant, errant meo judicio. His adde, quae monui ad Ol. I, 23 [34] sqq." Mea de his rebus alia sententia est. Quae carmina statim post victoriam et in loco victoriae fiebant, non poterant non brevitati studere, ideoque narrationibus copiosioribus abstinere. Hinc ejusmodi carminibus victoria ipsa cum iis celebrari poterat, quae victoris personam, patriam, cognatos etc. spectabant. Alterius generis hymni, sc. ii, qui *vel brevi vel longo post victoriam tempore* in victoris patriam a poeta vel afferebantur vel mittebantur, largiorem rerum verborumque copiam vel admittebant, vel requirebant, et hos ipsos epicos plerumque esse satis constat. Jam vero si quis epopoeiae in his carminibus usum a solo talis poeseos genio vel ab occasione

profectum putet, negata rerum quadam penuria, eum velim licet ποιητικώτατον multos facere hymnos agonisticos, excluso historiæ adminiculo. Scilicet nauseam moveb it legentium, ipsa re ad flebilem inopiam dicendi redactus. Ita more, occasione et penuria s. suadentibus s. jubentibus, carmina posterioris generis ad historiam delabebantur, verum ratione singulari. Græciæ coloniarum matris historiam mythicam poetis non modo epicis, sed etiam lyricis inservisse, documento est Stesichorus, interque agonisticos Pindarus. Jam fons et sedes historiæ mythicæ erat Græcia, coloniarum mater; coloniæ, utpote ævo seriore conditæ, solo natalium titulo istius historiæ partem sibi vindicabant, suas res alii puto poeseos generi committentes. Hinc factum, ut Noster in coloniarum (Syracusarum, Agrigenti, Cyrenes, Locrorum Epizephyriorum etc.) laude raro breviterque *ipsarum* historiam attingeret, largius (v. Pyth. IV. V.) earum κτίσεις tractaret, Græciæ μητροπόλεως ævum mythicum raro prætermitteret. Vides, qui faciant hæc ad nostram totius loci ventilationem. Eligebatur in coloniis canendis μητροπόλεως historia mythica, non aliter, ac si μητροπόλεως victores celebrandi erant. Erant igitur coloniæ conditione quodammodo deteriore, cum in epica parte carminum minus ipsarum res ageretur. Quo magis allaborandum erat poetæ, ut in talibus hymnis epica, quæ elegisset, victori patriæque adaptaret, quamquam nolim eam interpretandi viam ingredi, ut singulas epopoeiarum partes ad singulas victorum etc. res e mente poetæ spectare vel concedam, vel contendam. Liberius agit P., carminibus suis epica immiscens. Alia ipse spectabat innuebatque, alia lectores invenire poterant licet in poetæ consilio non posita; quod insuper consequi videtur

rerum diversarum, lyrices atque epices, coagmentatione, ua quomodo carere in majoribus carminibus non potueit, supra exposui. His accedit singularis epopoeiæ agonisticæ species, dico certaminum primordia, institutionem, ell. Is locus cuivis epinicio conveniebat; unde unaquæque jus pars ad victorum res singulas neque trahenda erat, neue a nobis trahi potest. Testimonio sunt Olymp. I. III. I., de quibus hæc Böckhius (Explicc. ad Olymp. I, 36. . 106): „Odæ Hieroni scriptæ optime conveniebat arumentum, ut ita dicam, regium, de Tantalo, Pelope, Oeomao, quum præsertim in Tantali exemplo Hieronem a imia superbia dehortari poeta posset; tertio vero Olymio carmine, quæ de Hercule et oleastro dicuntur, quamuam non necessaria, tamen aptissima esse, in introductioe ejus carminis monstrabo. [5]) Postremo Olympio un-

5) Idem Explicc. ad Olymp. III. p. 136: „Eximium est, quod in hoc potissimum carmine Herculis iter ad Hyperboreos et oleastri apportationem poeta exponit, Herculis et Olympiorum conditoris, et Dioscurorum familiaris, et Aegidarum, a quibus Thero descendit, propter beneficia posteris collata patroni, et patrii Agrigentinorum dei, apud quos princeps tribus Ὑλλεῖς (v. ad Pyth. I, 58 sqq.) ac vel Ciceronis aetate sanctum et religiosum Herculis templum non longe a foro (Cic. Verr. act. II. lib. IV, c. 43). Accedit, quod corona Olympica in sollemnibus, quibus carmen inserviebat, haud dubie utebatur Thero: unde ejus originem exponi omnino aptum est." Minime incongruam esse Theronis et Agrigentinorum rebus laudem Herculis, optime ostendit Viri egregii doctrina. Verum heroïs historia cum civitatibus Graecorum non tantum non omnibus cohaesit; deinde oleastri e terra Hyperboreorum translatio, in qua versatur omnis illa epopoeia, Olympii maximopere instituti laudes mihi quidem spectare videtur, non victoris.

decimo, quod victoriæ olim partæ longo post tempore memoriam recolit, non male poeta primorum Olympicorum sollemnium memoriam simul pertractat, quippe in quibus constitutum fuerit, ut Olympicæ victoriæ carminibus prædicarentur (Olymp. XI, 80): inde enim patet, non ex arbitrio, sed antiquo more jubente, etsi multo tempore post, victorem celebrari: quod ipse poeta v. 81. significat. Atque hoc quoque notatu dignum, nullum horum, quibus Olympicæ fabulæ tractantur, carminum Olympiæ cantatum esse, sed in remotis regionibus, in Italia et Sicilia ubi hæ non æque atque Olympiæ notæ erant." Tantali Pelopisque historia quomodo Hieronis rebus e nostro judicio applicari possit, p. 3. 4. monuimus. Multo minus tamen in Tantalo, quam in Pelope Oenomaoque versatur illa narratio, eam ipsam ob causam Olympico certamini prædicando maximopere destinata, quamquam poeta intelligens munere suo ita perfungitur, ut nil eorum excludatur, quæ possint regem Syracusanum conditionis suæ admonere. Verum hoc tam arcte cohæret cum totius poeseos Pindaricæ ingenio consilioque, ut eadem epopoeia alii regi, imo plurimis victorum, quos tam egregia digressione dignos putasset, narrari commode potuisset. Quod vero carmen undecimum attinet, bene quidem ad Epizephyriorum res alludit Herculis cum Cycno conflictus. Eorundem deinde hospitalitatis laus indirecta subesse iis poterit, quæ de Augiæ ξεναπάτου poena memorantur. Herculem quoque Molionidis primo inferiorem, post victorem, ad Epizephyrios traherem, ni historiæ Cycni idem jam inesset. Sed quid facit vel ad Epizephyrios vel ad Agesidamum clades Molionidarum, deinde Augiæ? Dices, conferri cum his Anaxilaum tyrannum, qui primo Epizephyriis superior,

ıis deinde Hieronis ad ordinem redactus sit. Idem Rhe- us propter aliquam cum Epizephyriis conterminis neces- tem hospitalitatis, quam violaverat, ξεναπάτας dici po- at. Sed talia si quis carminis alicujus interpretationi ad- ıverit, nonne argutus dicetur pro acuto et docto, historiæ ıtitutus testimoniis? Postremo in victorum memoria re- s instituti certaminis nil video, quod impediat, quomi- ıea narratio Agesidamo Eleisque satis honorifica in alium torem cadere potuerit. Aptissime quoque honorificen- imeque talia canebantur in certaminis loco, si vel epinicii ıujus ambitus, vel poetæ consilium patiebatur. Si ve- in prædicando Agèsidamo morem antiquum (ἀρχαῖς — ı) sequi se dicit, ea carminis hujus cum encomio primi- o mera comparatio quibusdam erit, qua sequentia annec- ıtur antecedentibus.

V. 94 — 125.

Præmisso Jovis encomio, redit ad A. hymnus, sero idem missus, nihilominus dulcissimus. Dein Epizephy- ıum et A. laudem velut carminis initio jungit, desinens victoria olim parta pueri formosi. ἀρχαῖς δὲ προ- ἱραις ἑπόμενοι καί νυν ἐπωνυμίαν χάριν νί- ‹ς ἀγερώχου κελαδησόμεθα, βροντὰν καὶ ͺρπάλαμον βέλος ὀρσικτύποιο Διός, ἐν ἅ- αντι κράτει αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα. :hol. vet. v. 94: Τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν φθανόντων. oetarum? Rec. ibidem: Τῇ παλαιᾷ συνηθείᾳ· πρὸ ἰρ τῶν νικηφόρων τότε ὁ Ζεὺς ὑμνεῖτο. In prima lympiorum celebratione? An more Epicorum, qui suas ırrationes a Jove inchoabant? coll. Nem. II. init. Hey-

nius: „Jovis laudes in hymno in victorem Olympicum primum locum occupant [Olymp. II. in.]: igitur ei, quod in primis solennibus factum (instituto in ipsis initiis), obsequendo, etiamnum in victoria Olympica celebranda Jovem memorabimus (canam hymnum Olympicum).“ Bothius: „Zeus wird hier in seinen Waffen entweder überhaupt als Sieggeber gepriesen, oder insbesondere als Schutzgott der olympischen Spiele und ihrer Siege, vergl. I, 10.“ Posteriorem Bothii rationem exprimit Thierschius T. I. p. 1... In reliqq. χάριν interpretibus (Heyn. Thiersch. Böckh cum schol. rec. v. 94.) est *hymnum*. Tum κελαδησόμενα primo loco erit *canemus*, secundo *laudabimus*, Jovisque arma erunt materies præcipua illius χάριτος. Nondum tamen illius me interpretationis pœnituit, quæ arctius jungit χάριν et βροντὰν Διός, ut illud sit subjectum, hoc prædicatum, ordine inverso, sc. Jovis arma s. Jovem, decus victoriæ, i. e. *Jovem, cujus mentio princeps victoriæ (hymnique) ornamentum est*. Simillime Olymp. VII, 1 — 8 phialam convivii decus ac delicias esse monuimus p. 138.[6]) Simpliciorem hac interpretationem non novi. Deinde ἐπωνυμίαν, quod a νίκας ἀγ. pendere viderunt interpretes, cum abesse per se potuisset, positum est rhetorice. Est enim decus, quod a victoria nomen traxit, non aliud, quam ipsius victoriæ decus.[7]) Voces ἐπωνύμιος et ἐπώνυμος

6) Euripides Iphig. T. v. 441. τὸ ὕμνων ἀπολαύειν dicit κοινὴ χάριν ὄλβῳ, coll. Matth. T. VII. p. 447.

7) Aliis ἐπωνυμίαν χάριν νίκας pro simplici χάριν νίκας (*propter victoriam*) erit, ἐπωνυμίαν autem ideo appositum, ut χάριν personae quandam speciem nanciscatur, qui lusus genio lyrices Graecorum ad nostrum sensum saepe arguto non repugnans facilius explicatur, quam in vernaculam

ιος v. in indd. Pindd. Sensum v. posterioris illustrat msterhusius ad Lucian. diall. marr. IX., monente omf. in Glossar. Aesch. Prom. p. 108. Lips. De ἀγέχος et ἀγερωχία v. Bekker. Anecdd. 209, 25. 326, 9. 336, 21. Eustath. ad Il. II, 654., coll. Welck. ad m. p. 78. — ἑπόμενοι . . κελαδησόμεθα. Poe Epizephyriorum chorus? — βροντὰν . . ἀραρό-. In numis Epizephyriorum fulmen ibi cultum reesentari, docte monuit ex Eckhelio Böckhius. Addo nnet. *Descript. de medaill. antiqu.* T. I. p. 194 sqq., complures istius formæ numos Epizephyriorum reds habes, si quidem eorundem fuere, de quo v., quæ nuimus ad Olymp. IX, 10. p. 332, Posita igitur ris arma pro Jove armato. — πυρπάλαμον βέ-ς. *Telum ignea manu instructum,* vel *manum habens,* æ *ignem emittit,* coll. schol. rec. v. 94: *Βέλος τὸ πυρλαμον, ἤγουν τὸ πῦρ προτεῖνον.* Idem telum dele est κεραυνός. Bene eadem scholl. habent interpreone licet prosaica: *Ἔμπυρον,* coll. Schneid. L. g. v. παλαμάομαι. Tribuitur huic telo manus, ut hymnis, e, bono cujuscunque generis (Schneider. L. g. v. παμη), ubi vigorem, agendi subsidia etc. denotat. Passin vocis significationem statuit schol. vet. v. 96: *Καὶ πυρὸς καὶ ἐκ Διὸς τεχνασθέντα.* Similiter Böckhius: i *fabrefactum artificiose,* coll. Eustathii illo πυρπαλαομαι pro κακοτεχνέω (Schneid. v. πυρπαλαμάομαι). l illud est pro homine incendiario, deinde latius pro κοτεχνεῖν sumitur. Jam nec πυριγενεῖ παλάμᾳ Eu. Or. v. 808 (Matth.) Böckhio favet, cum παλάμᾳ

transfertur. De χάριν ante genitivum suum collocato v. Herm. ad Vig. p. 700 sq.

(ense dein proprie posito) rectius proprie intelligatur, πυριγενὴς sit ὡς ἂν ἐκ πυρὸς γεγεννημένος, i. e. ἀπηνὴς θρασύς, ἀνήμερος, θερμικός (cupidus), coll. schol. Eurip. p. 418 sqq. Matth. et Latinorum *ferveo*, *fervens* *fervidus*. Postremo non adversarer h. l. lexicographis Graecorum, quibus πυρπάλαμος sensu lato est δραστήριος, ὠκύς (Schneid. L. gr. v. πυρπαλαμάομ.) etc. Verum propria significatio praestat, coll. iis, quae de v. παλάμη supra monui. — Reliqua, quae sunt antecedentis appositio, ita junges: Κεραυνὸν αἴθωνα Διὸς ὀρσικτύπου ἀραρότα ἐν ἅπαντι κράτει. Schol. rec. v. 94: Ἡρμοσμένον ἐν ἅπαντι κράτει, ᾧ Ζεὺς χρῆται εἰς ἅπασαν χρείαν. Ibidem: Ἐπαρκοῦντα ἐν ἅπαντι κράτει αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐν πάσῃ χρείᾳ τοῦ κράτους αὐτοῦ, adstipulante Böckhio. Ibidem: Κράτει νίκῃ, νικῶντα ἀεί, quod Bothius exprimit. Sed nequ est, quod de *Jovis* potentia cogitemus, et *victoria* h. l. mihi quidem friget. Melius κεραυνοῦ ipsius praedicatum generale eligitur, ut sit: *Vi, robore instructum*, coll. Thierschio: Den mit jeglicher Kraft vermählten. Ἀραρὼς est *junctus, mixtus, instructus, praeditus*, ut Isthm. 28: Κλειναῖς δ' Ἐρεχθειδᾶν χαρίτεσσιν ἀραρώς, coll. ibidem Dissenio. Eurip. El. v. 952: Κάλλει ἀραρώς. Oraculum Pythium ap. Diog. Laërt. I, 30: Πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσιν. Oppian. Hal. I, 259: Ἀρηρότα γυῖα χιτῶσι. Orph. Argonaut. v. 616: Λιθάκεσσιν ἀρηρότα βωμόν. Nonn. Dionys. XIX, 333: Στικτοῖς φολίδεσσιν ἀρηρότες. Non aliter poetarum Latinorum *aptus*. Ennius Ciceronis Offic. III, 29: *O Fides alma apta pinnis*. Virgil. Aen. IV, 482. XI, 202: *Axem, caelum, stellis aptum*. Est igitur universa formula idem quod καρτε-

ρώταταν βέλος ἀλκᾷ Olymp. I, 179. — De ἅπαντι v. Böckh. et Dissen. — αἴθωνα κεραυνόν. Hes. theog. v. 72. 504: Αἰθαλόεντα κεραυνόν. — χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων. Junge μολπὰ μελέων. Cf. Fragm. dithyr. III, 23 (Heyne T. III. p. 68. Böckh. T. III. p. 575 sq.): Ἀχεῖταί τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς. — ἀντιάξει. Scholl. v. 94. 99. 100: Ἀπαντήσει, ῥηθήσεται μετὰ κ. τ. λ., ὁμοδρομήσει, συναντήσει, συμφωνήσει.[8]) Alibi ἀντιᾶν (ut ἀντᾶν v. 49) est nancisci. Anthol. Palat. VIII, vi, 4 (Gregorius theologus): Ζωῆς ἀντιάσαι Ἡμετέρης. IX, dclxviii, 14 (Marianus scholasticus): Ἀντίασον ξενίης. — Δίρκᾳ. De hac v. Pyth. IX, 153. Isthm. VI, 108. VIII, 43. Fons pro urbe, coll. schol. rec. v. 94. et Pyth. V, 40. — εὐκλέϊ. Idem quod λιπαρᾷ. Cfr. Pyth. II, 6: Λιπαρᾶν Θηβᾶν. Fragm. dithyr. IX, 3 (Heyne T. III. p. 73. Böckh. T. III. p. 662): Λιπαρᾶν Θηβᾶν. Fragm. inc. LXXVI (Heyne T. III. p. 123. Böckh. T. III. p. 661 sq.): Πολύκλειτον Θήβαν. — χρόνῳ. Post longum tempus. Schol. vet. v. 101: Κεχρονικέναι δέ φησι καὶ ἐν ἀρχῇ λέγων ὁ Πίνδαρος, ὅτι διέστηκε τοπρῶτον ἀπὸ τῆς ὁμολογίας, πρὶν γραφῆναι τὸ ἐγκώμιον. — ἀλλ' ὥστε. Recte supplet schol. vet. v. 102: Ἀλλ' οὕτως ἐφάνη (carmina v. 99) τέρψιν ἔχοντα πρὸς τὸν νενικηκότα, καθὰ παῖς . . . φαίνεται etc. Similiter Thierschius. Quod Böckhi-

8) Schol. vet. v. 99. legit ἀντιάζει. Ibidem post ἀπαντιάζει Böckhius delevit sensu cassum ἀντηρήσει. Sed legi poterat ἀπερήσει, vel potius ἀντηχήσει. Et vide, ne lectionem textus ἀντιάζει servarit Bekkeri Grammaticus (Anecdd. 408, 6; qui liber alia pindarica habet): Ἀντιάζει: ἐναντιοῦται. Praesens inaequalitati pindaricae aliquantisper conveniret.

us ad loci constructionem attulit (ἀλλὰ ποθεινά γε), ut sit καὶ ὅταν apodosis, minus commodum videtur, neque adeo necessarium, licet suadente jam schol. rec. v. 102: Ἔστι δὲ ἡ ἀπόδοσις τῆς παραβολῆς [ἀλλ' ὥστε] εἰς τὸ καὶ ὅταν, εἰ καὶ δοκεῖ ἀναρμόστως ἀποδοθῆναι. δέον γὰρ οὕτως εἰπεῖν· ὥσπερ ὀψίγονος παῖς ποθεινὸς τῷ πατρί· οὕτω καὶ τὸ ὕστερον δοθὲν τινι ἐγκώμιον πρέπον ποιῆσαι· ὁ δὲ ἄλλως ἐξήνεγκεν. εὕροις δ' ἂν καὶ παρὰ λογοποιοῖς πολλὰ τοιαῦτα. Plene supplendum erit: Ἀλλ' ἐφάνη ποθεινά, ὥστε ποθεινὸς (φαίνεται) παῖς, coll. schol. vet. v. 102. — ἐξ ἀλόχου. Schol. vet. v. 101: Γνησίας γυναικὸς καὶ οὐ παλλακίδος. — ποθεινός. Sententia veteribus saepe repetita. Q. Smyrn. VII, 647: Ἶσον δέ ἑ παιδὶ τίεσκον Τηλυγέτῳ. Oppian. Hal. V, 89: Πατρὶ δὲ γηράσκοντι νέον σθένος υἷες ἔασιν. Anthol. Palat. IX, DCLIX, 1 (Theætetus Scholasticus): Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖς ἐπὶ γήραϊ. Adde homerica apud Schneid. L. g. v. τηλύγετος, et schol. vet. v. 106. Alia deinde dabimus. — νεότατος τὸ πάλιν. Bene Heynius (coll. schol. vet. v. 106): *In id ætatis, quod juventuti ex adverso est*, coll. Olymp. XII, 15. Addo Pyth. XII, 56. Anthol. Palat. IX, CCL, 2 (Onestus): Ἔμπαλιν ἁρμονίης. De adverbio ἔμπαλιν v. ad Olymp. XII, 15. — θερμ. φιλότατι νόον. Eurip. El. v. 399: Χαρᾷ θερμαινόμεσθα καρδίαν. Adde Schneiderum L. g. v. θερμάζω. Ceterum θερμαίνει grammatice opponitur subintelligendo in antecedentibus φαίνεται δέ. Omissum μὲν post ποθεινός. — ἐπεὶ πλοῦτος etc. Ad sententiam cfr. Eurip. Jon. v. 475: Ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει θνατοῖς εὐδαιμονίας Ἀκίνητον ἀφορμάν, Τέκνων οἷς ἂν καρποτρόφοι Λάμπωσιν ἐν

θαλάμοις Πατρίοισι νεανίδες ἧβαι, Διαδέκτορα πλοῦτον, Ὡς ἕξοντές γ' ἐκ πατέρων ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις. Ἀλκά τε γὰρ ἐν κακοῖς Σύν τ' εὐτυχίαις φίλον, Δορί τε γᾷ πατρίᾳ φέρει Σωτήριον ἀλκάν. Ibidem v. 491: Τὸν ἄπαιδα δ' ἀποστυγῶ Βίον· ᾧ τε δοκεῖ, ψέγω· Μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς Εὔπαιδος ἐχοίμαν. Alia congessit Gatakerus ad Antonin. Philos. VIII, 31. p. 248. 49., loci pindarici haud immemor. Quæ vero de patre pronuntiare poterat, pronuntiat sententiose. *Jam enim habet, cui opes relinquat; cujus rei contrarium non posset non funestissimum illi esse.* — ποιμένα, *pastorem, administratorem, possessorem*, ut Nem. VIII, 11. V. ad Olymp. X, 9. p. 378. — ἐπακτόν (Pyth. VI, 10), ἀλλότριον, *accitum, alienum.* Posterior vox priorem interpretando repetit. Usum euripideum v. in ind. Barnes., coll. Monk. ad Hippol. p. 44. Lips. — θνάσκοντι. Schol. vet. v. 106: Τὸ δὲ θνάσκοντι κοινῶς πρὸς ἀμφότερα, ἀλλότριον θνήσκοντι καὶ στυγερώτατος. Constructio vix concinna. — καὶ ὅταν. Schol. rec. v. 102: Ἐπεί, ὥσπερ πλοῦτος μεμισημένος ἐστὶ etc., οὕτως, ὦ Ἁγησίδαμε, καὶ ὅταν etc. Ego ab ἐπεὶ non suspendo nisi πλοῦτος . . . στυγερώτατος. Reliqua (καὶ ὅταν . . τερπνὸν) comparationis licet non expressae sola vi cum proxime antecedentibus cohærent. Amat enim Noster magna quidem sententiarum periodorumque systemata, nec tamen arctiore grammatices vinculo constricta. Schol. vet. v. 106: Ὥσπερ οὖν, φησί, λυπηρόν ἐστι τῷ τελευτῶντι τὸ ἀλλοτρίῳ τινὶ χρήσασθαι κληρονόμῳ, οὕτως ἀλγεινόν ἐστι καὶ ὅταν κάλλιστα μὲν εἴη διαπεπραγμένος τις, ἄνευ δὲ ἐπαίνου καταλείψῃ τὸν βίον. Sed ἐπεὶ (*cum*) antecedentia spectat, post στυγερ.

autem punctum figendum. Namque *καὶ ὅταν* (pro *οὕτω καὶ ὅταν* etc.) mollissimo nexu sequentia antecedentibus adjungit. — *Ἀΐδα σταθμόν.* Olymp. XIV, 28: *Δόμον Φερσεφόνας.* Pyth. III, 18: *Ἀΐδα δόμον.* — *κενεὰ πνεύσαις.* Scholl. v. 102. 106: *Κενὰ καὶ μάταια κοπιάσας, ματαίως μοχθήσας.* Non aliter Bothius, Böckhius, Thierschius. Simplicius erit: *Incassum vivens*, coll. *πνέω* Nem. VI, 2. X, 163. — *ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν.* Græcorum aliis *μόχθῳ* est ablativus, aliis dativus. Schol. vet. v. 106: *Ὡς μηδὲ βραχύ τι τερπνὸν καὶ ἡδὺ ἀποκερδάναι ἐκ τῶν πόνων.* Non aliter Bothius Böckhiusque. Aliis fuit dativus. Vet. v. 102: *Βραχεῖάν τινα τέρψιν παρέσχε τῷ ἀγῶνι.* Vet. v. 109: *Τῷ μόχθῳ βραχύ τι ἔδωκε τερπνόν, τουτέστι βραχύ τι ἐτέρφθη τῷ μόχθῳ.* Thierschius: „Dann reichten sie umsonst strebend dem Bemühen spärliches Erfreu'n." Ita *μόχθος* personam induit, distinctus ab ipso *μοχθοῦντι*, i. e. *ἑαυτῷ* (*μοχθοῦντι*). Similiter personam habet *μόχθος* Isthm. V, 72: *Τετύφλωται μόχθος ἀνδρῶν.* Idem suadet *ἔπορε*, quod apud P. (coll. indicc.) semper fere *dandi, tribuendi* significatum habet. Miraberis difficiliora eligentem. Verum non mea sector, sed genium lyrices Græcorum, a nostro sensu sæpe alienum. — *βραχύ τι τερπνόν.* *Breve gaudium, cum eo, cui obtigit, finiendum, si carminum memoria desit.* — *τερπνὸν* ut Pyth. VIII, 132. — *τὶν δ'.* Ultimis opponuntur sequentia. *In te vero illud non cadit, cum immortalitas tibi* (per me) *obtingat.* — *ἁδυεπὴς λύρα.* Nonn. Dionys. X, 390: *Σύριγξ ἡδυέπεια*, coll. Olymp. VII, 20. p. 241. — *ἀναπάσσει χάριν.* *Affundit, adspergit gratiam, decus*, ut v. 119: *Μέλιτι δ' εὐάνορα*

πόλιν καταβρέχων. Schol. rec. v. 113: Ἐπιπάσσει, ἐνστάζει. Dicitur enim formositas hominibus *affundi*, coll. Olymp. VI, 127 (ibique nott. p. 218 sq.); ubi nostrae *χάριτι* respondet *εὐκλεὴς μορφά*; coll. Olymp. I, 29. p. 16. Conf. quoque Latinorum *adspergere*. Orationis minus tropicæ sunt reliqua Græcorum, sc. *ἀνεγείρει, ἄνω ποιεῖ, διαποικίλλει, παρέχει, ἀναπέμπει, ἀναβάλλει, ἀναποικίλλει*. — *τρέφοντι δ' εὐρὺ κλέος κόραι Πιερίδες Διός*. Spectarant antecedentia pompam lætitiamque victorialem, sequentia decus a Musis concessum immortale. Schol. rec. v. 115: Ἀθάνατοι γὰρ οἱ διὰ τῶν λόγων ἔπαινοι. Deinde *τρέφοντι*, quod Græcis est pro *αὔξοντι*, ornatum esse poterit pro *ἔχοντι* (habent, sc. *distribuendum*), colore petito e re pastoritia, coll. Olymp. V, 55. p. 182. Olymp. X, 9. p. 378. Cognatum Ciceronis illud Brut. c. 7: Isocrates eam *aluit gloriam*, i. e. *habuit*. Nec dissimile Olymp. I, 179 (*Μοῖσα βέλος τρέφει*, habet, quod mihi ministret), coll. nott. p. 67. 68. Aliis *τρέφοντι* interpretamentum *ἔχοντι* difficilioris videbitur. — *εὐρύ*. Schol. rec. v. 113: Ἐπὶ πολὺν τόπον παραπεμπόμενον. Nolim tempus excludere. Vel erit simpliciter *magnum*. — *συνεφαπτόμενος σπουδᾷ*. In his *σπουδᾷ* dubiæ mihi conjunctionis atque interpretationis est. Böckhius: *Una cum Musis industriam navans* (i. e. *σπουδάζων*), ut *σπουδᾷ* pendeat a *συνεφαπτόμενος*, coll. eod. ad Olymp. I, 137. Explicc. p. 111. Jam præpositionem *σὺν* Musas spectare, nec mihi cum scholl. dubium. De reliquis dubito. Schol. rec. v. 113: Συνεργῶν, συλλαμβανόμενος αὐταῖς ταῖς Μούσαις, σὺν σπουδῇ ἀμφέπεσον. Vett. v. 117: Ἐν τῇ σπουδῇ συνεφαπτόμενος τῶν Μουσῶν, συλλαμβανόμενος καὶ συνεργῶν. Similiter Gloss. ibidem: Συνακο-

λουθῶν. Vet. ibid.: Τῇ σπουδῇ τῶν Μουσῶν. Oppones, si verbum Musas earumque commercium spectet, abesse posse vel σὺν vel ἐπί, coll. usu pindarico circa v. ἐφάπτομαι. Tactam diceres rem ipsam, si Græci istud expressissent, quod aggressus sit poeta. Omissum videtur res, *munus*. Nostrates vertent: Hand an das Werk legend mit den Musen. Deinde σπουδῇ (*cum studio*) inter συνεφ. et ἀμφέπ. ambiguum est. [9]) — ἀμφέπεσον. Schol. rec. v. 113: Περιπτύσσομαι. *Studio et amore complexus sum*, ut recte Böckhius. Vet. v. 117: Εἴ γε τὰ τῶν λόγων [Λοκρῶν ἔθνος?] ἐμαυτὸν ἐμβάλλων. Reliqui minus commode κατήντησα, ὥρμησα. — μέλιτι καταβρέχων. Cum melle poemata sua confert, coll. Isthm. VI, 67: Ἐν δ' ἐρατεινῷ μέλιτι καὶ τοιαῖσδε τιμαὶ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι, *mellitum hymnum*, ut bene interpretatur Dissenius Explicc. p. 520. Nem. XI, 54: Μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς. Addo indd. pindd. vv. μελίγαρυς, μελίκομπος, μελίφθογγος. — ἐρατόν. Puer, vel prima juventute florens vicerat Agesidamus (v. 121 sqq.). Eundem vero juventutem nondum transgressum fuisse, cum alterius hymni honore decoraretur, persuadet mihi v. ἐρατόν, nec inest hymno, quod obstet, quum carmen vel post unam alteramve olympiadem missum χρόνῳ φανῆναι dici potuerit. — αἴνησα, Præsens plurimis interpretibus est hic aoristus cum v. ἀμφέπεσον, ut poeta, qui est ejus in finibus hymnorum mos, victorem patriamque denuo laudet. Sed vide, ne his aoristis narretur, quid *a se poeta*

9) Ad hujus interpretationis normam Olymp. II, 174 (οὐ δίκᾳ συναντόμενος) jam cum aliis capiendum mihi videtur, ut sit: *Non jure congressus* (cum αἴνῳ).

sit factum, non quid fiat vel faciendum sit? Sc. alibi in ipsis carminibus partes eorundem respicit, Olymp. VI, init. Nem. I, 11. prooemium, Olymp. IX, 72 sqq. singula narrationis membra, coll. p. 348. Simillime h. l. carminis finem indicat. *Jamque laudavi Locros et Agesidamum*, quod respondebit Nostratium illi: *So hab' ich denn der Lokrer und des Agesidamos Lob gesungen* etc. Perfunctum igitur munere suo non admodum tecte significat, finem hymni initiis annectens. Aoristos Böckhius quoque Bothiusque reddidit. — *τὸν εἶδον κεῖνον κατὰ χρόνον* (Ahlw. *χρόνον γ'* vitio puto operarum). Sic jungendum, non (cum Bothio): *Κεῖνον κ. χρ. ἰδέᾳ τε καλὸν* etc. Deinde *εἶδον* poetae in illo certamine praesentiam indicat, coll. Olymp. VIII, 24. p. 295. IX, 141. p. 366. Incommodum *ἔγνων* scholii vet. v. 120. — *κρατέοντα, νικῶντα* schol. vet. v. 121. Cf. Olymp. VIII, 26. — *χερὸς ἀλκᾷ.* V. ad Olymp. II, 114. p. 109., ubi *ἀκμᾷ* nunc legitur. Ceterum *χειρῶν ἀλκῆς ἔργον* habet Eunapius T. I. p. 77. Boisson., coll. ad eundem locum Wyttenb. T. II. p. 283., qui dictionem ex aliquo Veterum decerptam auguratur. Denotatur h. l. pugilatus (schol. vet. v. 121), supra vv. 73. 79—82. 85 sq. alia certandi genera, in quibus brachiorum partes. Alia de v. *χείρ* v. ad ad Olymp. IV, 38. p. 171. — *κεῖνον κατὰ χρόνον.* Bene schol. vet. v. 122: *Τὴν βραδυτῆτα τοῦ ἐπινίκου καὶ νῦν ἐπιδείκνυται· οὐ γὰρ ἐν ᾧ καιρῷ ἐνίκησεν, ἔγραψε τὸν ὕμνον.* — *Ὥρᾳ.* Quae h. l. Veneri juncta est, eam Nem. VIII, 1 sqq. donorum Veneris nuntiam vides. — *κεκραμένον.* *Junctam.* V. interprr. Olymp. I, 34. 126. Pyth. V, 2. X, 65. Nem. I, 27. II, 34. Musgr. et Erf. ad Soph. Antig. v. 1295 (ed. Erf.

min. II). Alienum est scholiorum illud *φαιδρυνόμενον, τεθραμμένον*. — *ἀναιδέα πότμον.* *Fatum audax, protervum*. Nem. XI, 59: *Ἀναιδεῖ ἐλπίδι*. Usum homer. notavit Damm. p. 577. Theogn. v. 207: *Θάνατος ἀναιδής*. Oppian. Hal. II, 492: *Ἀναιδέϊ τύμματι*, quo feritur planta. V, 24: *Ἀναιδέα δείματα* (monstra) *πόντου*. 163: *Ἀναιδέϊ γαστρί*. 326: *Χαυλιόδοντας ἀναιδέας*. Idem Cyneg. III, 126: *Ὄρνιν ἀναιδῆ*. 311: *Θὴρ ὀλοόφρων, Πᾶσαν ἀναιδείην ἐπιειμένος*. Q. Smyrn. VII, 464: *Ἀναιδέος λέοντος*. Anthol. Palat. IX, CCLXXVIII, 3 (Bianor): *Χεῦμα ἀναιδές*. — *σὺν Κυπρογενεῖ*. Posterior (s. Jovis amor) immortalitatis Ganymedeae causa, coll. schol. vet. v. 122. Jungendum enim cum eodem scholiasta: *Ἁ . . σὺν Κυπρ.*, deleto post *ἄλλαι* commate, quod tamen jam Romana habet.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΒ′
ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩΙ
ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩΙ.

Cnosi, quae fuit Ergotelis prior patria, historiam succinctam tradit Strabo X, 4., ipse cum Cnosiis cognatus: *Διαφερόντως δὲ τὴν Κνωσὸν καὶ Ὅμηρος ὑμνεῖ, μεγάλην καλῶν καὶ βασίλειον τοῦ Μίνω, καὶ οἱ ὕστερον. Καὶ δὴ καὶ διετέλεσε μέχρι πολλοῦ φερομένη τὰ πρῶτα· εἶτα ἐταπεινώθη, καὶ πολλὰ τῶν νομίμων ἀφῃρέθη. μετέστη δὲ τὸ ἀξίωμα εἴς τε Γόρτυναν καὶ Λύκτον. ὕστερον δ᾽ ἀνέλαβε τὸ παλαιὸν σχῆμα τὸ τῆς μητροπόλεως.* Illa depressio unde profecta sit, tacet quidem Geographus; sed facile cogitabis de optimatium et plebeiorum bellis intestinis, quum multa institutorum periisse ibidem dicantur. 1) Superiores evadebant plebeii, pellebantur optimates, quod apud omnes Cretenses subinde factum testatur Aristoteles Polit. II, 7, 7., monente Böckhio. Eandem ob causam Ergoteles expulsus Cnoso quibusdam recte videtur; nec obstat quidquam, quominus

---

1) **Facile igitur Gortynii Lyctiique principatum civitatis turbatae exuebant.**

Cnosi ταπείνωσιν Straboni memoratam in idem tempus incidisse suspicemur, quo patriam reliquit Ergoteles. Brevem saltem eum statum non fuisse, Noster haud obscure significat v. 19 sqq., coll. Böckh. Explicc. p. 210., cui vero ibidem de Cnosiis dicendum erat, non de Cretensibus. An Cnosiorum turbas civiles excipiebat urbium Cretensium de primatu conflictus? Seriores Cnosi res v. ap. Müller. l. c. T. III. p. 134.

Civitate donatus Himerensium Ergoteles dicitur v. 28. coll. Paus. VI, 4, 7., nec non alios ibidem honores adeptus (Paus. ibid.). *Ἔμελλεν οὖν*, addit Pausanias, *ὡς τὸ εἰκός, Ἱμεραῖος ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀναγορευθήσεσθαι.* Ergoteles igitur e mente Pausaniæ post varios ibi acceptos honores Himeræum in certaminibus se pronuntiavit, contrarium suadente Böckhio Explicc. p. 205., qui tum demum Himerensium civitate donatum existimat, quum una et altera victoria esset nobilitatus.

Postremo alias viri victorias eum Pindarus memorat, tum Pausanias l. c., apud quem sunt duo Ergotelis decora Olympia. Horum prius nostro carmine prædicatur. Verum non semel tantum Ergotelis laudi inservisse Noster videtur, coll. Fragm. inc. XLIII (Heyne T. III. p. 103. Böckh. T. III. p. 631): Plutarchus de exilio c. 9: *Ὧι δ' ἔξεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος ἄθλιός ἐστι μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδάρου μηδ' ἐπᾴδων πολλάκις·*

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαῖον.
ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται, ὅθεν ἄδρυς·
πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

Quod fragmentum cui melius conveniet, quam Ergoteli aliive Cnosio, simillima Ergoteli passo? Habes cupressum, quam in Creta (περιδαῖον) maxime ἐλαφρὰν (*gracilem*, Nostratium schlank) nasci, docet Sieber Reise n. d. Insel Kreta T. II. p. 86. Adde Meurs. Creta p. 105. (monente Spanh. ad Callim. h. in Dian. v. 41), Böckh. T. III. p. 631. Höck. Kreta T. I. p. 36 sqq. Habes Cnosum antri Idæi propinquitate (Höck. l. c. p. 405) et cupressetorum formositate claram, coll. Plat. legg. I, p. 625. B. Cic. legg. I, 5; unde πολυδένδρεος est Hymn. hom. I, 475., numisque ejus cupressum incisam refert Ursinus ad Cic. l. c. (ed. Moser. et Creuz. p. 39). Habes eum, qui eandem urbem ob turbas civiles reliquit, quo ducunt, quæ in fragmenti fine antithetice dicta sunt de luctibus et seditionibus. Jamque vix dubium, quin pro φιλέειν legendum sit φυγέειν, cui respondebit ἐᾶν, qui infinitivi ab antecedentibus pendebunt, unde locum decerpsit Plutarchus. Versum deinde tertium et quartum de alio dictum, quam de exule, admodum verisimile est. Opponit enim sua quidam rebus ejus, quem vv. priores laudarunt, se modico agello præditum tutumque, alterum extorrem (et locupletem) dicens, quod iterum in Ergotelem sive similem cadit. Sed videndum quoque de persona dicentis. Posses chorum Himeræorum intelligere, si voci difficili ἄδρυς applicare liceret Hesychianum illud v. ἄδρυα: Σικελοὶ δὲ ἄδρυα λέγουσι τὰ μῆλα, monente Schneidero L. g. v. ἄδρυον. Nec tamen est, quo minus de se ista Pindarus pronuntiare potuerit, opponens sua Cnosii divitiis. Jam lege cum Reiskio aliisque (Böckh. l. c.) ἁδρός (εἰμι), *robustus*. Quippe robur securitatemque præstant in turbis civilibus modici penates, divitiæ periculum creant.

Iterum (coll. p. 270) obloquor Plutarcho, sc. Hyperboreus cum Böckhio (Explicc. ad Pyth. VIII, 61 sqq. p. 313). Verum qui sententiis undique decerptis gaudet, is facile sensum earum gentiinum corrumpit. His expositis vide, ne fragmenti sensus ita exprimi possit: *Gracilem cupressum fugere, et valedicere tractui Cretæ circa Idam sito. Mihi vero parum terræ datum, unde tutus (sum), luctusque non sortitus sum nec seditiones.*

V. 1—18.

Tuere, Fortuna, Himeram, varias, ut fert rerum humanarum natura, conditionis suae vices expertam. *Λίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου, Ἱμέραν εὐρυσθενέ᾽ ἀμφιπόλει, Σώτειρα Τύχα.* In his *Ἐλ.* non generaliter positum, sed ad Himerensium præcipue res trahendum esse, mihi quoque videtur; nec tamen sensum ita restrinxerim, ut Böckhius fecit Explicc. p. 208. Quid enim obstat, quo minus ea repetantur et comprehendantur, quæ olympiadibus proxime elapsis isti civitati evenerant? Variis eam hostibus Jupiter liberaverat, a quibus ne Carthaginienses excludam, sequentia faciunt de Fortunæ imperio maritimo ac terrestri, quo ad duplicem illam pugnam alludi non inepte quidam suspicantur, qua Siculis ad Himeram Afri occubuerunt. Dein bene quidem Böckhius de pulso nuper Thrasydæo tyranno cogitat, alium vero tyrannum (Terillum) prætermittendum esse, non satis demonstrasse videtur. — *εὐρυσθενέ᾽.* „Oppidum Himeram, inprimis Siciliæ clarum et ornatum," dicit Cic. Verr. II, 2, 35., monente Cluverio Sic. II, 3. — *ἀμφιπόλει. Tuere.* Cum accusativo objecti h. verbum jungi docuit Schneider. L. gr. Est autem ut ἀμφιπολεύειν et ἀμφιβαίνειν deorum aliquem locum eximie protegentium et colentium, coll. Anthol. Palat. T. II. p. 699. Epigr. CCXLII, 8 (Erycius): Priape, τὴν ἱερὴν Λάμψακον ἀμφιπολεῖς. Orph. hymn. LV, 17 (Herm.): Venus, Συρίης ἕδος ἀμφιπολεύεις. Adde ἀμφιβαίνειν Callim. Del. 27. ibique Spanh. — *τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ νᾶες.* Schol. vet. v. 4: Ἐπεὶ καὶ αἱ νῆες ἐν τύχῃ τινὶ κινοῦνται. Rec. ibid. de auxilio navibus a Fortuna præ-

stito minus bene cogitat. Indefinite memoratur Fortunæ potestas. Alibi tuetur naves, coll. Anthol. Palat. IX, DCCLXXXVIII, 7 (Incertus): *Καὶ νῆες λιμένεσσι σαώτεροι ἀμπαύονται, Σὴν δι' ἀρηγοσύνην σωζόμεναι πελάγει.* — κυβερνῶνται. Duplici gubernaculo (ambiguitatis signo) Fortuna utitur Fragm. inc. XXXI (Heyne T. III. p. 95. Böckh. T. III. p. 565): *'Απευθὴς* (Fortuna) *δίδυμον στρέφοισα πηδάλιον.* In monumentis unum gubernaculum vulgare. Dio Chrysost. Or. LXIII (Reiske T. II. p. 327): *Οἱ δὲ πηδάλιον ἔδωκαν κρατεῖν.* Idem Or. LXIV (R. ibid. p. 329): *Δοκοῦσιν οἱ τεχνῖται πρῶτον τῷ τρόπῳ τῆς κατασκευῆς τὴν δύναμιν αὐτῆς δεδηλωκέναι. πρῶτον μὲν γὰρ ἕστηκεν ἑτοίμη πρὸς τὰ ἔργα· εἶτα τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ πηδάλιον κατέχει, καὶ ὡς εἴποι τις ναυτίλλεται. τί δαὶ ἄρα τοῦτο ἦν; πότερον ὡς μάλιστα τῶν πλεόντων τῆς τύχης δεομένων; ἢ διότι τὸν βίον ἡμῖν ὥς τινα μεγάλην ναῦν κυβερνᾷ καὶ πάντας σώζει τοὺς πλέοντας;* Cf. quoque Siebel. ad Paus. IV, 30, 4. Nitsch. N. myth. Wörterb. v. Fortuna. Hinc potestas ejus gubernandi nomine venit. Menandr. Hypobolimæo (Mein. p. 168): *Τύχη κυβερνᾷ πάντα.* Anthol. Palat. X, LXV, 3 (Palladas): *Τύχην κυβερνήτειραν βιότοιο.* De Tyche v. Nitsch. ibid. et Creuz. Mythol. T. IV. p. 213. 14. 17. 18. — Jam naves noli de sola navigatione, sed de bellis maritimis intelligere. [a]) Suadent juxta

posita

a) Himerensium res militares nauticasque spectant numi quidam Mionneti *Description* etc. T. I. p. 240 sq. De forma civitatis parum constare videtur, coll. Tittmanni libro eximio: Darstellung der griech. Staatsverfassungen. p. 511. 12. Müll. l. c. T. II. p. 117.

posita bella terrestria, Pindarus vero antitheta parum diligenter exprimere solet. Utramque Fortunæ potestatem disertis verbis significat Libanius T. IV. p. 1080 (Reiske): *Τύχη δὲ ἄρα τῶν ἀνθρωπείων κατάρχουσα, πρὸ παντὸς ἄλλου τῶν πολέμων ἐπιστατεῖ καὶ φέρει τὴν τῶν πραγμάτων ῥοπὴν ἐφ᾽ ἑκάτερα· γῆ γὰρ καὶ θάλαττα διαιροῦνται τὰς μάχας.* — *κἀγοραὶ βουλαφόροι.* *Ubi belli pacisque consilia capiuntur*, s. civitatis forma sit aristocratica, s. democratica. Recte *ἀγορὰς βουλαφ.* memorari post tyrannidis Himerensis finem, vidit Böckhius Explicc. p. 208. Neque tamen democraticam civitatis formam dixerim, quæ Ergotelem optimatem recepit. — *πόλλ᾽ ἄνω, τὰ δ᾽ αὖ κάτω.* Sic jam scholl. recc. v. 6. pro *ταὶ δ᾽*. I. e. *πολλὰ μὲν ἄνω, πολλὰ δ᾽ αὖ κάτω.* *Sæpe sursum, sæpe deorsum.* Cf. Nem. IX, 101: *Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ.* Aequalitatem dictionis habes Nem. XI, 7: *Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν, πολλὰ δὲ κνίσσᾳ.* — *τέμνοισαι κυλίνδοντ᾽.* Dictio desumta a navigatione, monentibus Gedikio, Heynio, Böckhio. Adde schol. vet. v. 5. — *μεταμώνια ψεύδη.* Cf. Pyth. III, 40. Schol. vet. v. 5: *Μετέωρα καὶ αἰρόμενα.* Alia de vocis difficilis etymo v. ap. Schneid. L. g. v. *μεταμώλιος.* Loquitur Noster de mari quodam mendacii, s. mendaci. — *σύμβολον δ᾽ οὔ πώ τις ἐπιχθονίων πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεόθεν.* In his δ᾽ scholl. aliis est *γάρ*, aliis *τοιγαροῦν.* Deinde *θεόθεν* dicit variandi causa, locutus antea de Fortuna. Nem. XI, 55. idem enuntiat de Jove, monente Böckhio. Addo Hesiodum Clementis Alex. (Hes. ed. Lösn. p. 450): *Μάντις δ᾽ οὐδείς ἐστιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Ὅστις ἂν*

εἰδείη Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο. Eurip. Herc. f. v. 62: Ὡς οὐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θεῶν σαφές. v. 657: Νῦν δ' οὐδεὶς ὅρος ἐκ θεῶν χρηστοῖς οὐδὲ κακοῖς σαφής. Solon. eleg. X (Gnom. Brunck.): Πάμπαν δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισι. Menander Hypobolimæo (Mein. p. 171. coll. ibid. Cler.): Δυσπαρακολούθητόν τι πρᾶγμ' ἐστιν τύχη. Anthol. Palat. T. II. p. 867. Epigr. CCCXLIX, 8 (Incertus): Πάντα δ' ἄδηλα τύχης. — τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι. Schol. rec. v. 6: Αἱ γνώσεις τῶν μελλόντων ἀφανεῖς, ἄδηλοί εἰσιν. An sunt φραδαὶ *signa?* coll. Aesch. Eumen. v. 236 (Well.). Ita orietur parallelismus cum v. 10 (σύμβολον) non plane spernendus. Ad sensum vv. 10—14. ita schol. rec. inscriptionis: Τοῦτο δὲ ἐποίησε διὰ τὸν Ἐργοτέλην ἐξελθόντα μὲν τῆς πατρίδος αὐτοῦ διὰ στάσιν, ἵνα πρὸς εἰρηναῖον χωρίον γένηται, εὑρόντα δὲ καὶ τὴν Σικελίαν στασιαζομένην. Schol. vet. v. 14. coll. vet. v. 15: Πάντων δὲ τῶν προειρημένων ὁ σκοπὸς τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸν Ἐργοτέλη ἔχει, ἐπειδὴ προςδοκήσας ἐκ τοῦ κατὰ Κρήτην πολέμου καὶ τῆς φυγῆς ἀδέξια τὰ μέλλοντα, δι' εὐτυχίαν πολλὴν ὕστερον δόξαν ἐκτήσατο. Similiter Böckhius. Immo locus Pindaricus mera antecedentium explanatio sententiosa est. Duplex igitur Himeræ fortuna sequentibus (πολλὰ — χρόνῳ) inest. Etenim præter exspectationem malas rerum suarum vices experta, non minus præter spem securitatem suam felicitatemque recuperaverat. — ἔμπαλιν μὲν τέρψιος. *Adversus lætitiam.* V. ad Olymp. XI, 103. Absolute posita ἔμπαλιν, τοὔμπαλιν, τἄμπαλιν habes Anthol. Palat. VI, XLVII, 5. VII, CCCLXI, 1. IX, CCCXI, 7. XI, XXVI, 4. CCCCXII, 2. XII, LX, 2. Adde Anthol. gr. Lips. T. XII.

p. 371. 72. 76. Bekker. Anecdd. grr. 4, 16. — *οἱ δ'.* Quasi præcessisset *οἱ μέν.* — *ἐσλὸν βαθύ. Bonum ingens.* Cf. Olymp. VII, 97: *Βαθὺ κλέος.* Pyth. I, 127: *Βαθύδοξοι γείτονες.* De v. vide nos ad Olymp. XIII, 87. — *πεδάμειψαν.* Ad verbum et sententiam cf. Pyth. III, 168.

V. 19—28.

Tibi quoque, Ergotele, e calamitate felicitas exorta est, cum victor redeas in alteram patriam. Comparat Himeræ Ergotelisque conditionem, ansam præbente ultima sententia de malo (Himerensium) præter spem brevique in bonum verso. Qui proxime antecedentia de Ergotele acceperunt, neglexisse mihi videntur sensum nexumque stropharum primæ et secundæ, quas ob solam Himeram dictas cuivis patere puto, excluso Ergotele, ad quem ea demum spectare poterunt, quæ *comparationis* signum (*καὶ τεά κεν*) præ se ferunt. — *ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ*, i. e. *ἐνδομάχου ἅτ' ἀλέκτορος*, de qua forma v. Matth. Gr. gr. mai. p. 629. 30. Galli certaminibus publicis sæpe adhibiti [3]) mentionem accipiunt cum schol. vet. v. 20. de ludis domesticis Cnosiorum, [4]) qui quare ludis sacris isto tempore abstinuerint, causa latet. Ea poterat e Cnosi *ταπεινώσει* proficisci, de qua v. introduct. Neque enim absimile vero videtur, e statu Cnosi inferiore novas identidem turbas consecutas, quarum una male habuit Ergotelem. Jam gallus gallinaceus in numis Himerensium obvius (Cf. Massieuvius in *Memoir. des in-*

3) Beyträge z. Gesch. d. Erfindd. v. Beckmann. V, 3, 448 sqq.

4) Simplicius alii tertium comparationis in Ergotelis cum popularibus convictu ponunt.

script. T. IV. p. 500. Böckh. Explicc. p. 210. Meyer's Gesch. d. bild. Künste u. d. Griech. T. II, p. 81) poetam facile ad comparationem movere potuit, monente Heyn. ad l. Böckhius deinde cum Massieuvio probabiliter gallum in Himer. numis ad Minervæ ibidem cultum trahit. [5]) De Minervæ gallo gall. v. Creuz. Mythol. T. II, p. 746. Meyer. l. c. T. II, p. 231. — *συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ.* V. ad Pyth. V, 21. — *ἀκλεὴς τιμὰ ποδῶν.* Idem oxymoron habet Eurip. Heracl. v. 620: *Ἀκλεὴς δόξα.* Hel. v. 135: *Αἰσχρὸν κλέος.* — *κατεφυλλορόησε.* *Defluxisset velut arborum folia.* Cf. Pyth. V, 161: *Μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων χειμερία κατα-πνοὰ δαμαλίζοι χρόνον,* simili colore. — *στεφανωσάμενος.* *Coronatus.* Medium pro passivo. Similiter *ὅπλοις κοσμησάμενοι* Incert. Rhesi v. 990. Adde ad Olymp. VII, 148. p. 276. — *Ἰσθμοῖ.* Vulgaris forma. Rariorem *ἐν Ἰσθμοῖ* habes Anthol. Palat. XIII, xiv, 4 (Simonides). Ubi conf. Jacobs. T. III. p. 788. — *θερμὰ Νυμφᾶν λουτρά.* *Nympharum thermæ,* i. e. *Himeram,* partem pro toto, coll. scholl. v. 25. Schol. vet. ibid. coll. rec.: *Τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τὰ τῆς Ἱμέρας πόλεως λέγεται Ἀθηνᾶν ἀναδοῦναι εἰς ἀπόλουσιν Ἡρακλεῖ· τινὰς δὲ τὰς Νύμφας ἀναδοῦναι αὐτά, καθὼς ὁ Πίνδαρος· ἵνα ἀπολούσηται, ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς ἀπελαύνων παρεγένετο.* Adde Böckhium Explicc. p. 210. — *βαστάζεις.* Scholl. v.

5) Gallus gall. Aeschyli (Eumen. v. 823. Well.) Heynio citatus bella civilia spectat, coll. ibid. schol.: *Μάχιμον γὰρ τὸ ὄρνεον· τῶν τε ἄλλων ζώων τὸ συγγενὲς αἰδουμένων μόνος οὐ φείδεται.* Similiter galli gall. dicuntur Graeci Lycophr. v. 1094., coll. ibid. Tzetza et Pottero.

25: Ὑψοῖς καὶ ἐπαίρεις τῇ δόξῃ, μεγαλύνεις. V. quoque ad Pyth. VIII, 142. et φερέπολις Fragm. inc. XXXII (Heyne T. III. p. 95. Böckh. T. III. p. 565). — ὁμιλέων παρ'. Schol. rec. v. 25: Οἰκῶν, ἀναστρεφόμενος. Vet. v. 25: Παροικῶν. Sequuntur interprr. recc. coll. ὁμιλεῖν παρὰ Odyss. XVIII, 382. Præstare videtur *accedens*, revertens e ludis sacris. [6]) His positis breve carmen Noster in loco certaminis festinavit. — οἰκείαις ἀρούραις. Cf. Isthm. I, 51. Patria posterior, cujus civem se pronuntiaverat Ergoteles, coll. Welck. ad Alcm. p. 85.

---

6) De παρὰ c. dat. motum significante v. Matth. Gr. gr. mai. p. 863. Ὁμιλεῖν vero loco junctum passim est *accedere*. Nonn. Dionys. XXXVI, 212: Ὁμίλεε γείτονι πόντῳ. XLVII, 363: Ὁμιλήσειε θαλάσσῃ. 470: Θαλάμοισιν ὁμιλήσας. Idem ἐπιμίσγεσθαι de loco Callim. h. in Jov. v. 13. ibique Ern.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΓ'
ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩΙ
ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩΙ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩΙ.

V. 1—13.

Poeta laudem familiae Xenophonteae Corinthique jungit, οἶκον, ἅμερον ἀστοῖς. Spectant haec aristocratiam Corinthiorum. Neque enim talia in civitate democratica dici poterant. Principatum igitur tum temporis gentes quaedam nobiles habebant, coll. Müll. Gesch. T. III. p. 151. — ξείνοισι δὲ θεράποντα. Hanc laudem et antecedentem in Hierone repetit Pyth. III, 124 sqq. Jam ξείν. proprie quidem Pindarum spectabit. Verisimile tamen, tyrannorum atque aristocratarum Graeciae hospitalitatem maximopere obsecutam civitatis administrandae ingenio formaeque, quam isti homines probabant ac tuebantur. — γνώσομαι. V. ad Olymp. VI, 151. p. 226. VII, 152. p. 277. — τὰν ὀλβίαν Κόρινθον. Dictum putant ob Corinthi opes, scriptoribus non unius tantum aevi memoratas, coll. Hom. Il. II, 570. Pind. Fragm. Scol. I, 3 (Heyne T. III. p. 19. Böckh. T. III. p. 608). Thuc. I, 13. Strab. VIII, 6. Enn.

Med. (Eurip. Med. ed. Elmsl. p. 60. Lips.): *Quae Corinthum arcem altam habetis, matronae opulentae*. Anthol. Palat. IX, CLI (Antipater). Müll. Gesch. T. III. p. 27. 213. Mihi hoc prædicatum ut Spartæ (Pyth. X, 1.) latius patere videtur. Multifariam enim Corinthus inclaruerat. — Ἰσθμίου πρόθυρον Ποσειδᾶνος. Bene Schol. rec. v. 1: Ἡ Κόρινθος ἐν τέλει μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐν ἀρχῇ δὲ τῆς Πελοποννήσου κειμένη, εἰκότως προπύλαιον τοῦ ἐν Ἰσθμῷ τιμωμένου Ποσειδῶνος τῷ Πινδάρῳ καλεῖται. De hoc urbis situ v. ad Olymp. VIII, 68. p. 306. Adde Weisk. ad Xenoph. H. G. p. 189., monente Müll. Gesch. T. III. p. 430. Jacebat igitur C. inter Isthmum et Peloponnesum, recteque dicebatur e Peloponneso venientibus Neptuni Isthmii πρόθυρον, Peloponnesum vero petentibus Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι (Bacchyl. Schol. vet. v. 1. Ed. Neue p. 17). Eurip. Tro. v. 1087: Δίπορον κορυφὰν Ἴσθμιαν, ἔνθα πύλας Πέλοπος ἔχουσιν ἕδραι.[1]) — ἀγλαόκουρον. Scholl. v. 1: Ἥτις ἀγλαοὺς κούρους καὶ ἄνδρας ἔχει. Λαμπροὺς ἔχον νέους. Victorem hoc spectare dicit Böckhius. Quamquam in vocis etymo nil inest, quod virgines excludat, coll. hierodulis Corinthiacis (Strab. VIII, 6) atque iis, quas noster Xenophon ob idem decus dicavit fragm. Scol. I (Heyne T. III. p. 18. Böckh. T. III.

1) Similiter freta quaedam *portae* (maris) dicuntur. Fragm. inc. XII (Heyne T. III. p. 86. Böckh. T. III. p. 643): Πύλας Γαδειρίδας. Eurip. Iph. Aul. v. 793: Εὐρίπου πύλαις (pro vulg. πύλας, mutante Vossio). Alii πέλας praeferent cum Barn. Markl. Matth. (Matth. T. VII. p. 368). Lycophr. v. 643: Ταρτησσοῦ πύλης (coll. ibid. Tzetsa), ubi codd. permutant πέλας et πύλης.

p. 608 sqq.). Ita erit ἀγλαόκ. pro ἀγλαόπαις (Nonn. Conv. Evang. Joh. IV, 252. XXI, 91), præparante Pindaro id, quod scol. cit. fusius tractat, sc. hierodularum Xenophontis oblationem. De Corinthiorum et Corinthiarum pulchritudine v. Anacr. XXXII, 10. ibique Fisch. — ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνηταί τε, βάθρον πολίων, ἀσφαλὴς Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος. Ad sensum loci politicum v. Böckh. Explicc. p. 212. Müll. Gesch. T. III. p. 151. Adde Eund. ibid. p. 81. 134. 200. 211. not. 5. Inter III deinde Horas principe loco positam Eunomiam vides, utpote universam civitatis formam, s. τὴν κατὰ νόμους καλῶς ἐνδιαιτωμένην διοίκησιν (schol. rec. v. 1). Dice vero et Irene Eunomiæ arctissime cohærent. Bona enim civitatis forma publicam privatamque parit justitiam et tranquillitatem. Dein Themidis interpretationem v. pag. seq. Similis est *Εὐνομία* Olymp. IX, 24 sqq. — ναίει. Cf. Olymp. XI, 17. — βάθρον πολίων. *Qua urbes nituntur*, idem quod sequens ἀσφαλής, *quæ est fiduciæ securitatisque causa*, coll. Pyth. III, 133. Alibi βάθρον circumlocutioni inservire videtur. Eurip. Cycl. v. 352: *Κινδύνου βάθρα*. Iphig. A. v. 1250: *Τροίης κλεινὸν βάθρον*. Similem Beroes urbis laudem v. Nonn. Dionys. XLI, 145: *Βερόη, δίκης πέδον, ἄστυ θεμίστων*. — ὁμότροπος Εἰράνα. Schol. rec. v. 1: Ἡ τὴν αὐτὴν αὐτῇ γνώμην ἔχουσα. Etenim ipsa quoque ἀσφαλής ἐστι (ἀσφαλείας ποιητική schol. rec. v. 1). Ad ὁμότρ. cfr. Theophr. Char. XXVI. ibique interprr. Nonn. Dionys. XLVIII, 499: Ὁμότροπον ἦθος. Schneid. L. g. — ταμίαι ἀν-

δράσι πλούτου. Bacchyl. fragm. XII (Neue p. 19): *Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰράνα μεγάλα πλοῦτον.* Adde Anthol. locum ad v. 87. Oppian. Hal. II, 680: *Δίκη θρέπτειρα πολήων.* De vv. *ταμίας* et *ταμία* cfr. ad Olymp. VI, 7. p. 186. — *εὐβούλου Θέμιτος.* Nonn. Dionys. XXXI, 62: *Καθαρὴν Θέμιν.* Deinde simili sensu Dicen, Eunomiam et Themidem jungit Bacchylides fragm. XXX (Neue p. 48): *Ἐν μέσῳ κεῖται κιχεῖν Πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν ὁσίαν, Εὐνομίας ἀκόλουθαν καὶ πινυτᾶς Θέμιδος.* Vides, Pindarum h. l. coll. Olymp. IX, 17. sua de Horis earumque matre proferre potuisse, si vel nulla Corinthi fuissent earundem sacra. Agit enim utroque loco de statu civitatis sano justoque, ut Bacchylides de justitia hominum singulorum. Versu 23 *Horás* sensu religionis publicæ memorat, quod nomen sero positum mihi satis persuadet, in antecedentibus Horarum cultum Corinthiacum (si quidem fuit) non magis spectari, quam Olymp. IX, 24. Pyth. VIII. init. sacra earundem Opuntia atque Aeginetica. Postremo si Pindari mentem circa Themidis notionem indagare lubet, erit Th. justitiæ amor (coll. Ol. IX), unde bonæ leges (*Εὐνομία*). Quæ si observantur, justitia (*Δίκα*) floret cum pace. — *ἐθέλοντι.* Schol. vet. v. 12: *Ἤτοι εὐκτικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ αἱ προειρημέναι θεαὶ ἀπαλεξήσουσι τῶν πόλεων τὴν ὕβριν· ἤτοι βούλοιντο δ' ἂν ἀπαμύνειν τὴν ὕβριν καὶ ἀποκωλύειν.* Heynio *ἐθέλοντι* otiosum videtur. Quidni vero s. studii s. consuetudinis (Viger. p. 264. not. 77) notionem habebit? Si prius elegeris, erit *ἐθ.* idem quod *φιλοῦσι*, coll. Nem. I, 15. Deinde *ἐθέλ.* cum *ναίει* jungendum, monente Heynio. *Habitant Corinthi, adversantes Insolentiæ.* Aliis *δ'* erit pro

γάρ, coll. Thiersch. De ratione inter Ὕβριν et Κόρον intercedente recte præcipiunt interprr.[2]) Utrumque vero plebis conatum contra optimates spectare poterit, ut in Solonis loco simillimo XV, 7: *Δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον Ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν. Οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας Εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.* Idem ibidem v. 32: *Εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει, Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας, Τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ, Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα.* Similia de ὕβρει (Megarensium) politicâ v. ap. Theogn. (Bekk.) v. 40. 44. 151. 291. 542. 603. 1103., (coll. Müll. Gesch. T. III. p. 11. 167. — θρασύμυθον dicit Ὕβριν, quæ turbatâ civitate in verbis violentis cernitur plebeiorum optimatibus adversantium. Böckhius de pacatæ civitatis concionibus vix bene cogitat. Postremo (Heyne nott. critt.) *Κόρος* eorum est, quibus „insolentia elati secundo fortunæ cursu animi fastidium creat, ut in præsenti rerum florente statu non acquiescant cives, sed novis studeant." Corinthi talia consequi poterant e mercaturæ opibus affluentibus, coll. Müll. l. c. T. III. p. 27. not. 2. 213. Ad *κόρον* tropicum v. schol. rec. v. 12. et Olymp. I, 89. p. 37.

---

2) Theogn. v. 751. e κόρῳ consequi ὕβριν vult: *Ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος.* Idem simpliciter utrumque jungit v. 1173: *Ἡ πολὺ κρείσσων (γνώμη,* coll. *σωφροσύνη* v. 379) *Ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου Ἔστι. κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος.*

V, 14—33.

Reliquas Corinthi laudes persequitur, quae sacros ludos, inventa, musicam, bellum spectabant. ἔχω καλά τε (*laudabilia*, coll. Olymp. I, 57) φράσαι. Quasi nullâdum laude praemissa integrum inchoat urbis encomium. Alii ἄλλα minus bene supplebunt. — τόλμα. Audacia poetica, coll. Olymp. IX, 122, p. 361. An simul ea, quam suppeditat veritas? — εὐθεῖα. Schol. rec. v. 14: Δικαία. Melius vett. ibidem: Πρόσφορος. παρορμᾷ λέγειν τὰ ἐπ' εὐθείας καὶ ἐφεξῆς. Audacia dicitur celeriter et rectâ incedere, quod deinde variatur. — ἄμαχον δὲ (ἀμάχανον, coll. Olymp. VII, 46. Pyth. XI, 42) κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος. *Laudes Corinthi ut promam, incitat me audacia, quam ut ingenitam reprimere non possum, sed natura cogente sequor*. Heynius cum schol. rec. v. 16 (ὥστε καὶ Κορίνθιοι ἀγαθοὶ ἐκ φύσεως ὄντες οὐκ ἄν ποτε μεταβληθεῖεν) sententiam ad seqq. trahit, adeoque ad Corinthios: *Qui non κρύψαι, exuere possunt generosam indolem*. Böckhius cum antecedentibus et sequentibus nectit: *Ingenita audacia me stimulat* naturae meae obsequentem. *Naturam quippe nemo occultare potest: cui obtemperantes vos quoque Corinthii* etc. Male, si quid sentio. Sequentia enim de iis agunt, quae debeant Corinthii Horarum beneficio, non quae accepta referant suo erga naturam obsequio. Recte igitur schol. rec. v. 14: Τὸ συγγεγενημένον ἐμοὶ φυσικὸν ἦθος. Bothius: „Euch aber, Kinder Alatas etc." Est enim ἄμαχον . . ἦθος antecedentium interpretatio. Recto itinere grassans audacia mea ad laudem Corinthiorum me impellit, nec possum

non ei obsequi, cum naturalia repelli non possint. Horat. Epist. I, x, 24: *Naturam expellas furca, tamen usque recurrit*. Dices quoque, inprimis voci εὐθ. illustrandæ sententiam inservire. Utrumlibet elegeris, vim suam poeticam quasi naturali quadam necessitate cum laudibus Corinthiorum cohærere poeta contendit. — *πολλὰ μέν, πολλὰ δ'*. Böckhio utrumque adverbium est (*multifarie*), coll. Nem. XI, 7. Verum nostro loco πολλὰ δ' trahendum ad ἀρχαῖα σοφ. Deinde πολλὰ δὲ antecedente eliptico πολλὰ habes Pyth. IX, 218. — *νικαφόρον ἀγλαΐαν*. Lætitiam etc. e νικαφορίᾳ profectam. Schol. vet. v. 17: *Τὴν ἀπὸ τῶν νικῶν ἡδονήν*. Cf. στεφάνων νικαφόρων Isthm. I, 29. — *ὑπερελθόντων*. De constructione v. Heyn. nott. critt. Descivit P. ab ordine (ὑπερελθοῦσι). Fuisset dativus molestissimus juxta reliquos dativos sensus diversi, interque Corinthios distinguere volebat quosdam victores, cui rei genitivus convenit. Cum elliptico verbi usu (suppl. τοὺς ἄλλους) cfr. ὑπερβαλὼν Nem. VII, 97. Adde Schneid. L. gr. v. — *ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις*. Olymp. VIII, 84: Ἱερῶν ἀέθλων. Nem. II, 5: Ἱερῶν ἀγώνων. — *ἐν καρδίαις ἀνδρῶν*. Expressum habes nomen, quod ap. v. ὑπερελθ. desiderabas. Adde nos ad Pyth. VIII, 63. 64. — *Ὧραι πολυάνθεμοι*. Ut tempestatum deæ, coll. Böckh. Eædem sunt ἀγλαόκαρποι Fragm. inc. C (Heyne T. III, p. 130. Böckh. T. III. p. 561). Heynius: „Primo *Horæ* pro tempore; tum tribuitur tempori, quod in tempore factum est." Schol. vet. v. 23: *Τὸ Ὧραι πολυάνθεμοι καὶ πρὸς τὸ ὤπασαν ἐκληπτέον. παρέχουσι δὲ αἱ Ὧραι τὰς νίκας διὰ τὸ τὰς πανηγύρεις κατὰ περίοδον φέρειν, ἐν αἷς ἀγῶνες καὶ νῖκαι*

γίνονται. Schol. vet. v. 20: *Σοφὰ διανοήματα ὁ χρόνος ἐν ταῖς καρδίαις τῶν παρ' ὑμῖν ἀνδρῶν ἐνέβαλεν.* Similiter eædem Pindarum ad sacros Olympiæ ludos advocant Olymp. IV, 3 sqq. p. 164 sq. — *ἀρχαῖα σοφίσμαθ'*: *Prisco tempore inventa.* Heynius: „Diversis temporibus inventa sunt antiquitus multa a Corinthiis.“ — *ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον.* *Unumquodque inventoris opus, etsi alii idem exercent,* coll. Böckh. Addendum videtur bonum schol. rec. v. 24: *Εἰ γὰρ καί τινες τοῖς εὑρεθεῖσι παρὰ Κορινθίων ἐπιδεδωκότες ἐξέλαμψαν, οἱ κατ' ἀρχὰς εὑρόντες αὐτὰ Κορίνθιοι κρείττους εἰσὶν αὐτῷ τῷ εὑρεῖν.* Cf. rec. v. 21: *Ἅπασα δ' ἐργασία τεχνικὴ τοῦ εὑρόντος αὐτὴν τὴν ἀρχήν.* — *ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες διθυράμβῳ;* Schol. rec. v. 21: *Αἱ ἑορταὶ αἱ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχουσαι, σὺν διθυράμβῳ χάριν βοὸς ᾀδομένῳ.* Vet. v. 25: *Αἱ τῶν διθυράμβων χάριτες αἱ τῷ Διονύσῳ ᾀδόμεναι.* Ibidem: *Αἱ τοῦ Διονύσου διθυράμβων ἐν Κορίνθῳ ἐφάνησαν χάριτες; τουτέστι τὸ σπουδαιότατον τῶν Διονύσου διθυράμβων ἐν Κορίνθῳ πρῶτον ἐφάνη.* Ibidem: *Αἱ τοῦ Διονύσου χάριτες ὁ διθύραμβος.* Præferendum videtur scholium primo loco positum, s. Dionysiacorum ipsa gratia, non excluso *dearum* cultu, coll. Böckh. Explicc. p. 213. [3]) Similiter eædem junguntur Fragm. scol. IV (Heyne T. III. p. 26 sq. Böckh. T. III. p. 616): *Χάριτάς τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων.* — *βοηλάτᾳ.* Ut

3) Heynius: „*Χάριτες Διονύσου* vix esse possunt nisi *carmina, hymni, σὺν Διθυράμβῳ βοηλάτᾳ, cum choro.*“ Immo carminis notio ipsi maximopere dithyrambo inest.

Dionysiacorum gratia personam induit, ita dithyrambus quoque, eorundem forma s. pars singularis. Comitatur (σὺν) Gratias Dionysiacas bovemque abigit, quod præmium dithyrambi (qui eum canebat, victoris) bos, coll. scholl. v. 25. 26. — *τίς γάρ.* *Quisnam.* V. Böckh. Explicc. et Viger. p. 493 sq. — *ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα.* Junge (ex sequentibus) *ἐνέθηκε*, *imposuit*, *dedit*. Pyth. III, 112: *Καί τί οἱ φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι ἁμέτεροι τίθεν.* Præferunt alii lectionem Aldinæ *ἐπέθηκ'*, unde quædam in textu mutanda, coll. Herm. et Ahlw. Reliqua turbas moverunt, de quibus vid. Heyn. Verum vidisse putes schol. vet. v. 27: *Τὰ ἵππεια μέτρα τοῦ χαλινοῦ* [i. e. *τὰ μέτρα τοῦ ἱππείου χαλινοῦ*, *modus*, *frenis impositus*, i. e. *freni*]. *ἀποδεδώκασι δὲ τῷ δοκεῖν τὸν Πήγασον πρῶτον ὑπὸ Βελλεροφόντου ἐν Κορίνθῳ κατεζεῦχθαι.* Eadem Böckhii sententia, scite afferentis Pyth. IV, 417: *Βοέους δήσαις ἀνάγκας ἔντεσιν αὐχένας.* Permittit hoc late patens vocis *ἔντεα* significatus, coll. iis, quæ congessere Damm. Lex. hom. v. *ἔντος*, Heyn. et Böckh. ad h. l. Ita præluditur iis, quæ de freno Bellerophonti divinitus dato inferius exponuntur. Quæ tamen in hac re nobis dubia sunt, ea v. ad v. 70. not. — *οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον.* *Aquilam duplicem.* Pyth. I, 11 seq.: *Αἰετός, ἀρχὸς οἰωνῶν.* Isthm. VI, 73: *Ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν.* Nicandr. Ther. v. 448: *Βασιλήϊος ὄρνις Αἰετός.* Nonn. Dionys. VII, 122: *Αἰετὸν πρόμον αἰθέρος.* De delphine piscium, leone mammalium regibus v. Opp. Hal. V, 441. Cyneg. I, 68. III, 40. 62. — *θεῶν ναοῖσιν.* In his templa primum dialia ita decorata esse, probabile quibusdam faciet avis imposita, sc. ipsa dialis, coll. Olymp. II, 159. ibique nott.

Jam ubi quæsieris, quid in illa re invenerint Corinthii, Pindarus ipse non obscure respondet. Templorum fastigio utrique (*duas*) aquilas imposuerunt, quum antea solum puto anterius fastigium hujus avis effigiem habuisset. Similiter artem auxerunt in columnæ fabrica, quæ ipsorum nomen tulit. Alii aquilarum effigies templis impositas Corinthiis deberi simpliciter augurabuntur. Nota deinde, alia Corinthiorum circa artes inventa (scholl. v. 26 sqq. Böckh. p. 213—15. Thiersch. Epochen der bild. Kunst u. d. Griech. II, 31. 48 sq. Meyer l. c. passim, v. ind. p. 21) exponi potuisse. Verum Noster ingenio suo obsequens unum eligit, quod ad cultum deorum pertinet. Non aliter religionem spectant, quæ de dithyrambo, Corinthiorum invento poetico, supra exposuit. Sequentia poesin Corinthiorum generaliter tractant. — *ἐν δέ.* Junge *ἐνανθεῖ δέ* (*αὐτοῖς*). Eurip. Hec. v. 1186: *Ἕκτορός τ᾽ ἤνθει δόρυ.* — *Μοῖσ᾽.* De Corinthiorum poësi videantur scholl. v. 31. Müller. Gesch. T. III. p. 368 sq. De Eumelo Id. ibid. T. II. p. 116. 136. 141. 145. 250. T. III. p. 332. 487. — *ἁδύπνοος.* Isthm. II, 38: *Ἁδυπνόῳ φωνᾷ.* — *Ἄρης.* Schol. vet. v. 31: *Ἐν δὲ τῷ Περσικῷ πολέμῳ καὶ οὗτοι ἐστρατεύσαντο ἔχοντες ἡγεμόνα τὸν Ἀδείμαντον.* Adde vet. v. 32. Hoc præcipue bellum spectari, recte statues. Tacet enim historia de Corinthiorum bellis inter Xerxem Græcos adortum (Olymp. LXXV) et Xenophontem victorem (Olymp. LXXIX). Postremo similiter laudem poeticam et bellicam jungit Ol. XI, 18. p. 390.

V. 34—64.

Jovem precatur, ut faveat carminibus suis, Corintho, Xenophonti, cum patre etc. toties victori. *ὕπατ᾽.* Nem. I, 90: *Διὸς ὑψίστου.* XI, 2: *Ζηνὸς ὑψίστου.* Adde in-

terprr. Olymp. I, 160. — *ἀφθόνατος*, coll. Olymp. X, 7. Bekker. Anecdd. 97, 3: *Ἀφθόνητος: Πίνδαρος Ὀλυμπιονίκαις.* Schol. vet. v. 35: *Ἐπὶ τοῖς ἔπεσι τῆς Ὀλυμπίας καὶ τοῖς ὕμνοις, οἷς λέγω περὶ αὐτῶν, μὴ νεμεσήσῃς, ὦ Ζεῦ.* Gloriatur ut alibi arte sua, qua beatus aliosque beans Deorum invidiam movere poterat. *Istam incolumem serves, Jupiter*, coll. Olymp. VI, 180. — *χρόνον ἅπαντα* antecedentium est, non sequentium, quod Heynio visum. V. schol. rec. v. 34. Böckh. Thiersch. Ahlw. — *τόνδε λαόν.* V. Böckh. introduct. — *Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον.* Schol. rec. v. 34: *Εὐόδου τοῦ θεοῦ τοῦ διοικοῦντος αὐτῷ τὸν βίον τὸν οὖρον, τὸν οὔριον ἄνεμον, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νεῶν ἀντὶ τοῦ εὐτυχίαν.* Verum *οὖρος* apud P. simpliciter esse poterit *ventus*, coll. indicc., et felicitatis notio inest verbo *εὔθυνε.* Jam *δαίμονι* ut nave vehitur Xenophon, coll. loco simillimo Pyth. V, 164: *Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.* Ceterum h. l. ut Pyth. cit. Jupiter *δαίμονι* imperat, quod v. 148. secus esse videtur. Sunt talia arbitrii lususque poetici. Cum tropico *εὔθυνε* etc. cfr. Pyth. I, 87: *Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύνοι.* Nem. II, 10: *Εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθύπομπος αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκεν κόσμον Ἀθάναις.* Adde *οὖρος* indd. — *δέξαι δέ οἱ.* Schol. vet. v. 32: *Δέξαι παρ' αὐτοῦ.* Pyth. IV, 37 (Böckh. Explicc. p. 215). VIII, 5. Eurip. Hec. (Matth.) v. 530: *Δέξαι χοάς μοι τάσδε κηλητηρίους*, coll. ibid. Pors. et Schæf. (ed. Germ. III. p. 41. 42). Matth. ad eund. loc. T. VI. p. 59. coll. ejusd. Gramm. gr. mai. p. 535. Apollon. Rhod. I, 420: *Νῦν δ' ἴθι, καὶ τόνδ' ἡμίν, Ἑκήβολε,*

κήβολε,

κήβολε, δέξο θυηλήν. Anthol. Palat., VI, xvIII, 5 (Julianus Aegypt.): Ἀλλὰ σύ μοι, Κυθέρεια, δέχου νεότητος ἑταῖρον Δίσκον. Nonn. Dion. XLVIII, 547: Δέξο μοι ἠλακάτην. Dices dativum honoris. — στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν, coll. Olymp. VII, 161. p. 279. 80. Schol. vet. v. 39: Νόμιμον ἔπαινον. Vet. ibidem: Τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον, ὅς ἐστιν ὕμνος τῶν νικηφόρων. [4]) Bene, si adjeceris reliqua pompæ, coll. Heyn. Böckh. Pluralem deinde στεφάνων acute Idem ad duplicem Xenophontis victoriam trahit, quamquam aliis indefinitus videbitur, coll. indd. — τὸν ἄγει. V. Böckh. introduct. — πεντάθλῳ ἅμα. De ordine singulorum quinquertii certaminum v. acuta Hermanni dissertatio: *De Sogenis Aeginetæ victoria quinquertii*. Lips. 1822. p. 7 sqq. — οὐκ. Adverbium erit quibusdam; Nostratium Nein, coll. Ahlw., qui οὗ legit, et comma deinde figit. Ita vero turbatur decursus grammaticus, qui relativum efflagitare videtur (τῶν pro ὧν), [5]) coll. schol. vet. v. 43. Duplex negatio cum Hermanno me non offendit, habetque P. alia ἅπαξ λεγόμενα. — ἀντεβόλησεν. *Adeptus est*. Hes. Opp. et D. v. 729: Γάμου ἀντιβολῆσαι. Cf. Bekker. Anecdd. gr. 407, 24. Schneid. L. gr. v. — ἔρεψαν. De coronis usitatum, coll. Pyth. IV, 425. ibique critt. Nem. VI, 73. — πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν. *Apium* aridum, tum temporis corona Isthmia. Incertus Plutarchi (Meinekio Menander, p. 81): Τὰ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίην ἂν ἡδέως, ὅ-

---

4) Cf. Nem. XI, 34: Ἑορτὰν Ἡρακλέους τέθμιον.

5) Interpellant decursum sententiarum scholl. rec. v. 39. vet v. 43: Οὐκ ἐπέτυχεν οὐδαμῶς πρότερόν τις ἀνὴρ θνητὸς τούτων. Similiter Bothius Thierschiusque.

σων· Ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὤνιος. De σελίνῳ cf. Böttigeri Sabina T. I. p. 244. 45. C. Sprengelii Gesch. d. Botanik. Edit. nov. T. I. p. 36. Billerbeckii Flora classica p. 70. — Ἰσθμιάδεσσιν, sc. ἑορταῖς. Nem. II, 13: Ἰσθμιάδων ἄωτον. — φανέντα. Schol. rec. v. 45: Ἀγωνισάμενον. Isthm. I, 36: Τῶν ἀθρόοις ἀνδησάμενοι θαμάκις ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν καὶ παρ' Εὐρώτα πέλας. Ubi bene schol.: Ἔνδοξοι ὤφθησαν. — αἴγλα ποδῶν. Splendor, gloria pedum. Pyth. III, 130: Ἀέθλων Πυθίων αἴγλαν. Olymp. XII, 22: Τιμὰ ποδῶν. — ἀνάκειται. Thessalum Olympiæ statuam habuisse Böckhius bene auguratur. Cf. Olymp. VII, 152. p. 277. Olymp. X, 8. p. 377. Isthm. V, 21: Τιν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά, Φυλακίδα, κεῖται. Ubi schol. repetit nostrum ἀνάκειται. Schol. rec. v. 48. latius accipit pro ἐπικρατεῖ, παραμένει. — ἔχει. Eandem interpretationem admittit, quam ἀνάκειται. An de nomine victoris lapidi insculpto cogitandum? Schol. rec. v. 48: Ἔσχεν (adeptus est). — κρανααῖς ἐν Ἀθάναισι. V. Olymp. VII, 151. p. 276. — τρία ἔργα. Schol. rec. v. 48: ἀντὶ τοῦ τριῶν ἔργων καλλίστων στεφάνους. Rec. v. 51: Τρεῖς ἄθλους. Mihi sunt ἔργα κάλλιστα optimi eventus (coll. Olymp. VIII, 110), præclara facinora, victoriæ cum iis, quæ consequuntur (coronæ). Victoriam autem indui, docet Nonn. Dionys. XIX, 293: Γλυκερὴν δὲ Μάρων ἐνεδύσατο νίκην. Adde Eurip. Iphig. A. v. 1506: Ἀμφὶ κάρα θ' ἑὸν Κλέος ἀείμνηστον ἀμφιθεῖναι. — ποδαρκὴς ἁμέρα. Velox dies. Böckhius: „Π. non potest commune omnium temporum et dierum epitheton esse: est dies, quo ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται (Olymp. I, 95), insignis velocitate curso-

rum tum decertantium; igitur non dies universe intelligendus, sed *certus quidam unusque dies*, quo Thessalus ter vicerat." Acutius quam simplicius. Quoties enim poetæ græci epitheta eligunt nominibus tantummodo convenientia, non contextui! Jam concedes quidem, facete opponi posse *celerem* (unumque) diem *tot* (tribus) victoriis. Nil tamen vel his artibus opus. Dies per se spectatus non aliter *velox, volans, currens* dicitur, quam tempus, ejusque singulæ partes, coll. Anthol. Palat. IX, DLXXX, 5 (Incertus de Romanorum mensibus): *Τὰ δ' ἐμὰ πτερὰ* (Augustus mensis loquitur) *Νεῖλον ἐγείρει.* Eurip. Tro. v. 843: *Τὸ τᾶς δὲ λευκοπτέρου ἁμέρας φίλιον βροτοῖς φέγγος.* Eundem tropum spectabit *ἐλαύνειν, διελαύνειν.* Eurip. Heracl. v. 783: *Ὦ φίλταθ', ἤδη σ' ἡμέρα διήλασεν Ἐλευθερῶσθαι.* Cujus loci obscuritatem Elmsleio (ed. Lips. p. 127) dissipare poterat sequens Pindari. Nem. III, 129: *Ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰών,* ubi conf. schol. Nonn. Convers. Evang. Joh. VII, 34: *Οὔπω μοι τετέλεστο χρόνου δρόμος.* VIII, 36: *Οὔπω λοίσθιον ἦλθε θεόσσυτον ἴχνιον ὥρης.* 94: *Ἱππεύων ἀκίχητος ἑλίσσεται ἔμπεδος αἰών.* 184: *Μήπω ἑλισσομένοιο χρόνου πολυκαμπέϊ νύσσῃ Ἄντυγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτῶν.* Similia de sole et Aurora v. Eurip. Jon. v. 122: *Ἅμ' ἡλίου πτέρυγι θοῇ.* Nonn. Conv. Evang. Joh. IX, 80. XI, 24. 82: *Δρόμον ἠοῦς.* — *ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν.* Schol. rec. v. 57: *Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι . . . τοῖς ἐν τῷ τόπῳ τῷ ἀμφοτέρωθεν θάλασσαν ἔχοντι, τουτέστι τοῖς ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ὧν ἔφορος ὁ Ποσειδῶν.* Vet. ibidem: *Ἐν τοῖς Ἰσθμιακοῖς ἀγῶσιν· οὗτοι γὰρ τῷ Ποσειδῶνι νόμιμοι ἀγῶνες.* An *τεθμὸς* comparari po-

terit cum *νόμός*? coll. Olymp. VII, 61: *Ἐς ἀμφιθάλασ-σον νομόν.* — *ἔσποντ'*. Ita Bothius, sequente Ahlw., pro *ἕψοντ'*. An fuit præsens primitivum *ἕψομαι*, coll. illo *οἶσε, δύσετο*? Tum erit *ἕψοντ'* imperfectum, quod omnino requiritur. Postremo qui futurum *ἕψοντ'* defendere velit, poëtam dicet polliceri viris istis immortalitatem, *ἀοιδὰς* autem hanc ipsam eorundem mentionem esse nunquam perituram. — *σὺν* cum *ἔσπ.* jungo, ut epicum *ἅμα, μετά, ἐπί*, Damm. vv. *ἕπομαι* et *ἕσπομαι*, coll. Schn. L. g. v. *ἕπομαι*. Facilior mihi hæc ratio, quam Böckhii construentis: *Ἕσποντ' ἀοιδαὶ Τερψίᾳ τε Ἐριτίμῳ τε σὺν Πτοιοδώρῳ.* — *μακρότεραι ἀοιδαί.* *Carmina longius aliis rebus duratura, s. immortalia.* Cf. Böckh. Explicc. p. 216. — *ὅσσα.* Schol. vet. v. 60: *Θαυμαστικὸν τὸ ὅσσα.* Cf. Olymp. IX, 134. 140. p. 365. 366. — *ἀριστεύσατε.* Heynius: „Convertitur oratio ad omnes, quos memoraverat, Xenophontis patrem et avum cum ipso Xenophonte." — *χόρτοις ἐν λέοντος.* Schol. vet. v. 62: *Ἐν τῇ Νεμέᾳ, ἥτις ἐστὶ περιορισμὸς τοῦ λέοντος, ἐν ᾧ ἐτράφη ὁ λέων ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἀναιρεθείς.* Adde Schneid. L. gr. v. Nem. VI, 71. est *βοτάνα λέοντος* apium Nemeum. — *δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν· ὡς μὰν σαφὲς οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.* In his *ὡς* scribas an *ὥς*, parum referre videtur. Utrumque comparationem involvit. Aliis *ὡς* causam exprimet (Schneid. L. gr. v. *ὡς*. sect. 14) pro *ἐπεί*, quod habes in loco perquam simili Ol. II, 178. p. 128. Tum erit emphatice adhibitum pro vulgari *ὡς* (*quomodo*). Ahlwardtius cum aliis *ὡς* scribens signum interrogandi figit post *ἀριθμόν*. Contextum singulorum bene expressit

Böckhius. Ad sensum facit Anthol. Palat. T. II. p. 640. Epigr. LII, 7 (Philippus): *Λοιπῶν δ' ἀέθλων ἣν ἐρευνήσῃς κράτος, Καὶ τὴν Λίβυσσαν ἐξαριθμήσεις κόνιν.* Simpliciter innumeras victorias exprimit nostri carm. v. 160 sq. Nem. II, 35 sq. Anthol. Palat. XIII, XIV, 5 (Simonides): *Τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρές ἐστ' ἀριθμῆσαι.*

V. 67—88.

Expositis familiae Xenophonteae victoriis ad res Corinthiorum recurrit, breviter laudans Sisyphum, Medeam, Glaucum, fusius Bellerophontem. *Ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος.* Schol. rec. v. 63. de sensu v. ἕπ.: *Προσήκει ἐπάγεσθαι ἑκάστῳ πράγματι μέτρον. Est modus in rebus,* i. e. *esse debet.* ' Contextum cum antecedd. ita exprimit rec. ibid.: *Διὸ τὸ ἄμετρον πλῆθος παραιτούμενος ὡς ἀδύνατον, τὴν συμμετρίαν αἱρεῖται καί φησιν· ἕπεται κ. τ. λ.* Vet. v. 67: *Κἀγὼ οὖν παύσομαι ὑπὲρ μέτρον ἐπαινεῖν ὑμᾶς. ἐπεὶ μετρίως ἐκτὸς τῆς ᾠδῆς ἐγένετο, θέλει ἀναλαβεῖν.* Priorem sententiam saepius repetunt veteres. Pythag. carm. aur. v. 38: *Μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.* Anthol. Palat. XII, CXCIII, 2 (Strato): *Μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.* Pseudophocyl. v. 64: *Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί.* Idem v. 94: *Τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.* — *νοῆσαι δὲ κ. τ. λ.* Antecedentium repetitio quaedam. Bene Heynius affert Pyth. IX, 135 (ibique interprr.): *Ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.* Adde Hes. Opp. et D. v. 639: *Καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.* Menandri sententt. sin-

gull. (Meineke p. 323) v. 273: *Καλὸν τὸ καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον.* Anthol. Palat. IX, DCCXXIX, 6 (Agathias scholasticus): *Καιρῷ δ' ἴσθι νέμειν τὸ πρέπον.* Anthol. Palat. T. II. p. 822. Epigr. CCVI, 2 (Incertus): *Καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά,* coll. de hujus loci auctore schol. Hippol. Eurip. v. 263 (Matth.). Alia congessit Valcken. ad Eurip. l. cit. p. 168. Lips. Noster itaque a familiæ Xenophonteæ laude ulteriore se revocat, ne invidiam tædiumque audientium creet, coll. Pyth. I, 157 sqq. — *ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς.* Scholl. v. 69. est ἴδιος idem, quod οὐκ ἀλλότριος, ἀλλ' οἰκεῖος. Heyn. et Böckh.: *Privato consilio, ad privatas laudes celebrandas, privatæ laudi poesin applicans.* Immo ἴδιος, si contuleris cum ἐν κοινῷ, erit: *Res meas curaturus,* non *alienas,* licet *privatas,* coll. Nem. VI, 55: *Ἴδια ναυστολέοντες ἐγκώμια, suas, proprias laudes.* Verum nec hoc tolerari posse patet. Aliorum causa Corinthum venerat, non sua. Restat, ut ἴδιος positum putes consilio mere antithetico. Est enim potissimum *ἐν κοινῷ.* Huic emphaseos gratia P. lusu poetico opponit ἴδιος, quod per se abesse poterat. Eandem aliorum sententiam video. Bothius: „Ich so im Einzelschiff segle der Flotte zu.“ Thierschius: „Hiermit bereitet er den Uebergang auf das Allgemeine, der Stadt Rühmliche vor, auf die Heldensage, die er, allein oder ein Einzelner in die Gemeinde gesandt, gleichsam aus der Fremde herbeigerufen, wie nach Homer dem Sänger geschieht, verkündigen soll.“ *Non solius Xenophontis causa adsum, sed Corinthiorum, quorum antiquitatis laudem nunc aggrediar.* — *ἐν κοινῷ.* *In re ad publicum pertinente,* sc. ob *Corinthiorum*

civitatem. [6]) Böckhius: „In re etiam ad publicum pertinente, qualis est Olympica victoria." Ita contextus maximopere turbatur. Opponit enim P. res Xenophontis et Corinthiorum. Aliis ἐν κοινῷ est pro εἰς κοινόν, coll. Both. Thiersch. modo laudatis. Hoc si elegeris, facile placebit Thierschii illud: In die Gemeinde. Aliis erit: *Ad rem, quae publicum spectat, tractandam.* Ego ἐν proprie sumo. Postremo Heynius mirifice construit γαρύων ἐν κοινῷ (κοινῶς), *communicata cum Corinthiis laude, publice.* — σταλείς. *Profectus.* Schol. vet. v. 69: Προκριθείς. Melius rec. ibidem: Παραγενόμενος. Noli enim de missione cogitare, quum στέλλεσθαι cum derivatis latiorem *proficiscendi* vim admittat. Nem. III, 27: Ἐν παγκρατίου στόλῳ. Soph. Ai. v. 319: Τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην, ubi scholl.: Ἐπορεύθην. Eurip. Med. v. 663: Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης; Ubi alii ἱκάνεις legunt. Hel. v. 1527: Ἡ τοῦ Διὸς παῖς πρὸς θάλασσαν ἐστάλη. Herc. f. v. 107: Ὑπώροφα μέλαθρα Καὶ γεραιὰ δέμνι', ἀμφὶ βάκτροις Ἔρεισμα θέμενος, ἐστάλην ἰηλέμων γόων ἀοιδός. [7]) Adde ind. Eurip. Barnes. et Schneider. L. gr. [8]) Alii deinde vo-

6) Pyth. IX, 165: Τό γ' ἐν ξυνῷ πεπονάμενον εὖ, *bene factum in re, quae publicum spectat.* Fragm. inc. VII (Heyne T. III. p. 84. Böckh. T. III. p. 669): Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθείς, *civitatem aliquis civium in tranquillitate collocans.* Ad τὸ κοινὸν cfr. Schneid. L. g. v. κοινός.

7) Cf. Kuster: *De verbis Graecorum mediis* p. 59 sqq., ubi plura exempla huc facientia congesta sunt.

8) Similiter μονόστολος et ὁμόστολος. Eurip. Alc. v. 420: Μονόστολός τε ματρός, ubi conf. Monk. et Wüstem. Aeschyl.

cis *σταλείς* colorem, a navigatione petitum suspicantur. Quod si ex Pyth. II, 113. Nem. VI, 55. adstruere volunt, errant meo judicio. Syracusae enim (Pyth. II) a poeta Thebano non aliter peti poterant, quam itinere maritimo s. vero s. ficto. Deinde Nem. VI. in laude familiae Aegineticae res navales Aeginetarum verissime dictionem istam tropicam suppeditabant, coll. ibid. Dissenio Explicc. p. 411. Adde Olymp. VII, 24. ibique nott. p. 242. Sed Olymp. VI, 37. *ἀπήνῃ* vectus poeta in Arcadiam proficisci se fingit. — *μῆτίν τε γαρύων*. Schol. vet. v. 69: *Ὑμνήσων*. Rectius praesens reddit schol. vet. ibid., cogente *τε*. Dictione vulgari futurum (*γαρύσων*, *ὑμνήσων*) elegisset. Sed relicto justo dicendi genere *σταλείς*, inquit, *γαρύων τε*. Deinde *μῆτιν* illustrant Sisyphus et Medea. Supra (v. 21) simili laude Corinthios dignaverat. Ibi vero minus aevum urbis mythicum spectabatur, quam historicum, excepta frenorum inventione.[9] Hoc loco urbis quasi incunabula repetun-

---

Suppl. v. 491 (Well.): *Μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις*. Nonn. Dionys. IV, 160: *Ἕσπομαι, ἣν ἐθέλῃς, καὶ ὁμόστολος*. XXXIII, 236: *Νόον εἶχεν ὁμόστολον*. XLIV, 96: *Ὁμόστολος ἦιε Κάδμῳ*. XLVIII, 639: *Καὶ νυχίης φιλότητος ὁμόστολός ἐστιν ἐρώτων*. Idem Conv. Evang. Joh. IV, 189: *Ὁμόστολον (οἶμον ὁδεύων.)*

9) Aequalitati totius loci (vv. 21—33) bene quidem consuleretur, si remota frenorum inventione Bellerophontea aliud Corinthiorum circa rem vehiculariam inventum eximium ex aevo historico notari posset. Sed tale inventum me nunc latet, quod Ginzrothio quoque V. celeberr. accidisse video in libro: Die Wagen und Fahrwerke der Griechen und Römer etc. T. I. p. 1—21., ubi de inventoribus rei vehiculariae agitur.

tur, coll. *παλαιγόνων* et *ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν*. — Particulæ *μὲν* v. 72. respondet *καὶ* v. 74. coll. Herm. ad Vig. p. 841. Similiter apud Nostrum *μὲν — τε*, coll. ind. Böckh. et Herm. ad Vig. p. 836. 932. Toti vero sententiæ, quæ duobus membris constat, respondet *τὰ δέ*. Opponuntur enim prudentia (Sisyphi Medeæque) et fortitudo (Glauci et Bellerophontis). — *Σίσυφον πυκνότατον παλάμαις*. Posteriores voces ad prudentiam herois trahi, nota res. Repugnat *παλάμαις*, quod aliquam Sisyphi fabricam indicare videtur. Et concinit Apollod, I, 9, 3: *Σίσυφος δὲ Αἰόλου κτίσας Ἔφυραν τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον, γαμεῖ Μερόπην τὴν Ἄτλαντος.* Adde quos citat Völcker: Die Mythologie des japetischen Geschlechtes etc. p. 122. not. 50. Idem Isthmia condidit Fragm. Epin. I (Heyne T. III. p. 7. Böckh. T. III. p. 558), Paus. II, 1, 3. Völck. l. cit. p. 124. not. 59. Alia de Sisypho acute suspicantur Welck. in Schwenck. Etym. myth. Andeut. p. 321. et Völck. l. c. p. 241. — Medeæ deinde prudentiam in servatis Argonautis pone, coll. Pyth. IV, 375 sq. Eademque fatidica fuit ibid. v. 15 sq. 100 sq. — *γάμον*. Cf. Pyth. IV, 387 sq. 395 sq. De Corintho Medeæ regno v. scholl. v. 74. — *Τὰ δέ*. Hæc particula Olymp. IX, 143. opponitur antecedentibus, nec *τὰ* præmisso nec *μέν*. Scholl. v. 78. *γένη* mirifice supplent. Melius ad sensum schol. rec. v. 78: *Καὶ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ἤγουν καὶ κατὰ τὸν πόλεμον δέ.* — *ποτέ*. A parte poetæ dictum, ut Olymp. VII, p. 272. Adde ad v. 124. — *ἐν ἀλκᾷ*. Genio Pindarico convenienter cum remotis *μ. τ. τ.* jungunt scholl. v. 78. 81, ut sit *fortiter secare pugnarum finem*. Alii construunt *τὰ δὲ .. ἐν ἀλκᾷ*: *Ab altera parte in pugna*, in Käm-

pfen der Schlacht, significatu ἀλκᾶς (Schneider. L. gr. v. ἀλκή) non satis demonstrato.[10]) Et logicam antithesin creat non ἐν ἀλκᾷ, sed universa sententia. Schol. rec. v. 28. jungit ἐν ἀλκῇ ἐδόκησαν, ut sit puto ἠρίστευσαν. — *ἐδόκησαν.* Significari videtur fama, qua heroes deinde laudati florebant. Neque tamen ut alibi abest pleonasmi quædam species, in hoc verbo passim obvia. — *μυχᾶν τέμνειν τέλος.* Schol. rec. v. 78: Ἔχειν τὸ ἔργον. Diligentius ad tropum attendamus, qui est in verbo τέμνειν. Heynio est *pugnæ summam constituere*, colore petito s. a judicio, s. ab aratione, s. a navigatione, s. a cursu, ut dicatur *secare mare, viam*. Böckhius: „*Pugnarum conficere exitum* [exitum earum quasi secando facere], a gladio sumta dictione, coll. Eurip. Heracl. v. 750: Μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς, Μέλλω περὶ τῶν δόμων, Ἱκέτας ὑποδεχθείς, Κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ." Sed vides, eo ipso loco non sermonem esse de *conficiendis* prœliis, sed de *committendis*, coll. Markl. ad Suppl. v. 1212 (Matth.) Lips. p. 200. Jam duplex aperitur interpretandi

---

10) Thucyd. II, 84: Ἐς ἀλκὴν μὲν μηδένα τρέπεσθαι αὐτῶν ὑπὸ τῆς ταραχῆς, *robore suo uti*, i. e. *resistere*. Conf. Eurip. Phön. v. 421 (Matth.): Στρωμανῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν, *ad roboris usum (pugnam) venimus*. Inc. Rhes. v. 929: Φιλαιμάτους Ἀλκὰς κηρύσσοντ', *robur exserentem*, ostendentem, coll. Pind. Isth. [illegible] ῥύασοντα, ὀ[illegible] Γυνὴ . [illegible] 1305 [illegible] fi[illegible] ind[illegible]

via. Primo erit *secando* (vulnerando) *prœlia edere*, i. e. *prœliari*, coll. Eurip. Suppl. v. 1212: Ἦι δ' ἂν διοίξῃς σφάγια καὶ τρώσῃς φόνον, coll. ibid. Markl. Soph. Ai. v. 55: Ἔκειρε πολύκερων φόνον, coll. ibid. Musgr. et Markl. ad Eur. Suppl. l. c. Vel proprie sumuntur μάχαι, habentes sc., quod secari possit, *corpus*, *dorsum* etc. Nonn. Dionys. XXII, 210: Σείων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παλινδίνητον ἀκωκήν, Στεινομένης μέσα νῶτα διέτμαγε δηϊοτῆτος. Eodem pertinet homericum πτολέμοιο μέγα στόμα Il. X, 8. Et hoc eligendum videtur. Ubi enim vir aliquis multo reliquis validior fortiorque in hostium globum irruit, eumque disjicit, bene dicitur ipse globus secari, non habita ratione occisorum singulorum, quibus constat globus. Adde Schneid. L. gr., qui metaphoram a navi undas secante petitam putat coll. Olymp. XII, 8. [11]) — Ἑλέναν κομίζοντες. Schol.

---

11) Neminem puto offendet τέλος appositum, quod quam rhetoricâ circumlocutione variis nominibus adhiberi soleat, uberius docuimus ad Olymp. II, 33. 57. p. 83. 94. Jam cf. quoque Pindarica. V. 105. h. carm.: Πᾶσαν τελευτὰν [illegible]ματος, apud Nostrates: Den ganzen Verlauf der Sache, s. die ganze Sache. Pyth. I, 157: [illegible] multorum fines, extrema (multa?). [illegible] IV, 8: [illegible] θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίον τέλος, [illegible] [illegible] sam, s. quatenus finem [illegible] [illegible] δή ποι κακῶν (mala) [illegible] [illegible] προοιμίον ([illegible] [illegible] ον ἐτέχθη ([illegible] [illegible] [illegible]

rec. v. 78: *Ζητοῦντες κομίσασθαι.* Vet. v. 81: *Ἐβούλοντο ἀνακομίσασθαι.* Nem. VII, 40: *Ξανθῷ Μενέλᾳ δάμαρτα κομίσαι.* Eurip. Iphig. A. v. 754: *Ἄρης . . . τὰν τῶν αἰθέρι δισσῶν Διοσκούρων Ἑλέναν Ἐκ Πριάμου κομίσαι θέλων Εἰς γᾶν Ἑλλάδα δοριπόνοις Ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν.* Sed *κομίζων* pro *κομίσων* Suppl. v. 495. ibique Markl. — Corinthios ad Troiam utrimque pugnasse, testatur quoque Simonides scholiastæ vet. v. 78 (coll. ibid. Böckh.): *Τοῦτο δὲ καὶ Σιμωνίδης εἶπε· Κορινθίοισιν οὐ μανίει τὸ Ἴλιον, οὐδὲ Δαναοὶ ἀμφοτέροις γὰρ σύμμαχοι ἐγένοντο;* quæ facetiæ Corinthios offendisse dicuntur, coll. Böckh. ad schol. cit. not. 4. — *σφετέρου πατρός.* Sui (schol. rec. v. 78. coll. Ol. IX, 118. p. 357) avi. Schol. id.: *Βελλεροφόντου.* Is enim in Lyciam migraverat. Vet. v. 86. altius ascendens de Sisypho male cogitat. Alii minus bene voci *σφετ.* Sarpedonem quoque inesse putabunt præter Glaucum, quum Bellerophontis filia Laodamia Sarpedonem ediderit Il. VI, 197 sqq. De Glauci origine v. scholl. Böckh. Völck. l. c. p. 118. — *βαθὺν κλᾶρον καὶ μέγαρον.* *Profundam hereditatem et domum.* Nonn. Dion. XX, 120: *Καὶ μέγαρον πατρῷον ὁμοῦ καὶ κλῆρον ἐάσας.* Nic. Ther. (Schneider. p. 3): *Κλῆρον πατρώϊον.* De v. *βαθὺς* cum compositis v. Spanh. ad Callim. Apoll. v. 65. Blomf. Gloss. Aesch. Prom. v. 673 (p. 135. Lips.), ubi in quibusdam adversantes habebit doctus Britannus. Adde Schneider. L. g. *Β. κ.* est *profundas, altas, magnas opes.* Callim. Cer. v. 114: *Βαθὺν οἶκον* (*lautam rem familiarem*). Tyrt. III, 6: *Πλουτοίη βάθιον.* Soph. Ai. v. 130: *Μακροῦ πλούτου βάθει.* Lycophr. v. 983: *Βαθεῖαν Χωνίας παγκληρίαν,* ubi vero propriam vocis

vim alii retinebunt. coll. Blomf. supra cit. 12) — *κλᾶρον.* *Sortem, hereditatem, opes.* De v. cfr. Spanh. ad Callim. Del. v. 281. p. 556. Pall. v. 142. p. 731. Jacobs. ad Anthol. Graec. Lips. T. VII. p. 159. Schneid. L. g. v. κλῆρος. Aesch. Pers. v. 866 (Well.): *Κλῆρον Ἰόνιον.* Apoll. Rhod. I, 162: *Κλῆρον Ἀφειδάντειον.* Callim. Pall. v. 142: *Δαναῶν κλᾶρον.* Opp. Hal. IV, 516: *Ποσειδάωνος ἐνὶ κλήροισι.* Anthol. Palat. T. II. p. 749. Epigr. VII, 8 (Aristocles): *Πάντων θάλλοι κλᾶρος.* Eurip. Heracl. v. 32: *Μαραθῶνα καὶ σύγκληρον χθόνα.* — *μέγαρον.* Strabo VIII, 6: *Ὑπὸ δὲ τῇ Πειρήνῃ τὸ Σισύφειόν ἐστιν, ἱεροῦ τινος ἢ βασιλείου, λευκῷ λίθῳ πεποιημένου, διασῶζον ἐρείπια οὐκ ὀλίγα.* Acrocorinthum primorum Corinthi regum sedem fuisse, probabile, unde forsan Corinthi ista denominatio: *Ἄστει Πειράνας* v. 85.; quippe *ὑπὸ τῇ κορυφῇ* Pirene fons fuit Strab. l. c.

---

12) Similiter *βαθύπλουτος* et *βαθυκτέανος.* Eurip. fragm. Cresph. IV, 1: *Εἰρήνη βαθύπλουτε.* Nonn. Dion. I, 354: *Βαθυπλούτῳ παρακοίτῃ.* II, 687 (coll. XI, 305. XXVI, 169): *Βαθυπλούτοισι μετάλλοις.* XI, 27 (XII, 126: *Βαθυκτεάνῳ ῥεέθρῳ*): *Βαθυπλούτῳ ῥεέθρῳ.* XV, 153: *Βαθυπλούτοιο θαλάσσης.* XVII, 37: *Βαθυπλούτῳ πέτρῃ.* XXIX, 59: *Βαθυπλούτου βασιλῆος.* XXXV, 245: *Βαθυπλούτοις ὀνείροις.* XLIII, 446: *Βαθυπλούτου ποταμοῖο.* Anthol. Palat. T. II. p. 636. Epigr. xx, 2 (Crinagoras): *Βαθυπλούτου κραδίης.* Ibid. X, xxxiv, 1 (Paulus Silentiarius): *Βαθυκτεάνοιο τύχης.*

V. 89—132.

Bellerophon post multos labores Minervæ ope Pegasum domuit, eoque vectus multa fortiter gessit. Corinthios Bellerophonte non aliter gloriatos putes quam Glaucum Lycium, Bellerophontis posterum, Il. VI, 155 sqq. Fuit enim ejus historia miraculis referta Homerique carminibus magnopere celebrata. Causam magis reconditam non requiro. De Pegaso v. Creuzer. Mythol. T. III. p. 287. T. IV. p. 52. Thorlac. Proluss. et opusc. acadd. T. IV. p. 65 sq. Inprimis vero Böttiger. Vasengem. I, 1. p. 110 sq. Schwenck. Etymolog. mythol. Andeut. p. 204. Völcker. Mythologie des japet. Geschlechtes etc. p. 184. 89. 90., qui auctor acutus argumentis non infirmis docere videtur, esse Pegasum maris et navigationis signum. Prima Corinthiorum itinera maritima, qua Asiam minorem petebant, *summæ* mythi inesse videntur, qui Bellerophontem Pegasumque celebrat. Pindarus vero v. 27. 89. maximopere de prima equi apud Corinthios domatione cogitasse videtur, coll. tamen Völckero l. c. p. 123. 144. 155. 158. — *Τᾶς ὀφιώδεος υἱόν ποτε Γοργόνος.* Matris (Gorgonis Libycæ) nomen apponens Pind. iterum ostendit, quem sensum Pegasi historiæ inesse velit. Ex Libya enim equi Græcorum profecti credebantur. Sed v. de his Völckerum l. c. ind. p. 395. — *ἦ πόλλ' . . ἔπαθεν.* Cf. ad dictionem Olymp. II, 15. p. 78. — *ἀμφὶ κρουνοῖς*, Pirenes, coll. scholl. v. 89. 91. Aqua abundantem hunc fontem narrat Strabo l. c. Noster vero de majoribus fluviis verba faciens plurali fontium utitur, Olymp. III, 25. Isthm. VI, 33. coll. Pyth. I, 42. — *ζεῦξαι ποθέων.* E Corinthiorum narratione

Bellerophon opus habuisse Pegaso videtur ad tria ista pericula obeunda v. 124—129. Et vide, ne ob hæc ipsa Bellerophontis Pegasique alati mythus coaluerit. Aliam itineris Bellerophontei causam habet Homerus l. c., tacens de Pegaso. V. de his aliter sentientem Völck. l. c. p. 187 sqq. — πρὶν . . . . ὕπαρ. Præoccupat sequentia Noster, summatim narrans, quæ deinde fusius tractat. — ὕπαρ. *E somnio* (ejus) *statim fuit expergefactio*. Abstractum pro concreto ἐγρηγορώς. *Statim expergefactus est*, coll. v. 102 (ἀνὰ . . ποδὶ). Böckhius: „Ex somnio autem statim *vera* erat *res*.“ Non aliter Bothius et Thierschius, coll. schol. rec. v. 89 (ἦν ἡ δόσις αὐτίκα ἐκ τοῦ ὀνείρου ἐν τῷ φανερῷ) et vet. ibid. Hoc repugnat vocis naturæ, de qua v., quæ ex Græcis congessit Blomf. Glossar. Aesch. Prom. v. 595 (Lips. p. 125). Est enim ὕπαρ status hominis somno oppositus, nequaquam id, quod nostratibus est Wirklichkeit. — Δαμαίῳ πατρί. *Neptuno patri*. Bellerophontis patrem Neptunum quidam tradiderant, coll. schol. rec. v. 99. Böckh. Explicc. p. 218, Völck. l. c. p. 131. 184 sq. De Neptuno δαμαίῳ v. Böckh. Creuzer. Mythol. T. IV. p. 304. Adde de ἱππίῳ scholl. et Creuz. l. c. T. II. p. 598. Schwenck. etymol. mythol. Andeut. p. 187. — θύων ταῦρον. Bovem mactatum ob Agaues Thebanæ somnium narrat Nonn. Dion. XLIV, 84 sqq. — ἀργᾶντα. Ambigunt de notione vocis. Ego vulgarem (album bovem) retineo. Diis enim superioribus sacra fiebant post somnia atque ob somnia, coll. Casaub. ad Theophr. Charact. XVI. p. 185 (Fisch.). — πατρὶ δεῖξον. Schol. rec. v. 99: "Ὅτι τῇ ἀληθείᾳ Βελλεροφόντης Ποσειδῶνος ἦν υἱός, δοκῶν εἶναι Γλαύκου. An talia sacerdotes quoque requirebant? Coll. Evang. Matth.

pfen der Schlacht, significatu ἀλκᾶς (Schneider. Lex. gr. v. ἀλκή) non satis demonstrato.[10]) Et logicam antithesin creat non ἐν ἀλκᾷ, sed universa sententia. Schol. rec. v. 28. jungit ἐν ἀλκῇ ἐδόκησαν, ut sit puto ἠρίστευσαν. — *ἐδόκησαν.* Significari videtur fama, qua heroes deinde laudati florebant. Neque tamen ut alibi abest pleonasmi quædam species, in hoc verbo passim obvia. — *μηχᾶν τέμνειν τέλος.* Schol. rec. v. 78: Ἔχειν τὸ ἔργον. Diligentius ad tropum attendamus, qui est in verbo τέμνειν. Heynio est *pugnæ summam constituere,* colore petito s. a judicio, s. ab aratione, s. a navigatione, s. a cursu, ut dicatur *secare mare, viam*. Böckhius: „*Pugnarum conficere exitum* [exitum earum quasi secando facere], a gladio sumta dictione, coll. Eurip. Heracl. v. 750: Μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς, Μέλλω περὶ τῶν δόμων, Ἱκέτας ὑποδεχθείς, Κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ." Sed vides, eo ipso loco non sermonem esse de *conficiendis* prœliis, sed de *committendis,* coll. Markl. ad Suppl. v. 1212 (Matth.) Lips. p. 200. Jam duplex aperitur interpretandi

---

10) Thucyd. II, 84: Ἐς ἀλκὴν μὲν μηδένα τρέπεσθαι αὐτῶν ὑπὸ τῆς ταραχῆς, *robore suo uti*, i. e. *resistere*. Conf. Eurip. Phön. v. 421 (Matth.): Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι, *ad roboris usum* (pugnam) *venimus*. Inc. Rhes. v. 929: Φιλαιμάτους Ἀλκὰς κορύσσοντ', *robur exserentem, ostendentem*, coll. Pind. Isthm. III, 115: Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, *opus* (proelium) *instruentem*. Eur. Med. v. 266: Γυνὴ . . κακή τ' ἐς ἀλκάν, *mala quoad robur*, coll. Or. v. 1305: Θρασὺς εἰς ἀλκάν. Vides e *contextu* solo tales significatus pendere, qui alibi alius erit, coll. ἀλκή in ind. Eurip. Barnes.

via. Primo erit *secando* (vulnerando) *praelia edere*, i. e. *praeliari*, coll. Eurip. Suppl. v. 1212: Ἢι δ' ἂν διοίξῃς σφάγια καὶ τρώσῃς φόνον, coll. ibid. Markl. Soph. Ai. v. 55: Ἔκειρε πολύκερων φόνον, coll. ibid. Musgr. et Markl. ad Eur. Suppl. l. c. Vel proprie sumuntur μάχαι, habentes sc., quod secari possit, *corpus*, *dorsum* etc. Nonn. Dionys. XXII, 210: Σείων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παλινδίνητον ἀκωκήν, Στεινομένης μέσα νῶτα διέτμαγε δηϊοτῆτος. Eodem pertinet homericum πτολέμοιο μέγα στόμα Il. X, 8. Et hoc eligendum videtur. Ubi enim vir aliquis multo reliquis validior fortiorque in hostium globum irruit, eumque disjicit, bene dicitur ipse globus secari, non habita ratione occisorum singulorum, quibus constat globus. Adde Schneid. L. gr., qui metaphoram a navi undas secante petitam putat coll. Olymp. XII, 8. [11]) — Ἑλέναν κομίζοντες. Schol.

---

11) Neminem puto offendet τέλος appositum, quod quam rhetoricâ circumlocutione variis nominibus adhiberi soleat, uberius docuimus ad Olymp. II, 33. 57. p. 83. 94. Jam cf. quoque Pindarica. V. 105. h. carm.: Πᾶσαν τελευτὰν πράγματος, apud Nostrates: Den ganzen Verlauf der Sache, s. die ganze Sache. Pyth. I, 157: Πόλλων πείρατα, *multorum fines*, *extrema* (*multa*?). Isthm. IV, 8: Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος, non *vitae finem*, sed *vitam*. s. ipsam, s. quatenus finem habet ut alia. Eurip. Or. v. 500: Πέρας δὴ ποῖ κακῶν (mala) προβήσεται; El. v. 1064: Ἀρχὴ δ' ἥδε μοι προοιμίου (prooemium). Apoll. Rhod. I, 834: Φόνου τέλος, οἷον ἐτύχθη (caedem, quomodo patrata fuerit). III, 1189: Πείρατ' ἀέθλου Ἐξανύσειν (caedem confecturum).

θύκολπον ἐς ἀέρα. Oppian. Hal. I, 475: Ἀνὰ κόλπους Ἠέρος. Anthol. Palat. IX, cccxliii, 2 (Archias): Ἠερίης κόλπον ἔδυ νεφέλης. Ibid. T. II. p. 717. 18. Epigr. ccciii, 5 (Incertus): Οὐρανὸν εὐρύστερνον ἔχων ἐπικείμενον ὤμοις. Gregor. Naz. Opp. T. II. p. 145: Ἀέρος ἐν λαγόνεσσιν. Platon. Phaedr. c. 26: Ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ. Simillimum κενεὼν et κενεῶνες aëris. Nonn. Dionys. III, 350: Αἰθέρος ἑπτάζωνον ἀερτάζων κενεῶνα. Adde Schneider. L. g. et Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. XII. p. 186. v. κενεών. De pectore, sinu, ventre, tergo, ulnis terrae marisque v. ad Pyth. IV, 46. 407. Nem. IX, 59. etc. Postremo qui dictionis nostrae colorem a re vestiaria petitum putant, iis occurrent πτυχαί, πτύχες, ἀναπτυχαί, περιπτυχαὶ aetheris, solis etc., de quibus v. ad Pyth. VI, 18. — Ad Bellerophontem Amazonidas, Chimaeram Solymosque interimente cfr. Völck. l. c. p. 288 sqq. — διασωπάσομαι αὐτῷ μόρον. Cf. Heyn. Böckh. ad l. Völck. l. c. p. 239. not. Addo Opp. Cyneg. I, 211. Nonn. Dionys. edit. Cun. ind. v. Belleroph. De tumulo Bellerophontae Lycio conferatur Q. Smyrn. X, 162: Παρ' τέμενος καὶ σῆμα κραταιοῦ Βελλεροφόντου, Τῷ ἔνι, κυδαλίμης Τιτηνίδος ἀγχόθι πέτρης. Chimaera vero aram habuit in eadem terra Q. Smyrn. VIII, 107. — φάτναι Ζηνὸς ἀρχαῖαι. *Praesepia Jovis antiqua*. Nonn. Dionys. XI, 290: Τίπτε μοι οὐκ ἀγόρευες, ὅπως ἀπὸ γείτονος Ἴδης Ἐνθάδε δίφρον ἄγοιμι, καὶ ἀρχαίης ἀπὸ φάτνης Τρώϊον εἰς σὲ κόμιζον ἐπουρανίων γένος ἵππων. Idem ibid. III, 219: Ἀρχαίης Ἴδης. XXV, 535: Ἀρχαίην ὑπεδύσατο φωλάδα χειήν. XXXVIII, 414: Ἀρχαίῃ νύσσῃ. XL, 87: Γέρων Ὑδάσπης. XLIV, 145: Γέρων Κιθαιρών. Antiquitatem pro divinitate positam

puto, coll. ad Olymp. III, 54. pag. 155. — *δέξωνται.* Orph. *Λιθ.* v. 13: *Κείνους μὲν ἀμώμητοι Διὸς οἶκοι Χαίροντες δέξαντο.*

V. 133—165.

Revocat se ab ulteriore digressione, gentisque Oligæthidarum, ex qua Thessali et Xenophontis erat familia, victorias enumerat, addens pia vota pro aliis eorum decoribus futuro tempore adipiscendis. Dein pergit in victoriis eorundem laudandis, additis precibus pro illorum incolumitate. *ἐμὲ δ' κ. τ. λ.* De justo jaculorum suorum usu Noster videatur Pyth. I, 83 sqq. Nem. VI, 45 sqq. VII, 103 sqq. Revocat se h. l. a digressione sua, locc. citt. a vero se non aberraturum spondet. Schol. vet. v. 133: *Λέγει δέ, ὅτι οὐ χρὴ περιττολογεῖν περὶ ἄλλων καὶ ἐκτραπῆναι τοῦ προκειμένου.* Adde id. ibid. et rec. — *εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμβον.* *Me decet* (*ἐμὲ δὲ χρὴ ἱέναι . . .*, *καὶ μὴ . .*) *rectum missilium turbinem mittere*, i. e. *rectâ scopum petere.* Opponitur *παρὰ σκοπόν.* De v. *ῥόμβος* cfr. scholl. et Schneid. L. g. — *τὰ πολλὰ βέλεα.* *Multa ista tela*, quorum exemplum dederat in epopoeia antecedente. — *καρτύνειν.* Schol. vet. v. 133: *Ἰσχυρῶς ἔχειν.* Gloss. v. 135: *Πέμπειν, ἐρείδειν.* Est h. verbum pro contextu *fortiter tenere, movere, vibrare.* Eurip. Hippol. v. 1270: *Συμπάντων δὲ βασιληΐδα τιμάν, Κύπρι, τῶνδε μόνα κρατύνεις.* Incert. auctor hymni in Apoll. v. 26 (Anacr. Fisch. p. 257. ed. II): *Τὸ βέλος φέρε κρατύνων.* Empedocl. v. 267 (Sturz. p. 526): *Ἄκρα κρατύνων.* Orph.

hymn. III, 11 (Herm.): Ἀνάγκῃ πάντα κρατύνει. LVIII, 8: Οἴηκα κρατύνεις. LXIV, 8: Ζώων οἴηκα κρατύνει. LXXXVII, 1: Θνητῶν οἴηκα κρατύνεις. [13]) Similiter κουφίζειν. Eurip. Suppl. v. 1051: Αἰώρημα κουφίζω. El. v. 865: Πήδημα κουφίζουσα. Deinde apud Nonnum ἐλαφρίζειν sæpissime. — Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἑκὼν Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος. Sapph. (Volg.) Fragm. XXXI, 1: Ὦ χρυσόθρονε Μοῖσα. Deinde ἐπίκουρος paulo aliter accipiendum juxta Musas, aliter juxta Oligæthidas. Primo loco erit *minister*, ὑπηρέτης (schol. vet. v. 136. coll. ad Ol. VI, 153. pag. 226. not.), secundo *adjutor*, βοηθός, schol. rec. v. 137., ubi bene additur: Βοήθεια γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἔργων τὰ ἔπη οὐκ ἐῶντα τοῦ λοιποῦ λήθην αὐτῶν κατακαυχήσασθαι. De hoc adjumento v. Olymp. I, 177 sq. IX, 123 sqq. Cum ἔβαν Heynius bene confert Nem. VI, 120. Vix diversum a σταλεὶς nostri carm. v. 69. — Ἰσθμοῖ τά τ' ἐν Νεμέᾳ. *Quod attinet facta eorum Isthmia et Nemea*, ut bene vidit Böckhius. Magis ambiguum est Nem. IV, 121., ubi Ὀλ. et Ἰσθμ. esse potest *Olympia* (Olympiam) etc., vel *quod attinet* O. etc.. — παύρῳ ... ἐσλοῦ. Lectionem totius loci et sensum egregie constituit Hermannus. — παύρῳ ἔπει. Isthm. VI, 87: Ἐν βραχίστοις. — ἀθρό'. *Plurima eorum facinora*. Similem antithesin v. Pyth. I, 167: Πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ. — ἐξη-

---

13) Καρτύνασθαι est *firmare, fortiter instruere*. Hes. theog. v. 675: Ἐκαρτύναντο φάλαγγας. Antimachus Fragm. LIII (Schellenb. p. 93): Ἐκαρτύναντο φάλαγγας. Adde Schneid. L. g. v. καρτύνω.

χοντάκι. *Sexagies audita*, quod commode abesse poterat ob insequens ἀδύγλωσσος βοά. — τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι. Schol. vet. v. 144: Εἶπε γὰρ ἐν ἀρχῇ τοῦ ὕμνου οὕτω· τρὶς Ὀλυμπιονίκαν. ὁ δὲ νοῦς· τὰ δὲ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν νικητήρια ἤδη, ὡς ἔοικε, προείρηται ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις. Mihi ἔοικε est pro δοκεῖ. *Satis puto dictum est antea de Olympiis eorum decoribus*. Hermannus, cui cum Heynio febriculosa oratio videtur, totius loci sensum ita concipit: *Canam Isthmias et Nemeaeas Oligaethidarum victorias: Olympicas quidem, quippe omnium illustrissimas, jam pridem celebratas oportebat: futuras vero, quum eas adepti fuerint, dicam*. Jam quis sibi persuadeat, Oligaethidarum gentis nobilissimae victorias Olympicas omnium sc. illustrissimas eo tempore, quo Pindari hoc carmen fiebat, nondum a poetis celebratas fuisse? Et florebat Corinthi Μοῖσ' ἁδύπνοος (v. 31), quam optimatibus inservisse admodum probabile est. Sed febriculosa quibusdam videbitur *partium carminis* significatio, quae quomodo ex h. loco removeri possit, non video. Frigidam dices; nec aliter forsan poetae nostri populares senserunt. Verum talia in Nostro passim occurrere, monstravimus ad Olymp. XI, fin. pag. 425. Similia Tragici habent (Aesch. Choeph. v. 446. Agam. v. 818. Eurip. Androm. v. 411. 432. 892. Suppl. v. 466. Alc. v. 971), possuntque rideri, ut si Nostratium quis medio carminis decursu logicum ita velit agere: So viel hievon! Was aber das Andere betrifft etc. Vides, alia licuisse veteribus, alia nobis. Postremo vulgata interpretatio multo fortiorem ac dilucidiorem antitheseos speciem prae se fert, quam Hermanni ratio op-

ponentis *non facta* et *facienda* (*futura*). — τὰ δ'. Sententia postulante reposuit Böckh. δ' pro τ'. Opponuntur enim τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν (*præterita*) et ἐσσόμενα (*futura*). — σαφές. Tum enim non erunt incerta (futura), sed certa (præterita). — νῦν δ'. Opponitur δ' antecedentibus ἐσσόμ. et τότ'. — ἐν θεῷ γε μὰν τέλος. *Nostrum est sperare, Dei perficere*. Nostrates: „Der Mensch denkt, Gott lenkt." Simonides IV, 1: Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος Πάντων, ὅσσ' ἐστι, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει. — De γε μὴν v. Viger. p. 491. coll. ibid. Herm. p. 828. — δαίμων γενέθλιος. *Deusne singularis?* Coll. scholl. v. 148. Tum Jupiter atque Enyalius loco quodammodo inferiore erunt, quum Dæmon ille fortunam Oligæthidarum universim constituat, Jupiter Enyaliusque singula. Præstat forsan: *fortuna Oligæthidarum generatim spectata*, coll. scholl. v. 148. et Böckh. — Διὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν. *Jovi Enyalioque hoc perficiendum permittemus, si quidem felicitas tua stabilis fuerit*. Schol. vet. v. 148: Ὅτι ὁ μὲν Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε καὶ Ὀλύμπια τοῦ Διὸς ἱερά. τὸν δὲ Ξενοφῶντα οὐ μόνον ἀθλητὴν γεγενῆσθαί φασιν, ἀλλὰ καὶ τὰ πολεμικὰ ἀγαθόν, ἢ ὅτι τοῦ Οἰνομάου πατήρ ἐστιν ὁ Ἄρης καὶ μετέχει τῆς Ὀλυμπίας. Bona hæc et vera, si excluseris, quæ dicta sunt de Jove deorum hominumque rege, nec non de Marte, coll. tamen iis, quæ paulo inferius exponentur. Primum optatur Xenophonti decus Olympicum modo parto duplici majus, victoria (si placet) curulis; deinde gloria bellica. Utrumque Corinthio nostro nondum obtigisse puto, cum fiant preces idem expetentes. Sed erunt, qui Jovis mentionem non ad

Olympiam cum scholl. trahant, sed ad Corinthum, singulari Jovis tutela fruentem, coll. Nem. VII, 155. Paus. II, 1, 1. Tum commendabitur Jovi Xenophon, utpote Corinthius, Marti, cum fuerit bellicosus manuque fortis. Priori de Jove Olympiorum praeside etc. interpretationi favet contextus cum antecedentibus, nec non similis colore et gravitate locus Olymp. I, 171. pag. 63. coll. Nem. X, 53 sqq. Postremo qui aequalitatis causa utrumque deum de exoptato decore olympico et quidem curuli intelligendum putant, ii in suas partes vocabunt Pausaniam V, 15, 4 (de Olympia): *Τῆς δὲ πρὸς τὸν ἔμβολον καλούμενον ἐσόδου, τῇ μὲν Ἄρεως Ἱππίου, τῇ δὲ Ἀθηνᾶς Ἱππίας βωμός.* *Huic* forsan Marti Jovique Olympiorum summo praesidi vota fecisse putandus Xenophon pro victoria curuli. Cui opinioni quid obstet, vix invenio. — De Enyalio v. Liebel. ad Archilochum p. 152. — *τὰ δ'* sc. *γενόμενα αὐτὰ καλά.* Böckhius: "*Ὅσσα δὲ τὰ ἐπ' ὀφρ. Παρν.* Sed erat ostendendum, *multas* victorias non tantum Argis etc. adeptam illam familiam, sed etiam Delphis. — *ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασίᾳ.* *Ad frontem Parnasium.* De hoc praepos. *ἐπὶ* significatu v. Matth. Gr. gr. mai. p. 859. Indefinite dictum pro *ὑπό.* Habebantur enim Pythia in convalle Delphica. Ceterum supple ex antecedentibus et sequentibus: *Μαρτυρήσει ὀφρὺς Παρνασία* etc. — *βωμὸς ἄναξ* cum Ahlw. *Ara regina.* Fuit in summo Lycaeo Jovis ara Paus. VIII, 38, 5. Cf. Nem. II, 29: *Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασῷ,* coll. ibid. Ahlw. Vel leges *ἀνάσσων*, *imperans,* sensu non mutato, ut illud Nostratium: Eine dominirende Höhe. Qui *ἀνάσσων* (*surgens*) legunt, afferunt Nem. VIII, 68. Qui locus nostro ideo vix geminus est, quoniam ibi *ἀΐσσει*

est *crescendo surgit*, coll. Latinorum *surgo*, Schell. L. L. pag. 10730. Major lectioni ἀνάσσων fides ob Nem. II, 29. — *Αἰακιδᾶν τ' εὐερκὲς ἄλσος*. Schol. vet. v. 155. de insula Aegina intelligit: Εὐερκὲς δὲ ἄλσος φησὶ διὰ τὸ κύκλῳ ὑπὸ θαλάσσης ὥσπερ ὑπὸ ἕρκους καὶ τείχους περιβεβλῆσθαι. Multo probabilius est aliis *septus Aeacidarum lucus*, coll. Paus. II, 29, 6. Fuit is in media urbe Aegina (Paus. ibid.), eligiturque a poeta vel religionis gratia, vel ob Aeacea, in quibus Oligæthidarum unus vicisse videtur. — *καὶ θ' ὑπ' Αἴτνας . . . πόλιες*. Erunt, qui cum scholl. v. 158. Aetnam urbem et Syracusas eligant, quæ urbs licet Aetnæ ipsi non subjecta e longinquo spectantibus sub ipso monte sita videri poterat. Et fuit Aetna Siciliæ fecundæ μέτωπον Pyth. I, 58., istorum sc. montium princeps. Alii præter Aetnam urbem exclusis Syracusis unum alterumve monti propius oppidum requirent. — *ὑψιλόφου*. *Altæ*. Nonn. Dionys. III, 17: Ὑψιλόφοιο Ταύροιο. XXV, 300: Ἄστεος ὑψιλόφοιο. XXXII, 247: Ἀερσιλόφοιο διὰ πρηῶνος. XXXIV, 346: Τείχεος ὑψιλόφοιο. XXXV, 11: Ἀερσιλόφων ἐπὶ πύργων. 223: Ὑψιλόφοιο πρὸ ἄστεος. XXXVII, 269: Ὑψιλόφῳ τινὶ χώρῳ. XLVI, 134: Ἀερσιλόφων ἐπὶ πύργων. XLVIII, 716: Ὑψιλόφου ἀπὸ Τμώλοιο. Idem Conv. Ev. Joh. XII, 67: Μητέρος ὑψιλόφοιο Σιών. XIX, 213: Ἀερσιλόφῳ παρὰ χώρῳ. Coluth. v. 17: Ὑψιλόφοισιν ἐν οὔρεσιν. Cognata ὑψίκομος et ὑψικάρηνος de iisdem locis. — *Εὔβοια*. Cf. Isthm. I, 80., ubi indistincte ut nostro loco agitur de ludis istius insulæ. Nullum eorum reliquis magnopere emicuisse putabis. — *μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν*. Schol. vet. v. 159: Τὸ πλῆθος τῶν στεφάνων, φησίν, ἐκπέφευγε τὴν τῆς ὁράσεως

μετάληψιν. Cf. v. 64. Nem. II, 36: *Τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ Διὸς ἀγῶνι* — *ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν, Ζεῦ τέλει', αἰδῶ διδοὺς καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν. Rex, levibus evadere pedibus, Jupiter perfector, fac reverentiam dans et fortunam jucundorum dulcem.* Hæc elegi ex VV. DD. tentaminibus. Jam primo *ἄνα* (*rex*) me non offendit ante *Ζεῦ* positum. Dicitur quidem *Ζεῦ ἄνα*, non *ἄνα Ζεῦ*. Sed h. l. tres interjectæ voces sunt inter *ἄ.* et *Ζ.*, et *Ζεῦ* est vocis *ἄνα* (rex *κατ' ἐξοχὴν*) appositio, coll. Orph. Fragm. XXXII (Herm. pag. 490): *Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, ἑκατηβόλε, Φοῖβε, κραταιέ*. Jam Hermannus: *Διδοὺς* exquisitior scriptura videtur, *quod ex hoc participio δὸς repetendum ad ἐκνεῦσαι*." Immo ad vitandam tautologiam (*δὸς* . . *διδοὺς*) supple *ποίει*, quod omnibus iis locis convenit, in quibus *δὸς* suppletur. Vulgatæ *τέλει* (*fac*), quam Ahlw. (legendo *ἄγε*) defendit, id potissimum adversatur, quod verbum *τελῶ* semper (quantum ego quidem scio) accusativum nominis regit, infinitivum nunquam. — *κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν. Levibus evadere pedibus.* Falluntur meo judicio, quibus h. verbum est *enatare*. Ab equis desumtum (Schneider. L. gr.) sensu lato est *declinare, evadere*, nec raro jungitur cum omnis generis infortunio, coll. usu Euripideo (ind. Barnes.). Adde Gregor. Naz. (Christo patiente) Opp. T. II. p. 261:

Ναί, ναὶ κακῶν πέλαγος ἡ τάλαιν' (Maria) *ὁρῶ*
Τοσοῦτον, ὅσον μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν.

Eamque significationem nostro loco admotam optime defendit Pindari usus, qui carmina sua haud raro claudit preces fundens pro incolumitate victorum, coll. Olymp.

VII. fin. VIII. fin. Pyth. VIII. fin. Jamque ista incommoda (pericula) talia esse poterunt, quae sunt humanae vitae communia. Allis ea placebunt, quae Oligaethidis vel impendebant vel jam aderant. Ego nec distinguendum esse nec distingui posse judico. — *αἰδῶ.* Schol. vet. v. 163: *Αἰδεσίμους αὐτοὺς ποιεῖ.* Non aliter Heynius Böckhiusque, et hic quidem locum ita explanans: „*Reverentia et honos ab aliis habendus Oligaethidis* optimatibus, tum fortasse non plane securis." Sed vide, ne (coll. usu Pind.) voci admodum ambiguae insit quoque Oligaethidarum moderatio, quam felicitas consequi solet. Tum particip. *διδοὺς* cum antecedentibus arctius cohaerebit. Qui locum ad Corinthios trahunt, ii simpliciter vertent: *Fac, ut vitam transigant, honoris felicitatisque incolumitate ornati.* — *τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.* I. e. *εὐτυχίαν.* Pyth. III, 150: *Μοῖρ' εὐδαιμονίας.* 175: *Εὐφροσύνας μέρος.* Fragm. inc. CXII (Heyne T. III. p. 134. Böckh. T. III. p. 646 sq.): *Καλῶν μοῖράν τε τερπνῶν.* —

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΔ.

ΑΣΩΠΙΧΩΙ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩΙ

ΣΤΑΔΙΕΙ

V. 1—18.

Invocantur Gratiæ, quæ hominibus ac diis gratissima quæque parant. De precationis causa schol. vet. v. 1: *Ἐπεὶ χαριέντως ἀπέβη τοῦ ἀγῶνος τὸ ἐπιχείρημα.* Sed fuit earum cultus Orchomeni Min. splendidus, iisque pompam puerorum Asopichi æqualium ductam putes, coll. interpr. — *Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι* Schol. vet. ibid. *Αἱ τὰ τοῦ Κηφισοῦ ὕδατα κληρώσατε.* Ita *λαχοῖσαι* genitivum reget, coll. Fragm. inc. XLIII (Heyne T. III. p. 103. Böckh. T. III, p. 631) et Schneid. L. gr. v. Alibi apud P. semper cum accus. jungitur, coll. indd. Quod præferendum. Ita cum schol. rec. ibid. *λαχ.* et *ναίετε* æqualiter ad *καλλ. ἕδρ.* pertinebit. Simile *λάχε . . οἰκεῖν* Ol. VII, 56. Vulgare h. verbum esse de locis dei præsentia ornatis docuimus ad Olymp. IX, 24. 25. p. 335. Deinde Böckhii lectio *λαχοῖσαν* sensu vix commendatur. — *καλλίπωλον.* Schol. vet. v. 2: *Ἐργῖνος γὰρ ἵππῳ νικήσας Θη-*

βαίους φόρον ὑποτελεῖς ἔσχεν, ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτοὺς ἠλευθέρωσεν. Adde Böckh. — ὦ λιπαρᾶς etc. Construe: Ὦ. Χ. βασ. ἀοίδ. λιπ. Ὀρχ. Ab eximio Gratiarum cultu Orchomenio ipsæ Orchomeniarum nomen traxere. Anthol. Palat. IX, DCXXXVIII, 1 (Incertus): Αἱ τρεῖς Ὀρχομενοῦ Χάριτες τὸ λόετρον ἔτευξαν. XII, CLXXXI, 1 (Strato): Ψεύδεα μυθίζουσι, Θεόκλεες, ὡς ἀγαθαὶ μὲν Αἱ Χάριτες, τρισσαὶ δ' εἰσὶ κατ' Ὀρχομενόν. Nonn. Dion. XIII, 94: Καὶ ὃν Χάρις οὔ ποτε λείπει, Ὀρχομενὸν Μινύαο. XXIV, 261. XLI, 225; XLVII, 459. XLVIII, 282: Χορίτιδες Ὀρχομενοῖο. XLII, 465: Σύλησεν ὅλον κλέος Ὀρχομενοῖο, Μούνην ἀμφιέπουσα μίαν Χάριν. Hinc Eidem ibid. XLI, 149. Beroë urbs est Ὀρχομενὸς Χαρίτων. Idem XIII, 95, Orchomenium Min. dicit χοροιτύπον ἄλσος Ἐρώτων. — παλαιγόνων Μινυᾶν. Cf. Olymp. XIII, 70. Nonn. Dionys. XLI, 266: Παλαιγενέων βάθρα πολήων. — ἐπίσκοποι. Præsides. Idem quod σκοποὶ apud Nostrum, coll. indd. Soph. Antig. v. 1133: Νυχίων φθεγμάτων ἐπίσκοπε (Jacche). — σὺν γὰρ ὑμὶν etc. Universæ sententiæ valde cognatus est locus Orphei hymn. LX (de Gratiis) v. 5: .. Θνητοῖσι ποθειναί. Οὔτε γὰρ ἠελίου ταχιναὶ φλόγες, οὔτε σελήνης, Καὶ σοφίης ἀρετῆς τε καὶ ἐργασίμου θρασύνησος Αὔχημ', οὔτε βίου λιπαρῆς περικαλλέος ἥβης Ὑμέων χωρὶς ἐγείρει ἐϋφροσύνας βιότοιο. Simillima de Diis universim docentur Pyth. I, 79 sqq. coll. Opp. Hal. II, 16: Κεῖνοι καὶ τέχνας πολυκερδέας ἀνθρώποισιν Δῶκαν ἔχειν, καὶ πᾶσαν ἐπιφροσύνην ἐνέηκαν. — εἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ. Fontes singuli istorum τερπνῶν et γλυκέων v. 7. Ceterum sapientiæ, pulchritudinis et gloriæ laudem non sine

victoris ratione memoratam suspicor. Primam ad Asopichi dexteritatem agonisticam trahes, coll. Olymp. IX, 41. pag. 340 sq. [1]), alteram ad pueri formositatem, tertiam ad gloriam ejus e victoria partam, coll. schol. rec. v. 1 (de v. ἀγλ.): *Περιφανὴς τὰ ἐκτὸς καὶ εὐδοξίαν ἔχων.* — οὔτε γὰρ θεοὶ etc. *Quod non solummodo de mortalibus dicendum est.* *Numque ipsi Cölites Gratiis indigent.* Heynius: *Quid? quod nec ipsi dii.* — σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ. Eurip. Hel. v. 1341: *Σεμναὶ Χάριτες.* — κοιρανέοντι. *Agunt, habent,* ut *ἀμφέπουσιν.* Minus bene Græci *βασιλεύουσι, διακοσμοῦσιν.* Epularum enim etc. dispositio ipsarum fuit Gratiarum, quas deinde *ταμίας πάντων ἔργων ἐν οὐρανῷ* dicit. — χοροὺς οὔτε δαῖτας. Ut maxime *τερπνὰ* et *γλυκέα* (v. 7) Deorum. Hinc Gratiæ *χοροποιοὶ* Eurip. Phön. v. 788. Hymn. hom. III, 95: *Ἦ πού τις Χαρίτων δεῦρ᾽ ἤλυθες, αἵτε θεοῖσι Πᾶσιν ἑταιρίζουσιν.* — χρυσότοξον θέμεναι παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους. Delphisne consuluerant Pythium Asopichi tutores, ubi in Apollinis dextra positas Gratias refert schol. vet. v. 16? Sed alibi quoque Pythius colebatur, Olympiæ Paus. V, 15, 3., Aeginæ Nem. III, 122. ibique interprr., Athenis Phot. Lex. p. 408 (ed. Lips.). Quid? quod Tegyræ prope Orchomenum sitæ Apollo natus erat ex narratione Bœotiorum, atque oracula edebat, coll. Müll. Gesch. T. I. p. 147. — ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν. Deorum honor personam induit, cum fuerint ipsi honorati. Simillima

---

1) Poteram Olymp. cit. τὰ τέρπν᾽ pro iis habere, quae ἀγαθοὶ et σοφοὶ ἄνδρες consequuntur.

Pyth., IV, 91: Τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν νᾶσον ἐλθόντες. Fragm. encom. (Heyne T. III, p. 65. Böckh. T. III. p. 560): Τὰν Διονύσου . . τιμὰν . . . ὑμνήσομεν. Eurip. Or. v. 816: Πατρῴαν τιμὰν χάριν (patrem). Soph. Antig. v. 740: Ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων; Ibid. v. 741: Τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν. Diog. Laërt. V, 8 (Aristoteles): Μναμοσύνας θύγατρες, Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι φιλίας τε γέρας βεβαίου. Nonn. Dionys. XXX, 287: Πήχοι Διὸς εὖχος.[a]) De nomine v. Creuz. Mythol. T. IV. Præfat. p. IX sq.

V. 19—35.

Commendatur Gratiis Asopichi pompa triumphalis, cujus honor et lætitia ad victoris quoque patrem defunctum pertinere dicitur. γέ νῦν (ἔστε) cum Thiersch. et Ahlw.; Herm. τανῦν. Pluralem ἐπάκοοι agnoscunt scholl. rec. v. 19. vet. v. 20. Ceterum ἐπακ. et κατάκοος de diis usitata. Aristoph. Thesmophor. v. 1135 (de deabus): Ἐπάκοοι ἤλθετον. Callim. Epigr. LII, 5: Παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος. Anthol. Palat. VI, cxcix, 3 (Antiphilus Byzant.): Ἦσθα γὰρ (Enodia) εὐχωλῇσι κατήκοος. IX, ccccxxviii, 5 (Antipater Thessal.): Ἀλλά μοι ὡς θεὸς ἔσσο κατήκοος. Adde Schneid. L. g. v. ἐπήκοος. — τόνδε κῶμον. Chorusne verba facit, ut v. 26. 27? — ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ κοῦφα βιβῶντα. In his ἐ. ἐ. τ. cum ἰδοῖσα jungo: *Ita adspiciens, ut inde sors jucunda consequatur*, i. e. *benigne*. Alii cum κ. β. copulant, ut ἐπὶ sit

---

a) De *imperatoria majestate* v. quae congesta sunt in Prodromo corporis juris civilis a Schradero, Clossio, Tafelio edendi, pag. 279.

in, vel *propter*. — *κοῦφα β*. Chorus enim puerorum fuisse videtur, cum pueri victoria celebranda fuerit. Eodem me ducit *Λύδιος τρόπος* in seqqu. (coll. Aristot. Polit. VIII, 7. fin.), quem ab aliis ad solam supplicationem trahi video. An spectabatur in hac eligenda harmonia pater pueri defunctus? Cf. de his Böckh. de metr. P. p. 277. — *ἐν μελέταις τε*. *Curis* sc. poeticis, coll. Isthm. V, 36. Sermo est de *carmine ipso*, quod opponitur musicæ, ut *ἐπέων θέσις* Olymp. III, 14. — *σεῦ ἕκατι*. Olymp. IV, 14: *Χαρίτων ἕκατι*. Quare ad Thaliam sermo dirigatur, causa latet. An alluditur ad Asopichi formositatem vigoremque juvenilem? Quæ Græci habent, ea vix lectoribus intelligentibus se probatura suspicor. — *κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι*. Schol. rec. v. 28: *Στεφάνοις ἐπαίρουσι καὶ οἷον πτεροῦσι τοὺς στεφανουμένους*. Deinde *υἱὸν* per attractionem positum est. Construe: *Ὅτι υἱός οἱ . . ἐστεφάνωσε χαίταν*. Postremo carmen non multo post victoriam tempore factum esse, ea quoque docent, quæ P. habet de Echo. Talia enim deæ mandari a poeta vix decebant, qui victoriam diu ante partam prædicabat.

Addenda.

Olympia I.

V. 2. 3. p. 7. l. 2. infr. post *πλούτου* adde: Apul. de mundo p. 739 (monente Dorvillio ad Charit. p. 632. Lips.): *Flammea auri vel electri claritate*.

V. 5—45. p. 8. l. 9. post *Isthm. I, 60* adde: Singulas horum versuum voces habet cod. Urbin. 157. apud Bekker. Anecdd. gr. p. 1095. not., unde crisis nil lucri capit.

V. 8. p. 8. l. 14. post *Ἡλίου* adde: Zonar. T. I. p. 1023: *Θαλπότερον* (Tittm. ibid.: Suid. rectius *θαλπνότερον*). *λαμπρότερον. θερμότερον.*

V. 10. p. 8. l. 7. infr. post δῖαν adde: Idem hymn. LXXIX, 5: Αἰθέρα τεύχων Ἀκτῖσιν λάμπουσαν.

V. 44. p. 23. l. 18. post *consequitur* adde: Καί πού τι καί. Oratio Heynio jejuna videtur. Sed conferatur Eunapius Aedesio (opp. ed. Boissdn.) T. I. p. 31: Καί πού τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώπειον κατά γε ἐμὴν ἐφθέγξατο κρίσιν. Idem Chrysanthio p. 110: Καί πού τι καὶ τῶν ἀληθῶν προσυπενόησεν.

V. 58. p. 25. l. 17. post κράτος adde: Soph. Antig. (Erf. ed. min. II) v. 1074: Ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους. Ibid. l. 23. post Ἰχθυβόλοι adde: Orph. Λιθ. v. 488: Σκορπίε, σεῖο δὲ λᾶαν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως Ἀγλαὸς Ὠρίων οὐκ ἔκλυεν. Tantali, Pelopis Niobesque mythum docte tractat Völcker. in libro: Die Mythologie des Japetischen Geschlechtes. p. 351 sqq. Pelopis scapulam cum aureo Pythagoræ femore acute confert F. C. Baur: Symbolik u. Mythologie T. I. p. 273. De Pelopis dissectione cf. Eund. ibid. p. 273.

V. 73. p. 31. l. 9. post *puto* adde: Varia de hac Plastene Siebelisius collegit ad Paus. V, 12, 4.

V. 78. p. 32. l. 4. inter locum Alcmanis et Euripidis insere: Alciphr. I, 1: Τοῦ ὕδατος ἀφρὸς ἐξηνθήκει. Oracula Chaldæorum (Görres. Mythengesch. der asiat. Welt. T. I. p. 319): Et fons fontium, et fontium omnium matrix, continens omnia. Inde affatim exsilit origo variæ materiæ, inde tractus prester obscurat florem ignis.

V. 82. p. 35. l. 6. post *Suid.* adde: Ammon. ed. Lips. T. I. p. XLVII.

V. 106. p. 43. l. 17. post πάλιν adde: Photii Lexicon ed. Pors. Lips. p. 322.

V. 113. p. 44. l. 15. post *Lipsiensi* adde: De Hippodamia v. Völcker. l. c. p. 359.

V. 148 sqq. p. 57. l. 8. infr. post χεῦμα adde: In ipso Alpheo herois sepulchrum collocat Baur l. c. p. 274 sq.

V. 152. p. 60. l. 2. post *adjicit* adde: coll. epigr. p. 193. allato: Τρεφθέντα σταδίων γείτον' Ὀλυμπιάδος.

V. 178. p. 66. l. 8. infr. post *coll.* 4. adde: Zonar. T. I. p. 915: Εὐδείελον. τὸ εὐπεριόριστον.

Olympia II.

V. 45. p. 89. l. 19. post ἀμειβόμενος adde: Bac-

chus matrem Semelam ex inferno ducit Nonn. Dion. II, 31. coll. XXXVII, 5.

V. 58. p. 94. l. 2. infr. ante Ἀμέραν adde: Bekker. Anecdd. gr. 98, 20: Ἡσύχιμον: Πίνδαρος Ὀλυμπιονίκαις.

V. 69. p. 96. l. 2. infr. post ὕμνων adde: Phot. Lex. ed. Pors. p. 322. Lips.

V. 99. p. 102. l. 5. infr. post ἀγροτέραν adde: Aesch. Suppl. v. 402 (Well.): Βαθείας φροντίδος σωτηρίου. Pers. v. 140: Φροντίδα βαθύβουλον.

V. 117. p. 110. l. 13. infr. post ἀγλαότιμος adde: Idem Εὐβουλεὺς audit ap. schol. Nicandr. Alexiph. v. 14., sed Εὔβουλος ap. Orph. hymn. XVIII, 12.

V. 126. p. 115. l. 9. post ἄγοι adde: Nonn. Dionys. XX, 95 (de via bonorum cœlesti): Οὐ πέλε ῥηΐδίη μακάρων ὁδός.

V. 146. p. 121. l. 1. post *sequentia* adde: Eunapius Fragm. 29. p. 512. Boiss.: Καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπετίθει καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβῆ τινα κίονα τοῖς βασιλείοις.

149—151. Vulgatam loci interpretationem acute defendit Neue ad Bacchyl. p. 3 sqq.

V. 164. p. 127. l. 7. post *lauda* adde: Ἐπί τοι Ἀκράγαντι. Similiter articulum et nomen dispescit τοι Aesch. Sept. c. Th. v. 386: Τῷ τοι φέροντι. 420: Τῶν τοι ματαίων. — Ibid. l. 2. infr.: Præfero nunc vulgarem loci interpretationem, coll. ad Olymp. XI, 17. p. 421.

Olympia III.

V. 23. p. 142. l. 11. post σμαράγδου adde: Anthol. Palat. VI, CCL, 6 (Antiphilus): Γλαύκης ὑάλου.

V. 35. p. 147. l. 11. infr. ante *Sensum* adde: Hymn. hom. XXX, 11: Μήνη διχόμηνος. — Ibid. lin. 2. fin. post *Tittm.* adde: Dorvill. ad Charit. p. 652. Lips.

V. 36. p. 149. l. 6. post βλέφαρα adde: Alcm. (Welcker.) Fragm. CXXIII: Νυκτὸς μελαίνας στέρνον. —

V. 53. p. 155. l. 6. post *p. 251.* [5]) adde: De longævitate cervorum v. quoque Anthol. Palat. XI, LXXII, 3. CCCLXI, 7. 8. CCCLXXXIX, 1.

Olymp. IV.

V. 19. p. 169. l. 9. adde: Liban. Decl. XXII (Reiske T. II. p. 65): Στεφάνου τοῦ ἐκ Πίσης.

Olympia V.

V. 41. p. 181. lin. 12. post χῶρον adde: Nonn. Dionys. XXXIX, 190: Borea, Ἰλισσὸν δὲ γέραιρε.

Olympia VI.

V. 4. p. 186. l. 8. post *personam* adde: Eurip. Jon. v. 186 (de templo Delphico): Καὶ παρὰ Λοξίᾳ διδύμων προσώπων καλλιβλέφαρον φῶς.

Ibid. not. l. 1. infr. post ταμίας adde: Tryphiod. v. 494: Ζεὺς ταμίης πολέμοιο.

V. 15. p. 188. l. 15. post *p. 723.* adde: Simillimum Nem. V, 17: Ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν, τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυσὶ κλυτὰν θέσαντο.

V. 23. p. 190. l. 5. infr. post *Potteri* adde: Müllerique.

V. 41. p. 194. l. 13. infr. post παραγένωμαι adde: Böckh. nott. critt. p. 384: Ut veniam etiam ad genus, ad majores; ante enim de viris ipsis dixerat.

V. 76. p. 200. l. 6. post *p. 53.* adde: Pyth. IV, 444: Γλαυκῶπα, ποικιλόνωτον ὄφιν. Posterius prædicatum, a priori distinguendum, non obscure indicat, γλαυκῶπα posse ad oculos referri.

V. 92. p. 207. l. 10. infr. post δέξεται adde: Idem carm. II. v. 70 (p. 41): Φωτὸς ἀπειρεσίοιο ῥοαῖς.

V. 97. p. 209. l. 10. post *Wüstem.* adde: Nonn. Dionys. XVII, 256: Στάχυν ἥβης.

V. 101. p. 209. l. 4. infr. θεοδμήτους adde: Solon. XXVIII, 6 (Gnom. Brunck.): Ἀθήνας, πατρίδ' εἰς θεόκτιτον.

V. 103. p. 210. l. 10. post γῆς adde: Anthol. Palat. VII, DCVI, 1 (Paulus Silentiarius): Ἐλευθερίην ἐπιειμένος.

V. 124. p. 218. l. 3. post ψόγος adde: De μώμῳ et φθόνῳ apud veteres junctis adi Spanhem. ad Callim. h. in Apoll. v. 113. p. 155 sq.

V. 138. p. 221. l. 5. infr. post Κρονίδα adde: Hes. theog. v. 388: Ζηνὶ βαρυκτύπῳ.

V. 145. p. 224. l. 8. infr. post *Böotiorum* adde: et Minyarum.

Ibid. l. 7. post πλήξιπποι adde: Hom. et Hes. certamen (Hes. ed. Lösn. p. 491): Πληξίππων γῆ Μινυῶν.

V. 151. p. 226. l. 9. infr. post *omnibus* adde: Ol. VII, 152: Ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν, ubi schol. interpretatur ἐγνώρισε.

V. 154. p. 229. l. 8. post *spargeretur* adde: Isthm. VI, 1. est κρατὴρ μελέων pro μέλη. Velut in loco deinde citato φιάλη λόγων. Addo Philostr. Vit. Apollon. IV, 24

(Olear.): Λόγων τε κρατῆρες ἵσταντο, καὶ ἠρύοντο αὐτῶν οἱ διψῶντες. Id. Sophist. XVI: Πανηγυρικῆς ἰδέας ἤψατο ἐν στρυφνῷ κρατῆρι συγκεράσας οἷον νᾶμα πότιμον. Vit. Apollon. VI, 11: Τὸν σοφίας κρατῆρα. Ubi Olearius: „Familiare philosophis Pythagoric. et Platonicis, κρατῆρα ad res animæ transferre. Vide, quæ habet Proclus Theol. Platonic. lib. V, c. 31."

Olympia VII.

V. 36. p. 247. l. 12. post *optativo* adde: Cf. Olymp. X, 16.

V. 62. p. 253. l. 13. post num. 59. adde: Lernum heroem Rhodiorum habet Q. Smyrn. X, 221.

V. 173. p. 284. l. 10. post *attulerunt* adde: adstipulante Müllero Gesch. hellen. Stämme T. III. p. 378.

Olympia VIII.

V. 68. p. 307. l. 3. post num. *183.* adde: Coll. Müller. Geschichten hellen. Stämme T. III. p. 538.

V. 70. p. 308. l. 16. post *Horat. Od. I,* 1. adde: Simillime Solon V, 43 sqq.

V. 73. p. 310. l. 6. infr. post προσφθεγμάτων adde: Bekker. Anecd. gr. 29, 27: Βάλλειν σκώμμασι: τὸ σκώπτειν. καὶ βάλλειν λοιδορίαις ἤτοι λοιδορεῖν. καὶ βάλλειν ἀραῖς. V. quoque Anthol. Palat. XII, LXX, 4 (Meleager): Οὔ σε βαλῶ ζήλοις, coll. ad h. l. Jacobs. Anthol. gr. Lips. T. VI. p. 60.

V. 77. p. 313. l. 5. post num. *73.* adde: V. quoque Struvius, V. celeberr., ad Luciani somn. in Friedem. et Seebod. Miscell. T. II. Fasc. II. p. 208.

Olympia IX.

V. 2. p. 326. l. 9. post *putaverit* adde: Ahlw.: „Ceporinus. — Non erat, quod Bh. de interpunctione correcta gloriaretur." Comma primus post Ὀλ. habet Ceporinus. Comma post φωνᾶεν jam Lonicerus exprimit.

V. 113. p. 357. l. 1. post γενέσθαι adde: De activo δηλοῦν pro passivo s. medio v. interprr. ad Soph. Antig. v. 467 (Erfurdt. ed. min. II. p. 96).

Olympia XI.

V. 19. p. 390. l. 3. infr. post Ἄρης adde: Virtutem Epizephyriorum bellicam laudat quoque Nossis Anthol. Palat. VI, CXXXII., coll. Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. VI. p. 416.

V. 26. p. 394. l. 7. post *patet* adde: Quam sententiam pulcherrime exprimit Sophocles Antig. v. 1151 (ed. Erf.

min. II): *Τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ Ζῆν τοῦτον, ἀλλ᾽ ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. Πλούτει τε γὰρ κατ᾽ οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, Καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ᾽ ἔχων· ἐὰν δ᾽ ἀπῆ Τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ᾽ ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.* Cfr. ibid. Theophilum Athenæi, monente Brunckio.

(Olymp. I, 38. p. 22. l. 5. post *montem* adde: Eandem de *ἀποίκῳ* et *ἐποίκῳ* Schæferi nunc sententiam video ad Demosth. T. I. p. 480. Ol. I, 58. p. 26. l. 1. infr. post *φρέαρ* adde: Alia congessere Pors. et Schæf. ad Eur. v. 614. Ol. VI, 76. p. 201. l. 4. infr. post *Ἄυρης* adde: Fl. Vopisc. V. Aurel. c. 4.)

Emendanda.

P. 7. l. 12. pro *ἀδύνατον* lege *ἀσύνετον*. — P. 11. l. 16. pro *μήτεος* l. *μήτιος*. — P. 25. l. 18. pro *ἅδα* l. *ᾅδα*. — P. 36. l. 5. infr. pro *πέσσεμεν* l. *πεσσέμεν*. — P. 39. l. 18. pro Nonn. Dionys. XXX, 293. l. Nonn. Dionys. XXXV, 293. — Ibid. l. 22. pro *ἠεροφοίτης* l. *ἠερόφοιτος*. — P. 42. not. l. 4. pro *defessio* l. defectio. — P. 44. l. 16. pro *Αγχι* l. *Ἄγχι*. — P. 47. l. 6. infr. pro *Μύρτιλος* l. *Μυρτίλος*, ut apud editores Sophoclis. Graefius *Μύρτιλος* retinet. — P. 51. l. 11. pro *idem poeta* l. Nonn. Dionys. — P. 58. l. 15. pro *Ισθμια* l. *Ἴσθμια*. — P. 59. not. l. 1. pro *τοσουτον* l. *τοσοῦτον*. — P. 60. l. 1. pro *interpretatioui* l. interpretationi. — P. 75. l. 2. pro num. 476. l. 474. — Ibid. l. 8. pro num. 96. l. 69. — P. 88. l. 8. infr. pro *et* l. ut. — P. 92. l. 7. pro *jenuna* l. jejuna. — P. 102. l. 7. infr. pro *Pyth.* I. *in.* l. Pyth. V. in. — P. 104. l. 3. infr. dele *ait*. — P. 108. l. 11. infr. pro *λιβᾳ* l. *λίβα*. — P. 113. l. 6. pro *ἀποιχεσθαι* l. *ἀπφίχεσθαι*. — P. 135. l. 1. infr. pro *χρῆ* l. *χρή*. — P. 142. not. l. 4. infr. l. *oculis, vitro et gemmis*. — P. 145. l. 4. infr. pro *Paus.* X, 4, 3. l. Paus. V, 14, 3. — P. 150. l. 10. infr. pro *Βαθύζωνον τε* l. *Βαθύζωνόν τε*. — P. 156. l. 14. pro *Δωρίαν* l. *Δωρίαν*. — P. 159. l. 12. pro *ἔνδειξεν* l. *ἔδειξεν*. — P. 160. inscript. pro *ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ* l. *ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ*. — P. 171. l. 17. pro *ἐγω* l. *ἐγὼ*. — P. 179. l. 15. pro *ἄσχετον, ἃ* l. *ἄσχετον ἅ*. — P. 184. inscript. pro *ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ* l. *ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ*. — P. 186. not. l. 2. pro num. 1138.. l. 1183. — P. 192. l. 1. infr. pro *Si* l. Sed. — P. 201. l. 4. infr. post *Ἄυρης* fige punctum. — P. 218. l. 8. infr. pro *annittentis* l. annitentis. — P. 244. dele notam 2. — P. 254. l. 10. pro *ἀμφιθαλάσσιος* l. *ἀμφιθάλασσος*. — P. 266. l. 4. infr. pro *ἀνθρώπων* l. *ἀνθρώπων*. — P. 366. l. 9. pro *ὅσσα* l. *ὅσσᾳ*. — P. 368. l. 12. lege *τρίβωνας* 12). — P. 370. l. 18. pro *σὲ* l. *σε*. — P. 377. l. 9. 10. l. *ὕμ-νος*. — P. 378. l. 11. post *περίφρονα* pone comma. — P. 380. l. 6. infr. pro *μητ᾽* l. *μήτ᾽*. — P. 386. inscript. pro *Ι′ (ΙΑ′)* l. *ΙΑ′ (Ι′)*. — P. 390. inscript. pro (*Ι*′) l. (*Ι*′). — P. 396. l. 9. pro *epopoia* l. epopoeia. — P. 401. inscript. pro *Olympia* X (*XI*) l. O. XI (X). — P. 407. inscript. pro *Olymp. IX* (*X*) l. O. XI (X). — P. 425. l. 8. infr. dele *ad* post ad. — P. 444. l. 10. pro *eliptico* l. elliptico. — P. 456. not. l. 4. pro *ηϊε* l. *ἤϊε*.

DILUCIDATIONUM

PINDARICARUM

VOLUMINA DUO

SCRIPSIT

THEOPH. LUCAS FRIDER. TAFEL

PHIL. D. LITER. ANTIQ. IN ACAD. TUB. PROF.

VOLUMEN PRIUS

OLYMPIA ET PYTHIA.

BEROLINI

APUD GEORGIUM REIMERUM.

1827.

TUBINGAE
TYPIS HOPFERI DE L'ORME.

PINDARI

OLYMPIA ET PYTHIA

ILLUSTRAVIT

THEOPH. LUCAS FRIDER. TAFEL

PHIL. D. LITER. ANTIQ. IN ACAD. TUB. PROF.

PARS POSTERIOR

P Y T H I A.

BEROLINI

APUD GEORGIUM REIMERUM

1827.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Α

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ.

V. 1—55.

Apollinis Musarumque carmina Deos maximopere delectant, eorum hostes terrent, inprimis Typhonem, pressum Italia Siciliaque. Totus hic locus, ad artis regulas exactus, minus carminis nostri pars, quam præludium esse videtur, quo sequentia non inchoentur, sed præparentur. Habetque semina omnium reliquorum, in quibus cum Aetnam urbem canit, tum Hieronem. Hunc spectat cœlestis musicæ, illam incendii Aetnæi descriptio, e qua fit transitus ad verum carminis initium, quod preces pro urbe et conditore comprehendit, mixto encomio triumphali. Alii præmissum prooemium volent, ἵνα ἕτοιμοι ὦσιν οἱ ἀκροαταὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Quæ verba sunt scholiastæ v. 25., simili consilio prolata. Hi in partes suas trahent hymnum Pythium sextum, quem ita inchoat Pindarus, ut auditores attentos esse velit, cujus admonitionis occasionem certamen Pythium obtulit ut nostro carmine, coll. seqq. Jam egregie quidem ad reliqua præparatos auditores venisse, quis est, qui neget? Nam quasi delati

cœlo in rerum terrestrium dispectum duce poeta veniunt. Nec tamen eo consilio præmissum hunc locum putem, qui quartam carminis inter Pindarica majoris partem constituit. Libere agit more suo poeta sapientissimus, quem non ita mancipatum officio laudatorio vides, ut in solis hujus curriculi carceribus decurrat, repudiata quavis alia via et ratione. Postremo citharæ Apollineæ allocutionem quare initio posuerit, ejus rei occasionem probabiliter monstrat scholiastes inscriptionis: *Οἰκειότατα, Πυθίου ὄντος τοῦ ἀγῶνος, τὸν προστάτην ὄντα ἀνυμνεῖ.* Similiter de ultimis Thierschius.

Χρυσέα φόρμιγξ. Aurea Apollinis cithara, ut alia Deorum vasa, coll. Ol. VI, 178. XIV, 15. Pyth. V, 10. Nem. I, 58. VI, 62. Alia ahenea, ipsumque cœlum. Pyth. X, 42. Nem. VI, 6. X, 170. Isthm. VII, 35. Prona discriminis ratio. Scholiastæ v. 1. est *χρυσέα* pro *τιμία*, Böckhio *auro dignitate par.* — *Ἀπόλλωνος καὶ Μοισᾶν κτέανον.* Eand vv. structuram suasit jam schol. v. 3: *Καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος κτῆμα καὶ τῶν μελανοπλοκάμων Μουσῶν συνῳδὸν καὶ σύντροπον.* Receperunt Heynius, Hermannus, alii. Jam citharæ communio eo constat, quod eam pulsat Apollo, Musæ canentes (5. 26.) choros suos non agunt, nisi præeuntibus et concinentibus Apollinis fidibus (schol. v. 3), hinc dicti *Μοισαγέτου* Fragm. inc. LXV (Heyne III, 115. Böckh. II, 2, 604). Quæ prisca inter Apollinem Musasque ratio (Mülleri Prolegg. zu einer wissensch. Mythol. p. 425) a Nostro alibi quoque (coll. indicc.) tenetur, cui Musæ non psaltriæ sunt, sed cantatrices. Videatur quoque Euripides Jone 880. Matth.: *Ὦ τᾶς ἑπταφθόγγου μέλπων κιθάρας ἐνοπὰν* (Apollo), *ἅτ' ἀγραύλους Μου-*

σᾶν ὕμνους ἐναχήτους κέρασιν ἐν ἀψύχοις ἀχεῖ. Idem deus ob suam puto citharam ἀγλαΐας ἀνάσσων dicitur Fragm. inc. LIV (Heyne III, 109. Böckh. II, 2, 628). — Deinde Heynius: „Lyram alloquitur, seu invocat. Nihil tamen subjungit in seqq., quod invocationi huic respondeat, v. o. *adsis mihi*, vel simile quid. Scilicet est id subintelligendum; poeta, animi æstu abreptus, processit ad alia.“ Labetur hæc opinio, si cum Ahlwardtio (præeunte Romana) commata fixeris post κτέανον et ἐλελιζομένα, ut τᾶς . . ἐλελ. parentheseos quandam speciem habeant. Vel comma quidem post κτ. pones, colon vero post ἐλελ. Jam totum erit incisum pro dictione magis regulari: Χρυσέα . ., σοῦ μὲν ἀκούει . ., σὺ δὲ καὶ τὸν αἰχματὰν κ. τ. λ., egregie oppositis deorum festivitate (βάσις . . ἐλελ.) et Jovis fulmine. Ceterum in toto loco festum mere cœleste video, ubi recte ac decenter *dei* lyra *saltatrices* et *cantatrices* moderatur; quod secus est apud mortales, apud quos lyræ imperat cantus. Ol. II, 1: Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. Ubi ab hymnis quis cantum sejunget? Pyth. XII, 48: (Δόνακες) πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες, *tibiæ choro saltanti canentique accinentes*. Adde ad Ol. cit. notata p. 71. — βάσις. Quamquam β. (*ingressus*), de qua omnino Spanhem. ad Callim. Apoll. 12., (addente Böckh. Plat. Alc. I. p. 108. C), earundem est, quæ deinde ἀοιδοὶ vocantur, his tamen ipsis minus æqualiter opponitur. Debebat esse βάσις et ἀοιδή, coll. Heynio. Plenior apud Euripidem formula ποδῶν βάσις Hec. 825. Phön. 311. — ἀγλαΐας ἀρχά. Unde tota (cælitum) festivitas initium capit. Aliter ποὺς ἀρχέχορος Eurip. Hec. 151., ubi vid. Spanhem. (ad Callim. Pall. 66). — ἀοιδοί. *Cantatrices* (Musæ), quas exprimit v. 26.

Schol. v. 5: Ἐπὶ τῶν Μουσῶν ὁ λόγος. — αἰχματάν: Substantivum pro adjectivo, ut Nem. IX, 87: Θυμὸν αἰχματάν. Nec tamen ut Nem. cit. improprie sumas cum schol. v. 10. pro ἰσχυρότατον καὶ πολεμικώτατον, coll. schol. Aesch. Prom. 405 (Heyne nott. critt. ad nostrum l.); non enim est, quod a Pindaro popularium opinionem h. l. derelictam putemus, quibus Jovis κεραυνὸς fuit pro telo, coll. Hes. theog. 140. Nec aliter Noster Ol. XI, 96. Nem. X, 14. all. Deinde schol. v. 8: Ἔδει εἰπεῖν αἰχμητοῦ κεραυνοῦ πῦρ. Placere poterit naturalis ordo. — Junge σκάπτῳ Διός. Scire enim h. l. volumus, cujus sceptrum fuerit, non cujus avis, coll. scholl. v. 10. Egregie vero Jovem significat per fulmen et aquilam, cum summus deorum non ita mulceri sopirique debuerit, ut minor, Mars (v. 18). Hinc dei administros quosdam inducit, fulmen et aquilam. Similia Gurlittio placere video Pind. pyth. Siegsges. I. p. 6. — De Jovis aquila videatur Hammerus in Böttigeri Amalthea II, 119. — ἀνὰ c. dat. illustravimus p. 28. V. quoque Matth. gr. Gr. p. 846. — ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάσαις. Ala remissa. Quod de cornicibus quoque somno proximis notavit schol. Arati Dios. 1008: Οἱονεὶ τὰ πτερὰ χαλῶσιν. Ubi Vossius. De accipitre delabente prædamque petente verbum habet Nonnus Dionys. XLII, 535: Κίρκος ἀελλήεις χαλάσας πτερὸν ἔγκυον αὔρης. Ceterum aquilæ numorum cum alis pendulis Jovem placatum significantes (Numophyl. Schulzianum I, 31) facile ex hoc loco pulcherrimo originem trahere potuerunt. — ἀρχὸς οἰωνῶν. Aesch. Agam. 113 (Schütz.): Οἰωνῶν βασιλεύς, aquila. Q. Smyrn. III, 354: Αἰετός, οἰωνῶν προφερέστατος. Oppian. Hal. II, 539: Ὅσσον

γὰρ κέφοισι μετ' οἰωνοῖσιν ἄνακτες Αἰετοί. Antipater Sid. Anthol. Pal. VII, CLXI, 4: *Ὅσσον ἄριστος Οἰωνῶν γενόμαν.* (aquila). Adde nos ad Ol. XIII, 29. et Bachii illustr. hujus carm. p. 6 sq. — In seqq. est *κράτει* epexegesis pronominis *οἷ*, pro *κρατὶ αὐτοῦ*, coll. Olymp. II, 28. VIII, 109. ibique nott. Pyth. IV, 129. 130. Callim. Del. 14: *Ἀλλά οἱ Ἄρης Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας Ἐμβαλέειν δίνῃσιν.* Bacchyl. fragm. XVIII (Neue): *Ὧι δὲ μέριμν' ἀμφιπολεῖ φρενί.* De simili epexegesi v. Döderl. ad Soph. Oed. C. 1170. De *ἐπὶ* cum dat. loci v. Matth. Gr. gr. p. 860. Alii jungent *ἐπικατέχευας, — ἀγκύλῳ κρατί.* Schol. v. 15: *Οὕτω δὲ εἶπε διὰ τὸ ἐπικαμπὲς τοῦ ῥινὸς αὐτοῦ· ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, — ὑγρὸν νῶτον.* Schol. v. 17: *Εὐδιάχυτον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Perfusum voluptate.* Schol. v. 18. simpliciter: *Εὐδιάχυτον.* Cf. Bekkeri Anecdd. gr. 67, 25: *Ὑδρόγελως: ὁ ὑγρὸν καὶ διακεχυμένον γελῶν, καὶ μὴ αὐστηρὸν μηδὲ βίαιον.* Böckhio est „*undulatum, quod motum quasi undis fluit* [*wallend*]". Idem addit: „Sic h. l. accipe, ubi [coll. Latinorum *unda, undanter, undὸ*] dorsum *librare* aquila dicitur; ut intelligas, obversari poetæ motum avium dormientium, quæ, ut aquila sceptro, alicui ligno insidentes, dum dorsum librant, ejus plumas molliter movent." Ita movendi notionem bis adhibitam vides. Poesi Græcorum magis conveniet, significationem eligere, quæ dorso avis per se spectato inhæreat. Habent animalia, inprimis ubi bene illis est, nitorem quendam humidum, quo pertinent eorum quædam exempla, quæ afferre solent h. l. interprr., ut *ὑγρὰν ῥάχιν, κέρας ὑγρόν.* Quibus addo Anthol. Palat. V, CCXCII, 4 (Agathias scholasticus): *Ὄρνιθες δροσερῶν μητέρες ὀρταλίχων.* Nisi h. l. *δροσερὸς* erit *humidus*, ob anteceden-

tem umbram. Jamque idem de hominibus valet. Empedocles 591: Ὑγρὰ μέτωπα. Anthol. Palat. V, xxxvi, 7 (Rufinus): Τῆς δὲ Ῥοδοκλείης ὑάλῳ ἴσος, ὑγρομέτωπος (μηριόνης). ix, 4 (Idem): Πυγαὶ virginum quarumdam ὕδατος ὑγροτέρῳ χρωτὶ σαλευόμεναι. Cui loco adde alium Philippi (Huschke anal. p. 205). Orph. Argon. 229. Herm.: Καλὸς Ὕλας· τῷ δ' οὔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου Ἀργεννὰς ἐρύθηνε παρηΐδας ἁβρὸς ἴουλος. Anthol. Pal. IX, DLXVII, 5 (Antipater): Ὑδατίνους φορέουσα βραχίονας. Ejusdem generis erunt, quæ nostri I. interprr. afferunt, sc. ὑγρὸς ἀγκών, ὑγρὰ χείρ.[1]) Hæc ὑγροῦ significatio ad *visum* pertinebit. *Tactum* spectat alia, cum alibi ὑγρὸν sit (s. proprie, s. improprie) modo *tenerum* et *molle*, modo *lentum* et *ductile*, ideoque *facile penetrans* etc. Anthol. Pal. V, CCXXVII, 4 (Macedonius consul): Ὑγρὸν δεσμὸν ἔχω. CCLV, 16 (Paulus Silentiarius): Ὑγρὰ ἄψεα δησάμενος. Oppian. Hal. II, 412: Ὑγρὸν ἀείδων. Bekker. Anecdd. 115, 113: Ὑγρόν: τὸ ἁπαλόν, ὡς τοὺς ὀρχηστὰς ὑγροὺς λέγομεν. Luciani Lucius 6: Ἡ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. Aristæneti epist. I, 1: Ὑγροφυῶς λυγίζεσθαι τὰ ὀστᾶ, *lenta et ductilia ossa*. Ubi videndi Mercerus et Boissonadius. Oppian. Hal. IV, 2: Ὑγρὸς ἔρως. Cui loco accedat Platonicus, citante Huschkio l. c. p. 205., coll. Pinzg. ad Lycurg. p. 195. Adde Jacobs. ad

---

1) Soph. Antig. 1221. nec non Eurip. Phœn. 1453. ὑγρὸς ἀγκὼν et ὑγρὰ χεὶρ est aliis *brachium debile*, *flaccidum*, *manus debilis*, *flaccida*. Ob contextum, puto. Verum is in epithetis minoris momenti est, nec omnino istis heroibus ea vocis significatio convenit. Brachium manusque eorum per se spectantur, et ob ὑγρὸν laudantur. Simile δρόσιμος in manibus, coll. Schneid. L. g. v.

Anthol. Pal. T. III. p. 620 sq., ad Anthol. gr. Lips. T. VI. p. 31. Magis ambigua ὑγροῦ et cognatorum vis in plantis floribusque, ubi erit *udus*, *aquae claritatem referens*, *lentus*, *flexibilis*, *mollis* etc. Udi tamen significatio in quibusdam locorum citandorum maxime probabilis. Oppian. Hal. IV, 294: Ὑγρὸς ἕλιξ κισσοῖο. Anthol. Palat. V, lxxiv, 3 (Rufinus): Νοτερή τ' ἀνεμώνη. Ibid. 4: Νάρκισσος ὑγρός. VI, cccxxxvi, 1 (Theocritus): Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα. VII, xxii, 4 (Simmias Thebanus): Ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη. clxxxix, 4 (Aristodicus Rhodius): Δροσερὰ χρυσέας ἄνθεα Περσεφόνας. IX, v, 1 (Palladas): Ὄχνη, χειρὸς ἐμῆς γλυκερὸς πόνος, ἣ μὲν ἐφ' ὑγρῷ Φλοιῷ φύλλον ἔδησα θέρει. dclxix, 6 (Marianus scholasticus): Ὑγρὸν ἴον ῥοδέῃ κιρνάμενον κάλυκι. XI, xxxviii, 2 (Polemo rex): Δροσερῶν ἐκ πετάλων στέφανος. Eadem Anthol. T. II. p. 798. epigr. cxx, 3: Ἀλλ' ἴα καὶ σάμψυχα καὶ ὑδατινὴ νάρκισσος.[2]) Denique ὑγρὸν δέρκεσθαι rell. est oculorum desiderio etc. udorum, natantium.[3]) — ῥιπαῖς. Vi-

---

2) Pellucidus vel clarus, ut aqua, est ὑδάτινος Anthol. Palat. VI, cclxx, 1 (Nicias): Ὑδατόεσσα καλύπτρη.

3) Non tacendus videtur Villebrune ad Hippocr. Aphor. VII, 58. p. 369 (indicante mihi Boissonadio ad M. Planudis convers. graec. Metamorph. Ovid. p. 69): „Per ὑγρὰς intellige flaccidas carnes atque ita penetrabiles a colluvie serosa, quae fibrarum tonum dissolvit." Sic Pindarus de aquilae dormientis cute remissa, laxata, dixit ὑγρὸν νῶτον, quo in statu veluti pendulae pennae videntur. Hinc aves majores apparent in somno. In ridiculo sunt, qui carpunt in Homero ὑγρὸν ὕδωρ. Innuit nimirum, aquam esse facile penetrabilem, defectu cohaesionis partium integrantium." De ultimis v. melius praecipientem Boissonadium ibidem p. 161.

brationibus. De hac v. adeundus Blomfieldius Glossar. Prom. Aesch. 126. — κατασχόμενος *Retentus, vinctus*, θελγόμενος. Medium aoristi pro passivo, de quo videndus omnino Matth. Gr. gr. mai. p. 689 sq., coll. Buttm. Gr. gr. med. 123, 2. not. Nec aliter verbum simplex, Callim. Jov. 28: Καὶ ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη. — καὶ γάρ. *Neque hoc mirum. Ipse enim Mars* etc. A minori procedit ad majus. — βιατάς. Iterum sensu bono habet Noster Pyth. IV, 420. VI, 28. Schol. v. 19: Ἰσχυρότατος. — ἄνευθε. Ornatus causa appositum verbo λιπών. *Procul linquit tela, et quasi obliviscitur*. Fert enim suum insigne, ut Jupiter. Hoc audiendi voluptas e manibus Dei excidere facit. — ἐγχέων ἀκμάν. Ob ἀκμ. est ἐγχ. pro singulari, coll. Pyth. IX, 47: Παλαίοισαν ἄτερ ἐγχέων, *sine hasta*. Deinde tota formula est pro *hasta cuspidata*, posita rei parte principali pro re ipsa. Pyth. IX, 141: Φασγάνου ἀκμᾷ, *gladii acie*, i. e. *gladio acuto*. Böckhio est ἐγχ. ἀκμ. *telorum vim*, coll. nott. critt. Verum in poetis interpretatio propria primas partes habet, secundas impropria, illud nimirum sectans, quod *abstractum* vocant. Poetæ sensui „externo," maximopere *visui*, sua proponunt, philosophi „sensui interno." — κώματι. *Somno*. De h. v. alii aliter. Conf. Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. VII. p. 193. Schneider. L. gr. v. Ad sensum ultimorum facit Alcman Plutarchi (Lycurg. 21. Fragm. XIV. Welck.): Ἕρπει γὰρ ἄντα τῶ σιδάρω τὸ καλῶς κιθαρίσδεν, *progreditur contra ferrum pulchre citharizare*, quod Nostrates reddent: Mit dem Schwert nimmt es die tüchtig geübte Saitenkunst auf. Aliam interpretationem vix admittit infinitivus κιθαρί-

σδεν, licet refragantibus loci interpretibus cum Plutarcho, cujus in locorum poeticorum interpretatione dubia mihi fides. — κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας. *Tela tua, o cithara.* Vel; *Tela citharæ.* Jam δὲ est quibusdam pro γάρ. Tum δαίμονες (cum Marte) propter καὶ opponuntur vel fulmini et aquilæ, vel hominibus. Ex quibus illud placet, cum cithara mere cœlestis sit. Poteris quoque post δαιμόνων supplere τῶν ἄλλων. Tum δὲ vim vulgarem retinebit. Cum nostro loco compara Nonnum Dion. II, 10: Φρενοθελγέα ῥυθμὸν ἀοιδῆς. — ἀμφί τε Λατοίδα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν. Initium carminis repetitur, ubi commumem habent citharam, h. l. sapientiam (fidium pulsandarum, et canendi saltandique). Ceterum totus locus Hieroni regi tacite suadet regni clementiam et remissionem studiorum bellicorum, quod mortalibus quoque musica præstare possit, adjuvante domino lyræ cœlestis, Apolline, coll. Pyth. V, 87: Πόρεν τε κίθαριν, δίδωσί τε Μοῖσαν, οἷς ἂν ἐθέλῃ, ἀπόλεμον ἀγαγὼν ἐς πραπίδας εὐνομίαν. Et redolet hoc Pindari, si fuit, Pythagorismum. — Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεύς. Sequitur altera musicæ cœlestis vis, quam exercet in Jovis inimicos, ex quibus unus instar omnium memoratur, Typho. Repetit P. aliâ via consilium regi supra datum. Cfr. quoque Böckhius. — μὴ πεφίληκε. Euphemismus pro μισεῖ, coll. v. 29: Θεῶν πολέμιος, Τυφώς. Aesch. VII Theb. 517 (de Typhone in Hippomedontis clypeo): Ἀντίτυπον Διὸς ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας δαίμονος, ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς τε καὶ δαροβίοισι θεοῖσι. Idem Choeph. 627 Blomf.: Τὸ δυςφιλὲς θεοῖς. — γᾶν τε καὶ πόντον ἀμαιμάκετον.

Dæmones inprimis terrestres et maritimi. Nonn. Dionys. XI, 161: Ἀμαιμακέτοιο δὲ ταῦρον. De v. cfr. Schn. L. g. v. — αἰνᾷ Ταρτάρῳ. De Typhonis sedibus etc. videatur quoque Blomf. Glossar. Prom. Aesch. 359. — Τυφὼς ἑκατοντακάρανος. Opp. Hal. III, 22: Typho αἰθόμενος πυρὸς ὄμβροις Κρᾶθ' ἑκατὸν πέτρῃσι περιστυφελίζετο. Nonn. Dionys. II, 623: Σικελίη τρικάρηνος ὅλον Τυφῶνα δεχέσθω, Οἰκτρὰ κονιομένοις ἑκατὸν κομόωντα καρήνοις. Cf. quoque Aesch. Prom. 361. Blomf. — τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον. Homero referente Il. II, 780 sqq. *poenae causa* Arimis Ciliciæ positus est Typho. De Aetna ibi silentium. 4) Noster cum Aeschylo æquali (Prom. 359 sqq., coll. ibid. schol. v. 351) in Cilicia *olim nutritum, habitantem* et devictum facit, post Siciliâ *supplicii causa* tectum, sequente Nonno Dionysiorum libro secundo. Prius igitur Græcis Arimorum ignis innotuerat, postea multo major Aetnæ. Hinc paulatim sola Typhonis *patria* evasit Cilicia, *supplicii locus* Sicilia. Similiter in Caucasi quidem cavernis natum, pœnæ vera causa, quod Jovem illic impugnaverat, Serbonide lacu tectum esse narrat Apoll. Rh. Arg. II, 1210 sqq. Similia de Typhonis uxore Lycophro refert 1352. Cum his comparandus omnino memorabilis Apollodori locus de via fugientis Typhonis I, 6, 3. Ubi Heynius. Cilicem vero alibi No-

---

4) Homerus, Γαῖα δ', inquit, ὑπεστενάχιζε, Διῒ ὣς τερπικεραύνῳ Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ Εἰν 'Αρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. Apparet, quibusdam temporibus (ὅτε) Jovem *iratum* terram Cilicum (*Typhonis causa*) fulguribus incendere, quod ejusdem male afficiendi causa factum Gedikius frustra negat.

ster Typhonem vocat et Nonnus Dionys. I, 155. XXIV, 108. Denique Pindarica de prima Typh. sede respicit Tzetza ad Lyc. 825. — *πολυώνυμον*. Logographorum puto et poetarum beneficio. — *ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ὄχθαι.* Rectissime Gedikius: „Respicitur omnino h. l. ad omnem illum Italiæ tractum circa Cumas, ignibus subterraneis æstuantem." [5]) Dein e Strabone illustrat præpositionem *ὑπέρ*, me addente Apollod. I, 6, 3: *Τοῦτο δὲ* (mons Casius) *ὑπέρκειται Συρίας*. Strabo VI, 2, 8: *Ὑπέρκειται δ' ἡ Αἴτνη μᾶλλον μὲν τῆς κατὰ τὸν πορθμὸν καὶ τὴν Καταναίαν παραλίας, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος καὶ τὰς Λιπαραίων νήσους.* Neque aliter Böckhius, totius loci dictionem diligentius sanæ interpretationi applicans. *Ὑπὲρ* itaque nil aliud denotabit, quam quod tractus ille Cumis altior sit. Dein spectantibus e mari (quod vult Pindarus) a tergo Cumarum (ut plurimum) ista regio jacebat; Cumæque pro Italia laudantur ob Hieronis victoriam ibi nuper partam. Eaque ipsa audacis commenti causa de Typhone Sicilia Italiaque presso. Volebat *Italæ* Hieronis *Siculi* victoriæ præludere, quam

5) Breislakii Lehrbuch der Geologie. Uebers. v. Strombek. T. III. p. 185. not.: Zwischen Neapel und Cumae befindet sich eine grosse Gruppe vulcanischer Krater, von denen mehrere so nahe aneinander liegen, dafs man sie nicht als besonderen Vulcanen angehörig betrachten kann; es scheint vielmehr, dafs sie Einem Vulcane zukommen, der sich bald an einer, bald an der andern Stelle, stets aber in sehr wenig beträchtlichen Entfernungen einen Ausweg bahnte. Adde Eundem ibid. p. 431. not.

postea disertis verbis exprimit. — *ἁλιερκέες.* Schol. v. 34: *Ἤτοι αἱ τὴν ἅλα ἕρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἁλὸς αὐτῆς ἕρκος οὖσαι, διὰ τὸ μὴ συγχωρεῖν ἐπίπροσθεν φέρεσθαι τὰ κύματα.* Vide nos ad Olymp. VIII, 34. — *κίων δ' οὐρανία.* Aetna cœli columna, velut mons ille, quem Atlas deus sustinet Aesch. Prom. 356. Ubi Blomf. Glossar. Hebraica scite comparant Bachius et Gurlittius. Addo Nonn. Dionys. II, 260: *Καὶ αἰθερίης ἐπὶ γαῖαν Κίονος ἑλκομένης, φυγέτω δεδονημένος Ἄτλας.* — *συνέχει,* *Continet, constringit,* s. ipsum, s. pectus illius. Hoc repetitur v. 53 (*δέδεται*). — *πάντες.* Hyperbole scholiastæ videtur ad v. 38. Sed consulendi interprr., inprimis Gedikius, afferens Brydonii itinerarium. Addo Sen. epist. LXXIX: „Quantum ab ipso ore montis (Aetnæ) nives absint, quas ne æstas quidem solvit: adeo tutæ sunt ab igne vicino." De ipso montis cacumine v. Strab. deinde cit. — *χιόνος τιθήνα.* *Nivis nutrix.* Eurip. Phön. 814. Pors.: *Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών: Dianæ ocellus Cithæron mons, nivis nutritor.* Ubi (coll. schol.) vix bonum *χιονότροφον* (*nive nutritus*). Idem Hel. 1314. Matth.: *Χιονοθρέμμονας Ἰδαιᾶν Νυμφᾶν σκοπιάς, nivis nutrices Nympharum speculas.* Apoll. Rh. Argon. IV, 965: *Θρινακίης λειμῶνα, βοῶν τροφὸν Ἠελίοιο.* Postremo nox est astrorum *τροφὸς* Eurip. El. 54. — *ὀξείας.* Schol. v. 38: *Παρὰ τὴν ψυχρότητα, ὅτι οἱ ἐφαπτόμενοι ὅμοιόν τι πάσχουσι τοῖς κεντουμένοις.* — *ἐρεύγονται.* De aqua usitatum. Apollon. Rh. Arg. II, 366: *Ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο Δεινὸν ἐρεύγονται.* 744: *Ὅστε* (Acheron) *διὲξ ἄκρης ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων.* IV, 789: *Χάρυβδιν Δεινὸν ἐρευγομένην.* 955: *Ἐρευγόμενον ζέεν ὕδωρ.* Anthol. Palat. XIV, cxxxiii, 5 (Metrodorus):

Ὕδωρ ἀπερεύγεται. Adde scholl. antiqu. Hom. Odyss. V, 438. p. 215. 574. Buttm. — ἀπλάτου πυρός. Schol. v. 38. 41: Ἀπροςπελάστου. Fragm. epin. v. (Heyne III, 17): Ἄπλατον Τυφῶνα. Opp. Hal. V, 98. 317: Ἀπλάτων μελέων. Manetho IV, 73 (Dorv. ad Charit. p. 563. Lips.): Δόξης ἀπλάτου κοσμήτορα κόμπον. Ubi ἀπλέτου leges, coll. Isthm. IV, 17: Ἀπλέτου δόξας. Adeundi de hac voce Elmsl. ad Eurip. Med. 149. et Blomf. Glossar. Aesch. Prom. 397. Ad rem v. Strabo VI, 2, 8. — ἁγνόταται παγαί. Aesch. Prom. 443. Blomf.: Παγαί θ' ἁγνορύτων ποταμῶν, *fontes limpide, pure fluentium fluviorum*, quod nulla alia res admixta est. Eadem s. passiva vocis significatio semper apud Nostrum obtinet, neque est omnino, quod nec huic loco applicetur, nec Eurip. El. 816: Ἁγνὸν πῦρ. Activam minus simpliciter eligit schol. v. 41: Ἁγνότατον τὸ πῦρ φησιν, ὅτι ἁγνιστικόν ἐστιν, ἢ καὶ παρὰ τὸ θεῖον τὸ αὐτόθι γιγνόμενον, ᾧ καθαίρομεν. Böckhius: „Ἁγν. sunt π., quia ignis castus, quippe ut sulphur in lustrationibus operam præstans." Similiter Heynius. — μυχῶν. *Recessibus, cavernis*. Callim. Del. 142: Αἰτναίου ὄρους μύχα πάντα. Deinde Böckhius πυρὸς παγὰς a ποταμοῖς ita distinguit, ut sint παγαὶ *flumina liquefacta saxi*, quam *lavam* dicunt, ποταμοὶ *fluvii in Aetna ipsa conditi*. Eam rem invertent, quibus anxie verba rimari volupe est. Sunt enim *fontes* terra conditi, *fluvii* ὕπαιθροι. Verum his non opus. Poeta primo (τᾶς — παγαὶ) generaliter temporisque non habita ratione Aetnæ eruptionem insolitam commemorat, in qua ignitæ istius materiei primæ partes; deinde (ποταμοὶ — πατάγῳ) tempora distinguit. Primo describitur incendium diurnum, deinde nocturnum.

In istâ *ποταμῶν* nomine repetit *παγὰς πυρός*, suntque *ποτ.* eadem *lava* de monte decurrens, quæ interdiu solis luce obstante procul spectantibus non alia re significatur, quam fumo ignito, *fluminis* instar (*ῥόον*) per solum currente, lavæque fluidæ viam monstrante. In nocturni incendii descriptione lava bis jam posita non repetitur, quamquam fluvii hujus ignei spectaculum tum maxime magnificum est. Substituitur alia eruptionis pars *singularis*, saxa igne rubentia, quæ miro vel sibilo vel fragore in vastam aëris altitudinem interno spiritu projici constat, non lavæ mixta in terram vel mare defluere. 6) Erunt itaque, ut ad singula deflectamus, *παγαὶ* ille quidem ignis fluidus, quam lavam vocant; ejusdem vero conditionis erunt *ποταμοί*, quibus non obscure respondet *φοιν. κυλ. φλόξ*, non in monte condita, sed rubicunda e monte provoluta, ignique vulgari similis. Aeschylus quoque Prom. 376. Aetnæ *lavam*, qua Siciliæ campi aliquando lædendi sint, *ποταμοὺς* vocat. Nimirum in defluendo materia illa ignita in fluvios dispescitur, coll. Breislak. l. c. T. III. p. 186 sq. Vides, ad unum omnia in h. loco ita esse comparata, ut *oculis* nostris offerantur, non *cogitationi*. Postremo Strabo quidem VI, 2, 8. interdiu *καπνῷ καὶ ἀχλύϊ* teneri Aetnam dicit. Sed hic scriptor de statu montis vulgari loquitur, noster de insolito, licet eum ut vulgarem depingens. —

---

6) Cfr., si tanti est, Strabonem VI, 2, 8. Tübinger Morgenblatt 1824. p. 765. b. Breislak. l. c. T. III. p. 117. 18: „Diese aus glühenden Steinen bestehenden Auswürfe leuchten während der Nacht; und diefs hat eben zu der gemeinen Meinung Veranlassung gegeben, dafs aus dem Munde des Kraters Flammen emporsteigen."

ῥόον καπνοῦ αἴθων'. Pro *ῥ. κ. αἴθωνος.* Eundem fumum habet Aesch. VII Theb. 489. Blomf.: *Τυφὼν (Τυφῶν') ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν.* De eadem re Nonn. Dionys. I, 303: *Αἴθοπι καπνῷ.* Achilles Tat. IV, 2: *Πυρώδη καπνόν.* Ubi Jacobs. p. 692 sq. Est fumi *igniti* vel *fervidi* fluentum. Quare interdiu tantum fumus appareat, in aprico est, coll. interprr. Addo Aesch. modo cit et Senecæ de statu Aetnæ vulgari agentis epistolam LXXIX: *Fumo quoque* (Aetnæ) *per diem segniore.* Deinde schol. v. 41: *Οἱ δὲ ποταμοὶ τοῦ πυρὸς ἐν μὲν ἡμέρᾳ ῥοῦν καὶ φθορὰν προχέουσι καπνοῦ αἴθωνα.* Ubi rescribe *φοράν,* monente Boissonadio ad Eunap. T. I. p. 594., coll. Eod. p. 361 sq. — Saxorum ejectionem paulo aliter narrat Strabo VI, 2, 8. — *φλόξ* mera mihi *flamma* exsurgens est, non simul fluidum illud ignitum, quod, si Aetnam spectas, raro ex ipso cratere exundat, sed latera exedit, ibique per fissuras prorumpit, coll. Spallanzanio apud Scipionem Breislak: Lehrbuch der Geologie, übers. v. Strombeck. T. III. p. 183 sq. Deinde *κυλινδομένα* (per aëres) aut erit passivum, aut medium pro activo, coll. schol. v. 41: *Εἰςκυλίει.* Ita propius jungetur cum *φερ.* Ultimam rationem Tzetza sequitur ad Lycophr. 177. Müll. p. 453., Pindarum puto respiciens: ... *ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ Σικελίᾳ, ἡμέρᾳ μὲν καπνὸς φαίνεται, κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς πῦρ, τὰς τοῦ ὄρους πέτρας ῥηγνύον καὶ κυλίον εἰς θάλασσαν.* — *πόντου πλάκα.* Petitus ex agricultura color. Eurip. Fragm. Palam. II: *Ποντίας ὑπὲρ πλακός.* Idem Phaeth. 65. Herm.: *Ὠκεανοῦ πεδίων οἰκήτορες.* Chörilus p. 189. Näk.: *Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην.* Callim. (Ern.)

Fragm. CCCCXXXVI: Ἀρότας κύματος Ἀονίου. Nonn. Dionys. III, 9: Ὑδρηλὰς αὔλακας Ἴστρου. Opp. Hal. II, 186: Βυθίας πλάκας. IV, 516: Ποσειδάωνος ἐνὶ κλήροισι. Anthol. Palat. T. II. p. 847. Epigr. CCLXXXIII, 5: Αἰγαίην πόντου πλάκα. Ead. Anth. IX, CCXLII, 3 (Antiphilus Byzantinus): Πόντου ἀροτρευτῆρ ἐπιδέξιος. Alia v. apud Bach. l. c. in Addend., Schneid. L. gr. v. πλάξ. Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. VI. p. 180. Spanhem. ad Call. Dian. 13. Lexx. latt. vv. *campus* et *verro*. — σὺν πατάγῳ. *Cum sonitu*. Qui noctu vel major est, quam interdiu, vel aures tum magis afficit. V. de hac re disputantes Aristot. Problemm. XI, 5 (Opp. ed. Pac. II, 901). Humboldt. Reise in die æquin. Gegend. T. IV. p. 60 sqq.. De sono talium montium subterraneo v. Breislak. l. c. T. III. p. 181. — Ἀφαίστοιο κρουνούς. Idem, quod dixerat supra πυρὸς παγάς, ποταμούς. Ἀφ. vero pro igne, ut Pyth. III, 70. — ἑρπετόν. *Animal*, ut fragm. epin. II. canis dicitur ἑρπετόν. Esse quidem h. l. *animal anguinum* potest, nec tamen debet. — τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι. Eurip. Jon. 1142. Matth.: Θαῦματ' ἀνθρώποις ὁρᾶν. Plura dedit Heynius. — θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι. Marini Proclus c. 29. Boiss.: Θαῦμα ἀκοῦσαι; coll. Boiss. ad Aristænetum p. 438. Ceterum vv. ὁρᾶν et ἀκούειν frequenter opponuntur. Aesch. Pers. 215: Ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἐστ' ἰδεῖν, Ὑμῖν δ' ἀκούειν. Ubi Blomf. affert Soph. Oed. T. 1169. Ejusdem sententiæ Orph. Argon. 906. Herm.: Δεινὴν τ' ἀνθρώποισιν ἰδεῖν, δεινὴν τ' ἐσακοῦσαι. Alia suppeditat Boissonadius ad Eunap. T. I. p. 204. Jam θαῦμα παριόντων ἀκοῦσαι erit pro θαῦμα ἀκοῦσαι παριοῦσι. Hique extremi

ab iis non different, qui spectare et audire dicuntur. *Praetereuntium non visum solum* (quamquam hunc maxime), *sed etiam auditum mirifice spectaculum illud afficit.* — Deinde punctum pro commate post ἀκοῦσαι jam habet Romana. Secuti recentiorum haud pauci, quum neque videri, neque audiri possint ea, quæ sequuntur a voce οἷον. Audio. Nihilominus comma tenendum. Aliud enim miraculum Typhonis fluvios ignitos in lucem emittentis, aliud sub Aetna cubantis. Illud visui audituique offertur, hoc imaginationi. Hinc duplex appositum (τέρας — ἀκοῦσαι) antecedentia totum spectat, sequentia ex parte, habita simplicis et indistincti miraculi ratione. Aliter, sc. audientibus videntibusque mirificus fuit Typho ignes emittens, aliter sub Aetna jacens, sc. cogitantibus. — οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς καὶ πέδῳ. Unice vera schol. v. 52. expositio: Ὑπόκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸν νῶτον, ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἡ Αἴτνη, ὥσπερ δεσμὸς καὶ σχοινίον ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα. Ornate κορυφαὶ dicuntur μελάμφυλλοι, pro Aetna ipsa. Nam vertices montis (quod P. quoque scire poterat) non sunt μελάμφυλλοι, coll. Strabone VI, 2, 8: Ἔστι δὲ ψιλὰ τὰ ἄνω χωρία καὶ τεφρώδη καὶ χιόνος μεστὰ τοῦ χειμῶνος· τὰ κάτω δὲ δρυμοῖς καὶ φυτείαις διείληπται. Summa autem infimis (πέδῳ) opponere graphice volebat; hinc parti montis tribuit, quod alius partis erat, sc. inferioris. Similiter naturæ adversatur Virgil. Atlantem describens Aen. IV, 249 sq. Ipsa quoque terra μελάμφυλλος dicitur Soph. Oed. C. 483. Herm. Ubi præter Elmsleium conf. Reisigius Enarratione p. LXXXII. Oraculum schol. Eurip. Phön. 412. Valck.: Μελαμφύλλῳ χθονὶ ῥέζειν Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. Cf. ibi

Valck. De causa coloris schol. v. 52: *Τοῖς πολυδένδροις. ἡ γὰρ τῶν δένδρων πυκνότης βαθεῖαν ἀπεργάζεται τὴν ὕλην.* Inchoatam a Græco expositionem ego absolvam. Silvæ *πυκναὶ* procul adspicientibus nigræ per se videntur, quod ipsum cadit cum in Aetnæ prædicatum Pindaricum, tum in terræ Sophocleum. Döderlinus (ad l. Soph. cit.) de *umbrosa* arborum densitate cogitat, adstipulantibus istius loci interprr. — *στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.* Lycophr. 689: Sicilia *Τυφῶνος ἄγριον δέμας φλογμῷ ζέουσα.* Similiter Euphorio (Meineke p. 132) Aetnam *ἐναύλιον* Asteropæi dicit. Nonn. Dionys. XIII, 320: *Τυφαονίης εὐνῆς* (Aetnæ).

V. 56—86.

Sequuntur preces ad Jovem et Apollinem. *Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν.* Schol. v. 56: *Ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε, καὶ τὰς τιμωρίας αὐτοῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβῳ διατεθεὶς πρὸς τὰ διηγήματα κατεύχεται τὸν Δία ἔχειν εὐμενῆ.* Ita se suumque carmen commendat Pindarus. Alii Hieronem subaudiunt, alii urbem, Böckhius poetam, chorum, Hieronem, urbem. De *εἴη* cum inf. v. Viger. p. 237. — *ἐφέπεις. Tenes, habes.* Anthol. Palat. IX, vii, 3 (Julius Polyænus): *Ζεῦ, Σχερίης ἐφέπων ἱερὸν πέδον.* Apoll. Rh. II, 384: *Οἰωνούς, οἳ . . ἐφέπουσι Νῆσον.* Infra (v. 97) simpliciter *ἐφ.* est *habere*. V. quoque ad Pyth. V, 10. — *μέτωπον.* Summus Siciliæ mons Aetna, hinc frons insulæ. Schol. v. 56: *Γαίας δὲ μέτωπον τὴν Αἴτνην μεταφορικῶς φησιν ἀπὸ τῶν ζώων, ἤτοι διὰ τὸ ἐπίσημον αὐτὴν εἶναι, ἢ διὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀνάβασιν.* Adde Bach. et nos ad Pyth. IV, 46. — *τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν πόλιν γείτονα.*

Genitivum ἐπωνύμιος cum cognatis regit. Isthm. VI, 77: Ὄρνιχος φανέντος ἐπώνυμον Αἴαντα. Fragm. epin. V, 1: Ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε. Ol. IX, 96: Μάτρωος ἰσώνυμον. Aesch. Prom. 875. Blomf.: Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων. Ubi Blomf. Well. Wunderl. Soph. Oed. T. 211: Τᾶςδ' ἐπώνυμον γᾶς (Bacchum). Dio Chrysost. Or. XXXV (Reiske T. II. p. 66): Τοὺς ἐπωνύμους τῶν δύο ἠπείρων. Adde indicem Euripidis Barnesianum v. ἐπώνυμος. Duplicem v. ἐπώνυμος potestatem illustrat Hemsterh. ad Lucian. Dialog. Mar. IX., referente Blomf. in Gloss. Aesch. Prom. 308. — Πυθιάδος δρόμῳ. Ol. I, 152: Ὀλυμπιάδων δρόμοις. V. quoque Addenda p. 480. fin. — ἀνέειπέ νιν ἀγγέλλων. Pyth. IX, 2: Ἀγγέλλων Τελεσικράτη γεγωνεῖν. Cf. Olymp. VII, 38. Dein ἀνειπεῖν per se erat *proclamare*, ut Pyth. X, 14. — καλλινίκου ἅρμασι. *Qui curru vicit*. Nem. X, 89: Δρόμῳ νικᾶσαι. — ναυσιφορήτοις rell. construe cum Böckhio. — In ἐοικότα sqq. Herm. lectionem sequor; Böckhiana minus placet, quod τυχεῖν apud P. nunquam est neutrale, neque Ol. VII, 48. neque Pyth. II, 170. — ἐν τελευτᾷ. Abesse quidem poterat juxta νόστου; sed ornate opponitur antecedenti ἀρχομένοις. — ὁ δὲ λόγος. Sc. οὗτος, quod melius abesse poterat, quam sequens ταύταις. V. Ol. II, 39. ibique nott. — ἐπί. *Cum*, vel *in*, vel *post*. Cfr. Matth. Gr. gr. maj. p. 859 sq. — δόξαν φέρει. *Opinionem, exspectationem fert, movet*. [7]) — στεφάνοισί νιν ἵπ-

7) Schol. v. 67: Οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἴτνην, ἐκ πρώτης ἀρξαμένην ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐπίδοξον εἶναι, ὑπολαμβάνω καὶ διηνεκῶς εὐπραγήσειν. Male Heynius comma posuit post ἀγῶσιν, omisit post εἶναι. Melius commata nobiscum pones, vel omit-

ποις τε, Hendiadys quibusdam videtur pro *coronis, virtute equorum partis.* Simile Fragm. inc. LXXXIX (Heyne III, 125, Böckh. II, 2, 675): Ἵππων τιμαὶ καὶ στέφανοι. — Δύκιε.. φιλέων. Cumulat Dei laudes et munera, quo promptior preces audiat. Deinde cultum Apollinis Catanæum testantur multi ejusdem urbis numi, quos v. Mionnet. Descript. T. I. p. 225 sq. Museum Wiczay T. I, p. 50. — ταῦτα.. εὔανδρόν τε χώραν. Sperat fore, ut novis victoriis urbs condecoretur, atque ipse iterum canendi occasionem nanciscatur. Utrumque voci ταῦτα inesse, nexus subsequentium verisimile facit, ubi σοφοὶ maxime poetæ sunt. Jam cum πόλιν εὔανδρον voci ταῦτα quodammodo opponatur, verbis πόλιν εὔανδρον universa urbis conditio Apollini commendatur. — μαχαναὶ (coll. Pyth. VIII, 107) sunt *omnis generis subsidia, unde bonus eventus sperari potest.* — βροτέαις ἀρεταῖς. *Mortalium virtutibus.* Pyth. III, 107: θναταῖς φρεσί. Fragm. inc. XCIX, 3 (Heyne III, 129): Βροτέᾳ φρενί, i. e. *suo mortalis ingenio.* Deinde noli ex seqq. petere ἔφυν; sed supple εἰσί, γίγνονται. — καὶ σοφοὶ.. ἔφυν. *Non tantum subsidia virtutum, sed hæ ipsæ* (quarum tres afferuntur) *diis debentur*, coll. Simon. Fragm. CCXXI (Gaisf. P. minn. gr. T. III, p. 207. Lips.), Menand. p. 306. Meineke. Bachius: „Cur illas forte poeta nominaverit, ex

---

tes cum Böckhio. Deinde Heynius ad vv. ἐκ πρώτης: „f. νίκης." Nihil mutandum. Est ἐκ πρ. idem quod ἀπὸ πρώτης, subintelligendo ὁρμῆς, ὥρας etc., de quo videndus omnino Schäferus ad Lamb. Bos. p. 914., coll. Schneid. L. gr. v. πρῶτος; respondetque ἐκ πρώτης ἀρξαμένην (die gleich zum erstenmal damit anfieng) pindarico πρῶτα.. ἀρχομένοις.

temporum, quibus degebat, rationibus exponendum est.“ Qui sint περίγλωσσοι, ex historia illorum temporum illustravit Böckhius. — ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον αἰνῆσαι μενοινῶν. Heynius: „A v. 82. novum sententiarum ordinem orditur Pindarus de laudibus Hieronis, quas v. 82—86 justas ac debitas esse ait, et deberi summas.“ De se loquitur Piudarus, ea sibi, Hieronis laudatori, applicans, quæ paulo ante generaliter ac sententiose de sapientia deorum dono pronuntiavit. *Confido, meam in rege praedicando sapientiam s. solertiam diis juvantibus eam fore, quae ultra verum decorumque non progrediatur.* Gurlittius: „Durch die Gnade des Phoibos siegte Hieron, durch dieselbe wird die Stadt noch oft mit Siegern prangen, und durch die Huld Desselben werde auch ich über alle den Hieron besingende Dichter siegen.“ — χαλκοπάραον ἄκονθ'. *Missile aheneis instructum genis.* Pyth. IV, 42: Ἄγκυραν χαλκόγενυν. De hac dictione cfr. interprr. ad Soph. El. 191. et nos ad Pyth. cit. — ὡσεί τ'. Est totius sententiæ hæc particula, qua utens ipse monstrat, impropriam esse hujus l. dictionem. Schol. v. 84: Τὸ ὑπέρβατον οὕτω· μὴ ὥσπερ χαλκοπάραον ἄκοντα παλάμᾳ δονέων ἀγῶνος ἔξω βαλεῖν. Ad sensum Idem v. 83: Κατὰ σκοπὸν προσδοκῶ βαλεῖν τοὺς ὕμνους, καὶ ἄξιον ὄντα τὸν Ἱέρωνα ἀνυμνεῖν. — ἀγῶνος ἔξω. *Extra scopum*, i. e. *praeter scopum*, quod est Olymp. XIII, 134. Ubi sermo de laudis *opportunitate*, h. l. de laudis *veritate*. Jam improprium v. ὑπερακοντίζειν usum bene illustrat Boisson. ad Maximi Planudis convers. gr. metam. Ov. p. 149. — μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους. Quod in jaculatore laudabatur, notari poterat in poeta. Jam δὲ est multis, quos novi, interpretibus *sed*,

potius. Falsum, si quid sentio. Quis enim sensui orationis rite studens illustrando dicet: *Spero, me non sagittam missurum extra scopum, sed longe ultra adversarios jaculaturum?* Immo scopum se assecuturum quidem spondet, nec tamen ultra jaculaturum. Mihi μακρὰ . . ἀντίους quaedam antecedentium illustratio esse videtur, *admixtâ* (ut mos apud P.) nova sententia de adversariis (*aemulis, poetis*, coll. Gedik. Bach.). Tum erit δὲ *et*, respondens literulae τ' v. 84.; unde non ὤσειτ' scripsi, sed ὤσει τ', coll. Viger. p. 520. eodemque p. 836. de δὲ post τε. Deinde μακρὰ mihi non est *longe*, sed *nimis longe*. Pyth. IV, 439: Μακρά μοι, νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν: *Nimis longum*. Ubi v. nott. Isthm. VI, 82: Ἐμοὶ δὲ μακρὸν (*nimis longum*), πάσας ἀγήσασθαι ἀρετάς; coll. μακραγορία Pyth. VIII, 41. Ejusdem generis Nem. X, 35: Βραχύ μοι στόμα, πάντ' ἀναγήσασθ'. Adde Romanorum illa *multus, longus*, rell. Jam vertes: *Spero, me nec sagittam missurum extra scopum, nec justo longius jaculantem adversarios praeteriturum*. Scilicet illa longior jaculatio videri poterat victoria de adversariis reportata, nec tamen erat.

V. 87—111.

Utinam felicitas regis in posterum solida sit atque ita comparata, ut possit aerumnarum oblivisci. Namque bellica quidem gloriâ potitus est cum suis, quali Graecorum nemo; verum ad eandem pervenit quasi alter Philoctetes. Ita deus favere illi pergat. Εἰ γάρ. *Utinam*. Nem. VII, 144. Adde Viger. p. 503. et Gurlitt. l. c. p. 10. — ὁ πᾶς χρόνος, scil. λοιπός. Ol. VI, 94: Χρόνῳ σύμπαντι: *Omni tempore (reliquo)*. Nem. I, 106: Τὸν

ἅπαντα χρόνον. Alibi apponit *λοιπός*, *ἔπειτα*, *ὕστερος*. — *οὕτω*. Schol. v. 87: *Ὡς* [*tam certo, quam..?*] *ἐγὼ τοὺς ἐναντίους νικῆσαι προςδοκῶ*. Vel repetitur *ταύταις ἐπὶ συντυχίαις* (v. 70). Olim ego ut Bachius: *Ut nunc*, coll. Viger. p. 438, X. Böckhius: *Sic ut precor*. Quocum cfr. Matth. Gr. gr. mai. p. 720. not., ubi diligentior rei disquisitio desideratur. Aliis placebit: *Ut urbem Aetnam*. Primo enim pro hac Pindarus preces fudit, nunc pro Hierone. Quæ interposita vides, ea *ὡς ἐν παρόδῳ* dicta videntur. — *ὄλβου καὶ κτεάνων δόσιν*. Schol. v. 87: *Τήν τε εὐδαιμονίαν καὶ τὸν πλοῦτον*. Est *κτεάνων δόσις* *bonorum portio*, i. e. *bona*, ut Pyth. X, 29: *Τῶν τερπνῶν δόσιν*. — *εὐθύνοι*. *Dirigat, rectâ deducat*, *εὐθύπομπος εἴη ὄλβου* Nem. II, 11. — *καμάτων*. *Laborum bellicorum* (quos *tulisse* v. 91 sq. dicitur) et *dolorum ex valetudine*. Pyth. II, 37. vides *πολεμίους καμάτους*; et h. carm. v. 151. devicti Medi *κάμον*. Recte vero scholl. morbi Hieronis admonent, quo inprimis ducit instituta cum Philoctete comparatio. Hieronem *δυσουρίᾳ* laborasse, testatur Aristoteles scholl. v. 89. et Pyth. III, 111., *λιθουρίᾳ* schol. nostri l. Scilicet *δυσουρία* ejus constare poterat *λιθουρίᾳ*, si spectes rationem, quæ intercedit inter *δυσ.* et *λιθ.* [8]) Deinde circa morbum regis variatur, de quo conf. schol. Pyth. III, 111. Gölleri Syracusæ p. 25. — *ἦ κεν ἀμμνάσειεν*. Egregie Hey-

8) De *δυσ.* et *λιθ.* v. quoque Herennius Philo Tarsensis apud Galenum De Compos. medicam. secundum loca L. IX. p. 297 (Sprengelii Pragm. Gesch. d. Arzneikunde Ed. III. T. II. p. 74): *Εἴτε δυσουρίᾳ ἴσχεται, εἴτε λίθῳ*. Adde Antonii Musae Brasavoli indicem in Galenum Juntarum v. Dysuria. Brandeis Wörterb. vv. Dysuria et Lithiasis. Obiter mo-

nius ad v. 91: „Quæ sequuntur [a v. 91] usque ad v. 108., subnata e memoratione ærumnarum, καμάτων, in parenthesi posita sunt; redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87—90. substiterat. Lux hinc toti loco affunditur." Quippe post ἦ κεν emphatice omissum γάρ; vel simpliciter confirmantur antecedentes κάματοι. Et primo loco exantlati remotiore tempore labores bellici memorantur (οἵαις . . . ἀγέρωχον), secundo (νῦν . . . μοιρίδιον ἦν) ii, quos nuper perpessus est, auctos etiam regis morbo. Jam ἄμμν. Pyth. IV, 97. ut alibi activam vim habet, quod h. l. durius videtur. Ita enim idem tempus, quod paulo ante ærumnarum memoriam deleturum dicitur, eandem hoc loco excitabit. 9) Quare cum aliis mihi pro medio est, repetito ex antecedentibus Hieronis subjecto. Contextum turbant, qui vertunt: *In memoriam nostram revocet (tempus)*, — οἵαις ἐν πολέμοισι μάχαις. *Quam gravibus bellorum pugnis*; scilicet quæ illud bellum antecedebant, quo Hiero Philoctetam referebat. Sig-

---

neo, repetitum a Sprengelio illius carminis versu altero falsum editionis Basil. εἰ μὴ pro εἰμί. Ibidem linea ultima pro οἳ Τρίκκης lege οἱ Τρίκκης: *Triccaei*.

9) Similiter laborat Böckhiana loci expositio: *Utinam futurum tempus omne Hieroni felicitatem praebeat et laborum oblivionem: tum [?] ei in memoriam revocabit, quomodo prœliis imperium sibi paraverit, quali unus homo nemo fruitur. Nunc quidem Philoctetem nobis refert* etc. Tacuit praeterea vir eximius, in sententiis ἦ κεν ... μοιρίδιον ἦν potissimum et primo loco positum esse laborem et aerumnam, *adjici* tantummodo et *subsequi* felicitatem et gloriam. Haec est utriusque sententiae ratio, quae parallelismo non admodum obscuro insignitur.

nificat pugnas Himerensem et Cumanam, quo ducunt quoque plurales. V. quæ deinde notantur. — *παρέμειν'*, *Sustinuit*, coll. ad Olymp. IX, 136. Aerumnam vides tertia vice expressam. — *εὑρίσκοντο.* In pugna Himerensi Hiero cum fratribus, in Cumana solus. Lectio *εὑρίσκοιτο* librariorum esse poterit, quibus pluralis *εὑρίσκοντο* pugnare videbatur cum singulari *παρέμειν'*. Qui *εὑρίσκοιτο* legunt, iis erit; *quoties adipiscebatur*. Quo quid frigidius? Noli vero juxta *εὑρίσκοντο* Siculos supplere. Obstat *πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον*; quod istos spectare non potest, sed Hieronem cum fratribus. Singuli opponuntur singulis. Dein qui plurali *εὑρίσκοντο* inessent, coætanei primo obtutu videbant. Jam *εὑρίσκεσθαι* (honori junctum) pro activo iterum habes Pyth. III, 196: *Κλέος εὑρέσθαι*. Activum eodem nexu Pyth. II, 116: *Ὅθεν* (e bello) *φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα δόξαν εὑρεῖν*. Ubi Heynius, Bekkeri Anecdd. gr. 95, 3: *Εὑρίσκειν τιμήν; ὡς κἂν τῇ συνηθείᾳ.* — *θεῶν παλάμαις.* Quorum adminiculo *χερσὶ βιαταὶ* nascuntur v. 81. Cum *deorum manibus* cf. Ol. X [XI], 25. Pyth. II, 71. Nem. X, 121. — *τιμάν*. *Honorem*, sc. *bellicum*, coll. Pyth. II, 116. Scholl. v. 91. 94. Heynius et Böckhius de imperio cogitant, quod simplicitati et contextui repugnat. Inclaruerant *bello*; quod quatenus ad imperium fecerit, hoc loco exponere non debebat Pindarus. Deinde *τιμὰ* e *contextu* solo apud Græcos *regnum* spectat, et Pyth. II, 109. est *τιμὰ regni, belli*, all. — *δρέπει.* Cf. Ol. I, 20. Schol. Nem. IX, 109: *Δόξαν εὐκλεῆ καρπωσάμενος*. Ad quem locum conf. Monkius in Eurip. Hippol. 434. Anthol. Palat. T. II. p. 731. Epigr. CCCXLV, 2 (Incertus): *Κύδεα δρεψάμενος.* — *πλούτου στεφάνωμα*

ἀγέρωχον. Honor corona opum dicitur, coll. v. 191: *Τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων· εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρα.* Nem. IX, 109: *Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται κῦδος, οὐκ ἔστι πόρσω θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.* — νῦν γε μάν. Memorantur, quæ nuperrime perpessus erat Hiero. Remotiores κάματοι, in antecedentibus laudati. Hanc ἀντιθέσεως speciem observarunt quoque Gedikius et Heynius. Voci μὰν respondet sequens δ'. Deinde νῦν temporis quidem præsentis est; sed adhibetur quoque præterito, sc. proxime præterito. V. Viger. p. 425 sq. Addo Isthm. I, 54: *Νῦν δ' αὖτις ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος συγγενὴς εὐαμερίας.* Cum futuro jungitur Pyth. IV, 88. — τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων ἐστρατεύθη. *Philoctetæ instar bellavit*, i. e. *ægrotus*. — σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. Anaxilaus Rheginus, Hieronis olim socer (scholl. v. 98. 112), Locros adortus, et ab Hierone impeditus. Hinc φίλος ejus Hiero recte dicitur. Jam si Böckhius hunc non ad Hieronem confugisse, sed ab eo impeditum esse contendit, et verum hoc est, nec Pindaro repugnans. Nec tamen, qui σαίνουσιν, eo ipso ad alios confugiunt. Dein ne tempora quidem rerum Sicularum prorsus adversantur, concedente Böckhio, quæstionum chronologicarum diligenti exactore. Idem Cumæos intelligit, qui legatis ad Hieronem missis auxilium ab eo impetrarunt Diod. XI, 51. Sed horum Hieronisque vel inimicitiam vel amicitiam (v. 98. φίλον) ego ignoro, multoque melius *unus* (*quem novimus*) *uni, rex regi* opponitur, Anaxilaus, cujus res iterum tangit Pyth. II, 34. Deinde primaria μεγαλάνορος significatio (*magnificus, magnanimus*), quam iterum habet Fragm.

inc. VII, 4 (Heyne III, 84 Böckh. II, 2, 669) non est quod h. l. deseratur. Eodemque sensu *μεγαλανορία* recurrit Nem. XI, 57., coll. *μεγάνωρ* Ol. I, 4. Postremo comparatio nōn ita urgenda erit, ut *auxilium petisse* uterque adversarius putandus sit. *Ad preces descendebant* et Græci Troiam obsidentes, et Hieronis adversarius. — *μίν*. Schol. v. 98: *Τὸν Ἱέρωνα*. Cf. quoque Gurlitt. l. c. p. 12. — *μεταμείβοντας*. *Arcessituros*. Præsens pro futuro, velut Ol. XIII, 82. ibique nott. P. IV, 188., coll. Böckh. nott. critt. Quod Hermannus legit (*μέτα λύσοντας*), id historiam corrumpit. Ut *se* miseria liberarent, non *Philoctetam*, venisse Græcos neminem latet. Et ægrotus (v. 107) Troiam Philoctetes petiit. V. omnino Gurlitt. l. c. p. 12. — *ἥρωας*. Media brevis. Anthol. Palat. T. II. p. 875. Epigr. CCCLXXVI, 4: *Ἥρωα τόνδε σέβειν Ἤνωγον, πόλεως φύλακον*. Ad quem l. cfr. Jacobs. ibid. T. III. p. 961., usum pindaricum non prætermittens. Eadem v. *ἡρωϊκὸς* quantitas, notante eodem ibid. T. III. p. 829. — *ἀντιθέους*. Pyth. IV, 102: *Ἥρωες ἀντίθεοι*. — *Ποίαντος υἱὸν τοξόταν*. Bene addit *sagittarium*. Venerant sagittarum Philoctetearum gratia. — *πόνους*. *Labores bellicos*. Isthm. VI, 79: *Ἐν πόνοις Ἐνυαλίου*. Adde Bach. l. c. p. 40. — *οὕτω*. *Ut praeterito tempore deus te juvit, ita futuro te juvet*. Juverat inprimis, quum Philoctetes alter bellaret. Unde Hieronis nomen exprimitur, Philoctetæ oppositum. [10] Optime Heynius: „Redit ad 88. 89." Nimirum respondet *θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι* remotis *εἰ γὰρ . . εὐθύνοι*. Nec est, quod *ὀρθωτὴρ* regis morbum, ærumnas etc. spectet. Est

10) Similiter ex praeteritis futura conjicit v. 79 sqq.

Nostro ὀρϑοῦν *magnum, nobilem facere* Nem. I, 21. Isthm. V, 62; quod non secus esse videtur Pyth. IV, 104. Adde Bach. l. c. p. 41. — ὧν ἔραται, καιρὸν διδούς. Fiebat Deus Hieronis ὀρϑωτήρ, si eorum, quæ appetebat, opportunitatem ei suppeditabat. Nem. VII, 84: *Μοῖρα καιρὸν ὄλβου δίδωσι.*

V. 112—136.

Precatur pro Dinomene, Hieronis filio Aetnæque rege, pro Aetnæis, Hierone. — *Μοῖσα, καὶ παρ' Δεινομένει.* Patre laudato, eodem consilio ad filium transit, Aetnæ regem, cujus urbis civem rex se proclamaverat. καὶ Hieronis laudem spectat. *Ut Hieronem prædicasti, sic jam filium quoque prædices.* Et Musa rogatur, velit *apud Dinomenem patris victoriam canere,* quod significabit: *Velis laudi Hieronis mentionem filii interere, s. a patre ad filium transire.* Tum sequitur ipsum Dinomenis præconium (ἄγ', ἔπειτα etc.). Quæ de hymno apud Dinomenem cantato schol. habet, mihi quoque absona videntur, neque adeo dictioni hujus loci inesse. Namque iterum habes iter poeticum, quod alibi illustravi. Cf. quoque v. 147 sqq. — χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νικαφορία πατέρος. Exponit, quare ita precetur Musam. Testatusque Dinomenes suum de Hieronis victoria *χάρμα* Paus. VI, 12., Olympiæ posito post mortem patris magnifico donario. — ἔπειτα. *Deinde.* I. e. *ita, ergo, his praemissis,* sc. *invocatâ jam Musa.* V. Voss. apud Gurlitt., et Viger. p. 397. ibique inprimis Herm. p. 783 sq. An significat Noster, exposita laude patris *sequi jam* filii mentionem? Quod probabile fit ex loco simillimo Isthm. VII, 27: *Κώμαζ'* ἔπειτ'

ἀρ' ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ καὶ Στρεψιάδᾳ. Ubi præcesserant Thebes heroinæ laudes. — Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον. Poeta cum choro, juvante Musa, Dinomenem se laudare profitetur. Pyth. IV, 52: Φιλίων ἐπέων. Notare videtur φιλ. Pindari Dinomenisque amicitiam, quæ inter P. et patrem quoque intercedebat, coll. Ol. I, 19: Φίλαν τράπεζαν. Scholiastæ v. 116. est φίλ. simpliciter pro προςφιλής. Adde Bachium l. c. p. 45. Deinde Aetnæ regem non esse posse Jovem, sed Dinomenem, bene vidit Böckhius, coll. scholl. Evertunt contextum, qui de Jove cogitant. Deumque ipsum contemtius tractat poeta, si hoc demum loco, et quidem inserta v. ἔπειτα, laudes illius ponit. Novæ urbis, quæ nomen antiquum brevi post repetiit, nummos refert Eckh. D. V. N. T. I. p. 190 sq. Museum Wiczay T. I. p. 47. Mionnet Descript. T. I. p. 209 sq. — θεοδμάτῳ ἐλευθερίᾳ. Fragm. inc. CXC. (Heyne III, 160, Böckh. II, 2, 647): Νόμων ἀκούοντες θεοδμάτων κέλαδον. Ubi Böckhius legit θεόδματον. Scite autem admonet P. Hieronem, deberi Aetnæis libertatem, forsan abstractam, vel minutam. Puto enim, ea conditione Peloponnesios saltem Catanam profectos, ut instituta patria retinerent. Sequitur enim θέλοντι δὲ etc., ubi δὲ non est *autem*, sed *nam*. Nimirum redditur antecedentium ratio, ubi Ὑλλίδος στάθμας νόμοι positi sunt pro *doriensibus*, coll. Heynio et Böckhio. De v. στάθμη v. Boissonadius ad Aristænetum p. 602 sq. 604. — ἔκτισσε. *Condidit*, i. e. *restituit*. Aetnæ κτίστωρ dicitur Hiero fragm. epin. I. — καὶ μάν. *Et sane*. Vig. p. 528. 839. Vides, Heraclidarum præcipuam haberi rationem, ut loco simillimo Pyth. V, 94 sqq. An est καὶ

μὰν pro simplici *καί*? Ut forsan Pyth. VI, 6. Nem. II, 19. — *ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες.* Lacedæmonii indistincte. Deinde accuratius exponitur, quinam fuerint, memoratis Amyclis. — *αἰεὶ μένειν.* Quod de Doriensibus prædicatur, fuit omnium, sc. constantia tenacitasque in servanda civitatis forma. Adeatur omnino Müllerus Doriens. II, 405. et alibi. Adde hujus libri p. 390. Deinde veterem lectionem (s. *Δωριῆς*, s. *Δωριῆς*, s. *Δωριεῖς*) non evertit alterum illud, quod habet Herm.: „*Δωριῆς* quum propter Atticam formam, tum magis propterea displicet, *quod ad illa, Παμφύλου καὶ Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι, referendum est, quæ et nimis remota sunt, neque isto additamento indigent.*" Quod erat potissimum, in fine posuit more aliorum suoque Pindarus, coll. inprimis Isthm. IV, 87—94. all. Distingue post *Αἰγιμιοῦ*, ut sit *Δωρ.* antecedentium appositum. *Utpote Dorienses.* I. e.: *Neque mira servandæ institutorum avitorum constantia; sunt enim ἔκγονοι illi Dorienses, qui non temere ab institutis vetustate sancitis recedunt.* Jam sequentia quoque melius cum antecedentibus cohærent, si veterem lectionem retinueris. Similiter Böckh. nott. critt. p. 439., qui tamen cum Herm. legit *Δωρίοις.* — *ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι.* Isthm. VII, 20: *Ἕλον δ' Ἀμύκλας.* *Ceperunt Dorienses cum Heraclidis.* In duas sententias dispescit, quod alius ita expressisset: *Dor. et Heracl., Amyclis potiti etc., veteribus institutis inhærent.* Ceterum eundem ordinem servat Max. Tyr. or. IV, 3 (Reiske T. I. p. 50): *Δωριεὺς καὶ Ἡρακλείδης.* Cur ex variis Laconicæ oppidis Amyclas nominet, causa latet. Schol. v. 125: *Κατέσχον τὴν Σπάρτην· ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικήν.* Similiter

militer Amyclæi pro Laconibus apud Lycophr. 559: Ἄγαλμα πήλας τῶν Ἀμυκλαίων τάφων. — Ubi Potterus Dionysium Periegetem addit, bis (213. 377) eadem voce eodem sensu utentem. Neque aliter apud Romanos, coll. Lexx. Et poterat is usus apud scriptores serioris ævi ideo ingruere, quod Amyclæ ante Doriensium incursionem princeps Achæorum urbs fuisse videantur, suspicante Müllero Orchom. p. 319., coll. Böckh. Explicc. p. 236. Et is quidem duce Müllero hanc urbem regionis olim principem pro regione ipsa positam statuit, quæ est schol. quoque modo cit. sententia, licet tacentis rationem probabilem, quare Amyclas nominet P., non Spartam. An erant plurimi Amyclæi inter Peloponnesios, qui (Diod. XI, 49) cum Syracusanis ab Hierone collecti Catanam restitutam incolebant? — De Amyclis videatur Müllerus Doriens. I, 91. all. — λευκοπώλων. *Albis equis vectorum*, ut nobiles et principes, coll. Böckh. ad Pyth. IV, 207. Explicc. p. 273. Iidem εὔιπποι Olymp. III, 70. Adde Bach. l. c. p. 47. — Τυνδαριδᾶν γείτονες. Bach. l. c.: „Tyndaridis, i. e. Castori et Polluci, qui Spartæ erant nati, Therapnis autem sepulti. V. Pyth. XI, 95.“ Addit Gedik. Isthm. I, 42., alia Böckhius. Recte omnino Tyndaridarum *cultus* Spartæ et Amyclis cogitatur. Hoc sensu Theognis (1087. Bekker.) eos Lacedæmone habitare dicit: *Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ Ναίετ'*. Et Therapnis quoque, ubi sepulti erant, colebantur. Schol. Isthm. I, 42: *Ἰστέον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν Θεράπναις τὸ ἱερόν ἐστι τῶν Διοσκούρων.* Deinde similiter defunctus heros Alcmæon Nostri *γείτων* dicitur Pyth. VIII, 82. Adde Nem. VII, 130 sq. Postremo testibus numis Dioscuri Catanæ quoque culti. Vi-

detur Museum. Wiczay T. I. p. 50. Mionnet Description T. I. p. 228. — ἀν. *Tyndaridarum*. Unde ἄνθησεν verus aoristus. Alii minus commode Dorienses repetunt. Castoris αἰχμὰν habes Isthm. V, 42. De constructione v. ἀν cum substantivis seqq. v. ad Ol. IX, 32. p. 365., ubi scribe *obest* pro *abest*. — κλέος αἰχμᾶς. *Gloria bellica*. Eurip. Suppl. 782. Matth.: Δορὸς τιμά. Bene addit Bach. Tyrtaeum III, 38. Ubi Klotzius nostrum locum allegat. — ἄνθησεν. Nem. IX, 93: Λέγεται μὰν Ἕκτορι μὲν κλέος ἀνθῆσαι.

V. 130—156.

Praebeas, Jupiter, Aetnaeis eandem institutorum firmitatem bellorumque vacationem. Jamque ultima occasionem Pindaro offerunt, gravissima proelia, quibus ab exterorum imperio Graeci se vindicarunt, juxta ponendi et celebrandi. Primo et ultimo loco ponit Hieronis fratrumque victorias, sc. significans, non deteriores eas reliquorum Graecorum victoriis esse. Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρ. In his τοι. antecedentia spectat, interpretante Heynio: *Jupiter perfector* (coll. Blomf. Glossar. Aesch. VII Theb. 111), *fac, ut Aetnaea civitas vere Doriensium institutis uti dicatur*. Böckhius: *Verus hic semper hominum de Aetna sermo esto, permanere reges et cives in Doricis institutis, similemque illam civitatem stabilitate, tranquillitate, fortitudine* (coll. scholl. v. 130) *Lacedaemoni esse*. Bene, si fortitudinem exceperis, quam Tyndaridarum esse, modo monuimus. Scholiastae v. 130. τοι. αἶ-

σα est *libertas*. Nec hoc recte. — De Amena, Catanæ fluvio, in scriptoribus numisque obvio, adeantur Heynius Böckhiusque. Addo Mionneti description des medaill. antiq. T. I. p. 228. 230. Museum Wiczay T. I. p. 50. Deinde objectum esse τ. αἶσαν, subjectum ἔτ. λόγ. ἀ., demonstravit Böckhius, præeuntibus Gedikio, Bachio, qui tamen sibi non constat, Heynio, qui in notis exegeticis verum auguratur, in criticis fluctuatur, Thierschio. *Fac, ut hanc sortem Aetnaeis verus Graecorum sermo adjudicet*, i. e. *ut vere narrari possit, esse hanc Aetnaeorum sortem*, sc. *servandorum institutorum constantiam ac fidem*.[11]) Præpositio autem διὰ diversas partes spectat, cives ac reges. — ἔτυμον λόγον. *Verum sermonem*. Stesichorus Fragm. V, 1 (Gaisf. P. m. g. T. III. p. 341. Lips.): Ἐτήτυμον λόγον. Nonn. Conv. Evang. Joh. VIII, 9. — ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν. Aetnæis regibusque (Hieroni Dinomenique), coll. Böckh. Explicc. p. 234. Cives, si vere Dorienses esse volebant, reverebantur reges suos atque instituta tuebantur, reges promissis stabant, quæ novæ civitatis institutionem spectare debebant. — σύν τοί τίν κεν. Dirimit particula præpositionem a casu, ut Ol. II, 164: Ἐπί τοι Ἀκράγαντι. all. — ἁγητὴρ ἀνὴρ υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος. Böckhius: γ' ἐπιτελλόμενος. Quod recte respuunt Hermannus, Ahlwardtius, Thierschius. Est enim sensus: *Hiero, tum quatenus ipse,*

---

11) Hermanno αἶσα subjectum est, diciturque sermonem hominum dijudicare. At sermo hominum h. l. jam est dijudicatus. Est enim ἔτυμος. Alio sensu eventus sermonem quendam διαδικάσαι dicitur Aesch. Choeph. 779 sqq.: Ζεῦ, δὸς τύχας διαδικάσαι πᾶν ἔπος. Ibi sermo nondum dijudicatus erat, i. e. nondum liquebat, an ἔτυμος esset, nec ne.

tum quatenus per filium Aetnaeis imperat. Inferior rex erat Dinomenes, superior Hiero. Schol. v. 134: *Ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας ὁ Ἱέρων.* Ita contextus turbatur. — *δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἁσυχίαν.* Consentire debebant Aetnæi tum cum regibus, tum inter se. Et hoc ultimum ideo potissimum, quod e diversis terris conflati erant, unde maxime discordiæ semina. Sed istam quietem *σύμφωνον*, i. e. ex concordia oriundam, non aliter, quam *γεραίρων δᾶμον*, efficere debebat Hiero, i. e. ut revereretur instituta civium antiquitus Doriensia, atque ipsis, cum in novam civitatem libere coirent, promissa. Nam vi quoque ac sævitia consensum quendam effici posse, constat. Liberis enim hominibus imperabat (*ἐλευθερίᾳ* v. 119). Hinc regibus deinde cives honorifice opponuntur v. 132., hoc loco *δᾶμος*. Qui *γεραίρ.* ad novas victorias trahunt, aliena ut alibi poetæ prudenti ingerunt. Postremo cum quiete h. l. interna s. domestica, cui deinde alia, sc. externa opponitur, cfr. Olymp. IV, 26. Fragm. inc. VII. — *ἅμερον ὄφρα κατ' οἶκον ἔχῃ.* Schol. v. 137: *Ἥσυχον καὶ εἰρηναῖον ἔχῃ τὸν οἶκον.* Jungit igitur *κατέχῃ*. *Patriam pacatam teneat*, i. e. *ibi se contineat*. Et patria dicitur pacata, pro *ἀλαλατῷ*. Aliis *ἅμερον* erit adverbium. Neque irritæ pii vatis preces. Namque longo demum tempore post (Olymp. XCII, 3. Diodor. XIII, 43) rebellarunt in Syracusas Carthaginienses. — *Φοίνιξ* pro *Φοινίκων*, coll. *Τυρσανῶν*. — *ἀλαλατός*. Tumultus bellicus personam induit (*ἰδὼν*), velut *ἀλαλὰ* Fragm. inc. XXXVI (Heyne III, 98 sq. Böckh. II, 2, 668): *Κλῦθ', Ἀλαλά, Πολέμου θύγατερ.* — *ναυσίστονον ὕβριν.* *Injuriam, qua illata naves quasi ingemiscebant*, i. e. *cla*-

dem navalem. — ἰδών. *Conspicatus.* An *respiciens*, et e contextu *recordans?* Cf. εἶδον Pyth. II, 98. — πρὸ Κύμας. *In conspectu C.* V. v. 150. Olymp. XIII, 78. Monumentum pugnæ (Hieronis galeam æream) egregie illustravit Böckh. Explicc. p. 225 sq. Adde Hermannum in Böttigeri Amalthea T. II. p. 231. — De οἷα v. Böckh. Explicc. p. 236. et has Dilucc. p. 14. — πάθον. *Carthaginienses et Etrusci* in prœlio Cumano. Excludendam Himerensem pugnam, totus loci habitus monstrat, coll. quoque schol. et Böckh. Expl. Deinde nec hoc ambiguum esse sinit locus Pindaricus (coll. scholl.), Carthaginienses et Etruscos, non hos solos cum Græcis conflixisse. Tacet quidem de ea re historia. Sed locus noster aperte narrationis speciem præ se fert. Nota deinde, satis magnifice Nostrum de Hierone loqui: Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. Non enim tantum conferre ad *Graeciae libertatem* ista pugna poterat, quantum Himerensis, coll. scholl. v. 146. 155. Nihil tamen obstat, quominus hæc loci pars latius pateat, quam antecedentia. Erit igitur generalis laus Hieronis, a quo non tantum Cumanos, sed etiam Siculos Locrosque servatos esse constat. Er, der Befreier Griechenlands von der Knechtschaft.[12]) — ἀρέομαι παρ' μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν μισθόν. Juxta ponit pugnas celeberrimas Græciæ sospitatrices, occasionem dantibus iis, quæ ultimo loco præmissa sunt. Tertia Gelonem cum fratribus nobilitavit. — ἀρέομαι, ut nunc recte legitur pro αἰρέομαι (de quarum vv. confusione videndus Elmsleius

---

12) Schol. v. 146: Κατακοῦσαι στόλον Καρχηδονίων πλέοντα ἐπὶ Σικελίαν. Repone κατακρῦσαι, monente Gedikio.

ad Eurip. Med. 825. Heracl. 505), est *tollam, auferam*. Proficiscendum igitur poetæ Salamina, unde Atheniensium gloriam asportet. Iter poeticum, de quo v. p. 241 sq. Non aliter Spartam deinde et Himeram fluvium petit. *Αἱρέομαι* erat *petam*, sensu a lectione nunc recepta parum diverso. Dein ἀρέομαι cum μισθὸν junctum vim suam vulgarem apertius habet, ut sit *tollendo nanciscar*, i. e. *nanciscar*, coll. Aesch. VII Theb. 304. Blomf.: *Ἄρνυσθε κῦδος τοῖςδε πολίταις. Gloriam paretis, his civibus conferendam*. Ubi Britannus confert Il. IV, 94. Usum homer. enotavit Damm. Lex. p. 197. Addo Apoll. Rh. IV, 205: *Μέγα κῦδος ἀρέσθαι*. Orph. Arg. 95. 96: *Ἀρέσθαι κλέος*. 455: *Κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι*. Quint. Smyrn. III, 269. V, 145: *Εὖχος ἀρέσθαι*. IX, 277: *Νίκην ἀρέσθαι*. Eodem sensu aor. I. apud Hom. aliosque. Nonn. Dion. XL, 217: *Ἠράμεθα μέγα κῦδος*. Quint. Smyrn. XIV, 117: *Ἠράμεθ' εὐρὺ Κῦδος*. Ipsumque μισθὸν ἄρηται habes Il. XII, 435., notante Heynio in notis criticis. Jam χάρις est Atheniensium pugna, unde χάρις (gloria) redundabat, ut Olymp. VIII, 75. Sequitur enim *ταῖσι Μ. κάμον*, quod χάριν et μάχαν respicit. Conf. quoque scholl. v. 147. Gedik. Bach. Aegre χάρις Atheniensium erit gratia, quam Pindaro habebant, quæque v. μισθὸν deinde exprimitur. *Victoria* enim memoranda erat, ut loco secundo ac tertio. Erit igitur sensus: *Ob Salaminiam pugnam Athenienses celebro, unde μισθὸν accipio*. Jam hic μισθὸς aut indistincte simpliciterque gratia erit ab Atheniensibus Pindaro habita, aut oblatum illi præmium et honor, cum in carmine quodam Athenas *Ἑλλάδος ἔρεισμα* dixisset Fragm. dithyr. X (Heyne III, 74 sq. Böckh. II, 2, 579 sq.). Et μισθὸν vocat Libanius

(Reiske III, 27, 10) honorem illum Pindaro ab Atheniensibus collatum. Utramlibet rationem sequaris, poeta populares ob mulctam ipsi, cum Athenienses laudasset, inflictam oblique perstringere mihi quidem videtur. Alii frigide χάριν et μισθὸν Atheniensium esse volunt: *gloriam Atheniensium, debitam illis mercedem.* Hermannus: *Pugnam Salaminiam præmium Hieroni tollam.* Quæ interpretatio nulli, quem novi, interpreti se probavit. — Deinde quare in pugna Salaminia primæ Atheniensium partes fuerint, explanent pro me eorundem legati Thucyd. I, 74: *Τρία τὰ ὠφελιμώτατα ἐς αὐτὸ παρεσχόμεθα, ἀριθμόν τε νεῶν πλεῖστον, καὶ ἄνδρα στρατηγὸν συνετώτατον, καὶ προθυμίαν ἀοκνοτάτην κ. τ. λ.* — *κάμον. Devicti sunt.* Cf. v. 56. Pyth. VIII, 68. — *τελέσαις.* Böckhius: „*Τελέσαις* non arbitror posse optativum esse: quodsi pro participio habebis, non poterit non *ἐρέων* scribi." Hermannus: „Nec *τελέσαις* participium mutari debet. Nam *δὲ* v. 152. tantum ad oppositionem locorum adhibuit. Facilius ad constructionem est, quod quibusdam in mentem venit, *ἐρέων*, sed neutiquam necessarium, orationemque reddit minus poeticam." Immo necessarium *ἐρέων*, si *τελέσαις* participium esse debet. Quis tunc enim tolerabit illud *ἐν . . . ἀγκυλότοξοι*? quod tum parentheticum erit, licet consilio poetæ obstante. Verum lectionis *ἐρέων* nullum in codd. vestigium. Optime igitur Heynius: „*Τελέσαις* non bene tentatur. Aut enim universe dixit secunda persona, pro *τελέσαι ἄν τις*, uti statim v. 157. *εἰ φθέγξαιο*, aut ut se ipsum alloquatur, ut sæpe facit. Durius esset referre ad *ἐρέω τελέσαις*." Adeatur quoque Bachius Thierschiusque. Jam *τελεῖν ὕμνον* est simpliciter *hymnum conficere.*

ut Pyth. II, 24. Gurlittio est *persolvas*, cujus interpretationis rationem non expositam video. V. schol. ad Pyth. II, 24. — τὰν ἐδέξαντ'. Tum revera nacti sunt (coll. Simonide schol. v, 155), tum meriti. — ἀμφ' ἀρετᾷ. *Ob virtutem*. Pyth. III, 114: Ἀμφ' ἀρετᾷ κελαδέων.

V. 157 — 195.

Poeta in antecedentibus brevitatem laudandi sectatus, audientium et nauseam et invidiam se vitasse confidit, coll. interprr. Quod simul significat, ordiri novam carminis partem et quidem extremam. Insunt præcepta tali poeta dignissima, cuivis regi saluberrima, Hieronis rebus aptissima. — καιρόν, sc. κατά (coll. schol. v. 157), quod exprimitur Isthm. II, 32. Fragm. scol. II (Heyne III, 22 sqq. Böckh. II, 2, 611 sqq. 673). Vel καιρὸν simpliciter pendet a φθ., ut sit *dicendo opportunitatem attingere*, coll. Nem. I, 28. Tum καιρὸν erit pro καίρια, coll. schol. v. 157. — φθέγξαιο. Se vel alium quemlibet laudatorem alloquitur. Illud præstat ob v. 154. — πολλῶν πείρατα. *Multorum extremitates*, i. e. *multa, quorum extremitates solae memorandae sunt*. Ut illud Virgil. Aen. I, 342: *Rerum fastigia*. An erit circumscriptio pro πολλά, coll. his Dilucc. p. 94. 458. et Pyth. IV, 391. Isthm. IV, 8? — συντανύσαις. Contraria locutio Pyth. IV, 230 (πᾶσαν . . τάνυεν). — μείων. Quibusdam mirifice est *minus*, hinc *non*, coll. Heyn. ad Olymp. I, 55. Bach. ad h. l. Verum sensus est: *Nemo quidem vituperio vacat, neque ideo poeta. Is vero ipse in minimam ejus partem incurret, si brevitati operam dederit*. V. p. 24. — μῶμος ἀνθρώπων. Aetnæorum, Syra-

cusanorum, postremo æmulorum Hieronis. Olymp. XI, 12: Ἐπιμομφὰν ἀνδρῶν. — Sequentia poetam (ἀπὸ . . ἐλπίδας) et Hieronem (ἀστῶν . . ἀλλοτρ.) spectant. Carmen justo longius audientium animos obtundit; laus quævis, inprimis longior, invidiam excitat, quæ omnino in liberis civitatibus singulos carpit, coll. Thiersch. Hinc Aetnæi quoque Hieroni licet εὐεργέτῃ invidere poterant. — ταχείας. *Celeres*, sc. *cupidas*, leidenschaftlich. Pyth. IV, 247: Θνατῶν φρένες ὠκύτεραι. Gedikius (coll. Bach.): *Ad finem quasi properantes* [*carminis?* Opponuntur enim carminis longitudo atque audientium studia brevitatem efflagitantium.]. Prius præfero. Mirifice schol. v. 157: Μικροψύχους. — ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις. Construe: Ἀκοὰ δὲ μάλ. βαρ. ἐπ' ἀλλ. ἐσλ. κρ. θυμὸν ἀστῶν. Tum erit ἀκοὰ objectum audiendi, s. fama, coll. 174. Parum differt, ἀκοὰ δ' ἀστῶν jungere; tum supplebis αὐτῶν post θυμόν. Prior sententia de hominibus generaliter egit, hæc de civibus. — ἐσλ. Iterum ἐσλὰ occurrunt Pyth. VIII, 103. in sententia victoriam spectante. — ἐπ' ἀλλ. Longius hæc sententiæ pars distat ab suo ἀκοά. Unde mutatio, pro ἐσλῶν ἀλλοτρίων ἀ., coll. Heynio. Gravare fama civium animos dicitur bonis alienis, pro *fama bonorum alienorum*. Jam quibus ἐσλ. ἀλλοτρ. sunt *peregrinorum* res faustæ, ut mentio fiat Hieronis non Aetnæi, sed Syracusani, vel potius Geloi, ii parum hoc laudatorem Pindarum decere ipsi concedent. Sunt ἀλλότριοι *alii* (*cives*, coll. schol. 162.), ut οἱ πέλας Aesch. Prom. 341. Blomf. Thucyd. I, 32., qui posterior alia quoque habet e poetis petita. Menandri Fragm. inc. CCXXVII. ed. Meineke. — βαρύνει.

Gravat, λυπεῖ. Nem. VII, 63. Fragm. inc. LIX, 4 (Heyne III, 110sq.). Eurip. Alc. 42. — ἀλλ' ὅμως. Ergo laborabat invidiâ civium Hiero. Et hinc sequentia præcepta suspendit, quæ justitiam, veritatem, munificentiam, cautelam ab avaritia spectant. *Ne invidia te ab omnis generis laudibus sectandis deterreat*. — καλά. Ol. I, 157. Hieronem ob καλῶν scientiam laudat, Pyth. V, 155. Arcesilaum ob studium καλῶν ἐπιχωρίων. — ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν. Linguam ut Olymp. VI, 142. telum esse, pronum, metaphora a ferro cudendo petita, coll. interprr. Videatur quoque Reisigius Enarrat. Soph. Oed. C. p. cxiii. Nova quædam præstant Lexx. latt. vv. *cudo, incus, procudo*. Addo Diomedem præfat. ad Athanasium (Gramm. lat. auct. ant. p. 274. ed. Putsch.): *Artem merae latinitatis puraeque eloquentiae magistram sub incude literaria dociliter producendo* [*procudendo*? Simili errore Lucret. V, 848., ubi ed. Creech. habet *producere*] *formatam humanae solertiae claritas expolivit*. Est igitur χαλκ. (procudere) idem quod *formare*, coll. Lexx. latt. v. *procudere*. Postremo γλῶσσα h. l. ut semper in P. *lingua*, non *sermo*. — εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται παρ' σέθεν. Schol. v. 169: *Λείπει ὁ γάρ*. Ut post πολλῶν. Jam de sensu metaphoræ videndus Gedikius: „Continuatur metaphora, ab incude repetita. *Αἰθύσσειν* enim est *fulgere* et *cum fulgore movere*. *Παραιθύσσειν* h. l. idem quod nostrum vorbeisprühen. Si vel *levissima scintilla temere emicuerit, magnum id habetur, quoniam a te venit*." Secuti reliqui interprr. Verum non video, quomodo in incude s. metaphorica s. propria vel vitari, vel improbari possint

scintillae, quae cudendo metallo emicant. Immo ramenta illa emicare debent, ut formetur aes. Hinc nova interpretandi via tentanda. *Παραιθύσσει* lingua. Ea velut Ol. IX, 64. Pyth. V, 78. emittitur jaculi instar, *φέρεται*. Ante vero formanda, et quidem, ne scopum praetervolet, in veritatis incude, i. e. *recte*, non *incurve*. Jam ad singula veniendum. Primo quidem *αἰθύσσειν* cum compositis *lucem* spectat, coll. Ol. XI, 88. Pyth. IV, 147. V, 14. et his Dilucc. p. 284., deinde vero *motum lucis instar*, i. e. *celerem*, coll. Olymp. VII, fin.: *Διαιθύσσουσιν αὖραι* (*celeriter feruntur aurae*), et his Dilucc. ibidem, nec non Schneid. L. gr. v. *παραιθύσσω*. Et hoc ultimum nostro verbo convenit. Dein in eodem potissimum est *παρά*, ac *φέρεται* idem quod *αἰθύσσει*. Postremo *φλαῦρόν τι* est adverbium, *παρ' σέθεν* vero ut in vulgari interpretatione emphatice pronuntiatur. *Linguam forma in veritatis incude, ut idonea evadat scopo figendo. Et hoc multo magis cordi esse tibi debet, quam aliis mortalibus. Es enim rex; cujus si lingua vel parumper scopum praetervolaverit, quasi magnum aliquid* *φέρεται*, *cum a te jacta sit*, i. e. *pro magno error habebitur, utpote a te profectus*. Schol. v. 169: *Φησὶ δέ, μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἁμαρτήματα, κἂν εὐτελῆ τυγχάνῃ.* — *φλαῦρον*. *Leviter, parumper*, coll. *μέγα*. Solon Stobaei floril. tit. IX. ed. Gaisf. T. I. p. 206. Lips.: *Ἀρχὴ . . φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ.* Soph. Oed. C. 388: *Γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον.* *Senem erigere facile est, neque arte et robore indiget.* Ubi gl. Vict. (p. 328. ed. Hell. et Död.) emendari poterit ex Eranio Philone deinde allato. Alibi *φλ.* est *malus*, coll. Hippocr. Aphor. VI, 54 (p. 106. ed. Berol.

1822): *Φλαῦρον τὸ σημήϊον καὶ θανατῶδες σφόδρα.* Eranius Philo ad calcem Ammonii ed. Valcken. T. I. p. 164. Lips.: *Φλαῦρον καὶ φαῦλον διαφέρει. Φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν καὶ κοῦφον κακόν· φαῦλον δὲ τὸ μέγα.* Ubi cfr. Valck. Adde Phot. Lex. ed. Pors. p. 410. Lips., Lobeck. ad Soph. Ai. 1310., Elmslei. ad Eurip. Med. 1071. — *πολλῶν.* Supple *γὰρ* ut antea. Redditur antecedentium ratio. *Multa gubernas.* Eurip. Med. 1382. Elmsl.: *Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ.* Locum Bachius quoque affert p. 66. ad illustrandum *ταμίας*, de quo v. nos p. 186. — *ἀμφοτέροις.* *Veris et falsis*, quem sensum præcedens metaphora satis aperte suppeditat. — *εὐανθεῖ.* *Pulchrae.* Isthm. V, 15: *Εὐανθεῖ ὄλβῳ.* — *ὀργᾷ.* *Menti.* V. interprr. et Blomf. Glossar. Aesch. Prom. 386. Sententiam repeti puto Pyth. II, 131. — *μὴ κάμνε λίαν δαπάναις.* Non alienum rebus Hieronis præceptum, qui avarus aliquando fuisse dicitur, coll. interprr. Idem vero indistincte in regibus notat Sophoclis Tiresias Antig. 1043: *Τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.* — *ἱστίον.* *Velum* sc. *liberalitatis*, qua absente haud leviter dehonestatur princeps. Jamblichus Stobæi (Floril. tit. XLIV. p. 315. Gesn.): *Ἄγαμαι δ' ἔγωγε καὶ τὴν μεγαλοφροσύνην καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐν ἅπασι τοῖς τῆς ἀρχῆς ἔργοις, καὶ διαφερόντως ἐν ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐεργεσίαις, ὅταν μήτε ἀκριβολογῶνται μήτε φείδωνταί τινος ἐν ταῖς δόσεσι, μήτε ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ ἴσα ἀντὶ ἴσων ἀντικαταλλάττωνται, εὐγενῶς τε [δὲ?] τὰς χάριτας ὀρέγωσι . . Τῶν χαρίτων γὰρ δὴ τοιοῦτον κόσμον στέφανον ἂν εἴποιμι τῆς ἀρχῆς.* — *ὦ φίλος.* Aesch. Prom. 559. Blomf.: *Ὦ φίλος.* Amicum dicit h. l. ut Olymp. I, 24; alium re-

gem Pyth. IV, 1. — εὐτραπέλοις. Pyth. IV, 185: *Οὔτ' ἔργον οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπών. Factum, dictum facile evertendum,* i. e. *vanum, futile,* coll. ibi schol. Similiter Nostrates: Einen Satz umstossen etc. Dicit quoque P. ὕμνον ὀρθοῦν, λόγον διορθοῦν, de quo v. nos p. 132. Utrumque eandem metaphoram spectat. Theognis 290. Bekker.: Ἡγέονται δ' ἐυτραπέλοισι νόμοις. *Imperium exercent leges dando, quæ pro arbitrio everti (mutari) possint.* Ubi vix bene Bekk. legit ἐκτρ., de qua v. vid. Böckh. nott. critt. p. 464. Schneid. L. g. v. ἐκτράπ.[13]) Et hæc passiva vocis significatio primitiva mihi videtur. Secuta activa (*facile se vertens, agilis*), primum, ut credo, apud Thucyd. II, 41., primo, ut fit, sensu bono (gewandt, liebenswürdig etc.), deinde malo (leichtfertig etc.) adhibita. De h. v. et derivatis v. præter Schneiderum L. g. et Böckh. nott. critt. l. c. inprimis Bekker. Anecdd. grr. 92, 6. Zonar. Lex. T. I. p. 903. 912. Ubi Tittmannus. De bona vocis vi est locus classicus apud Aristotelem Eth. IV, 8. Zell. Ubi editor T. 2. p. 157. Quocum conf. Ammonius I, 36. Lips.[14]) — κέρδεσσ'. *Lucro*. Nem. XI, 62: *Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν. Tenendus lucri modus.* Hes. opp. et d. 350. Gaisf.: *Μὴ κακὰ κερδαίνειν, κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄταισιν.* Poeta Diogenis L. IV, 66: *Τὰ πλέω κακὰ κέρδη ἔχοντα μολεῖν εἰς ᾅδην.* Ubi H. Steph. me-

13) De confusione vv. εὐτράπ., ἐκτράπ., ἐντράπ., quam in schol. Pyth. IV, 185. vides, cfr. quoque critt. ad Theogn. l. cit.

14) Voci εὐτράπελος opponitur δυστράπελος, cujus passivam vim habet Soph. Ai. 908. Ubi schol. Adde Zon. v. δυστράπ. T. I. p. 578. Tittm.

lius cogitasset de Hes. l. modo allato. Menandri Fragm. inc. XCVII (Meineke p. 227): *Τὰ μεγάλα κέρδη ῥαδίως ἢ πλουσίους Τοὺς παραβόλως πλέοντας ἢ νεκροὺς ποιεῖ.* Adde Gnomicorum sententias v. *κέρδος* (Gnomm. Brunck.). *Ne decipi te patiaris lucro facile evertendo*, i. e. *male fido*, *caduco*, *vano*. Non aliter Thierschius. Generaliter loquitur h. l. de *pecunia*, antea de *eroganda*. Jam sequentia non ultimum preceptum spectant, sed novum sententiarum ordinem inchoant. Atque hæc nostra interpretatio usu Pindari commendatur, alia non mediocriter contextu, ut sint *κέρδεα artes* (adulatorum).[15]) Heynius: „Noli te pati circumveniri fraudulentis adulatorum blanditiis, laudibus. Non adulatorum voces, sed gloria post mortem superstes declarat posteris, qualis aliquis fuerit." Similiter Gurlittius, all. — ὀπιθόμβροτον etc. *In omni vitæ tuae ratione noli aequalium judicia spectare, sed posterorum. Hi soli vere declarabunt, qualis fueris. Aequales adulando mentiri solent.* — ἀποιχομένων. *Mortuorum*. Cf. Pyth. III, 4. Adde Bach. l. c. p. 70. Abesse vox poterat, cum antecesserit

15) *Κέρδεα* Homero *artes* esse, nota res, coll. Damm. Lex. hom. p. 2759. Addo Theogn. 835 (Bekk.): *Ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις.* Opp. Cyn. III, 410: *Ἦ γάρ τοι κέρδεσσι κατέκταν διπλόα φῦλα.* IV, 6: *Κέρδεα αἰολόβουλα.* Nonn. Dionys. XXXVII, 185: *Ἵππια κέρδεα τέχνης.* Neque aliter nonnunquam singularis. Aesch. VII Theb. 433. Blomf.: *Καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται*: *Et huic arti alia ars nata, parata est*. Ubi non debebat Britannus turbas interpretandi movere Glossar. p. 132. Lips. Postremo observandum, nostratium quoque Vortheil duplicem lucri et artis significationem habere.

ὀπιϑόμβροτον. — *καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς.* Hos dativos, non ablativos esse, alii recte viderunt, coll. Gedik. Gurlitt. Böckh. *Historicis et poetis narrandam vitam praebet.* Pyth. IV, 119 (coll. Isthm. VIII, 130): Ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω. Ubi Heynius. VI, 14: Φάει δὲ πρόσωπον ἐν καϑαρῷ πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ λόγοισι ϑνατῶν εὔδοξον ἅρματι νίκαν Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ. Ubi Böckhius. Paulo aliter Nem. III, 18: Ἐγὼ δ' ἐκείνων τέ νιν (hymnum) ὀάροις λύρᾳ τε κοινάσομαι. Ubi Dissenius. Ad sententiam cfr. Nem. VI, 50: Παροιχομένων γὰρ ἀνέρων ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι τὰ καλά σφιν ἔργα ἐκόμισαν. De λογίοις v. omnino Creuz. histor. Kunst d. Griech. p. 176 sqq. Ubi iis, quæ de λογογράφοις collecta sunt, addo Plat. Phædr. c. 39. Ast.: Ἀϑάνατος γενέσϑαι λογογράφος ἐν πόλει. c. 47: Ἀνάγκην λογογραφικήν. Scholiastæ v. 181. (coll. Bach. l. c. p. 70.) λόγιοι sunt πεζογράφοι, ἀοιδοὶ vero ποιηταί. Idem λογογράφου apud Aristotelem (Rhetor. III, 12) sensus, monente Creuz. l. c. p. 180. — Sensum v. λόγος magis historicum quam poeticum monstrat Näkius ad Chör. p. 119 seq. — *μανύει. Indicat.* Breve υ verbum habet ut alibi apud P., longum μηνύεις Anthol. Pal. VII, 100, 3 (Plato) et μήνυσις Menandr. Sent. sing. v. 68. p. 338. Meineke. — *νηλέα νόον.* Jungere potes vel cum καυτῆρα vel cum Φαλ. An est distinguendum: Καυτῆρα, νηλέα. νόον? Amant sc. lyrici majores sententias in parva membra dispescere. — *ἐχϑρὰ κατέχει φάτις.* *Inimica* (Ol. II, 108: Ἐχϑρᾷ ἀνάγκᾳ) *tenet fama.* Ol. VII, 17: Ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαϑαί. Adde Gurlitt. l. c. p. 22. Anthol. Palat. ed. Jac. T. II. p. 843. Epigr. CCLXX, 11 (Incertus): Ὄφρα σε καὶ μετόπισϑεν ἔχοι

κλέος. Eurip. Dan. 54: Δανάην βάξις ἔχει. Alius generis est λόγος ἔχει με Eurip. Hec. 558. Matth., sc. *Habeo, quod dicam*. Locutionem λόγος κατέχει (*est fama*), sequ. acc. c. inf., illustrat Boisson. ad Aristæn. Epist. I, 10. Absolutum κατέχει δόξα habet schol. h. carm. v. 185. — οὐδέ μιν φόρμιγγὲς ὑπωρόφιαι κοινωνίαν μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέκονται. Quidam jungent: Φόρμιγγες ὀάροισι (suis vocibus) δέκονται (εἰς) κοιν. μαλθ. παίδων. Sed ὄαρος non est instrumentorum musicorum, sed hominum, de quo v. Spanhem. ad Callim. Pall. 66. Anthol. gr. Lips. T. XIII. p. 347. v. ὄαρος. Schneider. Lex. gr. eâd. v. Deinde Böckhius jungit κοινωνίαν ὀάροισι παίδων: *In consortium molle cum puerorum cantibus*. Similiter Gurlittius, qui tamen in nott. aliam viam ingreditur. Ita κοινωνία dativum regere videtur. Dices, dativum pendere ab universa sententia antecedente, ut dicitur εἰς ἔχθραν βαλεῖν τινι Aesch. Prom. 395 sq. Blomf.? Sed exspectatur duplex consortium, non simplex. Spanhemius l. c.: *In consortium suave, cum puerorum cantilenis*. Ita distinguitur κοιν. ab ὀάροις. Nec tamen dicitur, cujus sit illa κοινωνία. Gedikio et Thierschio est κοινωνία pro κοιν. δείπνου. Verum epulæ ab *hac* loci parte absunt. Gurlittius (in notis): „Κοινωνίαν für κοινωνὸς steht mit μιν in Apposition, und wird Dem abgesprochen, der nicht mit einen Gegenstand der angenehmen Gesänge und des sanften Spiels der Lyra ausmacht." Ad verum hoc accedit, nec tamen expositum vides, quomodo singulis loci partibus hæc interpretatio adaptari possit. Dein valde quidem arridet κοινωνίαν pro κοινωνόν. Sed desunt rei exempla. Hinc cum schol. v. 188. et rell. interprr.

supplen-

supplendum εἰς, quamquam vel hoc exemplis destitutum video. Jam erit κοινωνία lyrarum. *Neque eum lyræ domesticæ in molle suum consortium inter* (ἐν) *puerorum cantus (confabulationes) recipiunt.* Nem. III, 18. iterum habes lyram, quacum (et juvenum cantibus) aliquid communicatur, κοινοῦται. Ita enim isto loco: Ἐγὼ δ' ἐκείνων (*juvenum* v. 8) τέ μιν (carmen v. 18) ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι. Quem l. mihi indicavit Spanhem. l. c., licet male interpretans verba poetæ. Similiter h. l. P. dicere poterat: *In consortium suum* (lyrarum) *et canticorum puerilium*, quod utrumque musicam festivitatis constituit. Sed libere beneque (ad vitandos ultimo loco genitivos) παίδων, inquit, ὀάροισι. — τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων, εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρα. *Sola per se felicitas non sufficit, ut evadat finis bonorum. Accedere debet gloria. Quod nunc in Hieronem cadit, a poetis ob victoriam* etc. *cantatum. Idem vero operam det, ut post mortem quoque Crœsi instar canatur, quae vera immortalitas est.* Adde schol. v. 191. et Bachium l. c. p. 74. Ad sententiam facit v. 95 sqq. Bachiusque confert Isthm. V, 14—20. Idem in Solonis precibus ordo V, 3: Ὄλβον ἐμοὶ πρὸς θεῶν μακάρων δότε (Musæ), καὶ πρὸς ἁπάντων Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν. Deinde πρῶτον ἄθλον idem est quod πρώτη μοῖρα Soph. Oed. C. 140., ubi Döderl. — ἀμφοτέροις etc. *Qui in utramque sortem inciderit eamque nactus fuerit.* Copiose dictum pro simplici: *Qui utrumque nactus fuerit.* Alii ἕλῃ ad victoriam trahunt, obliti, hanc antecedentibus inesse.

[ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Β′]

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ.

V. 1—23.

Μεγαλοπόλιες ὦ Συράκοσαι. *Magnae Syracusae.* Pyth. VII, 1: *Μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι.* Eurip. Tro. 1282: *Ἁ μεγαλόπολις Τροία.* Anthol. Palat. T. II. p. 824 (Incertus): *Δῆμος μεγαλόπτολις.* Magnitudinem Syracusarum testatur Cic. Verr. II, 4, 52. 53: *Urbem Syracusas maximam esse Graecarum urbium pulcherrimamque, saepe audistis... Ea tanta est urbs, ut ex quatuor urbibus maximis constare dicatur.* Idem de rep. III, 31: *Urbs illa* (Syracusæ) *praeclara, quam ait Timaeus graecarum maximam, omnium autem esse pulcherrimam.* Addatur inprimis Gölleru s: De situ et origine Syracusarum pag. 37 — 41. — *τέμενος Ἄρεος.* *Fanum Martis.* Nonn. Dionys. XLI, 148: Beroe, *Ἄρεος αὐλή.* Hujus laudis rationem docte exposuit Böckhius. — *λιπαρᾶν Θηβᾶν.* Fragm. dithyr. IX (Heyne III, 73. Böckh. II, 2, 662): *Λιπαρᾶν Θηβᾶν.* Idem quod *πολύκλειτος.* Fragm. inc. LXXXVI (Heyne III,

123): *Πολύκλειτον Θήβαν.* Est apud Nostrum (coll. indicc.) et alibi urbium regionumque laus. Graviter vero Thebas Syracusis oppositas vides, quod tum quoque aptum videri poterit, quum carminis initio nihil inesse putaveris, quam Thebis afferri carmen. Florebant Thebæ antiquitatis laude (scholl. v. 6), Syracusæ præsentiæ temporisque proxime elapsi. De loco victoriæ acute disputat Böckhius. — *φέρων ἔρχομαι.* Significare vv. videntur non iter poeticum, sed veram carminis adportationem per eum factam, qui hæc dicit, s. Chorus sit, s. Pindarus. Bene tamen schol. v. 6: *Οὐκ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος εἰς τὰς Συρακούσας ἥκων ταῦτά φησιν· οὐ γὰρ ἀφῖκται πρὸς τὸν Ἱέρωνα· ἀλλ' ἡ ᾠδὴ ἐπιστολιμαία ἐστίν. ἤτοι οὖν ἐκ τοῦ διακομίσαντος τὴν ᾠδὴν πρὸς τὸν τύραννόν ἐστιν ὁ λόγος, ἢ ἐκ τοῦ χοροῦ· διὰ γὰρ χοροῦ ἔπεμπε τοὺς ἐπινίκους.* Cui Græcorum sententiæ favere puto versum 125 sq., ubi vocem *πέμπεται* melius præsens chorus suo nomine, quam Pindarus absens dicere videtur. Verisimile igitur, ex iisdem hominibus, qui pompam triumphalem constituebant, chorum constitisse, cui carminis nostri decantatio mandabatur. V. tamen ad v. 125. — *ἀγγελίαν.* *Carmen* victoriæ nuntius esse dicitur, non *is, qui haec dicit.* Hinc erit *ἀγγελία* latiore vi *praeconium victoriae,* coll. Nem. VI, 99: *Ἄγγελος ἔβαν. Laudator sum.* — *τετραορίας ἐλελίχθονος.* Quadriga terram pulsare dicitur, velut *Βάκχιος* (Bacchus, coll. Moschione Stob. Ecl. Phys. p. 145. Grot.) Soph. Ant. 153. — *ἐν ᾇ.* Præpositio omittitur in locis simillimis Ol. VIII, 26: *Κρατέων πάλᾳ.* Isthm. II, 21: *Ἱπποδρομίᾳ κρατέων.* — *ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις.* De hac activi *ἀναδέω* constructione videndus

Schneiderus L. g. v. Medium habet accusativum coronæ, coll. Schn. ibidem. Addo Anthol. Pal. T. II. p. 740 (Thomas Patricius): Ὅς τόσσους ἀνεδήσατο πρὶν στεφάνους. De Ortygia, Hieronis sede, v. ad Ol. VI. p. 231. Ibique erant Tyranni ἱπποτροφεῖα, monente schol. v. 9. — ποταμίας Ἀρτέμιδος. Schol. v. 12. de Diana Alpheoa cogitat, quem e recentibus quidam sectantur. An latius patet vox, coll. Horat. Od. I, 21, 5: (Dianam) *laetam fluviis?* Max. Tyr. Or. VIII, 1. Reiske: Ἱερὰ δὲ Ἀρτέμιδος πηγαὶ ναμάτων. Unde nymphæ fluviatiles illam comitabantur, de quo v. Spanh. ad Callim. Dian. 15. Fuitne D. ποτ. ob cervos suos ποταμηπόρους Opp. Cyn. II, 278? Causam prædicatorum similium aperire conatur Creuzerus Mythol. T. II. p. 182. 772. — ἇς οὐκ ἄτερ. *Cujus auxilio*. Pyth. V, 101: Οὐ θεῶν ἄτερ. *Non sine Dis*. Favit Hieroni ob insignem religionem in insula illi habitam, de qua v. Cic. Verr. II, 4, 53. Mercurii commemoratio latius patet. — ἀγαναῖσιν ἐν χερσίν. *Teneris manibus*. Victoriam *pullis equinis*, non *equis perfectis* partam fuisse, ex his verbis consequi aliquibus videtur. Sed ἀγαναῖσιν poterit animalium sexui (κείνας) ornate respondere; vel illi quadrigæ præ ceteris favebat Hiero.[1]) Oppositum nostræ dictioni Gedikius (Pind. pyth. Siegshymn. p. 70 sq.) putat Aeschyleum βαρείαις in sententia consimili, supplens χερσί. Ubi tamen alii ζεύγλαις etc. subintelligent. Aliis ἀγ. h. l. est *agilis* (behend, gelenkig), renitente vocis significatione, de qua v. Schn. L. gr. v. Bekker. Anecdd. grr.

---

1) Ex his si alterutrum elegeris, labefactabitur eorum opinio, qui ob h. dictionem neque de Pythia, neque de Olympia victoria cogitari posse statuunt. Alia v. ad vv. 39 sqq. p. 541 sqq.

335, 12 sq. — *ἐδάμασσε.* *Domuit (in concertando)*, i. e. *rexit*. De *erudiendis* jumentis cave cogites. Obstant sequentia, inprimis vv. ὀρσοτρίαιναν .. θεόν. — *ἐπί.* Schol. v. 16: Τὸ ἐπὶ τῷ τίθησι συναπτέον. — *χερὶ διδύμᾳ.* *Utraque manu.* Significatur Dianæ in ornandis animalibus studium et industria. — *ἐναγώνιος Ἑρμῆς.* V. ad Olymp. VI. p. 221. Adde schol. v. 18. et Nonn. Dionys. X, 337: Ἐναγώνιος Ἑρμῆς. — *αἰγλᾶντα κόσμον.* Ornamenta equestria, *phaleras*, quas expressas vides Orph. Argon. 587. Herm.: Χρυσείων φαλάρων πολυτεχνέα κόσμον. — In reliquis junge: Καταζ. σθ. ἵ. ἐν ξεστὸν δ. ἅ. τε π. Tum erit ἐν pro εἰς æolice, coll. schol. v. 21. et Heyne nott. critt. Vel ἐν erit *simul*, de quo adeundus Herm. ad Vig. p. 854. Vel junges ἐγκαταζευγνύῃ, ut sit ξεστὸν etc. pro εἰς, κατὰ ξ., quod placet scholiastæ v. 20. — *πεισιχάλινα* sunt ἅρματα ob equos *frenis obsequentes* (φιλήνιοι ἵπποι Aesch. Prom. 474. Blomf.). Affert Gedik. l. c. p. 72. Virg. Ge. I, 515: *Fertur equis auriga, neque audit currus habenas.* Ubi tamen currus a nostro ἅρμ. aliquantulum differt. — *σθένος ἵππιον.* V. ad Ol. VI. p. 194. — *Ὀρσοτρίαιναν.* *Qui tridentem quatit.* Böttigerus (Amalth. II, 312. not): *Erectorem tridentis.* De h. Neptuni epitheto (coll. Ol. VIII, 64.) similibusque videndi omnino Spanhem. ad Callim. Del. 31. et Böttig. l. c. p. 303—336., coll. censore Amaltheæ in Heidelberg. Ephemer. 1823. p. 1241 sqq. Eodem redit κυβερνητὴρ τριαίνης Nonn. Dionys. XXXVII, 344. XLII, 27. Neptunum invocat Hiero ob victoriam equestrem, veluti Pelops Ol. I, 119 sqq. Deorum antecedentium in quadriga regis interventus prosperum certaminis eventum spondet.

V. 24—38.

Exposita regis victoria P. ad aliam carminis partem progreditur, quæ laudem et admonitionem complectitur. Præit laus (sc. regis cum Cinyra Cyprio comparatio), succedit admonitio (vv. 39 sqq.), quam Ixionis exemplum suppeditat. — *εὐαχέα ὕμνον.* *Sonorum hymnum*. Eurip. Jon. 882. Matth.: *Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους.* Aliud *πολύφατος ὕμνος* Ol. I, 13. p. 10. — Cum *ἐτέλεσσεν* cfr. Pyth. I, 153. — *ἄποιν' ἀρετᾶς.* Schol. v. 24: *Ὄντα τὸν ὕμνον ἀμοιβὴν καὶ λύτρα τῆς ἀρετῆς.* Sententia apud P. trita. Cf. Nem. VII, 22: *Εἰ Μναμοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος εὕρῃ τις ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.* V. *ποινὴ* et similia illustrat Spanhem. ad Callim. Dian. 263. — *ἀμφὶ Κινύραν.* Laudatur Cinyras Cypriorum carminibus, quibus multifariam benefecit, de quo v. inprimis Gurlitt. (Pind. pyth. Siegsges. II. p. 7). Sensum vocis aperit Schwenck. Etymol. mythol. Andeutgg. p. 239., coll. Spanhemii annotatione docta ad Callim. Apoll. 20. — *Κυπρίων φᾶμαι.* *Cypriorum famae, voces, sermones, carmina*. Ol. VII, 18: *Φᾶμαι ἀγαθαί.* Pluralem vocis latinæ (*fama*) in prosa reprehendit Seneca Epist. CXIV. fin. Fueruntne istæ *φᾶμαι* carmina *Cypria*, an *threni* quidam in Adoniis istius insulæ? — *τὸν ἐφίλασ' Ἀπόλλων.* I. e. *Qui musica excelluit*. V. Gurlitt. l. c. p. 7. Fähse Pindaros Siegshymn. II, 237. Mülleri Doriens. I, 348. not. [2]) Hinc idem *μάντις* Clementi Alexandrino Strom. p. 333. Sylb. Ob deorum favorem iterum laudatur Nem. VIII, 30. Cinyram in majoribus Hieronis habitum,

---

2) Schol. v. 31. vix bene: "*Ὅτι ὑπὸ τῶν μουσικῶν ἐγκωμιαζόμενος (ἦν).* Neque aliter Thierschius.

refert schol. v. 27. Unde non incommodam Cinyræ mentionem ait Böckhius. De Apollinis amore, quî faciat ad res Hieronis, nihil apud interpretes. Voluit puto, ut Pyth. I., regem Cinyræ musici exemplo, quem deinde mitem vocat, ad humanitatem a studiis musicis proficiscentem clementiamque permovere. Postremo gloriam Cinyræ antiquam spectat Anthol. Pal. T. II. p. 639 (Apollonidas): *Θαύμασε τὸν Κινύραν ὁ πάλαι χρόνος.* Ad quem l. v. Jacobs. Anthol. gr. Lips. T. VIII. p. 353.— *προφρόνως. Studiose.* V. Nem. I, 50. Isthm. IV, 73. — *ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας.* Cui deæ templum extruxisse fertur, coll. interprr. Jam de industria dictum *mitem sacerdotem Veneris.* Spectant hæc Hieronis ingenium, a sævitia non alienum. Cum *κτίλος* (*cicur*, quæ verbi vis Fragm. inc. CLXXI., deinde *mansuetus*, coll. schol. v. 31. Schneideri L. g. v.) cfr. formulas Latinorum *cicur ingenium, cicur consilium.* Heynius mirifice distinguit *ἐφίλασ' Ἀπόλλων ἱερέα, κτίλον Ἀφροδίτας.* Similiter Gedikius. — *ἄγει δὲ χάρις φίλων ποίνιμος ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα.* In his tenendam Spigelii conjecturam *ποίνιμος* pro *ποί τινος*, persuadet quoque scholiastæ *ἀμειπτική*; ac dici *ποίνιμος Ἐρινύς, δίκη, λιθοκτονία, ποίνιμα πάθη*, refert Schneid. L. g. v. Ahlwardtii scriptio (*ποί τινος!*) paucis se probabit. Exclamatio enim h. l. posita frigere videtur. In singulis junge *φίλων ἀντὶ ἔργων*, non *χάρις φίλων* (quod fecit Thiersch.), ut *ἔργων* habeat epitheton. Sunt autem *φίλα ἔργα opera, quæ amicitiam, lætitiam* movent, coll. Ol. I, 136: *Πρᾶξιν φίλαν: eventum lætum.* Deinde alii jungent: *Χάρις ὀπιζομένα, ποίνιμος ἀντὶ ἔργων φίλων.* Alii: *Χάρις ποίνιμος* (coll. exempll. supra citt.), *ἀντὶ ἔργων φίλων*

ὀπιζομένα. Alii X. π. ἀ. ἕ. φ., ὀπιζομένα (*postero tempore habita*). — ἄγει. Scholl. v. 32. male supplent ἑαυτήν, vel ποιητήν (Pindarum). Melius subintelliges τοὺς ἀνθρώπους, ut locus sit sententiosus. Nec tamen spernendum, quod interprr. recc. habent: αὐτούς, sc. Κυπρίους. — *Quo* vero ducat χάρις s. homines s. Cyprios, tacet poeta. Dices: *Ad se*. Quocum conferes Nostratium illud: Anziehen, begeistern, coll. λαμβάνειν et αἱρεῖν p. 46. Addo Horat. Sat. II, 7, 102: *Ducor libo fumante*, ich werde von ihm *angezogen*. Alii ex antecedentibus supplebunt πρὸς τὸ κελαδεῖν. Cui interpretationi mirifice favet Pyth. VII, 11: Ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ νῖκαι etc. Ubi schol. ex præmissis supplet: Ἐπὶ τὸν ὕμνον. Quod expressum in loco Euripidis simillimo Phaeth. 44 (Herm.): Κῶμον δ' ὑμεναίων δεσποσύνων ἐμὲ καὶ τὸ δίκαιον ἄγει καὶ ἔρως ὑμνεῖν. — Post Ἀφρ. et ὀπιζ. puncta fige, non kola. Nec enim locus est vel parentheticus (adeoque ambiguus inter antecedd. et seqq.), vel sola sequentia spectans. Repetit ea, quæ de Cypriis Cinyram colentibus dicta sunt. — σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ, Ζεφυρία πρὸ δόμων Λοκρὶς παρθένος ἀπύει. Comparatur Hiero cum Cinyra, eumque in finem exemplum petitur e populo Siciliam adjacente, Locrensibus Epizephyriis, quibus Hiero periculum a Rheginis imminens averterat. Hos vero ideo electos puto, quod musicæ poeseosque studio florentes (Ol. X. XI), his ipsis, quibus pollebant, artibus Hieronem decorasse videntur. Opponuntur igitur Cypriorum et Locrensium carmina, ut Cinyras atque Hiero. Schol. v. 34: Ἀνυμνοῦσι μὲν τὸν Κινύραν οἱ Κύπριοι· σὲ δέ, ὦ Δεινομένειε παῖ Ἱέρων, αἱ Ἐπιζεφύριαι παρθένοι. His positis vide, quæ sit Böckhiano argumento fides, quò

suam de tempore locoque victoriæ regiæ suspicionem firmare conatur. Ita vir acutus in introductione: „Præterea nuperrime Hiero Locros Epizephyrios servaverat (v. 18—20); nam nisi recens admodum ea res fuisset, non ceteris rebus omnibus omissis de ea potissimum poeta dixisset. Quod quis enim dicat, Locricas res nunc a poeta prælatas esse, quod exemplo opus fuerit *gratorum hominum*; id verum quidem est: neque tamen hoc id exemplo Pindarus probaturus erat, si res fuisset diu ante gesta et jamjam obsoleta; erantque etiam alii, non soli Locrenses, ab Hierone servati, ut Cumæi (v. ad Pyth. I), quos gratos non fuisse nemo tradit. Itaque Locrenses nunc poeta elegit, quod eos Hiero nuper servaverat: Cumæis tum nondum auxilium tulerat." — πρὸ δόμων. *Exire possunt domibus suis, metu bellico liberatæ*. Schol. v. 34: Προελθοῦσαι τῶν οἴκων. Hoc melius, quam quod aliis videtur: *In viis locisque publicis*. — καμάτων ἐξ ἀμαχάνων. Simile ἄμαχον v. 139. Soph. El. 140: Ἀμήχανον ἄλγος. Archil. Fr. XIV, 1. Gaisf.: ἀμηχάνοισι κήδεσιν. — διὰ τεὰν δύναμιν. *Tua potestate intercedente*. Matth. Gr. gr. mai. p. 848. — δρακεῖσ' ἀσφαλές. Pro ἀσφάλειαν, ut dicitur ὁρᾷν ἀλκὰν etc. p. 371. Aut erit pro adverbio, coll. schol. v. 34: Στερεῶς, ἀσφαλῶς, ἀφόβως. Et infra v. 45: Σαφὲς pro σαφῶς. Postremo quare in loco pulcherrimo virgines P. elegerit, bene exposuit Böckhius.

V. 39—96.

Pii in beneficos Cyprii et Locrenses, impius Ixion, Junone tentata animum ingratum testatus. Deinde aliud Ixionis facinus (soceri cædes) annectitur, atque ille dupliciter impius (v. 55) dicitur. Hic est sententiarum ordo.

tenorque, non is, quem Böckhius statuit: „*Tres* ob causas Pindarum de Ixionis moribus disputare, primum ob *superbiam* Ixionis, a qua dehortari Hieronem velit: deinde ob *soceri necessitudine juncti cædem*: denique ob *connubium scelestum expetitum*, *animi sc. ingrati indicium*." Ex his prima causa nullibi satis apparet. Superbia enim v. 94 (ὑψιφρόνων τιν') obvia, si Ixionem spectat, ab ingrato ejus animo vix poterit discerni, cum hic ex isto quasi fonte manarit. Tertia autem, quam B. vocat, potissima est causa, cui secunda *accedit*, occasionem illâ suppeditante. Jam quare ad Ixionis res P. delatus sit, ingeniosissime quidem primus ex Hieronis historia suspicatur Böckhius, nec tamen e carminis ipsius loco aliquo adstruit: „Hieronem sc. eo tempore insidias struxisse fratri Polyzelo, ejusque conjugem concupisse. Ab utroque facinore ut regem deterreret, usum Ixionis exemplo." Maxime hoc ex iis probabile, quæ absolutâ Ixionis historia de Archilocho poeta eodem contextu subjungit: *Nolle se Archilochi instar in maledicentiæ crimen incurrere*. Quod quum *aequalium* aliquem non potuerit non spectare (æquales enim lacerabat Archilochus), quis commodius eligetur quam is, ad quem hoc carmen dirigitur, Hiero, quem alibi (Ol. I) Tantali exemplo ab ὕβρει avocat? V. quoque Böckh. Explicc. p. 247. Quamquam id nondum satis compertum habeo, quo tempore quoque consilio Ixionis historiam Hieronis rebus applicuerit. Böckhius: „Beneficia beneficiis remuneranda sunt; ita Cinyræ gratia habetur a Cypriis, tibi a Locrensibus; hoc tu quoque tene, Polyzelo gratias refer, et abstine te ab impiis conatibus." Verum ea molimina ita jam tum aliis innotuisse dubitabis; neque obstare quid vi-

deo, quominus post compositas res (sc. frustra Hiero laboraverat) regem poeta his fere verbis admonere potuerit: *Beneficia beneficiis remuneranda sunt; ita Cinyrae gratia habetur a Cypriis, tibi a Locrensibus. Hoc non in te cadit, impia molitum in eos, quos gratibus, non insidiis prosequi debebas. Verum, ne Ixionis instar puniaris, abstine jam ab istiusmodi facinoribus, quibusque gratias referre debes, iis referre ne detrectes.*

Ἰξίονα . . ἐν πτερόεντι τροχῷ κυλινδόμενον. Eurip. Herc. f. 1268: *Τὸν ἁρματήλατον Ἰξίον᾽ ἐν δεσμοῖσιν.* Nonn. Dionys. XXXV, 295: *Εἰς τροχὸν αὐτοκύλιστον, ὁμόδρομος οἷος ἀλήτης Τάνταλος ἠερόφοιτος ἢ Ἰξίων μεταναστης.* Rotae supplicium Graecis proprium illustrat. Elmenh. ad Appul. Metam. p. 188. Oudend., et Oudend. ad eund. p. 697., monente Jacobs. ad Ach. Tat. VI, 21. p. 875. Fuit servorum poena, coll. Elmenh. l. c. Captivi quoque ita nonnunquam puniti. Videatur Columnae Traj. tabula IX., monente Ginzrot: Die Wagen und Fahrwerke der Griechen und Römer. T. I. p. 88. Tenet ibi Dacus captivum Romanum rotae illigatum. Servilis quoque Promethei poena, sc. columnae alligati, Hes. theog. 522., coll. ibid. schol. Jam scriptores Latt. Ixionis rotam memorantes v. in LL. latt. v. rota. Ixionis rota est Baurio (Symbolik II, 2, 444. not.) *vigor animi humani indefessus.* Cum *ambitione* confert Dio Chrysost. Or. IV. p. 180. Reiske. Jam *τρόχος* scribendum sit an *τροχός*, de eo adi Elmsleium ad Eur. Med. 45 (p. 72. ed. Lips.). — *ἔμαθε δὲ σαφές.* Schol. v. 45: *Ὅτι δεῖ τὸν εὐεργέτην ἀνταμείβεσθαι.* Simplicius erit: *Gratiam habere.* — *παρὰ Κρονίδαις.* *Apud deos.* Pyth. V, 169: *Ὦ Κρονίδαι μάκαρες.* O

dii beati. Denominatio deorum a parte quadam (Cronidis sensu proprio) petita, qui reliquorum principatum tenuerunt. Quique h. l. Cronidæ dicuntur, iidem *ὀλύμπου σκοποὶ* dicuntur Ol. I, 85., qui locus nostræ sententiæ fere geminus est. Quod vero Böckhius de h. loci plurali præcipit, nec ab omni parte verum est (coll. ad Ol. IX. p. 352), et ab h. l. alienum. — *ἑλὼν βίοτον*. *Nactus vitam*. V. 54: *Ἕλε μόχθον*. Adi nos ad Ol. I, 89. p. 37. — *μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον*. *Magnam non sustinuit felicitatem*. Bene Heynius comparat Ol. I, 87 sq. Adde Pyth. V, 15. ibique notata. Jam cum *μ. ὄ.* compara Pyth. XI, 79: *Μακροτέρῳ ὄλβῳ*. — *τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον πολυγαθέες*. *Quam nactus Jupiter conjugem*. Cfr. Ol. I, 84. Eurip. Hel. 213: *Αἰὼν δυσαίων τίς ἔλαχεν*; Apoll. Rh. II, 258: *Ἠ μ' ἔλαχεν κήρ*. Anthol. Pal. ed. Jac. T. III. p. 968: *Σῶμα λαχοῦσα πέτρη*. Similiter *ἑλεῖν* Inc. Rhes. 732. Matth., nec non *ἔχειν* Eurip. El. 20. Cum *Διὸς εὐναὶ* cfr. Nonn. Dionys. III, 195. XXVII, 81: *Διὸς εὐναί*. — *ἀάταν ὑπεράφανον*. *Scelus ingens*. Sed Ol. I, 89. est *ἄταν ὑπέροπλον*, *miseriam ingentem*. — *ἐοικότ'*. *Digna, justa*. V. Boisson. ad Aristæn. Epist. I, 13. p. 430. — *ἐξαίρετον*. *Insignem*. Addit Böckh.: *Et solius Ixionis in pœnam excogitatum*. Sed v. *ἐξαίρ.* in indice. Pindarr. — *ἕλε μόχθον*. V. ad Ol. I, 89. p. 37. Gurlitt. l. c. p. 9. verbo *ἕλε* ad captationem Junonis s. Nepheles alludi putat, quod ob exempla p. 37. congesta non est verisimile. — *δύο δ' ἀμπλακίαι* (*flagitia*, coll. Isthm. VI, 43) *φερέπονοι τελέθοντι*. Sententiose inchoat Pindarus; in subsequentibus oratio ad Ixionem recurrit. - Eadem schol. v. 54. sententia: *Πόνον καὶ τιμωρίαν τοῖς ἁμαρτά-*

νουσιν ἐπιφέρουσαι. Alii juxta τελέϑ. supplent αὐτῷ; aliis τελέϑ. est pro imperfecto. — τὸ μέν, ὅτι. Respondet inconcinne ὅτι τε. V. Herm. ad Vig. p. 701. — ἐμφύλιον αἷμα. *Sanguinem domesticum*, i. e. *caedem dom.* Eurip. Suppl. 147: *Τυδεὺς μέν, αἷμα συγγενὲς φεύγων χϑονός.* Ubi Markl. conf. Eurip. Oen.: *Αἷμα συγγενὲς φυγὼν Τυδεὺς ᾤκησεν Ἄργος.* — οὐκ ἄτερ τέχνας. *Cum fraude*, coll. schol. v. 58. Unde atrocius delictum. Schol. cit.: *Τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν βόϑρον*, de quo v. schol. v. 39. — Jungendum utique ἐπέμιξε ϑνατοῖς, non suppleta vocula ἐν, recte vidit schol. v. 54: *Ἐνέμιξεν ἀνϑρώποις· οἷον πρῶτος τὸν ἐμφύλιον φόνον ἐν ἀνϑρώποις κατειργάσατο.* — μεγαλοκευϑέεσσιν ἔν ποτε ϑαλάμοις Διός. *In magnis Jovis cubilibus*, utpote regiis. Cf. Nem. I, 62: *Θαλάμου μυχὸν εὐρὺν*: *Alcmenae cubile.* — χρὴ δὲ καϑ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾷν (*respicere*, ut forsan Pyth. I, 140. ἰδών) μέτρον. Isthm. VI, 103: *Μέτρα γνώμᾳ διώκων.* Homeri et Hesiodi certamen (Hes. ed. Lösn. p. 485): *Κάλλιστον μὲν τῶν ἀγαϑῶν ἔσται μέτρον εἶναι Αὐτὸν ἑαυτῷ.* Bassus Anthol. Pal. X, CII, 4: *Καὶ μάλα μέτρον ἐγὼ τἄρκιον ἠσπασάμην.* V. quoque nott. ad Ol. XIII, 67. p. 453. Stob. floril. Tit. III. p. 44 sq. Gesn. Ceterum reassumit genus dicendi sententiosum, mox iterum (coll. v. 54) derelicturus. Aliis sequentia quoque (εὐναὶ .. ἔχοντ') sententiosa videbuntur. Tum articulus τὸν optime se habebit. Prius præfero. — ποτὶ καὶ τὸν ἴκοντ'. In his ποτὶ ἴκοντ' jungo cum Schmidio et Benedicto, ut sit pro ποϑίκοντα (προσίκοντα). Dein εὐνὰς παρ. ex antecedentibus repeto: *Venientem in cubilia illegitima.* Quod abesse poterat vel debebat [3]). Similes rei

3) An in hoc verbo (si ex antecedentibus nihil repetas) habes euphemisticam rei turpis significationem?

turpis formulæ Pyth. III, 176: *Ζεὺς πατὴρ ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.* Eurip. Herc. f. 780: *Διός, ὃς ἦλθεν ἐς εὐνὰς νύμφας τῆς Περσῆδος.* Nonn. Dion. VIII, 218: (*Ἄρης*) *ἐλθέτω ἐς σέο λέκτρα.* 248: (*Κρονίων*) *ἐλθέτω εἰς σέο λέκτρα.* Jam *καὶ* mihi minime vacat. Est enim (frustra puto renitente Gurlittio l. c. p. 10) i. q. *ut et alios quosdam*, alludendo ad eum, quem tangere poeta volebat, Hieronem, coll. Pyth. III, 97., ubi Aesculapius q u o q u e (quamquam *primus*) auro seductus esse dicitur. Hac posita particulæ *καὶ* vi, neque *τὸν* abundat. Vel respondet nostro d e n n a u c h. Alia vexatissimi loci tentamina v. apud Heynium in nott. critt., Böckhium (nott. critt. p. 445. Explicc. p. 246), Ahlwardtium, coll. Böckh. in Append. Explicc. p. 690. Si mutare velis, optimum sane Jacobsii *κοῖτον*, et Böckhii *ἰόντ'*. Denique *ἴκοντ'* ad herois nomen alludere suspicatur Welckerus in libro satis acuto: Die Aeschyl. Trilogie Prometheus p. 550. not. — Post *ἴκοντ'* kolon fige, post *ἀνὴρ* punctum. — *ν ε φ έ λ ᾳ.* Personam in seqq. induit ut apud mythogrr., coll. Nitsch. mythol. Wörterb. Ed. II. v. *Nephele.* — *ψ ε ῦ δ ο ς γ λ υ κ ύ.* Oxymori species, ut deinde *καλὸν πῆμα.* — *π ρ έ π ε ν.* Schol. v. 69: *Ὁμοία ἦν.* Id. v. 72: *Διὰ τὸ ὡμοιῶσθαι τῇ Ἥρᾳ.* Cf. Eurip. Alc. 1068. 1140. Monk., ibique interprr. Schneideri L. gr. v. *πρέπω.* — *ὑ π ε ρ ο χ ω τ ά τ ᾳ ο ὐ ρ α ν ι ᾶ ν.* *Præstantissimæ inter deas*, i. e. *reginæ.* Nem. I, 59: *Θεῶν βασίλεια*, Juno. — *Ζ η ν ὸ ς π α λ ά μ α ι.* Nem. X, 121: *Παλάμαις Διός.* — *κ α λ ὸ ν π ῆ μ α.* *Pulchrum malum.* Schol. v. 72: *Καὶ ἄξιον βλάβος, ὡς καὶ Ἡσίοδος· καλὸν κακόν* [Theog. 585. Gaisf., non Opp. et D. 57., ut Heynius Böckhiusque habent in suis scholio-

rum editionibus]. πῆμα δὲ καλόν φησι τὴν νεφέλην, καλὸν μὲν διὰ τὸ ὡμοιῶσθαι τῇ Ἥρᾳ, πῆμα δὲ ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ἐξ αὐτῆς βλάβος. — τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δεσμόν, ἑὸν ὄλεθρον, ὄγ'. Schol. v. 73: Οἱ δὲ ἁρμάτειοι τροχοὶ τῶν ἀνθρώπων ἑξάκνημοί εἰσιν, οἱ δὲ τῶν θεῶν [Junonis] δι' ὑπερβολὴν τοῦ κόσμου (ob majorem firmitatem et ob gravitatem corporis cœlestis. Damm. Lex. v. ὀκτάκνημος) παρὰ τῷ Ὁμήρῳ (Il. V, 723) ὀκτάκνημοι εἶναι λέγονται. οἰκείως δὲ ὁ Πίνδαρος τὸν τοῦ Ἰξίονος τροχὸν τετράκνημόν φησιν, ἵνα τοῖς μὲν δυσὶ ποσὶ τὰς δύο, ταῖς δὲ δυσὶ χερσὶ τὰς δύο προσάψῃ κνήμας, ἴσον ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσίν, ὡς εἰς τὴν δέσιν τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐξαρκεῖν. Scite Böckbius allegat Pyth. IV, 381., ubi τετρακνάμον' . . . κύκλῳ (hæc enim jungenda) numero alarum pedumque motacillæ respondet, coll. ibi schol. et Heyn. Nimirum quatuor radii ad istum usum sufficiunt. Et hic est minimus radiorum numerus, summus quatuordecim, coll. Ginzrotio: Die Wagen und Fahrwerke der Griechen und Römer. T. I. p. 81. 82. Pendet eorum numerus potissimum a rotæ magnitudine, coll. Ginzr. ibid. Hinc currus (s. deorum s. hominum) rotas habent modo sex, modo octo etc. radiorum. Verum nec ista regula semper sibi constat. V. si tanti est Columnam Trai. ed. de Rossi, libros numarios, inprimis tabulas operis Ginzrotiani. — τὰν πολύκοινον ἀνεδέξατ' ἀγγελίαν. *Suscepit pronuntianda verba, multis* (i. e. *omnibus*, coll. βροτοῖς v. 40) *destinata*. Schol. v. 75: Τὴν πᾶσιν ἐγνωσμένην· κοινὰ γὰρ τὰ τοῦ Ἰξίονος. Ita esse videtur ἀγγελία *nuntius de Ixionis calamitate*. Rectius idem ibidem: Φή-

μην, ἣν δεδεμένος ἐν τῷ τροχῷ ἔλεγεν. ἔστι δὲ αὕτη, ὅτι χρὴ τοὺς εὐεργέτας καλοῖς ἀμείβεσθαι. Aliis erit ἀγγ. πολ. (coll. Ol. III, 60) *Jovis edictum, multis pronuntiandum*. Heynius ἀνεδέξατο pro ἀνεδείξατο (*declaravit*) positum male putat. V. quoque Böckh. nott. critt. Jam de ordine eorum, quae flagitium Ixionis secuta dicit poeta, ita Gurlittius: „P. erzählt die Bestrafung des Ixion früher, als das Gebähren der Wolke, anzudeuten, daſs Ixion augenblicklich nach der Frevelthat bestraft worden." Sc. partus suo tempore editus, heros suo tempore punitus. — ἄνευ Χαρίτων. Schol. v. 75: Ἔξω συνουσίας [4]). At Noster dicit: *Peperit illi* γόνον. Ergo coiverant, coll. v. 67: *Παρελέξατο*. Nubes enim illi pro dea fuerat (ibidem v. 68). Rectius omnino schol. v. 78: *Οἷον τὸν ἄχαριν*. ἄχαρις γὰρ ἦν τις καὶ ἄγριος ὁ Νεφέλης καὶ Ἰξίονος *Κένταυρος*. Consentiunt cum his, quae de partu deinde dicuntur. Cum his comparandus Gurlittius, recte et copiose rem illustrans. Verum Böckhius quoque vidit, licet nullum argumentum suae tractationi superstruens. — μόνα καὶ μόνον. *Sola illa talem partum edidit, partusque editus quasi solus*, i. e. *unicus*, *plane singularis fuit*. Sufficiebat vel *μόνα* vel *μόνον*. Nec tamen altera vox ab altera non adjuvatur. Adde schol. v. 80. Similiter in v. *solus* ludunt Romani, coll. Lexx. latt. — οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὔτ' ἐν θεῶν νόμοις. *Mortalibus cœli-*

4) Idem schol. Theopompi versus affert: *Παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια χαρίζεται Τοῖς ἡλικιώταις*. Male λίαν τὰ μειρ. legit Meursius in Reliq. Attic. c. VII. p. 29., notante Porsono ad Eurip. Iphig. A. 304 (ed. Markl. Lips.).

coelitibusque contemtum. Causam aperit schol. v. 82: *Τὸν οὔτε τῆς τῶν ἀνθρώπων μετέχοντα φύσεως, οὔτε τῆς τῶν θεῶν.* Deinde concinnius quidem erit *νομοῖς* (*sedibus*), neque tamen ideo Pindaro conveniens. — *Κένταυρον.* Verum vocis etymon habet schol. v. 78 (*διὰ τὸ ἀποκεντῆσαι τοὺς ταύρους*), coll. ibidem docta Böckhii nota. Famosa Thessalorum tauros domandi et cum iis pugnandi peritia, unde taurus in numis civitatum Thessalicarum non infrequens, coll. Eckh. D. N. V. T. II. p. 133. Camus. Catal. N. V. Mus. Dan. T. I. p. 134. Museum Wiczay T. I. p. 120. 122. Mionnet. Descript. de méd. ant. T. II. p. 14. 15. 19. 20. 21. 24. 25. Iidem gloriabantur taurorum mactandorum peritia Eurip. El. 819 sqq. Matth. — *Μαγνητίδεσσιν.* Centaurus in Magnesiae numis. V. Eckh. D. V. N. T. II. p. 141. Et Chiron est Pyth. III, 79. Magnesius Centaurus. — *ἐν Παλίου σφυροῖς.* *Ad Pelii montis pedes.* Idem *Παλίου παρ' ποδὶ* Nem. IV, 88. Thierschius: Auf Palion's Geklipp. Rectius omnino Böckhius *in Pelii convallibus* (Interpret. p. 52), ubi factam rem per se probabile est. Adde rell. interprr. — *τὰ ματρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὕπερθε πατρός.* Dictio inaequalis. Debebant vel ultima esse *τὰ δὲ πατρόθεν ἄνω*, vel prima *τὰ μὲν κάτω ματρός.* Concinnior circa easdem voces dictio Ol. VII, 40. Alii jungent *τὰ δὲ πατρὸς ὕπερθε*, velut Ol. cit. (*τὸ δ' Ἀμυντορίδαι ματρόθεν*, i. e. *τὸ δὲ ματρόθεν Ἀμυντορίδαι*). Utut se res habet, duplex *τὰ* mihi accusativus est (*κατὰ τὰ*), et repeto *ὁμοῖα τοκεῦσι.* — *θεὸς . . . παρέδωκ'.* E supplicio Ixionis repetitur praeceptum de vindicta divina, pro arbitrio celeriterque superbos deprimente, modestos evehente. Ea quomodo Hieronis

rebus conveniant, post ea, quæ alii exposuere, non est quod iterum moneatur. Jam quæ sequuntur verba (κίχεν, παραμείβεται, ἔκαμψε, παρέδωκε) a pronomine ὃ æqualiter pendent, istæque sententiæ speciales locum generalem (θεὸς . . ἀνύεται) illustrant. Quare post ἀνύεται noli cum quibusdam kolon figere, sed comma. Namque alterum θεὸς (cum reliquis) mera antecedentium appositio est. His positis, καὶ ὑψιφρ. erit *superborumque*, non *superborum quoque*. Ita Noster id, quod potissimum erat (ὑψιφρόνων . . παρέδωκ') pari dignitate habet, qua duplex illud, quocum fit comparatio (ὃ . . δελφῖνα). Jamque minus frigida quibusdam videbitur schol. v. 91. annotatio: *Ἐπεὶ τῶν ζώων τὰ μέν ἐστι χερσαῖα, τὰ δὲ θαλάσσια, τὰ δὲ μετάρσια* (de qua animantium divisione v. Schrader et socii ad Justiniani Instit. I, 2. in.), *ἀφ' ἑκάστου εἴδους τῶν τριῶν ἓν παρέλαβε τὸ κρατιστεῦον. τὸν ἀετὸν οὖν, φησί, τὸν βασιλέα τῶν πτηνῶν ὁ θεὸς καταλαμβάνει καὶ παραλλάσσει· ὁ δελφὶς δὲ δοκεῖ τῶν ἐναλίων προέχειν καὶ ταχύτατος εἶναι· καὶ τοῦτον δὲ παραμείβεται. καὶ ὁ ἄνθρωπος προέχει τῶν ἐπιγείων· καὶ τοῦτον δὲ ὑψηλοφρονοῦντα καὶ καυχώμενον κατακάμπτει ὁ θεὸς καὶ καταπαλαίει.* Aliis vv. θεὸς, ὃ . . δελφῖνα parentheseos speciem habere videbuntur, ut cohæreat ἀνύεται· καὶ ὑψιφρόνων etc. — ἅπαν τέκμαρ. *Quemvis finem*, s. *quamvis rem, quam finire vult*. Similiter Fragm. inc. CL (Heyne III, 147. Böckh. II, 2, 636): *Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι*: *Vitam nactæ similiter finiendam vitæ arboreæ*. Nec multum differet τέλος quorundam locorum. Pyth. IV, 508: *Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν, rem nullam finiendam, perficiendam*. Isthm. IV, 8: *Διέρχονται τὸ βίου τέλος*: *Vitam, quæ finem habet ut res aliæ*. De τέκμαρ v. om-

nino Schneid. L. g. v. Buttmanni Lexil. I, p. 126 sq. Sententia similis Ol. XIII, 147: Ἐν θεῷ γε μὰν τέλος. Nem. X, 54: Πᾶν δὲ τέλος ἐν τὶν (Jupiter) ἔργων. Thierschius: „Der Spruch bezieht sich auf die abentheuerliche Erzählung von der Wolke, die in eines Frevlers Armen ein Ungeheuer empfieng. Die Alten fühlten selbst, daſs dergleichen Sagen etwas ungestaltiges und dem gesunden Sinne widerstrebendes hatten. Wie Plato im Phædrus, läſst hier Pindar solche Mährlein auf sich beruhen, bemerkend, daſs der Allmacht Gottes dieses wie jedes andere auszuführen leicht sey." Adversatur hoc iis, quæ deinde dicit poeta, non aliud spectantia quam Dei in puniendis criminibus omnipotentiam. — θαλασσαῖον δελφῖνα. Fragm. inc. XLIX (Heyne III, 107. Böckh. II, 2, 679): Ἁλίου δελφῖνος. — ὑψιφρόνων. I. q. ὑβριστικῶν, coll. v. 52: Ἀλλά νιν ὕβρις rell. — τίν'. Circumlocutio. An est ὑ. τ. *jam multos?* An ironice dictum? coll. Herm. ad Vig. p. 731. Ad sententiam facit Eurip. Heracl. 387. Matth.: Τῶν φρονημάτων Ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων. Ubi Elmsl. confert Aesch. Pers. 829. — ἑτέροισι. Schol. v. 91: Τοῖς δὲ ἀγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων. Proprie *modestis*, ob antithesin. — κῦδος ἀγήραον. *Gloriam senio non conficiendam, sempiternam.* Simonides Fragm. XXIX, 4 (Gaisf. P. M. G. III, 168. Lips.): Ἀγηράντῳ εὐλογίῃ. Eurip. Iph. A. 557. Matth.: Κλέος ἀγήρατον. Idem Fragm. inc. CLIII, 6: Κόσμον ἀγήρω. Demosthenes Epitaphio (Reiske 1399, 14): Εὔκλειαν ἀγήρων. Idem ibidem (1400, 17): Ἀγήρως τιμάς. Simile χάριν ἀγήρων Eurip. Suppl. 1185. Matth. — παρέδωκ'. Verbum simplex in eadem re v. 164.

V. 96—130.

Calumniandi suspicionem a se removet, Archilochi utens exemplo, statimque regis admonitionem et laudem subjungit. Böckh. Explicc. p. 247: „Quod ipsum tenebis, ubi loci tenorem hunc esse statueris, ut poeta invidiam declinet in Hierone a rebus haud sane honorificis dehortando; de quibus vitandis etsi Ixionis exemplo eum monuit, tamen hæc ita accipi vult, non ut ex animo calumniis gaudente profecta putentur, sed ex sincera mente." Simul præparat ea, quæ inferius (v. 139) de obtrectatoribus suis dicit, ut recte monet Thierschius. Quod vero Idem de Ixione iterum dicit, solida ratione destitutum est. Postremo similiter Ol. I. Tantali exemplo Hieronem a superbia revocat, multiplicis impietatis et miseriæ fonte, coll. p. 3. 4. — ἐμὲ δὲ χρεὼν φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν. *Morsum vehementem calumniarum*, i. e. *calumnias*. Ita Böckhius, Hermannus, Buttmannus (Lexil. I, 209), all. cum schol. v. 97. et codd. Et Böckhius quidem scite subjungit: „Quodsi δάκος *beluam* verteris, incommode, immo inepte poeta *beluam sese fugere* dicet, quum id fugiat, quod beluæ est, morsum, h. e., *quum eo uti nolit*." Adversatur Ahlwardtius: „Vulgata [ἀδινόν, κακαγορίαν] non est sollicitanda. Etymol. M. p. 245, 54: δάκος, τὸ θηρίον· παρὰ τὸ δάκνω. Πίνδαρος, Ἐμὲ δὲ χρὴ φεύγειν δάκος ἀδεινὸν (sic) κακηγορίαν. — δάκος est quodvis animal ferum et mordax. Aeschyl. Prom. 583 [ibique Blomf. Glossar., coll. Spanh. ad Callim. Dian. 84]: Ἢ ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν." Omisit V. D., quæ statim subjungit idem Etym. M.: Σημαίνει καὶ δῆγμα, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ [Ther.

282., notante Sylb. p. 780], ἔνθα [Sylb. ibid.]: Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμοῤῥόου αὖτις ἐνίψω. Zonaras ed. Tittm. T. I. p. 469: Δάκος . . ἡ εὐθεῖα τὸ δάκος. ἐμὲ δεῖ φεύγειν δάκος ἀδινὸν καὶ κατηγορίαν. . . σημαίνει δὲ τὸ δάκος καὶ δῆγμα, οἷον· σῆμα δέ τι δάκεος αἱμοῤῥόου. Eadem repetit Phavorinus. — De v. ἀδινὸς eximie disputantem Buttmannum (Lexil. I, 204 sqq.) affert Böckhius Explicc. p. 207. Adde Grammaticum Bekkeri (Anecdd. gr. 344, 23), vulgata quædam repetentem. — ἑκὰς ἐών. *Quamvis remotus*. Intercessere inter utrumque duo et quod excurrit secula. Archilochi antiquitatem Euripides quoque (Med. 412. Elmsl.) respicere videtur Musgravio. — τὰ πόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ (γενόμενον). *Plurimum* (*maximam vitæ partem, s. sæpissime.* Cf. Nem. II, 2) *cum ἀμ. conflictatum*. Ἀμ. est omnis generis *necessitudo*, h. l. ut Ol. V, 32. inprimis *inopia*, ob insequens πλουτεῖν. Bekker. Anecdd. gr. 387, 25: Ἀμηχανία: ἀπορία. — βαρυλόγοις ἔχθεσιν. *Simultatibus, e maledicentia profectis*. Eadem Schneideri sententia L. g. v. βαρύλογος. Scilicet in calumnias, unde inimicitiæ oriuntur, ita pronus fuit, ut ipsas inimicitias amare videretur. Male aliis βαρυλ. ἔ. sunt βαρέα ἔχθη, *odia*, pro *odiosæ res, dicta*. De Archilochi maledicentia veterum alii aliter, coll. Liebel. ad Archil. p. 14. 15. 37. 38. 39. 40. Jam πιαινόμενον est *delectatum*, coll. schol. v. 98. Aesch. Agam. 283. Schütz.: Ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις. *Te demulsit*, non *ditavit*, quod e v. 594. falso quidam adstruunt. Oppian. Hal. III, 279: Αὐτοὶ πιανθέντες ἐοικότα πιαίνουσιν. Anthol. Pal. V, ccxciv, 16 (Agathias schol.): Μάστακα πιαίνων χείλεος εὐαφίῃ. V. quoque Schneider.

L. g. v. Simile *βόσκω.* Eurip. Bacch. 573. Matth.: *Ἐλπίσιν ἐβόσκετο.* Oxymoron Böckhio acute videtur propter *ἀμαχ.* — *τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον.* Construe: *Ἄριστον δὲ τὸ πλουτεῖν σοφίας σὺν τύχᾳ πότμου. Optimae opes sapientiae, si quidem fatum concesserit* (*πότμου παραδόντος* Pyth. V, 4). Primo igitur fatum suppeditare sapientiam dicitur, alibi deus [5]). Ol. X, 10: *Ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἰσαεὶ πραπίδεσσιν.* Quocum cf. Pyth. V, 159. et Sophoclis Antig. 679. deinde citatam. Jam *sapientiae opes*, ut simillima, v. locis seqq. Hes. Opp. et D. 453 (Gaisf.): *Ἀνὴρ φρένας ἀφνειός, prudens* (ironice, pro *ἄφρων*, coll. ibi Tzetza). Menander p. 329. Mein.: *Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.* Idem p. 322: *Φρενῶν πίθον* (dolium, i. e. *opulentiam, copiam*). Soph. Antig. 679. Erf.: *Πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας, Πάντων, ὅσ' ἐστὶ, χρημάτων ὑπέρτατον.* 1037: *Ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία.* Chörilus Nækii p. 218: *Σοφίης ἀπείρονα πλοῦτον.* Diog. Laert. I, 96: *Πλούτου καὶ σοφίης πρύτανιν.* Eurip. Suppl. 908. Matth.: *Πλούσιον φρόνημα*, coll. Markl. et Matth. ed. Eurip. T. VII. p. 508. Menander Fragm. inc. CLXXV (Mein.): *Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν.* Ubi conferatur editor doctissimus. Anthol. Pal. T. II. p. 636 (Crinagoras): *Βαθυπλούτου σῆς ἕνεκεν κραδίης.* Eunap. p. 105. Boisson.: *Τὸν ἀπὸ τῶν ἀρετῶν πλοῦτον*, i. e. *τὸν ἀρ. πλ.*, coll. ibidem editore eximio p. 419. Adde Eundem ibid. pag. 135 sq. D. Paul. ad Rom. XI, 33: *Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ.* Similis *φωνῆς καὶ λέξεως πλοῦτος* Dion. Chrysost. Or. XII. T. I. p. 408. Reiske. Jam remota

5) Ol. VIII, 88: *Τύχᾳ δαίμονος.* Nem. VI, 41: *Σὺν θεοῦ τύχᾳ.*

πλουτεῖν et σοφίας jungi posse, similia docent, quæ dedi h. libri p. 59, 242. Eademque Hermanni Ahlwardtiique sententia. Negat Böckhius Explic. p. 248., qui, quod de locis a se allatis contendit, suadet quidem, nec tamen persuadet, coll. mea locorum eorundem structura. Suntque apud P. et alios construendi majores ambiguitates, ubi sana circumspectaque interpretandi ratio virorum doctorum scrupulos peregre abire jubet. Idemque vir in loco perquam simili (v. 145) construit ἀβάπτιστος ἅλμας, eâdem construendi libertate sumta, quam h. l. nobis jure vindicamus. Jam vero de interpretationibus vulgaribus videndum. Böckhius (coll. schol. v. 101): *Ditescere autem cum felicitate fortunæ, sapientiæ summum est.* Ita divitiæ pars erunt sapientiæ; cujus dicti sensum ego non assequor. Paulo aliter puto Idem vir nott. critt. p. 446: „Σοφίας ἄριστον est fere idem quod ἡ ἀρίστη σοφία." Quod primo non est græcum, cum sit hic sensus, neque alius esse possit: *sapientiæ optimum*; deinde hac posita interpretatione emerget doctrina Böckhio omnibusque bonis improbata, quam quorundam Romanorum nomine ita exprimit Horatius Epist. I, 1, 13 sq.: *O cives, cives, quærenda pecunia primum est, Virtus post numos.* Schol. v. 101: Τὸ δὲ ἐπιτυγχάνειν πλούτου μετὰ σοφίας, ἄριστόν ἐστιν. Ibidem, falsam et veram interpretationem miscendo: Ἢ οὕτω· τὸ εὐτυχεῖν [quod non est in contextu] καὶ εὐπορεῖν σοφίας [πλ. σοφ.] σὺν εὐτυχίᾳ [pro σὺν τύχᾳ πότμου? Est tamen hoc: *fato annuente*] ἄριστον. Aristarchus ibidem: Οἷον εἴ τις λέγει· εὐποτμότατός ἐστιν ὁ πλουτῶν καὶ σοφίας ἅμα τυγχάνων. Non melius interpretum recc. plurimi. — τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπορεῖν. Male

inter ἔχ. et ἐλ. comma ponitur. Est enim structura: *Τὺ δὲ σάφα ἔχεις πεπορεῖν νιν φρενὶ ἐλευθέρᾳ. Manifesto licet tibi* (Olymp. XIII, 14: Ἔχω καλά τε φράσαι. Nem. VII, 83: *Οὐδ' ἔχω εἰπεῖν.*), *præstare illam* (*σοφίαν*, s. *σοφίας* opulentiam) *libera mente*. Jam variant codd. inter *πεπορεῖν* et *πεπαρεῖν*. Sed longe plures (teste Böckh. nott. critt. p. 447) habent *πεπαρεῖν*, quod Hesychio (coll. Phavor. v. *πεπαρεῖν*) est *ἐνδεῖξαι, σημῆναι*, coll. schol. v. 104. Et hoc Buttmanno quoque judice (Ausführl. gr. Gr. II, 222, ubi acute comparatum est *πάρα*) contextui cum antecedentibus magis convenire videtur, si quidem nostram loci illius interpretationem amplectaris. Quodsi vero vulgarem elegeris, commodius sequetur *πεπορεῖν* (*suppeditare*), quae lectio ab iis profecta videtur, qui in antecedentibus de veris divitiis cogitabant. Verum his, quæ exposita sunt, opponeѕ, lectionem vocemque *πεπορεῖν* facilius habere etymon, coll. *πεπιθεῖν* (Buttm. gr. Gramm. med. Edit. VII. p. 387), et cum *πεπορεῖν* comparandum esse *παρέχειν*, quod dupliciter est *praestare*, sc. sensu dandi et monstrandi, coll. Lexx. Ipsumque hoc ambiguum *praestare* voci *πεπορεῖν* lucem commodabit. Vides, minus jam vim verbi, quam scriptionem sub judice versari. Sed in loci totius sensu constituendo auxilium frustra quæres a VV. DD. Neque enim viderunt, potissimum h. l. esse *ἔχεις πεπ. ν. ἐλευθ. φρ.*, ejusque dicti rationem reddi in his: *πρύτανι . . στρατοῦ*; deinde *τὺ δὲ* antithetice spectare alium quendam, in antecedentibus significatum. *Verum ego subsisto, ne alter Archilochus videar. Quod ut faciam, suadet prudentia, quae est omnium optima,* i. e. *diligens habita eorum ratio, quae pro suo cuique loco et conditione vel facienda*

vel omittenda sunt. Hinc alia aliorum sapientia; mea poetae, ut Archilochi exemplum devitem, tua regis, ut Ixionis. *Poetam* (inprimis encomiasticum) *dedecet, alios calumniari, regem ea, qua tu, opum abundantia affluentem, rebus alienis inhiare. Ego probe perspicio, quod meum est, tu, quod tuum.* Jam videbis, neque ἔχεις languere, neque πεπορεῖν. Laudis specie regem hortatur, ut se ipse hortatus est. *Potes (si quidem vis) ut ego σοφίαν exserere, nemine obstante* (ἐλ. φρ.). Et Pyth. I, 173. regis εὐανθῆ ὀργὴν prædicavit. — πρύτανι. *Princeps, rector.* V. Pyth. VI, 24. Cf. omnino Blomf. Glossar. Prom. Aesch. 176. Post πρ. retine comma, quod Böckhius deleri vult. Est enim, quod sequitur, vocis πρ. appositum. Neque magis dici potest πρύτανις-κύριος quam βασιλεὺς δεσπότης etc. — εὐαστεφάνων. Schol. v. 106: Εὖ τετειχισμένων. στέφανος γὰρ πόλεώς ἐστι τὸ τεῖχος. Adde nos ad Olymp. VIII, 42. p. 299. — στρατοῦ. *Populi.* Cf. v. 160. all. et στρατιὰ Pyth. XI, 75. V. quoque Schneider. L. g. v. — εἰ δέ τις etc. Laudatur rex propter opes et honorem. — ἤδη. Junge cum ἕτερον . . γενέσθαι. Alii jungent cum antecedentibus, ut sit: *Jam vero si quis.* — κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ. Construe περὶ κτ. τ. κ. τ. Est περὶ *quod attinet,* Matth. gr. Gr. p. 865 sq., coll. Viger. p. 654. not. Jungi περιγενέσθαι cum Heynio non potest propter ὑπέρτερον. — ἀν' Ἑλλάδα. *Per Graeciam, in Graecia.* Eurip. Jon. 1575. Matth.: Ἔσται τ' ἀν' Ἑλλάδα εὐκλεής. V. quoque Viger. p. 574. — χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεά. Utrumque adjectivum iterum jungitur Nem. VIII, 78: Κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος. Schneidero (L. g.) χ. est *inflatum, molle, stultum.* A κεν.

vix differre equidem suspicor. — ἀναβάσομαι στόλον. *Conscendam navem*, s. *classem*, coll. Schneideri L. g. v. Quominus sit στ. h. l. *navigatio*, impedit ἀναβ. Schol. v. 113: Ὑμνήσω σε, Ἱέρων, περὶ τῆς ἀρετῆς σου λέγων. ἡ δὲ μεταφορὰ τοῦ εὐανθῆ στόλον ἀπὸ τῶν πλεόντων ἡδέως. Adde nos ad Ol. XIII, 69. p. 456. Similisne λόγων στόλος Empedocl. p. 514? Ubi tamen cf. Sturzius. Eaque dictio in sequentibus (κατὰ Φοίν. ἐμπ.) continuatur. — ἀμφ' ἀρετᾷ. *Ob virtutem tuam.* — κελαδέων. Praesens pro futuro, coll. Ol. XIII, 82. ibique nott. — νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος δεινῶν πολέμων. *Iuventuti opitulatur (eam illustrat) audacia gravium bellorum.* Schol. v. 115: Τοῦτο δὲ ἐν τῷ καθόλου γνωμικῶς ἀποπεφώνηκεν. Sequi debebat: Τῷ δὲ γέρᾳ ἡ εὐβουλία. — τὰν ἀπείρονα δόξαν. *Infinitam illam (tuam) gloriam.* Isthm. IV, 17: Ἀπλέτου δόξας. — εὑρεῖν. Idem quod εὑρέσθαι. V. ad Pyth. I, 94. Ubi addere potui Pyth. IV, 333. 499. Dawesii canonem Misc. crit. p. 255. Lips. (εὑρεῖν nunquam dici pro *nancisci*, sed εὑρέσθαι) solos Atticos spectare, Heynius monet.[6]) — ἐν ἱπποσόαισιν ἄνδρασι μαρνάμενον. His et sequentibus pugnam Himerensem spectari, in aperto est. Ubi quaenam Hieronis partes fuerint, tacet quidem historia. Sed e Nostro probabile, cum inter equites, tum inter pedites Hieronem eminuisse. Habuitque Gelo in eo proelio peditum quinquaginta millia, equitum amplius quinque millia, testante Diod. XI, 298. Quamque egregiam regi ope-

---

6) Ammonius I, 60. Lips.: Εὑρεῖν καὶ εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· Εὑρέσθαι δὲ αἰονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. Adde Bekk. Anecdd. gr. 9, 3.

ram equites præstiterint, idem narrat ibidem. — *βουλαὶ δὲ* (pacis consilia, militaribus opposita, coll. Ol. XII, 6) *πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος ποτὶ ῥα πάντα λόγον ἐπαινεῖν παρέχοντι.* Male schol. v. 121: Ὑπὲρ τὴν νεότητα φρονεῖς. Laus hæc alius victoris (Pyth. V, 146), non Hieronis, cujus senium h. l. juventuti ipsius opponitur. Rectius de ἀκίνδ. ἔπ. idem schol.: Οὐκ ἐλεγχθήσομαι ὑπό τινος, ὡς ψευδῶς σε ἐπαινῶ [ἐπαινῶν?]. ἃ γὰρ ἔχεις, ταῦτα καὶ λέγω. Deinde construe: (Ἐπὶ τὸ) ἐπαινεῖν (σε) ποτί (i. e. κατά Matth. gr. Gr. p. 869) ῥα πάντα λόγον: *Ut laudem te ex quavis parte*. Cf. quoque Böckhius. Minus bene Heynius ποτί . . λόγον cum παρέχοντι jungit: *Ad omnem laudem* (*λόγον*). Tum pendebit ἐπαινεῖν a λόγον. Idem vero cum ἔπος παρέχ. recte confert Nem. VI, 57. — De χαῖρε recte omnino præcipit Böckhius, coll. Schneider. L. g. v. Est nostrum Heil dir! Sey gegrüſst! — *τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται.* Böckhius: „Ut merx, ita carmen hoc privata navi apportatur; merx vero *Phœnicia* audit, quia Phœnices mercaturæ auctores. Nota autem, quod dixi *privata navi* apportatum carmen esse; in quo omnis cum merce comparatio inest; nam si cum pompa Hieronis redeunte missum esset, non poterat mercis instar transmissum dici.“ Quidni? Thebis, ubi P., carmen mittitur Syracusas, ubi Hiero. In qua missione quid inter navem privatam pompamque regis redeuntem interfuerit, equidem non perspicio. Immo rediens pompa regis carmen secum attulit, coll. iis, quæ notavimus ad v. 7. Suntque verba in ambiguam partem intelligenda, tum pompæ (chori) redeuntis, tum Pindari Thebis ver-

santis; pompæ, regem alloquentis: *Hoc tibi carmen* (per nos) *P. mittit*; Pindari, dicentis (regi scribentis): *Hoc tibi carmen per tuos tibi populares mitto*. Jam *per mare* advehitur carmen; quare cum merce (*κατὰ instar*. Matth. gr. Gr. p. 850) comparatur. Mari enim plurima Græciæ invecta constat. Eaque merx est *Phœnicia*, „quæ (censente Heynio et Hermanno) transportari et vehi navibus solet," s. (coll. Böckh.), „quia Phœnices mercaturæ auctores." Alii vel de longo itinere, vel (quod probabilius) de caritate mercis cogitabunt, ut loco simillimo Nem. III, 132. missum carmen *dulcedine* sua commendat. Et philosophiam Græciæ illatam per Pythagoreos Maximus Tyrius Or. XXXIII, 5 (Reiske II, 142) *pulchram mercem* vocat: *Πυθαγορείων τινῶν ἐμπορίαν ταύτην καλὴν στειλαμένων εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα*. Deinde vide, ne sit *Φοίνισσαν Pœnicam*, quæ vocis alibi apud Nostrum vis, sc. Pyth. I, 138. Nem. IX, 67. Durabatque tum inter Syracusanos et Carthaginienses pax a Gelone facta, et multo tempore post (Olymp. XCII, 3. Diodor. XIII, 43) solvebatur [7]. Sed ex oriente mittebatur carmen; hinc aptius Phœnices intelliguntur. — *Καστόρειον* dicit hoc carmen, velut Isthm. I, 21. Victoria enim nostri hymni et modo citati curulis erat, cujus in auctoribus potissimum Castor χρυσάρματος Pyth. V, 10. His adde Heyn., Gedik. (l. c. p. 80), Böckh. Explicc. p. 249. et Thiersch. — *θέλων*. *Propitius*. Hes. theog. 446. Gaisf.: *Θυμῷ γε θέλουσα* (γ' ἐθέ-

7) Cariores Carthaginiensium merces enumerat Heerenius in libro suo: Ideen etc. II, 270 — 72. ed. II. Gelonis vero conjugi auream coronam a Carthaginiensibus pacatis dono missam, nota res. V. Diodor. X, 26.

λοῦσα?). Pind. Nem. IV, 144: Ἐθέλων ἀείσατο. Isthm. VI, 63: Θυμῷ θέλων ἀρὰν ἄκουσας. Aesch. Choeph. 17. Blomf.: Γενοῦ δὲ (Jupiter) ξύμμαχος θέλων ἐμοί. 780: Παλίμποινα θέλων ἀμείψει. VII Theb. 1036: Τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινάνει κακῶν, ψυχή. Simile Latinorum *volens*, coll. Lexx. latt. Schol. v. 127: Ἑκών. Quod est rarioris h. sensu vocis θέλων interpretamentum. Böckhius ἑκὼν elegit nott. critt. p. 439. — χάριν ἑπτακτύπου φόρμιγγος ἀντόμενος. Adspice carmen Castoreum, *gratiam* (*decus*) *lyræ*, i. e. *quo lyra decoratur*. Ol. VII. in. φιάλα dicitur συμποσίου χάρις (*convivii deliciæ*), coll. iis, quæ ibi notavimus p. 237 sq. Eodemque trahere poteris Ol. XI, 95. p. 416. Cf. quoque Nem. I, 7: ni quis ultimo loco *gratiarum actionem* statuerit. Neque tamen omittendus ibi Dissenius, coll. Ol. IV, 14. Vel erit χάριν pro adjectivo (χαρίεσσαν φόρμ.): *Gratiosam lyram*. Eurip. Heracl. 887. Matth.: Ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς, εἰ λιγεῖα λωτοῦ χάρις ἐνί γε δαιτί (*si canora tibia grataque epulis interest*). Ubi Barnesius. Anthol. Pal. T. II. p. 679. Epigr. CLXXVII, 4 (Philippus): Καὶ λιγυρῶν αὐλῶν ἡδυμελεῖς χάριτες. Sed Pyth. III, 127. κῶμος est χάρις. Neque aliter Thierschius: „Willig der Anmuth genaht der siebentönigen Leyr." Cf. quoque p. 416 sqq. Böckhius: „Citharæ gratia in musicum conventum prodiens." Immo carminis cantusque gratia in musicum conventum *lyræque consortium* (Pyth. I, fin.) proditur. Neque h. l. incitari Hieronem ad studia musica cum Böckhio iterum existimo. Simpliciter carmen commendatur. Deinde ἀντόμενος vel cum Καστ. junges (ἀντόμ. αὐτό), siquidem χάρ. est appositum vocis Καστ., vel cum ultimis (χάριν etc.). Et

hoc jam maxime placet. *Occurrens ludo citharæ gratiosæ, prodiens ad conventum musicum, quem cithara constituit moderaturque.* — ἑπτακτύπου. *Septies pulsatae* (ob chordarum numerum). Nem. V, 43: Φόρμιγγ' ἑπτάγλωσσον. Euripidea v. in indice Barnesiano vv. ἑπτάτονος et ἑπτάφθογγος. Nonn. Dionys. V, 102: Ἑπτατόνῳ κιθάρῃ (Apollinis). VII, 51: Ἑπτατόνου φόρμιγγος. De re v. Spanhem. ad Callim. Del. 253; de nominibus lyræ Clem. Alex. ed. Sylb. ind. v. λύρα.

V. 131—176.

Inde a v. 104 (τὺ δὲ) variis nominibus Hiero laudatur, præmissa immixtaque admonitione, de qua v. nos p. 552. 56. Deinde (v. 125) hymnus commendatur, quod præparatum vides in antecedentibus (v. 113: Εὐανθέα . . κελαδέων. v. 122: Ἀκίνδυνον . . ἐπαινεῖν παρέχοντι). Jam v. 131. ad admonitionem recurrit oratio, magisque exponit, quonam sensu v. 104. rogatus sit Hiero, ut velit sapientiam ostendere. *Debebat* sc. *perniciosas susurronum artes vitare* (v. 131—141). Postremo is, qui hæc verba facit, varia de se istisque hominibus subjungit (v. 142 — fin.). — γένοι', οἷος ἐσσί, μαθών· καλός τοι etc. *Sis, qualis es, cum didiceris: pulcher quidem* etc. In his γένοι', οἷος ἐσσὶ idem mihi est, quod ἐν ὀργῇ παράμενε (Pyth. I, 173): *Consta tibi; noli ab indole tua desciscere*. Eam vero sapientiâ (prudentia) constitisse, supra vidimus v. 104., elucetque ex iis, quæ de Rhadamantho sequuntur (φρενῶν καρπὸν v. 134). Eadem scholiastarum sententia ad v. 131: Διάμεινον ἴσος τῷ ἐξ ἀρχῆς τρόπῳ, καὶ μὴ μεταβληθῇς τὴν προαίρεσιν ὑπὸ τῶν κολακευόντων. Qui fuerit iste ἐξ

ἀρχῆς τρόπος, ibidem exponitur: *Γενοῦ, οἷος εἶ, σοφός.* Ultimum ibi aliquoties repetitur, quamquam Græci alia ingerunt, quæ sane interpretationi adversantur. Jam vero proxima (οὐδ᾽ . . βροτῶν etc.) docent, singularem h. l. sapientiæ s. prudentiæ speciem significari, sc. *cautelam a susurronibus*. Formulam τοῖος γένοιο, οἷος ἐσσί, similibus illustravit Huschkius, monentibus nuperis commentatoribus. Addo Soph. Oed. C. 552: *Ὄνθ᾽, ὃς εἶ.* Ubi Döderlinus. Eurip. Med. 859: *Ἐσμέν, οἷον ἔσμεν.* Ubi Elmsleius. Anthol. Pal. I, cv, 7 (Menander Protictor): *Ἦν δ᾽, ὡς ἦν, ἄγω.* Ubi Jacobs. (T. III. p. 20). — *μαθών.* Hoc quidam cum antecedentibus copulant: *Cum didiceris, discendo scias, qualis sis*; s. quod habet Hermannus et Matthiæus (*De loco quodam Pindari.* 1822., referente censore Ephemer. Lips. 1824. p. 673 sqq.): *Tui recordatus*. Alterutrum si poeta voluit, obscure locutus videbitur, aliaque interpretatio, quæ planior fuerit, vel hoc solo titulo præstabit. Deinde ταυτολογίας instar friget dictum: *Talis esse persevera qualis es. Scis enim, qualis sis*. Postremo, si notum illud γνῶθι σεαυτὸν commendare regi volebat (poterit enim μαθὼν pro præcepto quibusdam esse, coll. schol. v. 131), multo id apertius promere et poterat et debebat. Jam Hermannianum *tui recordatus* speciosâ dictione incommoda modo notata tegit, non vitat. Callidius, si μαθὼν antecedentia spectare vis, in auxilium vocabis versum 45: *Ἔμαθε δὲ σαφές.* Ubi e præmissis hic sensus prodit: *Habere gratiam*. Sic h. l.: *Cum talis esse didiceris, qualis es* (i. e. *indoli tuæ respondere*). Similiter Thierschius: Du verstehst es [*constantiam illam*]. Verum si vel hanc admiseris interpretationem (ego vero non admitto): pro-

xime sequentia (*καλὸς . . καλὸς*) dicterii speciem tam luculentam mihi præ se ferre videntur, ut vix perspiciam, quomodo *μαθὼν* a sequentibus separari possit. His præmissis, kolon post *μαθὼν* (quod habet Hermannus Thierschiusque, sibi h. l. repugnantes) retinendum, veluti post *μανθάνων οἶσθα* Pyth. III, 143. Jam videatur schol. acutum v. 131: *Καὶ σύνες τὸ λεγόμενον, ὃ οἱ παῖδες εἰώθασι λέγειν· πίθων καλός* (*et memor sis dicterii puerilis: Pulcher simius* etc.). Simplicius erit: *Namque audisti, nosti* (*ἔμαθες γάρ*) *dicterium illud*. — *καλός*. Simius Athenis *Καλλίας*, Spartæ *Καλλίας* dictus, coll. Schneid. L. g. v. *Καλλίας*. Fontem lusus Athenas putes, ubi e puerili acclamatione *καλὸς* comici facile conficiebant *Καλλίας*, sc. hominem quendam vel familiam (nobiles ibi Calliæ) ludentes. Dein mutuati in contemtum Atheniensium Lacedæmonii. Et hæc mihi probabilior nominis ratio est, quam habet grammaticus Bekk. Anecdd. gr. 275, 6 (coll. 190, 20): *Καλλίας: ὁ πίθηκος κατ᾽ εὐφημισμόν.* — *τοι*. Respondet sequens *δέ*, velut Ol. VI, 48: *Ἃ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται, παῖδ᾽ ἰοβόστρυχον Εὐάδναν τεκέμεν. κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις.* VIII, 77: *Τὸ διδάξασθαι δέ τοι εἰδότι ῥαΐτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν.* Pyth. II, 173—175: *Ποτὶ κέντρον δέ τοι . . Ἀδόντα δ᾽ εἴη.* III, 33—36: *Ἀλλά τοι . . Ἔστι δέ.* V, 7—17: *Σύ τοί νιν . . Σοφοὶ δέ τοι . . Σὲ δ᾽.* Nem. IV, 129—147: *Εἰ δέ τοι . . Ἄλλοισι δ᾽ ἅλικες ἄλλοι.* VI, 21—41: *Ἦλθέ τοι . . Σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ.* VII, 114—118: *Μοῖσά τοι . . Διὸς δέ.* Sequitur quoque *ἀλλά*. Ol. II, 164 sq.: *Ἐπί τοι Ἀκράγαντι . . Ἀλλ᾽ αἶνον ἔβα.* Est hoc *τοι* mihi emphaticum *μέν*. —

παρὰ

παρὰ παισὶν. *Inter pueros* (coll. Ol. VI, 16), ideoque *judicantibus pueris*. V. Schleusneri L. N. Test. v. Similis vocis ἐν usus, coll. Valck. ad Eurip. Hippol. 324. Ex Hermanni πάρα quid lucri redundet, ipse viderit. Supplemus ἐστί, quod scite P. omisit ad imitandam puerorum acclamationem. —. πίθων. *Pueris placet (ob artes)*, non *aetate provectioribus*, coll. schol. v. 131. Unde πίθηκος pro *deformi*. Lycophr. 1000: Πιθηκομόρφῳ: *Deformi*. Ubi Potterus. Adde interprr. Aristæn. Epist. I, 24. p. 555. 745. Boisson. — αἰεὶ καλός. Hæc jungenda, non παισὶν αἰεί. Ita enim vocis καλὸς repetitio emphasin habet, rectius secundo loco obviam, quam primo. Jungit quidem παισὶν αἰεὶ Galenus loco ab interprr. citato; sed is omnino non habet alterum καλός. Jam αἰεὶ est poetæ de constanti puerorum studio loquentis, coll. αἰεὶ v. 138., duplexque καλὸς bene significat pueros bestiam admirantes et puto acclamantes. Comparat censor Lipsiensis supra cit. Theocr. VIII, 72: Καλόν, καλὸν ἦμες. Respondet vero simius ψιθύροις v. 138., habesque præstigias, quas *pueris* simil faciunt artificiis suis, quomodo *viris* (schol. v. 133: Τελείοις) imprudentibus susurrones. De hoc simii allati sensu v. scholl. v. 131. 135. Addo Bekkeri Anecdd. gr. 34, 18: Δημοπίθηκος: ὁ ἐξαπατῶν τὸν δῆμον καὶ θωπεύων κολακικῶς. Qui e v. 141. vulpem remotam arcessunt, misere fœdant loci sensum, coll. seqq. — ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς rell. Post simium pueris placentem sequi debebat: *Viris vero imprudentibus susurrones placent* (eosque decipiunt). Fugit hanc dicendi æqualitatem Noster, et viris sapientibus susurrones non placere innuit, quod vero Rhadamanthi exemplo involvit. *Sed Rhada-*

manthus bonum sortem nactus est, cum susurronum fraudes prudens vitarit, secus ac viri imprudentes. Menandr. Fragm. inc. XLIX (Mein. p. 214): "Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχύ, Ἤτοι πονηρὸς αὐτός ἐστι τοὺς τρόπους, Ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχει. Ceterum in aperto est, citato Rhadamanthi exemplo valde mitigari antecedentium acerbitatem. Et constat sibi Pindarus, initio carminis Cinyram advocans, deinde Ixionem, postremo Rhadamanthum, *primi aevi reges*, ut Pyth. I. fin. regum recentium (Crösi Phalaridisque) exempla Hieronis admonitioni admovit. Adde Tantali exemplum Ol. I. Sed in Rhadamantho simul reconditiora quidam augurabuntur ob Tzetzam Lyc. 50 (p. 350. Müll.): Ῥαδάμανθυς ἀνελὼν τὸν ἴδιον ἀδελφόν. Quamquam hoc consilio loci nostri repugnare videtur. Eundem prudentia conspicuum testatur Theognis 701. Bekker.: Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ. Neque absimile vero, eundem Cinyræ instar Græcorum gratorum carminibus frequentatum. — φρενῶν καρπόν. *Mentis fructum*, i. e. *consilia, cogitationes*, quae prodeunt e mente, velut ex agro fructus. Aliter Nem. X, 21: Φρενῶν καρπὸν συνάρμοξεν (Argos) δίκᾳ. Ubi sine epitheto φρ. καρπ. est *prudentia*. Bene attulit Heynius Aesch. VII Th. 591 sq., ubi conf. Blomf. nott. critt. et Gloss. — ἀμώμητον. Addit hoc, cum alii mentis fructus sint boni, alii mali, quos extremos habes Fragm. inc. XLI (Heyne III, 102. Böckh. II, 2, 670). Hinc erit φρ. κ. ἀμ. *prudentiam*. — ἀπάταισι. *Artibus, fraudibus aliorum*. — τέρπεται. Mirum præsens. Namque vix commode Rhadamanthi *apud inferos* præstita prudentia exempli loco Hieroni proponi poterat, sed vita

ejus in terris acta, coll. Cinyræ, Ixionis all. exemplis. Böckhius vix bene: „*Τέρπεται* præsens dixit poeta, *quod etiamnunc vivit Rhadamanthus inter beatos.*“ Neque tamen pro præsenti historico habuerim cum schol. 133: *Ἐτέρπετο.* — *ἔνδοθεν.* *Intus.* Vacat hoc epico more, magis quam Isthm. VI, 74. — *οἷα.* *Cujusmodi ea sunt, quæ.* V. ad Ol. I, 24. p. 14 sq. — *ψιθύρων* (schol. v. 133. 38: *Κολακευόντων, ἀπατεώνων*) *παλάμαις ἕπετ' αἰεὶ βροτῶν.* *Qualia sequuntur (persequuntur nos*, quod omissum, velut Pyth. I, 159) *susurronum artibus* (*μηχαναῖς* schol. v. 133). *Ψίθυροι βροτοὶ* h. l. nil aliud quam *ἄνθρωποι διάβολοι* Fragm. inc. CXXXVII (Heyne III, 143. Böckh. II, 2, 682). — *ἄμαχον κακόν.* Color a pugna tractus, velut loco simillimo Ol. II, 35 sq. Bekk. Anecdd. gr. 14, 9: *Ἄμαχον τὸ κακόν: ὑπερβολικῶς, πρὸς ὃ οὐκ ἄν τις μαχέσαιτο.* Incertus Rhesi 453. Matth.: *Φθόνον ἄμαχον*, Menander Plocio (Mein. p. 145): *Πρᾶγμ' ἄμαχον.* V. quoque indd. pindarr. et interprr. Aristæn. Epist. I, 24. p. 544. Boisson. Simile *ἀμάχανος*, coll. indd. pindd. Ceterum Ol. XIII, 16. repetit Zonaras T. I. p. 153. Tittm.: *Ἄμαχον τὸ δυσκαταμάχητον. Πίνδαρος· Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.* — *ἀμφοτέροις.* Schol. v. 138: *Καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσιν.* Gnomicus (Brunck., tit. *εἰς ψόγον*): *Νικᾷ γὰρ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείττονα.* De calumnia audientibus noxia v. Plin. Paneg. 62., referentibus Spanh. ad Callim. Apoll. 107., Huschk. l. c. p. CCXXXVII. — *διαβολιᾶν.* Longum h. l. primum *α*. Theogn. 324 (Bekk.) *Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.* Ubi cum Scaligero vix legendum *διαβολιᾶν* (Gaisf. P. m. gr. T. III. p.

77. Lips.). V. quoque Böckh. nott. critt. Ahlw. κακαγοριᾶν e v. 97. eligit, de quo cf. Böckh. ad calcem Explicationum p. 690. — ὑποφάτιες. Hermannus: „Ὑποφάτιες dixit, quum eos deberet nominare, a quibus proficiscuntur calumniæ: et ad hos refert sequentia ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι." Hermanno igitur femininum ὑποφάτιες *abstractum* esse videtur pro masculino *concreto* (ὑποφᾶται, i. e. προφῆται, *ministri, nuntii*). Quod usu non comprobatum credo. Est enim ὑποφῆτις persona, sc. *prophetissa, ministra, nuntia*. V. Anthol. gr. Lips. T. XIII. p. 474. Schneider. L. g. v. Tittm. ad Zon. v. ὑποφῆται. T. II. p. 1769. 70. Bothius legit ὑποφάτορες, Böckhius ὑποφαύτιες. An legendum ὑποφύσιες [Auswüchse]? Etymol. M. 784, 28 (coll. Suid. v.): Ὑποφύσεις, παραφυάδες φαύλων λογισμῶν ἔξωθεν φυόμεναι. Ubi hæc vides improprie animo applicari, velut v. 138. καρπὸν φρενῶν, cum proprie sint *subnascentia, subcrescentia*. Et maxime substantivo græco respondere putabis Latinorum *stolo* (i. e. surculus arboris e solo nascens, ideoque noxius, removendus), de quo v. Varro R. R. I, 2, 9. Neque omittendum, esse ὑπόφυσιν vocem medicam, coll. Ploucquet Literatura med. digesta v. Hypophysis. Brandeis medic. Wörterb. Edit. II. v. eâdem. Quod contextui Pindarico eximie convenit. Namque homines illi ἐνέπαξαν ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ v. 168. [8]) — ἀτενές.

---

8) Si ὑποφάτιες retinueris, ut fuerint mulieres quaedam *saevitiae principis adrepentes* (Tac. Ann. I, 74), vocem simili consilio electam putabis, quo istae Hieronis ποταγωγίδες, quarum genus e codd. unanimi consensu prudenter tuetur

Schol. v. 141: Εὐθύτατα, ὀρθότατα. Bekk. Anecdd. gr. 458, 30: Ἀτενές: εὐθὺ, συνεχές, παντελῶς, καθόλου, παραχρῆμα, ἄγαν, ἰσχυρῶς. — ἀλωπέκων. Eae bestiae pejorem fraudem interpretibus v. 131 sq. fecere, quam homini graeco ea locuto. Illi Archilochum v. 100. simiamque remotum v. 132. conspicati, illico vulpium aliquam peregre adsciverunt, scilicet fabulam inde conflaturi, s. Archilochi nomine dotandam (Huschke l. c., nec non apud Gurlitt. Pind. pyth. Siegsges. III. p. 27), s. Aesopi (Matthiae, coll. Ephem. cit., ibique censore acuto). Quo quid violentius? Quis cedo tam disjecta copulabit? Immo si bestiam bestiae opponere velis, melius congredientur vulpes et lupus (v. 154). Dicit enim Graecus, hominibus istis, quos antea vulpes dixit, lupi instar vim se oppositurum, coll. Horat. Epod. VI, 1: *Quid immerentes hospites vexas, canis, Ignavus adversum lupos?* Ubi bene nostrum locum afferunt interpretes. Est autem vulpes δολερὸν καὶ ἄνανδρον θηρίον (Themist. Orat. XXII., ab Huschkio allatus), eique a lupo timor, de quo adeundus Aesopus Furiae Fab. CCC (p. 123. ed. Lips. mai.), coll.

Göttlingius ad Aristotelis Polit. V, 9 (p. 407 sq.). Neque enim Syracusanorum vel δωρισμὸς vel morum ea tempestate habitus impedire videtur, quo minus ad introspiciendos civium animos mulieribus quoque usus sit, veluti nostrae aetatis tyranni. Accedit regis mulierositas, quo crimine quis eum absolvet, qui senex fratris conjugem tentavit? Hinc statuere fas erit, regem aures praebuisse mulieribus quibusdam, quarum mariti (v. 150: Δολερὸν ἀστόν, rell.) cuidam invidebant. Lobeckio ad Soph. Ai. 879. femin. pro masc. positum videtur, quomodo mares quoque *scorta* et *prostibula* vocentur.

Fab. CCCXLII (p. 139. ed. cit.). Bestiarum vero exemplis ad illustrandos hominum mores saepius utitur, coll. Ol. X. fin. XII, 20. all. Postremo populares suos cum vulpibus comparat Solon XIX, 5: Ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει. V. quoque D. Luc. Evang. XIII, 32: Πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ (Herodi regi). — ἴκελοι. *Similes*. Communis generis vox, coll. Hes. Opp. et D. 71. Theog. 572. Gaisf.: Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον (Pandoram). — κερδοῖ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει; De κερδὼ (vulpe) v. omnino Huschkius l. c. p. CCXXXVIII sq. Phavorinus 1040, 35. B.: Καὶ ἡ κερδὼ ἀλώπηξ, ὅ ἐστιν ἀπατητική, δολερά. Lusum in vv. κερδοῖ et κερδαλέον illustravit Idem Huschk. ibidem. Similiter v. 167. luditur in vv. ἑλκόμενος et ἕλκος. V. quoque Ol. VII, 107. 118. p. 268. Si κέρδει retines (Böckh. nott. critt.), erit *lucri cupidini*, i. e. *lucri cupido*. Istâ enim ducti calumniantur quidam. — Jam ἐχοίσας Böckhius e schol. 144., codd. plurimis, Ald. Diciturque πόνον ἔχειν. Nem. III, 20., coll. homericis Damm. p. 2075. Vulgatae ὀχοίσας (ὀχεοίσας) favet Ol. II, 122., ubi Nos p. 111., nec non Oppian. Hal. III, 374: Φελλοὶ δ'. ὀχμάζουσιν ἄνω δόλον. — βαθύ. *In profundo*. Pro βαθέως, s. κατὰ βάθος. — σκευᾶς ἑτέρας. *Altera instrumenti piscatorii parte*, sc. *reti*. Cernitur suber, non cernitur rete. — Acute Bothius Böckhiusque in nott. critt. p. 451 (qui tamen ibidem l. c. argutatur in v. ἅλμα, quae simpliciter est *mare*, coll. ind. Eurip. Barnes. all.) jungunt ἀβάπτιστος ἅλμας. Obsequitur Thierschius, distinguendo, non interpretando. Ita rete bis exprimitur, primo improprie, dein proprie; ἕρκος vero *rete* esse, testatur Nem.

III, 89. Adde indicem Eurip. Barnes., Elmsl. cum vell. ad ejusd. Medeam 956., Schneid. L. g. v. Qui ἕρκος ἅλμας (coll. schol. v. 147) jungunt, iis opitulabitur ἁλιερκής, de quo v. Nos p. 297 sq. Quamquam hinc non consequi puto, dictum ἕρκος ἅλμας, neque favere mihi puto Eurip. Heracl. 442. Elmsl.: *Ποῖον δὲ γαίας ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα;* Ubi ἕ. γ. aliis erit *fines regionis*, i. e. *regio ipsa*, aliis *regio illa, in quam velut in carcerem inciderunt*. Dein inter loca parallela Aesch. Choeph. 502 [499. Blomf., ubi videndum Ejusdem Gloss.] e Pindaro expressum recte negat Böckhius. Estque omnino locus a nostro diversus, cum apud Aeschylum suber faciat, ne pereat rete, apud Nostrum suber resistat reti, neque in profundum se trahi patiatur. Magis faciunt Archiae versus ad illustrandum ἀβάπτιστος, coll. Blomf. Gloss. supra cit. et ind. Anthol. gr. Lips. (T. XIII. p. 477. B.). Dicit ergo Graecus: *Quomodo suber non mergere valet rete, ita nec me contamina calumniantium retibus similia. Superior evado, nec magis me latent, quae tenebris gaudentes malefici tentent, quam suber ea, quae rete in profundo versans quasi machinetur.* Jam qui haec loquitur, non differt ab eo, apud quem mali homines alios mendaciis insectabantur. Quodsi de eo cogites, quem isti nebulones lacerabant, turbatur loci contextus. Constanter hoc tene in carminis obscuri lectione; tum multas interpretandi molestias vitabis, sensumque carminis ad veram simplicitatem reduces. Insidiabatur Hiero fratri Polyzelo, quam impietatem haud leviter juvisse videntur artes susurronum, Polyzelo invidentium, inter fratres simultatis semina spargendo. Jam utrique quidem hoc malum ἄμαχον fuit; nec tamen mitiores, si res altius pensitabatur, Hieronis inimici erant.

quam Polyzeli. — *ἀδύνατα δ'* etc. Antecedentia repetit sententiose. *Ut ego a calumniantibus decipi non possim, ita nullus omnino bonus.* — *ἔπος ἐκβαλεῖν.* *Loqui.* A jaculatione petitus color, de quo v. Nos ad Ol. I. p. 68. Improbitatem, errorem etc. dictorum significari, vix ego crediderim, quanquam locorum quorundam contextus nostro sensui talia suadet. Poterant talia primo celeritatem loquendi designare, postremo simplex *loqui*, coll. epicorum *ἔπεα πτερόεντα.* Jam v. Odyss. IV, 503: *Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε.* Soph. El. 562 (Erfurdt.): *Ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών.* Eurip. Tro. 1170. Matth.: *Ὦ πολλὰ κόμπους ἐκβαλὸν φίλον στόμα.* Herc. f. 145: *Ἐκβαλὼν κόμπους κενούς.* Jon. 929 sq.: *Λόγων ὕπο, Οὓς ἐκβαλοῦσα.* Eunapius Juliano p. 69. Boiss.: *Ἀποβαλόντες τὰς φωνὰς αὐτῶν*, ut legit Boiss. (p. 590) pro *ἀπολαβόντες*, coll. tamen ibidem Wyttenb. T. II. p. 252 sq. Eundem Boiss. v. ibid. (ubi exempla allata opinionem nostram plane firmant), nec non Bastium et Boissonadium ad Aristænetum Epist. I, 10. p. 364. 65. Non diversum *ῥίπτειν, ἐκρίπτειν ἔπη* etc., de quo adi collecta ad Pyth. VI, 37. — *κραταιόν.* *Quod alios s. ferire* (coll. Ol. I, 179), s. *tenere possit.* Schol. v. 148: *Κρατυνθῆναι καὶ πιστευθῆναι δυνάμενον.* Ibidem: *Ἰσχυρὸν πρὸς ἀπάτην καὶ πιστόν.* Opponitur v. 157: *Ἐν .. προφέρει.* — *δόλιον ἀστόν.* Non differt ab illis, quos significat *ἀπάταισι* v. 136., *ψιθύρων* v. 138., *διαβολιᾶν* v. 140. etc. — *ὅμως.* *Singulis quibusdam talis homo imponere non potest. Sed multitudinem tentat.* — *σαίνων.* *Adulans.* De v. cf. Blomf. doctissime agentem in Glossar. Aesch. VII Theb. 879. Prom. 860. — *ἀγάν.* *Curvaturam.* V. Böckh. nott. critt. Bene hoc convenit cum *διαπλέκει*, quod ulti-

mum illustrat. Huschk. l. c. p. CCXXXV sq. *Curvaturam flectens*, i. e. *caudam incurvans*, *canis adulantis instar*. Sunt supra dicti susurrones. Quod contra hanc lectionem monet Ahlwardtius, id non adstruere debebat loco Arateo Phaen. 686. Voss., ubi περιαγὴν (*curvaturam*. Voss.: Wölbung) omnino propter consensum codd. tenendum. Neque omnibus numeris verum, quod ibidem præcipit Ahlw.: „In omnibus linguis *frangere* et *flectere*, *inflectere*, *immane quantum* distant." Immo *valde inflexa* dici, in quibusdam rebus posse *fracta*, mihi probabile est, velut legitur *comam in gradus frangere* Quinctil. I, 6. fin. Jam codicum Ahlw. ΑΠΤΑΝ, unde ἀπάταν extundit V. D., nasci poterat e male scripto ΑΑΤΑΝ alius codicis, quod scriba memor versus 52. huic loco ingerere poterat. Et concedendum sane, si non accentum, sed literam mutare velis, optimum fore ἄταν, quæ Heyniana lectio Beckio quoque admodum se probavit. Varie enim junguntur ὑφαίνειν, πλέκειν pro *facere*, velut ὄλβον ὑφαίνειν Pyth. IV, 251. V. quoque Eurip. ind. Barnes. v. ὑφαίνειν. Schn. L. g. v. ὑφαίνω et πλέκω. Ind. Anthol. gr. Lips. (T. XIII. p. 475. A). Sic erit sensus: *Perniciem admodum*, vel *multimode struit*. — φίλον εἴη φιλεῖν. I. e. φίλον φιλοῖμι. Optativus vero h. l. modestiæ signum pro indicativo, coll. seq. ὑποθεύσομαι. Videatur Herm. ad Viger. p. 908 sq. *Propositum est mihi*, *amicum amare*. Aliis minus bene erit *liceat*, *detur*. — ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅτ' ἐχθρὸς ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι. *In hostem*, *quippe hostis ejus* (als Feind), *lupi instar invadam*. Huschkii ἰὼν pro ἐὼν elegans est, non necessarium. Idem tamen apud Gurlittium (Pindars pyth.

Siegsges. III. p. 26) conjecturam suam acute tuetur Il. X, 113. Nem. IV, 36. Schol. v. 153: *Λύκου τρόπον ὑποδραμοῦμαι.* Ibidem: *Ἵνα μετέλθω.* Böckhius: „*Incursionem faciam ita, ut impetus ex improviso fiat.* Quod inest in præpositione ὑπὸ cum verbo *θέω* juncta." Vel erit *prosiliam.* — *ἄλλ' ἄλλοτε πατέων.* In his ἄλλ' non est cum Heynio ἄλλο, sed ἄλλα, ob Nem. III, 72: *Ἄλλοτ' ἄλλα πνεόντων.* Isthm. III, 29: *Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις ἄλλ'* (ἄλλα) *ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν. Alia (alias vias) alio tempore calcans.* De ἄλλοτε ἄλλος v. Viger. p. 76. — *ὁδοῖς σκολιαῖς. Viis curvis.* Optime Böckh. nott. critt. p. 452 (coll. Gurlitt. l. c. p. 22 sq.): „Hic non dolus est, non simulatio, sed boni militis officium, qui, ut adversarium mendaciis et ficta amicitia non inducit, ita præter vim arte utitur; nunc recta via in hostem incurrens, nunc sese recipiens, huc illuc proficiscens et copias hostiles ex transverso circumveniens. Non Christiani hominis hæc sententia est, sed Græci, qui Isthm. III, 63 [IV, 81] Melisso ab utraque parte laudato, quod audacia leoni similis esset, arte vulpi, moralem suam doctrinam professus est his verbis: *Χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντα μαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.* Hanc sententiam ante Socratem ac Platonem probarunt vel eruditi; hæc communis Græciæ disciplina fuit." Archilochus Fragm. CXVIII (Gaisf.): *Ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.* Ubi Liebelius (Fragm. LXXV) bene affert Aesch. Choeph. 120 (117 Blomf.): *Πῶς δ' οὔ; τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.* Quam sententiam in trilogia Aeschylea sæpius repeti, nota res. Idem VII Th. 1051. Blomf.: *Παθὼν κακῶς κακοῖσιν ἀντημείβετο.* Prom. 1014.: *Νοσοίμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.* Ibid. 1006. 1008.

1077. Solon V, 5: *Εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν· Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ πικρὸν ἰδεῖν.* Theognis 337 sq. Bekker.: *Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσιν, Τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησάμενον, Χοὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώποις θεὸς εἶναι, Ἤν ἀποτισάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.* Idem 363: *Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ, Τῖσαι νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.* 1032: *Μηδὲ φίλους ἀνία, Μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε.* Eurip. Bacch. 833. Matth.: *Τί τὸ σοφόν, ἢ τί τὸ κάλλιον παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς, ἢ χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν;* Quae sententia v. 864 sq. iisdem verbis repetitur. Idem Hec. 835: *Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρός, τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν, Καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.* Med. 789. Elmsl.: *Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω, Μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου, Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.* Anthol. Palat. XII, CIII (Incertus): *Οἶδα φιλεῖν φιλέοντας· ἐπίσταμαι, ἤν μ' ἀδικῇ τις, Μισεῖν· ἀμφοτέρων εἰμὶ γὰρ οὐκ ἀδαής.* Nec tamen meliora Graecos latuere. Socrates Platonis (Stob. Floril. tit. X. p. 130. Gesn.): *Οὐδὲ ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδικεῖν, ὡς οἱ πολλοὶ οἴονται.* Menander Georgo (p. 35. Meineke): *Οὗτος κράτιστός ἐστ' ἀνήρ, ὦ Γοργία, Ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν.* Ubi videatur Stephanus et Meinekius. Neque veterum illa ira numeris omnibus improbanda, si accedebat eximium illud, quod habet Menander Adelphis (p. 3. Mein.): *Οὐ παντελῶς δεῖ τοῖς πονηροῖς ἐπιτρέπειν, Ἀλλ' ἀντιτάττεσθ'· εἰ δὲ μή, τἄνω κάτω Ἡμῶν ὁ βίος λήσει μεταστραφεὶς ὅλος.* Postremo videndum, quo haec consilio dicta sint. Pindarum volunt apud regem in suspicionem adductum hominum quorundam calumniis. Ad-

dit Böckhius (Explicc. p. 253): „De se poeta plurima praedicat; nec dubitari potest, eas res ad ipsum etiam Pindarum pertinuisse: ceterum sententiarum maxima pars simul admonitionis causa apposita est, ut et alii et Hiero prudentiae inde praecepta desumerent." In his num quid Pindarus de se suoque nomine dixerit, vix jam definies. Poterat ea omnia amicorum regiorum chorus proferre, cui carmen cantandum commiserat Thebanus. Deinde si vel Nostrum plurima de se loquentem feceris, cave illico statuas, poetam (vel chorum) queri de se apud Hieronem susurronum mendaciis maculato. Poterat haec omnia dicere, si vel nullas hominum illorum insidias expertus erat. In has puto inciderat Polyzelus cum suis, Hieroni in suspicionem adductus; unde rerum atrocium exspectatio. Scilicet Hiero vitae fratris conjugique insidians susurronibus facilem, ut tyrannus, aurem praebuerat insidias fingentibus, quas Polyzelus Hieroni strueret. Hos nebulones largâ dicendi copiâ petit, quae mihi, si se suasque res s. P. s. chorus spectaret, satis molesta, pinguis, cupida videretur. Immo sensus hic erit: *Quod me attinet* (ἀδικοῦντι haec dicta), *artibus susurronum cujuscunque generis non vincor, de aliis falsa mihi referentium. Neque* (ἀδικουμένῳ dicta) *ab iisdem vinci me patior, ubi falsa de me aliis narraverint. Mala malis rependo, acriter in eos incurrens.* Postremo (quod potissimum est) noli praetermittere, dicta haec esse atque praecepta simillimo ei consilio, quo non pauca dicuntur in choris Graecorum scenicis. Multa ibi profert chorus, non quae certo quodam tempore facta sunt, sed quae fieri et possunt et solent; enuntiat de se, quae facere soleat; exponit indolem suam et agendi rationem consuetudinemque, nimirum hoc quasi lato et

generali dicendi genere ea promturus, quæ pro singularum rerum ratione dicenda erant. — *ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει. In quavis forma civilium institutorum vir verax praestat, eminet, ideoque plus efficit, quam calumniator, cujus artes brevi deteguntur*, coll. Gurlitt, l. c. p. 20. Ἐν dorice pro εἰς, coll. Pyth. V, 50 all. Schneid. L. g. v. Ambiguus quartæ vocis accentus. Schol. v. 157. legit νόμον, sc. interpretando: *Κατὰ πᾶσαν ἀρχήν*. Sic quoque Aldina. Sed Romana νομὸν habet. Quod rejicit Huschkius l. c. p. CCXLI., citans Pyth. X, 108. et Propert. IV, 11, 13. Eidemque ἐν πάντα (εἰς πάντα) est *quovis modo*, νόμον *civitatem* (non *civitatis formam*), προφέρει (apud Gurlitt. Pind. pythische Siegsgesänge III. p. 26) *auget, illustrem reddit*, coll. Soph. Antig. 168 (365., ubi tamen Herm.) Quem νόμον significatum equidem haud novi, coll. quoque Gurlitt. ad Pyth. II. p. 20. Friget quoque h. l. *quovis modo*. Jam scriptio νόμον sequentibus quoque commendatur, ubi habes varias νόμον formas. Quamquam dictionis æqualitati interpres pindaricus caveat ne justo plus tribuat. — *προφέρει* (ἑαυτὸν) est *praestat, eminet*, coll. Schneideri L. g. vv. προφέρω et προφερής. Neque aliter schol. v. 157: *Κρείττων ἐστίν*. Isthm. V, 65. habet προφέρειν significatione primitiva, quod non vidit Huschk. l. c. p. 27. — *τυραννίδι. Monarchia*, coll. Pyth. XI, 81. Fragm. inc. CLXXVIII (Heyne III, 156). Quid de hac forma senserit, ipse h. l. tacet, ingenue profitetur Pyth. cit.: *Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶσαν τυραννίδων*. — *χὠπόταν ὁ λάβρος στρατός*. Perstringit democratiam. De v. λάβρος v. Nos ad Ol. II. 156. p. 124 sq. — *χὤταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρε-*

ὦντι. Maxime igitur aristocratia Pindaro placet. — χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν etc. Aliam describit calumniarum illarum partem. Dixerat supra (v. 131 —161): *Maledici sunt impii in eos, quos insectantur*. Jam dicit (v. 162—175): *Impii quoque in Deum sunt*. Bene schol. v. 161: *Οἱ διαβάλλοντες, φησί, τοῖς θεοῖς ἐρίζουσιν*. Scilicet numini succensentes, quod ipsos pejus habeat, quam alios quosdam. Sententia nostri loci aliis quoque frequentata. Hom. Odyss. IV, 78: *Ἦτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι*. Theogn. 687. Bekk.: *Οὐκ ἔστιν θνητοῖσι παρ' ἀθανάτοισι μάχεσθαι, Οὐδὲ δίκην εἰπεῖν. οὐδενὶ τοῦτο θέμις*. Eurip. Bacch. 306. Matth.: *Κοὐ θεομαχήσω*. Menander Eunucho (Mein. p. 68): *Μὴ θεομάχει*. Callim. Apoll. 25: *Κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν*. Ubi Spanhem. Apoll. Rh. II, 338: *Ἐπεὶ πολὺ βέλτιον εἶξαι Ἀθανάτοις*. — ἀνέχει. *Evehit, tollit*. Fragm. inc. CLXXVII (Heyne III, 153. Böckh. II, 2, 605): *Πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες*: *tollendo offerentes, sacrantes*. Schol. v. 161: *Ὑψοῖ . . Μετεωρίζει, ὥστε εἶναι περὶ αὐτὸν μεγάλην δόξαν*. Incertus in fronte Ammonii T. I. p. XLIV. ed. Lips.: *Ἀνέχω τὸ βαστάζω μεταβατικῶς, καὶ ἀνέχω τὸ τιμῶ ὁμοίως*. V. quoque Reisig. Enarrat. Soph. Oed. C. 680. p. XCVIII, obloquente Hermanno ad eundem locum p. 149. Non dubium mihi, in multis locis esse *ἀνέχειν honorare*, coll. Brunck., Musgr. et Döderl. ad Soph. l. c. Primitiva v. significatio in locis seqq. obtinet. Archil. Fragm. CX (ed. Liebel., coll. Oraculo ap. Demosth. Macart. 1072, 23. Reiske): *Δήμητρι χεῖρας ἀνέξων*. Eurip. Med. 461. Elmsl.: *Ἀνέσχον σοι φάος σωτήριον*. Hippol. 1288. Monk.: *Πήματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀνέχεις*. Apoll. Rh. III, 216: *Κί-*

ονας, οἱ περὶ τοίχους Ἐξείης ἄνεχον. V. quoque Phavor. 192; 8—45. Eurip. ind. Barnes. v. ἀνέχειν. Bekker. Anecdd. gr. 400, 4. 13. Schneider. L. g. v. Anthol. gr. Lips. T. XIII. p. 178. B. — Male κείνων Heynio est *adulatorum*, ἑτέροις *probis*. *Sententiose* loquitur P., coll. Gurlitt. et Herm., et est κείνων *illorum*, ἑτέροις pro ἐκείνοις. *Alios alio tempore evehit*. — ἔδωκεν μέγα κῦδος. V. 96: Κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. — ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα νόον ἰαίνει φθονερῶν. *Eadem rerum vicissitudo, quae aliis favit, ipsis quoque favere suo tempore potest* (coll. Böckh. nott. critt. et Thiersch.). *Verum nec hoc* (quod solatii aliquid continet), *nec aliud quidquam ad sanam eos mentem revocat, ut desinant aliis invidere et calumniari*, coll. schol. v. 165. Ceterum Noster intimam veramque calumniarum cum illarum tum aliarum causam aperit. *Invidebant quidam Polyzelo. Hinc eorum mendacia, quibus eundem evertere conabantur*. In seqq. mala exponuntur, quæ invidiam sequuntur. *Vexant se ipsi, poenasque divinas provocant*. Postremo quæ de fortuna alio tempore aliis favente dicit P., ea haud ita multo post Syracusarum historia comprobavit. Mortuo enim Hierone familiam ejus regno exutam esse constat. Ita ii, qui invidia ducti vel Hieroni vel fratri insidiati fuerant, votorum compotes fieri poterant. — στάθμας δέ τινος ἑλκόμενος (sc. φθονερῶν τις, non νοῦς, ut Böckh. vult nott. critt. p. 453) περισσᾶς. Aliorum de loco difficili sententias ita Böckhius explosit, ut interpretibus post eum venientibus non multa reliquerit. Jam στάθμην rubricam fabrorum esse, neminem latet, coll. Boisson. supra cit. p. 515., Schneid. L. g. v. Hinc linea inde facta, præscripta, *regula, praeceptum*, vel-

ut Pyth. VI, 45: *Πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα.* coll. Ol. XI, 53: *Σταθμᾶτο, metiebatur.* Eurip. Suppl. 201. Matth.: *Διεσταθμήσατο: Dimetitus est.* Adde ind. Eurip. Barnes. vv. *σταθμᾶν* et *στάθμη.* Sed Nem. VI, 13. est *στ. meta.* Vides, apud Nostrum vix esse posse *lancem* vel *trutinam*, quam vim et alibi verbo inesse, recte me quoque judice negat Böckhius, coll. Schneid. L. g., qui tamen vulgatam interpretationem h. l. non derelinquit. Jam ex loci nostri contextu erit *στ. linea*, s. *comparationi suarum rerum* (cum aliorum rebus), s. *metiendo inserviens.* Optime schol. v. 166: *Οἱ σταθμούμενοι δὲ πολλὰ καὶ περιγράφοντες μεγάλα τινὰ μέλλοντα αὐτοῖς ἔσεσθαι.* Firmatur hoc sequentibus: *Πρὶν ὅσα φροντίδι* etc. Jam genitivi h. l. auctoritate nituntur aliorum genitivorum, coll. *ἕλκειν, λαβεῖν ποδῶν, ῥινός* etc., de quo v. Schneid. L. g. v. Matth. gr. Gr. p. 491 sq. Quamquam ibi is, qui trahitur, accusativum habet, pars ejus, quae trahitur, genitivum. Acute vero Böckhius confert nostrum An einer Leine ziehen. Bene, si usum verbi activi illustrare velis. Medio respondet illud Sich mit etwas schleppen. Eritque *ἕλκομαι* (coll. Damm. Lex. p. 630. 31) illis mediis adnumerandum, quæ *toti rei, quae tangitur*, genitivum applicant, de quibus v. Matth. l. c. p. 490 sq. Optime vero electum verbum laborem metiendi exprimit. Deinde voce *τινος* dictionem impropriam significat; est enim illud pronomen pro *quasi*, coll. Latinorum *quidam*, de quo v. Lexx. latt. — *περισσᾶς. Immodicae, justo longioris.* Bene hoc metiendo convenit. Nem. VII, 63. est *περισσὰ valde.* De v. cf. quoque Schn. L. g. v. — *ἐνέπαξεν ἕλκος.* Lusus puto, profectus ex antecedenti *ἑλκόμενος. Dolent, antequam dolendum esse sciunt*, sc. ante

te eventum. Idque eos diis hominibusque infensos facit. Est autem hoc ἑαυτὸν τιμωρεῖσθαι invidiæ natura, coll. Philem. p. 412. Mein. Alia congessit Barthius ad Stat. Theb. II, 18., monente Jacobs. ad Anth. gr. Lips. T. XII. p. 117. — φέρειν δὲ etc. Recte Heynius: „Redit ad v. 161. 2.“ — ἐπαυχένιον ζυγόν. A jumentis petitus color, præeunte ἑλκόμενος, quod ipsum quoque illorum laboribus inservit. Et sequitur ποτὶ κέντρον λ. Nem. VII, 8: Εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ᾽ ἕτερον ἕτερα. Ubi Dissen. Hymn. hom. IV, 217: Ἐπὶ γὰρ ζυγὸς (deorum) αὐχένι κεῖται. Orph. h. LXI, 5: Ἣν (Nemesin) δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες. Menandri Fragm. inc. CXXVII (Meineke): Πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ ῥᾴδιον. Cf. quoque D. Matth. XI, 29. De ζυγομαχίᾳ v. inprimis Boissonadium ad Aristæn. Epist. I, 2. p. 253., de κέντρῳ Valck. et Monk. ad Eurip. Hippol. 1189. — ἀρήγει. Schol. v. 171: Συμφέρει. — ποτὶ κέντρον δέ τοι λακτιζέμεν τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος. Planius erat ποτὶ κέντρον δέ τοι λακτίζοντος τελέθει ὀλ. οἶμος. De formula πρὸς κέντρον λακτίζειν similibusque v. schol. v. 173., Stanl. Schütz. et Blomf. ad Aesch. Prom. 331., Elmsl. ad Eurip. Bacch. 794., ubi citatur J. G. Hageri dissertatio De Græcorum proverbio πρὸς κέντρα λακτίζειν. Lips. 1738. V. quoque interprr. N. T. ad Acta Apost. IX, 5. XXVI, 14. Valck. Oratt. p. 380. citatus Heynio. Vorst. de adag. N. T., referente Gurl. l. c. p. 22. Poenam boum excalcitrantium illustrat schol. v. 173: Τῶν γὰρ βοῶν οἱ ἄτακτοι κατὰ τὴν γεωργίαν κεντριζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀροῦντος λακτίζουσι τὸ κέντρον καὶ μᾶλλον πλήττονται. Aliter schol. Aesch. Prom. 331 (p. 49. Schütz.), ubi boves excalcitrando ad-

versus stimulum se vulnerare dicuntur. Similiter hominum illa cum deo dimicatio non tantum est irrita, sed et perniciosa. Menander sent. sing. 247 (p. 322. Mein.): *Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.* Ibidem 251: *Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.* Opp. Hal. II, 12: *Ἀλλ' αἰεὶ μάκαρες πανυπέρτατοι ἡνία πάντη Κλίνουσ' ᾗ κ' ἐθέλωσιν· ὁ δ' ἕσπεται, ὅς τε σαόφρων, Πρὶν χαλεπῇ μάστιγι καὶ οὐκ ἐθέλων ἐλάηται.* Eusebius Stob. Florileg. p. 618, 24. Gesn.: *Ἀνιηροῦ τοῦ προσπεσόντος, ἔπειτα χαλεπαίνειν τοῖς θεοῖς, μεῖζον κακόν ἐστι χτίζειν.* — *ἁδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.* Opponuntur hæc versibus 131—175. *Ego cum bonis viris* (v. 149), *non cum adulatoribus et calumniatoribus versari, iisque placere cupio.* Hæc quoque Hieroni dicta. Apponam in fugam vacui locum supra neglectum Eur. Hippol. 227. Monk., unde h. c. versui 12 sqq. lux aliqua affundi videtur: *Δέσποινα ἁλίας Ἄρτεμι λίμνης (Λίμν.* *Καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων, Εἴθε γενοίμην ἐν σοῖς δαπέδοις, Πώλους Ἐνετὰς δαμαλιζομένη.* Ubi schol. c. Monk.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Γ'

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ

ΚΕΛΗΤΙ.

V. 1–13.

Utinam vivat Chiron, Aesculapii medici magister! Χείρωνά τε. Schol. v. 111. habet κε. — Φιλλυρίδαν. Chiron Philyræ filius (Pyth. IV, 181 sq. VI, 21) e constanti veterum narratione, de quo Spanh. ad Callim. Jov. 36. Sprengel. Pr. Gesch. d. Arzneik. Ed. III. T. I. p. 159. Nitsch. N. myth. Wörterb. v. Chiron. In patre variatur. Plurimis (ut Nostro v. 5. Pyth. IV, 204. Nem. III, 83. coll. auctoribus modo citt.) est Saturnus, aliis Ixion Thessalus, Centaurorum reliquorum pater Pyth. II, 78 sqq. (Sprengel. ibid.). — ἁμετέρας ἀπὸ γλώσσας. V. ad Ol. VI, 19. p. 188 sq. Vel chorus hæc dicit, vel P. Hoc eligendum ob v. 111 sq. 122 sq. Ibidemque ὕμνοι ἁμέτεροι (*mei*). V. quoque σφέτερος Ol. IX, 118. — κοινὸν ἔπος. *Commune verbum*, sc. *civium, pro salute regis vota facientium*, de quo v. interprr. An erit: *Quod in morbis dici optarique solet?* præeunte forsan aliquo poeta, unde phrasin in vulgi consuetudinem

abisse putes. — *ζώειν τὸν ἀποιχόμενον.* De morte Centauri v. Nitsch. l. c. coll. Sprengel. ibid. — *βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου. Pelii in convallibus.* Pyth. II, 84: *Ἐν Παλίου σφυροῖς.* IX, 7: *Παλίου κόλπον.* Q. Smyrn. IV, 52: *Πηλίου ἐν βήσσῃσι.* Habitaverat in quadam Pelii caverna v. 111. IX, 50. Nem. III, 93. Orph. Arg. 380. Q. Smyrn. IV, 143. Regem facit P., quasi heroum aliquem. V. quoque Heynius. — *Φῆρ'. Feram.* V. Schneid. L. g. v. Pyth. IV, 211. Arati Phaen. 662. Voss.: *Πρότεροι πόδες Ἱπποτόφηρος* (Centauri Chironis). — *νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον. Animum erga homines mitem.* Schol. v. 7: *Νοῦν ἔχοντα προσφιλέστατον τοῖς ἀνθρώποις.* Est hæc vulgaris explicatio. Vel junges *φίλον νόον ἀνδρῶν* (i. e. *ἀνθρώπινον*): *Animum mitem, qualis est* (*esse debet*) *hominum animus* (comparatus cum feris). Nostrates: Freundlichen Menschensinn. Ita melius opponi videbitur forma Centauri animusque, coll. Nonn. Dionys. XLVIII, 41: *Χείρων, Ἀνδροφυὴς ἀτέλεστος, ὁμήλικι σύμπλοκος ἵππῳ.* Quocum comparetur Apoll. Rhod. II, 1240: *Χείρωνα πελώριον, ἄλλα μὲν ἵππῳ, Ἄλλα θεῷ ἀτάλαντον.* Fuit igitur s. *μιξάνθρωπος* s. *μιξόθηρ*, de quo v. omnino doctissimus Jacobsius ad Anthol. Pal. T. III. p. LXXXVII. 800., a quo nostram illius Platonici (Protag. 327. D.) *μισάνθρωποι* in *μιξάνθρωποι* mutationem præoccupatam videmus. Deinde *φίλον* præludit iis, quæ de Chirone Aesculapium educandum recipiente deinceps dicuntur. Et floruit Centaurus humanitatis, hospitalitatis, justitiæ (probitatis), sapientiæ laude, coll. Sprengel. ibid. p. 159. Adde nos ad v. 111. — *ἀνωδυνιᾶν γυιαρκέων. Indolentiae* (valetudinis), *artubus valentis.* Schol.

v. 9: Ἀνωδυνίας γυιαρκέος· τότε γὰρ τοῖς μέλεσιν ἐπαρκοῦμεν, ὅταν ὦμεν ἀνώδυνοι. Jam γυιαρκὴς (Nonn. Dionys. XIX, 149) parum differt a γυιαλκὴς (Idem XXI, 17. XXXVII, 500) et γυιαλθὴς, de quibus vv. earumque confusione v. Gurl. ad h. l. et Schneid. L. gr. v. γυιαλθής. — Postremo quam apte Chironem e diis Græcorum medicis P. elegerit, causa non latet. Debebat Chiron ἱπποτόφηρ, ut nomine Arateo utar, regi sanitatem procurare, ut eidem victoriam Pherenicus equus procuraverat.

V. 14—43.

Interemit matrem ejus Coronidem Apollo, quod ex ipso gravida alienum amorem appetiverat. — Φλεγύα θυγάτηρ. Coronis v. 43. Eam vides in numis Pergamenorum, sc. eorum tutelarem. V. Eckhel. D. V. N. II, 465. Heyne ad h. l. — τελέσαι, Schol. v. 15: Πρὶν ἐκτελέσαι τὰ κατὰ τὰς ὠδῖνας, πρὶν τεκεῖν. Verum τελέσαι h. l. non absolute positum est, sed regit accusativum τόν. Est *antequam absolvisset eum*, i. e. *in lucem edidisset*. Similis v. τέλος usus circa nuptias et matrimonium, coll. Schneid. L. g. v. — ματροπόλῳ σὺν Ἐλειθυίᾳ. Nem. VII, 1—3: Ἐλείθυια, γενέτειρα παίδων. — εἰς Ἀΐδα δόμον κατέβα. *Mortua est*. Eurip. Heracl. 907: Ὡς τὸν Ἄϊδα δόμον κατέβα. — ἐν θαλάμῳ. *Ut mulier, domi*. Sunt enim θάλαμος et θάλαμοι mulierum, coll. Ol. VII, 53. Pyth. II, 61. Nem. I, 62. Cf. quoque Heyn. et Böckhium. Mirifice alii jungunt δαμεῖσα ἐν θαλάμῳ. Schol. v. 18: Πρὶν γεννήσῃ ἐν θαλάμῳ. Vanum et hoc. — τέχναις Ἀπόλλωνος. *Artibus Apollinis*, i. e. auctore et subornatore Apolline.

Paulo aliter *τέχναι* dei alicujus capiendæ Olymp. VII, 55. p. 255. IX, 77. p. 350. Deinde quamquam Apollo ut deus pestifer istam cædem patrare poterat, rectius tamen Dianæ sororis ministerio utentem vides. Erat enim interimenda femina deique amasia. Verum quod utero gestabat, ipse sospitavit. — *χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος γίνεται παίδων Διός. Moverat enim* (v. schol. v. 22) *sibi Apollinis Jove nati iram non contemnendam.* — *ἄλλον αἴνησεν γάμον. Probavit alium amorem.* Bene Heynius confert Pyth. IV, 396: *Καταίνησάν τε κοινὸν γάμον.* De simplici *αἰνεῖν* v. Pyth. IV, 248. Nem. IV, 151., de *καταινεῖν* Gurlitt. Pind. pyth. Sieggesges. III, p. 10. — *κρύβδαν πατρός.* Schol. v. 25: *Τοῦτο πρὸς τὸ προκείμενον συναπτέον.* Quod ex Apollodoro III, 10, 3. Heynius adstruit. Idem Gedikio aliisque placuit. — *ἀκερσεκόμᾳ Φοίβῳ.* Phœbi prædicatum apud Apoll. Rhod. II, 708. Nonn. Dionys. X, 207. XII, 134. Christodor. Anthol. Pal. II, 266. Ibidem T. II. p. 832. Epigr. ccxliii. Anthol. gr. Lips. T. XIII. p. 158. — *φέροισα σπέρμα. Gravida facta.* V. Ol. IX, 92. Aliud *σπέρμα φέρων* Nem. X, 30. — *οὐδ' ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν.* Schol. v. 27: *Οὐχ ὑπέμεινε, φησίν, ἡ Κορωνὶς ἐλθεῖν τὴν νυμφιδίαν τράπεζαν, ἀντὶ τοῦ νόμῳ γαμηθῆναι.* Olymp. III, 71: *Ὅτι πλείσταισι βροτῶν ξενίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις.* Ubi velut nostro loco *mensas venientes* habes. — *οἷα.* V. Ol. I, 24. p. 14. — *φιλέοισιν. Solent.* V. Nem. I, 15. — *ἀλλά τοι. At vero.* Viger. p. 474. — *τῶν ἀπεόντων.* Idem quod *τῶν πόρσω* v. 39. Probaverat *ἄλλον γάμον* v. 25. — *ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,*

ὅστις κ. τ. λ. Schol. v. 38: Ἔδει εἰπεῖν ὅπερ φῦλον. νῦν δὲ ὅς εἶπεν, ἵνα ᾖ ὅς ἀνθρώπων. Cf. Eurip. Hel. 941. Matth.: Παισὶ γὰρ κλέος τόδε Κάλλιστον, ὅστις ἐκ πατρὸς χρηστοῦ γεγὼς, Ἐς ταὐτὸν ἦλθε τοῖς τεκοῦσι τοὺς τρόπους. Similis anomalia Med. 214. Elmsl.: Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, Στυγεῖ δεδορκώς. Ubi Elmsl. V. quoque Mein. ad Men. p. 207. — παπταίνει τὰ πόρσω. *Spectat remota*. Ol. I, 182: Μηκέτι πάπταινε πόρσιον. — ματαμώνια. V. ad Ol. XII, 9. p. 433. — θηρεύων. *Venans, sectans*. Nem. XI, 62: Μέτρον θηρευέμεν. Aesch. Prom. 883: Θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους Γάμους. Soph. Antig. 92: Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα. Eurip. Hippol. 960. Monk.: Θηρεύουσι γὰρ Σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχρὰ μηχανώμενοι. Ubi αἰσχρὰ est verborum θηρ. et μηχ. Iphig. A. 558. Matth.: Μέγα τι θηρεύειν ἀρετάν. Adde ind. Eurip. Barnes. et Latinorum venor. — λῆμα Κορωνίδος. *Audax Coronis*. De hoc substantivorum usu videndi omnino Spanh. ad Call. Del. 297. Monk. ad Eurip. Hippol. 794. Cf. quoque ind. Eurip. Barnes. v. λῆμα: [1]) Jam nolim cum aliis de arrogantia puellæ cogitare indigenas fastidientis. Imponuntur talia epitheta more epico extra contextum.

V. 43—82.

Sequitur Coronidis facinus et supplicium. Sed filius servatus Chironi traditur educandus. αὐδ'. Heynius: οὐ δ'. Rectius contrahitur, velut loco simillimo Ol. VI,

---

1) Λῆμμα h. l. vitiose a quibusdam scribitur, ut alibi. V. Elmsl. ad Eurip. Med. 118.

59: Οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτοισα θεοῖο γόνον. V. quoque Böckhius nott. critt. p. 456. — σκοπάν. Schol. v. 46: Σκοπὸν τὸν νοῦν λέγει τοῦ Ἀπόλλωνος. Rectius Apollo eligitur, coll. interprr. Verum in sensu ambigitur. Haud male σκ. quibusdam est h. l. *speculator*. Quod alludere poterit ad *corvum illum, Phoebi speculatorem* (scholl. v. 46. 48), quem religiosus poeta aspernatur, coll. Böckh. Explicc. Estque omnino deus ille *speculatorius*, de quo v. Incertus Anthol. Pal. VI, 8: Λαοδάμας τρίποδ' αὐτὸν εὐσκόπῳ Ἀπόλλωνι Μουναρχέων ἀνέθηκε τεῒν περικαλλὲς ἄγαλμα. Eadem Pindari ipsius sententia v. 50—54. Adde nos ad Ol. VI, 101. p. 209. Sed vide, ne simpliciter sit *rex*, velut Apollo Δάλου σκοπὸς est Ol. VI, 101. Dii ὀλύμπου sunt σκοποὶ Ol. I, 86. Acastus Μαγνήτων σκοπὸς Nem. V, 50. Verum his locis σκοπὸς habet genitivum appositum. — μηλοδόκῳ Πυθῶνι. Oves mactandæ ante introitum in Delphicam sedem. Eur. Jon. 229 (coll. Hymn. hom. I, 535): Ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις μήλοισι δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν. Apoll. Rhod. II, 490: Ὣς φάτ' Ἀγηνορίδης· ὁ δ' ἐπισχεδὸν αὐτίκα δοιὼ Ἤλυθ' ἄγων ποίμνηθεν ὄϊς· ἀνὰ δ' ἵστατ' Ἰήσων, Ἂν δὲ Βορήϊοι υἷες, ἐφημοσύνῃσι γέροντος. Ὦκα δὲ κεκλόμενοι μαντήϊον Ἀπόλλωνα Ῥέζον ἐπ' ἐσχαρόφιν. Eurip. Androm. 129: Δεξίμηλον δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ (Thetidis). Deinde oves erant inferiæ. Apoll. Rh. II, 839: Παρὰ δ' ἄσπετα μῆλα, Ἣι θέμις οἰχομένοισι, ταφήϊα λαιμοτόμησαν. Latius intelligit vocem schol. v. 46: Τῇ πολλὰ ὑποδεχομένῃ θύματα. Utque hic Pytho μηλοδόκος dicitur, ita πανδόκος Pyth. VIII, 89. ob hominum frequentiam, coll. Ol. III, 30. — τόσσαις. Schol. v. 48: Τυχών. Ibidem: Ἐν δὲ τῷ Πυθῶνι ὢν ὁ Ἀπόλλων

κ. τ. λ. *Versans eodem tempore Delphis Apollo.* De ἐπιδημίᾳ et ἀποδημίᾳ numinum multus apud veteres sermo. V. nos ad Pyth. IV, 8. Deorumque fatidicorum scientiam a locis quibusdam pependisse, mihi haud improbabile, coll. Spanhemio ad Callim. h. Del. 94. Hinc poeta noster facinoris notitiam cum præsentia dei Delphica jungere mihi videtur, quamquam addit, Phöbum a se solo edoctum comperisse, quid commissum esset. — κοινῶνι παρ' (i. q. ἐν. Confert Heynius Pyth. II, 159. Adde Viger. p. 643.) εὐθυτάτῳ. *Apud socium rectissimum, integerrimum.* Alludere poterunt tres voces, inprimis superlativus, ad narrationem vulgarem de corvo, coll. scholl. Eadem superlativi vis Ol. I, 60: Ἐς εὐνομώτατον ἔρανον. Artemo scholl. citt.: Ἐπαινεῖ τὸν Πίνδαρον ὁ Ἀρτέμων, ὅτι παραχρουσάμενος τὴν περὶ τὸν κόρακα ἱστορίαν αὐτὸν δι' ἑαυτοῦ ἐγνωκέναι φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Reliqua v. in scholl. Eodemque spectat dei laus magnifica in seqq. annexa, quæ orationis tenorem non temere interrumpit.[2]) — γνώμαν πιθών. *Animo persuadens*, i. e. *sibi. Convicit se ipse, licet nolens.* Grave enim amanti scelus amatæ. Optime Heynius: *Se ad credendum adducens.* His positis vix jam locum habebunt, quæ Böckhius proposuit nott. critt. p. 456: „Γνώμαν πιθών, *animum persuadens.* Quorsum, obsecro, *persuadens animum?* quis persuasioni locus in clara rerum cognitione, quam Delphicus deus tenet? Immo *confidere* tantum et *obsequi* animo vaticino debebat, ut Coronidis scelus cog-

---

2) De corvo et cornice (κορώνη) fatidicis avibus, unde Coronidis nostrae mythus nasci poterat, v. omnino Spanhem. ad Callim. Pall. 124.

nosceret, At hanc sententiam vulgata lectio non præbet." Eligit deinde V. D. γνώμα πιθὼν codd. quorundam: *menti obsecutus*. Jam pronum per se, in clara rerum cognitione animo suo confisum obsecutumque Apollinem, neque id disertis verbis exprimendum erat. Deinde si πιθήσας (Pyth. IV, 194. Adde Damm. p. 1913. v. πιθέω) et πεπιθὼν (Isthm. IV, 122) *obsequendi* vim habet, inde non sequitur, eandem competere formæ πιθών, coll. Buttm. Ausführl. Gr. Sprachl. T. II. p. 207. Immo πιθὼν semper est (quantum ego quidem scio) transitivum. Cf. h. carm. v. 114: Ἰατῆρά τοί κέν μιν πίθον: *persuasurus essem*. Aesch. Prom. 212: Πιθεῖν Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα, Οὐκ ἠδυνήθην. Eurip. Hippol. 1065: Πάντως οὐ πίθοιμ' ἂν οὕς με δεῖ. Ubi Monkius. Jon. 839: Πιθών σε. Heracl. 1003: Οὔ τιν' ἂν πίθοις. Aristoph. Ran. 1168: Πιθὼν τοὺς κυρίους. Nonn. Dion. XXII, 79: Καὶ πίθεν ἀντιβίους ταχυπειθέας. [3]) Deinde nota, Apollini γνώμαν et νοῦν opponi, velut apud Aristænetum Epist. I, 28. Boiss. acumen possessori ejusdem. Ita rhetor: Μὴ κατόκνει, φίλτατε, πυθέσθαι τῆς

3) Activum quoque πεπίθω et παραπεπίθω. Il. XXII, 222: Τόνδε δ' ἐγώ τοι Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι. Hymn. hom. in Ap. 275 Wolf.: Ἑκάτου πέπιθε φρένας. Apoll. Rh. III, 14: Ἦ καὶ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν Μειλιχίοις. 479: Τὴν εἴ κεν πεπίθοιμεν. IV, 417: Εἴ κέν πως κήρυκας ἀπερχομένους πεπίθοιμι. Call. Jov. 65: Ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν. De formâ παραπεπιθεῖν v. Damm. l. cit. p. 1914 sq. Adde Q. Smyrn. VI, 66: Οἵ ῥα παραιπεπιθόντες Ἀχιλλέος ὄβριμον υἷα Ἄξουσιν. Postremo noto, πεπιθὼν (*obsequens*) Isthm. IV, 122. unicum mihi intransitivi exemplum esse. Sed de h. l. cfr. Damm. l. c. p. 1913.

σῆς σφοδρότητος. Ubi Bastius: „Petron. 102 [coll. 128: Interrogare animum meum coepi]: *Interrogate audaciam vestram.* Quint. D. 14: *Impatientiam interrogare.* Vid. interprr. Petronii. Plane similiter nostrates aiunt: Seinen Scharfsinn zu Rathe ziehen.“ Ceterum nostra dictione fabulam de corvo rejici, supra monuimus. — πάντα ἴσαντι νόῳ. Eandem sententiam habes Pyth. IX, 79 sqq. Alibi omnia scire dicitur Phöbus per Jovem. V. Hymn. hom. II, 471, 532. — ψευδέων δ᾽ οὐχ ἅπτεται. Olymp. VI, 105: Ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα (Apollinis). Ubi conf. nos p. 210 sq. Pyth. IX, 112: Ἁγνὸν Ἀπόλλων᾽. Orph. hymn. XXXIV, 7. Herm.: Ἁγνέ, Apollo. Eurip. Iph. T. 1220. Matth.: Phöbe, ἐν ἀψευδεῖ θρόνῳ. Tryphiodorus 641. Wern.: Παρὰ βωμὸν ἀλαθέος Ἀπόλλωνος. Ubi videndi Merrickius et Wernickius. Orph. hymn. cit. v. 9: Καθαρὰς φήμας χρησμούς τ᾽ ἀναφαίνων. — κλέπτει τέ μιν οὐ θεός, οὐ βροτός, ἔργοις οὔτε βουλαῖς. *Fallit eum non deus, non mortalis, factis neque consiliis.* Schol. v. 53: Παραλογίζεται. In his κλέπτειν est idem quod ἀπατᾷν, velut Nem. VII, 33 sq.: Σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις: *Sapientia fallit, seducens verbis.* Simonides VI (Gaisf. P. M. G. III, 160. ed. Lips.): Ῥεῖα θεοὶ κλέπτουσιν ἀνθρώπων νόον. Utque Apollo neminem fallit, ita nefas, eum mendaciis tentare. Pyth. IX, 75: Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν κ. τ. λ. — ξενίαν κοίταν. Idem quod ξένου κοίταν. Cf. v. 44: Ξένου λέκτροισιν. Schol. v. 55: Τὴν λατρείαν ἀπὸ τοῦ ξένου. — παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν. De hac palude et locis conterminis v. Spanhem. ad Callim. Cer. 25, Schellenb. ad Antimachi Fragm. XXXIV.

p. 80. Böckh. Explicc. p. 259. Mülleri Orchom. p. 192 sq. p. 249. Sprengel. l. c. T. I. p. 182. Vocem *κρημνὸς* maxime pindaricam vocat schol. Aesch. Choeph. 319 (monente Blomf.): *Ἡ γνάθος συνήθης* (coll. Blomf.), *ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ* [v. indd. Pindd. et Schneider. ad Fragm. CXLIV. Heyn.], *ὡς ἡ Ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ* [Fragm. CXCIII. Gaisf.]. Omisit hoc scholion Schützius in sua scholl. Aesch. editione, notante Blomf. V. quoque Gurlitt. l. c. p. 13. — *δαίμων δ' ἕτερος.* *Numen adversum*, *ἀπότροπον* (Pyth. VIII, 134). Vide schol. v. 64. et interprr. — *ἐς κακὸν τρέψαις.* Schol. 62: *Εἰς τὴν τῆς μοιχείας κακουργίαν.* Nondum h. l. de interitu cogitandum, qui deinde sequitur. Cf. inprimis Pyth. II, 52 sq. — *καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾶ δ' ἔφθαρεν.* Schol. v. 64., coll. v. 66: *Καὶ τῶν γειτόνων, φησί, πολλοὶ ἀπήλαυσαν τοῦ κακοῦ τοῦ περὶ τὴν Κορωνίδα· λοιμὸς γὰρ ἐγένετο, αἴτιοι δὲ τοῦ λοιμοῦ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις· λοιμοῦ οὖν γενομένου συναπήλαυσαν καὶ οἱ μηδὲν αἴτιοι. Ἡσίοδος* [Opp. et D. 238. Ubi Gaisfordius.]· *Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα.* Vocem *ἐπαῦρον* illustrant Blomf. et Elmsl. ad Aesch. Prom. 28. Buttm. Lexil. I, 75 sq. Ausführl. Gr. Sprachl. II, 84 sq. all. — *πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.* Schol. v. 66: *Λείπει τὸ ὡς, καὶ περιττεύει ὁ τε. ἔστι γάρ· ὥσπερ δὲ πῦρ ἐμπεσὸν ὄρει πολλὴν ὕλην φλέγει, οὕτω τὸ ἁμάρτημα τῆς Κορωνίδος πολλοὺς ἔφθειρεν.* De v. *σπέρμα* v. ad Ol. VII, 87. p. 260. Scholiastae v. 66. est *σπ.* i. q. *σπινθήρ.* — *τείχει ἐν ξυλίνῳ.* Schol. v. 68: *Τῇ πυρκαϊᾷ.* Classem Atheniensium Pythia vocat *τεῖχος ξύλινον* Herodot. VII, 141. Max.

Tyr. Or. XXXV, 7. Reiske. — *σέλας λάβρον Ἀφαίστου.* *Splendor Vulcani vehemens*, i. e. *flamma*. Nonn. Dionys. XXXVI, 131: Ἀφαίστου σέλας. Aesch. Prom. 7: Πυρὸς σέλας. Ubi conf. Schütz. comment. et Blomf. Glossar. ad v. Deinde λάβρος, quam v. illustravimus ad Ol. II, 156. p. 124. coll. Boisson. ad Eunap. T. I. p. 172. 350., igni sæpe copulatum vides. Eurip. Or. 688. Pors.: Πῦρ λάβρον. Opp. Cyneg. III, 105: Πυρὶ λάβρῳ. Paul. Silentiarius Anthol. Pal. V, ccxci, 3: Λάβρον πυρσόν. Incertus ibidem XII, lxxxix, 4: Λάβρῳ πυρί. — *ἀμὸν.* *Meum.* De h. v. cf. Blomf. Glossar. Aesch. VII Theb. 413., Monk. ad Eurip. Alc. 406. De ἀμὸς Wüsterri. ibidem. — *ματρὸς βαρεῖᾳ σὺν πάθᾳ.* *Matris cum gravi infortunio*, i. e. *cum matre miserrima*. Böckhio est „πάθη *casus turpis*, ut ubi virgo clandestinum coitum passa sit, coll. Ol. VI, 38 (65).", Non aliter Thierschius. Concinnius puto digniusque deo non immiti, morti matris parvuli mortem opponere. Jure puniverat amatam. Jam vero flebiliter mortua dolorem ei movet, quodque in hac deo non licebat, id facit in parvulo: morti eum eripit. — *βάματι δ' ἐν πρώτῳ.* *Primo*, i. e. *uno gradu*. Schol. v. 75: Ἐν ἑνὶ βήματι. Ubi conf. prudens Græci annotatio. Uno gradu Pythone Laceriam delatus est deus, quum fuerit summa celeritate opus, coll. Gurl. l. c. p. 15. Alibi plures gradus habent coelites, de quo v. interprr. Addo Nonn. Dion. XXXI, 75: Ἡ δὲ (Proserpina) θυελλήεντι διαρπάξασα [διαΐξασα conj. Mart. Crusius in sua Falkenburgiana I] πεδίλῳ, Τρὶς μὲν ἀνηέρθη, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο Γάγγην. Verum deus Indorum orientalium Hanuman uno, sic videtur, gradu ex insula Taprobane (Ceylon) in

montes Indiae boreales (Himalaya) defertur, referente Schlegelio Ind. Biblioth. I, 377 sqq. Postremo diales gradus apollineis majores Aesop. Fab. CCLXXIV p. 113. ed. Fur. mai. — ἐκ νεκροῦ ἅρπασε. Quod teste Pindaro ipse, parvuli amans, fecit, secundum alios Ilithyae fecerunt. Nicomedes Anthol. Pal. T. II. p. 778. epigr. LVI, 1: Οἷον ἐμαιώσαντο νέον τόκον Εἰλήθυιαι Ἐκ Φλεγύου κούρης Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ. Deinde hoc secundum sectionis caesareae exemplum, primum Bacchi Thebani, de quo videndus Sprengelius Pragm. Gesch. d. Arznk. T. I. p. 182. ed. III. T. III. p. 498 sq. ed. II. De re adde Mezgeri Gerichtl. Arzn. Wissensch. §. 315. — καιομένα δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά. *Rogus incensus perlucere dei gratia illud fecit, quod tenebat*, ut Phoebus perspicere, parvulumque eripere posset. Effecit hoc, vel perlucidiorem flammam suam reddens, vel quo loco stabat deus, se diffindens. Ita justus tenetur v. διαφαίνω significatus, de quo consulendus omnino Schneiderus l. g. v. Aliter schol. v. 78: Ἡ φύσις τοῦ πυρὸς οἷον διεσχίσθη, καὶ διάστημα τοῦ πυρὸς ἐγενήθη, ἕως ἂν ἐπιβὰς ὁ Ἀπόλλων ἀνέληται τὸν παῖδα. Secuti recentium interpretum complures, incertum quibus confisi argumentis. Ita enim (quod rarissimum est, coll. Schneid. l. g.) διαφαίνω erit pro διαφαίνομαι; neque omnino, quod Heynio visum, vi etymi διαφαίνω esse potest *diffulgeo*, ut nova cum Böckhio voce utar, sed est vel *perlucere facio*, vel *perluceo*, ex quibus prius jure eligetur. — Μάγνητι Κενταύρῳ. V. ad Pyth. II, 78 sqq. Obiter corrigo Libanium in eadem historia versantem. Ita rhetor (Opp. ed. Reiske T. IV. p. 909, 5): Καὶ ποιεῖται παῖδα ὁ Ἀπόλλων Ἀσκληπιόν, δι' οὗ τὴν τέχνην ἐ-

στελώσατο. Ubi Morellus legit *ἐτελεώσατο*, Reiskius *ἐστερεώσατο.* Lege: *ἐστηλώσατο*, velut *columnam posuit*, i. e. *condidit.* Similem medicinam afferemus Menandro sentent. singull. v. 439 (Men. et Phil. ed. Mein. p. 330). Ibi legitur: *Οὐδεὶς πῦρ εἰς χρήματα διδοὺς ἐπαύσατο.* Quod intelligi posse rite negant. Rescribe: *Οὐδεὶς ὁ πόρναις χρήματα διδοὺς ἐπαύσατο*: *qui semel meretricibus pecuniam dederit, dare non desistet.* Intercidit ὁ, ubi corruptum erat *πόρναις.* [4]) — *διδάξαι.* De Chirone Aesculapii aliorumque magistro cf. omnino Sprengel. l. c. T. I. p. 159. coll. 183. ed. III.

V. 83—110.

Aesculapius arte medica pollens quum avaritia ductus mortuum in vitam revocasset, Jovis fulmine interemtus est. Recte; mortalia petant mortales! ὅσσοι μόλον. Ad ipsum, auxilium quaesituri. Schol. v. 83: *Παρεγένοντο.* Vix erit μ. h. l. idem quod ἦσαν, ut alibi ἔρχομαι etc. — *αὐτοφύτων.* Opponuntur hæc tribus sequentibus malis, quæ extrinsecus infliguntur. Schol. v. 83: *Ὡς ἂν οὐχ ὑπ' ἄλλων ἐπακτὰ ὄντα.* — *ξυνάονες. Participes.* Hæc prima v. significatio, coll. Christodor. Anthol. Pal. II, 207: *Ξυνήονα λέκτρων.* Nonn. Dionys. XLV, 258: *Ξυνήονα τιμῆς.* Deinde est *κοινός, compluribus communis.* Nonn. Dionys. XXXIX, 346: *Νη-*

---

4) Nostram loci sanationem firmare videtur Plaut. Truc. II, 7, 16: Meretricem ego item esse reor, mare ut est: quod des, devorat, nec unquam Abundat. At hoc saltem servat mare; quod illi subest, apparet: huic des Quantumvis, nusquam apparet.

ας ἐπισφίγξασα δύο ξυνήονι δεσμῷ. XLII, 509: Ξυνήονα κούρην Ζεῦξαι διχθαδίοισιν ἀμοιβαίοις παρακοίταις. Idem Conv. Evangel. Jo. IV, 40: Ξυνήονι θεσμῷ: communi lege. VII, 106: Ξυνήονι μύθῳ: communi sermone. XI, 59: Ξυνήονι πότμῳ: communi fato. Postremo est possessus a quodam, proprius, suus. Nem. V, 50: Ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν: proprium, suum conjugem. Nonn. Dionys. XXVII, 259: Phöbe, Παρνησοῦ τε γέραιρε τεὴν ξυνήονα (tuam tibique proprium) πέτρην. Idem κοινὸς Soph. Ant. 1., ubi argutari videntur interprt. Secundae significationis erit quoque ξυνεὼν Alexandri Aetoli V, 15 (Anthol. Gr. Lips. T. I. p. 209. coll. T. VII. p. 241): Ἅλα ξυνεῶνα τραπέζης: sal convivii pluribus commune, ideoque communionis signum. His adde Schneideri L. g. v. ξυνεὼν et ξυνήων. — πολιῷ χαλκῷ. Schol. v. 83: Λαμπρῷ. Apud Homerum (Damm. v. πολιὸς) ferri prædicatum. — χερμάδι. Lapide. Tzetza ad Lyc. 20. p. 307. Müll.: Χερμὰς κυρίως ἡ μικρὰ πέτρα, ἣν δύναταί τις τῇ χειρὶ μάσασθαι καὶ ἐπιλαβέσθαι. — θερινῷ πυρί. Aestivo calore. Sil. Ital. XVI, 99: *Aut cum letiferos accendens Sirius ignes Torret anhelantem saevis ardoribus orbem.* Loquitur de morbis æstu ortis, ut deinde gelu (χειμῶνι), coll. Böckh. Explicc. p. 260. In his febres, neque tamen solæ. — τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων. Böckh. l. c.: „De incantationibus.. nota res. Animadvertam tamen, una cum illis medica remedia (φάρμακα) adhibita esse, quæ tum tandem effectum habere putabantur, ubi ἐπῳδὴ accineretur. V. Plat. Charmid. p. 155. E." Cf. quoque Odyss. XIX, 455., monentibus schol. v. 91. et interpre-

terpretibus. Similiter Q. Smyrn. IX, 461: *Τὸν δὲ στερεὸν καὶ ἄνουσον Ὠκύτερον ποίησε νοήματος αἰψηροῖο Ἶσος ἐπουρανίοις Ποδαλείριος, εὖ μὲν ὕπερθεν Πάσσων φάρμακα πολλὰ καθ' ἕλκεος, εὖ δὲ κικλήσκων Οὔνομα πατρὸς ἑοῖο.* Verum Noster ἐπαοιδὰς ut remedia singularia reliquis opponit (τοὺς μὲν .. ἀμφέπων, τοὺς δὲ κ. τ. λ.), coll. Sprengel. l. c. T. I. p. 185. Blomf. Glossar. Aesch. Prom. 488., ubi alia habes clara hujus discriminis exempla. Blomfieldianis addo Max. Tyr. Dissert. XXXVI, 5. Reiske (μηδὲν — γοήτων ἐπᾳδόντων). Ubi Reiskius confert Dion. Chrys. Or. VI. p. 91. B. (T. I. p. 205. Reiske). Et solis incantationibus sanatum, diserte docet Nonn. Dionys. XXIX, 269: *Καὶ Σταφύλης χυτὸν αἷμα κατεπρήϋνεν ἀοιδῇ.* Eodem traxere quidam Il. XV, 393., ubi λόγους schol. Villois. 364. ἅπαξ λεγόμενον esse dicit, referente Sprengelio l. c. nota 35., qui V. D. de incantationibus cogitat. Vix bene. De ἐπαοιδαῖς v. quoque Blomf. Glossar. Aesch. Prom. 180. Jacobs. ad Soph. Oed. C. 1188. ed. Hell. et Död. Postremo de medicamentorum apud veteres generibus conferendus omnino Blomf. Gloss. Prom. 488. — ἔτραπεν κἀκεῖνον. *Ut alios sapientes.* Novatum hoc a P. vix crediderim, qui potius apud veteres deprehensum omisisset, si mori suo verecunde loquendi obsequi voluisset. Sed repetit, Hieronis puto causa, quem Pyth. I, fin. apertis verbis ab avaritia revocat. — ἤδη ἁλωκότα. *Morte.* Schol. v. 96: *Τῷ μοιριδίῳ ληφθέντα.* Qui fuerit, ambigitur. V. scholl., interprr., Sprengel. l. c. p. 186. Variatur quoque in causa mortis Aesculapii et in ipsa morte. V. Sprengel. ibidem. — ῥίψαις. Schol. v. 100: *Τὸν κεραυνόν* (v. 104). — δι' ἀμφοῖν. Schol. v. 100: *Τοῦ*

τε Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ ἀνισταμένου ἀπὸ τοῦ θανάτου. Alia schol. v. 102. habet minus probabilia. Eurip. Alc. 3: Ζεὺς γάρ, κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμόν, αἴτιος, Ἀσκληπιόν, στέρνοισιν ἐμβαλὼν φλόγα. 127: Ἀμαθέντας γὰρ ἀνίστη, πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου. — *χρὴ τὰ ἐοικότα παρ᾽ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσί.* Schol. v. 106: Πρέπει τὰ ἀρέσκοντα τοῖς θεοῖς καὶ τὰ . . ἁρμόζοντα τοῖς ἀνθρώποις παρὰ θεῶν ζητεῖν. Repetuntur hæc ἐοικότα v. 110 (ἔμπρακτον μαχανάν). *Immortalitas sola deorum; impius ergo, qui vel sibi, vel aliis illam conferre studet.* V. quoque schol. v. 106. — *τὸ παρ᾽ πόδος.* *Praesentia, quae habet, quae fert sua cujusque conditio.* Pyth. X, 96: Ἀρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός· τὰ δ᾽ εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι. Non aliud πρὸ ποδὸς Isthm. VIII, 26: Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ᾽ ἀνδράσι κρέμαται. Cf. quoque ἐν ποσὶ Pyth. VIII, 44. — *οἵας εἰμὲν αἴσας.* Illustrantur antecedentia. Schol. v. 106: Τὸ δὲ ὅλον, ὅτι θνητοὶ πεφύκαμεν. V. inprimis Isthm. V, 20: Θνατὰ θνατοῖσι πρέπει. Idem Nem. XI, 20: Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη, καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος. Eurip. Alc. 809. Monk.: Ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεών. Alia euripidea v. in ind. Barnes. — *φίλα ψυχά.* Se ipse alloquitur, coll. schol. v. 109., velut Ol. I, 6. — *μὴ . . βίον ἀθάνατον σπεῦδε.* *Noli immortalem tibi aliisque vitam affectare, ut Aesculapius atque ille, quem Aesculapius ab inferis reduxit.* Dicta hæc quoque Hieronis causa, ut Böckhio videtur, ob cari hominis obitum solandi, ut mihi, ad ea graviter præparanda, quæ ex longa digres-

sione reversus statim de Hieronis valetudine subjungit. Admonet se poeta, quum velit regem admonere; de quo v. quoque Gedik. l. c. p. 119. *Mortis vacationem, cum simus mortales, nequaquam tibi parare possum; sed morbi remedium tibi afferrem, si Chiron viveret.* Quæ est mera voti initio positi repetitio. Si cari hominis obitum, quo Hiero doluerit, carmine nostro tangi velis, rectius id ad finem (v. 154 sqq.) rejicies, ubi Cadmi Peleique luctus apertius: tale quid prodere quibusdam videbitur. σπεῦδε est *appete*, coll. Ol. IV, 21. p. 169. — τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν. Schol. v. 109: Ἐπιζήτει μηχανήν, ἣν καὶ καταπράξασθαι δύνασαι· οἷον, τοιούτοις ἐπιχείρει, ἃ δύναται πραχθῆναι. Idem deinde: Πρὸς δὲ ἄντλει καὶ τὴν μηχανὴν ἐπήγαγεν. Recte Græcus attendit ad impropriam dictionem, ab aqua haurienda petitam, coll. Gatak. ad M. Anton. IV, 50. Monk. ad Eurip. Hipp. 902. Blomf. Glossar. Aesch. Prom. 84. 383. Tertium comparationis est *labor* et *aerumna*, coll. exemplis, quæ congessere VV. DD. modo citt. Postremo μαχ. est quibusdam instrumentum quoddam proprie intelligendum, propter ἄντλει puto. Verum ea æqualitas vix video quare Nostro vindicetur, et cf. improprium ἔμπρακτον. Adde usum pindaricum circa v. μαχανὰ in indicc.

V. 111 — 136.

Repetit sua de Hieronis valetudine vota, additis regis laudibus. Schol. v. 111: Ἐπανέλαβε τὰ ἐν ἀρχῇ ῥηθέντα, Ἤθελον Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν, ἐπεὶ πολλά ἐστι τὰ διὰ μέσου ῥηθέντα. — σώφρων. Nem. III, 92: Βαθυμῆτα Χείρων. Böckhius: „Qui nihil immodici tentaverit, ut Aesculapius mortui curationem mo-

litus." Mihi simplex Centauri laus esse videtur, velut Nem. cit. Alibi est idem *δικαιότατος* (*optimus*) Centaurorum Il. XI, 832. Alibi *maxime pius*. Eurip. Iph. A. 915: *Ἐγὼ δ' ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφείς, Χείρωνος, ἔμαθον τοὺς τρόπους ἁπλοῦς ἔχειν*. — *ἄντρον*. V. ad v. 7. Eaedem matris sedes. Nonn. Dion. XLVIII, 40: *Φιλύρης γλαφυρὸν δόμον*. — *φίλτρον*. Schol. v. 111: *Ἡδονήν*. Ol. XIII, 97. est *persuadendi subsidium*. V. quoque Schneid. L. g. v. — *μελιγάρυες ὕμνοι*. Ol. X, 4. p. 375. Hymn. hom. XIX, 18: *Μελίγηρυν ἀοιδήν*. V. quoque Schneid. L. g. v. — *ἁμετέροι*. *Mei*. V. ad v. 2. Nem. III, 2. — *ἐσλοῖσι . . . ἀνδράσιν*. Sententiose dictum. Schol. v. 111. jam h. l. de Hierone cogitat. — *θερμᾶν νόσων*. Schol. v. 111: *Τῶν καυστικῶν νόσων· διάπυροι γὰρ αἱ νόσοι*. Et hoc placet, nulla morbi alicujus singularis ratione habita, quibus vexatum dicunt veteres apud schol. h. l. all. Volunt enim febri, vel podagra, vel calculo regem laborasse, coll. nobis ad Pyth. I, 89. p. 509. Esse potest *θερμὸς vehemens*, velut Soph. Trach. 1047: *Ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ Καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ*. Ubi v. interprr. coll. Schneid. L. g. v. Concedes tamen, loci Sophoclei colorem petitum e singulari Herculis dolore. Alii, regis vel dysuriam vel lithiasin eligentes, unam alteramve *calidi* ideoque *acuti* morbi nomine insignitam esse dicent verbis *θερμᾶν νόσων*. Suntque dysuria et lithiasis morbi quidem chronici, sed cum paroxysmis intercurrentibus, i. e. quam maxime acutis. Hoc medicorum nemo nescit. Vide, si tanti est, Richteri Anfangsgr. d. Wundarzneik. T. VI. p. 211 sq. ed. orig. Ol. VIII, 111. habes *ὀξείας νόσους*, coll. Hor. Sat. II. 3, 163: *Morbo acuto*. Sed ne id quidem pro termino

technico habuerim, coll. hujus carminis v. 178: Ὀξείαισι πάθαις. — ἤ τινα . πατέρος. Noli etiam schol. v. 118. de ipso soloque Aesculapio medicoque Apolline cogitare. Obest τινα. Recte omnino Hermannus ap. Heyn. T. III. p. 329: „Ac tanto viro non circumforaneum aliquem pharmacopolam mitti cupit, sed medicum insignem, et, qualis olim Aesculapius fuerat, ab Apolline, aut ipso etiam Jove oriundum." Böckhius Explicc. p. 261: „Λατοΐδα τις κεκλημένος est filius Apollinis, qualis Aesculapius; πατέρος τοῦ Λατοΐδα κεκλημένος τις est filius Jovis, *qualis* ipse Apollo medicus." Quippe alius quoque Apollinis filius, Aristæus, inter deos medicos numerandus. Cf. omnino Sprengel. l. c. T. I. p. 155 sq. Et præter Apollinem alii quoque Jovis filii medebantur. V. Böttigeri commentatio: Die heilbringenden Götter (Journ. d. Lux. und d. Mod. 1803. p. 1 sqq.). Sic Bacchus Orph. hymn. LII, 11. Herm. Παιάν, Minerva Pæonia (Sprengel. l. c. p. 172) dicitur. De Hercule v. Spr. ibid. p. 175., ut taceam Dianam, all. His positis, non frigebit τινα, quod offendit Heynium. De κεκλημένος c. genitivo v. Herm. ad h. l. et ad Vig. p. 752. — καί κεν. *Et sane*. Pyth. IV, 530: Καί κε. Homericum. V. Damm. Lex. v. καὶ p. 1117. — ἐν ναυσίν. Pluralis s. verus, s. magnificentiæ. Venit enim cum deo medico geminisque χάρισι (v. 127). — Ἰονίαν θάλασσαν. Mare Græciam Siciliamque dividens, non excluso sinu Corinthio, quem et ipsum nomine illo comprehensum probabile faciunt Jones, toti ejus litori meridionali olim impositi. Per hunc sinum recta via Siciliam petens poeta majus mare, proprie Jonium dictum, intravit (v. Böckh. Explicc.), velut mulieres Phönissæ

Eurip. Phön. 210 sqq. per mare Jonium vectæ Delphos venere, omisso ut apud Pindarum novissimæ navigationis, s. sinus Cor. nomine. De mari Jonio cfr. scholl. v. 120. Tzetz. Lyc. 630. p. 796. Müll., interpr. Aesch. Prom. 865. Blomf. et Eurip. Phön. l. cit. — *Αἰτναῖον ξένον.* Pindari aliorumque inprimis poetarum hospitem. V. Ol. I. Pyth. I. Maxime vero Catanam restituens liberalitate conspicuum se præbuerat colonis recipiendis. V. quoque Böckh. Explicc. p. 255. — *ὃς Συρακόσσαισι νέμει.* Schol. v. 120: *Νέμει βασιλεύς· ὃς ὢν βασιλεὺς Συρακουσῶν νέμει καὶ διοικεῖ τὰ δέοντα.* Vix bene jungit *ν.* et *β.*; deinde *Συρ.* est pro *ἐν Συρ.* Jam dicere quidem poterat *Συρακούσας νέμει*; *tenet, habet, regnat Syracusas.* Qui vulgaris verbi *νέμω* casus, coll. indd. pindd. Verum sensus poetæ paulo alius. Non solas Syracusas regnabat Hiero, sed etiam Aetnam, all., quamquam Syracusæ fuere caput regni. Simillimum huic loco Ol. VII, 159: *Ἀλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ, νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων*; *Jupiter, qui in (de) monte Atabyrio imperas (Rhodo).* V. p. 279. Ceterum recte se habet illud scholiorum *διοικεῖ τὰ δέοντα*: hoc enim e contextu est *imperare*. Adde Gurl. l. c. p. 18. — *πραῢς ἀστοῖς. Non tyrannus.* Talem poeta vult esse. V. Böckh. — *οὐ φθονέων ἀγαθοῖς. Non invidens civibus rerum novarum non cupidis.* Interpretatio antecedentium. Dicere hoc vix potuisset, ni Syracusarum *μοναρχίαν* temperasset *ἀριστοκρατία.* Cf. omnino Ol. XIII, 2 sq. Hæc invidia tyrannidis signum, coll. Gurlitt. l. c. p. 18., ubi citatur Coray ad versionem gallicam Char. Theophrasti p. 261 sq. Conf. quoque Erfurdt. ad Soph. Oed. R. 1513. — *ξείνοις δὲ θαυμαστὸς*

πατήρ. Spectat hoc omnis generis peregrinos, e. g. poetas in regis aula versantes, Aetnæ colonos, all. Deinde ἀστοὶ et ξένοι juxta ponuntur, velut Olymp. VII, 165. ibique nott. p. 280. Ibidem citare debebam Soph. Oed. T. 810: Ὧι μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινα δόμοις δέχεσθαι. Ubi tenenda omnino Hermanni interpretatio. Anthologiæ locis hanc oppositionem illustrat Liebelius ad Archilochi Fragm. XLVIII. — κατέβαν. Significatur Nostri descensus ad mare iterque maritimum. V. ad Ol. VII, 24. p. 242. — κῶμόν τ', ἀέθλων Πυθίων αἴγλαν στεφάνοις. I. e. αἴγλ. στεφάνοις ἀ. Π., pro στεφάνων, coll. Heyn. et Böckh. Qui genitivus vitatus ob genitivos vicinos. Sic v. 126. ξείνοις πατήρ, pro ξείνων π. Aldina post Πυθίων comma non habet, referente Böckhio. Romana: κῶμόν τ', ἀέθλων Πυθίων, αἴγλαν στεφάνοις. Prava hæc Heynio interpunctio; sed repetit Ahlwardtius. — ἀστέρος οὐρανίου. Schol. v. 134: Τὸν ἥλιόν φησιν. Obsecuti quidam. Sed ἄστρον est apud Nostrum simpliciter *stella*. V. Olymp. I, 9. Adde indd. pindd. Alibi est modo sol, modo sirius. Alcæ. Fragm. XVIII (Gaisf. P. M. G. III, 321. Lips.). Theogn. 1040. Bekk. — τηλαυγέστερον κείνῳ φάος. Schol. v. 132: Λαμπρότερον καὶ ἐπιφανέστερον ἄγων ἐκείνῳ φῶς τήν τε θεραπείαν καὶ τὸν ὕμνον. Scholiastæ v. 134. rectius est φῶς nominativus. Et supple cum Böckhio ὤν. Postremo a loci pindarici (v. 127 sqq.) magnificentia non admodum alienus Schönbornius msc., Klopstockii æqualis et amicus, anni 1807 genium alloquens ob amicam: O hättest du in deinem Hergange zu uns Vor dem säuselnden Wonnegarten Der Göttertochter Gesundheit vor-

bey, Hättest aus ihren Rosenarmen Empfangen ihr geliebtes Kind, Genesung! etc.

V. 137—149.

Absoluta prima carminis parte (v. 1—136) ad reliqua pergit. *Verum istud votum cum irritum sit, alias preces pro tua valetudine faciam. Medicum tibi divinum cum adducere non possim, domi pro te preces fundam* (v. 137—140). Addit, esse quoque in sorte humana, quæ regem, si quidem prudenter agat, consolari possint (v. 141—149), et hæc deinde (v. 150 sqq.) continuat. *ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.* Causam precum aperit schol. v. 137. 139. Erat Rhea medica, inprimis *καθαρτρία τῆς μανίας.* V. Spanh. ad Callim. Dian. 236. Cur Pan addatur, minus apertum. Erat Pan Rheæ filius (Creuz. Mythol. T. III. p. 258. ed. II). Hinc matris magnæ *ὀπαδὸς* ejusdemque *κύων παντοδαπός* (Pind. Fragm. Parth. Heyne III, 27 sqq. Böckh. II, 2, 591 sqq.). Pan vero terroris auctor Inc. Rhes. 35. all. Panem quoque arâ et statuâ veneratum P., nota res. V. scholl. v. 138. 139. Böckh. l. c. p. 593. Et fuit Panis templum Thebis. Eurip. Bacch. 909. Matth.: *Μή σύ γε τὰ Νυμφῶν διολέσῃς ἱδρύματα Καὶ Πανὸς ἕδρας, ἔνθ' ἔχει συρίγματα.* De v. *ἐννύχιαι* schol. v. 139: *Ἐπεὶ νυκτὸς αὐτῇ τὰ μυστήρια τελεῖται.* Eurip. Hel. 1365. coll. 1355: *Παννυχίδες θεᾶς* (magnæ matris). Mirifica de eadem re I. Tollius habet *Fortuitorum* p. 198., quæ repetere piget. — *λόγων κορυφὰν ὀρθάν. Verborum culmen rectum,* coll. Gedik. l. c. p. 121. Idemne quod Pyth. IV, 206: *Κεφάλαια λόγων; sensum verborum, id quod pri-*

mum et potissimum in verbis? Probabile hoc ob verba apposita. V. nos ad Ol. VII, 125. p. 270 sq., ad Pyth. I, 157. p. 524. Dein ὀρθὰν ornatus causa voci κορυφὰς adjunctum videtur, coll. Gedik. l. c. p. 121. An spectat eventum veritatemque? coll. Döderl. ad Soph. Oed. C. 1418. — συνέμεν ἐπίστα; *Comprehendere, intelligere calles*. Vacare verborum alterutrum videtur. V. Heyn. — μανθάνων οἶσθα. Esse debebat imperativus: *tecum reputa etc., quod audisti a veteribus*. Cum μανθ. cf. μαθὼν Pyth. II, 131. — προτέρους (*anteriores*) inprimis poetas esse, monet Gurlitt. l. c. p. 19. V. quoque Böckh. Explicc. p. 261. — ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο (Viger. p. 642) δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι. Vetus dicterii auctor latet. Certe Homerum non esse (schol. v. 141), recte monuit Heynius. Bene schol. v. 145: *Πλείω λύπην τῆς χαρᾶς*. Sententiam alii mitius repetunt. Apoll. Rh. IV, 1165: *Ἀλλὰ γὰρ οὔ ποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ Πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίη*. Menander Plocio (Mein. p. 147): *Ὦ Παρμένων, οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν τῷ βίῳ Φυόμενον ὥςπερ δένδρον ἐκ ῥίζης μιᾶς, Ἀλλ' ἐγγὺς ἀγαθοῦ παραπέφυκε καὶ κακόν· Ἐκ τοῦ κακοῦ τ' ἤνεγκεν ἀγαθὸν ἡ φύσις*. Q. Smyrn. VII, 9: *Οὐ γὰρ ἅμ' ἀνθρώποισι θεοὶ τελέουσιν ἅπαντα· Ἀλλ' ἐσθλῷ κακὸν ἄγχι παρίσταται, ἔκ τινος αἴσης*. V. quoque Boissonadium ad Max. Planudis vers. gr. Metam. Ovid. p. 292. Propius ad P. accedit Eurip. Hippol. 473. Monk.: *Ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχεις, Ἄνθρωπος οὖσα, κάρτ' ἂν εὖ πράξειας ἄν*. Dein ex σύνδυο vix sequi puto, duplici calamitate regem afflictum fuisse, sc. præter morbum luctu domestico. Hunc (si su-

spiciones admittere velis) spectabunt ea, quae deinceps de Cadmo ac Peleo narrantur. Hic vero repetit poetae locum, qualem puto invenit, sententiose intelligendum; *Rerum adversarum in vita humana multo plus, quam laetarum*, quam vulgarem, vix tamen veram, mortalium querelam esse, neminem fugit. Vide, si tanti est, Platneri Aphorismen Edit. II. T. I. p. 611. — *τὰ μὲν ὦν.* Schol. v. 145: *Τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν ἀτυχήματα.* 147: *Ταῦτα μὲν οὖν τὰ φαῦλα.* — *νήπιοι.* *Infantes, stolidi.* Cf. Fragm. inc. CLII (Heyne III, 148. Böckh. II, 2, 632). Homericum. V. Damm. v. Opponuntur in sequentibus *ἀγαθοί*, i. e. *σώφρονες* schol. v. 147., s. *σοφοὶ* Pyth. V, 15. — *κόσμῳ φέρειν.* Schol. v. 147: *Κοσμίως καὶ ἀνθρωπίνως.* Conf. *κάλλιον φέρειν* loco simili Pyth. V, 15. Ad sententiam facit Theognis deinde citandus. — *ἀλλ᾽ ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.* Optime schol. v. 147: *Τὴν μεταφορὰν εἴληφεν, οἷον ἄν τις νοήσειεν, ἐπὶ τῶν ἱματίων. ὅταν γὰρ ἔχῃ κηλῖδας, οὐ δυνάμενός τις εὐκόσμως χρῆσθαι, τὸ μὲν κηλιδωθὲν ἔνδον ἔστρεψε, τὸ δὲ καλὸν ἔξω· τοὐναντίον δέ, ἐὰν ἄφρων ᾖ, τὰς κηλῖδας ἔξω ἐᾷ. καὶ τὸν βίον οὖν τῶν ἀνθρώπων φησὶ κοινῇ μὲν πάντων ἔχειν πήματα· ταῦτα δὲ τοὺς μὲν ἄφρονας ἐν φανερῷ παρέχειν, τοὺς δὲ σώφρονας μετὰ κόσμου φέρειν ἀποκρυπτομένους, καὶ τὰ καλὰ τοῦ βίου ἔξω τρέποντας.* His adde Böckh. Explicc. p. 261. Eandem sententiam alii proprie expresserunt. Theogn. 441 sqq., coll. 591 sqq. Bekker.; *Οὐδείς τοι πάντ᾽ ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐσθλὸς Τολμᾷ ἔχειν τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως. Δειλὸς δ᾽ οὔτε κακοῖσιν ἐπίσταται οὔτ᾽ ἀγαθοῖσιν Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις Παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ᾽. ἀλλ᾽*

ἐπιτολμᾷν. Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν. Eurip. Hippol. 467. Monk.: Ἐν σοφοῖσι γὰρ Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά. Gnomicus (Ed. Brunck. tit. εἰς κρύφια): Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας. Menandri Fragm. inc. LXXII (Mein. p. 220): Τὸ δ' εὖ φέρειν Ἐστὶν τοιοῦτον, ἂν δύνῃ μόνος φέρειν, Καὶ μὴ ἐπίδηλον τὴν τύχην πολλοῖς ποιεῖν. Idem Fragm. inc. CXXVIII (Mein. p. 234): Οὐκ ἐμὸν ἀνοίγειν λανθάνουσαν ἀτυχίαν Ἔστ', ἀλλὰ μᾶλλον κατακαλύπτειν φημὶ δεῖν.

V. 150—182.

Sequitur, ut antecedentia leniantur, aliud solamen, *principatus*. Idem verò restringitur allatâ Pelei, Cadmi Thetidisque historia. Nexum horum et antecedentium bene perspexit schol. v. 141: Ὁ λόγος οὖν πρὸς τὴν Ἱέρωνος νόσον καὶ πρὸς τὸ τῆς βασιλείας ἀξίωμα. Conf. eundem ad v. 151. — μοῖρ' εὐδαιμονίας. *Felicitas fato tibi concessa*. V. 175: Εὐφροσύνας μέρος. Adde, quæ nott. sunt ad Ol. VIII, 114. p. 323. — ἕπεται. *Obtigit*. V. ad Pyth. V, 73. — δέρκεται. *Respicit, adest, favet*. V. Olymp. VII, 19., ibique notata p. 240. Aesch. VII Theb. 664: Δίκη νιν προσεῖδε. Ubi ex Blomfieldianis copiis maxime ad nostrum l. facit Aesch. Agam. 953: Τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς Θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. Consule quoque Musgravium et Reisigii enarrationem ad Soph. Oed. T. 1364. De δίκης oculo v. ibid. Jacobs. Idem *respicere* de diis usurpatum et *respectus deorum*, de quo adeundus Ruhnken. ad Terent. Andr. 4, 1, 18. p. 66. ed. Schopen. — ὁ μέγας πότμος.

Magnum, potens fatum. Nem. IV, 68: *Πότμος ἄναξ*. Ne sit πότμ. h. l. pro εὐδαιμονία, obest articulus. Eadem sententia Ol. I, 181: *Τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι*. — *αἰὼν δ' ἀσφαλής*. Schol. v. 153: *Ἄπταιστος ἄνευ σφάλματος καὶ βλάβης*. Cf. eund. ad v. 167. Solum hoc deorum, unde eorum quoque sedes ἀσφαλὴς Nem. VI, init. Innuuntur e contextu morbi, alia infortunia, mors. — *Αἰακίδᾳ Πηλεῖ*. Il. XVI, 15: *Αἰακίδης Πηλεύς*. — *ὄλβον ὑπέρτατον*. Ol. II, 38: *Ὄλβον ὑψηλόν*. — *Πηλεῖ*. Unum, in quod incurrit, infortunium deinde exponitur, alterum tacetur, unde maxima inter ipsum Hieronemque similitudo, seu morbus, seu vulnus, unde decessit. De hoc v. schol. v. 167: *Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν, ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ* [Fragm. CCCLXXII. Ern.]. Nimis ominosum erat, alterum hoc tangere. Neque ob aliud puto Peleum Cadmumque memorat, quam quod similis Hiero illis luctu domestico esset. — *ἐν ὄρει*. Scholl. v. 158. 160: *Πηλίῳ*. Pyth. VI, 20: *Ἐν οὔρεσι*, sc. Pelio. Exprimitur hic mons in historiæ nostræ repetitione Nem. V, 40 sqq. Eurip. Iph. A. 1029. Matth. Ibidem 1035 sq.: *Κενταύρων ἀν' ὄρεσι*. — *μελπομενᾶν Μοισᾶν*. Præsentes Musæ in Pelei nuptiis. V. Eurip. l. cit. — *ἑπταπύλοις Θήβαις*. Thebarum Böotiæ vulgare epitheton. Odyss. XI, 262. Hes. Opp. et D. 161. Sc. 49. coll. 272. Aesch. VII Theb. 151. Blomf. all. Indd. pindarr. v. ἑπτάπυλος. Soph. Antig. 101. 119. etc. Eurip. ind. Barnes. vv. ἑπτά, ἑπτάπυλος, ἑπτάπυργος, ἑπτάστολος, ἑπτάστομος. Anaxandrides Athenæi IV, 131. c. (Meineke ad Euphor. p. 83). Anthol. Pal. IX, CCL, 5. DLXXXVIII, 7.: Ibid.

T. II. p. 755. Nonn. Dionys. VIII, 52. XXV, 11. 414. XXXI, 159. XXXIV, 218. XLIV, 19. 123. XLV, 37. XLVI, 67. 127. 139. XLVII, 528. 633. Tzetz. Lyc. 1206. — *ἄϊον.* Schol. v. 160: *Καὶ ἐνταῦθα τὸ χωρὶς ἑκάστῳ συμβεβηκὸς συλληπτικῶς ἐπ' ἀμφοτέρων τίθησι, καὶ λίαν πυκνός ἐστιν ἐν τοῖς τοιούτοις· ὁ μὲν γὰρ Πηλεὺς ἐν Πηλίῳ τῷ ὄρει παρὰ Χείρωνι τὴν Θέτιν ἔγημεν, ὁ δὲ Κάδμος ἐν Θήβαις τὴν Ἁρμονίαν.* — *Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.* V. Nem. III, 97. IV, 105. Isthm. VIII, 60 sqq. — *καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις.* Cf. Nem. IV, 107 sqq. (de Peleo). Nonn. Dionys. VIII, 231: *Εἰσορόων γὰρ Κάδμος ἐπουρανίην κιθάρην Φοίβοιο νοήσει, "Ην ἴδεν αἰολόφωνον ἑῆς παρὰ δεῖπνα τραπέζης, Ἁρμονίης μέλπουσαν ἐπιχθονίους ὑμεναίους.* Q. Smyrn. III, 98: *Φοῖβε, τίη τόδ' ἔρεξας ἀτάσθαλον ἤματι τῷδε; Λησάμενος κείνοιο, τὸν ἀθάνατοι γάμον αὐτοὶ Ἀντιθέῳ Πηλῆϊ συνάρσαμεν, ἐν δὲ σὺ μέσσοις Δαινυμένοις ἤειδες, ὅπως Θέτιν ἀργυρόπεζαν Πηλεὺς ἤγετ' ἄκοιτιν, ἁλὸς μέγα λαῖτμα λιποῦσαν, Καί σευ* (Phöbe) *φορμίζοντος ἐπήϊεν ἄγρια φῦλα κ. τ. λ.* IV, 50: *Κούρης ἠϋκόμοιο λελασμένος, ἥν ῥα πάροιθεν Ἀντιθέῳ Πηλῆϊ πόρες θυμήρε' ἄκοιτιν, Πηλίου ἐν βήσσῃσι· γάμον δέ οἱ αὐτὸς ἔτευξας Ἀμβροτον· οἱ δέ νυ πάντες ἐδαινύμεθ' ἤματι κείνῳ Ἀθάνατοι, καὶ πολλὰ δόμεν περικαλλέα δῶρα.* Ibidem v. 131—143. et V, 74 sqq. habes descriptionem earundem nuptiarum. Coluthus 17: *Ὑψιλόφοισιν ἐν οὔρεσιν Αἱμονιήων Νυμφιδίων Πηλῆος ἀειδομένων ὑμεναίων.* Adde schol. v. 165., Tzetz. Lyc. 178., Heyn. et Gurlitt. ad n. l., Bentleium ad Horat. I, 12, 19. V. quoque ad v. 200. — *ἕδνα τε δέξαντο.* Schol. v. 167: *Ἀκύρως τὰ δῶρα ἕδνα εἶπε.*

τῷ μὲν γὰρ Πηλεῖ γαμοῦντι τὴν Θέτιν ὁ Ποσειδῶν διὰ τὴν σωφροσύνην ἐδωρήσατο ἵππους, Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν· τῷ δὲ Κάδμῳ γαμοῦντι τὴν Ἁρμονίαν ἡ Ἀφροδίτη χρυσοῦν ὅρμον ἐδωρήσατο. Ipsum festi in Pelio acti apparatum v. apud Q. Smyrn. supra citatum. — *Διὸς δὲ χάριν μεταμειψάμενοι* (*Jovis gratiam mutuo accipientes*) bene jungunt Gurlittius Böckhiusque, et is quidem conferens Ol. XII, 17. Aliter conjungentes sensum evertunt, quod Græcis accidisse video schol. v. 168. — *ἐκ προτέρων καμάτων.* Quæ Cadmus, antequam Thebarum quietam sedem teneret, perpessus sit, de his consule Nitsch. Neues mythol. Wörterb. v. Cadmus. De Peleo v. Eund. v. Peleus. Schol. v. 167. Cadmi fugam ad Illyrios Peleique mortem contra historiam immiscet. Facta hæc post utriusque nuptias. — *ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν.* *Erexerunt animum; solatio potiti sunt.* — *ἐν δ' αὖτε χρόνῳ.* *Verum alio, postero tempore.* Opponitur δ' αὖτε antecedenti felicitati, sequens μὲν remoto δὲ v. 178. De hac fortunæ fluctuatione v. inprimis Ol. II. locis compluribus. — *ἐρήμωσαν εὐφροσύνας μέρος.* Schol. 173. recte: Ἐν σχήματι δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ εὐφροσύνης ἔρημον ἐποίησαν. *Felicitatem, in cujus possessionem venerat.* Est igitur εὐφρ. μ. pro εὐφροσ. V. nos ad v. 150. p. 607. Frigidum ex meo sensu proprie h. l. μέρος intelligere, ut tres filiæ partem felicitatis detraxerint, partem Semela servaverit. Immo felicitatem eripuerunt Cadmo tres filiæ, quarta (Semela) restituit. [5]) Errat quoque schol. v. 173., τρεῖς θυγατέρας

---

5) Μέρος ita junctum non est *pars rei, a quodam possessae, sed ipsa res per se spectata, quae est portio cuidam attributa.* Succedant in meum locum

Cadmi Agaven, Inum Semelamque dicendo. Scilicet ea quoque quae sequuntur (ἀτὰρ — Θυώνα), pro parte calamitatis Cadmeae habet. Sed Cadmi fuere quatuor filiae, Ino, Semela, Autonoë, Agave, coll. schol. Ol. II, 40. et Gurlitt. l. c. p. 21. Singularum calamitates, excepta Semela, percurrit Nonn. Dionys. VII, 362 — 365. Adde Eundem ibid. XLIV, 260 sqq. Ibidem quatuor filiarum infortunium Cadmus deplorat XLVI, 256 sqq. Sed Bacchus solatur Cadmum, sanatque Agaven ibid. 268 sq. V. quoque v. 367 sqq. coll. Ol. II, 39 sqq. Quae h. l. omittit Pindarus, quo splendidius appareat solamen, quod Cadmo peperit Jovis cum Semela patri licet ereptâ conjugium. — ἤλυθεν ἐς λέχος. Cf. Pyth. II, 67. ibique nott. p. 545 sq. — De Θυώνη v. Creuzeri Mythol. Edit. II. T. III. p. 95. 107. al. Schwenck. Etymolog. mythol. Andeutg. p. 142 sq. — μόνον. Schol. v. 178: Οὐ μόνον αὐτὸν ἐγέννησεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους. Lycophr. 178., ubi conferendus Meursius. — ἀθανάτα. Opponitur hoc morienti filio. Jam de hoc feminino similibusque v.

---

exempla. Pyth. IV, 280: Γηραιὸν μέρος ἁλικίας: *Senilis aetas, portionis* (μοίρας) *instar attributa*. Soph. Antig. 147: Herm.: Ἔξετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω. Nostrates: **Sie mögen Antheil am gemeinen Tode haben.** Ibidem v. 908: Οὔτε του γάμου μέρος λαχοῦσαν: *Neque adeptam nuptias cujusdam, ut portionem suam*. Panyasis I, 14 (Gnomm. Brunck.): Ἐν μὲν (ubi potatur) γὰρ θαλίης ἱερὸν μέρος ἀγλαΐης τε, Ἐν δὲ χοροιτυπίης, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος: *ibi locum habet festivitas* etc, *quasi portio quaedam* (donum) *potantibus collata*. Cf. omnino Schneider. L. g. v. μέρος. Simile μέτρον. Hes. Opp. et D. 408: Ἥβης μέτρον ἔχοντι: *juventutem, ut suam mensuram, suam portionem*.

Elmsl. ad Eurip. Med. 807. — τόξοις. Schol. v. 178: Τοῦ Ἀπόλλωνος. Alia v. ap. Nitsch. Neu. mythol. Wörterb. ed. II. v. Achilles. Noster indefinite loquitur. — ἐκ Δαναῶν. Memorantur Græci pro parentibus. Mortuus Achilles in castris, non domi. Böckhius Explicc. p. 262: „Cadmi filiarum et Achillis mortem luctui Hieronis domestico attemperatam esse, monui introd. Nunc addam hoc, quam commodum utrumque exemplum Hieroni consolando sit. Nam Cadmo *omnes* filiæ occiderant, etsi Semela Jovis uxor facta morte sua felicitatem magis quam infortunium attulerat; attamen vel hæc obiit: Peleo *unicus* filius ereptus erat; at Hieroni Dinomenes est superstes [Paus. VIII, 42, 2]." Defunctas Inonem Semelamque ante Cadmum, nota res, Agaven et Autonoen, non item. V. Nonn. Dionys. supra cit. p. 611. Insaniâ hæ patrem felicitate privarunt, non morte. De Peleo verum, coll. Il. XVI, 15. Postremo Cadmus et Peleus ideo quoque miseriores Hierone, quod non in regno suo decesserunt, quod de Peleo testatur schol. v. 167., de Cadmo alii, coll. Nitsch. l. c. v. Cadmus. Mortuus Hiero Aetnæ, quam ante restituerat, coll. Böckh. Explicc. p. 255.

V. 182—205.

Quisquis prudens est, fruetur praesenti felicitate, quae per se ut res humanae incerta est, eoque incertior, quo est major. Hactenus regem solatus est; jam percipiendæ eum felicitatis admonet, quo ea quoque spectant, quæ de se perhibet. — εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν. Similis horum eorumque color, quæ habuimus v. 141 sqq. (εἰ δὲ λόγων etc.). Ibi vero Hieronem allocutus

cutus est, h. l. sententia usus. Junge εἰ δέ τις θνατῶν. Deinde ἀλαθ. ὁδ. Schol. v. 182: Εἰ δέ τις τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων προϊδεῖν δύναται. Ibidem: Εἰ δέ τις . . . ὀρθῶς λογίζεται καὶ φρόνιμός ἐστι κ. τ. λ. Animo quasi gestant viam quandam homines. Cf. omnino Ol. VII, 84: Καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδόν γ' ἔξω φρενῶν. Ubi v. nott. p. 259. Veritatis autem via est *veritas ipsa*, in qua quasi via quadam incedunt, i. e. *vera ratio*. Nem. VII, 35 sqq.: Εἰ γὰρ ἦν ἑὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν. Ubi verissime Heynius: „*Veritatem, quae ad se spectat*." I. e. *veritatem respectu suarum rerum*. — χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. Construe: χρὴ εὖ πασχ., τυγχ. π. μ. In his est τυγχ. mere absolutum, velut Ol. II, 93. p. 101. Est nostrum: Es treffen, i. e. *felicem esse*. In amore quoque simplex τυχεῖν usurpatum, coll. Bast. et Boiss. ad Aristæn. Epist. I, 16. p. 458. Abresch. ad Eundem II, 8. p. 675. Jam si hoc concesseris, male supplesse videbuntur Hermannus Böckhiusque: Τυγχάνοντα τοῦ εὖ πάσχειν. Hoc enim alibi quidem (Pyth. I, 191. Isthm. V, 17) est *felicitatem habere*, verum h. l. *felicitate frui*, velut loco simillimo Theogn. 1007 sqq. Bekk.: Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ, Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν: *Ex opibus suis genio suo indulgere*. Eadem Simonidis sententia Anthol. Palat. T. II. p. 786. epigr. LXXXIII, 13: Ἀλλὰ σὺ ταῦτα (rerum humanarum fragilitatem) μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος. Dictum et hoc Hieroni, qui felicitate quidem *utebatur*, neque tamen *fruebatur*, variis aegrimoniis occupatus. Scholiastæ fluctuantur. — ἄλλοτε

δ' ἀλλοῖαι κ. τ. λ. Recte conferunt Ol. VII, fin. — ὑψιπετᾶν ἀνέμων. *Alte volantium ventorum.* Adjectivum homericum, de quo v. Damm. Lex. vv. ὑψιπέτης et ὑψιπετήεις. Nonn. Dionys. XIII, 203: *Αἰετός, Αἰγίνης πτερόεις πόσις, ὑψιπέτης Ζεύς.* Idem XXIV, 78. — ὄλβος οὐκ εἰς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται, ὃς πολύς, εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται. *Magna hominum felicitas non stabilis est, si quidem ingruens obtigerit.* In his, quomodo post πολὺς comma omitti possit, ego non perspicio. Neque enim ὃς πολὺς reliquis intexi potest, sed abest ἐστί; eritque ὄλβος, ὃς πολὺς pro ὄλβος πολύς. Jam sequentia (εὖτ' ἂν) antecedentem sententiam illustrant. *Et quidem, si ingruerit,* i. e. *si tanta ejus copia est, ut oneret eos, quibus contingit (felicitas magna, et quidem nimia)*; vel: *si iis contigit, quos oneret (obruat)*, s. *qui ferendae impares sint.* Non rari enim ejusmodi homines. Soli autem sapientes ὄλβον recte ferunt Pyth. V, 15 sq. Huic sententiæ opponitur ex parte σμικρὸς . . . ἔσσομαι, de quibus v. deinceps. Vera autem poetæ sententia. Corruit lege naturali ὄλβος, ubi quis ferre eum nescit. Ceterum Hermanno ἐπιβρίσαις est *increscens*; contra significatum puto vocis, coll. Hesych. v. ἐπιβρίσει. Schneid. L. g. v. ἐπιβρίθω. Est enim *ingruo.* Recte vero Eidem est intransitivum, coll. exemplis Zonar. et Schneiderianis. 6) Recte (si etymon spectes) schol. v.

---

6) Schneiderus L. g. v. βρίθω: „Eben so [intransitive] braucht Homer ἐπιβρίθω, wo ἐπὶ nur die Richtung des Drucks auf oder von oben bedeutet." Affert deinde nostrum locum. Ἐπιβρίθω semper (quantum ego scio) est intransitivum, et ἐπὶ vice fungitur casus omissi. Simplex βρίθω modo est

189: Ἐπιβαρήσῃ. ἐπιβαρύνας. Deinde schol. αὐτὸν supplet, cui similis Hermanni interpretatio. Qui lectionem loci mutarunt, ii sensui assequendo levem operam navasse videntur. ⁷) — σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι. *Fortunae qualicunque convenienter vivam, humilis in humili, magnus in magna.* Castigat hanc Pindari sententiam schol. v. 191., aliudque interpretamentum proponit, quod ipsum quoque ἀλαζονείας crimen non exterminat. Quid multa? Dicit Noster: *utar fortuna praesente, huic ipsi convenienter. Contraham vela, si rebus modicis utar, expandam, si lautis.* V. omnino schol. v. 192. deinde allatum. Nostrum locum ut noster fere scholiastes commentatus est Pho-

---

transitivum, modo intransitivum. Illud habes Nem. VIII, 30: Ὅσπερ (ὄλβος, σὺν θεῷ φυτευθεὶς) καὶ Κινύραν ἔβρισε (oneravit, sensu bono) πλούτῳ. Aesch. Pers. 352. Blomf.: (Δαίμων) τάλαντα βρίσας (inclinans lances). Alia v. apud Schneid., Blomf. Glossar. Aesch. VII Theb. 141., Anthol. Gr. Lips. Tom. XIII. pag. 215. b. Plerumque tamen intransitive ponitur βρίθω, coll. Schneid. et Blomf. l. c., e cujus viri copiis unum affero Eurip. Tro. 218. Matth.: Ὄλβῳ βρίθειν: Felicitate (opulentia) *gravem esse* (*abundare*). Adde Eurip. ind. Barnes.

7) Magnam felicitatem non esse stabilem, alii quoque testantur, coll. schol. cit. atque interprr. Addo Eurip. Herc. f. 505. Matth.: Ὁ δ' ὄλβος ὁ μέγας ἥ τε δόξ' οὐκ οἶδ' ὅτῳ βέβαιός ἐστ'. Hanc vero sententiam alià admixtà noster s. mutat s. amplificat. Obiter moneo, ap. Chörilum Fragm. VIII (Näke p. 163 sqq.) legi posse χερσὶν τ' ὄλβον ἔχω. Excidit e *fragmenti* initio particula τε, atque ὄλβον est praedicatum ironicum sequentium κύλικος τρύφος.

tius (ed. Dobr. Cantabrig. pag. 494, 18., edit. Lips. p. 427): Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας δὲ ἐν μεγάλοις ἔσομαι· καὶ τὸν ἀμφέποντ' ἀεὶ φρεσὶ δαίμον' ἀσκήσω: εἰ μικρὰ ᾖ τὰ περὶ ἐμέ, καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀνάγκης ἔσομαι μικρός· εἰ δὲ μεγάλα, εἰκότως ἐπαρθήσομαι καὶ μεγαλοφρονήσω, καὶ τὴν περιέπουσάν με τύχην οἴσω τῇ διανοίᾳ. — τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρεσὶ δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν. Sensum et nexum cum antecedentibus vidit schol. v. 192: Ἀεὶ τον περιέχοντά με δαίμονα ἀσκήσω καὶ θεραπεύσω ἐν ταῖς φρεσί, σμικρὰ μὲν πράσσων ἐν σμικροῖς, ἐν δὲ μεγάλοις μεγάλας ἐπιβολὰς λαμβάνων [coll. Ol. II, 96 sqq.]. Δαίμων h. l. esse potest genius uniuscujusque mortalis, et quam præstat fortuna. Götschelio Spec. mythol. Pind. p. 9 sq (referente Gurlitt. l. c. p. 24) is genius scholarum Pythagoricæ Platonicæque esse videtur. Quidni religionis popularis? Legantur Hes. Opp. et D. 250 sqq. Et vide locum plane geminum Dionis Chrysostomi Or. IV (T. I. p. 164. Reiske): Εὖ δ' ἴσθι (o Alexander), ἔφη (Diogenes), ὅτι οὐ πρότερον ἔσῃ βασιλεύς, πρὶν ἂν ἱλάσῃ τὸν σαυτοῦ δαίμονα καὶ θεραπεύσῃς ὡς δεῖ. Qui regi duce sensu popularium est numen aliquod sacrificiis prosequendum. — αἰεί. Construes cum tota sententia, vel cum ἀμφέποντ'. Parum puto interest, utrum eligas. Dixit Noster, vivere se rebus convenienter. Unde primo dicere licebat: *Semper colam genium, qui me prosequitur*. Deinde nec hoc vituperandum: *Colam unumquemque prosequentem me genium* (den jedesmahl mich umschwebenden Genius). Quæ vis particulæ ἀεὶ apud Atticos frequens. V. Blomf. Glossar. Aesch. Prom. 973. Hæc omnia, quo spectent, recte indicavit Böckhius: „*Haec igitur in quo-*

que tene, tu, inquam, qui tot bonis abundas, ut magnum inde laborum solatium capere queas." Addi poterat: *Praesertim, quum opes tuae tibi gloriam pariunt.* — πλοῦτον ἁβρόν. Schol. v. 195: Πλοῦτον ἀνθηρὸν καὶ εὐδαίμονα. Rectius: *Divitias molles, delicatas ideoque pulchras* (Nostrum fein), vel *unde delicate, molliter commodeque vivere possis*. Aliter Schneid. L. g. v. Eurip. Iphig. T. 1116. Matth.: Ἁβρόπλουτον ἔριν. Adde Wyttenb. ad Boissonadii Eunapium T. II. p. 275. Voce ἁβρ. non semel tantum P. utitur (v. indd.), in quo primum occurrere falso tradit Schneid. L. g. v. Cf. Solon. XII, 4 (Gaisf.), quod epigramma Theognidi (719 sqq. Bekk.) tribuunt alii, coll. Sylburg. et Brunck. De h. v. conf. quoque Markl. ad Eurip. Suppl. 860. et Wyttenb. supra cit. — κλέος ὑψηλόν. Aristoph. Nubb. 459: Κλέος οὐρανόμηκες. Quod gloriæ prædicatum in Anthologia græca bis [Anth. gr. Lips. T. XIII. p. 386. b.] repeti, monet Boisson. ad Eunap. T. I. p. 223. 24. — εὑρέσθαι. Aoristum post exspectandi vocem pluribus illustrat Elmsl. ad Eurip. Med. 750. Jam quare gloriam apud posteros consequendam cum opibus jungat, in aperto est. Opulenti plura tentare possunt inopibus (coll. v. 191. ibique nott.), unde, si eventus responderit, gloria. Quod Böckhius quoque vidit Explicc. p. 262: „*Nam si ego, ut tu, opibus praestiterim, non dubito, me clarum futurum esse:* id quod tibi in promptu est, quem magna potentia poetarum studiis conciliat." — Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόν'. Böckhius: „Nestor et Sarpedon non aliam ob causam nominati videntur nisi ob magnam famam sapientiæ et virtutis: poterat etiam alium similem poeta appellare. Non obero tamen, si quis Nestorem assumptum putaverit,

quod Hiero senex sit; sed tum in Lycio Sarpedone laborabitur, de quo vereor conjecturam proferre. Hieronis quidem genus origine Telium fuit; ab initio tamen Cyprium habitum est (v. ad Schol. p. 314 sq.); quid si id ex Cypro in Lyciam, deinde in Telum transmigrarit? Quod optaverim etiam ob Lycium Apollinem, qui idem Delius Pyth. I, 39 [74]." Fuitque Sarpedon Corinthiis cognatus, unde Syracusani. — *φάτις* accusativum esse, viderunt interprr., beneque Böckhius confert illud *fabula fiet*. — *ἐπέων κελαδεννῶν*, *Carminum sonantium*. Eadem v. vis Pyth. IX, 158, Fragm. inc. CXC (Heyne III, 160, Böckh. II, 2, 647): *Νόμων ἀκούοντες θεοδμάτων* (*θεόδματον*) *κέλαδον*. Quae Böckhio videntur esse de Cadmo et Harmonia, vel de Peleo et Thetide, Musarum et Apollinis cantum in nuptiis suis audientibus. — *τέκτονες*. Schol. v. 201; *Ποιηταί*. Agathias scholasticus Anthol. Pal. VI, LXXX, 1: *Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθηΐας ἐννεάς εἰμι· Ἀλλά μ' ὁ τεκτήνας ἄνθετο σοί, Παφίη*. Nicarchus ibidem VII, CLIX, 3: *Τεκτοσύνῃ δ' ἐπέων πολυΐστωρ θεῖος Ὅμηρος*. Incertus ibidem IX, DCCLXXXIX: *Τέκτονά με σκοπίαζε σοφῶν κοσμήτορα μύθων, Ἰθύνοντα τέχνην εὐεπίης κανόνι*. Pausan. X, 5, 4: *Ὠλήν θ', ὃς γένετο πρῶτον Φοίβοιο προφάτας, Πρῶτος δ' ἀρχαίων ἐπέων τεκτήνατ' ἀοιδάν*. 8) Idem *Πιερίδων χαλκευτὸν ἐν ἄκμοσιν* Antip. Thess. Anth. Pal. VII, CCCCIX, 3. De hac dictione videndus quoque Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T.

8) Versum Cratini ap. schol. Aristoph. Equ. 527 (*τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων*) Pindaro tribuit Tzetzae epistola, quam vulgavit Potterus ad Lycophr. introd. p. 1363. Müll.

VIII. p. 73. T. X. p. 46. T. XI. p. 75 sq. Adde Lex. latt. vv. *fabrico* et *fabricor*. — ἁ δ' ἀρετὰ etc. *Virtus enim*. Sententia eadem Ol. IV, 16 sq. — πρά-ξασθαι. Schol. v. 202: *Τοῦτο*. Sc. celebrari a poetis.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ δ.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ.

V. 1—19.

Hodie, Musa, canendi tibi Apollo et Pytho, ubi Batto oraculum editum de Cyrene condenda, unde Medeae vaticinium eventum habuit. Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ στάμεν. Schol. ad init. Pyth. IV: Γράφει δὲ εἰς ταύτην (victoriam) καὶ ἑτέραν αὐτῷ ᾠδήν, τὴν ἐφεξῆς, ἥτις καὶ οἰκειοτέρα ἐστὶ κατὰ τὰ νοήματα καὶ κατὰ τὴν οἰκονομίαν· ἡ γὰρ δὴ προκειμένη ᾠδὴ ἱστορικὴν ἔχει παρέκβασιν. τὰ γὰρ ἐπὶ Κυρήνης κτίσεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ταραχῶν περιέχει, καὶ ὡς Ἀρκεσίλαος τοὺς μὲν ἀνεῖλε, τοὺς δὲ ἐφυγάδευσεν, ἐν οἷς τις ἦν καὶ Δαμόφιλος, ὃς ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος ἦλθεν εἰς Θήβας, ὑπὲρ οὗ φαίνεται ὁ Πίνδαρος παρακαλῶν καὶ βουλόμενος αὐτὸν διαλλάξαι καὶ ἀξιῶν τὴν Μοῦσαν παραστῆναι τῷ Ἀρκεσιλάῳ, καθ' ἣν ἡμέραν διαπέμπεται τὸν ἐπίνικον. Idem ibidem: Τάττεται ἡ ᾠδὴ εἰς τοὺς ἐπινίκους, μεῖζόν τι ἢ κατὰ ἐπίνικον οὖσα διὰ τὸ μεμηκύνθαι καὶ πραγμάτων ἔχειν ἀφήγησιν ἐκτοπίων, τὸ δὲ ἀνωτάτω

καταλλαγὴν φυγάδος Δαμοφίλου τινός. In his præclarum, quod de principe carminis consilio præcipitur. Quocum digressio quomodo cohæreat, nostri ævi interpretes aperuerunt. Adesse autem debet Musa regi *κωμάζοντι*, ut Musæ comissationi Locris habendæ Ol. XI, 16. I. e. hoc ipso carmine ornandus etiam rex comissans. Aliter adesse Musa dicitur Ol. III. in. Deinde Pindari cum Arcesilao amicitiam maxime testantur consilia liberrima regi sub finem carminis data. — *εὐΐππου . . Κυράνας.* Callim. epigr. XXVII: *Μάτηρ εὐΐππου πατρίδος ἡμέτερης*, Cyrenes. Dionys. Perieg. 213: *Κυρήνη τ' εὔιππος.* Schol. v. 1: *Ὅτι Ποσειδῶν τοὺς Λίβυας διδάξειε τὴν τῶν ἁρμάτων κατάζευξιν καὶ τὴν ἱππείαν δὲ Ἀθηνᾶν ἐν Λιβύῃ γενέσθαι φασί. τινὲς δὲ ὡς ὅτι ἡ ἱππικὴ ἐν τῇ Λιβύῃ εὑρέθη.* At Cyrene laudatur, non Libya, coll. v. 12. 29 sqq. all., quamquam studia equestria Cyrenensibus communia fuisse cum Libybus istius oræ, nota res est, coll. Böckh. ad v. 29. Thrige historia Cyrenes I, 270 sq. Excoluere Græci barbarorum artes. — *κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλᾳ.* Noli hæc cum sequentibus ita jungere, ut sit *debitum Arcesilao, Latoïdis, Delphisque hymnum.* Debet Musa cum rege hymnum Phöbo Delphisque offerre. — *Λατοΐδαισιν.* Schol. v. 4: *Ἤτοι τοῖς Ἀπόλλωνός* [?] *φησιν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι μόνῳ, ὥστε τὸ πληθυντικὸν ἀπὸ τοῦ ἑνικοῦ ἐξενεχθῆναι, ὅπερ καὶ βέλτιον, τῷ αἰτίῳ τῆς νίκης ὀφείλεσθαι τὸν ὕμνον καὶ τῷ τόπῳ.* Accinit v. 117 sq.: *. . Ἀρκεσίλας, τῷ μὲν Ἀπόλλων ἅ τε Πυθὼ κῦδος . . ἔπορεν.* Similes plurales Ol. IX, 83. p. 352. Vide ad Pyth. II, 44. p. 544. Adde IV, 127. 283. — *ὀφειλόμενον.* Voveratne Apollini Delphisque hymnum, si vicis-

set rex? An debebatur istis laus, ut auctoribus victoriæ regiæ? coll. scholl. modo all. Simplicius hoc. — *Πυθῶνι.* Personam induit velut v. 117. Fragm. inc. LXXXVI (Heyne III, 123. Böckh. II, 2, 589). V. quoque Ol. VIII. init. p. 288. — *αὔξῃς οὖρον ὕμνων.* *Magnifice, large praestes ventum hymnorum.* Isthm. VII, 42: *Ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων: praestans.* Eurip. Hippol. 744. Matth.: *Ζηνὸς μελάθρων παρὰ κοίταις, Ἵν' ὀλβιόδωρος αὔξει ζαθέα Χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς: praestat.* Menander p. 318. Mein.: *Ἐκ τῶν πόνων γὰρ τἀγάθ' αὔξεται (existunt) βροτοῖς.* Orph. hymn. LXXVIII, 13. Herm.: *Μύσταις ἱερὸν φάος αὔξοις: praestes.* Simillimum *τιμᾶν* cum accusativo objecti, dativo subjecti, de quo v. ad v. 481. [1]) — *χρυσέων Διὸς αἰητῶν.* Hermannus comparat Pyth. I, 10., ubi tamen jungendum esse *σκάπτῳ Διός*, p. 490. mon-

1) Est *αὔξειν* apud P. pro contextu *augere, ornare, fovere, efficere, praestare*, coll. indd. Eadem usus euripidei varietas, coll. ind. Barnes. Deinde non differt apud P. *ἀέξω* ab *αὔξω*, testibus indd. Quod paulo secus apud alios. Jam statuente Casaubono (ad Ath. 287, 36. IV, 15. Schweigh.) est *ἀέξειν uti plurimum aliqua re,* quod quatenus verum sit, e locis seqq. elucebit. V. homerica in Damm. Lex. p. 2737., hesiodea in ind. Gaisford., euripidea in ind. Barn. Brevissime addo sequentia. Ar. Phaen. 551. Opp. Cyn. III, 521. Anth. Pal. IX, CCCCLXIV, 2. XIV, XLIV, 5. Ibid. T. II. p. 632. ep. XXVII. Nic. Ther. 210. 533. 900. Nonn. Dionys. VII, 87. XIX, 32. XXII, 377. XXIII. 60. XXVI, 154. XXXIV, 213. XL, 439. 477. Id. Conv. Ev. Joh. VI, 145. VIII, 11. 152. XI, 86. XII, 81. 155. XIV, 50. Q. Smyrn. I, 23. 116. II, 187. III, 242. 490. IV, 332. V, 146. 575. VI, 451. VII, 168. 405. VIII, 176. IX. 16. XIII, 375. XIV, 208.

stravimus. Jam Διὸς αἰετὸς insolens Heynio, non mihi. V. Soph. Antig. 1027: Οἱ Ζηνὸς αἰετοί. Ad rem schol. v. 6: Ὑπὸ Διὸς ἀφεθέντες ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς συνέπεσον ἐνταῦθα, καὶ οὕτως ἐγνώσθη τὸ μέσον τῆς γῆς. ὧν εἰκόνες οἱ χρυσοῖ ἀνέκειντο παρὰ τὸν ὀμφαλὸν ἀετοί, ἤρθησαν δὲ ἐν τῷ Φωκικῷ πολέμῳ, ὃν Φιλόμηλος συνεστήσατο. Originem fabulæ hanc suspicatur Heynius fuisse: „*Duae illae aureae aquilae*, juxta tripodem Delphicum collocatæ, videntur locum dedisse notæ fabulæ de binis aquilis a Jove volare jussis, ut de medio continentis constaret." Rem alii invertent. Unam puto ut in coelis, sic in templis terrestribus aquilam primo habuit Jupiter. Ea Delphis tum duplicata, quum Jovis simulacrum umbilico appositum esset. Nimirum quærebatur, quomodo medium continentis Jupiter invenisset. Emissis, respondebant, duabus aquilis. — οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος. *Apolline praesente*, coll. Pyth. III, 48. ibique nott. Fuere enim dei ἀποδημίαι, de quo v. Pott. ad Lyc. 920. Ejusdem ἐπιδημίαν illustrat Spanh. ad Callim. Apoll. 12., deorum vero ἐπιδημίας Dorvill. ad Charit. II, 3. p. 305. Lips. et Boissonad. ad Eunap. T. I. p. 138. 559. 60. — ἱέρεα. *Sacerdotissa*. Böckhii ἱρέα nolim ob sequens ἱερὰν, Ahlwardtii Πυθία ob antecedens Πυθῶνι, et quod redolet hæc vox alius difficilioris interpretamentum. — χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας. *Vaticinando Battum indicavit conditorem Libyae frugiferae*. Sunt verba græca quibusdam notissimus græcismus, pro vulgari: χρῆσεν, ὡς Βάττος καρπ. Λιβ. οἰκιστὴρ λιπὼν etc. Verum οἰκ. est vocis Βάττον appositum, coll. v. 108: "Α σε (Pythia) πεπρωμένον βασ. ἄμφανεν Κυράνας. Sequen-

tium (ἱερὰν .. μαστῷ) non aliud consilium, quam ut antecedentia ulterius exponantur. Schol. v. 10. supplet ἔσεσθαι, coll. Musgr. ad Soph. Oed. C. 707. Melius erat ἐσόμενον, quod omitti poterat, ut ὢν post δεικνύναι, σημαίνειν etc., de quo v. Hell. et Död. ad Soph. Oed. C. 779. Minus errabunt, qui græcismum illum, de quo omnino consulendus Matth. Gr. g. p. 410. Ed. I., vere haberi dicent h. carm. v. 428. — οἰκιστῆρα. Idem corvi nomen, qui Apollinis jussu Battum deducebat Callim. Apoll. 67. — καρποφ. Λ. Isthm. IV, 91: Τὰν πυροφόρον Λιβύαν. Eurip. Hel. 1484. Matth.: Ἄβροχα πεδία καρποφόρα τε γᾶς (Libyæ). Oppian. Cyneg. III, 35: Λιβύῃ ἐριβώλακι διψάδι γαίῃ. Sunt lateris borealis partes quædam, Aegyptus cum Oasibus, Cyrenaica, Carthaginiensium terra, alia occidentem spectantia. Reliqua solitudines. V. quoque Strab. XVII, 3. in. — ἱερὰν νᾶσον. *Theram*. Multorum locorum prædicatum, sacris significandis inserviens, coll. Spanh. ad Call. Del. 1. Cf. v. 78: Ταίναρον εἰς ἱεράν. Nem. IX, 127: Ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Fragm. dithyr. III (Heyne III, 67. Böckh. II, 2, 575): Ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις. Fragm. inc. CLXXIV (Heyne III, 155. Böckh. p. 662): Ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα. Hes. theog. 292: Τίρυνθ' εἰς ἱερήν. 1014: Νήσων ἱεράων. Oraculum ap. Strab. I, 3: Ἱερὴν ἐς Κύπρον. Alia v. apud Spanh. l. c. De Theræ diis v. schol. v. 11. Böckh. Explicc. p. 267. Mionnet. Description T. II. p. 231 sq. — ἤδη. *Jamjam* (Vig. p. 414). Est hoc oraculi rem istam illico faciendam imperantis, quamquam diu a Theræis neglectum imperium constat. V. Herodot. IV, 150 sqq. Müll. Orch. p. 340 sqq. De ἤδη v. omnino Vig. l. c. p. 413 sq. — εὐάρματον πόλιν. V. ad v. 2. Si-

mul hæc prædicata significant, victoriam a P. curulem celebrari. Et fuere studia equestria inter laudes Cyrenensium domesticas, coll. ad Pyth. V, 156. — ἀργάεντι. *Albo*, sc. ob calcem, istius regionis saxum. Schol. v. 14: Ἱεροκλῆς δέ φησι, κεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπὶ λόφου μαστοειδοῦς λευκογείου. Ultimum firmatur Itali *Della Cella* itinerario, de quo v. Böckh. Explicc. p. 267. Adde Ritteri Erdkunde ed. II. T. I. p. 947 sq. Idem ἀργῆτι de Colono Soph. Oed. C. 666. ed. Hell. et D. — μαστῷ. *Colle, monte*. V. Müll. ad Lyc. 534. p. 97. Animatur a poetis terra cum partibus, de quo conf. nos ad v. 46. Situm Cyrenes illustrat Ritter. l. c. p. 946. 7. — ἀγκομίσαιθ'. Scholl. v. 15: Ἀνασώσειεν, ἐπιμελείας ἀξιώσειεν. Sc. quasi oblivione *tectum*: *mersum* erat Medeæ dictum per temporum longinquitatem, cum fuerit Battus ἑπτακαιδέκατος post Argonautica (v. 16). Unde ejus quædam *resuscitatio*. Isthm. IV, 37: Ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιὰν εὐκλέων ἔργων. An erit ἀγκ. simpliciter *erigere*, ideoque *efficere*? coll. Isthm. VI, 91: Ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἵαν μοῖραν ὕμνων. Prius præfero. — ἑβδόμᾳ κ. τ. λ. De his ætatibus v. disserentem Müllerum Orchom. p. 344. 349. — ἔπος Θήραιον. Schol. v. 15: Τὸ περὶ τῆς Θήρης λεχθέν, ἢ τὸ ἐν Θήρᾳ εἰρημένον· ἐκεῖ γὰρ ὁ λόγος τῆς Μηδείας καὶ τὸ μάντευμα ἐῤῥήθη. — Αἰήτα ζαμενὴς παῖς. Schol. v. 17: Ἡ ἄγαν ὀργίλος καὶ πικρά. τὸ δὲ ἐπίθετον ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ὑπέμεινε, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποσφάξαι καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἄψυρτον. Remotius hoc. Præstat *valida, fortis*. Ausa mulier fuerat, patriâ relictâ cum Jasone Græciam sibi ignotam petere. Eadem v. vis alibi apud P., coll. indd. Sed ζαμενεῖν est Hes. theog.

928. *irasci*. — ἀθανάτου στόματος. Schol. v. 18: Ἀθ. στόμα τὸ Μηδείας εἶπεν, ὡς μὲν Χαῖρις, ἐκ μέρους τὴν ἀθάνατον, ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ θεογονίᾳ [v. 960. aiunt interprr.; verum ἀθάνατον nusquam dicit Medeam Hesiodus] ἀθάνατον αὐτὴν φησιν· ὡς δὲ Ἀσκληπιάδης, ὅτι οὐδὲν τῶν ῥηθέντων ὑπ' αὐτῆς ἀτελὲς γέγονεν, οὐδὲ ἐφθάρη. Similiter Böckhius: „Ἀθ. στ. ob divinitatem fatidicam." Sed vide, ne simplicius sit *divinum*, i.e. *magnificum os*, coll. Eurip. Hippol. 135: Ἀμβροσίου στόματος (Phædræ). Ubi Monkius, coll. Buttm. Lexil. I, 131.

V. 19—99.

Sequitur Medeæ de Thera insula vaticinium. ἡμιθέοισιν. Denominatio a parte potiori, velut v. 327. 375. Non enim omnes Argonautæ deorum filii. Videatur de Jasone all. v. 253. etc., de Argonautis ipsis Apoll. Rh. I. in catal. heroum. Inspice quoque Catalogum Argonautarum bipontinæ Val. Flacci præmissum p. XIX—XCI. — ἁλιπλάκτου. Schol. v. 24: Ὅτι ἐνάλιος οὖσα (Thera) πλήττεται ὑπὸ τῶν κυμάτων. Call. Del. 11: Delus ἁλιπλήξ, *quam mare verberat*. Ubi Grævius. Videantur omnino Müller. ad Lyc. 994. Böckh. nott. critt. p. 461. Theram vero Cyrenes patriam dicit Callim. epigr. XXVII. — Ἐπάφοιο χόραν. *Libyam*. Schol. v. 25. Schol. Aesch. Prom. 799. Blomf. — ἀστέων ῥίζαν. V. v. 35. Schol. v. 26 (coll. Spanh. ad Callim. Ap. 73): Τὴν Κυρήνην. ἐξ αὐτῆς γὰρ καὶ Ἀπολλωνία καὶ Τεύχειρα ἐκτίσθησαν. Plura v. apud Thrigium hist. Cyr. I, 135 sqq. Paulo aliter ῥίζα Pyth. IX, 14. — μελησίμβροτον. *Mortalibus cordi futuram*. Ob amœnitatem et fertilita-

tem, unde v. 491. εὐδαίμων Cyrene. Cum μελησίμβρ. convenit παντιμέλων hominum, regionum, all. Nonn. Dionys. IV, 92. XL, 351. XLVIII, 709. Ejusd. Conv. Ev. Joh. passim. — Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις. *Libya*. Pyth. IX, 90. est locus quidam Libyæ amœnus Διὸς κᾶπος. Schol. v. 28: Ἄμμωνα Λίβυες τὸν Δία προσαγορεύουσι, καὶ οὕτω τιμῶσι. Ibidem Φαῖστος: Ζεῦ Λιβύης Ἄμμων κερατηφόρε. Unde Tertulliano de Pall. 3. *Hammon ovium dives*. Nimirum oves Libyæ corrigeræ (Odyss. IV, 85 sqq.), quarum cornua Hammonis capiti insident, frequentes ibi esse debebant, coll. Odyss. l. c. Et ex Libya puto in Hispaniam delatæ. Idem schol.: Ῥητέον, ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἀφιέρωται τῷ θεῷ. De eodem deo Anthol. Palat. T. II. p. 846: Αὐτὸς Ζεὺς Κρονίδης, αὐτὸς μέγας ὄβριμος Ἄμμων. De Pindaro Aegidisque thebanis Ammonem venerantibus vid. Müll. Orchom. p. 358 sq. Adde Minutoli Reise zum Tempel d. Jupiter Ammon p. 170. — δελφίνων ἐλαχυπτερύγων. Piscium pinnæ eorum alæ. V. schol. v. 29. et Nos ad Olymp. IX. p. 339. — ἐρετμῶν. Piscaturæ et navigationi studuerant Theræi. Nunc (Cyrenenses facti) terræ continentis opera exercebunt, in his inprimis artem curulem, qua Arcesilaus ultimo tempore inclaruit. Schol. v. 29: Ἀντὶ δὲ νησιωτικῶν καὶ θαλασσίων ἔργων ἠπειρωτικὰ καὶ ἱππικὰ μεταλήψονται. Ibid.: Νησιῶται ὄντες οἱ Θηραῖοι ἠπειρῶται γενήσονται. De navigatione Cyrenensium rarus apud veteres sermo, Thrig. l. c. p. 262 sq. Conf. tamen censor libri Thrigeani in Ephemerr. Lips. 1822. nr. 250. 51. Eleganter vero P. animalia animalibus opponit, instrumenta instrumentis. — ἀμείψαντες κ. τ. λ. Deserit P. stilum relativum. — δίφρους ἀελλόποδας. Schol. v. 29:

'Αελλόποδας δὲ ἀπὸ τῶν ἑλκόντων τοὺς δίφρους εἴρηκεν.[2]) — *κεῖνος ὄρνις*. *Illud omen, ostentum* (sc. gleba v. 60). V. Pyth. VIII, 70. Eurip. ind. Barnes. et Nonn. Dionys. XXXIII, 352. all. — *ἐκτελευτάσει*. *Eventum habebit*. Ol. VII, 124. p. 270. — *μεγαλᾶν πολίων ματρόπολιν*. Verissimam Hermanni mutationem (pro *μεγάλαν*) confirmat Pyth. V, 20., ubi existunt magnæ urbes, Pyth. IV. promissæ. Exigua Thera, majores Pentapoleos Cyrenaicæ urbes, inprimis Cyrene, de cujus magnificentia Thrige l. c. p. 114 sqq. Ritter. l. c. p. 946 sq. — *τάν ποτε*. Mirum *ποτε*. Nam paulo ante Libyæ oram reliquisse, Theramque devenisse putes. Dictum hoc a parte poetæ, qui alia quoque Medeam Argonautis narrantem facit, quæ melius ipse narrasset. Istorum enim quis cedo oblitus

2) Equorum all. frequens praedicatum. Hymn. hom. III, 218: *Ἵπποις ἀελλοπόδεσσι*. Soph. Oed. T. 468: *'Αελλάδων ἵππων*. Anthol. Pal. IX, xix, 1: *'Αελλοπόδων ἵππων*. X, xxi, 2: *Πόθων ἀελλοπόδων*. Apoll. Rh. I, 1158: *Ποσειδάωνος ἀελλόποδες ἵπποι*. Orph. Arg. 1284: *'Αελλοπόδων ἵππων*. Id. *Λιθ.* 122: *Περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν*. Opp. Cyn. I, 191: *'Αελλοπόδεσσ' ἐλάφοισι*. 413: *'Αελλοπόδῃ τε λαγωῷ*. III, 184: *'Αελλοπόδην ὄναγρον*. Idem 191. Nonn. Dion. XI, 289: *'Αελλοπόδων ἵππων*. XVIII, 51: *Πορδαλίων ἀελλήεσσαν ἀπήνην*. XXIV, 135: *Νέβρον ἀελλοπόδον*. XXVII, 138: *Θυελλοπόδων ἵππων*. XXXIV, 260: *'Αέλλοπος Μόρρεύς*. XXXVI, 215: *'Αελλήεντα ἵππον*. XXXVII, 441: *Θυελλοπόδων ἵππων*. 750: *Ὄρνις ἀελλήεσσα*. Q Smyrn. I, 616: *'Αελλόποδος ἵππου*. III, 748: *Ἵππους ἀελλόποδας*. Idem IV, 536. X, 189: *'Αελλοπόδης Ἑρμῆς*. Tryphiod. *'Ιλ. Ἁλ.* 185: *'Αελλοπόδων νεφελάων*. Adde indd. Pindd. et Potterum ad Lyc. 167.

oblitus erat Tritonem Euphemo glebæ ξένιον illud offerentem, glebamque in mare delapsam? — *Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς.* Esse quidem poterit *Tritonidis ad fluctus*, i. e. *ad Tritonidem*, quam vocis προχ. significationem frequentem esse, mea mihi poetarum lectio persuasit. Præstat tamen *Tritonidis ad ostia*, propter ancoram solutam v. 42., quod factum, quum palude pernavigata substitissent, per ostia ejusdem mare mediterraneum petituri. V. quoque schol. v. 42. fin. Secundum alios Triton Argonautis cursum monstrat per Tritonidem. Sed de hoc nihil in Pindaro. — θεῷ, i. e. παρὰ θεοῦ. Illustravimus h. dativum ad Ol. XIII, 39. p. 448 sq. Fuit is deus Triton, Tritonidis genius. V. schol. v. 42. 49 (coll. ad 57) et eos, quos citat Böckh. Explicc. p. 269. — *ξείνια. Donum hospitale*, abeuntibus dari solitum, de quo v. Feith. antiquu. homm. ed. Argentor. 1743. p. 203 sq. Ipsum hospitium recusarunt heroes, ne mora fieret itineris. — *γαῖαν διδόντι . . πρώραθεν Εὔφαμος καταβάς.* In litus desiliit heros (v. 64), non in mare, quamquam huic inambulare doctus. Jam de dante et de accipiente ita schol. v. 35: *Ζητεῖται δέ, δι' ἣν αἰτίαν ὑπεδέξατο τὴν βῶλον ὁ Εὔφημος· καὶ οἱ μὲν φασιν, ὅτι πρωρεὺς ἦν· φαίνεται γὰρ καὶ ὁ Εὐρύπυλος ἐπιστὰς τῇ πρώρᾳ καὶ ἐπιδοὺς τὸ ξένιον.* [3]) *οἱ*

3) Hinc ab ostio venit Trito, primoque Argonautarum Euphemo, utpote πρωρεῖ, occurrit. Puppes enim navium in ancoris sedentium terrae admotae, prorae mari. Deinde noto, ob dantis et accipientis ortum Neptunium aptissimum ξένιον fuisse. Fuit Neptunus utriusque pater, γαιάοχος, ἀμφίβαιος. Quare gleba data, sc. terrae possessionem significans, de quo interprr.

δὲ διὰ τὴν συγγένειαν· ἀμφότεροι γὰρ Ποσειδῶνος, ὅ τε δοὺς καὶ ὁ λαβών. Additur deinde Asclepiades, Hesiodum [Fragm. XXXVI. Gaisf.] afferens de Neptuno Euphemi patre. Et Neptunus Tritonis quoque pater, coll. Hes. theog. 930. all. Denique ab Euphemo descendere Battiadæ gloriati sunt, coll. interprr. Hæc junge, non excluso uno alterove. — αἴσιον δ'. V. v. 351. et Ol. IX, 64. p. 345. — ἐπί οἱ . . . ἔκλαγξε. Similis dictio Pyth. I, 14: Ἐπί οἱ . . . κατέχευας. — ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγεννυν ναῒ κρημνάντων (προςκρημνάντων ἡμῶν, coll. φέρομεν v. 45) ἐπέτοσσε, θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν. Cf. v. 341. Schol. v. 42: Τὸν Τρίτωνά φησιν αὐτοῖς συντετυχηκέναι ἀναγομένοις ἤδη. τότε γὰρ τὰς ἀγκύρας τοῦ βυθοῦ ἀνασπάσαντες ἐκκρεμῶσι τῆς νεώς. Ἀργοῦς δὲ χαλινὸν τὴν ἄγκυραν λέγει ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων, διὰ τὸ ἐπέχειν τὰς ναῦς δίκην χαλινοῦ. Eurip. Hec. 534: Χαλινωτήρια νεῶν. Quæ esse possunt s. πρυμνήσια s. ἄγκυραι, coll. scholl. ibidem. Nonn. Dionys. III, 20: Ἐκ χθονὸς ὠχλίζοντο χαλινωτήρια νηῶν: ancorae. 50: Ὁλκάδος ἀγκυλόδοντος ἐπεσφήκωντο χαλινοί: ancorae. Oppian. Hal. I, 191: Πρυμναῖα χαλινὰ Οἴηκων (gubernaculum? coll. V, 91). 229: Πρύμνῃ δ' ἔπι πάντα χαλινὰ Ἰθυντὴρ ἀνίησι (s. πρυμνήσια s. ἀγκύρας). 351: Σὺν δ' ἔσπασε πάντα χαλινὰ Ἱστία τ' οἴηκάς τε. 359: Τὰ δ' ὄπισθε χαλινωτήρια νηῶν. V, 91: Νῆα νέμων οἴηκι χαλινῷ. Anthol. Pal. VI, xxvii, 5: Ἄγκυραν . . . . δεσμὸν ἀέλλης. Jam voce χαλκόγ. animatur illud instrumentum, ut alia, quæ ars humana confecit. 4) — ἐξ ὠκεανοῦ. Omissum

4) Hes. opp. et d. 97: Πίθου ὑπὸ χείλεσιν. Aesch. Prom. 64: Σφηνὸς γνάθον. Ubi v. Blomf. Gloss. Idem Pers. 421.

mare rubrum, quod habemus v. 488. Post oceanum (v. l. c.) mare rubrum ingressi heroes. — *νώτων ὕπερ γαίας.* Animatur terra cum partibus. Cf. v. 14. 407. Nem. IX, 59: *Τὰν βαθύστερνον χθόνα.* Paus. VII, 25, 8: *Γῆς . . εὐρυστέρνου.* Orph. Arg. 425. Herm.: *Γῆς τ' εὐρυστέρνου.* Idem hymn. XXVI, 6: *(Γῇ) βαθύστερν'.* LXIII, 15: *'Οπόσ' ἐν κόλποισι τιθηνεῖ Γαῖα θεά.* Creberrimum hoc in poetis Græcorum 5). Idem

Blomf.: *'Εμβόλοις χαλκοστόμοις.* Pind. Pyth. I, 84. Nem. VII, 105. Euripidea v. in ind. Barnes. vv. *γνάθος, δίστομος, νῶτον, ὀξύστομος, χαλκόνωτος,* all. Lycophr. 99: *Καμπύλους Πεύκης ὀδόντας* (*ancoras*, coll. ibid. Tzetz. et Pott.). Oppian. Hal. I, 54: *Χαλκοῦ Χείλεσι.* III, 539: *'Αγκίστροιο γενύεσσιν.* 567: *'Αγκοίνῃσι λίνοιο.* 598: *Λίνου λαγόνεσσι.* 605: *Κόλπον Δικτύου.* IV, 230: *Χαλκείαις γενύεσσι* (*instrumenti piscatorii*). 447: *Χείλεσι χαλκοῦ.* V, 152: *Βούπληγες βαρύστομοι.* Cyneg. IV, 146: *Λίνων λαγόνεσσι.* Nonn. Dionys. VI, 20: *Νῶτα τραπέζης.* 88: *Σφαῖραν ποικιλόνωτον.* 112: *'Αγκυλόδοντι χαλινῷ.* X, 388: *Κύμβαλα χαλκεόνωτα.* XIV, 357: *Ποικιλόνωτον καλύπτρην.* XVI, 9: *Πώγωνα ὀϊστοῦ.* 97: *Νῶτα καλύπτρης.* XX, 293: *Σάκος ἀστερόνωτον.* XXI, 226: *'Ασπίδα ποικιλόνωτον.* XXII, 307: *'Ασπ. χαλκεονωτον.* XXXVII, 248: *'Αγκυλόδοντι χαλινῷ.* 469: *Νῶτα βοείης.* XLIV, 56: *Πορφυρόνωτον φάρος.* Q. Smyrn. I, 335: *Βούπληγι βαθυστόμῳ.* VI, 218: *"Αρπῃ ὑπ' ἀγκυλόδοντι.* Anthol. Pal. V, CCLIV, 6: *Νῶτον σελίδος.* LXVII, 4: *Γένυν καλάμου.* XCIV, 2: *Κύμβαλ' ὀξυχείλεα.* CI, 6: *Κρεάγρῃ σιδηροδακτύλῳ.* CXXVIII, 4: *Γένυν* (clypei). Ubi tamen v. Jacobs. T. III. p. 154. CLXXVI, 1: *'Αγκυλόδοντα σίγυνον.* CCXXXVI, 1: *"Εμβολα χαλκογένεια.* CCCXXVI, 3: *Λαγόνεσσι φαρέτρης.* XI, CCCCIX, 1: *'Αμφορέως περὶ χείλεσι.*

5) V. Aesch. Prom. 1055. Blomf. Ubi Ejusd. Gloss. Eurip. Iph. T. Matth. 46. 158. Hippol. 127. all. Chör. ed. Näk. p.

de aqua, mari etc. De aëre cfr. Nos p. 465 sq. — ἐρήμων. Schol. v. 44. mirifice: Κατὰ τὸν νῶτον τῆς ἐρήμου καὶ ὁμαλῆς γῆς. Immo erit Libyæ desertum, quamquam nil obstare videtur, quo minus sit consequens pro antecedenti, i. e. *immensum*. Immensa enim quædam deserta, præsertim Libyæ. Video, hæc aliis quoque locis applicari posse, scil. Ol. I, 10: XIII, 126. — δόρυ. *Navem*, ut v. 68. — μήδεσιν ἀνσπάσσαντες ἀμοῖς. Schol. v. 44: Τοῦτο προσειληφέναι φησὶ Δίδυμος Πίνδαρον τερατείας χάριν τῆς πρὸς ἡμᾶς, ἐπεὶ οὐδὲ πρέπον τὸ πρὸς εἰδότας λέγειν. Firmantur his ea, quæ diximus ad v. 35. p. 628 sqq. — φιλίων δ' ἐπέων ἄρχετο. Schol. v. 52: Ὥσπερ τοῖς ξένοις παραγεγονόσιν οἱ ξενισταὶ τὰ δεῖπνα καὶ τὴν φιλοφροσύνην πρῶτον ἐπαγγέλλονται, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπηγγείλατο. — εὐεργέται. Simile Isthm. VI, 102: Καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται, in quibus beneficiis inprimis *epulae*. — πρῶτον. Sc. statim post adventum. — ἀλλὰ γάρ. I. e. Ἀλλὰ μάτην ταῦτα ἦν, ἡ γὰρ etc. Poterant hæc alio loco poni, sc. post ἔμμεναι. Verum similia in P. non admodum rara, inprimis ea figura, quam Hysteron proteron vocant grammatici. V. Ol. VI, 104. p. 213. Ad cujus loci interpretationem, quam etiamnunc tenemus, hæc addere placet. V. 237. Isthm. VI, 20: Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται ἀντιάσαις ἀΐδαν γῆράς τε δέξασθαι (i. e. γῆρας ἀΐδαν τε). Virgil. Aen. I, 264: *Moresque viris*

187. 190. 272. Spanh. ad Callim. Dian. 194. Lycophr. ind. Müll. vv. ἀγκάλη, κέρας. Anthol. gr. Lips. T. XIII. ind. vv. κόλπος et νῶτος. Tertull. de Pall. c. 2 (*montium scapulae*). Denique poetarum nemo magis h. dictione s. usus s. abusus Nonno, quod monstrare piget.

et moenia ponit. Ubi Servius: *Hysteronproteron*. *Ante enim civitas, post jura conduntur*. II, 353: *Moriamur, et in media arma ruamus*. D. Justiniani Institut. II, 1, 5: *Retia siccare et ex mari deducere*. I. e. Retia ex m. ded. et siccare. Ubi Schraderus cum sociis. His adde, quae habet Boisson. ad Eunap. T. I, p. 200.— *νόστου πρόφασις*. I. e. *νόστος*, quo utebamur *προφάσει*, *excusatione*. — *γλυκεροῦ*. Cf. v. 349: *Φιλίαν νόστοιο μοῖραν*. Nem. IX, 54: *Γλυκὺν νόστον*. V. quoque Pyth. I, 69. VIII, 120. Hom. Il. XVI, 82: *Φίλον νόστον*. Od. XI, 99: *Νόστον μελιηδέα*. XXII, 323: *Νόστοιο γλυκεροῖο*. Archil. Fragm. LXXII (Gaisf.): *Γλυκερὸν νόστον*. — *μεῖναι*. Sc. *ἡμᾶς*, coll. v. 45. Scholiastes v. 56. supplet *αὐτούς*. — *Εὐρύπυλος*. Rex Cyrenes schol. v. 49. Fuit secundum quosdam Tritonis frater schol. v. 67. De hoc Eurypylo v. omnino Tzetza Lyc. 899. et Spanhem. ad Callim. Ap. 92. — *Ἐννοσίδα*. *Neptuni*. Idem v. 307. — *προτυχὸν ξένιον*. *Quod coram ipso, quod praesto erat, obvium*. — *οὐδ' ἀπίθησέ νιν*. *Et obsecutus illi est*. In his *νιν* mihi etiamnunc est dativus, coll. Buttm. Ausf. gr. Spr. I, 295. Matth. Ausf. gr. Gr. II, 274. Ed. II. — *βώλακα δαιμονίαν*. Schol. v. 66: *Τὴν θείαν, ἤτοι ὅτι ἐξ αὐτῆς ἀποικίαι καὶ χρησμοὶ Ἀπόλλωνος, ἢ ὅτι θεὸς ὁ δωρησάμενος*. — In reliquis elegans quidem novatio *ἐναλίαν* (coll. Böckh. Nott. critt. p. 461. Ahlw. ad l.); nec tamen pristinum *ἐναλίᾳ* (*ἅλμᾳ*) omni defensione destitutum. Cf. Eurip. Hippol. 749 Matth.: *Κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας*. Bacch. 17. Tro. 76: *Ἁλμυρὰν ἅλα*. — *ἑσπέρας*. Böckhius Explicc. p. 269: „Vesperi, quo tempore socordiores homines." Schol. v. 67: *Ὅτι πέ-*

σναται χθὲς αὐτὴν διατετηκυῖαν, καί περ παρακελευομένῃ φυλάξαι. Ibidem: Μετέπεσεν ἐπὶ τὸ ποιητικὸν πρόσωπον, καὶ οὐκέτι τὸ τῆς Μηδείας ἐφύλαξε διαπαντός. V. nos ad v. 35. 44. — Deinde post ἑσπέρας retineo comma plurimorum aliorum (ἅλμᾳ ἑσπέρας). *Audio, cum marino abiisse fluctu vespere, udum pelagus secutam*. *Narrat* enim Medea. Hinc primo loco non dicendum, quid *nunc sit*, sed quid *factum sit*, et quidem *quando*. Statim igitur *abeundi tempus* designandum. Jam reliqua (ὑ. π. σπ.) minime vacant. Aut erit sensus: *Et sequi nunc mare udum (vehi agique mari udo)*. Aut ista erunt vocis καταχλ. ornata quædam et rhetorica repetitio, quam Böckhiana quoque ratio (schol. v. 70. eandem habet) huic loco ingerit: „*Audio enim, undis nunc vehi glebam*; et additur causa: *quippe vespere secutam udum mare*." Nimirum his repetitur κατακλυσθεῖσαν. — De σπορ. v. Buttm. Ausf. gr. Spr. II, 129. Matth. Ausf. gr. Gr. Ed. II. T. I. p. 457 sq. — ἦ μάν. *Profecto, revera*. Cf. indd. pindd. et Viger. p. 411. Notat hæc jurandi asseverandique particula Medeæ quandam indignationem de hominum illorum socordia, quo θαμὰ quoque alludit. — νιν. Incertum mihi, sitne *eam*, an *eum* (Euphemum). Et vide, ne sit ambiguitas genuina, cui nec alibi in P. me adversantem sciunt lectores. — λυσιπόνοις. Fragm. dithyr. II (Heyne III, 34. Böckh. II, 2, 621): *Λυσιπόνον τελευτάν*. Schol. v. 71: Ἐπειδὴ δὲ οἱ οἰκέται τῶν δεσποτῶν τοὺς πόνους διαλύουσι τῇ θεραπείᾳ, λυσιπόνους αὐτοὺς ἐκάλεσεν, ὡς Εὐριπίδης (Fragm. inc. 203): *Δούλοισι γάρ τε ζῶμεν οἱ ἐλεύθεροι*. V. nos ad v. seq. Affert Böckh. scholl. homerr. Est λυσιπ. i. q. παυσιπόνος

Eurip. Iph. T. 437. Matth. 6)). — *θεραπόντεσσιν.* Est (cum adj. suo) dativus, quem vocant, instrumentalis. *Per ministros suos.* Eadem videtur schol. v. 71. sententia esse: *Ναὶ μὴν αὐτήν, τὴν βῶλον, συνεχῶς τοῖς λυσιπόνοις οἰκέταις φυλάξαι, φησίν, ὤτρυνον.* Si voluisset *ministros admonui*, tum dixisset: *ὤτρυνον, φησίν, φυλάξαι.* Decebatque Medeam Euphemi admonitio, non ejus servorum. Qui jungunt *ὤτρυνον λυσιθεραπόντεσσιν* (*admonui ministros*), ii linguæ genium evertunt. Dicitur *ὀτρύνειν τινά.* V. indd. pind. et Damm. Lex. p. 1765. Rarum *ἐποτρ.* c. dat., coll. Damm. ibid. p. 1767. Schneid. L. g. v. Est sensus: *Revera Euphemum admonui, curaret glebam per ministros suos custodiendam.* Hi *λυσίπονοι* dicuntur elegantissime. Fungi domini vice debebant, quem alii muneri vacasse puto, sc. *πρωρέως* (v. 39. coll. schol. v. 35. Tzetz. Lyc. 890), cujus erat, gubernatorem respicere, ejusque imperio obsequi (Schneid. L. g. v. *πρωράτης*). —

6) Loco pindarico altero male scribunt *λυσίπονον*, euripideo *πανσίπονος.* Frequens autem *λυσιπ.* aevo seriore. Opp. Cyn. IV, 254: *Λυσιπόνῳ Διονύσῳ.* Paul. Silentiarius Anthol. Pal. V, ccxxi, 4: *Λυσιπόνου συζυγίης.* Meleager Ibid. XII, cxxvii, 7: *Λυσιπόνος ὕπνος.* Nonn. Dionys. V, 606: *Λυσιπόνοισι λοετροῖς.* VI, 29: *Λυσιπόνοισι κυπέλλοις.* IX, 281: *Λυσιπόνῳ ῥαθάμιγγι.* XVII, 82: *Λυσιπόνοιο μέθης.* XXVII, 1: *Λυσιπόνοιο ὕπνου.* XXIX, 140: *Τέχνης λυσιπόνου.* XXX, 180: *Λυσιπόνον δόλον.* XXXV, 62: *Φάρμακα, λυσιπόνου Παιήονος ὄργια τέχνης.* XXXIX, 358: *Λυσιπόνου Βραχμῆνος.* XL, 251: *Λυσιπόνοιο ἑορτῆς.* XLI, 321: *Λυσιπόνων θεσμῶν.* XLII, 157: *Λυσιπόνοις δάροισιν.* XLVI, 359: *Λυσιπόνῳ οἴνῳ.* XLVII, 42: *Λυσιπόνοιο μέθης.* 93: *Λυσιπόνον ποτόν.* Idem Conv. Ev. Joh. III, 76: *Λυσιπόνου προσώπου.* V, 37: *Λυσιπόνῳ μύθῳ.* VII, 120: *Λυσιπόνοις στομάτεσσι.* IX, 26: *Λυσιπόνον ἀφρόν.*

τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες. Quod ministros ob socordiam fecisse P. narrat, id Euphemum consulto fecisse refert Apoll. Rh. IV, 1751 sqq., ut ex hac gleba nasceretur Thera, quod secus apud Pindarum. — *καὶ νυν.* Redit M. ad v. 24 sq. — *Λιβύας σπέρμα.* Schol. v. 76: *Καὶ ὅτι Λιβυκὴ ἡ βῶλος, καὶ ὅτι οἷον ἀρχὴ τῆς εἰς Λιβύην ἀποικίας.* — *εὐρυχόρου.* Idem v. 85: *Εὐρεῖαν ἄπειρον.* V. ad Ol. VII, 33. p. 245. — *πρὶν ὥρας.* Rarum adverbium. V. Viger. p. 442. — *παρ' χθόνιον Ἀΐδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθών.* Strab. VIII, 6: *Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τῆς παραλίας τὸ μὲν Ταίναρον ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη, τὸ ἱερὸν ἔχουσα τοῦ Ποσειδῶνος, ἐν ἄλσει ἱδρυμένον· πλησίον δ' ἐστὶν ἄντρον, δι' οὗ τὸν Κέρβερον ἀναχθῆναι μυθεύουσιν ὑφ' Ἡρακλέους ἐξ ᾅδου.* Paus. III, 25, 4. de eodem loco: *Ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρᾳ ναὸς εἰκασμένος σπηλαίῳ, καὶ πρὸ αὐτοῦ Ποσειδῶνος ἄγαλμα.* Fuisset igitur glebæ ibi dejectio ejusdem consecratio quædam, Neptuni patris in honorem instituta. [7]) — *υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος.* Dicit equestrem Neptunum ob regis victoriam curulem. — *ποτ'.* Melius et hoc Pindarus dixisset, quam Medea. V. ad vv. 35. 44. all. — *παίδων αἷμα.* I. e. *παῖδες*, et hoc pro *παῖς* (Sesa-

7) De Taenaro orci introitu videatur schol. v. 76. ibique Menander (Fragm. inc. CCXXXIX. Mein.), coll. Böckh. ed. schol. p. 349. Eurip. Herc. f. 23: *Ταινάρου διὰ στόμα Βέβηκ' ἐς Ἅιδου.* Lyc. 1106; *Οἰκτρὰ δὲ πέμφιξ Ταίναρον πτερύξεται,* sc. orcum introitura. Orph. Arg. 41; *Ταίναρον ἡνίκ' ἔβην σκοτίην ὁδόν, Ἄϊδος εἴσω.* Ubi Eschenbachius. Theophyl. Bulg. Epist. LVI (Opp. ed. Ven. 1754. T. III. p. 694): *Ἐκ τοῦ Ταινάρου, δι' οὗ πρὸς τὸν Ἅιδην κατάγεται.* Tzetz. Lyc. 1106. Müll. p. 938. Lexx. latt. vv. Taenarus et Taenarius.

mus. V. Böckh. Explicc. p. 265. 69), coll. nobis ad v. 4. *Liberorum* vero *posteri* *παίδων αἶμα* Nem. III, 114. coll. VI, 62. XI, 44. — *οἱ* ambiguum inter *ἐπιγεινομένων* et *λάβε*. — *μεγάλας Λακεδαίμονος*. Nem. II, 11: *Ταῖς μεγάλαις Ἀθάναις*. Dictum hoc alii putabunt ob magnitudinem terræ Lacedæmoniorum, alii ob potentiam, gloriam etc. urbis civitatisque, coll. inprimis Buttm. Lexil. II, 93. 97. Mihi quidem persuasum, iterum poetam loqui per Medeam, laudis causa sui ævi Lacedæmoniis conferendæ, ut Atheniensibus l. c., qui tum gloria opibusque, non dominii spatio valebant. Qui Medeæ hoc tribuunt, trojano quoque tempore Messeniam Lacedæmonis partem fuisse monebunt, coll. Buttm. l. c. p. 97. De Lacedæmone *κητωέσσῃ* (Il. II, 581) v. egregiam Ejusd. viri tractationem ibid. p. 92—98. — *τότε γὰρ . . Μυκηνᾶν*. Vide vaticinii verbositatem. Sufficiebat enim antecedentium *quarta generatio*. Sed P. iterum sua ingerit. — *νῦν γε μέν*. Opponi hæc vv. *εἰ γάρ*, bene vidit Böckhius. — *ἀλλοδαπᾶν γυναικῶν*. Pluralis pro singulari (coll. ad v. 4), sc. e Lemnia Malache (Böckh. Explicc. p. 265). — *εὑρήσει*. *Euphemus*, duce contextu. V. quoque Heyn. et Böckh. — *κριτὸν γένος*. *Eximium filium*, Leucophanem (Böckh. Explicc. p. 265), quique ab hoc descensuri erant. Isthm. VIII, 143: *Κριτοῦ γενεὰ πατραδελφεοῦ*. — *σὺν τιμᾷ θεῶν*. V. 463: *Σὺν θεῶν τιμαῖς*. Utrumque non differre, alii recte monuerunt. Sed in sensu laboratur. Quidam: *Cum cultu deorum*, isti insulæ ingesto. Alii: *Honore hoc iis divinitus constituto*. Præstabit forsan: *Ope Deorum honoratorum* (*σὺν θεοῖς τιμίοις*, i. e. *σὺν θεοῖς*). Illustravimus hanc circumlocutionem ad Ol.

XIV, 17. p. 477 sq. Addimus quædam, sententiam nostram magis firmatura, Soph. Oed. T. 823: Ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας. Eurip. Or. 1284: Ὦ Διός, ὦ Διὸς ἀέναον κράτος. Hippol. 334: Σέβας .. χειρός. Adde Ejusdem indic. Barnes. v. σέβας. Iph. A. 84: Μενέλεω χάριν. Tro. 58: Πρὸς σὴν ἀφῖγμαι δύναμιν. 592: Σᾶς δάμαρτος ἄλκαρ. Heracl. 580: Ὑμεῖς τ', ἀδελφῶν ἡ παροῦσ' ὁμιλία. Hel. 205: Κάστορός ἄγαλμα. 1096: Ἵν' οἰκεῖς ἀστέρων ποικίλματα. Herc. f. 421: Δρόμων τ' ἄλλων ἀγάλματ' εὐτυχῆ διῆλθε. 637: Κάδμου κράτος. 688: Πέρσας δείματα θηρῶν. Simillimus v. δέμας usus, coll. ejusdem Eurip. ind. Barnes. Orph. hymn. I, 14. Herm.: Καὶ τὸ Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ Κικλήσκω. Tryph. Ἰλ. Ἁλ. 270: Πεφύλαξο Διὸς σέβας. [8]) — τέκωνται. Conjunctivus pro indicativo futuri. V. schol. v. 91. et Herm. ad Vig. p. 906. — κελαινεφέων πεδίων. Schol. v. 89: Τῶν τῆς Λιβύης· καὶ οἱ μὲν διὰ τὸν αὐτόθι συνεχῆ ὄμβρον καὶ τοὺς χειμῶνας, διὸ καὶ εὔκαρπος ἡ Κυρήνη διὰ τὸ συνεχῶς δεύεσθαι· τινὲς δὲ διὰ τὸ τῶν πεδίων μέγεθος (ad ultima v. Buttm. Lexil. I, 122). Ibidem: Ἀμμώνιός (ab antecedentibus non multum recedens) φησι, διὰ τὸ περὶ τὴν Κυρήνην μόνην ἵστασθαι νέφος παρὰ τὴν ἄλλην Λιβύην. ἢ μᾶλλον μεγέθους τις ἔμφασις δηλοῦται διὰ τὸ ἀποσκοτοῦσθαι τὰς ὄψεις, τοῦ πέρατος μὴ ὁρωμένου (v. supra ibique cit. Buttm.). Ex his Ammoniana amplectitur Böckhius. Jam pluviam quidem et Cinyps libyca habet (Herodot.

8) Alibi θεῶν, δαιμόνων τιμὰς proprie intelligendas esse, notares. V. Eurip. Hippol. 106., ubi contra Valck. recte disputat Monkius, afferens Herc. f. 854.

IV, 198) et alia ejusdem lateris, coll. Minutoli Reise z. Tempel d. Jup. Amm. p. 77., all. Gaudet enim moderatæ zonæ pars tepida pluviis, quas vocant, periodicis. Copiosam vero ibi pluviam vernam æstivamque esse (negat omnino pluviam Posidonius Strabonis XVII, 3), quis sibi persuadebit? Recteque se habent veterum de Libyæ siccitate testimonia, quæ non solas arenas spectant. 9) Hinc aliæ fertilitatis causæ indagandæ. In his primum locum convalles tenent, fluviis, rivis, scaturiginibus nequaquam carentes, coll. Strab. l. c. non uno tantum loco, et Lyc. 885., all. Eorumque locorum aër plantas quoque juvat. Utrumque in Cyrenaicam maxime cadit, coll. Spanhem. ad Callim. Ap. 65. Thrige l. c. p. 102—108. Ritter. l. c. p. 945. 48. 50. 52. 53., qui scriptor eximius Italum *Della Cella* potissimum sequitur. Estque Cyrenaicæ aër *καθαρὸς καὶ ἄνυδρος* (Theophr. C. Pl. VI, 18, 3. Schn.), quod eorum sententiam non admodum juvat, quibus Pindari *κελαινεφῆ πέδια* nubium (pluvialium) tractum fertilitatemque terræ hinc potissimum orientem significare videntur. Vidimus, quem sensum pindarica habere non possint. Jam inquirendum, quem possint. Auster Italis Græcisque Europam Asiamque incolentibus est *ζοφερός, δνοφερός*, nubilus etc. V. Damm. Lex. p. 1563. Agatharchides Diodori Siculi I, 41. Arati

9) Eurip. Hel. 1484: *Ἄβροχα πεδία* (Libyae). El. 737: *Ξηραί τ' Ἀμμωνίδες ἕδραι . . ἀπειρόδροσοι.* Apoll. Rh. IV, 270: *Διόθεν δέ μιν* (Aëriam) *οὔ ποτε δεύει Ὄμβρος.* Opp. Cyneg. IV, 111: *Λιβύην πολυδίψιον αἶαν.* 322: *Λιβύης ἀνὰ διψάδα γαῖαν.* Nonn. Dionys. XXXI, 14: *Δίψιον ἀμφὶ τένοντα Λίβυν.*

Phæn. 628. Voss.: Ἠερόεις νότος. Opp. Cyneg. IV, 74: Δνοφεροῖο νότοιο. Q. Smyrn. XIII, 484; Νότον ἠερόεντα. Horat. Od. I, 7, 15. Sat. I, 1, 6. Ubi interprr. Jam hoc ipsum a cælo in terram australem transfertur. Quod cui mirum? De *Libya* loquitur Medea (ut recte scholiastes supra cit., quamquam deinde ad errores suos deflectens) non de *Cyrene sola*, dicitque Battum *Libyae* dominum futurum, velut eundem v. 10. *Libyae* colonum sacerdos Delphica, coll. v. 85 (εὐρεῖαν ἄπειρον), v. 462 (Λιβύας πεδίον). Neque aliter oraculum, quod servavit Herodot. IV, 155 etc. Postremo videndum, ne voci h. l. κελαινεφὴς respondeat ἀερία (Aegyptus), de qua v. cfr. Buttm. Lexil. I, 121 sq. Sed hæc poterit esse *remota*. — πολυχρύσῳ.. ἐν δώματι. Ob multa donaria. Idem Pyth. VI, 8: Πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπᾳ. Ubi nos. Soph. Oed. T. 151: Τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος. — καταβάντα. Schol. v. 84: Παραγενόμενον. Sed quæritur ratio præpositionis κατά, cum exspectare possis ἀναβάντα, coll. Thiersch. ad Pyth. V, 49. Böckhius: „*Succedentem sub templum, templum subeuntem*." Quod erat εἰςβάντα, ægerrime καταβάντα, quod est *descendentem ad*, coll. Eurip. ind. Barnes. v. καταβαίνω, all. Dictum ob iter maritimum, coll. κατάγεσθαι etc. V. inprimis Pyth. III, 128 (εἰ κατέβαν). Sc. qui navigant, iis ante ad aquam descendendum. Cf. nos p. 242. 603. — Post καταβάντα dele cum Thierschio comma, fige post ὑστέρῳ. Repetitur superius ποτ'. Aliter Böckhius, qui voces istas cum seqq. copulat: „Ὑ. χ. aut tempus designat oraculo posterius, aut secundum Batti iter in insulam Plateam. Ex priore enim in Theram redierat." Horum prius friget, quod Böckhius quoque vidit ante Explicc. editas (Nott. critt. p.

462: *Apollo enim cecinit, non ut insequenti tempore coloniam Battus deduceret, sed continuo*, coll. nobis p. 624); posterius displicet, quod Medea rerum fastigia tangit, singula minus curat. Nec omnino attinebat, ad secundam Batti profectionem alludere. Libyae colonum Medea Battum simpliciter designat, praetereaque nihil. — Post χρόνῳ scholia codicesque multi habent δ', quod quare inferri potuerit, causam fingi posse Hermannus negat (Heyne III, 332). Sed eorum esse potest, quibus verbum ἀμνάσει, quod proprie praeterita spectat, cum sequentibus pugnare videbatur, quae de tempore futuro agunt, sive χρ. ὕστ. cum antecedentibus jungas, sive cum sequentibus. [10]) Hi igitur intruso δ' novam sententiam constituebant, et genuinum ἀγαγεῖν mutabant. Alii nova quidem sententia repudiata, neque tamen δ' rejecto, hoc ipsum idem quod δὴ valere dicebant. Utrumque improbandum. Bene se habet ἀγαγεῖν, quod non est futurum, pendetque ab ἀμνάσει. Pellendum deinde δ'. Et ἀναμιμνήσκω non tantum est *in memoriam revoco*, [11]) sed etiam *admoneo*, admonemurque praeteritorum, praesentium, futurorum. Ita h. l. ἀναμιμν. vix differet a κελεύω et κέλομαι, quae aoristos infinitivi habent, coll. indd. pindd. Qui retento δ' legunt ἄγαγεν (*deduxit*), parenthesin Pindari interloquentis frigidissimam statuunt, neque

---

10) Qui has voces a sequentibus dirimere nolunt, Pindari eas esse dicent, quasi parenthetice notantis, postero illud tempore factum. Quamquam et hoc languet. Cf. tamen v. 81. p. 636.

11) Jungitur μέμνημαι cum praesenti Nem. XI, 20: Μεμνάσθω περιστέλλων θνατὰ μέλη. V. quoque Lexx. latt. v. *memini* etc.

eos juvat Isthm. V, 72 sqq. Ibi enim, qui loquitur, interpellatus his, quæ narrantur v. 72. 73., pergit, primum stilo recitativo, deinde relativo, fere ut nostri carminis v. 24 sqq.; post quæ venit illud ὥς ἄρα εἰπών. Vides eandem esse personam. At nostro loco, si novationem amplectaris, non eadem, quæ ante locuta est, loqui pergit, sed alius, Pindarus, qui oraculo Battum obsecutum parenthetice monet: quam observationem majorem doctus aliquis narrationi alius adspergere, auctor vero poeticus orationi, qua utentem quendam facit, inserere non aliter nisi insulse potest. Hæc hactenus; et gaudeo, Thierschium a vera lectione non descisse, Böckhium ad eam redisse ed. II. — νάεσσι . . ἀγαγεῖν. Easdem voces iungent quidam Pyth. V, 117. in eadem re, metro obsequentes, quod jungi jubet, quæ sunt ejusdem στίχους. — Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενός Κρονίδα. *Nili ad pinguem sedem Cronidae*, i. e. *Libyam*, coll. schol. v. 97. Supra v. 28. Jovem Ammonem Libyæ dominum dixit, h. l. Nilum. Quod non sibi repugnat. Princeps Africæ Græcis notæ fluvius Nilus, unde continentis ejusdem dominus geniusque (*Κρονίδης*, i. e. *Ζεὺς*) recte dicitur (Opp. Cyneg. II, 143: Ἐκ *Λιβύης ἱερὸν ῥόον Αἰγύπτοιο*), quamquam proprie Aegypti genius fuit, coll. scholl. v. 97. ibique Parmenone: *Αἰγύπτιε Ζεῦ, Νεῖλε*. Hedylus Anthol. Palat. T. II. p. 764. ep. xxx, 7: *Νεῖλος ἄναξ*. Aegyptiique eum non aliter principem fluviorum dixere, quam Græci Acheloum, coll. Creuz. Mythol. Ed. II. T. IV. p. 156. Jam Noster Jovi quoque Aegyptio (Nilo) Ganymedem tribuit, quasi poculum domino ministrantem, i. e. incrementis fluvii præsidentem. V. Fragm. inc. XC (Heyne III, 125. Böckh. II,

2, 627. Ubi Schneiderus Böckhiusque). De Nili poculo v. alia apud Creuz. l. c. T. III. p. 395 sq.

V. 100—123.

Medeae vaticinium eventum habuit in Batto, Cyrenes colono, secundum sacerdotis Delphicae edictum. E cujus posteris Pythicâ nunc victoria Arcesilaus gaudet, quem ego celebrabo cum velleris aurei reportatione, unde Minyarum (et Cyrenensium) gloria. ἦ ρα. *Sane, revera.* Cf. Pyth. IX, 63. Isthm. VII, 3. Utroque loco interrogativum, nostro affirmativum, ut passim in Homero, coll. Damm. Lex. p. 993. — Μηδείας ἐπέων στίχες. *Medeae verborum series,* i. e. *verba.* Ol. III, 14: Ἐπέων τε θέσιν. Ubi Nos p. 136. Hanc circumlocutionem Nonnus aliquoties repetit. Dionys. II, 250: Φθεγγομένου δὲ γίγαντος· ἀμειβομένη στίχα φωνῆς (*vocem*), Παντοίη σμαράγησε, καὶ οὐ μία σύνθροος ἠχώ. XLI, 274: Στίχα θεσμῶν (*leges*). XLII, 314: Στίχα μύθων (*verba*). XLVIII, 266: Στίχα θηρῶν (*bestiis*). Idem Conv. Evang. Joh. VIII, 154. XII, 177: Στίχα μύθων. Deinde ante Μηδ. supple αἵδε ἦσαν. Sc. plenius dictum fuisset: Αἵδε στίχες ἐπέων ἦσαν στίχες ἐπ. Μηδείας. Ex his ἦσαν abesse potuisse, pronum est, nec minus αἵδε. Cf. Ol. II, 39. p. 87: Λόγος, sc. οὗτος. Pyth. I, 69: Λόγος, sc. οὗτος. Adde Lamb. B. p. 364. fin. Sch. Et *hic* abest apud Latinos, coll. Heind. ad Hor. Sat. I, 1, 95. — ἀκίνητοι σιωπᾷ. Dignum, quod conferatur, homericum ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ (Il. III, 95 etc.). Scilicet vetus ἀκὴν occasionem dare potuit, a κινεῖν aliud ejusdem fere soni et significationis adjectivum formandi. De ἀκὴν et ἀκέων v. Schneid. L. g. et Buttm. Lexil. I, 11 sqq. — σὲ δ'. Hanc

formam illustravimus p. 25. Addo Euphor. Fr. XXXVIII. Meineke: Πορφυρέη ὑάκινθε, σὺ μὲν μία φῆμις ἀοιδῶν. Aesch. Prom. 3: Ἥφαιστε, σοὶ δέ. Soph. Oed. T. 1096: Ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη. Opp. Hal. I, 70: Πομπίλε, ναυτιλίῃσι τετιμένε, σοὶ δέ τις ἀνήρ etc. Alia congessere Matth. Ausf. gr. Gr. p. 430. ed. I. Jacobs. ad Anthol. Pal. T. III. p. 1027. b. — ἐν τούτῳ λόγῳ. Schol. v. 104: Ἐν τῷ Μηδείας λόγῳ. Bene Böckhius: *Huic M. vaticinio convenienter.* Nimirum ἀνεκομίσατο (v. 15) sacerdos Delphica Medeæ vaticinium. — ὤρθωσεν. Schol. v. 104: Ἀπέδειξε. Obscurum hoc. Duce contextu (v. seqq.) alii malent *erexit*. Verum contextui cave justo plus in hoc poeta tribuas, et sacerdos aliud respondens Aristoteli, quam quod rogaverat, erexisse eum non videtur. Immo ὀρθ. h. l. ut alibi est *celebrem facere*, de quo v. has Dilucc. p. 513. — De μελίσσῃ cf. schol. v. 104., nos ad Olymp. VI, 79. p. 203., Creuz. Mythol. Ed. II. T. III, 354. IV, 241 sq. 383., Mein. ad Euphor. p. 95. — αὐτομάτῳ κελάδῳ. Schol. v. 104: Οὐκ ἠρωτήθη γὰρ παρὰ τοῦ Βάττου περὶ τῆς ἀποικίας, ἀλλὰ περὶ τῆς φωνῆς. Adde Eundem ibidem et Valck. ad schol. Eurip. Phön. 641: „Sic solebat Apollo Delphicus ad id, quod quærebant, non dare responsum consulentibus." Deinde affert hujus rei exempla Eustath. in Il. B. p. 204, 27., Soph. Oed. T. 793. Herodot. IV, 150. 55. IX, 32., Oenomaum Euseb. Præpar. Ev. V. p. 220. D. — ἐςτρίς. De scriptione v. p. 111. Teste Herodoto IV, 155 sqq. Pythia Battum de vitio vocis sciscitantem bis Libyæ regem dixit. Quo oraculo spreto cum postea Theræi ob res adversas Delphos

phos repetissent, responsum tulerunt: συγκτίζουσι Βάττῳ Κυρήνην τῆς Λιβύης ἄμεινον πρήξειν. Quodsi his repetitum prius oraculum statuas, ter Battum regem Pythia dixit. Sed Noster Battum hoc responso ornatum dicit, cùm propter linguam rogasset. Hinc aliam narrationem secutum putes; ni forte hoc ἐστρὶς αὐδάσασα cum triplici numero salutandi et exsecrandi conferre malis, cujus præcipuam vim veteres statuisse videntur, coll. interprr. Horat. Od. I, 13, 17. III, 3, 66. V. quoque Casaub. ad Theophr. Char. XVI. — πεπρωμένον βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνας. Dativum habet schol. v. 108. cum codd. aliquammultis: Εἱμαρμένον βασιλέα διὰ τῶν χρησμῶν ἀπέφηνε τῇ Κυρήνῃ. Ubi ambiguum, construxeritne εἱμαρμ. τῇ Κυρήνῃ, an ἀπέφ. τῇ Κυρήνῃ (terræ Cyr.)? Posterius tamen magis verisimile; sc. habere debebat ἀμφ. id, cui istud indicaretur; mutavit igitur Græcus genitivum in dativum, adstipulantibus codd. modo allatis. Ego retineo genitivum editionum principum. — δυσθρόου etc. Construe: Ἀ., τ. π. δ. φ. ἔ. π. ϑ. Herodot. IV, 155: Λίβυες βασιλέα Βάττον καλέουσι. Mirum sane, vocem Libycam cum primi regis βατταρίζοντος vitio consentire, unde Βάττον Græci dixere. Et vide, ne vox barbara occasionem dederit fingendi oraculi (Herodot. IV, 155) de Aristotele Pythiam propter linguæ vitium consulente. Parum abfuisse Herodotum IV, 155. putes, quin idem proponeret, sed pius vir aliam viam ingreditur, quæ tamen nostram rationem non evertit. Ita historicus ibidem: Καὶ τούτου εἵνεκα δοκέω ϑεσπίζουσαν τὴν Πυθίην, καλέσαι μιν λιβυκῇ γλώσσῃ, εἰδυῖαν, ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Quid? si quis ex ipso Pythiæ ora-

culo (*Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες*) fabulam de Aristotele balbutiente natam auguretur? Ambiguum enim ἐπὶ φωνὴν ἦλθες non tantum esse potest *propter vocem (tuam)*, sed etiam *ad vocem (divinam)*, i. e. *audituras vocem divinam* (zur Audienz), quod adeo praepositionis ἐπὶ usui magis respondet, quae accusativo juncta proprie *rem* denotat, *in loco, quo quis venit, praesentem, ibique vel faciendam, vel istinc auferendam*, coll. iis, quae collegit Matth. Ausf. gr. Gr. p. 860 sq. ed. I. Ita ἐπὶ φωνὴν ἐλθεῖν terminum, quem dicunt, technicum eorum fuisse putes, qui sciscitandi oraculi causa venerant. Ceterum Noster vulgarem narrationem reddit, in qua consentientes Theraeos et Cyrenenses Herodotus dicit IV, 155., coll. Spanh. ad Callim. Ap. 65. — *ποινά*. Schol. v. 108: *Ἀπόλυσις· ἐπεὶ ἡ ποινὴ ἀπολύσεως ἕνεκεν γίνεται*. Nem. I, 107: *Καμάτων ποινάν*, coll. X, 143: *Λύσις πενθέων*. — *μετὰ* est adverbium, ut Latinorum *post*. V. Schneid. L. g. Herm. ad h. l. Plenius *μετὰ ταῦτα*, sc. oraculum Aristoteli editum, ut recte tertius schol. v. 113. Schol. secundus v. 113. male: *Μετὰ τοὺς ἀπὸ Εὐφήμου ἑπτακαίδεκα*. Postremo ibidem *μετὰ* cum *παισὶ* (*inter posteros*) acute jungitur. Sed placet primum. — *καὶ νῦν*. Ut tum Aristoteles, quem *ὤρθωσε* responsum delphicum v. 106., cujus vocis nostram interpretationem veram esse, ex hoc loco plane convincitur. Comparatur enim Arcesilai pythica gloria cum eâdem Aristotelis. — *ὥστε φοινικανθέμου ἦρος* (Colum. R. R. X, 256: *Ver purpureum*) *ἀκμᾷ*. De familia quadam Isthm. IV, 29: *Νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλων μηνῶν ζόφον χθὼν ἅτε φοινικέοισιν ἄνθησαν ῥόδοις δαιμόνων βουλαῖς*. — *παισὶ τούτοις*. *In hac*

prole, i. e. *in prole hujus* (Aristotelis). Malè schol. v. 115: Ἐν τοῖς Κυρηναίοις. Nec παῖδας h. l. ob sequentia simpliciter esse velis *genus*, quod sensui vocis repugnat, quæ semper adhibetur respectu parentium. — ὄγδοον μέρος. Abusus numerandi. *Inter posteros* (ἐν παισὶ) *Aristotelis* (Batti I) noster Arcesilaus fuit septimus, *cum Batto I* rex octavus. V. schol. Ol. VIII. p. 304. et Nos ad Ol. XI. p. 402., ad Pyth. V, 64. Eâdem numerandi libertate Theram dicit ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο Callim. Ap. 74., coll. ibidem Spanhem. Jam junge (ἐν) παισὶ τ. θάλλει Ἀρκ., ὀγδ. μέρος (αὐτῶν). Böckhius: ὄγδ. μ. (ἐν) παισ. τ., conferens Pyth. deinde cit. Postremo ὄγδ. μ. est *octavus*, conferente Böckhio Pyth. XII, 20: Τρίτον κασιγνητᾶν μέ-ρος: — Ἀπόλλων ἅ τε Πυθώ. Cf. v. 4. p. 621. — ἐξ ἀμφικτιόνων ἱπποδρομίας. Aliter jungit schol. v. 116: Ἐκ τῆς ἱπποδρομίας δόξαν καὶ μνήμην ἐκ πάντων τῶν περιοίκων. Prius suadet Nem. VI, 69: Ἀμφικτιόνων ταυροφόνῳ τριετηρίδι. Simonides Fragm. CXCVI. Gaisf.: Ἐν ἀγῶνι περικτιόνων (περικτίονες ἄνθρωποι hymn. hom. I, 274). Scripturam secundæ vocis pro Ἀμφικτυόνων Böckhio (nott. critt. ad Nem. VI, 69) deberi, nota res. Eadem medela inscriptioni thebanæ procuranda Paus. X, 7, 3., quamquam is scriptor verbis græcis utitur ad ea firmanda, quæ narrat de *Pythiorum*, quibus *Amphictyones* præsidebant, historia. En inscriptionem (coll. Anthol. Pal. T. II. p. 838):

Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκε Ἡρακλεῖ

Νικήσας τόδ' ἄγαλμ' Ἀμφικτυόνων ἐν ἄθλοις (ἀέθλοις) rell.

Qui Arcadis tripus cum Thebis positus fuerit, ibidem victoriam partam putes, non Delphis. Quare hoc quidem loco Amphictyones, Pythiorum præsides, pro quibus no-

stro carmine quidam pugnabunt (coll. Böckh. nott. critt. l. c.) contra Pausaniæ auctoritatem non retinendi, et scribendum ἀμφικτιόνων.[12]) — ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ. Multa de Arcesilao et Argonautis præfatus, jam disertis verbis duplicem hanc carminis materiem testatur; et prior de Argonautis, inprimis Jasone, copiosa laudisque plena tractatio (vv. 124—461), brevior altera de rege (461—533), generosis præceptis ornata, quæ Cyrenen et exulem illum spectant, de quo v. scholl. introd. Schol. v. 119: Ὑπομνήσω καὶ νενικηκότα ἀνυμνήσω. Bene conferunt Musis tradere. Addatur Gregorius theologus Anthol. Pal. VIII, cxxvi, 3: Οὗτος, ὃν αἱ Χάριτες Μούσαις δόσαν (canendum). Aliud Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι, sc. canendi materiem dedit, coll. πράγματα παρέχειν ταῖς χορδαῖς Aristæn. epist. I, 14. Boiss., ubi Wyttenbachius. — θεόπομποι τιμαί. Noli confundere cum τιμᾷ et τιμαῖς θεῶν v. 91. 463. Sunt *honores a diis missi, collati*. Jam schol. v. 455 (τόθι . . . φυτευθὲν): Διὰ τούτων τὴν ἐν ἀρχῇ πρόθεσιν συγκεφαλαιοῖ, καθ' ἣν εἶπε τὸν Ἀρκεσίλαον ταῖς Μούσαις ἀποδώσειν καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γὰρ κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν θεόπομποί σφισι [σφισιν] τιμαὶ φύτευθεν. Dubia mihi hæc συγκεφαλαίωσις, quam effecisse mihi videtur φύτευθεν v. 123. et φυτευθὲν v. 456., quæ voces sensum diversum habent. Est enim θεόπ. σφ. τ. φύτ.: *Gloriam ex illa expeditione reportarunt*, velut Arcesilaus itinere Carrhoti Delphico. Quæ est causa illius *Moi-*

---

12) Ceterum vide, ne, licet doctiores ἀμφικτίονας eligendos scirent, mythicam Ἀμφικτυόνων rationem vulgus retinuerit?

σαισι δώσω. Sed v. 455. 6.: *Illa tempestate stirpem sibi Euphemus condidit perennem.* Immo v. 455. συγκεφαλαιοῖ versum 88 sqq., v. 465 sqq. versum 90 sqq. Ortum Battidarum etc. ab istis Minyis nostri loci verbis expressis non invenio; unice inest laudis regiae cum gloria Minyarum conjunctioni. Postremo φύτευθεν h. l. non est nisi *oriebantur, praestabantur*, colore a plantis petito, non ab humana generatione. Cf. Ol. II, 37. p. 86. Isthm. VI, 16: *Δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον.* Fragm. inc. II (Heyne III, 163. Böckh. II, 2, 626): *Θεὸς ὁ πάντα τεύχων βροτοῖς καὶ χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει.*

V. 124—178.

Argonauticae expeditionis origo ab oraculo Peliae edito, quo praedictum erat, ipsum ab Aeolidu periturum. Fuit is Jason, qui Jolcum venit, regnum paternum repetens. Mox supervenit Pelias. Τίς κ. τ. λ. Similes aliorum initio carminis et alibi interrogationes. Confert Böckh. Il. I, 8. V. quoque Apoll. Rh. IV, 555 (ad Musas): *Τίς ἀπόπροθι τόσσον ἀνάγκη Καὶ χρειὼ σφ' ἐκόμισσε;* Coluthus 8 (ad Musas): *Τί δὲ χρέος ἔπλετο νηῶν Ἀρχεκάκων; τίνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὄρινεν Βουκόλος; ὠκυπέτης δὲ τίς ἔπλετο νείκεος ἀρχή; . . . Τίς δὲ δικασπολίη;* etc. Similiter Pindarus Musam alloqui videtur scholiastae v. 124. — γάρ. Denotat narrationis initium *in antecedentibus praeparatae*. Simile *ergo* all., coll. Schradero et sociis ad Justin. instit. I, 10, 1. — δέξατο. *Minyas* v. 122., coll. schol. v. 124. Similis vero verborum λαγχάνω et *excipio* usus, ubi quis non suo adbitrio fortunam quandam adeptus est. V. has Dilucc. p.

644. Lexx. latt. v. *excipio*. Huic verbo respondet sequens *δῆσεν*. Jam de *ἀρχὰ* et *κίνδυνος* ita Heynius (adstipulantibus Gurlittio, Böckhio, Thierschio): „Sententia per se est obvia: *quid coëgit eos, hoc discrimen adire?* Sed quæritur de poetica orationis forma. Subjectum est *κίνδυνος*, ad quod subeundum erant obligati, coacti. Tribuuntur ei hic, quæ τῇ *Ἀνάγκῃ* conveniunt et tribui solent; ut adeo sit *κίνδυνος summum discrimen*, quo quis tenetur; adeoque *necessitas*, qua adigitur *ad hoc vel illud faciendum*. Jason vitæ in discrimine versabatur, si patrui Peliæ jussa exsequi nollet; adeoque hoc ipsum discrimen, tanquam *causa navigationis susceptae*, eum constringebat tanquam *clavis* affixum (poetica ratio vel ex Horatio nota), quo minus elabi posset. Est adeo *τίς κίνδυνος quodnam discrimen*, quod evitandum ipsi erat (nisi hoc faceret, adeoque: *quae necessitas*) adegit ipsum? Vix enim satis placet: *quaenam pericula subire fatale fuit?*" Aberravit vir eximius a vera loci ratione, seductus puto voce *κίνδυνος* et schol. v. 124: *Ποία ἰσχυρὰ καὶ κινδυνώδης ἀνάγκη παρώρμησε τοὺς Ἀργοναύτας;* Nimirum Jasoni instans periculum narrat, si patrui Peliæ jussa exsequi nollet, quibus veterum testimoniis edoctus? Certe non Pindari, qui libere Peliæ mandata suscepisse Jasonem cum patruo transigentem narrat, quum repetendi regni causa Jolcum venisset. Non objicies tyranni somnium, cui parere debuerit Jason. Erat hoc fictum, et Jasonis perniciem spectabat. Suos igitur montes hic repetere poterat, si ipsi patruoque non convenisset, vel adeo Jolci manere, amicorum domesticorum atque exterorum ope stipatus, bellumque civile parans, quod tecte minatur v. 274 sqq. Quid multa? *Ἀρχὰ* est

expeditionis Argonauticae causa (oraculum Peliæ editum etc.), *κίνδυνος ipsa expeditio*, quæ fatali quadam necessitate constrinxisse heroas non inepte dicitur, quamquam libere ab ipsis suscepta et inchoata. Idem vidit Wagnerus, symbolarum auctor ad Pindari Argonautica interpretanda p. 24. (frustra obloquente Gurlittio): „Sensus hujus et proximi versus (124) is est, ut totius narrationis argumentum et descriptio declaretur. *Quaenam fuit caussa navigationis? quodnam illis periculum subeundum fuit?* Prior pars, origo scilicet profectionis, a versu inde 126. usque ad 301, absolvitur; altera, quæ periculum ipsum continet, ad vers. 445. pergit." Et hæc *κινδύνου* vulgaris significatio, coll. Ol. I, 129: *Ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει. Magnum conamen, ausum*, das grofse Wagestück, Abentheuer. V. quoque Schneider. L. g. v. Deinde *vinctos* periculo dicit, ut Aeschylus, Sophocles, Euripides alios infortunio. Aesch. Prom. 597: *Ἐνέζευξας πημοναῖς*. Soph. Oed. C. 521: *Ἐνέδησεν ἄτᾳ*. Ubi Döderl. bene confert Il. II, 110. VIII, 18. Adde Eurip. Hippol. 1379. Matth.: *Οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης*. Wagnerus affert Ol. modo cit., cuius loci similitudo circa verba versatur, non circa rem, coll. hujus libri p. 46. — *κρατεροῖς ἀδάμαντος ἅλοις*. Infra v. 398: *Ἀδαμάντινον ἄροτρον*. Fragm. prosod. II, 6 (Heyne III, 44. Böckh. II, 2, 587): *Ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες*. A ferro primus inter Græcos (ni fallor) Pindarus distinguit Fragm. Scol. II, 5 (Heyne III, 22. Böckh. II, 2, 611): *Ἐξ ἀδάμαντος ἢὲ σιδάρου κεχάλκευται*. Prima ejus apud Hesiodum mentio Theog. 161: *Γένος πολιοῦ ἀδάμαντος*. Ubi ferri prædicatum homericum vix dubitare sinit, loqui Hesiodum de ferro isto

durato. Nec obstat πολιῷ χαλκῷ Pyth. III, 84., quod ex Pindari ætate intelligendum est, ut sit ferrum. Alia hesiodea v. in ind. Gaisf., æschylea ap. Blomf. gloss. Prom. 6. coll. 434. Eurip. Cycl. 591: Πέτρας τὸ λῆμα κἀδάμαντος ἕξομεν. Opp. Cyneg. III, 240: Ἀδαμάντινον ἄορ. Paul. Silentiarius Anthol. Pal. V, CCXLVI, 3: Ἀδάμαντος ἀπειθέος. Rhianus ibid. XII, XCIII, 8: Ἀλύτῳ ἀδάμαντι. Oraculum Pythiæ ibid. XIV, XCIII, 3: Ἀδάμαντι πελάσσας. Ἀδάμαντα pluribus illustrarunt Hemsterhus. ad Hes. Θ. et D. 146 (Gaisf. P. M. G. I, 162. Lips.). Boissonad. ad Eunap. T. I. p. 432. 505. Idem ad Max. Plan. conv. gr. Metam. Ovid. p. 163. Schneid. L. g. v., qui auctor non omittere debebat locum theogoniæ citatum. Böckh. ad scol. cit. p. 613. Schaumann. observatt. in Theocr. p. 14. 15. — De Ἀνάγκης clavis v. ad 417. — *θέσφατον ἦν. Oraculum erat editum.* De θ. v. ind. Eurip. Barnes. et Buttm. Lexil. I, 166 sqq. — *τῶν ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν. Uno Aeolidarum,* quem v. 133. significat oraculum. V. ad v. 4. — *χείρεσσιν ἢ βουλαῖς. Vi aut astu.* Cave vertas *vi et* (Pyth. VI, 2) *astu*. Quod quamquam sibi non repugnat, et firmari videtur Ol. IV, 38. Nem. VIII, 13 (*χειρὶ καὶ βουλαῖς*), tamen disjunctivum illud *aut* oraculo magis convenit, quod v. 138 (ξεῖνος εἴτ' ὦν ἀστός) iterum late ambigueque loquitur. — *ἦλθε δέ οἱ κρυόεν πυκινῷ μ. θυμῷ.* Est π. θ. epexegesis pronominis *οἱ*, coll. Pyth. I, 14. p. 491. et alibi. — *κρυόεν.* Schol. v. 129: Φρικτόν. Isthm. I, 53: Ἐν κρυοέσσᾳ συντυχίᾳ. — *πυκ. θ.* Bene primo, quo Peliam affert, loco prudentiam ejus declarat. Fuit hæc insignis in tyranno, admixtâ sævitia, perfidia, ferocia; eadem laus Jasonis, accedente moderatione, animi candore, justitia. Plura et bo-

na de his Wagnerus l. c. p. 17 sq. — μέσον ὀμφαλὸν ἐ. μ. Epice abundat μ. ut in adjectivo μεσόμφαλος. Loquitur de μυχῷ Delphorum μαντηΐῳ Pyth. V, 91. De hoc umbilico nota sunt omnia. V. schol. v. 6. Pyth. VI, 3. Eurip. ind. Barnes. vv. μέσος, μεσσήρης, μεσόμφαλος, ὀμφαλός. Spanh. ad Callim. Jov. 45. Adde Philostrat. Apoll. T. VI, 10. Phot. Biblioth. p. 404, A. 2. Bekk. Nonn. Dionys. II, 698. IV, 291., coll. XXVII, 252. Priap. LXX, 5. p. 40. Anton. Utque Delphi terræ umbilicus (de quo dubitat Euripidis chorus Jon. 223. ibique Barnes.), ita Siciliæ Enna Callim. Cer. 15. Ubi omnino Spanhem. Orci umbilicus mons Polydegmon Tryphoni Tz. Lyc. 707. Non aliter barbari. De Judæis v. Oracc. Sibyll. p. 599. Gall., coll. Gurlitt. ad v. 5 sqq. — εὐδένδροιο ματέρος. Schol. v. 129: Τῆς Πυθῶνος. Quidni Terræ, quam primo ibi vaticinatam aliunde constat? Pyth. VI, 3: Ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονός: *Terrae*. Conf. ibidem interprr. Estque alibi eadem μελάμφυλλος p. 503. — τὸν μονοκρήπιδα. Videtur hoc signum animi bellicosi fuisse. Ita enim schol. v. 133: Εἰσὶ δὲ καὶ Αἰτωλοὶ πάντες μονοκρήπιδες διὰ τὸ πολεμικώτατοι εἶναι. Aliorum quoque hic mos, coll. Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. XII. p. 47 sq. Gurlitt. Pindar's Pyth. Siegsges. IV. Fasc. II. p. 5. Aliter calcei alterius absentiam in Jasone veteres interpretati, qui ad illum morem non attendebant. Cf. schol. cit. et Nitsch. N. mythol. Wörterb. v. Jason. Neque absimile vero, festinationem quoque illa calcei alterius absentia significatam, ut ipsâ ἀνυποδησίᾳ heroum, de qua v. Boissonadius ad Max. Plan. convers. gr. metamorph. Ovid. p. 352. Postremo ebrium altero calceo carentem vides in Eugenis epigrammate An-

thol. Pal. T. II. p. 719. De acceptu vocis consulatur Heyn. ad h. l. et Jacobs. ad Anthol. cit. T. III. p. 854. Obiter moneo, in Pherecydis eandem historiam tractantis loco (schol. cit., coll. Pherec. Fragmm. Sturz. ed. II, p. 167 sq.) retinendum esse *ἀσάνδαλος*, neque e cod. Gott. *ἀσάμβαλος* eligendum. Dedit Pherecydes prosa oratione *ἀσάνδαλος*, si vel poetam æolicum *ἀσάμβαλος* habentem exscripsit. [13]) — *εὐδείελον*. *Inclytam?* Quam adjectivi cum nominibus geographicis juncti significationem vulgarem fuisse, nunc mihi persuasum est. Verum hoc propter sequens *κλειτᾶς* minus commodum. Descendit Jason e montibus suis in planitiem. Hinc erit *apricam*. De *εὐδείελος* alia v. ad Ol. I, 178. p. 65 sq., coll. Buttm. Lexil. II, 189 sqq. — *ξεῖνος, εἴτ' ὦν ἀστός*. V. Pyth. III, 125. p. 603. Schol. v. 135: *Καὶ ξένος ὢν καὶ πολίτης ὁ Ἰάσων· πολίτης μὲν, ὅτι Ἰωλκίους εἶχε τοὺς γονεῖς, ξένος δὲ, ὅτι τεχθεὶς παρὰ τῷ Χείρωνι ἀνετράφη.* Utrumque vestimento herois significatur v. 140 sqq. — *χρόνῳ*. *Tempore ab oraculo praestituto?* Cui simile nostratium illud: Zu *seiner* Zeit. An *postero tempore*, coll. v. 460. Ol. XI, 101? — (*σὺν*) *αἰχμαῖσιν διδύμαισιν*. Duæ heroum vel in pace lanceæ. V. Feith. antiquu. homm. p. 35. not. Idem in diis quibusdam, ut Marte. Cf. Aesch. Agam. 643. ibique interprr. Hinc

---

13) Postea *σάμβαλον* et *ἀσάμβαλος* in usum poetarum communem abiit. Anthol. Pal. VI, CCLXVII, 6. XI, XXXV, 5. Nonn. Dion. II, 56. XV, 372. XIX, 328. XXII, 388. XXXII, 256. XLII, 99. XLIV, 14. XLVII, 461. XLVIII, 113. 623. V. quoque Phot. Lex. p. 430. Lips. Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. VII. p. 160. Volg. ad Sapph. p. 45.

pluralem ἐγχέων ejusdem dei Pyth. I, 20, proprie intelligas. Sed obstare videtur singularis ἀκμάν. Diana in nummo Nicomediæ δίλογχος Eckh. D. V. N. T. II. p. 439 sq. — ἀνὴρ ἔκπαγλος. Cum antecedentibus male jungunt schol. v. 138. et Spanh. ad Callim. Del. 247. Significatur herois forma et statura, quam in seqq. homines admirantur. — ἐσθὰς δ' ἀμφότερον κ. τ. λ. Schol. v. 138: Ἐσθὴς δὲ διπλῆ. — ἅ τε. Respondet huic τε sequens δέ, velut Fragm. CXXVII. Böckh. II, 2, 632. all. V. Herm. ad Vig. p. 836. — ἀμφί. Supplent ex antecedentibus χιτῶνα, vestem Magnesiam. An significatur adverbio, magnam fuisse pellem pluviæque arcendæ plane idoneam? Ita opponitur ἀμφὶ vesti Magnesiæ angustiori. — παρδαλέα. Olim leones quoque in Europa, in monte Pelio, Chironis sede, et alibi. V. Callim. Cer. 52. ibique Spanhem. — φρίσσοντας ὄμβρους. Schol. v. 138: Φρίσσειν ποιοῦντας. Cf. nostrum Regenschauer. — οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες οἴχοντ' ἀγλαοί. Schol. v. 145: Οὐδὲ τὴν πρώτην κόμην εἰς ἀπαρχὴν τοῖς θεοῖς ἐκείρατο, ἀλλ' ὡς Ἀχιλλεὺς ἦν πρωτοκόμης. Expleverat enim viginti annos v. 184. An comæ integræ ut hominis agrestis et venatici, quod maxime respondet pelli ferinæ? Ob comam deinde cum Apolline confertur v. 154. — καταιθύσσον. Denotat hæc vox et motum capillorum et splendorem eorum, tergo infusum. V. Olymp. VII, 175. p. 284 sq. Virgil. Cul. 73: *Coma lucens*. — εὐθὺς ἰών. Böckhius: „*Recta procedens*, utpote sibi confidens.“ Alibi hoc vitæ integritatem denotat, coll. Ol. VII, 167. — σφετέρας. I. e. ἑᾶς. V. Ol. IX, 118. Pulcherrimum in tali re pronomen. — Deinde construe:

Ἐστάθη ἐν ἀγορᾷ, πλήθοντος ὄχλου. Primum locus designatur, quo constiterit, deinde hominum corona, inter quos, proprie *ubi*, vel *cum frequens esset populus*. Hæc interpretatio, cave, metuas, ne justo diligentius diei quandam partem significet. Neque enim est sensus: *Eo diei tempore, quo frequentissimus in foro populus esse solet*. Quo quid insulsius? Immo dicit Noster: *Constitit in loco publico, eodemque tempore locoque magna hominum adfuit multitudo*. Vix alius scholiastæ sensus ad v. 148: *Πολλοῦ ὄχλου ὄντος ἐν τῇ πόλει, πρὸς παῤῥησίαν ὅλον ἑαυτὸν παρεσκεύαζεν*. Qui jungunt *ἐν ἀγορᾷ ὄχλ. πλήθ.* (*in foro populi frequentis*), docere debebant, dici *ἀγορὰ ὄχλου*. Græcis certe hoc pleonasticum. De v. *ὄχλος* cf. Markl. ad Eurip. Suppl. 659. — *ὀπιζομένων ἔμπας τις*. *Sequentium vero quidam*. Schol. v. 152: *Τῶν τοὺς θεοὺς πρὸ ὀφθαλμῶν ἐχόντων καὶ εὐσεβῶν*. Christiani hominis vel pædagogi (cfr. nostrum folgsam) interpretamentum, cui obsecutos interpretes miror. Præsentis enim nullum in hac re momentum; deinde Isthm. III, 6 (*Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται ἐκ σέθεν. ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων*) supple pronomen post *ὀπιζ.* (*tibi obsequentium*), quod vicinum *Ζεῦ* et suadet et jubet; neque audiendus ibi Græcus interpres, nostro cognatus, sed Heynius. Deinde Pyth. II, 34. alius plane generis est. Dissenio vero citatus Theognis 1148. Bekk. (*οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι*) casum expressum habet. Quod non secus est alio loco, quem nos addimus, Apoll. Rh. II, 181. Ubi scholiastæ parisinus editusque e sequentibus supplent *Διός*, nos ex antecedentibus *αὐτοῦ* (*Λητοΐδου*). Postremo ne huc trahatur *ὄπις*, obstant ea, quæ dedimus p.

75 sq.[14]) Recte omnino alius scholiastes ibidem: Ἐπιστρεφομένων πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς ὦπας ἐπιβαλλόντων. Nimirum sequebantur incedentem Jasonem mirabundi. — τις εἶπεν: *Unus et alter dixit*, coll. v. 165: Τοὶ μὲν etc. Bene Böckhius confert homericum ὧδε δέ τις εἴπεσκεν [Damm. Lex. p. 1698]. Adde Eurip. Herc. f. 931. Matth.: Καί τις τόδ' εἶπεν, ἄλλος εἰς ἄλλον δρακών. Apoll. Rh. I, 240: Ὧδε δ' ἕκαστος ἔννεπεν εἰσορόων σὺν τεύχεσιν ἀΐσσοντας. Aliud II, 144: Καὶ δή τις ἔπος μετὰ τοῖσιν ἔειπε. — εἶπεν καί. Cognatum hoc καὶ nostro denn auch temporibus historicis annexum, ut dicimus: So kam es auch, vel s. k. e. denn auch etc. Similia de καὶ præcipit Herm. ad Vig. p. 837. Quanquam Eidem ad Ol. V, 37. nostrum καὶ per hyperbaton positum est. Böckhius καὶ τόδε (*vel hoc*) jungit. — οὔ τί που οὗτος Ἀπόλλων; Schol. v. 154: Ἐχρήσατο τῷ λόγῳ πάνυ κεκολασμένως [*castigate*], τὸ οὔ τι προσθείς, καὶ ἔδωκε, διὰ μὲν τὸ κάλλος ὅμοιον εἶναι τοῖς θεοῖς τὸν Ἰάσονα, διά γε μὴν τὸ τῆς φύσεως φθαρτὸν ἀμφιβάλλον [ἀμφιβάλλων? *ambigens*] ἀπαρνεῖται. De οὔ τί που, quod h. quidem loco signum interrogandi mihi suadere videtur, v. omnino Böckh, Explicc. p. 271. — Ἀπόλλων. Primum ob cæsariem v. 145., deinde ob venustatem v. 219. Cf. quoque Böckh. Prudenter deinde schol. v. 154: Τοῦτο ἔλεγον, εἰ καὶ δι-

---

14) Aliam hinc nec minus vanam Graeci interpretationem extuderant, ad quam inclinare videtur Spanhem. ad Callim. Dian. 204. Ita schol.: Ἐπεὶ ὄπις ἐστὶν ἡ τοῦ μέλλοντος ἐπιστροφή, τὸ ἐσόμενον ὕστερον προλαβών τις εἶπεν. Simplicior Noster nec tam providus.

στάζοντες, ἐπειδὴ συνήθειαν εἶχον κατέρχεσθαι οἱ θεοὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς αὐτῶν. Eundem publice prodeuntem cum eodem deo comparat Apoll. Rh. I, 306: Ἠ, καὶ ὁ μὲν προτέρωσε δόμων ἐξώρτο νέεσθαι. Οἷος δ' ἐκ νηοῖο θυώδεος εἶσιν Ἀπόλλων . . Τοῖος ἀνὰ πληθὺν δήμου κίεν· ὦρτο δ' ἀϋτὴ Κεκλομένων ἄμυδις. — οὐδὲ μάν. *Nec revera*. V. Pyth. VIII, 22. — χαλκάρματός ἐστι πόσις Ἀφροδίτας. *Mars*. Erat enim ἀνὴρ ἔκπαγλος v. 139. et audax v. 148., coll. Böckh. Ol. X, 19: Χάλκεος Ἄρης. Isthm. IV, 24: Χαλκέῳ Ἄρει. VII, 35: Χαλκάσπις Ἄρης. — ἐν δὲ Νάξῳ etc. I. e. *An est Otus* rell.? Descendunt illi ad heroas. — λιπαρᾷ. Schol. v. 156: Εὐδαίμονι. Heynio aliisque est λιπ. N. (*vitium*) *fertilis*. De quo v. Eckh. D. V. N. II, 333. Proprie est *pinguis*, hinc *nitidus*, *splendidus*, *inclytus*, *pulcher*, *insignis*. Conf. Schneid. L. g. v. Est cognomentum multarum urbium, coll. indd. pindd. et Spanhem. ad Callim. Del. 164. Pall. 32. — Cum Aloidis Tityoque quomodo Jasonem comparari decuerit, de eo præter Heynium videndus omnino Böckhius Explicc. p. 271. Erantque Aloidæ ut Jason venatores, quod præter formam eorum potissimum in quæstione admirantium. Fugit hoc interpretes. Schol. v. 156: Οὗτοι δὲ ἀσεβῶς διετέθησαν περὶ τὴν Ἄρτεμιν· καί ποτε εἰς ἔλαφον ἡ θεὸς ἑαυτὴν μεταποιήσασα θηρεύουσιν αὐτοῖς κατὰ τὴν Νάξον ἐν μέσῳ ὤφθη. οἱ δὲ κατατοξεύειν τὴν ἔλαφον ὑπολαμβάνοντες ἔλαθον ἀλλήλους τιτρώσκοντες. De Aloidis conf. Creuz. Mythol. Ed. II. T. II. p. 385 sq. Schwenck. etym. myth. Andeutg. p. 222. ibique Welck. p. 313. Boisson. ad Max. Plan. conv. gr. Metamorph. Ovid. p. 230. — καὶ σέ. Deserunt accusativum, heroem allo-

quentes. Opitulatur hoc iis, quæ tentavimus Ol. XI, 84. p. 409. — *Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσε κραιπνόν.* Alius (magnitudine insignis) venator, ob Dianam ab ipso tentatam, teste Euphorione Fragm. CLXV. ed. Meineke, qui Doctus ibidem Euphorionem et Pherecydem idem narrare falso tradit. [15]) Ceterum causam mortis ipsamque mortem alii aliter tradiderunt, coll. Nitsch. N. mythol. Wörterb. v. De magnitudine ejus v. Sturzium ad Pherecyd. Fragm. XXXIV., qui vir doctus quum scholiastæ ad v. 160. textum in editione prima male tentasset, errorem non revocavit in ed. II. — *ἀνικάτου φαρέτρας.* Ipsa dea *pharetrata* et *invicta* in lapidibus, teste Spanhemio ad Callim. Dian. 8. — *ὄφρα τις* etc. Contulerunt alii Pyth. II, 63. III, 106. Conf. quoque posterioris carminis v. 25. Potuit hoc præceptum (coll. Pyth. II. III.) simul victorem spectare. Sed rebus ejus quomodo adaptari possit, tacet historia. — *τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων.* Idem quod δυνατῶν, coll. Pyth. XI, 76. — *ἀνὰ δ' ἡμιόνοις.* V. Ol. I, 66. p. 28. — *προτροπάδαν.* Damm. Lex. p. 2368: *Incitate in anteriora*, coll. Il. XVI, 304. Schneid. Lex. græc. v. comparat Livii illud *effuse et sine respectu* [XXXII, 12. etc.], affertque Plut. Ages. 18 (ὤσασθαι προτροπάδην τοὺς Θηβαίους, i. e. *proturbando* persequi Thebanos). Activa ut videtur vocis significatio nostro quoque loco convenit. Est enim tyrannorum, ita curru

15) Latonam an Dianam Tityus tentaverit, Noster quidem tacet, ut ante in Aloidarum historia non refertur, quam hi concupiverint. Sed de Diana ut Euphorio cogitasse putandus videtur ob Aloidas antecedentes, a quibus eandem tentatam veterum unanimis fama testatur.

vehi, ut turba hominum et disjiciatur et proturbetur. Quo spectat quoque Aesch. Eum. 145. καθιππάσω. Conf. ibi quoque 715. 741. ed. Schwenck. — τάφε. De h. forma v. Buttm. Ausf. gr. Spr. II, 147. Matth. Ausf. gr. Gr. Edit. II. pag. 464. — Contemtim in seqq. Peliam loqui, acute observavit Böckhius. In his primo loco venit indistinctum τίς ἀνθρώπων pro τίς μάτηρ, cujus et seqq. colorem respicere mihi Jason videtur v. 253.; deinde χαμαιγενέων et rell. Dices, nulla Jasonis et natalium ratione habita adhiberi potuisse et χαμαιγενέων et πολιᾶς, velut dicantur homines ἐπιχθόνιοι (indd. pindd.) et χαμερπεῖς Anthol. Palat. T. II. p. 768. epigr. xxxix, coll. Gurlitt. l. c. p. 7. Et πολιὸς erit *obscurus*, ut mare nocturnum Ol. I, 115., all. Addes, sequentia non dici contemtim (μὴ καταμιάναις εἰπὲ γένναν), immo honorifice. Verum ultima ironice prolata videntur; deinde χαμαιγ. et πολ., si vel poetæ soli debentur, contemtus umbram saltem speciemque præ se ferunt. Accedit, quod sævi homines tum maxime, cum timent, arrogantiam aliorumque contemtum non abjiciunt. Ceterum non refragor, quo minus πολιᾶς sit *senilis*, sensu Böckhii, non Hermanni. — καταμιάναις εἰπὲ γένναν. Schol. v. 177: Λείπει ἤτοι τὸ εἶδος ἢ τὸν λόγον. Erat, quum supplerem σεαυτόν. Melius tamen Gurlittius Böckhiusque γένναν ab utroque verbo pendere dicunt. Confer Tyrtæum I, 9: Αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει. Similia Pyth. VIII, 49. Nem. III, 23 seqq. Isthm. III, 22. Et vide tyrannum, ut virum nobilem, genere gloriantem. Verum huic cavillationi respondere in sequentibus Jasonem, supra monui.

V.

V. 179—212.

Jason respondet, a Chirone se educatum, ad repetendum regnum venisse, quod Pelias patri ipsius eripuerit. Dein patris domum sciscitatur. Tzetza ad Lyc. 175. p. 442—44. Müll. pindarica (v. 180—263) breviter repetit. τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις ὧδ' ἀμείφθη. Egregie Peliæ ferociæ Jasonis moderationem opponit, quæ confidentia sui (v. 148) nititur, ferociam iramque arcet. — φαμὶ etc. Schol. v. 180: Γνώσῃ διὰ τῶν λόγων οὐ ψευδόμενόν με, ὡς τοῦ Χείρωνος αὐτὸν ἐλευθερίως ἀναθρέψαντος καὶ διδάξαντος μὴ ψεύδεσθαι. Recte vero ad ultima tyranni primo vides respondentem. De parentibus deinde. — οἴσειν. V. Buttm. Ausf. gr. Spr. I, 418. II, 247. Matth. Ausf. gr. Gr. II, 494. ed. II. — πὰρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας. Schol. v. 181: Φιλύρα μὲν μήτηρ Χείρωνος ἦν, ἡ δὲ Χαρικλὼ γυνή. Mitis gratusque Jason non solum Chironem memorat, sed et Centauri matrem, conjugem et filias. — Κενταύρου κοῦραι. Variæ traduntur Centauri filiæ, coll. Nitsch. N. mythol. Wörterb. v. Chiron. — οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπών. In his εὐτρ. est proprie *quod facile evertere quis possit*, ideoque *futile*, *leve*, nostrum nichtswürdig, leichtfertig etc. Et vide, ne hoc spectet Jasonis interrogationem, a lusu quodammodo scurrili non adeo remotam? Deinde veritati quoque εὐτραπέλως dicta nonnunquam adversari constat, quam colere a Centauro Jason didicerat. De *maligno*, *absurdo*, *stolido* (quod Böckhio placet) dici εὐτράπελος non potest, coll. Gurlitt. l. c. p. 8. et his Diluec. p. 529. Dicit autem Jason, non

tantum usum se Chironis doctrina, sed etiam moribus suis magisterio (v. 180—183) semper respondisse; hinc non esse, quod veritatis ipsum Pelias admoneat. Quae Wagnerus et Heynius de Jasone Chironem clam deserente tradunt, a nostro hac loco aliena sunt. Post εἰπὼν supple cum Wagn. et Gurl. l. c. ἢ ποιήσας, per zeugma omissum, de quo Matth. Ausf. gr. Gr. p. 903. Böckh. nott. critt. p. 464. — κομίζων. Charis scholiastae v. 188: Ἀνακομιούμενος. V. quoque Gurlitt. ad h. l. et has Dilucc. p. 459 sq. — τιμάν. Substantivum magno spatio ab adjectivo suo sejunctum. V. Olymp. VII, 24. p. 242., all. Est τι duce contextu *regni honor*; coll. ad Ol. VI, 103. p. 210. Pyth. I, 94. p. 511. — λευκαῖς φρεσίν. Schol. v. 194: Λευκὰς εἶπε φρένας κατὰ τὸ ἐναντίον ταῖς παρ' Ὁμήρῳ μελαίναις, ἃς ἐκεῖνος ἀπὸ τῶν ἐν βάθει διαφαινομένων ὑδάτων κατὰ μεταφορὰν ὠνόμασε. τὰ μὲν γὰρ ἐπιπόλαια τῶν ὑδάτων διαυγῆ καὶ λευκά, τὰ δὲ ἐν βάθει μέλανα [cfr. Damm. Lex. p. 1364]· διόπερ τὰς μὲν ἐπιπολαίας λευκὰς φρένας εἶπε Πίνδαρος, τὰς δὲ ἐν βάθει μελαίνας ὁ θειότατος Ὅμηρος. Ingeniosam, sed vix graecam animadversionem repetit Schneid. L. g. v. μέλας: „Homer gebraucht μέλας mit ὀδύναι von trüben, finstern Schmerzen, Sorgen und Kummer; φρένες μ. statt βαθεῖαι, tiefe Seele, *animus profundus*, im Gegensatze λευκαὶ φρένες, helle, leichtsinnige, thörigte Seele, schol. Pind. Pyth. IV, 194." Damm. Lex. p. 1437 (coll. Erasm. Schmid. ad l.): „Λ. φ. i. e. ἀνοήτοις, sumta metaphora a spumanti mari, quod se extollit, et supra albescit; ut ergo arrogans temeritas notetur: mit leichtsinnigem Gemüthe." Riemerus L. g. v. μέλας Homeri φρένας μελαίνας et ἀμφιμελ. (Damm. p. 2557. 60) phy-

sice explicat, de λευκαῖς φρεσὶ tacet. Jam in pindarica phrasi, quam et ego homericæ oppositam puto, physicam rationem latere, diu auguratus sum, et ecce occurrit λευκηπατίας (*album jecur habens*), quod veteribus (Schneid. L. g.), ad habitum animi vocem trahentibus, est *timidus*, aliis *stolidus* (εὐήθης). Ex quibus utrum præstet, nolim decernere. Similiter tamen Græcis φρένες alio affectu videri poterant μελαίνεσθαι, alio λευκαίνεσθαι, velut nos alio sanguinis colore alium animi humani statum metaphorice significare solemus. Hinc λευκαὶ φρένες (contextu quoque suadente) *animum* denotabunt *felicitatis lucrique exspectatione* quasi *serenatum*, *nitentem*, ideoque *cupidum*, *bono inhiantem*, *de bono eventu vix dubium*. Quamquam, si quis alteram λευκηπατίου interpretationem huc vocaverit, is me non valde refragantem habebit. Tum erit *stolida* mens pro *mala*, commutatione apud veteres haud rara. [16]) Heynius Latinorum *splendidam*, *vitream bilem* advocat, qui bilis habitus iracundiam spectat, cum nostri loci contextus (coll. v. 247: φρένες ὠκύτεραι) cupidinem vel simile quid desideret. Deinde bilis splendor qui ad illustrandum φρενῶν (diaphragmatis) album colorem faciat, ego nescio. Locum nostrum medici φιλολόγου lucem exspectare video, qui forsan φρενῖτιδα vel φλεγμόνην (sensu ante Hippocratem usitato) adhibebit. De ultimis v. Dieterici Jatreon Hippocraticum p. 1369 seq. 1373 — 1378. — πιθήσαντα. *Obsecutum*. Semper hoc ut πιθήσω intransitivum, [17]) aor.

16) Erat, cum in auxilium vocarem λευκὸν μένος Dioscoridis Anthol. Pal. V, LV, 7. Hoc tamen *semen genitale* est, quod omnes loci interpretes latuisse video.

17) Homerica v. ap. Damm. p. 1913., hesiodea in ind. Hes.

H. transitivis, de quo v. p. 590. — ἀρχεδικᾶν. V. Böckh. nott. critt. p. 465. Explicc. p. 273. — ὑπερφιάλων. Schol. v. 197: Ἀδικωτάτων. Sed vide, ne sit *praepotentis*, quae vis aliis quoque Pindari locis convenit, coll. indd. Reprehensionem Peliae exprimit ὕβριν. De v. cfr. Buttm. Lexil. II, 209 — 214. — μέγα κωκυτῷ γυναικῶν. Cum sequentibus Hermannus haec jungit. Ita multo et rem ipsam clarius oculis subjici, et orationem alacriorem esse. Sed fraudem male sic tectam putabis, et vix conspirat κρύφα cum mulierum prosequentium ejulatu. Junge cum antecedentibus. Parentes tum ipsi luctum instituebant, tum mulieres ex more funebres advocabant, sc. exequias sollemnes justasque celebraturi. Quibus cum omnes intenti essent, proxima nocte (cfr. schol. v. 67. ad ἴσπ.) puerum clam auferendum cuidam tradiderunt. Schol. tamen v. 197. verba ista cum sequentibus jungit: Μετὰ γυναικῶν κωκυτοῦ ὡς ἐκφορὰν τελοῦντες κρύφα καὶ νύκτωρ ἐξέπεμψαν. Adde schol. v. 213. Et noctu exsequias actas narrat Tz. Lyc. 175. — σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις. *Purpureis*, i. e. *regiis*. V. Spanhem. ad Callim. Ap. 83. p. 136. Ern. — νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν.[18]) Schol. v. 204: Τῇ

Gaisfordiano. Apoll. Rh. I, 33: Ἐφημοσύνῃσι πιθήσας. Orph. Arg. 1090: Πιθήσας πηδαλίοισιν. Λιθ. 383: Λαοὶ πιθήσας. Nonn. Dionys. XX, 17: Διωνύσῳ δὲ πιθήσας. Id. Conv. Ev. Joh. IX, 90: Ἐπίθησαν ἰωῇ. Tzetza posthom. 393: Πιθήσας, *obsecutus*.

18) Elmsleius ad Eurip. Med. 793: „Diversa sunt κοινῶσαι et κοινώσασθαι. Illud *rem aliquam cum aliis communicare*, hoc *rei alicujus particeps fieri* significat." Sed pindaricum medium κοινᾶσθαι (Nem. III, 19) et compositum παρακοινάσθαι h. carm. v. 236. est *rem communicare cum aliis*.

νυκτὶ κοινωνήσαντες κατὰ τὴν ὁδόν. Immo ipsam ὁδὸν κοινώσαντες, coll. Böckhio. *Confisi, noctem ipsam ferenti viam monstraturam.* Aliis νυκτὶ erit *noctu.* Tum post κοιν. ὁδὸν supplebunt τῷ φέροντι (*significantes viam ferenti*), quod abesse poterat. Jam confert Heynius Euripidem in simili re versantem Jon. 956. Matth., qui locus parum a nostro differt. Deinde noctu Rhea quoque parvulum Jovem aufert Hes. theog. 481. — κεφάλαια λόγων. Schol. v. 206: Τὸ πέρας· τὰ μείζονα, καὶ τὰ καίρια. Frigent hæc aliorumque *summam.* Poterat poeta quidam antiquior verba cum varii generis apicibus, plantarum floribus, fructibus etc. comparare, unde phrasin in usum communem abiisse putes, ubi metaphoræ vis sensim (ut fit) elanguit. Vide tamen, quæ monita sunt ad Olymp. VII, 125. p. 270 sq. — ἴστε. Non Peliæ tantum antecedentia dicta, sed et civibus, quorum studia deinde apertius sectatur. — λευκίππων πατέρων. Iterum sermo de regno. Albi enim principum equi. V. Böckhium. Et πατέρας magnifice dicit, non πατέρα, sc. regno exutum. Albi quoque equi in Cereris pompa. V. Spanhem. ad Callim. Cer. 121. p. 811. Ern. Schol. v. 206. minus bene ἱππικῶν. — Post ἐπιχώριος retine comma, quod delevit Böckhius. Istud magis emphaticum. — οὐ ξείναν ἱκοίμαν γαῖαν ἄλλων. Omissum ἄν, de quo v. Herm. ad Vig. p. 818. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 723. not. Omitti potuisse Reisigius negat Commentatt. critt. ad Soph. Oed. C. 199., legitque ξείναν ἂν ἵκων. — ἄλλων. Idem quod ξείναν. Repetitur illustraturque antecedens sententia, ubi adstantes et πολίτας dixit et κεδνούς. — Φήρ. V. Pyth. III, 8. Et Φῆρες Centauri Fragm. inc. LX (Heyne III, 111. Böckh. II, 2, 637).

V. 213–245.

Patrem videt Jason. Tum veniunt ad utrumque cognati, quibus hospitaliter habitis aperit consilium, aditque cum iis Peliam, quem alloquitur. Τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγγον ὀφθαλμοὶ πατρός. Unde cognoverit filium, aperire tentat schol. v. 213: Δεῖ . . ὑπονοῆσαι, ὅτι διὰ χρόνου τινὸς ὁ Αἴσων ἐπισκεψόμενος τὸν υἱὸν λεληθότως ἐπορεύετο πρὸς τὸν Κένταυρον· αὐτὸς γὰρ ἐξέθετο, ὅπως ἐκτραφῇ. Relinquit P. lectoribus ea comminiscenda, quæ rem aperire possint. — ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφάρων. Schol. v. 213, affert Sophoclis pulcherrimum locum (Fragm. LXXXII): Χῶρος γάρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπων φρενῶν, Ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει. Δακρυῤῥοεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων. — Post ἰδὼν pone comma cum Heynio (nott. exegg.) et Gurlittio. Et primo ponitur abstractum γόνον (ut v. 242. γενεὰ *filius*), dein concretum κάλλιστον ἀνδρῶν. — κεῖνον κατὰ κλέος. *Jasonis ad famam*. Apoll. Rh. II, 753: Ὁρμηθέντες.. κατὰ κλέος, ὃ πρὶν ἄκουον. Orph. Arg. 264. Herm.: Καί μοι κατὰ κόμπον ἔβαινον (rupes). Vide quoque Eunapium Jamblicho p. 17. Boisson., qui editor p. 194. non debebat κατὰ mutare in κᾆτα. Ipse tamen postea errorem suum vidit p. 571 sq. Idem præpositionum ἀνὰ et μετὰ usus. Anyte Anthol. Pal. VII, ccccxc, 2: Πατρὸς ἵκοντο δόμον Κάλλευς καὶ πινυτᾶτος ἀνὰ κλέος. Il. XI, 227: Μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν. XIII, 364: Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει. Od. XIII, 415: Ὤιχετο, πευσόμενος, μετὰ σὸν κλέος. Ubi comma post πευσ. male quidam omittunt. V. quoque Heyn.

ad Il. T. VI. p. 160., monente Schæfero ad Aesopum Furiæ p. CXC. sq. — εὐμενέοντες ἀνεψιόν. Notabilis interpretibus accusativus, quocum εὐμενεῖν junctum idem mihi videtur, quod usitatius in hac re ἀσπάζεσθαι (τὴν εὐμένειαν testificari). — ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ. Male schol. v. 226: Ἐν δὲ τῷ συμποσιακῷ καιρῷ καὶ τῇ μερίδι τῆς εὐωχίας. Est simpliciter *in convivio*, coll. p. 323. 607. 610. — μειλιχίοισι λόγοις etc. Copulatum δεξιῇ ἀσπάζεσθαι et ἔπεσσι μειλιχίοισι in adventu heroum Il. X, 542. Odyss. XIX, 415. Variant in talibus poetæ. — αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος. Optime schol. v. 228: Οὐχ ὡς πάντας ὑποδεδεγμένου τοῦ Ἰάσονος τοὺς περὶ Φέρητα δεῖ νοεῖν, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ διὰ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ ἐγένετο ὑπὸ Αἴσονος τοῦ πατρὸς ἡ ξενία τοῖς ἀδελφοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν αὐτὸν ὑποδέχεσθαι. ἡ γὰρ ἀναφορὰ τῆς ξενίας εἰς αὐτὸν ἀνήγετο. Addo: pro patre sene excepit eos, quos repetendi regni socios statim habiturus erat. — ξείνι᾽ ἁρμόζοντα τεύχων. Abeuntibus post dies festos dari solita ξένια (Feith. antiquitt. homm. p. 203. 381., ibique animadverss. p. 61) in ipso festo dantur, quod hoc finito ab hospite non discedunt. — πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν. Erat, cum ἐνετάνυεν prægnans mihi videretur, pro ἐντανύων παρέσχε, *intendens*, i. e. *large praestitit*, s. *prolongando praestitit*, poeta ipso ea præoccupante, quæ deinde (sic autumabam) se interpretans apposuit: *continuis quinque noctibus et diebus* etc. Alii cum Wagnero l. c. p. 26. colorem a mensæ apparatu sternendo expandendoque petitum volent. Böckhius: *Iis intendit et protendit summam hilaritatem*, hoc est *effecit et auxit*. Hoc nunc mihi maxime placet, et respondere puto nostratium illud: Heiterkeit ver-

verbreiten.[19]) Deinde *πᾶσαν* est *variam, omnis generis*, coll. ad Ol. XI. p. 419. — *ἱερὸν εὐζωᾶς ἄω-*

19) Subjiciam varias expandendi atque intendendi metaphoras. Sappho Fr. XXVIII. Volg.: *Τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν.* Cyrus Anthol. Pal. IX, DCCCVIII, 3: Monumentum de se, *ἀγλαΐη δέ μοι*, inquit, *ἀμφὶς ἀπειρεσίη τετάνυσται.* Incertus ibid. T. II. p. 643. ep. LXIV, 3: *Ὄφρα καὶ ἐν λιμένεσσιν ἑὴν πετάσειε γαλήνην.* Musaeus 224 Pass.: *Φῶς τανύειν.* Nonn. Dionys. XIX, 146: *Ποδωκείης τέταται δρόμος.* 233: *Ἀγὼν τετάνυστο.* Q. Smyrn. X, 50: *Μάχην τανύσσῃ.* XI, 237: *Ἐνυὼ ἐτάνυσσεν ὑσμίνην.* Addo *τείνειν* et *ἐκτείνειν θρήνους, λιτάς, φροίμιον, αὐδάν*, quae Döderlinus affert ad Soph. Oed. C. 492. Postremo Heynius affert versum ex inscriptione Cleopatrae (Incertus Anthol. Pal. T. II. p. 861. ep. DCCXXVII, 7): *Καὶ γνούς, ὡς θνατοῖς οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς, Ζῆθι κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ: Vive, rudentem intendens vento secundo gaudentem hilaritati.* In his *κάλον* habet lapis, quod cum aliis tuetur Boisson. ad Aristaen. Epist. II, 1. p. 621.; alii malunt vulgatius *κάλων*, eodem sensu. Deinde *εὐφροσύναν* marmoris sensu cassum poteris in *εὐφροσύνᾳ* mutare, ut haec sit ventus secundus, cui intendatur ac permittatur *κάλως*, coll. Virgil. Aen. X, 229., ubi in ed. pr. Burm. *ventis immitte rudentes.* Verum is habet ventum secundum, cum sit *οὔριος*, ut *πλάτη* est *οὔριος* Sophocli Phil. 355., *λίνον οὔριον* Opp. Hal. III, 66 (Schneid. L. g. v. *οὔριος*). Hinc rectius cum Heyn., Boisson., all. eligetur *εὐφροσύνας*, et commate posito post *ζῆθι*, unice verus hic loci sensus prodibit: *Intende rudentem hilaritatis vento secundo gaudentem* (*permitte te hilaritati*). Ubi rudens positus pro velo, quod ut vento aperiatur, rudente intento opus est. *Rudens* vero *hilaritatis* non durior, quam *vela orationis* Cic. Tusc. IV, 5. Valck. ap. Jacobs. Anthol. gr. Lips. T. XII. p. 230. loci sensum non assecutus est. Jacobsius l. c. et Anthol. Pal. T. III. p. 953. Valckenarium repetit.

τον. In his *εὔζωά* nostro respondet Wohlleben, in meliorem sensum accepto. Deinde *εὔζωά* floris nomine venit, ut ipsa vita Isthm. V, 14. Et ante est *δραπών*. *Fruebantur voluptate*, vel *fr. voluptate exquisita.* Prius præfero, Pindari in talibus usui obsecutus. Estque mihi h. l. et Isthm. cit. *ἄωτος* simpliciter *flos*, posterius eligente Buttmanno Lexil. II, 65., qui hac voce Nostrum gestire tradit ex Eustathio ad Il. XIII, 599. *Exquisitum, eximium* mihi hoc loco *ἱερόν*, coll. Fragm. inc. VII (Heyne III, 84. Böckh. II, 2, 699): *Ἀσυχίας ἱερὸν φάος* (*tranquillitatis eximium, magnificum jubar*). Fragm. inc. LXXXVI (Heyne III, 123. Böckh. II, 2, 661): *Ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς*: *sacris*, i. e. *eximiis cantibus*. Eodemque trahes *ἱερώτατον ἄγαλμα*, quod supra p. 624. de sacris intellexi. De hac v. significatione adeatur Schneid. L. g. v. Böckhius: „*Ἱερὸν* vocat *εὐζωᾶς ἄωτον*, quod epulæ sacris junctæ sunt; sacra autem quinque dierum fuerunt." De *lautis epulis* loquitur Noster, quanquam sacra epulis juncta aliunde constat. Simplicitatemque loci Böckhiana interpretatio infringit. — *ἀλλ' ἐν ἔκτῳ κ. τ. λ.* Factum hoc ex more heroicæ ætatis. V. Il. VI, 174 sq. — *πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ συγγενέσιν παρεκοινᾶθ'.* In his *θέμενος* interpretibus idem est quod *προθέμενος* (*proponens*), quæ præpositionis omissio latinismum redolet. Nunquam simplex *τίθημι* hanc vim habet, et cave afferas *ἀγῶνα τιθέναι* etc., cui respondere falso dicent *certamen proponere*, cum sit *cert. instituere*. Est *τίθημι pono, ponendoque facio, instituo, condo.* Nec magis huc faciunt similia *τὰ πράγματα*, *τὰ ὅπλα τίθεσθαι*, quæ verba idem valere dicuntur quod *διατ. κατατ.*,

quamquam utrumque simplici *τίθημι* per se spectato inest.[20]) Deinde *π. λ. σπ.* convertunt: *Omnem sermonem serium* [das ganze ernsthafte Gespræch], quasi hic in antecedentibus memoratus fuisset. Minus displicebit: *Omnem rem seriam, gravem* [die ganze ernste, wichtige Sache, coll. Gurl. l. c. p. 12]; ubi tamen illud *λόγου* adjectivum maximopere friget. Postremo (quod aliis visum) *σπουδαῖον* h. l. non i. q. *σπουδαίως* esse poterit. Jam nova ratio tentanda. Primo est *θέμενος faciens*, coll. Lexx. grr., deinde *σπουδαῖον* non vocis *λόγον* simplex adjectivum, sed prædicatum, opponiturque diebus festi quinque, quibus nihil *σπουδαῖον* tractatum concedes. *Omnem sermonem fecit serium, colloquium ad seria convertit a festi lusu et voluptate.* Verum in sequentibus labantem hanc interpretationem dices, cum *παρεκοινᾶθ'* non habeat substantivum expressum. Habebit, respondeo, si *λόγον* repetieris, alio quidem sensu quam antea (*rem*), quæ tamen *ἀμφιβολία* exemplis non destituta est. V. ad Ol. XI, 75. p. 408. Hoc si nolueris, *παρεκοινᾶθ'* absolute positum dices, et supplebis *πρᾶγμα* (*rem perficiendam, consilium suum* etc.), velut v. 204 (posita quadam interpretatione) in simplici *κοινᾷν* omissus is est, quocum istud communicabatur. — *ἐξ ἀρχᾶς. Altius repetendo.* Exponebat puto genus, Peliæ scelus et mores, alia. — *οἱ δ' ἐπέσποντ'. Et hi secuti.* Positum ante *αἶψα . . . κείνοισι* per hysteron proteron, de quo vide Ol. VI, 106. p. 213. Ubi nemo offendisset, si pro *μετάλλασέν τέ μιν* dictum participiali-

---

20) Cave quoque, huc trahas *ἐπέων θέσιν* Ol. III, 14., de quo v. Nos p. 136 sq.

ter esset μεταλλῶσα μιν. Ol. XIII, 94. p. 463. Hujus carminis v. 56. p. 633. Eadem schol. prioris ad 234. sententia; Ἠκολούθησαν. Quod verbum *obsequendi* vim habere, Schneidero in L. g. contendenti nondum credo, cum non dederit hujus usus argumenta. Alter scholiastes ibidem, unam alteramque rationem jungendo: Συνήεσαν αὐτῷ (*comitati eum sunt*), καὶ τὴν αὐτὴν γνώμην ἀνέλαβον (*eique obsecuti*). Amplexi posterius omnes, quos novi, interpretes, hysteron proteron admitti posse, non videntes. Jam dicitur quidem Isthm. VI, 25. ἕπεσθαι ἐφετμαῖς (*obsequi precibus*), eodemque sensu εὐχωλῇσιν ἐφέσπετο Orph. Argon. 63. Verum, hæc verba personæ juncta obsequendi vim habere, nusquam vidi. Namque Orphei loco οἱ ante εὐχ. Schneidero debetur. Sed ut concedam, hanc vim verbo inesse propter Odyss. XII, 349., prius tamen eligo ut difficilius Pindarique usu firmatum, quem in narrando talibus προλήψεσι indulgentem supra monstravimus. — αὐτός. Graviter positum pronomen. — ὑπηντίασεν. Non solio insidens exspectat ingressum cum comitibus Jasonem, minus jam ferox, et ad fallendum compositus. Dein supplebis vel αὐτοῖς, vel αὐτούς. Utrique favet usus pindaricus, coll. Pyth. V, 59. VIII, 84. — γενεά. V. ad v. 219. — πραῢν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον. *Molli voce lene colloquium* (Peliæ) *adspergens.* Non temere positum μαλθ. post πρ., quanquam ab hoc non diversum. Denotatur summa Jasonis moderatio, cum jam de regno habeatur disceptatio. Hinc et vox lenis, et ea, quæ profert. Supra v. 179. ἀγανοὺς Jasonis λόγους egregie oppositos vidisti cavillantis tyranni ferociæ. Cum improprio ποτιστ. cfr. μελιζέμεν ἀοιδαῖς

Nem. XI, 23. et similia, cum μαλθ. φων. etc. Pyth. III, 91. VIII, 42. Nem. IX, 117. Eurip. Med. 759. Elmsl. — βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. *Sapienter loqui hunc in modum exorsus est.* Aliter Thierschius: „Dadurch, daſs er mild und freundlich zum Pelias sprach, veranlaſste er auch jenen zu milder Erwiederung, legte also den Grund verständiger Reden, durch welche dem innern Kriege dann vorgebeugt wurde." Verum κρηπῖδα exordium sermonis esse, quem quis habeat, e Nostro (Pyth. VII, 3. Fragm. inc. LXXXVI. Heyn., CIII. Böckh.) Heynius Böckhiusque demonstrarunt. Sunt igitur σοφὰ ἔπη solius Jasonis. Fallitur quoque Gurlittius l. c. p. 12., pindarica denotare volens: den Eingang der Rede mit weisen Lehren, mit Sentenzen machen, coll. v. 247 sq. Neque enim κρηπὶς sapiens dicitur, sed ipsum colloquium (ἔπη).

V. 246—276.

Jason cum Pelia colloquens ita disceptat, ut patri ablatos greges agrosque rex teneat, regnum Jasoni reddat. παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου. E loco Thessaliæ, in quo ludi Neptuno habiti fuere, dictum Πετραῖον, referunt scholl. Paris. atque ed. Apoll. Rh. III, 1242. Doctiora noster scholiastes tradit ad v. 246: Πετραῖος τιμᾶται Ποσειδῶν παρὰ Θετταλοῖς, ὅτι διατεμὼν τὰ ὄρη τὰ Θετταλικά, λέγω δὴ τὰ Τέμπη, πεποίηκε δι' αὐτῶν ἐπιτρέχειν τὸν ποταμὸν Πηνειόν, πρότερον διὰ μέσης τῆς πόλεως[21]) ῥέοντα, καὶ πολλὰ τῶν χωρίων δια-

21) Lege Θετταλίας, quod latet in absurdo τῆς πόλεως, vel πόλεως. In Thessalia stagnaverat, de quo videndus omnino Spanhem. ad Callim. Del. 105.

φθείροντα, καὶ Καλλίμαχος (Del. 105): Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειός, ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων. Ibidem: Οἱ δέ, ὅτι ἐπί τινος πέτρας κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισε, καὶ τὸν θορὸν δεξαμένη ἡ γῆ ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἐπωνόμασε Σκύφιον. Ibidem: Φασὶ δὲ καὶ ἀγῶνα διατίθεσθαι τῷ Πετραίῳ Ποσειδῶνι, ὅπου ἀπὸ τῆς πέτρας ἐξεπήδησεν ὁ πρῶτος ἵππος· διὸ καὶ ἵππιος ὁ Ποσειδῶν. Quod certamen ubi Thessaliæ habitum sit, scire forsan operæ pretium ob scholiorum pugnam. Ego non inveni. Deinde non aliam ob causam Neptunum a P. πετραῖον vocari putat Lambecius ad Aristæn. Epist. I, 7. p. 335. Boiss., quam quod piscatores olim maxime in scopulis (coll. ibid. Bast., et Meurs. in Lycophr. 46.) piscatum exercuisse dicantur. — Neptuni filium Peliam vulgaris fama tradit, Crethei Hyginus fab. 12. — *κέρδος πρὸ δίκας δόλιον.* Quo minus κ. δ. sit *lucrum male fidum* coll. εὐτραπέλοις κέρδεσσ' Pyth. I, 178., obstat πρὸ δίκας. Est *lucrum male, dolose partum*. — *τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίβδαν ὅμως.* Schol. v. 249: Καίπερ τοῖς τοιούτοις μετὰ τὴν παροῦσαν εὐφροσύνην τοῦ κέρδους τραχείας ἐπιούσης ἐπίβδης. De ultima v. conferendi, quos citat Heynius. Electa vox convivalis, cum heroes a convivio venerint. Jam Heynius de v. ὅμως recte præcipit. V. quoque Eurip. Hel. 1398. et Demosth. Philipp. p. 55., quem locum affert Matth. Ausf. gr. Gr. p. 825. Postremo Heynius confert Apoll. Rh. IV, 1017., qui locus magis nostri dictionem, quam sententiam referre videtur. — *θεμισσαμένους ὀργάς.* Schol. v. 250. male: Ἀφεμένους τῶν ἀγανακτήσεων. Schneid. L. g. v.: Δικαίους ὄντας ταῖς ὀργαῖς. Melius Damm. L. p. 1051: „Legitime frænatis et in ju-

stum coërcitis cupiditatibus.[a] Neque aliter Heyn., Gurl., Thiersch., Böckh. Mirifice alter scholiastes: *Δικαίως διακρίναντας τοὺς τρόπους. — ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.* Schol. v. 250: *Συντιθέναι εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου τὴν εὐδαιμονίαν.* De v. *ὑφαίνειν* nostroque loco cfr. Spanhem. ad Callim. Ap. 57. — *μία βοῦς. Eadem vacca, i. e. eadem parens,* coll. scholl. et interprr.[22]) Quare de matre dixerit, non de patre, mirati jam veteres, coll. schol. v. 253: *Ἰδίως δὲ οὐκ ἀπὸ ἀνδρογενείας εἴληφεν ἀπὸ τοῦ Αἰόλου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς γυναικός.* Aperit hoc ipse Pindarus. De matre, non de patre Pelias quæsivit v. 174 sqq. Contemnentis hoc esse, alii videnint. Deinde reliqua interrogationis (*πολιᾶς ἐξανῆκεν γαστρός*) ita comparata sunt, ut pæne de ferino partu, non de humano tyrannus locutus videatur. Ad ea Jason ibi non respondet; quæ vero respondet, minus regis gratia dicta sunt, quam coronæ adstantium, quibus Peliæ injustitiam exponit. Secutæ epulæ, quibus finitis domum Peliæ cum hospitibus intrat, regnum patrium repetens. Jam ad quæstionem tyranni respondet. *Nolimus cupide agere, sed juste, ut consanguineos decet. Nam de matre interroganti respondeo: eadem Crethei et Salmonei mater, unde nos descendimus. Quare pacata consi-*

22) Matrimonio, parentelae etc. bestiarum vita varias denominationes dedit. Adi ind. Eurip. Barnesianum vv. *ἦνια, μόσχος, νεόδμητος, νεόζυγος, ξυνωρίς, πῶλος, σκύμνος.* Vide quoque Potter. ad Lycophr. 102. Jacobs. ad Anth. gr. Lips. T. VIII. p. 123. Volg. ad Sapph. p. 131. Schneider. L. g vv. *βούπαις, ζεῦγος* all. Anthol. Pal. II, 56. VII, ccccxxxiii, 5. etc. Lexx. latt. v. *juvencus.*

lia ineunda. [23]) In his verba *μία βοῦς* convicium v. 174 sqq. jactum spectare poterunt, ni cum aliis proverbialem dictionem subesse malis, inter Thessalos armentorum divites facile ortam: Hujus tamen exempla nondum vidi. Alia satis acuta proponit Böckhius Explicc. p. 274 sq. — *Κρηθεῖ* etc. De Jasonis majoribus v. quoque Meurs. ad Lyc. 872. — *θρασυμήδεϊ Σαλμωνεῖ.* Nota Salmonei prædicatum iniquum. Fuit sc. Peliæ avus. Hesiodusque Fragm. XXVIII, 5. Gaisf. *ἄδικον* eundem dicit. — *τρίταισιν ἐν γοναῖς.* Adnumeratis avis. Cf. v. 115. p. 647. Similis dictio Nem. VII, 123: *Λέγοντι γὰρ Αἰακόν μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι.* — *μοῖραι δ' ἀφίσταντ'.* Schol. v. 259: *Οὐκ εὐμοιροῦσιν* [*isti homines*], *οὐκ ἀγαθῇ μοίρᾳ χρῶνται.* Similis *ἀπότροπος* (deorum) *γνώμα* Pyth. VIII, 133. — *εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις.* Phocylides 194: *Μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συνομαίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθοις.* Eurip. Med. 1257: *Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματα.* — *αἰδῶ καλύψαι* Schol. v. 259: *Ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ καὶ ἀποκρύπτειν, τουτέστι μὴ αἰδεῖσθαι.* Supple s. *αὐτὴν* (inimicitiam), quod Wagnero placuit l. c. p. 23., s. *αὐτούς.* Hoc elige cum Heynio nott. critt. Aliter Hermannus ad Soph. Oed. C. 283: „Non puto omitti potuisse *ὥστε*, si sensus est is, quem indicavit scholiastes . . . Immo, si recte se habet scriptura, verba illa cum sequentibus jungenda videntur, hoc modo: *Αἰδῶ καλύψαι οὐ πρέπει νῷν χαλκοτόροις*

23) Peliae patrem Neptunum ideo memoratum volunt, quod idem Euphemi pater, unde Battidae. Et vide, ne simul Peliae ferocia spectetur, cum feroces dicti fuerint Neptunii, coll. Creuz. Mythol. Ed. II. T. II. p. 597.

ξίφεσιν, οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι. Significabit autem ista locutio *pudorem e conspectu removere*, i. e. *non respicere*." Et Romana post ὁμογόνοις et καλύψαι non distinguit. Deinde eadem editio non legit ἀφίσταντ', ut Heynius narrat, sed ἀφίσταιντ'. Jam αἰδὼς est *reverentia s. pietas cognatorum*, velut v. 388. Cum καλ. vero cfr. κρύπτειν Ol. VII, 170. — χαλκοτόροις. Schol. v. 261: Τοῖς τῷ χαλκῷ τιτρώσκουσι. Rectius *ex aere fabricatis*, coll. Schneid. L. gr. vv. χαλκοτόρευτος, χαλκοτορέω, χαλκότορος. An *aere factis?* coll. Opp. Halieut. V, 329. Et simile χαλκέλατος Ol. VII, 66. p. 255. — μεγάλαν προγόνων τιμάν. *Honorem regalem*, coll. 192. Schol. v. 261: Βασιλείαν. — γάρ τοι. *Nam omnino*. V. Herm. ad Viger. p. 829. Omissum antea: Τεκμήριον δὲ etc. — βοῶν ξανθὰς ἀγέλας. Cf. v. 365. — πλοῦτον πιαίνων. *Divitias saginans*, i. e. *habens*. *Opibus utens*. Ol. V, 53: Ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει. Petitus e re pastoritia color. Alienae Latinorum *divitiae opimae*. — κοῦ με πονεῖ etc. Schol. v. 268: Οὐκ ἀλγύνει δέ με. Deinde hujus verbi est adverbium ἄγαν. Alii cum πορσ. jungunt. — πορσύνοντ'. *Augentia*, coll. schol. v. 269. — ἀλλά. Schol. v. 268: Καὶ ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ δέ, ἵν' ᾖ· πονεῖ δέ με τὸ σκῆπτρον καὶ ὁ θρόνος. — καὶ σκᾶπτον μόναρχον καὶ θρόνος. Böckhius nott. critt. p. 466: „Est nominativus absolutus, hoc sensu: *quod attinet ad sceptrum regium soliumque*, quo nihil usitatius. V. scriptores laudatos Matthiae Gramm. Gr. p. 429." Idem addit: „Prius καὶ non respondet alteri, sed conjungendum ἀλλὰ καί. *Greges tibi agrosque remitto*, inquit; *verum*

etiam

etiam sceptrum et regium solium tu mihi tradas pro iis, quæ ego tibi concedo." Rectius omnino scholiastes modo allatus, cui obsequendum. Pone comma post ἄγαν, kolon post δίκας. Similiter Romana, quæ punctum habet post δίκας. Dein duplex καὶ opposita quidem exprimere solet, velut Pyth. X, 105. Sed nostro loco emphatice positum, ut σκᾶπτον et θρόνος, quorum alterum abesse poterat. — *ἱπποταις λαοῖς. Thessalis, equitatu insignibus.* Consulatur Spanh. ad Call. Del. 104. Et frequens in eorum numis equus decurrens. Spanh. ibid. Eckh. D. V. N. T. II. p. 132. — *εὔθυνε δίκας.* Schol. v. 271: Ἐπ' εὐθείας ἦγε τοῖς ὑπηκόοις τὰς δίκας. *Jus administravit*, coll. Isthm. VIII, 49: Δίκας ἐπείραινε. Paulo aliter Solon XV, 36: Εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς. — *τὰ μέν.* Schol. v. 274: *Ταῦτα μὲν οὖν.* Non sequitur *δέ*. Cf. Herm. ad Viger. p. 841. Sed vide, ne δ' post ἀκᾶ non solum Jasonis orationem, sed et nostrum μὲν respiciat? — *μή τι νεώτερον.* Schol. v. 274: Ἐπιβλαβές. Dices formam euphemisticam. Sed comparativus est loco positivi, velut Olymp. IX, 74: Ὕμνων νεωτέρων, i. e. νέων, coll. παλαιὸν οἶνον v. 73. *Malum recens*, i. e. *malum jam nunc oriendum*. Oppositum νέον καλὸν Pyth. VIII, 126. Ubi Heynius. Aliter Heynius nott. critt. et Böckhius Explicc. p. 275., quibus est μεῖζον, *gravius*. Postremo scholiastæ v. 278. est κακὸν i. q. ἄδικον. *Ne injuriam novam committas*, sc. *retinendo, quae sunt aliorum.*

V. 277—298.

Pelias obsequi se velle respondet, sed esse antea Phrixi animam vellusque aureum ab Aëta reducendum,

quem laborem si Jason suscepisset, regnum ei se redditurum. ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας. In his καί, ne abundet, significare debebit, Peliam quoque locutum, coll. Thucyd. I, 43: Ταῦτα δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι εἶπον. Ubi Poppo. An positum propter ἀκᾶ? *Ut Jason leniter locutus, ita Pelias quoque respondens.* Fuit illud in Jasone moderatio, in Pelia astutia. De ἀκᾶ v. Buttm. Lexil. I, 12 sq. — ἔσομαι τοῖος. Schol. v. 278: Γενήσομαι τοιοῦτος, οἷος μηδὲν ἀναστῆσαι ἄδικον καὶ νεώτερον. Simplicius: *Talis ero, qualem vis. Faciam, quae optas.* Similis brevitas Ol. IV, 37. — γηραιὸν μέρος ἁλικίας. I. e. γηραιὰ ἁλικία. V. p. 610. not. — σὸν δ' ἄνθος ἥβας. I. e. Σῆς δὲ ἄ. ἥ. Cf. v. 453.[24]) — κυμαίνει. Schol. v. 281: Μετεωρίζεται· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυμάτων. Cf. v. 319: Κεχλάδοντας ἥβᾳ. V. quoque ad Ol. IX, p. 330. Non dissimile *aetas illa turgescit* Quinctil. XI, 3, 28. — δύνασαι δ' ἀφελεῖν μᾶνιν χθονίων. Schol. v. 281: Σὺ δὲ νέος ὢν δύνασαι ἀπολῦσαι τὸν ἐκ τῶν χθονίων γεγονότα κότον τῷ γένει ἡμῶν. ἴδιος δέ ἐστι καὶ ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος, μετὰ τοῦ δέρους καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Φρίξου κελεύων τῷ Ἰάσονι ἐκ τῆς Αἴας ἀνακομίσασθαι·

24) Hymn. homer. II, 375: Ἄνθος ἥβης. Hesiodi theog. 988: Ἄνθος ἥβης. Theogn. 1006: Ἥβης ἄνθος. 1070. idem. Tyrt. I, 28. Mimnerm. I, 4: Ἄνθεα τῆς ἥβης. V, 2. Theogn. 1018: Ἄνθος ὁμηλικίης. Solon. IV, 1: Ἥβης ἄνθεσι. Simonides I, 7 (Brunck. gnomm.): Ἄνθος ἥβης. Anacreon XXXIV, 4. Fisch.: Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας. Nonn. Dionys. X, 181: Ἥβης ἄνθος. XXXVII, 178: Ἄνθεμον ἥβης. Asclepiades Anthol. Pal. VII, ccxvii, 3: Ἥβης ἄνθος. Incertus ibidem T. II. p. 800. epigr. cxxvii, 2: Ἅβας ἄνθεσι. Ibid. p. 878. epigr. cccLxxxvii, 2: Ἥβης ἄνθος. Adde Klotz. ad Tyrt. p. 23 sqq.

ἐπὶ γὰρ τούτῳ μηνίειν τοὺς χθονίους δαίμονας [sc. quod Phrixi anima in patriam nondum revocata erat]· τῶν ἄλλων ἐπὶ μόνην τὴν κομιδὴν τοῦ δέρους αὐτὸν ἐκπεμφθῆναι λεγόντων. ὅτι δὲ τὰς ψυχὰς ἀνεκαλοῦντο τῶν ἐπὶ ταῖς ἀλλοδαπαῖς ἀποιχομένων, καὶ Ὅμηρος δηλοῖ (Odyss. IX, 64 sq.)· Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι, Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι [,Οἳ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὕπο δηιωθέντες.] Ibidem de vv. ψυχὰν κομίξαι: Ἀνακαλέσασθαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Deinde: Ἔθος δὲ ἦν, τῶν τελευτησάντων ἐπ' ἀλλοδαπῆς, εἰ καὶ μὴ τὰ σώματα εἴη παρ' αὐτοῖς, τὰς γοῦν ψυχὰς διά τινων μυστηρίων ἀνακαλεῖσθαι, καὶ ὥσπερ συμπλεούσας διαπεραιοῦν. Schol. v. 284: Ἤτοι ἀνακομίσαι, ἢ ἀνακαλέσασθαι, ἢ ἐπιμελείας ἀξιῶσαι. ἡρωϊκώτερον δὲ τὸ πρότερον καὶ ἄξιον τοῦ πλοῦ. Dicere debebat τὸ πρῶτον. Aliud enim in hac re ψυχὴν ἀνακομίσαι (*in patriam referre*), aliud ἀνακαλέσασθαι (*ex inferis vocare*). Ex his prius eligendum, ut sit κομίζειν h. l., Ol. XIII, 82. et Nem. VII, 41. i. q. αὖθις κομίζειν (ἀνακομίζειν) Nem. VIII, 76. Neque aliter simplex κομίζειν Pyth. III, 99. Alibi ap. Pindarum κομίζειν *fovere*, minus *honorare*, coll. indd., quod alienum ab hoc loco. — τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων. Hysteron proteron pro ἐκ ματρυιᾶς ἀθέων βελέων ἔκ τε πόντου. Primo enim novercæ insidias effugerat, deinde maris periculum. V. pag. 213. 632. 671. Et vide, ne σαώθη ad Helles sororis mortem in Hellesponto alludat. Postremo ποτ' minus Pelias dicit, quam poeta. Cfr. v. 81. all. — βελέων. Schol. v. 281: Ἐπιβουλῶν. Idem v. 288. Ibidem: Βουλευμάτων, ἢ λόγων ἢ πραγμάτων. In his λό-

χοι oppositi πράγμασιν, utrumque vero id, quo constant βουλεύματα. Et λόγοι poterunt esse incantationes, quod non alienum a novercæ ingenio, coll. scriptt. mytholl. vv. Athamas, Ino etc. Alii λόχων legunt (*insidiarum*) pro λόγων. Jam de noverca idem schol.: Ταύτην δὲ ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν ὕμνοις [Heyne III, 53. Böckh. II, 2, 566] Δημοδίκην φησίν, Ἱππίας δὲ Γοργῶπιν, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην, Φερεκύδης [Fragm. XXXX. Sturz. Ed. II., qui doctus falso de Phrixi *matre* cogitat] Θεμιστώ· ὅς καί φησι, τῶν καρπῶν φθειρομένων, ἐκ ταὐτομάτου ἐθελούσιον δοῦναι ἑαυτὸν εἰς σφαγήν. Alius scholiastes ibidem Inonem habet, quam vulgaris fama novercam tradit. — εἰ μεταλλατόν τι. Schol. v. 290: Εἰ ἐρευνητέον τι τούτων καὶ φροντιστέον, ὧν ὁ ὄνειρος καθ' ὕπνους ὑπέθετο, τουτέστιν, εἰ πρακτέον. Heynius: *An quid super somnii veritate et auctoritate ex deo explorari possit?* Quidni simplicius dixisset poeta: *Delphis sciscitatus sum de somnii veritate?* Rectius cum scholiaste Böckhius: *Si qua res ejusmodi sit, ut, quid facto opus sit, indagari queat.* — τεύχειν ναΐ πομπάν. Schol. v. 290: Ναῦν παρασκευάσασθαι καὶ καθέλκειν εἰς τὸν ἐπὶ Σκυθίαν ἀπόπλουν. Simplicius erit πέμπειν ναῦν: *navem mittere.* — μοναρχεῖν καὶ βασιλευέμεν. Heynius: „Μοναρχεῖν *spectat ad imperium,* βασιλεύειν *ad dignitatem regiam, honorem, munera, ut sup. 270.* σκᾶπτον μόναρχον καὶ θρόνος etc.“ Mihi regnum duplici verbo, ut supra duplici substantivo, emphatice exprimi videtur. Et προήσειν pro ἀφήσειν v. 264. — καρτερὸς ὅρκος ἄμμι μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις. In his *jusjurandum* pro *jurisjurandi teste,* s. eo, *per quem*

juratur. Apollon. Rh. III, 714: *Ἴστω Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν' ὀμόσσαι Αὐτὴ ἐποτρύνεις, μέγας οὐρανός, ἥ θ' ὑπένερθε Γαῖα, θεῶν μήτηρ.* Ubi post *ἴστω* male distinguit Brunckius. Ibidem schol. paris.: *Κόλχων ὅρκον λέγει τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· κατ' ἐκείνων γὰρ ὤμνυον.* Eodem sensu *ὅρκιος* de diis. Apoll. Rh. IV, 95: *Ζεὺς αὐτὸς ὀλύμπιος ὅρκιος ἔστω Ἥρη τε ζυγίη.* Maximus Tyrius or. VIII, 7, 142. Reiske: Atlas mons *Λιβύων ἱερὸν καὶ θεὸς καὶ ὅρκος καὶ ἄγαλμα.* Ibid. 8, 144: *Ὄρος Καππαδόκαις καὶ θεὸς καὶ ὅρκος καὶ ἄγαλμα, Μαιώτας* [*Μαιώταις?* coll. ibid. a Reisk. citt. Dion. Perieg. 652. et Steph. Byz. v. *Μαιῶται*] *λίμνη, Τάναϊς Μασσαγέταις.* Dioscorides Anth. Pal. VII, LII, 1: *Ὅρκον κοινὸν Ἔρωτ' ἀνεθήκαμεν· ὅρκος, ὁ πιστὴν Ἀρσινόης θέμενος Σωσιπάτρῳ φιλίην.* Nonn. Dionys. XLII, 526: *Ἀμφοτέροις δὲ Ἔμπεδος ὅρκος ἔην Κρονίδης καὶ Γαῖα καὶ Αἰθὴρ Καὶ στυγίαι ῥαθάμιγγες.* Photii Lexicon. ed. Cantabr. 481, 1., ed. Lips. p. 415: *Ῥαδαμάνθυος ὅρκος: ὁ κατὰ χηνὸς ἢ κυνός· ἢ πλατάνου ἢ κριοῦ ἤ τινος ἄλλου τοιούτου· οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγωι κύων. Ἔπειτα χὴν θεοὺς δὲ σιγᾶν· Κρατῖνος Χείρωσι· τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι.* [25]) Deinde cum *καρτερὸς ὅρκος* cfr. Orph. *Λιθ.* 761: *Καρτερὸν ὅρκον.* — *Ζεὺς ὁ γενέθλιος.* Schol. v. 293: *Γενέθλιος δὲ ἀμφοτέροις, Πελίᾳ τε καὶ Ἰάσονι· Σαλμωνεὺς γὰρ καὶ Κρηθεὺς εἰς Δία τὸ γένος ἀνῆγον.*

25) Paulo aliter alia substantiva deorum apposita sunt, velut *Ἀφροδίτη Πρᾶξις* Paus. I, 43, 6., *Νίκη Ἀθάνα* Eurip. Jon. 1529. Cf. de his similibusque Creuz. Mythol. Ed. II. T. III. p. 563. Meinek. ad Euphor. p. 152 sq. Welck.: Die aeschyl. Tril. Prom. p. 39. 40.

V. 299—333.

Peliae obsecutus Jason expeditionem parat. Congregati heroes, in his Hercules, Tyndaridae, Euphemus, Periclymenus, Orpheus, Echion, Erytus, Zetes, Calais, quibus Junó laboris suscipiendi amorem inspiraverat. *σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες.* Schol. v. 299: *Ταύτην τὴν συνθήκην τῶν ὅρκων καὶ τῆς βασιλείας πρὸς ἑαυτοὺς ἐπαινέσαντες.* — *ἐόντα πλόον.* Schol. v. 301: *Τὸν ὄντα καὶ δόξαντα πλοῦν.* Rectius præsens adhibitum emphatice pro futuro dices. V. Viger. p. 343 sq. — Deinde primo loco ponuntur filii Jovis, quo teste pactio regni inita. — *ἑλικοβλεφάρου.* Fragm. scol. II (Heyne III, 25. Böckh. II, 2, 611): *Ἀφροδίτας ἑλικοβλεφάρου.* Pyth. VI, 1: *Ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας.* De sensu vocis cfr. Schneid. L. g. v. *ἑλικῶπις.* — *ὑψιχαῖται.* *Valde proceri* Damm. Lex. p. 2678. Comam, ut in v. *βαθυχαίτης*, juvenilem vigorem roburque significare, alii volunt, coll. Heyn., Gurl. et Böckh. Sed ipsum *βαθυχαίτης*, vocem *ὑψιχαίτης* idem esse non posse, satis docet. Est *ὑψιχαίτης is, qui χαίτην in alto habet*, i. e. *altus, sublimis, procerus*, coll. *ὑψίκομος*, *ὑψίλοφος* all., de quibus v. p. 472. Et *robur* s. *fortitudo* deinde sequitur. Istud vero prædicatum maxime in Euphemi Periclymenique ortum Neptunium cadit. Procerrima enim Neptunia proles, coll. Schwenck. etymol. mythol. Andeutg. p. 186. — *αἰδεσθέντες ἀλκάν.* Schol. v. 308: *Ἐντραπέντες, ἣν εἶχον, ἀλκὴν καταισχῦναι, εἰ μὴ ὑπακούσειαν τοῖς καλοῦσι· διὰ τοῦτο ὑπέμειναν πλεῦσαι, ἵνα μὴ καταιδεσθῶσιν ὡς ἄνανδροι.* Heynius: „*Virtutem Jasonis reveriti*, i. e. admiratione virtutis ejus.“ Tum vero

male deest Ἰάσονος, quod h. contextu abesse nequaquam poterat, coll. Gurlitt. l. c. p. 18. Priorem interpretationem plurimi amplexi. Sed cave, in pindaricis epithetis contextui justo plus indulgeas. Amat Noster abstracta. Hinc erit: *robur, virtutem* (*ipsam*) *reveriti*, i. e. *robusti, fortes*, quod jam habet Lonicerus. Simillimum Olymp. VI, 122: Τιμῶντες ἀρετάς: *Reveriti virtutes*, i. e. *probi, egregii, strenui*. Nec diversum ἀρεταῖσι μεμαλότας Ol. I, 145. Bene vero fortes robustosque dicit, coll. Tzetz. Lycophr. 156. p. 420. Müll.: Ἠράσθη τούτου [Πέλοπος] ὁ Ποσειδῶν, ταῦτ᾽ ἔστι θυμικὸς καὶ ἀνδρείας ἐγένετο· τοὺς γὰρ θυμικοὺς καὶ ἀνδρείους Ποσειδῶνος καλοῦσι παῖδας καὶ ἐραστάς. — κλέος ἐσλόν. *Gloria magna, eximia*. Homerica congessit Damm. p. 637. Hesiodi Sc. 107: Κλέος ἐσθλόν. Tyrtæus III, 31: Κλέος ἐσθλόν. Solon V, 34: Ἐσθλὴν δόξαν. Q. Smyrn. VII, 663: Κλέος ἐσθλόν. Incertus Anthol. Palat. T. II. p. 839. ep. CCLXI, 10: Κλέος ἐσθλόν. — ἐκράνθη. Schol. v. 310: Συνεπεράνθη κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἀργοναυτῶν. Similiter alii: *Consummabatur, augebatur*. Rectius, si vim vocis spectes (v. p. 221 sq.): *Efficiebatur*. Quod s. expeditionem spectabit, unde nobilitati, s. vitam eorum universam, coll. reliquorum heroum laudibus. Ultimum si elegeris, ἐκράνθη erit pro ἐγένετο, ἦν (v. pag. 222. not. ibique Eurip. Med.). Et ὧν erit pro οἷς, coll. Pyth. I, 50. pag. 502. Postremo ἐσλὸν prædicatum v. κλέος, non simplex adjectivum. Similis vero verbi τέτυκται in Homero usus. Il. XV, 207: Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται: *Bene et hoc factum est*, i. e. *bonum et hoc est*. — σόν τε, Περικλύμεν᾽ εὐρυβία. Pro Περικλυμένου τε. Cf. v. 158. ibique nott. p. 658 sq. Schol.

v. 306: *Νηλέως γὰρ ὁ Περικλύμενος, ὁ δὲ Νηλεὺς Ποσειδῶνος υἱός· ὁ δὲ Εὔφημος Ποσειδῶνος ἐκ Ταινάρου, υἱωνὸς δὲ Περικλύμενος ἐκ Πύλου.* — *ἐξ Ἀπόλλωνος.* Schol. v. 313: *Ἐξ Ἀπόλλωνος ὤν.* Idem ibidem repetitur. Nec tamen excluditur altera interpretatio: *A Phöbo missus.* Tum cohæret cum *ἔμολεν.* Adstipulantur sequentia: *Πέμπε δ' Ἑρμῆς* etc., qui locus proprie missionem designat, nec tamen ortum excludit. Ejusdem generis locus de Borea filiisque. — *εὐαίνητος Ὀρφεύς.* Vulgaris fama, cui alibi et Pindarus obsequitur (Fragm. inc. CLXXVI. Heyne III, 156. Böckh. II, 2, 654), referente schol. v. 313. Deinde apollineum Orphei genus scholæ orphicæ deberi apollineæ, Creuzerus perhibet Mythol. Edit. II. T. III. p. 239. De Orphei genealogia v. quoque Bode: Orpheus, poetarum antiquissimus p. 24. not. 20. Postremo schol. v. 313: *Ὁ μέντοι Χαῖρις οὐκ ἀπιθάνως τούτους φησὶν ὀνομάσθαι τοὺς ἐκ θεῶν γεγονότας, οἷον Διοσκούρους καὶ Ἡρακλέα, οὕτω δὴ καὶ Ὀρφέα, διὰ τὸ Ἀπόλλωνος εἶναι υἱὸν γόνῳ.* Dicit Chæris, *deorum filios* h. toto loco recenseri, cum inter Argonautas mortalium quoque filii fuerint. Sed Tyndaridarum alter (Nem. X, 151) et Periclymenus mortali patre editi. — *Ἑρμᾶς χρυσόρραπις.* Ut deorum nuntius atque animarum deductor. Orph. Arg. 138. Herm.: *Χρυσόρραπις Ἀργειφόντης.* *Λιθ.* 15: *Χρυσόρραπις,* pro Mercurio. Musæus 150. Pass.: *Χρυσόρραπις Ἑρμῆς.* Nonn. Dionys. XXXVI, 11: *Εὔρραπις Ἑρμῆς.* — *ἄτρυτον πόνον.* Schol. v. 316: *Δεινότατον.* Ad v. 317: *Τὸν ἀκαταπόνητον· ἐκ δὲ τούτου τὸν ὑπερβεβλημένον ὡς δεινὸν ἐμφαίνει.* Ibidem: *Ἢ τὸν οὐκ ἐνδιδόντα οὐδὲ ὑπείκοντα.* — *κεχλάδοντας ἥβᾳ.* V. 281: *Ἄνθος ἥβας κυμαίνει.* Schol.

v. 316: Τῷ τῆς ἀκμῆς ὑπεραίροντας θερμῷ. Schol. v. 318: Πληθύοντας τῇ ἥβῃ. Ibidem: Κυρίως δὲ χλῆδος ἡ μετὰ ἦχον τῶν ὑδάτων ῥύσις μιμητικῶς εἰρημένη, ὡς καὶ βρόμος πυρός. De his v. Heyn. nott. critt., Gurlitt. l. c. p. 19. et has Dilucc. p. 236. 330. Jam schol. ibidem, coll. schol. v. 316: Τῷ δὲ σχήματι ἑρμηνείας πλειστάκις Ἀλκμὰν κέχρηται. ἐπὰν γὰρ περὶ δυοῖν ποιῆται τὸν λόγον, τὸ ἕτερον ὄνομα προθεὶς περὶ ἀμφοῖν ποιεῖται τὸν λόγον, εἶτα οὕτω τὸ ἕτερον προσαποδίδωσιν, οἷον· Κάστωρ τε, πώλων ταχέων δμητῆρες ἱππόται σοφοί, καὶ Πολυδεύκης κυδρός [ubi Welck. p. 20]. καὶ Ὅμηρος (Il. V, 774)· Ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. — ταχέως. Repetitur τάχα v. 303. Aliter Böckhius: „*Celeriter* autem hi advolaverant, quippe *ocius* impulerat pater." — Παγγαίου. Situm hujus montis illustrat Spanhem. ad Callim. Del. 134. — ναιετάοντες. Böckhius: „Venerunt etiam heroes *quidam* apud Pangæum *habitantes*; etenim Zeten Calainque misit pater." Dictum hoc ob articuli *oi* absentiam. Quæ in hoc poeta non est majoris momenti. Accedit, quod auditis verbis ταχέως . . . ἔβαν auditorum unusquisque in hoc Argonautarum potiorum indice de Boreadis illis illico cogitare debuerit. Erunt igitur ναιετάοντες *die* Wohnenden, sc. κατ' ἐξοχήν. Eorumque nomina etc. singulari deinde sententia Noster tradit, cum potuisset totum de Zete Calaique locum unius sententiæ complexu absolvere. Sed obsequitur suo mori, coll. Pyth. I, 125, p. 516. — ἑκὼν θυμῷ γελανεῖ. Cf. Ol. V, 5: Καρδίᾳ γελανεῖ. Posterius est vocis ἑκὼν repetitio emphatica. Ejusdem generis sequens θᾶσσον. — ἔντυνεν. Schol. v. 321: Ἐκέλευσεν. *Impulit ad iter.* Tum respondebit

pindaricum ἐντύω, de quo v. indd. Sed vide, ne præstet *instrúxit*, coll. Schneid. Lex. g. vv. ἐντύνω et ἐντύω. — Ζῆταν Κάλαΐν τε. Horum nomina docte explicat schol. v. 324: Ἴσως δὲ τὰ ὀνόματα πεποιημένα ἀπὸ τοῦ πατρός, οἷον Ζαήτην τὸν ἄγαν ἄοντα καὶ πνέοντα, καὶ Κάλαϊν οἷον καλῶς ἄοντα. Quod de Zete dicit, simplicius hoc iis, quæ habet Schwenck. Etym. myth. Andeutg. p. 196. In posteriore nomine Schwenckianam rationem ita sequor, ut alteram vocis compositæ radicem (ἄω) non excludam. Tum erit Κάλαϊς idem fere quod λαμπρὸς ἄνεμος etc. — ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις. *Horrentes terga alis.* Pedibus alas imponit Apoll. Rh. I, 219: Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς Σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι, Χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις Κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα Κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι. Falli vides, qui Apollonium in tergo Boreadarum alas ponere testantur. Capiti imponit Orph. Argon. 222. Herm.: Οἵ δὴ καὶ ταρσοῖσιν ὑπονατίοις πεπότηντο, Ζήτης καὶ Κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν. Apollodoro I, 9, 21. sunt simpliciter πτερωτοί. Postremo cum πεφρίκ. conf. Emped. 234: Χαῖται νώτοις ἐπιπεφρίκασι. — τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισίν γε πόθον ἔνδαιεν Ἥρα. Schol. v. 328: Ἐπέκαιε δὲ καὶ ἐνέβαλλεν ἐπιθυμίαν etc. De Junone Argonautis, maxime Jasoni, favente cfr. Böckh. Explicc. p. 275. Eandemque deam præ aliis Jason coluit, coll. Orph. Argon. 61—65. Et navem deæ istius jussu Minerva ædificavit Orph. ibid. 66 sq. — τὰν αἰῶνα. Idem genus Pyth. V, 7: Κλυτᾶς αἰῶνος. Schol. v. 328: Θηλυκῶς ὁ Πίνδαρος τὴν αἰῶνα

κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος ἐξήνεγκε. — *παρὰ ματρὶ μένειν.* V. ad Ol. I, 71. p. 31. — *πέσσοντ'.* V. ad Olymp. modo cit. p. 36. — *ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ φάρμακον κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς ἅλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.* Schol. v. 328: *Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἰδίας ἀρετῆς κάλλιστον φάρμακον τὴν μετὰ ταῦτα εὐδοξίαν σὺν τοῖς ἄλλοις ὁμήλιξιν εὑρέσθαι.* Unice vera hæc interpretatio. Non expressit quidem Noster illud *φάρμακον*: sed elucet e contextu. Est *gloria fortibus* (*vel post mortem*) *obtingens*. Quominus vero *ἀρετὰ* ipsa tibi *gloria* esse videatur, dictio loci impedit. Quid enim erit illud gloriæ heroum *φάρμακον*, nisi ipsa gloria? Rectius igitur dixisset *ἀρετάν*, non *ἀρετᾶς φάρμακον.*[26]) Deinde *φάρμακον ἀρ.* non esse posse *incitamentum virtutis*, bene vidit Böckhius. Neque enim morte ad virtutem impellimur, sed virtute ad mortem. Est igitur *φάρμακον ἀρετᾶς fomentum* virtutis heroum *lenimentumque*, multas ærumnas perpessæ, quæ alibi apud Pindarum (v. Heyn.) simili dictione utentem exprimuntur, h. l. tacentur.[27]) Argonautas enim *κίνδυ-*

---

26) Alii quidem interpretabuntur: *Illud invenire, quod faceret, ne gloria ipsorum intercideret*, i. e. *ἀθανασίαν.* Verum Argonautae gloriam suam morte non servare, sed vel condere vel augere volebant.

27) Operae pretium videtur, *φαρμάκου* similiumque vim breviter explicare. Est ea duplex, ut ipsorum medicamentorum. Cernitur enim vel in depellendis malis, vel in efficiendis bonis. Loquatur pro me Wyttenbachius ad Boissonadii Eunapium T. II. p. 35 sq. (ad *φάρμακον σαφηνείας*): „Ceterum *φάρμακόν τινος* utroque modo usurpatur, ut sit medicamentum, vel *efficiendo bono* destinatum, vel *averten-*

νος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἅλοις v. 125., deinde ἄεθλον expeditionem dicit ipse Pelias v. 293.; postremo Mercurii filii (cum aliis) venere ἐπ' ἄτρυτον πόνον v. 317 etc. Et vide, ne voce φάρμακον utens iis simul prælùdat, quæ postea de Medeæ veneficiis Jasonem tuentibus dicit. Gloria enim post mortem heroibus conferenda non aliter virtutem eorum ab interitu defendebat, quam Jasonem Medeæ φάρμακα. Ita sententiam habes in Nostro frequentem. V. ad Ol. IV. p. 167 sq. Cui interpretationi quæ Wagn. et Gurl. l. c. p. 20. opponunt, ea paucis se probatura puto. Eisdem vero φ. ἑ. ἀ. est *praesidium virtutis declarandae*. Quod præsidium quanam re constiterit, non satis aperuere viri docti. Et hac posita ratione male dixit P. *invenire* pro *eligere, suscipere*. Deinde φάρμακον *id est, quod rem efficit*, non, *quod rem declarat*. Postremo nec alter scholiastes viris doctis favet. Ita enim Græcus: Φάρμακον θανάτου τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὔκλειαν, ἀντὶ τοῦ παραμυθίαν τοῦ θανάτου ταύτην εὑρεῖν, τὴν ἀπὸ τοῦ διαπλεῦσαι ἀρετήν. Vides, Græco ἐπὶ θανάτῳ esse *contra mortem*, φάρμα-

---

do malo." Affert deinde varia duplicis usus exempla. In his, quae nos addimus, est φάρμακον *praesidium, adminiculum rei efficiendae*. Eurip. Hel. 1055: Σωτηρίας ἄκος. Platonis legg. II. ed. Bip. T. VIII. p. 100: Φάρμακον αἰδοῦς etc. Aristotelis Polit. 5, 8. Schn.: Τούτου ἄκος: *Hujus rei subsidium*. Dio Chrysost. or. VII (Reiske T. I. p. 271): Σωφροσύνης φάρμακον: *ars temperantiam gignens*. Ubi editor. Diog. Laert. I, 104: Φάρμακον μανίας: *unde vesania efficitur*. Schol. Ther. Nic. 343 (Schneider. p. 73): Φάρμακον ἀθανασίας: *subsidium immortalitatis*. Nonn. Dionys. XVI, 328: Φάρμακον εὗρεν ἔρωτος ἑὸν φυτόν: *amoris adminiculum*. Alia v. ap. Wagn. l. c. p. 28. Gurl. l. c. p. 20.

νον ἀρετᾶς i. q. *gloriam, solaminis vice fungentem*. I. e. *Gloriam, vel mortis solamen futuram*. In his bonum, quod de v. *φάρμ.* dicitur; reliqua non audienda. Omnino enim tenenda, quæ alii de *ἐπὶ* h. l. præceperunt, coll. Böckh. Explicc. p. 276. ibique cit. Werfer. Adi quoque Matth. Ausführl. gr. Gr. §. 485, *β.* p. 1165. ed. II.

V. 334–376.

Jalci recensu, acto navem heroes conscendunt, ancorisque solutis Jason libat. Jamque fausto fulmine ad spem erectos notus ad Ponti ostia defert, ubi Neptuno sacra faciunt templumque extruunt. Inde Cyaneas superant. *κατέβα.* Schol. v. 334: *Τὸ δὲ κατέβα ἀντὶ τοῦ κατῆλθε, καὶ πυκνῶς τούτῳ χρῆται τῷ καταβῆναι ἀντὶ τοῦ παραγενέσθαι.* Vide Nos p. 640 all. *Descendebant ad mare.* — *ναυτᾶν ἄωτος.* *Nautae eximii.* Eurip. Hel. 1593: *Ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα*: *Graeciae flos.* Liv. XXXVII, 12: *Flos juventutis.* — *λέξατο.* Schol. v. 334: *Κατέλεξε καὶ κατελόχισεν, ἢ ἠρίθμησεν.* — *μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς.* Schol. v. 337: *Ὁ μαντικώτατος Μόψος ὄρνισί τε καὶ κλήροις μαντευόμενος προθύμως ἐνεβίβασε τῷ σκάφει τοὺς Ἀργοναύτας, αἴσιον γενέσθαι δηλονότι φήσας τὸν ἀπόπλουν.* Idem ibidem: *Εἰώθασι δὲ διὰ κλήρων μαντεύεσθαι· οἷον, ἐὰν βάλλοντός μου τόδε ἀναβῇ, ἀποτελεσθήσεται τόδε· ἐὰν δὲ μή, οὐκ ἀποτελεσθήσεται.* Ibidem: *Κλήροις τὸ πρὶν ἐμαντεύοντο, καὶ ἦσαν ἐπὶ τῶν ἱερῶν τραπεζῶν ἀστράγαλοι, οὓς ῥίπτοντες ἐμαντεύοντο.* Ceterum vide, ne hendiadyce h. l. avium sint *κλᾶροι* (*avium κλήροις, auguriis*), coll. Eurip. Phön. 838: *Κλήρους τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερί, οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ᾽ ὀρνίθων μαθὼν Θάκοισιν*

ἐν ἱεροῖσιν, οὐ μαντεύομαι. Ad quem l. v. scholl. cum Valck., et Spanh. ad Call. Pall. 123. De θεοπροπ. v. Buttm. Lexil. I, 19 sq. — Μόψος. Schol. v. 337: Κατ' ἐνίους δὲ τρισὶν ἐχρήσαντο μάντεσιν οἱ Ἀργοναῦται, Μόψῳ τῷ Ἄμπυκος, Ἴδμονι τῷ Ἄβαντος, καὶ Ἀμφιαράῳ τῷ Οἰκλέως. — ἐπεὶ δ' ἐμβόλου κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν. Schol. v. 341: Ἰδίως τοῦτό φησιν ὁ Πίνδαρος· οὐ γὰρ ταῖς ἀγκύραις ἐκέχρηντο τότε, ἀλλὰ λίθοις, ὥς φησι καὶ Ἀπολλώνιος [Arg. I, 955., coll. Gesn. ad Orph. Arg. 494. pag. 106. Hermann.]. Ibidem: Ἐμβόλου· τοῦ ξύλου, εἰς ὃ ἀναδεσμοῦσι τὴν ἄγκυραν. De ancoræ suspensione cfr. v. 43. — χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν. Cum his, quæ P. h. l. narrat, cfr. Apoll. Rh. I, 402 sqq., inprimis v. 534 (de eadem re): Καὶ μέθυ λεῖβον ὕπερθ' ἁλός. Adde Orph. Arg. 305. Et Jason in Phasin delatus aureo poculo libavit Apoll. Rh. II, 1271. Dein argenteæ aureæque phialæ Atheniensium libantium navesque solventium Thuc. VI, 32. V. quoque Aristoph. Pac. 432., coll. Siebelisio ad Paus. T. I. p. 122. — ἐν πρύμνᾳ. Quæ terræ propior, cui præter sacra diis facienda valedicebant. Ibidemque gubernatoris et ducis sedes, de quo Böckh. Explicc. p. 276. Interprr. Theophr. char. XXII, 2. — πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεικέραυνον Ζῆνα. Schol. v. 344: Διατί δὲ πρῶτον ἐπισπένδων τῇ θαλάσσῃ, Διῒ καὶ οὐ Ποσειδῶνι ἔθυσεν ὁ Ἰάσων; καί φαμεν εἰκότως παρὰ τὸ Ἀράτειον (Phænom. init.)· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί, μεσταὶ δὲ θάλασσα Καὶ λιμένες. Et Jove teste fœdus Peliam inter et Jasonem pactum, ejusdemque dei signa exspectabant Argonautæ iter inchoantes. — κυμάτων ῥιπάς. Nem. III, 102: Θαλασσίαις

ἀνέμων ῥιπαῖσι. Fragm. inc. XLV (Heyne III, 104. Böckh. II, 2, 675): *Πόντου τε ῥιπαί.* Est proprie *ῥιπὴ* *vibratio*, coll. Blomf. gloss. Aesch. Prom. 126. — *ἀνέμων τ'.* Repeti hanc formam Pyth. IX, 85., alii viderunt. V. quoque Soph. Ant. 137. coll. 920: *Ῥιπαῖς ἀνέμων.* Apoll. Rh. III, 970: *Ῥιπῆς ἀνέμοιο:* Call. Del. 25: *Ῥιπῆς βορέαο.* Q. Smyrn. XI, 263: *Ἀνέμοιο ῥιπή.* Tryph. 515: *Ἀνέμων ῥιπῇ.* Simplices *ῥιπαὶ* venti esse videntur Hermanno Soph. Oed. C. 1250., coll. Jacobs. ad Anth. gr. Lips. IX, 435 sq. Jam venti vario apud veteres honore habiti. De Persis, Græcis etc. v. Spanh. ad Call. Del. 26. Blomf. nott. critt. ad Aesch. Prom. 88. Quorum virorum copiis meæ accedant. Orph. hymn. I, 38: *Ἀνέμους τε πρόπαντας* (*κικλήσκω*). Philodemus Anthol. Palat. VII, CCCXLIX, 3: *Καὶ κύματα, καὶ σὺ, Πόσειδον, Καὶ Θρήϊξ, ἀνέμων πρηΰτατε, Ζέφυρε.* Clemens Alex. Strom. VI. p. 630. Sylb.: *Δελφοὶ δέ, Ξέρξου ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσαντος, ἀνειπούσης τῆς Πυθίας· Ὦ Δελφοί, λίσσεσθ' ἀνέμους, καὶ λώϊον ἔσται· βωμὸν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀρωγοὺς αὐτοὺς ἔσχον.* Alia v. ibidem. Cic. Tusc. V, 4. — *πόντου κελεύθους.* *Mare pernavigandum.* Pyth. V, 118: *Ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον.* Apoll. Rh. II, 628: *Ἁλὸς κέλευθα.* IV, 589: *Κελεύθους ἁλός.* Orph. Arg. 69. Herm.: *Τρίβους θαλάσσης.* 86: *Θαλάσσης Παρθενίης ἀτραπούς.* 265. idem. Secundus Anthol. Pal. IX, XXXVI, 1: *Πελάγευς κέλευθον.* — *ἄματά τ' εὔφρονα.* Soli *dies* habent prædicatum, velut sequens *reditus*. Et acute monet Böckhius, non esse, quod ad antecedentia suppleas *εὔφρονα.* Potius (ut Böckhii verba repetam) ista cum Jove simpliciter invocantur; ex qua tamen prece sponte intelligitur, illa quoque Jasonem velle sibi propitia reddere, etsi *εὔφρο-*

νας grammatice non adjunctum sit. Similiter Wagnerus l. c. p. 28 sq.: „Omnino, qui adfectu aliquo concitati sunt, omnia, quæ animum vehementer adficiant, in votorum, precum, obtestationum partes trahere solent.“ Alii cum Erasmo Schmidio Gedikioque Jovem quidem, ventos, noctes, mare proprie invocari dicent, dies vero serenos reditumque dulcem invocando optari, coll. schol. v. 34: Ἐπαναστρέψασθαι ἠξίου. Postremo diversorum, quæ invocantur, conjunctione similis Euripides Jon. 869: Ἀλλ᾽ οὐ, τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος καὶ τὴν ἐπ᾽ ἐμοῖς σκοπέλοισι θεὰν λίμνης τ᾽ ἐνύδρου Τριτωνιάδος πότνιαν ἀκτάν, οὐκέτι κρύψω λέχος. Ejusdemque Medea 146. Elmsl.: Ἄϊες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς, ἰαχάν. — νόστοιο μοῖραν. I. e. νόστον. V. p. 610 sq. — ἀμπνοὰν ἔστασαν. Schol. v. 354: Ἀναπνεύσαντες δὲ οἱ ἥρωες ἔστησαν: *Recreati stabant*, i. e. *recreabantur*. Böckhius pro ἀναπνεύσαντες schol. malit ἀναπνοάν. Ibid. schol.: Ἀμπνοὰν δὲ ἔστησαν, περιφραστικῶς Ἀνέπνευσαν. V. interprt. Addo βοὴν στῆσαι Eurip. Heracl. 129. 657. V. quoque Eurip. ind. Barnes. v. ἱστάναι. — θεοῦ σάμασι πιθόμενοι. *Jovis*, quem ideo præcipue invocarant. — τερασκόπος. *Mopsus*. — ἐνίπτων ἐλπίδας. Schol. v. 356: Ὑπεμφαίνων. Sed vide, ne cum Böckhio eligendum præstet *incutiens spem*, ut ἐνίπτω cognatum sit cum ἐνιάπτω. — σὺν νότου δ᾽ αὔραις ... πεμπόμενοι. Nem. VII, 42: Πόρευσαν (*Graecos*) εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαὶ πρὸς Ἴλου πόλιν. Nonn. Dionys. III, 42: Θρηϊκίην πόμπευον ἐς ἠόνα μάντιες αὖραι. — De loco, ubi Neptuno sacrum conditum, v. Böckh. Explicc. p. 276. Buttm. Lexil. II, 32 sqq. Duodecim diis altare

tare ab Argonautis pontum euxinum introituris conditum refert Apoll. Rh. II, 532., ad quem l. v. Buttm. cit. Aram in insula Lemno secundum alios Jason Colchos petens condidit, de quo cf. Meurs. in Lyc. 912. — *Ἀξείνου στόμα.* Vel proprie *ponti euxini ostia*, vel *bosporum thracicum*, coll. Blomf. glossar. Aesch. Pers. 882. — De *ἔσσαντ'*, quod sollemne in templis etc. ponendis, v. ad Pyth. V, 55. — *καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.* Hæc non, ut scholiastæ (v. 361) multique interprr. cum *φοίνισσα* etc. ita jungo, ut Argonautis præsto fuerit et boum grex et ara. Immo campum Neptuno consecrasse eidemque aram posuisse puto, non obstante *νεόκτιστον.* Ara enim, quam ponebant, eo ipso evadebat *νεόκτιστος* (*nova*), de qua prolepseos forma v. egregie disputantem Hellerum ad Soph. Oed. C. 1194. p. 522—526. Hoc vero lyricâ amplificatione bubus opponit, qui non ut *τέμενος* et ara parandi erant. Jam verba *φοίνισσα . . . ὑπᾶρχεν* vel cum Heynio parentheseos signis include, vel kolis. Et puncta post *τέμενος* et *ὑπᾶρχεν* habet Romana. — *ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι.* Schol. v. 368: *Εἰς δὲ τὸν ὑψηλότατον κίνδυνον προθυμίαν ἔχοντες καὶ σπουδήν.* Rectius *petentes, se immittentes*, coll. Eurip. Bacch. 127: *Ἱέμενος εἰς ὄρεα Φρύγια: petens montes Phrygios.* Incertus poeta argumenti tertii Soph. Oed. C. (p. 7. ed. Hell. et Död.): *Εἰς τὸν Κολωνὸν ἵεσο: Colonum pete.* Confer Latinorum *mitto, immitto, permitto.* — *συνδρόμων . . . πετρᾶν.* Easdem Eurip. Iphig. T. 123. dicit *πόντου δισσὰς συγχωρούσας πέτρας Εὐξείνου.* 241: *Γῆν κυανέαν Συμπληγάδα.* De hac regione vide inprimis Choiseulii Gouffierii recherches sur l'origi-

ne du bosphore de Thrace (Memoir. de l'institut roy. T. II. p. 484 sq. a. 1815.), referente Krusio: Ueber Herodots Ausmessung etc. Append. p. 3 — 17. Adde schol. v. 370. Alia v. apud Ritterum Vorhalle etc. p. 440.— *ἀνέμων στίχες.* Schol. v. 373: *Ὁρμαί* (*impetus*), *ἴσως δὲ ἀπὸ τοῦ στίζειν τὴν θάλασσαν· στιγμῇ γὰρ ἔοικε τὸ φρικάζον. καὶ Ὅμηρος* (Il. XIV, 16.)· *Ὡς δ' ὅτε πορφύρει πέλαγος μέγα.* Schneiderus L. g. v. *στίξ*: Zug, Gang der Winde. Quocum conferre licet *nubium tractus* Tac. Ann. II, 23. Sed adversatur pluralis, et *στίξ* est *series, ordo*. Inprimis pluralis vox militaris, coll. Eurip. ind. Barnes. v. *στίξ*. Blomf. glossar. Aesch. VII Th. 919. Hinc rectius *ventorum series, agmina, ordines*, coll. Pyth. VI, 10: *Χειμέριος ὄμβρος.., ἐριβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος.* — *ἀλλ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος αὐταῖς ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν.* Schol. v. 373: *Οἰκείως δὲ τελευτὴν ἐπήγαγεν ὡς πρὸς τὸ ζωάς· καὶ γὰρ εἵμαρτο, διαπλευσάσης νεὼς ῥιζωθῆναι τὰς πέτρας τῷ πελάγει.* De iisdem Apoll. Rh. II, 604: *Πέτραι δ' εἰς ἕνα χῶρον ἐπισχεδὸν ἀλλήλῃσιν Ἐμμενὲς ἐῤῥίζωθεν, ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν Ἐκ μακάρων, εὖτ' ἄν τις ἰδὼν διὰ νηῒ περάσσῃ.* Orph. Arg. 711. Herm.: *Ἀλλ' ὅτε δὴ πορθμοῖο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας Κυανίας ἤμειψε λάλος τρόπις, αὐτίκ' ἄρ' αἵ γε Βυσσόθεν ἐῤῥιζοῦντο, καὶ ἔμπεδον αἰὲν ἔμιμνον. Οὕτω γὰρ Μοῖραί οἱ ἐπεκλώσαντο βαρεῖαι.*

V. 376—438.

In Phasin delati Argonautae Colchos adoriuntur; tum Venere intercedente Jason Medeam sibi conciliat, cujus artibus boves ignivomos subigit, quo facto eidem Aeetes, ut vellus aureum auferat, permittit. *κελαινώπεσσι Κόλχοισιν.* Horum nigrum colorem primus aucto-

rum, qui supersunt, narrat Pindarus, deinde recentior Herodotus II, 104., addens eorundem originem aegyptiacam, alii. De qua jure dubitans Ritterus (Die Vorhalle europäischer Völkergeschichten etc. p. 35 sqq. p. 48 sqq.) Indiam eorum patriam docte auguratur. Ejus tamen rei notitia nec veteres latuit, coll. Tzetza Lyc. 174: *Οἱ δὲ Κόλχοι καὶ Ἰνδικοὶ Σκύθαι εἰσίν.* Origini eorundem libycae adversatur quoque, quod Tzetz. ibid. 887. *Scythas Asianos* vocat. Et Colchida schol. v. 376. (coll. ad v. 301.) Scythiam dicit. Valer. Flacc. V, 326: regiam Aeetae *scythicam*. Indosque Nonnus nigros dicit Dion. XVII, 390. XXVIII, 12. XXIX, 5. 17. XXX, 6. XXXI, 173. 275. XXXIV, 357. XXXVI, 424. XXXVII, 48. XXXVIII, 83. XXXIX, 236. XL, 270. Idem bellum Bacchi indicum dicit *Καυκασίην δῆριν Ἀμαζονίου ποταμοῖο.* — *βίαν μίξαν.* Scholl. v. 376. 379: *Παρεγένοντο, συνῆλθον, ἐμίγησαν αὐτοῖς.* Obest *Αἰήτα παρ᾽ αὐτῷ*, quod tum vacuum fore, vidit Böckh., coll. Gurl. l. c. p. 25. Rectius erit *adorti sunt*, coll. Latinorum illo *vim alicui adhibere, afferre, inferre*. Conferatur Lycophro 518: *Ἀλκὴν ἄμικτοι*: *quibus vis inferri nequit*, i. e. *bello intractabiles*. 1421: *Στρατῷ δ᾽ ἀμίκτῳ*: eodem sensu. Adde homericum *μένος φέρειν* etc. (Damm. Lex. p. 1613 sq.), quod imitati seriores. Apoll. Rh. II, 69: *Ἐπ᾽ ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες.* Q. Smyrn. II, 516: *Θυμὸν καὶ μέγα κάρτος ἐπ᾽ ἀλλήλοισι φέροντες.* Postremo Heynius: „Fuere quoque inter Argonauticarum rerum scriptores, qui cum Colchis pugnatum esse dicerent.“ Certe non Apollonius, Apollodorus, Orphica, coll. Böckh. Explicc. p. 277. Tacet quoque Valerius Flaccus. Nec video, quare hoc non soli Pindaro debeatur, ut (monente schol.

v. 281) Phrixi anima in patriam relata. Bene ve genioque ævi heroici convenienter Argonautas primo a mis decertasse fingit. Quod cum vel improspere cessi set, vel aliam omnino viam eligere placuisset, ventum i res venereas. Et nota: Jason Aeetæ filiam in hoc poe amore suo irretit, quum apud reliquos, quos novimu scriptores amoris initium Medea fecerit. Laudandus ite rum Noster: ab Jasone debebat prosper expeditioni eventus pendere, non a muliere. Ille igitur venefic artes sui quasi juris fecit. Quæ Böckhius de pugna no *commissa*, sed *constituta* habet, ea, vix video, quomodo cum verbis poetæ luculentis minimeque ambiguis conci- liari possint. Tacet Noster dimicationis eventum, et amo- rem illico subjungit; euphemistice, dices: nimirum si ri quæ volebant, auferre potuissent, abstulissent; substituun- tur artes, quamquam vel sic ducis robur ac fortitudo ex- xit. — *πότνια .. βελέων.* Schol. v. 380: Ἡ δέσποι- να δὲ τῶν ὀξυτάτων βελῶν. *Venus.* Affert Heyn Il. XXI, 470. Adde Schneid. Lex. g. v. πότνιος, impr- mis Lexx. latt. v. *potens.* Et vide, ne radices voc πότνιος et *potens* conspirent. Cum his Veneris arm cf. quoque Eurip. Med. 618. Elmsl.: Μήποτ', ὦ δέσποι ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφείης, ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτ οἰστόν. — *ποικίλαν ἴϋγγα.* Aristoteles H. A. II, 12 T. I. p. 859. C. ed. Pac. (coll. schol. nostro v. 380): ..Ἔτ ἡ καλουμένη ἴϋγξ. αὕτη δ' ἐστὶ μικρῷ μὲν μείζων σπ ζης, τὸ δὲ εἶδος ποικίλον· ἰδίᾳ δ' ἔχει τά τε π τοὺς δακτύλους, καὶ τὴν γλῶτταν, ὁμοίως τοῖς ὄφε ἔχει γὰρ ἐπὶ μῆκος ἔκτασιν, καὶ ἐπὶ τέτταρας δακτύλ καὶ πάλιν συστέλλεται εἰς ἑαυτήν. ἔτι δὲ περιστρέ τὸν τράχηλον εἰς τοὐπίσω, τοῦ λοιποῦ σώματος ἠ

μοῦντος, καθάπερ αἱ ὄφεις. ὄνυχας δ' ἔχει μεγάλους μέν, ὁμοίους μέντοι πεφυκότας τοῖς τῶν κολοιῶν. τῇ δὲ φωνῇ τρίζει. De eadem ave v. Eund. ibid. libro IV. p. 1206. ejusd. edit. Rem illustrarunt scholl. v. 380., Wagnerus, Heynius, Böckhius ad h. l., Potterus Müllerusque ad Lycophr. 310. p. 56. 1446., Jacobs. ad Anthol. Palat. T. III. p. XXXV sqq. ibique cit. Huschk., interprr. Aristæn. epist. II, 19. p. 714. Boiss., Hammerus in libro: Copie figurée d'un rouleau de Papyrus trouvé en Egipte etc. p. 3. — τετρακνάμον' . . ἐν ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλῳ. Schol. v. 380: Ἐν τῷ τετρακνήμονι κύκλῳ. V. nos ad Pyth. II, 73. p. 547. Qui τετράκναμον codicum tuentur, non debebant Pyth. II, 73. afferre. Ibi enim δεσμὸς non sunt vincula, quatuor rotæ radiis inhærentia (ita vinculorum notio bis exprimetur, coll. v. 75. γυιοπέδαις), sed rota ipsa vinculi nomine veniens. — μαινάδ' ὄρνιν. *Vesanam avem*, designandi amoris causa. Pyth. II, 49. sunt φρένες μαινόμεναι amantis, cujus vesania et stultitia notatur. — λιτάς τ' ἐπαοιδάς. Schol. v. 385: Λιτανευτικάς. V. quoque Heyn. ad Ol. VI, 132. Priorem amore captam Medeam alii cecinerunt, coll. iis, quæ supra notavimus. Sufficiat Orph. Argon. 869 — 889. — ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ. Eurip. Med. 470. Elmsl. (Medea de se): Αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς κ. τ. λ. Orph. Arg. 883. de eadem re: Οὔτιν' ὀπιζομένη (Medea), πατρὸς χόλον οὐκ ἀλέγουσα. Deinde retinendum Μηδείας. V. Damm. Lex. v. ἀφέλω p. 615. Indic. Eurip. Barnes. v. ἀφαιρεῖν. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 561. not. — δονέοι μάστιγι Πειθοῦς. I. e. *persuaderet*, sc. (schol. v. 388) παρασκευάσαι, συναπᾶραι

τοῖς Ἀργοναύταις, velut Colchicis virginibus *πόθον Ἑλλάδος* tribuit Apoll. Rh. III, 262. Simplicius tamen: .. *ut faveret Graecis, inprimis Jasoni*. Est enim *Πειθὼ* Veneris filia, coll. Sapph. Fragm. CV. Volg. Pyth. IX, 68. — Habent dii vario sensu flagellum, coll. Heyn. ad h. l. Pott. ad Lyc. 436: „Et solet *μάστιξ* pro quovis cruciatus genere sumi, unde nonnunquam pro ultione divina sumitur.“ V. quoque Müllerum ad eundem Lycophronis locum et Blomf. glossar. Aesch. VII Theb. 604. Addo Paulum Silentiarium Anthol. Pal. V, ccxiv, 7: *Μὴ δέ με μάστιγι, πότνα* (virgo), *καταυμύξῃ καὶ σέο καὶ μακάρων*. Nonn. Dionys. XLV, 6 (coll. XXXIV, 136): *Κρονίης μάστιγος ἱμασσομένη φρένα κέντρῳ*. XLVI, 100: *Δαιμονίῃ μάστιγι*. Schol. Porphyr. in Horat. sat. I, 8, 48: *Caliendri meminit et Varro in eo libro, qui inscribitur Virgula divina, dicens: Ego nunc postulo Agamemnona meum etc.* Est h. l. *μάστιξ deae vis irresistibilis*, ut alibi deorum in mortales imperium jugo et stimulo significatur, de quibus v. nos p. 581. Sic jugum Veneri tribuit Oppianus Halieut. IV, 156 — 159. Deinde nostri loci dea aliis quoque armis instruitur. Pyth. IX, 68: *Κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων*. Ad quem locum nostrumque consulatur quoque Volgerus ad Sapph. Fragm. CV. Nonn. Dionys. XXV, 150: *Ὁππότε Πειθὼ Χάλκεον ἔγχος ἔπαλλε*. Coluthus 28: *Ἦλυθε Πειθώ, Τοξευτῆρος Ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην, Καὶ βριαρὴν τρυφάλειαν ἀπὸ κροτάφοιο μεθεῖσα, Ἐς γάμον ὡμάρτησε*. De flagellis deorum ægyptiorum v. Creuz. Mythol. Ed. II. T. III. p. 236. T. IV. p. 166. Postremo Schivam Indorum orientalium dæmonem similiter instructum esse, nota

res. V. Voyage aux Indes orientales par le P. Paul de St. Barthélemy. T. II. pag. 399. tab. XI, 2. [28]) — πεῖρατ᾽ ἀέθλων. *Quomodo instituenda et conficienda essent certamina.* Cf. Böckh. et nos ad Ol. XIII, 80. 105. p. 458. 59. not. p. 464. Similes *proeliorum viae* Tac. Ann. II, 5. Ubi tamen Oberlinus. — πατρωΐων. *Patris Aeetae.* Ol. VI, 106: Πατρίας ὄαρας, *Patris Apollinis.* Vides, in Nostro (coll. quoque indice) non differre πάτριος et πατρῷος; quod aliis quidam poetis vindicant (Herm. ad Eurip. Bacch. 1365. coll. VV. DD. ad Eurip. Alc. 256), tragicis non item Elmsleius ad Eurip. Bacch. l. c. Idem ibidem addit: „Quid differant hæc in prosa oratione, recte explicant grammatici." V. quoque Lycurgi orat. in Leocrat. ed. Osann. p. 41. 42., cujus libri censorem Heidelbergensem (1822. pag. 815) hæc addere memini: „Græv. ad Lucian. soloec. Tom. IX. Bipont. pag. 460. Ast. ad Plat. rempubl. pag. 485. Wyttenb. ad Plut. moral. I. p. 876. De v. *patern.* et *dii patrii* v. Gronov. diatr. in Stat. c. 44. p. 449. ed. Hand." — σὺν δ᾽ ἐλαίῳ φαρμακώσαισ᾽ ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε χρίεσθαι. In his δῶκε regit tum accusativum ἀντίτομα στ. ὀδ., tum infinitivum χρίεσθαι. Ita primo erit proprie *dedit*, deinde *instituit*, ut etc., de quo ultimo infinitivo cf. v. 204. nec non Ol. VI, 54. Ubi nos pag. 196. Pyth. V, 160. Nem. X, 49. Jam σὺν δ᾽ ἐλαίῳ (i. e. ἐλαίῳ) est verbi χρίεσθαι, et φαρμακώσαισ᾽ idem, quod φαρμ. αὐτό. Postremo ἀντίτομα est pro singulari ἀντίτομον, coll. Pyth. II, 26 (ὕμνον, ἄποιν᾽ ἀρετᾶς); namque χρίεσθαι illo ἐλαίῳ (i. e.

28) Hinc varii generis affectibus animus humanus *flagellari* dicitur. Nonn. Dionys. IV, 181: Ἱμασσομένη νόον οἴστρῳ. XI, 484: Ἱμάσσετο θυμὸν ἀνίῃ. all.

ὅ ἐφαρμάκωσε) erat alexipharmacon remediumque dolorum gravium. Male Heynius cum schol. v. 393 (φάρμακα ἐλαίῳ μίξασα ἔδωκεν Ἰάσονι) ita interpungit et ordinat: „Ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε, χρίεσθαι (ut iis se inungeret), σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσασα, postquam oleo ea miscuerat." Immo nulla alia re inunxit se Jason, quam oleo, sc. quam ἐφαρμάκωσε Medea. Idemque oleum ab igne (v. 414. 15) Jasonem defendit, quae ars antiquitus Indorum (sic ferunt quidam), unde Colchi. Jam de Medea Jasonem juvante videatur quoque Eurip. Med. 463: Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι Ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος, Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην Ζεύγλαισι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην. Δράκοντα δ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν, Κτείνασ' ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον. Ubi male post δέρας comma figit Elmsleius. Est enim δέρας verborum ἀμφέπων et ἔσωζε. Dio Chrysost. Or. XVI. T. I. p. 461. Reiske: Τὸν Ἰάσονά φασι δυνάμει τινὶ χρησάμενον (ubi χρισάμενον non displicet Reiskio), λαβόντα παρὰ τῆς Μηδείας· ἔπειτα, οἶμαι, μήτε παρὰ τοῦ δράκοντος μηδὲν παθεῖν, μήτε ὑπὸ τῶν ταύρων τῶν τὸ πῦρ ἀναπνεόντων. — ἀντίτομα. Schol. v. 393: Ἀντίτομα δὲ εἶπε τὰ ἀλεξιφάρμακα κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων· ἁπλούστερον γὰρ τῇ ἰατρικῇ χρώμενοι τὰ πολλὰ τῶν παθημάτων ῥίζαις ἀπεθεράπευον, ἃς τέμνοντες ἐπετίθεσαν, ὡς Πάτροκλος· Ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας (Il. XI, 846). De rhizotomis videndus omnino Sprengelius Gesch. d. Botanik. ed. 1817. T. I. p. 48 — 52. Idem Pragmatische Gesch. der Arznei-Kunde. Edit. III. T. I. pag. 351. 555. Postremo ἀντίτομα illustrat

Stanl. ad Aesch. Agam. 17., Blomf. gloss. ibid., Monk. et Wüstem. ad Eur. Alc. 981. — *στερεᾶν ὀδυνᾶν*: *Firmorum, gravium dolorum*. Eurip. Med. 999. Elmsl.: *Στεῤῥὰς ἀλγηδόνας*. Gregorius Naz. Christo patiente (Opp. ed. Paris. 1630. T. II. p. 261): *Στεῤῥὰς φυγοῦσαι τῶν τόκων ἀλγηδόνας*. Idem ibidem: *Στεῤῥάς τ' ἔφυγον ἐν τόκοις ἀλγηδόνας*. — *κατάινησάν τε κοινὸν γάμον* (Pyth. IX, 22) *γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι*. Heynius: „Pacti sunt nuptias *in futurum tempus, in reditu*. Cf. 452." Narrant hoc reliqui scriptores Argonauticorum, qui multa alia habent quam Noster, ut Colchos Graecorum abeuntium navem persequentes, unde nuptias illas suspendunt etc. De quo nihil apud Pindarum. Neque huc facit v. 452. de Argonautarum et Lemniarum coitu. Narratum hoc ob Battidas ab Euphemo descendentes. Postremo Pyth. III, 25. non eumdem sensum fundit. Nuptias igitur vel jam tum, vel postea Jason et Medea celebrarunt. Illud mihi magis probabile. De *αἰνεῖν* et *καταινεῖν* v. Blomf. Glossar. in Aesch. Agam. 97. in Choeph. 694. — *ἀδαμάντινον ἄροτρον*. Schol. v. 398: *Οἱ μὲν ὡς ἐκ τῆς τοῦ ἀδάμαντος φύσεως τὸ ἰσχυρὸν ἤκουσαν, οἱ δὲ ὅτι ἀληθῶς ἐξ ἀδάμαντος ἦν· εἶχε γὰρ ὁ Αἰήτης χαλκόποδας ταύρους*. Posterius eligendum, coll. v. 126. p. 651 sq. Apollon. Rh. III, 1284: *Παπτήνας δ' ἀνὰ νειόν, ἴδε ζυγὰ χάλκεα ταύρων, Αὐτόγυόν τε ἐπὶ τοῖς στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον*. — De bubus Aeetae ignivomis vide schol. v. 398. Adde Lucill. Anthol. Palat. XI, ccxxxix, 2: *Ἀγέλη ταύρων, ὡς ὁ λόγος, πυρίπνους*. Orph. Arg. 873: *Βόας πῦρ πνείοντας*. — *ξανθᾶν γενύων*. Sc. quod ipsi *ξανθοὶ ἦσαν*, coll. v. 264. — *καιομένοιο πυρός*. Cf. Ol. I, 2. p. 6. —

χαλκέαις ὁπλαῖς. V. schol. et Apoll. Rh. cit. Agathias Anthol. Pal. IV, III, 59: *Ταυρείοιο ποδὸς δουπήτορι χαλκῷ* (bubus Aeetae). Nonn. Dionys. XXIX, 202: *Οἷα καὶ Αἰήτῃ βριαρῷ σημάντορι Κόλχων Χαλκοπόδων μόρφωσε συνωρίδα δίζυγα ταύρων, Τεύχων θερμὰ λέπαδνα καὶ ἔμπυρον ἱστοβοῆα.* — ἀράσσεσκον χθόν'. Schol. v. 398: *Ἐπέξεον καὶ ἐπεχάραττον τὴν γῆν.* — ἀμειβόμενοι. Schol. v. 398: *Τοὺς πόδας ἐναλλάσσοντες κατὰ τὴν πορείαν.* Rectius: *Alternantes.* Einer um den andern. — τοὺς ἀγαγὼν etc. Bene h. l. apodosin Heynius statuit. — ζεύγλᾳ πέλασσεν. *Jugo admovit,* i. e. *subjugavit,* vinxit. Aesch. Prom. 160. Blomf.: *Δεσμοῖς πελάσαις.* Apoll. Rhod. III, 1307. proprie de bubus illis aratro admotis: *Ὄφρ' ἐπέλασσε Ζεύγλῃ χαλκείῃ.* — ὀρθὰς δ' αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυν'. Schol. v. 404: *Ἐντείνας δὲ ἤλαυνε, καὶ ἐπ' εὐθείας ἔτεμνε τὰς αὔλακας.* An positum ἐνταν. pro ἐνταν. αὐτούς, *intendens boves (cum aratro),* coll. nostro anziehen lassen? Tum erit ἠλ. cum schol. ἔτεμνε, ut dicitur ὄρχον ἐλαύνειν, *fossam agere,* all. Male aliis est ὀρθ. αὔλ. pro κατ' ὀρθ. αὔλ. Jam ὀρθαὶ sunt αὔλακες ob celeritatem roburque bestiarum, aratrum quasi rapientium. — ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον γᾶς. Schol. v. 404: *Ὀργυιᾶς μέτρον ἔσχισε τὴν γῆν εἰς βάθος κάτω τοῦ ἀρότρου. Sulcos fecit ὀργυιᾶς altitudine.* Quo roboris boum aurigaeque documento deterrere volebat Jasonem. Heynius de *arationis mensura* cogitans vim loci admodum infringit. Et quid ad rem faciebat arandi mensura? Debebat saltem Aeetes magnum spatium momento temporis arando percurrere, ut Jasonem seu doceret seu deterreret. — ὅστις.

Heynius: „Rex, *quisquis tandem ille est*, qui navi regendæ præest." Contemtim hoc dicit, quasi ignorans Argonautarum ducem. Et est' quidem apud Nostrum (v. ind. Böckh.) aliosque (Matth. Ausf. gr. Gr. p. 669) ὅστις nude positum *quisquis*, s. *quicunque*, quam vim tum quoque habere nonnunquam reor, quum habet nomen suum expressum, cujus tamen usus exempla nondum vidi. Brunckio ad Eurip. Bacch. 115 (monente Matth. l. c.) hoc pronomen nonnunquam nomen expressum spectare, et pro ὅς positum videtur. — *ἄφθιτον*. *Divinum, egregium*. V. tamen schol. v. 407. et Heynium ad Isthm. VIII, 89. — *κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ*. Cf. præter schol. v. 407. Böckhii Explicc. p. 277. Totum vellus aureum ex Pindari sententia v. 120., coll. Eurip. Med. 463 sqq. supra cit. pag. 700. — *ἀπὸ κρόκεον ῥίψαις Ἰάσων εἷμα*. *Abjecit* (ut expeditior fieret) *croceam vestem Jason*. Schol. v. 412: Ἢ τὸ κροκοβαφὲς ἢ τὸ ὑφαντὸν παρὰ τὴν κρόκην. Ibidem: Τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον. Non trama spectatur velut Ol. VI, 66. p. 197 sq., sed color, quemadmodum Nem. I, 58: Κροκωτὸν σπάργανον Alcmenes. Ubi scholiastæ iterum male fluctuantur. Cf. de nostro et Nem. loco Spanhemium ad Callim. Ap. 83. p. 135. Ern. Et κροκόβαπτον Darii calceamentum Aesch. Pers. 665. Blomf. — *θεῷ πίσυνος*. Schol. v. 412: Πεποιθὼς τῇ Ἀφροδίτῃ. Ibidem: Τῷ Ἔρωτί φησιν ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ ἢ τῷ Διΐ. Quidni simpliciter *deo?* — *εἴχετ' ἔργου*. *Aggressus est opus*. Liban. Or. XI. T. I. p. 324. Reiske: Ἔργου εἴχετο. Genitivum hujus verbi illustrat Blomf. Glossar. in Aesch. VII Theb. 95. — *αἰόλει*. Schol. v. 412: Ἐτάρασσε. V. quoque Heynii nott. exegett. Böckhius, ad-

stipulante Buttmanno (Lexil. II, 80. 81), legit ἐόλει, eodem fere sensu. De ultima forma v. omnino Buttmanni monita Lexil. II, 78 — 82., coll. Matth. Ausf. gr. Gr. Edit. II. T. I. p. 455. not. — *παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.* Schol. v. 412: *Ταῖς μαγείαις, ἃς ἐπετείλατο τῷ πυρί, ἢ ὅτι ἐνετείλατο αὐτῷ, τούτοις τοῖς φαρμάκοις ἀλειψάμενον οὕτως ἔρχεσθαι.* Posterius eligendum ob vv. 393 sqq. Sunt igitur ἐφετμαὶ cum Heynio *praescripta a Medea medicamina.* Alia ibidem Græci habent minime probabilia. Poterat talibus artibus is supersedere, qui olei inunctione firmatus erat. V. quoque Gurlittium l. c. p. 28. — *ἀνάγκας ἔντεσιν.* *Necessitatis instrumentis*, i. e. *loris.* Schol. v. 416 (*βοέοις* legens): *Τοῖς ἐκ βοείων δερμάτων λώροις.* Ibidem: *Τοῖς βοείοις λώροις.* Ibidem: *Ὀρθῶς δὲ ἀνάγκας· οὐ γὰρ ἑκουσίως ταῦτα τὰ ζῶα ἀροῖ καὶ πονεῖ, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐξ ἡμῶν ἀνάγκης ἐπιτιθεμένης αὐτοῖς.* Habetque h. l. necessitudo vincula, ut alibi. Aesch. Agam. 211: *Ἀνάγκας λέπαδνον.* Ubi Blomf. glossar. Eurip. Bacch. 518. Matth.: *Ἐν ἀμίλλαισιν ἀνάγκας.* Iphig. A. 433: *Ἀνάγκης ζεύγματ'.* Heracl. 881: *Ἔζευξ' ἀνάγκη.* Porphyrius in Epist. ad Anebon. Aegypt. p. 8, 7 ed. Gale (Blomf. nott. critt. ad Aesch. Prom. 161): *Δεσμοῖς ἀλύτοις ἀνάγκης.* Sed Nonn. Dionys. XXXVII, 304. habet *ἀχάλινον ἀνάγκην*: *effrenem necessitatem.* Postremo ἀν. vix minore jure personam h. l. induet, quam supra v. 390. *Πειθώ.* Habuitque *Ἀνάγκη* cum *Βίᾳ* in arce Corinthi ἱερὸν Paus. II, 4, 7. Eandemque, ut architectum, clavis trabalibus, cuneis aënis, unco, liquido plumbo utentem describit Horat. Od. I, 35, 17., cum ejusdem vincula carnificem significent, qui captivos com-

pedibus constrictos tenet. — ἐριπλευρῳ φυᾷ. *Ingenti corpori.* V. nos ad Pyth. VIII, 62. — κέντρον αἰανές. Schol. v. 420: Ὀδυνηρὸν παρὰ τὸν αἰαγμόν. Adde alium ibidem scholiasten, interprr. Pyth. I, 161., Schneid. L. g. v. αἰανὴς et αἰνός, Buttm. Lexil. I, 235., Blomf. nott. in Aesch. Pers. 935. — ἴυξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει, δύνασιν (Jasonis, coll. schol. v. 522) Αἰήτας ἀγασθείς. Schol. v. 422: Καίπερ τοιούτῳ ἄχει, φησί, πληγεὶς ἀφώνῳ, καθ' ὃ οὐκ ἄν τις φωνὴν ἀφείη, ἀλλ' ἐκσταίη, ὅμως ἀνεβόησε θαυμάσας. Rectius erit ἄχος ἀφώνητον *dolor voce non significatus*, i. e. *Tectus, pressus, dissimulatus.* De constructione v. Heynius et Blomf. Glossar. in Aesch. Pers. 300. Adde nos ad p. 673. Ad rem facit Apollon. Rh. III, 1314: Θαύμασε δ' Αἰήτης σθένος ἀνέρος (Jasonis boves subjugantis). Cf. quoque Pyth. IX, 51 (Apollo ad Chironem de Cyrene λεοντοφόνῳ): Θυμὸν γυναικὸς καὶ μεγάλαν δύνασιν θαύμασον. — στεφάνοισί τέ μιν ποίας ἔρεπτον. Schol. v. 426: Ἰστέον, ὅτι τοπαλαιὸν ἐφυλλοβόλουν τοὺς νικηφόρους τοῖς τῆς γῆς χλωροῖς. Monente Gurlittio l. c. p. 29., singularem de hac re libellum conscripsit Nicolai: De Phyllobolia, s. florum et ramorum sparsione ap. vett., Franc. Moen. 1698. 12. Adde Nos ad Pyth. IX, 218 sqq. Jam de ἔρεπτον idem schol.: Νῦν δὲ (ἔρεπτον) ἀντὶ τοῦ ἔρεφον ἔλαβε, τουτέστιν ἐστέγουν, ἐστεφάνουν. Cf. quoque Herm. ap. Heyn. T. III. p. 335. et Böckh. Explicc. p. 278. — μειλιχίοις τε λόγοις ἀγαπάζοντ'. *Mollibusque verbis amicaliter eum tractarunt, honorarunt.* Idem ἀγαπᾷν, coll. Schneid. L. g. v. et Markl. ad Eurip. Suppl. 764. Addatur Meineke ad Menandr. p. 157. — αὐτί-

κα δ' Ἀελίου θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρὸν ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραί. Diceres hunc dicendi ordinem attractionem, ni obesset expressum pronomen. V. tamen nos ad v. 10. p. 623. 24. Attractionem vere habes Ol. XI, in. Jam de Φρ. μ. ita schol.: Ἡ περὶ τὸ ἐκδέρειν τοῦ Φρίξου ἐνέργεια. Quidni idem nobis videbitur quod Φρίξος μαχαιροφόρος, *bellicosus, fortis?* Cf. Nem. X, 23: Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος: *bellicosum Amphitryonem*. Isthm. V, 42: *Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύκεός τ': Fortes Tyndaridae*. V. quoque Ol. VII, 35. Deinde cui Phrixus dedicarit vellus, de eo schol. v. 428: *Φυξίῳ γὰρ Διῒ τὸ δέρος ἀνιέρωσεν. ἔνιοι δέ φασιν, ὑπὸ τοῦ Φρίξου ἀνατεθῆναι τῷ Ἄρει.* — *πράξασθαι.* Aor. pro futuro, velut Pyth. III, 196. Ubi v. notata p. 617. — *λόχμᾳ. In dumeto*. Cf. schol. v. 434. et Ol. VI, 69. X [XI], 36. Ibidem schol.: *Λείπει δὲ ἡ ὑπό.* Reliqui ex arbore vellus istud suspendunt. Apoll. Rh. II, 1268: *Κῶας . ., Πεπτάμενον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν.* Idem v. 405. habuerat *φηγὸν* in eadem re. Orph. Arg. 765. Herm.: *Ἄλσεα, τοῖς ἔνι κῶας Χρυσείον ἠώρητο χαλαζαίῃ ἐπὶ φηγῷ.* Eandem arborem habes 893. 928. 994. — *δράκοντος.* Idem veteribus *δράκων* quod *ὄφις.* Cf. hunc versum et 444. Nem. I, 60., coll. 68. Eundem usum Aristoteles habet H. A. IX, 2., monente Sprengelio Pragm. Gesch. d. Arzneikunde. Edit. III. T. I. p. 207. De nostro serpente cfr. quoque Apoll. Rh. II, 405. 1208. IV, 128. etc. Deinde serpentes thesaurorum custodiae admotos attigimus ad Ol. VI. p. 201. not. Et vide, ne talibus quoque narrationibus natura originem dederit, sc. loca montana et confragosa amnibus aurum

vehentibus irrigua. Terrâque ipsa editum *Καυκάσου ἐν κνημοῖσι* serpentem nostrum testatur Apoll. Rh. II, 1209. Adde Maximum infra citatum. — *λαβροτατᾶν γενύων*. Eurip. Herc. f. 250: *Λάβρον δράκοντος γένυν*. — *ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κρατεῖ, τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου*. In his primo ambiguum, navisne Argo, quam *πεντηκόντορον* fuisse constat, significetur, an quaelibet navis *πεντηκόντορος*, quod posterius Græcis placuit. Quamquam hinc, quod Argo *πεντηκόντορος* fuit, eam significari non magis consequitur, quam Ol. II, 169. ex illis centum annis, Agrigentum significari, quæ urbs tot annos tum forte habebat. Nec male ibidem interpretantur: „*Nullam urbem* centum per annos progenuisse virum etc.“ Ubi tamen vide, quæ annotavimus p. 127. Et ultima (*τέλεσαν . . . σιδάρου*) magis, si quid sentio, navi cuilibet *πεντηκοντόρῳ* convenire videntur, quam Argonauticæ, sc. in hac ipsâ aliquantulum vacatura. Omnino Noster, si navem Græcorum significare voluisset, melius eam certiusque significasset. Jam de magnitudine serpentis ita schol. v. 434: *Ὑπερεῖχε δέ, φησίν, ὁ δράκων πεντηκόντορον ναῦν, καὶ ἐνίκα τῷ μεγέθει, τουτέστι μείζων ἦν αὐτῆς*. Ibidem: *Εἰ ἐνέβαλες αὐτὸν εἰς τὴν πεντηκόντορον ναῦν, πλήρωμα ἂν αὐτῆς ἐγένετο, ὥστε περιττεύειν τινὰ μέρη αὐτοῦ καὶ ὑποκεῖσθαι* [*ὑπερκεῖσθαι*?]. Verissimum. Qui enim ut Pindari serpens longitudine et crassitie alium superat (*κρατεῖ*), extat, si illi injectus fuerit. Sciunt hoc mathematici. Quod quare a poeta dici Böckhius neget, equidem ignoro. Non magnitudine spero bestiæ perterritus. Portentosa enim et hæc expeditionis pars ut alia, et majores serpentes vetustas s. habuit s. finxit. Adi, si tanti est, Maximum

Tyrium Or. VIII, 6. Reiske T. I. p. 139: *Ἐπεδείκνυεν Ἀλεξάνδρῳ Ταξίλης τὰ θαυμαστὰ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ποταμοὺς μεγίστους, καὶ ὄρνιθας ποικίλους, καὶ εὐώδη φυτά, καὶ εἴ τι ἄλλο ξένον ὀφθαλμοῖς Ἑλληνικοῖς. Ἐν δὲ τοῖς ἔδειξε καὶ ζῶον ὑπερφυές, Διονύσου ἄγαλμα, ᾧ Ἰνδοὶ ἔθυον. δράκων ἦν μῆκος πεντάπλεθρον, ἐτρέφετο δὲ ἐν χωρίῳ κοίλῳ, ἐν κρημνῷ βαθεῖ, τείχει ὑψηλῷ ὑπὲρ τῶν ἄκρων περιβεβλημένος· καὶ ἀνήλισκε τὰς Ἰνδῶν ἀγέλας, χορηγούντων αὐτῷ τροφήν, βοῦς καὶ ὄϊς, καθάπερ τυράννῳ μᾶλλον ἢ θεῷ.*[29]) Ubi videndus Reiskius. Majus figmentum Nonn. Dionys. XXV, 502: *Πεντηκονταπέλεθρος ὄφις κυκλούμενος ὁλκῷ.*

V. 439–466.

A digressione poeta se revocat, breviter subjungens eventum expeditionis reditumque heroum. Tum repetit initium carminis, de Thera Cyrenes metropoli. *μακρά μοι. Longum*, i. e. *nimis longum mihi*. V. Pyth. I, 86. ibique notata p. 508. Ejusdem generis Isthm. VII, 60: *Τὰ μακρὰ δ' εἴ τις παπταίνει, βραχὺς* (*brevior*) *ἐξι-*

29) Idem scriptor mirifice, quod sero vidimus, ea firmat, quae p. 646. de vv. *ἐπὶ φωνὴν* (Herodot. IV, 155) suspicati sumus. Ita philosophus (Or. XLI, 1. T. II. p. 273. Reiske): *Αὐτὸν δὲ* (Alexandrum) *ἐπὶ Ἄμμωνα ἀφικόμενον, ἢ ἐπὶ τὴν Θεσπρωτῶν γῆν καὶ τὴν ἐκεῖ δρῦν, ἢ ἐπὶ τὸν Παρνασσὸν καὶ τὴν Πυθοῖ χρησμῳδίαν, ἢ ἐπὶ τὸν Ἰσμηνὸν καὶ τὴν ἐκεῖ φωνήν, ἢ ἐπὶ Δῆλον καὶ τοὺς ἐκεῖ χορούς, ἢ εἴ που ἄλλο τι μαντεῖον ἦν φθεγματικὸν τῆς Ἑλλάδος κ. τ. λ.* Ubi *φωνὴ* est *vox κατ' ἐξοχήν*, s. *oraculum*.

ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν. Alia v. ap. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 625. — νεῖσθαι. *Incedere*. Cf. Nem. II, 18. — κατ' ἀμαξιτόν. Schol. v. 439: Κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην τὴν τῶν ἐγκωμίων τοῦ Ἰάσονος. Tum deest pronomen demonstrativum, velut v. 100. p. 643. Aliis h. l. ἀμ. rectius est *via regia*, coll. Nem. VI, 91: Καὶ τάνδε μὲν παλαιότεροι ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον. Ubi schol. Cf. quoque ejusdem carminis v. 75. Idemque mihi ὁδὸς κυρία λόγων Nem. VII, 75. — ὥρα γὰρ συνάπτει. *Tempus ad finem properat*, proprie *se coarctat*, drängt sich zusammen, s. ut Nostratium quidam improprie dicunt: spizt sich zu. V. quoque Schneid. Lex. gr. v., Gurl. l. c. p. 30. Böckh. Explicc. p. 278. Quorum virorum exemplis addo Diodor. Sic. fragm. libri X, 3: Ἤδη δὲ τῆς ὥρας συγκλειούσης: sensu non diverso. Eandem formulam ex Polybio XVII, 7. enotavit Schneid. L. g. v. συγκλείω. — καί τινα οἶμον ἴσαμι βραχύν. *Quodque temporis ratio mihi imperat, id a me ipso edoceor. Scio viam quandam brevem*. In his τινα sequentem narrationem spectat, ut sensus sit: *Habeo, quomodo brevi expositione narrationem meam absolvam*. Non igitur generaliter dictum est καί τινα . . βραχύν, sed sollummodo πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις. In his σοφία esse poterit *prudentia ipsa*, vel *prudentia poetica* (poesis), vel haec *prudentia* (sc. brevitatis). Ultimum elegit schol. v. 442: Ταύτης τῆς σοφίας, τῆς περὶ τὸ συντόμως λέγειν. Ego primum praefero, mori poetae obsequens, qui generalibus specialia demonstrare solet. Et similiter alibi se laudat. Cf. Ol. II, 149 — 159. etc. Idem vero δ' quod γάρ. — γλαυκῶπα. Schol. v. 443: Τὸν γλαυκόφθαλμον. V. nos ad Ol. VI, p. 200. 482. Grae-

eus ibidem: *Ἐπισυνάπτει τῆς ἱστορίας τὸ συμπέρασμα.* — *τέχναις.* Schol. v. 443: *Τῆς Μηδείας.* Quidni *suis*, licet a Medea suppeditatis? — *ποικιλόνωτον ὄφιν.* Eurip. Iph. T. 1211: *Ποικιλόνωτος δράκων.* Nonn. Dionys. XIII, 192: *Στικτὰ νῶτα δρακόντων.* — *σὺν αὐτᾷ.* *Cum serpente*, i. e. *ut serpentem occidit, ita Medeam abstulit.* I. e. *simul Medeam abstulit.* Femininum h. l. *ὄφις* (quod admittit vocis natura, coll. Schneid. L. g.), Nem. I, 68. masculinum. Eadem generum variatio pindarica in v. *αἰθήρ*, coll. indd. Eandem interpretationem ii Graecorum tentasse mihi videntur, qui teste schol. v. 445. *σὺν αὐτῷ* legebant, quamquam ibi scholiastes absurdum *τῷ δέρει* apponit. Eligebant genus masculinum, ut constaret sibi Pindarus in genere vocis *ὄφις*.[30]) Aliter Hermannus, Heynius in ed. ultima, Böckhius: „Ipsa (Medea) adjuvante.“ Sed jam habebat Medeae opem, quae ipsum inunxerat, patrisque consilia aperuerat, ut tauros et serpentem tuto jam aggredi posset, et reliqua perficeret. Hoc Medeae debebat, cetera suo ingenio. Noster enim (ut supra vidimus p. 696) minus a Medea, quam ab Jasone prosperum expeditionis eventum repetit. Deinde minus ope, quam voluntate virginis rapiendae opus erat, ut patri eam Graecus abstraheret. Postremo (quod Gurlittio quoque videtur) mirum h. l. *σὺν τινι.* Ita enim

---

30) Gurlittio quoque vox *αὐτᾷ* bestiam spectare videtur, ut serpentem s. ipsum s. corium ejus cum Medea Jason abstulerit. Et poterat fabulosae bestiae corium in Graecia monstrari, ut aliae temporis fabulosi reliquiae, Romaeque Plinii majoris tempore serpentis immanis corium bello punico primo a militibus Reguli in Africa interemti, de quo v. Plin. H. N. VIII, 14., coll. Gell. N. A. VI, 3. ibique interprr.

illa re, quae σὺν τινι (ope illius) fiebat, idem homo afficiebatur, non alius. Absona saltem dictio: *Rapta Medea* σὺν αὐτᾷ (*Medea*). Idem in eos cadit, quibus σὺν αὐτᾷ idem est, quod ἔχοῦσαν, quod scholiastis quibusdam placuit. Jamque „Græcia ipsi persuaserat" v. 388 sqq. Utramque interpretationem jungit alius schol. ibidem: Σὺν τῇ Μηδείᾳ θελούσῃ καὶ ἐνεργούσῃ. De τε post μὲν v. indicem Pindari Böckhianum et Herm. ad Vig. p. 836. 841. 932. — τὰν Πελίαο φόνον. Schol. v. 445: Τὴν τὸν Πελίαν φονεύσασαν. Ibidem: Τὴν τῷ Πελίᾳ φόνου γενομένην., Horat. epist. I, 15, 31: (Mænius) *pernicies* .. *macelli*. V. quoque Matth. Ausf. gr. Gr. pag. 592., all. De generum diversorum copulatione v. Viger. p. 60. coll. 54. Böckh. nott. critt. p. 470. Blomf. ad Aesch. Ag. 80. — ἔν τ' ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τ' ἐρυθρῷ Λαμνιᾶν τ' ἔθνει ἀνδροφόνων. Primo ὠκεανοῦ scribendum, non Ὠκεανοῦ. Deinde de formula ὠκ. πελ. pro simplici ὠκ. et similibus v. ad Ol. VII. p. 276. Jam de μίγεν schol. v. 445: Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμίγησαν, Sc. maria illa intrarunt, et cum mulieribus coierunt. Similis breviloquentia Ol. I, 142. p. 52. Fusius hanc formam illustrarunt Dorvillius ad Charitonem p. 440 sq. Lips. et Boissonadius ad Max. Planudis conversionem græcam Metamorph. Ovid. p. 145 sqq. Cum μίγεν conf. Callim. Epigr. XIX, 5: Θαλάττῃ συμμίσγειν: *mare intrare*. V. quoque Gurlitt. l. c. p. 32. Similis verbi ὁμιλεῖν usus, coll. Ol. XII. fin. p. 437. not. Phasin autem oceanumque jungit, de quo adeundus Uckertus Geogr. der Griechen und Römer. T. II, 2. p. 214. Neque aliter Antimachus p. 88. Schellenb. — ἀνδροφόνων. Eurip. Hec. 866. sqq.

Q. Smyrn. IX, 338. Lucillus Anthol. Pal. XI, CCXXXIX, 6. Inspice inprimis librum Welckerianum: Die äschyl. Trilogie Prometheus p. 585 sqq. — ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδείξαντο κρίσιν ἐσθᾶτος ἀμφίς. Pro κρίσιν alii alia. Ahlwardtius: „Vulgata omnium librorum lectio metro non adversatur." Idem ibidem: „Pindarus cum ubique forma κρίσις [cujus loco κρίμ' Herm. mavult] utatur, in vulgata acquiescendum." Et κρίσιν δεικνύναι habes Fragm. II (Heyne III, 34. Böckh. II, 2, 621). Deinde junges quidem cum Ahlw. γυίων κρίσιν, quod jam habet schol. v. 450: Τῶν μελῶν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν κρίσιν, ἀγωνιζόμενοι περὶ ἐσθῆτος.[31]) Nec tamen obstare quid video, quominus γυίων simul cum ἀέθλοις copules. Respondebit hoc lyricæ pindaricæque in talibus ambiguitati. V. ad v. 393 sqq. p. 699. all. Habesque ἄεθλα ἀεξίγυια Nem. IV, 119. Tum comparabis κρίσιν ἀμφ' ἀέθλοις Ol. VII, 146., quod non differt ab ἀέθλων κρίσις Ol. III, 37. Nem. X, 43., sc. *certamina cum judicio s. eventu*, quod ornatum pro *certaminibus* simpliciter. Dixit enim poeta: *certamen habuerunt de vestimentis*. Et ἐπεδείξ. erit *publice instituerunt, ediderunt*, vel simpliciter *instituerunt*, velut poetica et prosa oratione ἀποδείκνυμι passim est *facio*, coll. Aesch.

31) Ita κρίσις erit proprie *comprobatio, specimen*, coll. verbo κρίνομαι. V. Nem. VII, 10: Ἀρετᾷ κριθείς. Isthm. V, 13: Κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονος ἀνδρῶν. Antipater Sidonius Anthol. Pal. VII, DCXXV, 6: Τὸν τόσσῳ κεκριμένον πελάγει. Julius Leonidas ibidem IX, XLII, 3: Ἀσπίδα . . κεκριμένην κύματι καὶ πολέμῳ. Adde Jacobs. ad Anthol. graec. Lips. T. VIII. p. 93. T. XI. p. 304 sq.

Prom. 1123. Blomf. et Schn. Lex. s. v. Postrema quae Buttmannus Lexil. II, 225. de vv. ἐσθᾶτος ἀμφὶς monet, suadet quidem, nec tamen in omnibus persuadet. Concedendum quidem, certamen heroum in insula Lemno habitum non solo cursu armato constitisse, quae est Böckhii sententia, afferentis Ol. IV. fin. Etenim cursus ille Ergini gratia memoratur, cujus herois victoriam ibidem singulari consilio narratam vides, coll. interpr. Ol. IV. et Buttm. l. c. Idem deinde vir doctus non esse monet, quod ludos istos funebres Thoanti Lemnio habitos (coll. schol. Ol. IV, 31) certaminibus gymnicis caruisse dicas, coll. Peliae exequiis, Patrocli, all. Atque Argonautas pro suo quemque exercitio studioque concertasse, pronum mihi et apertum videtur. Sed pergit ibidem Buttmannus: Wenn nun Simonides (schol. v. 450) etwas ausführlicher von diesen Spielen gesprochen hatte, so war dabei auch die Erwähnung des Gewandes als eines der Kampfpreise sehr natürlich. Bei Pindar hingegen, wo der Aufenthalt in Lemnos und diese Spiele nur mit wenig Worten berührt werden, kommt mir die Erwähnung dieses unbedeutenden Umstandes befremdlich vor; oder vielmehr, wenn, wie ich annehme, auch andere Wettkämpfe statt fanden, so war sie nicht möglich, da jeder Kampf seinen besondern Preis hatte. Dahingegen war die Erwähnung, dafs es *gymnische* Spiele gewesen, zwar nicht gerade nothwendig; sie steht aber in einer natürlichen und schönen Beziehung auf die Worte *γυίων* und *ἐπεδείξαντο*: ja in einer so natür-

lichen, dafs, wie mich dünkt, in diesem Zusammenhange schwerlich jemand es anders verstehen konnte; und Pindar also, wenn er jenes im Sinn hatte, sich gerechten Tadel würde zugezogen haben." Non cogitavit Buttmannus, inde a v. 443. summæ brevitati studere Pindarum, ut qui, ab ulteriore narratione se revocans, reliqua expeditionis carptim exponat. Et ludi habiti in *mulierum insula* Lemno, quibuscum deinde Græci cohabitarunt. Unde quid mirum, e variis præmiis istud solum a Pindaro expressum, quod Lemniarum manibus confectum erat? Recteque Böckhius (quamquam de solo hoc pretio, ut videtur, cogitans): „*Ἐσθᾶτος ἀμφὶς* est *περὶ ἐσθῆτος*: mulieres enim *vestem*, suum opus, præmium proposuisse nil mirum, atque id testatur Simonides ap. schol. Cf. ad Olymp. IX, 102 [146] sqq." Et singulas Græciæ civitates præter vulgaria victoriæ præmia habuisse, quæ propria ipsis et singularia essent, testatur quarundam historia agonistica, Athenarum dico, Marathonis, Sicyonis (Nem. X, 80), Pellenes Achæorum (p. 365—68), ubi vel oleo, vel vestimento, vel phiala argentea donatum quis aliis et quidem magis vulgaribus præmiis caruisse contendet? Postremo de vv. *γυίων* et *ἐπεδείξαντο* cfr., quæ supra monuimus. Easque ad nuditatem corporis h. l. alludere, tum ego concedam, cum pro *ἐσθᾶτος ἀμφὶς* aliud quid positum fuerit denudationem clarius significans. — *καὶ συνεύνασθεν.* Nonn. Dionys. XXX, 205: *Λῆμνον Ἰησονίης νυμφήϊον Ὑψιπυλείης.* Ultimum spectat eorum narrationem, qui Argonautas colchicam terram petentes in insulam escendisse fingunt, coll. Nitsch. N. mythol. Wörterb. Ed. II. v. Hypsipyle. — *καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς σπέρμ' ἀ-*

ῥ οὐρανὸς τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνος ὄλβου δέξατο μοιρίδιον ἆμαρ ἢ νύκτες. In his σπέρμ' pro περ et ἀκτῖνος pro ἀκτῖνας Hermanni debetur ingenio. Vocem σπέρμα jam habet schol. v. 453, licet alio loco sensuque. Ita Græcus: Τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνας: τὸ σπέρμα. Idem ibidem: Καταβολάς. Deinde ὑμετέρας ἀκτῖνος ὄλβου est pro ἀκτῖνος ὑμετέρου ὄλβου, coll. v. 280, p. 678. *Semen radii vestræ gloriæ, Arcesila* (v. 444). Cum σπέρματι ἀκτῖνος (initio τοῦ διὰ) cfr. σπέρμα φλογὸς Ol. VII, 87. p. 259 sq., cum ἀκτῖνι ὄλβου (*splendida felicitate*) compara ἀκτῖνα ἀγώνων Pyth. XI, 71. et ἀκτῖνα καλῶν ἔργων Isthm. IV, 71. Postremo ἆμαρ ἢ νύκτες idem quod ἆμαρ ἢ (i. e. καί, coll. Pyth. VI, 2. etc.) νύξ. Haud rara hæc numeri inæqualitas. Apollon. Rh. III, 1079: Καὶ λίην οὐ νύκτας ὀΐομαι, οὐδέ ποτ' ἦμαρ Σεῦ ἐπιλήσεσθαι. Poeta Diogenis Laërtii VII, 27: Ἀμφὶ διδασκαλίῃ τέταται νύκτας τε καὶ ἦμαρ. Vide quoque Eurip. Bacch. 425. Elmsl.: Κατὰ φάος νύκτας τε φίλας εὐαίωνα διαζῆν. Jam *diem noctemque* propria h. l. intellige, i. e. *integrum* XXIV horarum *diem*, coll. v. 231: Ἀθρόαις πέντε νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις. Erat enim nobilis postero tempore stirps generanda, de qua vide sequentia. Aemulatur in his longos deorum quorundam concubitus, Jovis etc.[32] Böckhius (coll. Gurlitt. l. c. p. 33): „Ἆμαρ

---

32) Lucem hinc foeneratur Apollonius Rhod. III, 1206: Ἀδινῆς μνημήϊον εὐνῆς (sc. Jasonis et Hypsipyliae). Ubi ἀδινὸς duce nostro loco esse potest *longus*, *continuus*, coll. Buttm. Lexil. I, 207. Eidem tamen ἀδ. h. l. est *amoenus*, vocis natura refragante.

ἢ νύκτες ex usu Graeco dictum est, ex quo accurate, ubi nos solam diem vel noctem nominamus, etiam noctem vel diem addunt, ut Nem. VI, 6 [10] de morte, Nem. VII, 3 [4] de natalibus; hic de genitura." Adde Heynium ad Nem. modo cit. Priore Nem. loco est ἐφαμερίαν οὐδὲ μετὰ νύκτας emphatice dictum, idemque quod *numquam*, velut Apollonii loco supra citato, et *dies cum nocte* in reliquis exemplis idem quod *semper*. Tempus enim vitale die et nocte constat. Quod ultimum apprime convenit carmini Nem. VII, 3 [4], ubi lux et nox ponitur pro ipso tempore vitali.[33]) — *τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ τέλλετο.* Schol. v. 455: *Ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον, ἐπεὶ Ἀριστοτέλης ὁ πρόγονος αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Λημνίων γυναικῶν ἦν. οἱ γὰρ Ἀργοναῦται ἐν τῇ Λήμνῳ ταῖς Λημνιάσιν ἐπλησίασαν, ἐν οἷς καὶ Εὔφημος Μαλάχῃ συνελθὼν Λευκοφάνην ἐποίησεν, ἀφ᾽ οὗ Ἀριστοτέλης, ὁ πρόγονος Ἀρκεσιλάου.* Ibidem: *Διαποροῦσι δέ, διατί μόνου Εὐφήμου μνημονεύει, πολλῶν ταῖς Λημνίαις πλησιασάντων· ἐπιλύεται δὲ ὁ Δίδυμος, φάσκων, ὅτι ἀπὸ Εὐφήμου τούτου ἐγένετό τις καὶ ἕτερος Εὔφημος, ὁ σὺν Βάττῳ τὴν Κυρήνην κτίσας, ὃν [ἂν*

---

33) Alibi ἡμέραι et νύκτες pro abstracto et singulari ἡμέρα et νύξ, vel pro horis diurnis nocturnisque. Cui νύκτες vel ἡμέραι (de una nocte dieque adhibitum) idem sunt, quod noctis dieique *horae*, is antiqui seriorisque aevi scriptores distinguat velim. Sero Graecis *horarum* usus innotuit. Cf. Ideleri Handb. der mathem. und techn. Chronologie. T. I. p. 238 sqq. De plurali νύκτες pro singulari varia congesserunt Jacobs. ad Anthol. Palat. T. III. p. 332. Blomf. glossar. in Aesch. Choeph. 282. Stallb. ad Plat. Phileb. 114. p. 158.

Böckh. addit] διὰ τὴν ὁμωνυμίαν ἀπ' ἐκείνου τῆς ὑποτο-πάσειεν εἶναι. ἐγένοντο δὲ καὶ πλείους Εὔφημοι· πρῶτος ὁ Μηκιονίκης καὶ Ποσειδῶνος, δεύτερος δὲ Σάμου παῖς, ἀπόγονος τοῦ πρώτου Εὐφήμου, τρίτος ὁ σὺν Βάττῳ, τέταρτος ὁ κατὰ τὸν Ἀρκεσίλαον, ὃν ξενολογήσαντα (melius cum Böckh. ...οντα) ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς καὶ τὸν Πυθικὸν ἀγῶνα ἀγωνιούμενον. Jam cum. γέν. φυτ. cf. Aesch. Prom. 241: Φιτῦσαι νέον sc. γένος (v. 240). De sensu loci et scholiastae interpretatione v. ad v. 122. p. 648. — λοιπὸν αἰεί. Cf. ad Pyth. V, 159. — μιχθέντες. Vide v. 447. — ἤθεσιν. Sedibus. V. Damm. Lex. p. 516. Eurip. ind. Barnes. et Schneideri L. g. v. — ἄν. Ita lego cum Heynio Bechioque pro ἂν codd. et scholl. Est idem quod prosa oratione (ἀπ' ἀρχ.) εἰς. Cf. Isthm. V, 28: Τέτραπται κέλευθον ἂν καθαράν. Ahlw. retinet vetus ἄν, distinguens: . . ἤθεσιν, ἄν ποτε Καλλίσταν, ἀπ' ἀρχ. κ. τ. λ., ubi post Καλλ. supplere videtur ὠνόμασαν vel tale quid. Idem Böckhianae lectionis sensus, τάν ποτε κ. τ. λ., coll. nott. critt. p. 471. Verum hoc esset non lyrici observatio, sed vel historici, vel poetae epici, quales Callimachus Apolloniusque, qui hoc non praetermiserunt, coll. Böckh. nott. critt. l. c. Noster vero in tanto brevitatis studio (v. 439—42) doctrinam suam ita expromsisse vix putandus erit. Jam v. ποτε utens ascendit ad tempus propius, quo Callisten Lacedaemonii obtinebant; v. χρόνῳ apponens descendit a tempore remotiore, s. Argonautarum cum Lemniis consuetudine. Qui ποτε et χρόνῳ jungi volent, ut idem tempus designetur, iis simillimi in Pindaro pleonasmi occurrent. V. Ol. II, 52. coll. 55, p. 91. Nem. I, 105. etc. — ἔνθεν. *Unde egressis.* — ὔμμι. *Vobis, Battiadae, tibique Arce-*

sila. — *Λατοΐδας.* Idem, qui de Libya petenda oraculum ediderat, Aristotelemque in primordiis coloniae adjuverat Pyth. V, 80—84. Eodem trahes *οὐ θεῶν ἄτερ* ibid. v. 101., quocum conspirat nostro loco *σὺν θεῶν τιμαῖς* (*deorum venerandorum ope*), de quo v. ad v. 91. p. 637 sq. — *ἔπορεν.* Schol. v. 461: *Χρησμοῖς καὶ μαντείαις δέδωκε.* — *ὀφέλλειν.* Schol. v. 461: *Αὔξειν.* Cf. Spanhem. ad Callim. Apoll. 94. Eadem puto verbi vis Callim. Fragm. CXXVI, 3. Bentl., ubi tamen Hemsterhusius idem esse monet quod *ὀφείλειν.* Jam Heynius: „Fortunare et illustrare: ut Pyth. VIII, 53. *αὔξειν πάτραν*: pro simplici *ἔχειν*, tenere." Falsum, quod de ultimo loco dicitur, coll. ad Ol. V. p. 175. Quamquam *αὔξειν* passim a simplici *habere* parum differre constat, de quo vide p. 622. Deinde quonam illud *ὀφέλλειν* constiterit, ostendit Böckhius Explicc. p. 278: „Battus et Battiadae beant et augent Libyae campum, in quo Cyrenae conditae sunt, per ipsas Cyrenas, quae Libyae ornamento sunt." Idem ibidem: „Optimus interpres ipse Pindarus, qui, quomodo Libyae campus a Battiadis foveatur, ipse exponit: *ὔμμιν* ... *Κυράνας*, *qui recta consilia invenistis et tenuistis ad gubernandas Cyrenas.*" Augebant Libyam Cyrene condita, quam prudenter (*ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις*) tum regebant, tum regere debebant. Nolis enim participium *ἐφευρομένοις*, natura sua ambiguum, ita interpretari, ut solum id spectetur, quod vel factum fuerat, vel tum fiebat. Exponit Apollinis consilium, quo Battiadis (Arcesilao non excluso, coll. *ὔμμι*) Libyam assignarat. Scilicet eam augere debebant, prudenter moderanda Cyrene. Firmatur hoc proxime sequentibus, ubi uno cum antecedentibus tenore regnandi prudentia etc. Arcesilao regi

variis nominibus commendatur. Ceterum bonos principes inter Battiadas ante Arcesilaum nostrum fuisse, non tacuit civitatis historia. — Ante ἄστυ recte supplent ὥστε, ἐπὶ τό. — χρυσοθρόνου Κυράνας. Heroinae Cyrenes. Schol. v. 461: Ἵνα ἐπὶ τὴν νύμφην τὸν λόγον ἀνάγωμεν. Cf. Böckh. ad h. l. Et Heynius: „Delphis Battus stabat in curru, aurigante Cyrene, et Libye eum coronante. Paus. X, 15. fin." — ὀρθόβουλον. Prudentem. Ol. II, 137: Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος. Aesch. Prom. 18: Τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος. Ubi interpr.

V. 467—533.

Desinit in praeceptis salutaribus admodumque liberis, quae tum civitatem Cyrenensium (v. 467—492), tum Damophilum ejusdem urbis civem spectant (v. 493—533), quod posterius admonitione priori bene praeparatur. Jam totius loci initium cave cum quibusdam abruptum dicas. Vide nostram antecedentium (ἔνθεν . . ἐφευρομένοις) expositionem, coll. Böckh. Explicc. p. 278. De rebus ita schol. v. 467: Ἐστασίασάν τινες ἐν τῇ Κυρήνῃ κατὰ τοῦ Ἀρκεσιλάου, βουλόμενοι αὐτὸν μεταστῆσαι τῆς ἀρχῆς· ὁ δὲ ἐπικρατέστερος αὐτῶν γενόμενος ἐφυγάδευσεν αὐτοὺς τῆς πατρίδος. ἐν τοῖς οὖν στασιώταις ἦν καὶ Δημόφιλος, ὃς καὶ αὐτὸς ἀνάστατος γέγονε τῆς πατρίδος, καὶ φυγαδευθεὶς ἔρχεται εἰς Θήβας καὶ ἀξιοῖ τὸν Πίνδαρον· τινὲς δέ, ὅτι καὶ τὸν μισθὸν τοῦ ἐπινίκου δίδωσι τῷ Πινδάρῳ αὐτός· ὥστε τῇ τοῦ ἐπινίκου γραφῇ διαλλάξαι αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον. ἦν δὲ αὐτοῦ καὶ πρὸς τὸ γένος. Haud mala haec, exceptis iis, quae Graecus more suo de mercede Pindaro data narrat. Turbas civiles tum

temporis in civitate Cyrenaica extitisse, et noster locus docet, et sequentis carminis initium. Superior evasit Arcesilaus, qui rebellium alios morte, alios fuga etc. punisse videtur. Illud potissimum arboris succisae parabola significabit, hoc Demophili exulis historia, de quo tamen v. monita ad v. 504. Dubitantior schol. v. 481: *Ποιεῖται δὲ τὸν λόγον ὑπονοίας ἐνεστώσης τοῖς Κυρηναίοις πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον καὶ ταραττομένων αὐτῶν ὑπ' ἐκείνου ἢ ἐλαττουμένων παραιτούμενος, καταστῆσαι τὴν πόλιν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον.* Immo atrociter egerat in Cyrenenses. Hoc aperte docet nostrum carmen, coll. Pyth. V, 12., ubi scholiastes: *Ὑπαινίττεται δὲ τὸν Κυρηναίων νεωτερισμόν· στάσις γὰρ ἐνέπεσεν αὐτῷ πρὸς τὸν δῆμον.* Ibidem: *Ἐστασίαστο τὰ περὶ τὴν Κυρήνην πράγματα τῷ Ἀρκεσιλάῳ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ.* — *γνῶθι νῦν.* *Fac jam noscas, intelligas, reputa, ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,* nimm zu Herzen; vel simpliciter: *audi*, coll. Fragm. inc. XVIII (Heyne III, 89. Böckh. II, 2, 655): *Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός*: *Dictum pervulgatum audisti, nosti Polymnesti.* Similia *σύνες, συνίετε* etc. Hom. Il. II, 26. 63. XXIV, 133. Pind. Fragm. hyporch. (Heyne III, 13. Böckh. II, 2, 597): *Σύνες, ὅ τι λέγω*: *Fac intelligas*, i. e. *reputa, quod dico.* Adde Liebelium ad Archil. p. 199 (Fragm. LXIII. Gaisf.). — *Τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.* Schol. v. 467: *Προτρέπεται τὸν Ἀρκεσίλαον ὁ Πίνδαρος συνορᾷν αὐτοῦ τὸ αἴνιγμα. τὸ γὰρ τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν τοῦτο βούλεται, ὅτι κἀκεῖνος τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα ἔλυσεν.* Secuti reliqui interpretes. Heynius: „*Nunc tene*, ad haec, quae dicturus sum, adhibe *Oedipi sagacitatem*." Böckhius: „*intellige nunc*, inquit, *senten-*

tiam ejus, quod propositurus sum, aenigmatis; quod ita expressit: *nosce Oedipi sapientiam.* Oedipi sapientia non *aenigmatis propositi prudentia est*, sed *solvendi aenigmatis ars et peritia;* hanc igitur artem Arcesilaum vult noscere cognitamque tenere, et huic aenigmati perspiciendo adhibere, ut plurimis locis." Verum aliud est simplex *γνῶναι σοφίαν*, aliud *γνῶναι σοφίαν τινός*. Ultimum est: *scire, reputare, quam sit alius sapiens*, vel (duce contextu): *id scire, quod alius sapienter vel cogitavit vel enuntiavit*. Ita noster locus hunc sensum fundet: *Nosce, audi Oedipi sapientiam, s. sapiens Oedipi dictum*. Cantilena NeoGraecorum msc.: *Ἐκοῦτ' εἶναι Ἑλλήνων σοφία παλαιῶν: sapiens Graecorum dicterium*, quod deinde sequitur. Proverbb. Salom. X, 31. coll. 32. (e versione interpretum LXX): *Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν: sapienter dicta.*[34]) Hoc posito, kolon fige post *σοφίαν* pro puncto editionum. Jam huic interpretationi eximie favet antitheseos in sequentibus non obscura species. V. 493: *Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρσυν'*. Habes h. l. *aliud* vetustatis dictum, ut ante Oedipi, infra v. 511. aliud, s. proverbium s. poetae locum. Soletque gravia ve-

---

34) Olim huc trahebam Soph. Antig. 616. Herm.: *Σοφίᾳ γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται.* Ejus tamen loci alium nunc sensum esse suspicor. Est *σοφία* abstractum, s. *alicujus sapientia*, concretum *κλ. ἔπος*, quod appositionis vice fungens rem internam (*σοφίαν*) ut externum documentum comprobat illustratque. Est igitur sensus: *Sapientia enim e quodam, inclytum dictum, manifesta est facta*, i. e. *sapientiam suam aliquis comprobavit, inclytum istud dictum promens, s. sapienter quidam notum illud dictum edidit.* Tenendum igitur *σοφία* scholiorum, non *σοφίᾳ*.

terum dicteria. Noster victorum suorum rebus applicat velut (ex eodem rerum thebanarum ordine) Adrasti dictum Ol. VI, 18—29., Amphiari oraculum Pyth. VIII 53—78., Amphiarai præceptum ad filium Amphilochum fragm. inc. XLVIII (Heyne T. III. p. 106. Böckh. II, 2 650); postremo Polymnesti Colophonii sententiam Fragm. inc. XVIII. supra allatam. Isthm. II, 16. Aristodemi dicto utitur. Fragm. inc. XXIX (Heyne III, p. 94. Böckh II, 2, p. 673) Chilonis forsan dictum repetit. Adde not. ad v. 497. Unde vero hæc Oedipodea decerpserit, id non minus nos latet, quam dictorum Adrastei Amphiaraique fontes. Similiter in sententiæ auctore cæcutimus, quam legimus Pyth. III, 143 sqq. Ceterum non absimile vero regem thebanum alii regi hæc dixisse simili consilio ac quo poeta thebanus regi Cyrenaico dixit. — εἰ γάρ τις. Testimonio est γάρ, esse inter σοφίαν atque εἰ sententiam subintelligendam. *Audi et pondera effatum Oedipi, et que convenienter age.* Cf. Viger. p. 496. Klotz. ad Tyrt. p. 5 sqq. Est igitur γὰρ Pindari, veterem sententiam cum sua copulantis. — κεν. Idem forsan ac, cui Latinum *que* respondere videtur. Junge cum εἰ, ut idem sit quod εἰ καί: *quamvis*. Cf. Böckh. nott. critt. p. 4.. Damm. Lex. p. 1118. — ὄζους . . μεγάλας δρυ. Böckhio ὄζοι sunt *principes* in civitate Cyrenensium: *aristocratæ*; quam suspicionem docte probare conatur. It erit δρῦς *plebs*. Mihi sunt ὄζοι singulæ populi partes, cives quidam tyranno invisi, quos a civitatis corpore res... cuerat. Poterant hi optimates, poterant et plebeji esse. Nam populare imperium Demonax instituerat. Quam ... mam tum funditus evanuisse, quis sibi persuadebit? B... unum tene: *Quosdam, principes ipsique graves ac pe...*

caduceos rex oppresserat. — θαητὸν εἶδος. *Venustam formam.* Pyth. IX, 191: Θαητὸν εἶδος. Cf. quoque IV, 142: Θαητοῖσι γυίοις. Nem. XI, 15: Θαητὸν δέμας. — φθινόκαρπος. Talis fiebat ramis succisis. Ita enim arbor *frugibus procreandis impar*, i. e. *sterilis* evadit. Similis populus, principibus orbatus, qui idem in populo, quod rami in arbore. — περ. Jungunt hoc quidam cum remoto καί, velut superius κεν cum remoto εἰ. Verum simplex καὶ h. l. idem esse poterit quod καίπερ (Herm. ad Vig. p. 837), περ vero singularem notionem involvet, unde sensus loci augetur, quæ Ahlwardtii quoque sententia, afferentis Hom. Il. I, 353: Τιμήν πέρ (*sane? valde?*) μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι. Quamquam istud homericum περ post antecedens περ quibusdam *saltem* esse videbitur. Plura de περ homer. v. in Damm. Lex. p. 1999. Alii cum codd. quibusdam περ' (περὶ) legunt, quo scholl. quoque ducere Böckhio videntur. Quamquam, qui nudum αὐτᾶς interpretari volebat, non poterat non περὶ in auxilium vocare. De περ' v. nos p. 197. — εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον. Plene distinguendum post λοίσθιον, coll. Herm., all. Jam schol. v. 468: Ὅτι δύναται εἴς τι χρησιμεύειν καὶ ἄκαρπος οὖσα, ὅταν αὐτὴ [αὐτῇ?] κατὰ τὸν χειμῶνα πῦρ λοίσθιον ἐπιγένηται. In antecedentibus vidisti, nondum esse dejectam arborem, sed ramis orbatam sterilemque factam. Dejicitur in sequentibus demum (v. 475), ubi fit οὐδός. Hinc locum suum inter reliquas silvæ arbores etiamnunc tenet. Quo hæc consilio moneam, in aperto est. Arbor nostra non ita specimen sui edit, ut hominibus εἴς τι χρησιμεύῃ (schol. cit.), coll. ibidem alio schol.: Εἴ ποτε πυρὸς χειμερίου χρεία γένηται,

πρὸς ἀλέαν χρήσιμός ἐστιν. Commentatum doctoris umbratici frigidique, ligno quernô (sic videtur) inhiantis. Ignis h. l. venit ad quercum, non quercus ad ignem. Locumque suum in silvâ nondum arbor reliquit, coll. iis, quae supra monuimus. Jam χειμέριον tempestatem quidem spectare poterit, coll. Ol. VI, 171. all., unde πῦρ de fulmine intelliges. Sed χειμέριον sit *hibernum*: tum quamlibet causam finges, quare ignis in silva excitatus sit. Isque aridam arborem prae aliis corripit, unde ingens flamma, qua specimen sui quercus, licet corruens, edit. His turbas civiles significari, quibus pessum ire respublica cum rege queat, mihi quoque probabile. Eandemque antiquioris poetae mentem fuisse putes, unde haec P. sumsit. In singulis non est, quod ante χειμ. suppleas πρός. Melius omnino, nil supplere, ut sit χ. π. l. nominativus, quae schol. quoque cit. sententia. Tum ἐξίκηται dictum pro ἐξίκηται αὐτήν, de quo casu post ἐξικνεῖσθαι cf. Pyth. XI, 53. Isthm. VII, 26. 61. Deinde λοίσθιον adjectivum pro adverbio, τὸ πανέσχατον (schol. v. 468) etc. Hactenus tyranno minatus, in reliquis molliores ejus sensus excitare conatur. — ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσι δεσποσύναισιν ἐρειδομένα μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει δύστανον ἐν τείχεσιν, ἑὸν ἐρημώσαισα χῶρον. *Quercus dejecta locoque suo mota aedificando inservit*. Hoc poeta s. antiquior s. noster tam vivide, tamque ad miserationem accommodate expressit, ut ne una quidem egregiae narrationis particula vacare videatur. Quippe infaustum nobili arbori, loco nativo caesam moveri, ac servili liminis vice fungi. Eadem populi non ignavi calamitas, quem fatorum iniquitas eousque adegit, ut jure ac libertate exutus unius hominis arbitrio pareat.

Quae

Quae rerum in civitate Cyrenensium conversio quousque illa tempestate processerit, ego cum aliis nescio. Quamquam e carmine insequenti, tyrannum non multo post mitiora consilia iniisse, jure quodam suspicari licet. Namque carmen pythium quintum Cyrenes statum post turbas civiles plane pacatum ostendit, regemque non mediocri laude ornat, cum hoc carmen turbas quidem sedatas ac rebelles punitos significet, cives tamen cum rege nondum in gratiam redisse tecte moneat. Immo ultionis saevitiâ tum nondum exutâ, pejora atque atrociora minitatus tyrannus videtur. Vides, ordini hunc utriusque carminis favere, quem habent codices atque editiones, a quo cave recedas. Neque enim Demophili (quod placet scholiastae v. 468), cujus res deinde tractat, sed Cyrenes gratia haec dixit; atque inepte sane regem primo laudasset, deinde ob eandem rem graviter ac prope minabundus admonuisset. — ὀ ϑ ὰ ν ὀρϑαῖς κιόνεσσι. I. e. ὀρϑαῖς κιόνεσσι. Cf. v. 393. Nem. IX, 116. Et ὀρϑαῖς oppositum v. ἐρειδ. *Jacet* δρῦς, *stant* columnae. — δεσποσύναισιν. I. q. δεσπότου. *Columnis aedium herilium*, μελάϑρων δεσποσύνων (Blomf. Gloss. Aesch. Choeph. 929). Libera ante arbor jam *domini* usibus inservit. Poeta ipse sensum dicti aperit, quod maxime hoc adjectivum docet, deinde reliqua. Unde non erat, quod regem (quod ceteris interpretibus visum) Oedipi prudentiam in solvendo aenigmate habere vellet. Ac mediocre urbanitatis specimen talis admonitio fuisset. De genere v. δεσπόσυνος cf. Markl. ad Eurip. Iph. T. 439. De eadem v. adi Blomf. glossar. Aesch. Pers. 593. — ἐρειδομένα. *Pressa*. Isthm. I, 52: Ἅ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ δέξατο συντυχίᾳ: *pressum*,

coll. ibi Dissenio. Et schol. ibidem v. 52: *Βαρυνόμενοι*. Eadem vocis vis Aesch. Agam. 64., ubi *ἐρειδομένου* propter sequens *διακναιομένης* non est *fulti*, sed *pressi*. Sermo est de bellatoribus humi prostratis, i. e. occisis. Male alii *suffultam*, ut δρῦς fuerit *architrabs*, *columnis innitens*, *his suffulta*. Ita columnae majorem laborem habebunt, quam architrabs, quae solo tecti ferendi negotio fungitur. Jam videatur schol. v. 468: *Γενομένη* (δρῦς) *ἢ ὀρθὴ ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον. ὡς καὶ Ὅμηρος* (Odyss. XXI, 43): *Οὐδόν τε δρύϊνον προσεβήσατο*. Limen lapideum Odyss. XXIII, 88: *Ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν*. — *ἄλλοις ἐν τείχεσιν*. Optime Heynius: „*Ἐν ἀλλοτρίοις οἴκοις*, respectu loci *sui*, in quo nata arbos erat." Odyss. XXIII, 274: *Ἄλλος ὁδίτης*: *peregrinus viator*. Et nostri carminis v. 210, sunt *ἄλλοι* i. q. *ἀλλότριοι*, ξένοι. Similiter Latinorum *alius* (Pressel. observv. ad Liv. V, 39). Apud Atticos vero nonnunquam vacare ἄλλος volunt, coll. Schneid. L. g. v. Adde Wagnerum l. c. p. 34. Sed cfr. Walch. emendd. Liv. p. 58 sqq. Quod tamen huc non vocandum. Bene enim invicem opponuntur *ἄλλοις* et *ἑόν*. Deinde *muri* pro *domo*, coll. indd. pindd. Atque *ἄλλος* in sequentibus (*ἑὸν* .. *χῶρον*) bene graviterque repetitur. Aliter Hermannus: „Sed *ἄλλοις ἐν τείχεσι* non dixit, quo locum, in quo nunc est trabes, ei opponeret loco, quem reliquit. Primum enim id satis et clare et eleganter illis, *ἑὸν ἐρημώσαισα χῶρον*, expressum est, quibus imitatus est illud Homericum [Il. I, 235], *ἐπειδὴ* [τὰ] *πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν*. Deinde falsa etiam imagine usus est, si eam trabem nunc *ἄλλοις ἐν τείχεσιν* esse diceret: quasi ea antea ullo in muro fuisset. At vero hoc dicit: trabes colum-

nis imposita grave onus sustinet inter reliquos muros, id est, cum reliquis muris." Ita *trabes* Hermanno pro *muro* est. Dicit enim *inter reliquos muros*. Böckhius: „*Reliquis in muris*, ἐν τοῖς ἄλλοις τείχεσιν, pro epistylio trabe roborea columnis imposita ad tectum sustinendum." Conversio haec, non interpretatio, cum fuerit exponendum ἄλλοις. Ceterum vv. 468 sqq. male comparantur Horatiano Carm. IV, 4, 57 sqq.: *Duris ut ilex tonsa bipennibus Nigrae feraci frondis in Algido, Per damna, per caedes, ab ipso Ducit opes animumque ferro.* Vides, huic arbori, velut cupresso Plin. H. N. XVI, 33, 60., quosdam ramos (inutiles puto) eripi, non omnes: ita enim arefacta periret; Pindari arbor omnibus ramis privatur, cum dicatur ea illa jactura φθινόκαρπος (*sterilis*) evadere. — ἀμφέπει. *Occupatus est in* etc. V. nos ad Ol. I. p. 12 sq., inprimis locum Gregorii Nazianzeni ibi allatum. Extra necessitatem Thierschius legit ἀμφέπῃ. Aliâque re, documentum sui arbor edit, quam onere gestando. — ἐὸν ἐρημώσαισα χῶρον. *Suo* (*naturali*) *relicto loco*. Est ἐρημοῦν cum genitivo objecti *privare aliqua re* (coll. indd. pindd.), simplex *relinquere*. V. praeter Schneid. L. G. ind. Eurip. Barnes. vv. ἐρημοῦν et ἐξερημοῦν. — ἐσσὶ δ' etc. *Noli carnifex civium esse, sed medicus et sospitator*. — ἰατήρ. Improprius vocis usus, velut Eurip. Suppl. 251. Matth.: Ἰατρὸν τῶνδε (malorum). El. 69: Συμφορᾶς κακῆς Ἰατρόν. Menander sententt. singull. 326 (Fragm. ed. Mein. p. 325): Λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος. Similiter Παιών pro medico improprio Aeschyl. Agamemn. 99., quem locum Heynius huc trahere debebat, non ad sequens Παιάν. — ἐπικαιρότατος. *Opportunissimus*. Schol.

v. 480: "Ὅτι ἐνόσει τὴν φυγὴν ὁ Δημόφιλος. φησὶ γοῦν δεῖ αὐτὸν πρὸς σοῦ θεραπεύεσθαι. De civitatis statu, non de exule Demophilo sermo h. l. habetur; coll. πόλιν, Κυράνας etc. Idem deinde Græcus: Θεραπευτικὸς δ' τῆς παρούσης καταστάσεως· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐπικαιρότατος. Bonum hoc, si *civitatis status* significatur. Sed exponendum erat ἐπικαιρότατος, quod non fecit, vel perverse fecit interpres. Cave aliter quam proprie intelligas superlativum. *Optime vulnera is curat sanatque, qui inflixit. Hoc in te cadit, Arcesila. Deinde habes plura aliis remedia. Rex es.* — Παιὰν τε etc. Apollinem significari, alii recte viderunt. Fuitque is inter deos medicos (Sprengel. Pragm. Gesch. d. Arzneikunde. T. I. p. 162. ed. III. Creuz. Mythol. Ed. II. T. II. p. 165. all.), et Battiadarum tutelaris (Böckh. Explicc. p. 280. et nos ad Pyth. V, 85. all.). — σοι τιμᾷ φάος. *Honorifice tibi confert, conferendo te honorat* (i. e. *tibi confert*), quod utrumque expressum habes Theogn. 1386. Bekker.: Κυπρογενὲς Κυθέρεια δολοπλόκε, σοί τι περισσὸν Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν. [35]) Sed nostri loci brevitatem iterum habes Aesch. VII Theb. 713. Blomf.: Νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός (*confert*). Soph. Antig. 510. Herm.: Πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν (*confers*); Ubi omnino Reiskii tenenda interpretatio. Maleque ibidem Musgravius citat Eurip. Or. 818. Pors.: Μή, πατρῴαν τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ δύσκλειαν ἐς αἰεί. Est enim χάρις πατρῴα idem quod πατὴρ χαρίεις, s. πατὴρ nude, coll.

35) Theophr. char. XV. init.: Καὶ τοῖς τιμῶσι καὶ πέμπουσιν εἰς τὰς ἑορτὰς κ. τ. λ. Ubi interprr. bene conferunt Xenoph. Cyrop. VIII, 2, 4.

nobis de hac circumlocutione p. 477. 638. Recte ibidem schol. eurip. (Matth.) v. 807—821: *Μὴ τῆς εἰς τὸν πατέρα τιμωρίας ἀνταλλάξῃ δύσκλειαν ἀθάνατον.* Ibid. schol. v. 816. 17: *Ὅρα, ἵνα μὴ χαριζόμενος τῷ πατρί.* Eurip. Hel. 1356. Matth.: *Θυσίας οὐ σεβίζουσα θεοῖς.* [36]) His adde, quæ supra p. 622. de voce *αὔξω* monuimus. Et confer nostratium illud Einem etwas verehren. Neque alienus Horatius Epist. I, xi, 22: *Tu, quamcunque deus tibi fortunaverit horam, Grata sume manu.* Ubi *fortunaverit* ob sequens *sume* esse videtur *fortunatam* (coll. v. 14) *obtulerit, concesserit.* Postremo nostram interpretationem tuetur schol. v. 481: *Καὶ αὐτός σοι ὁ Παιὰν τὴν εἰς τοῦτο δύναμιν παρέχεται.* — *φάος.* *Lucem*, pro *bono eventu* omnis generis. Cf. Ol. V, 32. VI, 123. *Tuum inprimis est, vulnera inflicta sanare, in quo officio Phöbus te juvat, ut in reliquis rebus te juvare solet.* In his *τιμᾷ* præsens propheticum esse poterit, pro futuro. Sed præsens sufficit. Eodem spectat scholiastæ *τὴν εἰς τοῦτο δύναμιν.* Böckhius: *Tu, cui claram vitam foveat Paean Apollo.* Verum contextus *bonum sanationis successum* efflagitat, et *τιμᾷ* est indicativus. — *χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν κ. τ. λ.* Schol. v. 482: *Καὶ ταῦτα μεταφορικῶς ἀκουστέον. δεῖ,*

36) Hinc vide, ne legendum sit Soph. Oed. C. 1010. Herm.: *Εἴ τις γῆ θεοῖς ἐπίσταται Τιμὰς σεβίζειν.* Ubi non subscribam, quae habet Döderlinus, male afferens Ol. XIV, 17. atque Aesch. Eum. 898 [901 sqq. Schütz.]: *Τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ Πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ Τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾷν πόλιν.* Pendent loci hujus genitivi ab adjectivo *ἀστύνικον*, velut v. *καλλίνικος* genitivum regere, ad Ol. IX. p. 329. not. vidimus.

φησὶν, μαλακὴν προσφέροντα τὴν χεῖρα τὴν τοῦ ἕλκους τρῶσιν θεραπεύειν. *Es urbis medicus opportunissimus, deusque in ea re tibi opitulatur; sed cave, remediis duris saevisque utaris, quibus regnum tuum ad ultimam perniciem dejicies: quod facile cuicunque; in statum pristinum turbata restituere non aliter poteris, nisi improviso praeeunte deo. Hoc ipsum in te cadit. Quare omnem jam operam Cyrenis navato.* Horum plurima sententiose expressit. — ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις. In his ἀφ. sunt *debiles, leves, tenues, ignavi*, coll. schol. v. 484. Damm. Lex. p. 221. Hes. O. et D. 238: Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα, Ὅστις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται. — ἐπὶ χώρας αὖθις ἔσσαι. *In locum suum restituere, velut arborem dejectam* v. 429. Er. Schmidius bene confert adagium χαλεπὰ τὰ καλά [Erasmi adagg. p. 359. ed. Basil. 1569]. Theogn. 846. Bekker.: Εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον. — ἐξαπίνας εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται. Schol. v. 484: Ἐὰν μὴ θεὸς ἡγῆται τοῖς δυναστεύουσιν εἰς τὸ αὐτὸ πειρωμένοις ἀγαγεῖν κατάστημα. Ea gubernatione tum maxime Arcesilaus indigebat. Cf. quoque Pyth. V, 164. — τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες. Schol. v. 489: Σοὶ δὲ τοῦ κυβερνᾶσθαι ὑπὸ θεῶν ἐκτελοῦνται χάριτες. Ibidem: Σοὶ δὲ καὶ τοῦ κατορθῶσαι τὴν πόλιν αἱ χάριτες ἐξυφαίνονται ὑπὸ θεῶν, ἢ παρὰ θεῶν κατασκευάζονται, τουτέστιν ἔχεις παρὰ θεῶν δεδωρημένον τὸ δύνασθαι τὴν πόλιν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποδοῦναι κατάστημα. Utrumque puto jungendum. Et χάριτες sunt *gratiosa, honorifica occasio, facultas* etc. Phöbo carum Arcesilaum v. 481. vidimus; et Jupiter fa-

tum ejus regere dicitur Pyth. V, 164. — πλᾶθι, τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν. Schol. v. 491: Ὑπόμεινον, περὶ τῆς εὐδαίμονος Κυρήνης πᾶσαν ἔχειν σπουδήν, ὡς καὶ τῆς πόλεως λυπουμένης καὶ ζητούσης τοὺς φυγαδευθέντας πολίτας, καὶ ὀφείλοντος αὐτοῦ τιμῆσαι τὸ δαιμόνιον. Mox Cyrene εὐδαίμων dicitur, ob naturæ beneficia etc. V. Ritteri Erdkunde. Ed. II. Tom. I. p. 943—951. Thrige Hist. Cyrenes T. I. p. 103—108. 112—116. Urbemque ἀγακτιμέναν dicit Pyth. V, 108., Venerisque hortum dulcem ibid. 31. Jam de singulari vocis τλᾶθι sensu cfr. Simonidem supra citatum p. 613. Wagnerus comparat *sapere aude*. Plura suppeditant Monkius et Wüstemannus ad Eurip. Alc. 284. Herm. Omnino tenendum, hoc verbum et cognatum τολμᾶν non soli labori, oneri, ærumnæ jungi, sed etiam omnis generis proposito, conamini etc. Est fere nostrum Entschliesse dich. — τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρσυν'. Hic locus quomodo antecedentia spectet, monitum est ad v. 467. *Verum etiam Homeri hoc dictum* etc. Mihi quidem non dubium, sensum non esse: *Praeter alia Homeri dicta hoc quoque ejusdem dictum reputa.* — Aliorum quoque poetarum dictis utitur. Hesiodum habes Isthm. VI, 98., Homerum denuo citat Nem. VII, 31. Isthm. IV, 63., Archilochum Ol. IX, 1. Postremo Isthm. VI, 56. Argivorum se breviloquentiam affectare dicit. — συνθέμενος πόρσυν'. Schol. v. 493: Σύνες, οἷον κατὰ μνήμην ἔχε καὶ τίμα. διὰ γὰρ τοῦ πόρσυνε καὶ τόδε ἀκουστέον. Quidni π. erit *effice, perfice*, coll. Isthm. IV, 105? *Infige istud animo tuo, et perfice* (*convenienter illi age*). Cum συνθέμενος confert Hey-

nius homericum σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ [Damm. Lex. p. 1047]. — ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. Exspectabas stilum recitativum. Locus, monente schol. v. 493., est Il. XV, 207: Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ᾽ ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ: *bonum et hoc est, s. et bonum hoc est* (v. p. 683), *si nuntius prudentiâ ornatus fuerit*, i. e. *bonum nuntius prudens*. Ubi Eustathius (Heyne T. II. p. 141): Πολλὰ γὰρ καὶ αὐτὸς κατορθοῖ. Ad eundem locum Heyn. T. VII. p. 42 sq.: „Hic de prudentia nuntii agitur. Revera autem Iris prudentis nuntii partes egit, qui non exasperare animum vult, cum jussa dura perferat, sed placare mitigando verbis. Possit adeo aliquis Jovis ipsius prudentiam mirari, qui ad Neptunum non Apollinem, sed Irin deam miserat, cujus ex ore blandiore mandata Neptunus animo remissiore accepturus erat: cf. Schol. B. et Eustath. ad vs. 221.“ Pindari quoque sapientiam admireris, qui hoc vix aptiorem veteris scriptoris locum allegare potuit. Quale enim Iridis nuntiæ ingenium, tale Demophili a Pindaro Cyrenas ablegati, sc. mite prudensque, coll. sqq. Callideque his ad sequentia fit transitus, ubi pro Demophilo P. deprecatur. Sc. varias ejus virtutes enumerat, unde appareat, bonum esse nuntium; eædem vero laudes reditum Demophilo in patriam procurare debent. Jam ad singula veniendum. De *nuntio* hujus loci ita schol. v. 493. (coll. eodem ad v. 496): Τοῦτο δὲ πρὸς ἑαυτὸν ὁ Πίνδαρος ἀνάγει, ὅτι ὀφείλεις μοι πεισθῆναι πρεσβεύοντι ὡς ἀγαθῷ ἀγγέλῳ. Immo Demophilus ille ἄγγελος est, quem mandata quædam perferentem ad Arcesilaum vides, sc. ea, quæ inde a v. 467. legimus. Acerbitatis minarumque speciem quandam

ista monita habebant; ideo mitigare debebat et poterat Demophilus a Pindaro ablegatus, velut Iris a Jove ad Neptunum missa. — τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. Thierschius: „Ein trefflicher Bote gewinnt bey jedem Werk vorragender Ehre Genufs.“ Ita παντὶ ἔργῳ idem erit quod ἐν π. ἔ. Verum Pindarus mandata sua bene prudenterque perferri vult, non perferentem honore affici. *Prudens nuntius mandato honorem affert.* Idem sequentis αὔξεται sensus. Ita sententia utraque parallelismum quendam habebit. — αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. Schol. v. 496: Αὔξεται καὶ ἡ ποίησις δι' ὀρθῆς ἀγγελίας καὶ παιδείας. *Non soli mandato, sed et poesi honor inde accedit.* Jam ἀγγελία ὀρθὰ est s. *nuntius bonus*, s. *mandato bene fungi.* Cf. Ol. VI, 153: Ἄγγελος ὀρθός. Cum deæ honore cfr. Callim. Dian. 34: Θεὸν ἄλλον ἀέξειν. — ἐπέγνω μὲν Κυράνα etc. *Quae de Demophilo dicturus sum, ea non meo unius judicio nituntur. Consentiunt in ea re Cyrenae Battiadaeque.* Similiter in Arcesilai laude ad populárium consensum provocatur Pyth. V, 145. Honorifice vero Cyrenæ priore loco ponuntur. — δικαίαν Δαμοφίλου πραπίδων. *Justitiam demophileae mentis.* Schol. v. 497: Δικαιοσύνην, δίκην. Quænam fuerit hæc δικαία s. δίκη, sequentia (κεῖνος . . ὀπαδεῖ) monstrant. Et ipse poeta loci sensum tentantes adjuvat. Utitur enim voce γάρ. Cave igitur δικαίαν pro *justitia* vulgaris sermonis vel *probitate* positam putes. Latissime h. l. patet δικαία, velut δίκαιος, de quo Schneid. Lex. gr. v. Est nostrum Tüchtigkeit, cujus tamen ipsius sensum insequentia aperiunt. Jam exempla formæ δικαία pro δίκη hæc habe. Chæris scholiastæ v. 188: Ἀρχαίαν

κομίζων, i. e. ἀρχήν. Ubi tamen critici et Böckh. nott. critt. p. 464.[37] Deinde ἀναγκαίαν pro ἀνάγκην homericum esse, notat Heynius [V. Il. IV, 300. VI, 85. Od. XIX, 73]. Adde Tyrtaeum Pausan. IV, 14. Idem Heynius affert τροπαίαν pro τροπὴν Aesch. Choëph. 773 [ubi alia hujus vocis aeschylea exempla Blomf. addit in nott. critt.], ἀνατροπαίαν VII Theb. 708 [ibi vero videndus Blomf.], ἀραίαν pro ἀρὰν 787. Adde Agam. 1022: θυραίαν pro θύραν. Eurip. Iphig. T. 761. Matth. Med. 605: Ἀραία. Quamquam Soph. Trach. 1203 (citante Elmsleio ibidem) docet, dictum de viro ἀραῖος, de femina ἀραία, quod vide, ne toti huic formarum generi applicari possit. Apollon. Rh. I, 1208: Κρηναίης pro κρήνης. Ad quem locum cf. Brunck. ed. II. et Buttm. Ausf. gr. Spr. T. II. p. 111. not. Q. Smyrn. VI, 177: Ἀμοιβαίῃσι pro ἀμοιβαῖς, coll. Dorvill. ad Charit. VIII, 8. p. 651. Lips. Veterem codd. quorundam atque alterius schol. lectionem δικαιᾶν retinendam censuit Hermannus, obsequentibus Ahlwardtio, Böckhio, Thierschio. Affert Hermannus Il. IV, 357: Ὡς γνῶ χωομένοιο. XXIII, 450. 51: Τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος ἔγνω. Quibus e Schneideri Lex. addere poteris Plat. apol. 14: Ἆρα γνώσεται Σωκράτης ὁ σοφὸς δὴ ἐμοῦ χαριεντιζομένου καὶ ἐναντία ἐμαυτῷ λέγοντος; Cyrop. VII, 2, 18: Ἐπεὶ μέντοι ἔγνω καὶ μάλα ἄτοπα ἐμοῦ ποιοῦντος καὶ πρόσω Δελφῶν ἀπέχοντος, οὕτω δὴ πέμπω περὶ παίδων. Accedat Aesch. Prom. 726. Blomf.: Μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε Τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης. Max. Tyr.

37) Ab ἀρχὴ (*principatus*) profectum putes ἀρχεῖος, ab ἀρχὴ (*initium*) ἀρχαῖος. Solum ἀρχεῖος ab ἀρχὴ descendere potuisse Böckhius contendit nott. critt. l. c.

dissert. XXI, l. T. I. p. 394. Reiske: Ἀκούσῃ δὲ τοῦ μὲν στρατιωτικοῦ τὸν εἰρηνικὸν εὐδαιμονίζοντος, τοῦ δὲ ἐν εἰρήνῃ τὸν στρατιωτικὸν τεθνηκότος. Vides, quo hæc consilio adjecerim. Potissimum est locis citatis participii genitivus, nequaquam nominis. Regit enim γινώσκω ut alia sentiendi verba, e. g. αἰσθάνομαι, ἀκούω etc. genitivum participii, pro accusativo et infinitivo. Adi quoque Vigerum pag. 346. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 448. not. 1. p. 829. sect. 2. — κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος, ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ. Exponitur δικαία animi demophilei. — νέος. *Juvenis*, quoad mores. *Juveniliter viget, agit, gaudet* etc. Idem v. 525. repetitur: Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν. Alterum æquabilius ita exprimi poterat: Ἐν δ' ἀνδράσιν ἐστὶν ἀνὴρ ἑκατονταετής. Quod fugiens Pindarus eam virtutem memorat, qua inter viros Demophilus emineat, prudentiam. Ita βουλαὶ erunt *consilium, prudentia*, coll. Pyth. II, 121. atque indd. pindd. Nec tamen obstabo, quo minus ἐν βουλαῖς tibi sit in *conventibus, consiliis*, coll. Pyth. VIII, 3. Suadet hoc præpositio ἐν et oppositum ἐν παισίν, *inter pueros*. Sed sensus non mutatur. Et laudatur prudentiæ prœmaturæ titulo, velut rex ipse Pyth. V, 146., coll. Heyn. Demophilum vero juvenili ætate fuisse, pronum e nostro loco et v. 525. Deinde hanc laudem aliis quoque tributam constat. Aesch. VII Theb. 618. Blomf.: Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύσει. Paulus Silentiarius Anthol. Palat. VII, DCIV, 6: Κάλλεσιν ὁπλοτέρην, ἤθεσι γηραλέην. Gregorius theologus Ibidem VIII, CLII, 1: Τὸν νεαρόν, . . πολιόν τε νόημα. Plura dedere Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. XII. p. 340., Boissona-

dius ad Eunapium T. I. p. 291—293., quique ab utroque laudantur eandem rem ad alios scriptorum locos illustrantes. De voce ἐγκύρω v. Liebel. ad Archil. p. 130.— ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός. *Privat maledicam linguam clara voce*. Haec antecedentibus ita annecte, ut minor interpunctio post βιοτᾷ figatur. Bene hoc statuit Hermannus, addens: „Id ipsum, quod juvenili robore ac senili sapientia praeditus est Demophilus, caussam continet, quare obmutescant obtrectatores, atque ab ipso contemnantur.“ Aldinam post βιοτᾷ omittere distinguendi signum, monet Böckhius. Addo Romanam. Deinde φαεννὸς voci junctum idem est quod λευκός, λευκάς, *candidus*, *liquidus* etc. Nonn. Convers. Evangel. Joh. XVI, 95: Λευκάδι φωνῇ. Et λευκὸν πνεῦμα (*clarus spiritus*, *clara vox*) μελαίνῃ opponitur in Philostrati Vita Apollonii Tyan. (T. I. p. 205. Olear., coll. p. 194). De hac formula docte egerunt Jacobsius ad Anthol. gr. Lips. T. IX. pag. 179. Stallb. ad Plat. Phileb. 117. p. 163. Boissonadius ad Eunap. T. I. p. 176. 196. 197. 568. V. quoque Schneid. Lex. gr. vv. λευκὸς et ξουθός. Adde Lexx. latt. vv. *candidus*, *clarus*, *liquidus* etc. Et *claro ictu* habes Ovid. Metam. II, 625., quod Max. Plan. p. 76. Boiss. ridicule convertit περιφανεῖ ῥιπῇ. Quomodo vero calumniam obmutescere faciat, hoc Böckhius ita explanat: „Ne calumnia quidem illi obtrectare potest, virtutibus ejus victa.“ Accuratiora vide in Hermanni nota modo repetita. Et vide, ne hi calumniatores inter aulicos Arcesilai fuerint, coll. his, quos Noster notavit Pyth. II. Regi vero Demophilum cognatum fuisse, schol. v. 467. memorat. Aulicum quoque mores Demophili a Pindaro descripti

significare mihi quidem videntur, sed aulicum melioris notae, quem, scilicet non metuendum, regi falso in suspicionem adductum, s. fugisse, s. in exilium actum vides. — ἔμαθε δὲ ὑβρίζοντα μισεῖν, οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς. In his ἀγαθοί, utpote hominibus ὑβρίζουσιν oppositi, erunt *modesti*. Jam temporum illorum rationem accuratius consideranti v. ὑβρίζοντα eos spectare videbitur, qui nimio et insolentis libertatis studio civitati nocuerant, tyrannum exasperantes. Tum ἀγαθοὺς cives in republica modeste se gerentes putabis. Cf. ἀγαθοὺς Pyth. III, 125. p. 602. Alii utramque vocem de inimicis amicisque Demophili intelligent. Schol. v. 507. latius patere locum putans Hesiodum expressum dicit O. et D. 714. Gaisf.: *Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ᾽ ἐσθλῶν νεικεστῆρα.* Dein Thersiten introducit H. II, 220. — οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. *Nec prolongans ullum finem*, s. *rem perficiendam, absolvendam*, i. e. *rem nullam*, coll. ad Olymp. II. p. 83. 94., ad Olymp. XIII. p. 450. Schol. v. 504: *Οὐδὲ τὸ τῶν πραγμάτων τέλος πρὸς ἄνοιαν μηκύνει.* Heynius: *Nullam rem procrastinat*. Similiter Böckhius. Verum tales homines tyrannis metuendi. Rectius Thierschius: Noch zu weit ausdehnend das Ziel des Bemüh'ns. I. e. *rerum novarum non cupidus, non favens consiliis, quae longum tempus spectant.* Nostrates: Er ist kein Freund von weitaussehenden Planen etc. Adversatum regi Demophilum atque in exilium actum, ex hoc loco consequi vult Thierschius. Vide tamen, quae supra monita sunt. — ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει. Sententiose exprimit, quod de Demophilo enuntiare poterat. *Neque novarum rerum cupidus*

set Demophilus, et, si esset, occasione jam careret. Quod *ipse haud nescit.* V. quoque Thierschium. De occasione adi Nitsch. neu. mythol. Lex. ed. II. v. — *πρὸς ἀνθρώπων.* *A parte hominum, quod homines attinet.* Conferatur Viger. p. 660. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 867. ibique cit. Xenoph. Anab. II, 5, 20 (*πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός*). An *hominum commodo*, coll. Matth. l. c.? — *βραχὺ μέτρον.* V. Isthm. I, 87. — *θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας, ὀπαδεῖ.* *Minister autem* [coll. Schneid. L. g.] *eum sequitur, non servus.* Heynius: „*Δράστας*, puto, est simpliciter h. l. *famulus, servus*: inter hunc et *θεράποντα* multum interest. Demophilus, si vir prudens erat, *captabat occasiones opportunas consiliis*, non autem servili more *ex iis pendebat*, tanquam *ex herili nutu.* Nam prudentis est, res ita disponere et ordinare, ut opportunitas rebus gerendis enascatur." Serviebat (opportunitati) *ἐλευθέρως*, ut Menandri verbis utar Fragm. incert. CCLXXIX. pag. 269. Meineke. Böckhius: „Minister Damophilus *καιρῷ* est, fovet eum, *θεραπεύει*, levi et haud invito neque improbo labore, ut qui observare opportuna didicerit; non illiberalem quasi operam præstat, neque ut is, qui opportunis commode uti non novit, sudat in rebus gerendis tanquam servus viliorum negotiorum curator." Is igitur sibi res, non se rebus subjungere conabatur (Horat. Epist. I, 1, 19). — *φαντὶ δὲ* etc. Jam precatur pro Demophilo, s. proverbium aliquod, s. veteris scriptoris locum, ut supra, præmittens. Cum h. formula cf. Pyth. VII, 20: — *καλὰ γινώσκοντ'.* Schol. v. 511: *Ὅτι καὶ ὁ Δημόφιλος εἰδὼς τὰ τῆς πατρίδος καλά, ἀνάγκῃ τῆς φυγῆς οὐκ ἐχρήσατο αὐτοῖς.* — *ἐκτὸς ἔχειν πόδα.* Schol. v. 511:

Τὸ γὰρ ἔξω πόδας ἔχειν τοιοῦτόν ἐστι, μήτε ἐν αὐτῷ εἶναι τῷ εὖ πράττειν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης αὐτῷ προσεῖσθαι. Heynius citat Aesch. Prom. 263.[38]) et Soph. Philoct. 1260. Contrarium πόδα ἔχειν ἔν τινι Ol. VI, 13., de quo p. 134. — καὶ μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει, νῦν γε πατρώας ἀπὸ γᾶς ἀπό τε κτεάνων. In his καὶ μὰν est et sane (Herm. ad Vig. p. 839). Formula Pindaro sollemnis, coll. ind. Böckh. — κεῖνος, Ille vester, Arcesila, Atlas. Bene Böckhius: „Et nota, Atlantem Libycum eo libentius poetam assumpsisse, quod nunc in Libycis rebus versatur: solet enim Pindarus elocutionem ita instituere, ut et res et verba eorum, quibus scribit, condicioni accommodet; atque ut Damophilus procul a patria semotus est, ita Atlas in finibus terrarum cælum sustinet." Schol. v. 514: Φέρει δὲ τῷ Ἄτλαντι ὅμοιον ἄχθος Δημόφιλος, τῆς πατρίδος καὶ τῶν κτημάτων μακρὰν χωρισθείς. V.

38) Cf. ibidem glossarium Blomfieldii, qui optime affert Horat. Sat. II, 7, 27: *Necquicquam cœno cupiens evellere plantam*. Bene hoc convenit Aeschyleo Choeph. 685: Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Lege ibidem scholiasten et Blomfieldium. De formula nostri loci adi quoque Monkium ad Eurip. Hippol. 1288. et interprr. Soph. Oed. C. 1225 (τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω;). Ubi post ἔξω ex antecedentibus supple αὐτῆς (ἀφροσύνης). Alia interpretatio (coll. VV. DD.) commodum sensum non fundit. Nec obstat πλάγχθη. Positum hoc ornatus causa, pro ἐστίν, optimeque generis humani levitatem refert, quod, quid sequendum sit, quid fugiendum, ignorans, erroneam vitam agere videtur. Idem ἀλαίνειν de senibus Aesch. Agam. 82. Mox πολύμοχθος i. q. ἄνθρωπος, coll. ἐφημέριος etc. De πολύμοχθος bene praecipit Döderl., de reliquis non item.

quoque Heynium. In finibus terræ positus Atlas. V. Hes. theog. 518., coll. Orph. Fragm. XXXV. p. 492. Herm. — πατρῴας ἀπὸ γᾶς etc. Dictum ob Demophilum: Nam Titanum patriam quis anquiret? Quamquam Arcades sibi Atlantem vindicasse visi Ov. Fast. V, 81-89. — λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. Idem repetere quibusdam videtur Fragm. inc. LXVII (Heyne III, 115. Böckh. II, 2, 564). Similiter Aeschylus Titanas, quos Prom. 220. vinctos videmus, in tertia ejusdem nominis fabula liberatos introducit, utpote Promethea visentes, de quo adi Aesch. Fragm. 177. Schütz. T. V. p. 124., coll. Welckeri libro: Die äschyl. Trilogie Prom. p. 38. Jam schol. v. 518 (de Titanibus Demophili gratia memoratis): Ἀπέλυσε δέ ποτε, φησί, καὶ ὁ Ζεὺς τοὺς Τιτᾶνας τῆς τιμωρίας, καίτοι ἐπιθεμένους αὐτοῦ τῇ ἀρχῇ καὶ μεταστῆσαι βουληθέντας. Sed de Atlante ibidem: Ἐγκαλοῦσι δέ τινες τῷ Πινδάρῳ, ὅτι οὐκ οἰκείως ἐπὶ τῆς διαλλαγῆς τὸν Ἄτλαντα παρείληφε· διηνεκῶς γὰρ μοχθεῖ. Scite Nostrum defendit Böckhius: *Demophilus nunc quidem Atlantis infortunio conflictatur; sed illi veniam dare decet: quid enim quod Titanibus ipsis, Atlantis fratribus, ab immortali Jove aliquando est venia data?* — ἐν δὲ χρόνῳ μεταβολαί, λήξαντος οὔρου, ἱστίων. Bene Böckhius: *Sic tu, quum alia jam atque antea rerum Cyrenaicarum videatur condicio esse, priora instituta et Damophili exilium revocare poteris.* — οὐλομέναν νοῦσον. Schol. v. 521: Ταύτην τὴν ἐνεστῶσαν ὀλεθριωτάτην νόσον τῆς φυγῆς. Aesch. Agam. 550. Græcorum patriæ repetendæ desiderium τερπνὰν νόσον vocat. — Ἀπόλλωνος κράνα. Præter schol. v. 523. et Böckhium adi Spanhem. ad

Callim.

Callim. Apoll. 88. Thrige hist. Cyrenes T. I. p. 77. Ritter Erdkunde. Ed. II. T. I. p. 947. *Fons* pro *urbe*, velut Castalia Ol. VII, 31. IX, 28. pro Delphis, Dirce Ol. XI, 101. pro Thebis, thermæ Himerenses Ol. XII. fin. p. 436. pro urbe Himera. — *συμποσίας ἐφέπων θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν πολλάκις.* Schol. v. 521: Πάλιν συνήθως συμποσιάσαι καὶ τὴν ψυχὴν ἐκδοῦναι πρὸς φιλοφροσύνην καὶ συμπόσια. Sunt συμποσ. h. l. convivia omnis generis propter πολλάκις, quod noli cum schol. v. 526. sequentibus annectere. In fine sententiæ positum, velut θαμὰ Ol. IV, 40. Pyth. IV, 71. Fragm. inc. XLIV (Heyne III, 104. Böckh. II, 2, 653). Deinde θυμ. ἐκδ. πρὸς ἥβ. idem quod simplex ἡβᾶν Theogn. 877. Bekk.: Ἥβώοις, φίλε θυμέ. Ubi editor p. 120. Simili sensu supra v. 501. Demophilus νέος dictus. Postremo ἥβαν oppositam puto sequentibus ἐν σοφοῖς πολίταις. — *δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων.* Schol. v. 526: Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι καὶ μουσικός ἐστιν. Fuit et musica inter καλὰ Cyrenensium ἐγχώρια, coll. Böckh. ad Pyth. V, 152. Explicc. p. 294. Eadem regis juvenis laus Pyth. V, 152. In alio juvene idem prædicatur Pyth. VI, 48. — *σοφοῖς πολίταις*: Musicam hoc et poesin spectat. V. Ol. I, 15. — *ἀσυχίᾳ θιγέμεν.* *Quietem attingere, adipisci, ea frui, rejecto novarum rerum studio.* Simile μίσγεσθαι Nem. I, 27. II, 34. Isthm. III, 5. De casu verbi ita schol. v. 528: Ἀντὶ τοῦ ἡσυχίας. σύνηθες δὲ τὸ σχῆμα τῷ Πινδάρῳ. Pyth. VIII, 33: Ἀρεταῖς κλειναῖσιν θίγοισα: *attingens virtutes*, i. e. *strenua*. IX, 73: Ψεύδει θιγεῖν: Nem. IV, 57: Νουμηνίᾳ θιγέμεν. Ubi Dissenius et Böckhius Explicc. p. 383. 84. Idem non raro verborum

ἅπτομαι et ἐφάπτομαι casus, coll. interprr. Ol. I, 138 (Böckh. Explicc. p. 111). — μήτ' ὦν. V. Ol. I, 137. p. 47. Ol. VI, 32. p. 192. Addo Soph. Oed. T. 90: *Οὔτ' οὖν πρόδδείσας εἰμί.* Oed. C. 1128: *Οὐδ' οὖν ἐάσω.* Ubi Döderlinus. — ἀπαθὴς δ'. De τε — δὲ v. Herm. ad Vig. p. 836. Adde Fragm. inc. XXIV. p. 632. Böckh. — πρὸς ἀστῶν. *Non laesus a civibus.* Ita ἀβλ. verbi passivi loco positum dices. An *non laesus quoad cives*, coll. v. 509. ibique nott.? Tum idem erit quod πρὸς c. accus., quod visum quoque schol. v. 526. — καί κε. *Et revera.* Pyth. III, 120 (p. 601): *Καί κεν.* — μυθήσαιθ', ὁποίαν Ἀρκεσίλᾳ εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων, πρόσφατον Θήβᾳ ξενωθείς. Böckhius (nott. critt. p. 412): „Deinde Ἀρκεσίλα sine *I* subscripto editiones veteres et libri scripti [non dicit, quinam et quot?]; Guelph. supra adscriptum præbet ὦ: habitum igitur pro vocativo, qui multo videtur commodior, quum præsertim non Arcesilao soli Pindarus sit carminum fons, sed omnibus universim. Præterea si legeres Ἀρκεσίλᾳ, Damophilus diceretur primus effecisse, ut Pindarus Arcesilaum caneret, neque antea amicus Arcesilao Thebanus vates fuisse, quum tamen totum carmen ostendat, quam familiaris poeta jam tum Arcesilao fuerit. Non igitur *Arcesilao invenit* Damophilus Pindarum carminum fontem, sed *invenit* simpliciter, *quum Thebis eo familiarius uteretur*, quantusque esset, cognosceret; qualem igitur Pindarum invenisset, narraturum esse Damophilum poeta prædicat, quum is ad lares revertisset.“ Idem Explicc. p. 282. addit: „Ceterum Ἀρκεσίλα vocativum rescribi non tantum ob ea præstat, quæ in nott. critt. dixi, verum etiam ob hoc, ut ne Pindarus

suum in Arcesilao canendo studium, apud hunc jactet. Verum Noster omnibus universim carminum fons fuit, interque hos Arcesilao. Quod cui mirum et repugnans videbitur? Et potissimum in hac sententia non πηγὴν, sed ὁποίαν. Dicit Pindarus: *Narrabit* (Cyrenis), *quam paratum ad regis laudem Thebis poetam invenerit.* Hanc non adulationem esse, vix est, quod moneatur. Laudabat P. Arcesilaum, quando laude dignus erat, quod tum maxime factum vides, quum inter cives regemque pax restituta esset. Testimonium hujus rei carmen proxime sequens. Deinde poeta, qui tanto tamque magnifico carmine, cui aliud statim s. succedebat s. comes accedebat, Battiadarum origines celebrasset, nonne summo jure fons laudis Battiadarum uberrimus dicebatur? Vides, infirmum esse prius Böckhii argumentum; neque aliud posterius. Neque enim dicit P., Demophilum *fecisse*, ut Pindarus Arcesilaum caneret. Hoc dicit: poetam Thebis *invenit* laudi tuae et Battiadarum paratissimum. Quod, si vel antea cognitum erat Arcesilao, cur repeti hoc contextu vetas? Immo quivis poeta encomiasticus Arcesilao familiaris iterum hoc atque iterum testari poterat. Non est hoc hominis jactabundi, sed amorem suum atque reverentiam significantis. Et prudenter istud in carminis exitu collocatur, quod ita tum ad initia sua recurrit, tum sequens carmen et praeparat et quasi introducit, cujus omnem fere complexum in laude regis versari vides. Postremo ne id quidem praetermittendum censeo, prudenter poetam post regis haud levem reprehensionem non suo nomine in ejusdem laude desinere, sed Demophilo internuntio utentem. Aliter agens num sibi constitisset? Defensam vides vulgarem loci interpre-

tationem, coll. Heyn. edit. ultima. Jamque paucis Böckhii rationem se probaturam puto, in qua tamen scholiasten praeeuntem habuit. Ita Graecus ad v. 530: *Καὶ δὴ εἶποι ἂν σοι, ὁποίαν εὗρε πηγὴν θείων ἐπῶν.* τοῦτο δὲ ὡς πρὸς ἑαυτόν, ὅτι θαυμαστῶς γράφει. Sed poetam, licet praestantiae suae nunquam immemorem, ita putes carmen claudere, quod raram habet victoris laudem, largam reprehensionem, modo tectam, modo apertam? — Thierschius ad *νοῦσον* v. 522: „Diese ist seine Flucht und Verbannung. Die Beschäftigungen, nach denen er verlangt, sind sämmtlich friedliche, darunter auch die Kunst des Gesanges, die er in Theben geübt, dort für Arcesilaus der Lieder Brunnquell findend." — *Fonti ἐπέων* dictione, minus re est simile κῦμα Ol. XI, 14. p. 388. — *πρόσφατον* schol. quoque ad v. 533. cum sequentibus jungit. Adde Gurlitt. l. c. p. 39 sq. *Nuper Thebis hospitio exceptus*. Eundem ut Aegidam Thebas exulatum abisse, Böckhius acute censet Explic. p. 280. Hinc publico hospitio gavisum putabis, quo ultimorum quoque color ducere videtur. Isque Thebis Pindarum adiens precatur, ut Arcesilaum sibi reconciliet, coll. schol. v. 533. Qui hymnum regi victori parans obsequitur. Addes, vel cognatum Nostro Demophilum fuisse, vel juvenis indolem poeticam vati placuisse, vel disciplinâ pythagoricâ junctos Demophilum Pindarumque, qui exulem adjuverit, velut alium Cyrenensem pythagoreum, Prorum nomine, quem rebus suis turbae civiles spoliarant, Tarentinus quidam pythagoreus, referente Diodoro Siculo Fragm. lib. X, 3.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ε'.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ.

V. 1 — 29.

vitiis, quarum magna vis, ubi virtus accedit, nunquam *n bene usus es, Arcesila, qua in re tum alias, tum* *perrime Castorem adjutorem habuisti. Et revera fe-* *litate non mediocri flores, primo ut rex potens pru-* *nsque, deinde ut victor*: ὁ πλοῦτος. A vero aber-nt, qui, latiore electa significatione, πλοῦτον esse vo-nt *dignitatem fortunamque regiam*, sc. ne Arcesilaum *vitiarum* faciant *appetentem*, coll. σύ τοι νιν μετα-σσεαι v. 7. Nec melius *opes regiae*, vel generalius *opes, opulentia*. Ambiguum hoc. Est πλ. *divitiae*, Ol. II, 96. Pyth. I, 96. all. — εὐρυσθενής (ε-ιν). Nostrum respicit Libanius T. IV. p. 637, 26. eiske: Διὰ τοῦτο πείθομαι τοὺς ποιητὰς ὑπὸ τῶν μου-ῶν κατέχεσθαι, διότι καὶ τὰ ἔπη καὶ τὰ μέλη τῶν εἰς ὸν πλοῦτον ὕμνων ἐνέπλησαν, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν δό-ξαν ὥσπερ ἐφόλκια δόντες αὐτῷ, καὶ καλοῦντες εὐρυ-σθενῆ. Ubi schol.: Ἔφη γὰρ ὁ λυρικὸς Πίνδαρος, ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής. Et πλούτου σθένος habes Isthm. III, . De eadem re Eur. El. 425: Σκοπῶ τὰ χρήμαθ', ὡς ἔχει μέγα σθένος. 943: Τοῖσι χρήμασι σθένων. Dio Chrysost. Or. IV. (T. I. p. 170. Reiske): Τὴν τοῦ πλού-

του δύναμιν. Jam divitiarum δύναμιν Nostro similiter restringit Theogn. 537: Ἀλλά γε χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι, Ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν. — ἀρετᾷ κεκραμένον. *Virtute temperatas, junctas.* Schol. v. 1: Τὸν μετὰ ἀρετῆς πλοῦτον. Menandri Fragm. inc. LII (p. 215. Meineke): Ἤθει δὲ χρηστῷ συγκεκραμένην (λόγου δύναμιν). Idem fragm. inc. CCLXXIII: Συνέσει χρηστότης κεκραμένη. Nonn. Dionys. XXXVII, 178: Ἠνορέῃ κεκερασμένον ἄνθεμον ἥβης. Usum pindaricum præbent indices. Simile πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος Ol. II, 96. — πότμου παραδόντος. *Ut tibi, Arcesila, qui hereditarias divitias habes.* V. Heyn. et Böckh. Explicc. p. 283. Latius tamen hæ voces patere possunt, velut sequens θεόσδοτον. Debentur enim divitiæ, potestas, alia bona beneficio divino. — ἀνάγει. *Secum ducat,* i. e. *habeat.* Sunt divitiæ *comites.* Similis formula, licet brevior, Pyth. VI, 47: Νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει. Hunc locum attuli Dilucc. pindd. Spec. I. p. 1. Non diversum ἀγινεῖν in eadem re Anthol. Pal. T. II. p. 771. epigr. XLVIII, 8 (Crates Thebanus): Πλοῦτον ἀγινεῖν (volo) Εὔφορον, εὔκτητον, τίμιον εἰς ἀρετήν. — πολύφιλον ἑπέταν. *Dilectissimas comites,* coll. Ol. IX, 6: Φίλοις ἑταίροις. Ita rectissime Böckh. et Thiersch. Aliena infert Aristarchus schol. v. 1: Πολύφιλον δέ φησιν αὐτὸν ἑπέταν, ἐπειδὴ τῷ πλουτοῦντι πολλοὶ ἕπονται,[1]) quæ interpretatio simplicitati maxime adversatur. Melius de divitiarum virtutisque societate

---

1) Menandri sententt. singg. v. 166 (p. 319. Mein.): Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ', ἕξομεν φίλους. Ibid. v. 500 (p. 332. Mein.): Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους.

idem schol. v. 1: Τὸν μετὰ ἀρετῆς πλοῦτόν φησιν εὐρυσθενῆ εἶναι. τὸ γὰρ ἕτερον ἄνευ τοῦ ἑτέρου οὐκ ἀσφαλές ἐστιν, ὡς καὶ Καλλίμαχος [Jov. 95., ubi Spanhem.] Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν, Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. Καὶ ἡ Σαπφὼ [Fragm. XXIX. Gaisf. P. M. G. T. III. p. 303. Lips.] Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετᾶς οὐκ ἀσινὴς πάροικος. Adde Cratetem Thebanum supra allatum, et nos p. 102. Divitias varia conandi occasionem præbent, coll. Ol. II, 96. Inprimis victorias curules divites facilius aliis appetere poterant, coll. Ol. cit. et Böckh. Explicc. p. 283. — σύ τοί νιν. Duo codd. (Böckh. nott. critt. p. 474) habent τοίνυν, quam confusionem illustrant Elmsl. ad Eurip. Bacch. 32. et Blomf. ad Aesch. Choeph. 541. Hoc eorum erit, qui regem divitias *quaerere* nolebant. Inter quos Böckhius, qui primo σὺ τοίνυν legit, nunc σύ τοι νῦν. Verum bene se habet τοί νιν. V. sequentium explanationem. Huic vero τοι respondere δὲ v. 15., ad Pyth. II, p. 564. monuimus. Iterum σύ τοί νιν habes Pyth. VI, 19. — κλυτᾶς αἰῶνος. Vita ejus inclyta, nobilis, ut hominis regno nati. Jam de genere v. αἰῶνος pindarico schol. Eurip. Phön. 1492. (σκοτίαν αἰῶνα) ed. Valck.: Τὸ αἰῶνα ἐπὶ θηλυκοῦ νόει, ὥσπερ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καί τισιν ἄλλοις εὕρηται. — ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο. *A summis*, i. e. *primis inde vitae gradibus*. Schol. v. 6: Ἀπ' ἀρχῆς τοῦ βίου. Bene interprr. conferunt v. 152: Ἀπὸ ματρὸς φίλας. Lycophr. 2: Ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης. Ubi scholiastes brevior: Ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς. Adeundus ibidem Müllerus p. 3., bene conferens Soph. Ai. 283: Ἄκρας νυκτός (*initio noctis*), coll. ibi Lobeck. pag. 263. Et Pyth. XII, 18. est ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ *primâ vesperâ*. Anthol. Palat. VII,

DCXXXIII, 1 (Crinagoras): *Ἀκρέσπερος ἀντέλλουσα Μήνη*. Utque *initium* h. v. significat, ita *fini* quoque applicatur. Theogn. 602: *Τέλος ἄκρον*. 2) De hoc duplici v. *ἄκρος* usu v. quoque schol. Arati Diosem. 8, monente Lobeckio ad Soph. Ai. l. c., et schol. Soph. El. 738, ubi *ἄκρον* habes pro *fine*. Jam *βαθμίδων*, de quo omnino Schneiderus L. g. v. coll. Anthol. Pal. VII, CCCCXXVIII, 4, aedificium spectare putabis, quocum vita comparetur. Eurip. Fragm. inc. CXCVI: *Τηλοῦ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην*. Gregor. Naz. (Opp. ed. Paris. 1630, T. II. p. 89): *Βιότοιο πύλας*. Hes. Opp. et D. 304: *Ἐπὶ γήραος οὐδῷ*. Eadem formula hymn. hom. in Ven. 106. Phocyl. 217. Anthol. Pal. V, CCLXXXII, 1. XIV, CXXVII, 4. Nonn. Dionys. XXIV, 186. Eadem Anthol. VII, DCCXXVI, 4 (Leonidas): *Γήραος ἄγχι θυρῶν*. VIII, CXIX, 2 (Gregorius theologus): *Ἄχρι πύλης γήραος*. Ex ultimis vides, *οὐδὸν γήραος* non esse *initium* senectutis, sed *ipsam senectutem*, parte posita pro toto, coll. Latinorum *limen*. Eamque ipsam vocem similiter adhibitam, docent Lexx. latt. Neque tamen multum obstat, quo minus vitae *ἄκραι βαθμ.* sint *curriculi vitalis initium*, quam for-

2) Scilicet idem locus alii primus, alii ultimus esse potest. Hinc *βαλβίς*, *βαλβῖδες*, unde exibant cursores, eorundem finis. V. Völck. ad Lycophr. vv. XIII—XV. p. 9. 24. Jacobs. ad Anthol. Pal. T. III. p. 48. Lux hinc Euripidi Med. 1211: *Λάβε ξίφος, λάβ'. ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου*: *ad finem miserum vitae*. Male ibi et schol. et Elmsl. Et Soph. Antig. 131. propter *νίκην ἀλαλάξαι* omnino tenenda Musgravii vocum *βαλβίδων ἐπ' ἄκρων* interpretatio. Scilicet ad *βαλβῖδα* reversi cursores *νίκην ἠλάλαξαν*. Cum Soph. loco cfr. omnino Lycophr. 13.

malam apud veteres tritam fuisse) nota res est. Vide Eurip. Med. nota 2. cit. et Monk. ad Eurip. Hippol. 86. Bene hoc carminis initio convenit, victoriam curulem prædicentis. Postremo longum habet βαθμὶς Anthol. Pal. VII, cccLXXVIII, 4. — σὺ δ' εὐθυξίᾳ μετανίσσεαι. Clare ingenueque administras. Optime schol. v. 6: Ὅτι οὐκ εἰς ῥᾳθυμίαν αὐτῷ χρώμενός εἰ, ἀλλ' εἰς τὰ δοξάζειν δυνάμενα, ἱπποτροφίας καὶ τὰ τοιαῦτα. Est hæc illa ἀρετά, quacum junctas dixit divitias initio hymni, vel bonus eventus, usum illum prosequens. Jam μετανίσσομαι proprie est ire post rem aliquam; hinc quærere, petere. Arati Phæn. 21 (adhibente Schneidero L. g.): Αὐτὰρ ὅγ' οὐδ' ὀλίγον μετανίσσεται. Ubi minus accurate schol. (T. II. p. 14. Buhle): μεταστρέφεται; nec melius ibidem glossa (T. II. p. 403): Μεθεῖται. Supple αὐτούς (ἀστέρας). Coelum ne tantillum quidem astra sequitur, sed manet immotum. Eurip. Tro. 130: (Naves) Τρωίας ἐν κόλποισιν τὰν Μενελάου μετανισσόμεναι στυγνὰν ἄλοχον: petentes, Nostratium holend. Apoll. Rh. I, 1245: Αἶψα δ' αἰθόμενος μετανίσσεται sc. μῆλα: sequitur. IV, 628: Ὅστ' (Rhodanus) εἰς Ἠριδανον μετανίσσεται: venit in Padum. Oppian. Cyneg. I, 499: Πρόδομον μετανίσσεται: petit. III, 256: (Χαίτη) οὐρὴν ἐς νεάτην μετανίσσεται: extenditur ad.. Anthol. Palat. IX, cccLXXXIV, 13: Καρκῖνον ἠέλιος μετανείσεται, i. e. μετανίσσεται. Cf. Jacobs. ibid. T. III. p. 549. Vides, verbum μετανίσσομαι finem spectare, qui petitur, quæ significatio a præpositione μετὰ nascitur, quæ potissimum in hoc verbo. Et finis iste semper fere expressus est, supplendus, ubi deest, e connexis. Hinc ægre dices μετανίσσομαι ἀπό τινος (venio a loco), quod secus

in simplici *νίσσομαι* Ol. III, 17. Jam cognatorum *μεθήκω*, *μέτειμι*, *μετέρχομαι*, *μετεστίχω*; *μεθέπω* significatio facit, ut nullus dubitem, idem esse *μετανίσσομαι*, sc. *obeo*, *curo*, *administro* (einer Sache, einem Geschäfte *nachgehen*), *habeo*, *utor*. Eurip. Tro. 1261: *Μεθήκουσιν σ' Οἶδ'*. Anacreon VI, 16. Fischer.: *Κῶμον μέτεισι*: *choream agit*. Eurip. El. 56: *Πηγὰς ποταμίας μετέρχομαι*: *fontes peto*. Opp. Hal. IV, 416: (*Νῆες*) *φόρτον ἀμοιβαίοισι μετερχόμεναι καμάτοισιν*: *petentes*, holend. Anthol. Pal. T. II. p. 637. nr. XLI, 2: *Οἱ τὸ νέον τάγμα μετερχόμενοι*: *administrantes*, *curantes*. Nonn. Dionys. II, 698: *Μετέρχεο τέμπεα Πυθοῦς*: *pete*. IX, 285: *Μετέστιχον ὄργια Βάκχαι*: *agebant orgia Bacchae*. 3) Deinde si divitias bene admini-

[illegible]

3) *Μεθέπω*, proprie *sequor* (v. Damm. Lex. v. et indd. pindd. v.), locis veterum paene infinitis est *teneo*, *habeo*, *administro*, per antecedens pro consequenti, coll. verbis supra positis. Habetque verbum in seqq. exemplia objectum suum expressum. Cfr. Nem. VI, 24. 98. Oppian. Cyneg. II, 221. Anthol. Pal. V, CCXXI, 6. VII, DLXXXIV, 3. Ead. Anthol. T. II. p. 797. nr. CXV, 3. Nonn. Dionys. IV, 141. X, 205. XIX, 10. XX, 216. XXIV, 132. 280. XXV, 486. XXVI, 160. 364. XXVII, 268. XXIX, 125. 309. XXX, 123. XXXI, 150. 264. XXXII, 50. 73. XXXIII, 353. XXXIV, 9. 108. XXXV, 356. XXXVI, 53. XXXVII, 146. 188. 220. 333. 412. 481. 646. XXXVIII, 190. 243. XL, 545. XLI, 272. 345. 411. XLII, 175. XLV, 32. 170. XLVI, 21. 342. XLVII, 242. 299. XLVIII, 226. 355. 483. 673. 766. 787. 905. 930. Idem Convers. Evang. Joh. II, 11. III, 73. IV, 81. 85. V, 100. 141. VIII, 20. 40. 57. 147. X, 71. 120. XII, 100. XIX, 50. Congessi haec, ut alia, usibus aliis inservitura, non

strare res dicitur *a vitae principio*, non magis hoc mirum videatur, quam alia ejusdem laus v. 152: Ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας. Nec minores aliorum laudes, Cic. Brut. 33. Ellendt.: *Doctus a puero C. Gracchus*. Inscriptio Fl. Merobaudis (ed. Niebuhr. II. praef. p. VII): *Cui a crepundiis par virtutis et eloquentiae cura*. Adde praeceptum Gregorii Naz. or. 40. (Opp. ed. Paris. 1630. T. I. p. 648): Ἐκ βρέφους ἁγιασθήτω, ἐξ ὀνύχων καθιερωθήτω τῷ πνεύματι. Longe aliter Böckhius nott. critt. p. 474: *Tu redis summa cum gloria a summis beatae vitae fastigiis, a Pythica victoria, quam Castoris aureo curru gaudentis debes beneficio*. Idem deinde addit: „Neque opus, ut ipse Arcesilas Pythiis affuerit; tamen dici poterat: *modo redis, modo venis a summo hoc gloriae vestigio*." Hoc ipsum nego, semperque negabo. Qui victoriam per alios reportavit, patriâ non egressus, is non dici potest *a victoria redire*. Böckhius tamen si sententiae suae etiamnunc inhaeret, allaturum confido luculenta hujus dictionis exempla, uti meus est mos. Dein contextum Böckhiana ratio maximopere turbat. Victoria regis in fine demum hujus strophae tecte significatur, in fine sequentis aperte memoratur. Nolimus bonum hunc progressum ipso adversante poeta derelinquere. Dicit Noster: *Divitias virtutis consortio validissimas evadere, tu comprobasti, Arcesila, qui iis nunquam non honorifice* (e. g. *ad artes equestres, ut vir Cyrenaicus*) *usus es, qua in re Castor tum alio tempore tibi favit, tum proxime elapso, victoriam tibi ut artis illius praeses suppeditans*. Bonum

---

Pindari solius interpretationi. De vv. ἀμφέπω, διέπω, ἐφέπω v. p. 12. sq. 229. 504.

autem aurigam infra disertis verbis dicit v. 153. Postremo quae vulgari interpretationi Böckhius opponit, ea profligata puto his, quae supra de vv. ἄκρος et μετανίσσομαι disputata sunt. — ἑκάτι. De h. v. cfr. p. 167. et Blomf. gloss. Aesch. Choeph. 408. 430. — χρυσαρμάτου. Deorum heroumque epitheton, coll. indd. pindd., quod huic deo, utpote rem curulem moderanti, optime convenit. — Κάστορος. Quare hic laudetur, non obscurum. Culti in Cyrenaica Dioscuri. Adeantur inprimis scholiastes v. 6. 127., Gurlittius, Böckhius, Bernhardius (Böckh. Explicc. p. 284). In primo Cyrenensium numorum musei Danici (Ramus T. I. p. 386) est fulmen inter duo astra. Eundem numum v. ap. Mionnet. Description de médaill. antiqu. T. VI. p. 556. Et silphium inter duo astra numus habet Musei Wiczay T. I. p. 328. Ea Dioscuris respondere, alii recte monuerunt. Eodem trahes singula illa numorum Cyr. astra, ni tibi in his solis Castor, ut rei Cyrenensium equestris praeses, praeferendus videbitur. — Post Κάστορος pone comma, ne decursus sententiae interrumpatur. — εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν. Longe optima emergeret interpretatio, si εὐδίαν esset vocis ἑστίαν adjectivum, ut μάκαιραν. Esset haec prolepsis, de qua v. nos p. 693. Verum εὔδιος, quantum ego video, est ὁ καὶ ἡ, quamquam ab eodem descendit substantivum illud adjectivale εὐδία. Jam dices, esse εὐδίαν i. q. κατ' εὐδίαν, μετ' εὐδίας, vel τεὰν μ. ἑστ. i. q. κατά, περὶ τεὰν μ. ἑστ., quod abesse poterat post κατὰ verbi. V. quoque schol. v. 12. Posterius praefero, ut dicta haec sint hoc sensu: *Serenitatis lucem adspergit tuis aedibus.* Similiter Ol. XI, 88: Θόρυβον παραίθυξε μέγαν. Vide quoque exemplorum

quædam p. 284 sq. congestorum. Ad prius inclinare videtur Hermannus, licet sententiam suam non satis exponens. Jam schol. v. 12: Ὑπαινίττεται δὲ τὸν τῶν Κυρηναίων νεωτερισμόν· στάσις γὰρ ἐνέπεσεν αὐτῷ πρὸς τὸν δῆμον· ὃν δὴ χειμῶνα ἔφη. διχόθεν ὁ Κάστωρ εὐμενής σοί ἐστιν, εἴς τε τὴν *εὐδαιμονίαν ἐκ χειμῶνος κατάστασιν* 4), καὶ εἰς τὴν ἱππικὴν νίκην. Ex his falsum prius. *Post* tempestatem affulsisse ædibus regis Castor dicitur, non *durante tempestate*. Hinc solum id Castori Arcesilaus debebat, quod finitis turbis civilibus illi acciderat, victoriam curulem, quamquam dicendi color ex ea Castoreæ potestatis parte petitus est, quæ circa res maritimas versatur. V. Isthm. IV. VII. deinde citt. Et nota illud *μετά*. Nimirum compositæ tum turbæ civitatis cyrenaicæ, de quibus reliquæ jam carminis partes vix aliquam mentionem injiciunt, coll. v. 72.; secus hoc in carmine antecedenti. Diversa enim utriusque carminis et tempora et personæ. De illis vide, quæ ad carmen quartum disputata sunt. Quod vero has attinet, carmen quintum ita comparatum mihi videtur, ut chorus popularium Cyrenensium ad unum omnia regi dicere potuerit, quod e singulorum nostra explanatione ulterius apparebit. Cum *μακ. ἑστ.* cfr. Ol. I, 17: Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν. Isthm. IV, 27: Μάκαιραν ἑστίαν. Ad sensum ve-

---

4) Pro *εὐδαιμονίαν* lege *εὐδαιμονίας*: *felicitatis tempestate sedata statum*. Böckhius conjicit εἴς τε τὴν *εὐδίαν*, ἐκ χειμῶνος κατάστασιν. Quod ut commodum sensum fundat, dele comma post εὐδίαν. Quae vox hac ratione vocis κατάστ. adjectivum evadet. Sed v., quae de hac forma supra monuimus.

ro plurimum facit Isthm. VII, 51: Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν. ἀλλὰ νῦν μοι Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν ἐκ χειμῶνος: sc. collatâ victoria. V. quoque Isthm. IV, 25—41. — σοφοὶ δέ τοι κάλλιον φέροντι καὶ τὰν θεόσδοτον δύναμιν. Laus regiæ sapientiæ divitiarum usu comprobatæ. Utitur in hunc finem sententiâ, et more suo varians pro πλούτῳ ponit δύναμιν (*opes*), cujus notio latius patet. Tum erit δὲ *nam*. Ita hæc præparantur, quæ de regno Arcesilai deinde dicuntur. Alii regem ob bonum *potentiae* usum separatim laudari h. l. dicent. *Non tantum divitiis bene uteris* (v. 1 — 14), *sed etiam potestate*. Sc. cum populo in gratiam redierat. Hinc in fine carminis iterum prædicatur. Qui h. l. de potentiæ modesto usu regem admoneri dicunt, æqualitatem et consensum totius loci infringunt. Antecessere laudes (v. 1—14), sequuntur aliæ (v. 17—25 sqq.); inprimis proximâ sententiâ (v. 17) singulariter rex laudatur, quod sit ἐρχόμενος ἐν δίκᾳ. Hinc de eadem re antea vix bene admonetur. Jam ad singula digrediendum. Primum spectat δὲ universam stropham antecedentem, τοι vero sequens δ' cum reliquis. Deinde κάλλιον sapientes potestatem ferre dicuntur, sc. *melius aliis*, e. g. νηπίοις Pyth. III, 148: Τὰ μὲν ὦν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν, ἀλλ' ἀγαθοί. Ubi ἀγαθοὶ pro σοφοῖς. Et cum κόσμῳ cfr. nostri loci κάλλιον. De sensu vero particulæ καὶ vide antecedentem tractationem, cui hoc unum addo, particulam καὶ infortunium antithetice spectare posse, de quo sermo fuit in antecedentibus. Et κακὰ φέρειν habes Pyth. III, 148. Ita vero loci nexus turbatur. Jam θεόσδοτον respondet verbis πότμον παραδόντος v. 4., nec velim cum voce καὶ ita jungi, ut sit *potestas divinitus concessa*, quasi

aliâ non divinitus concessâ. Ita sibi P. adversatur, qui alibi (Ol. XI. Pyth. I. etc.) omnis generis bona deos auctores habere contendit. Et cfr. inprimis Isthm. V, 29. Postremo φέροντι alii aliter intelligunt. Optime de *onere ferendo* Fæhsius cogitavit (Pind. Siegshymnen. T. I. p. 254). Est enim δύναμις onus, ut ὄλβος. Ultimum præclare Noster monet Ol. I, 87: *Ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη* (Tantalus). Pyth. II, 45: (Ixion) *Εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μακρόν γ᾽ οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον.* Similiter alii. Theogn. 599: *Τολμᾶν χρὴ τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι, Ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφότερον τὸ λάχος.* Eurip. Suppl. 123. Matth.: *Τί δ᾽ εὐτυχοῦντες; οὐκ ἐπίστανται φέρειν* (τὸ εὐτυχεῖν, coll. Markl.). Menander Menagyrtâ (Mein. p. 111): *Οὕτω μαθεῖν δεῖ πάντα, καὶ πλοῦτον φέρειν· Ἀσχημοσύνης γὰρ γίνετ᾽ ἐνίοις αἴτιος.* Idem Fragm. inc. LXXVII (Mein. p. 222): *Ὁ μὴ φέρων γὰρ εὖ τι τῶν ἐν τῷ βίῳ Ἀγαθῶν, ἀλόγιστός ἐστιν, οὐ μακάριος.* Idem Fragm. inc. CXXVI (Mein. p. 234): *Ἄνδρα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ τἀγαθὰ Καὶ τὰ κακὰ δεῖ πταίοντα γενναίως φέρειν.* Philemon. fragm. inc. LXVII (Mein. p. 419): *Ἐνταῦθ᾽ ἀνὴρ γάρ ἐστιν ἀνδρὸς διάφορος, Ἐν τῷ τό τε κακὸν εὖ φέρειν καὶ τἀγαθόν.* Q. Smyrn. VII, 54: *Ἔοικε δὲ θνητὸν ἐόντα Πάντα φέρειν, ὁππόσ᾽ ἐσθλὰ διδοῖ θεὸς ἠδ᾽ ἀλεγεινά.* Eunapius Chrysanthio Opp. p. 113. Boiss.: *Ἀλλὰ πενίαν μὲν ἔφερε ῥᾷον ἢ πλοῦτον ἕτερος. — σὲ δ᾽ ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ.* Schol. v. 17: *Σὲ δὲ δικαίως ζῶντα.* Cfr. *jure grassari* etc. Latinorum (Liv. III, 44). Adi quoque Heynium, Böckhium, Dilucc. pindd. Spec. I. p. 5. Jam quæ fuerit regis δίκα (coll. Pyth. IV, 499. p. 733), in antecedenti-

bus hoc Noster aperuisse videtur. — ὄλβος. Schol. v. 17: Πολὺς σὺν εὐδαιμονίᾳ πλοῦτος. Quidni simpliciter εὐδαιμονία? Dixit Pindarus initio carminis: *Praedicandus es ob justum divitiarum felicemque usum.* Secundo loco dicit: *Praedicandus es ob aliud felicitatis humanae genus,* sc. *ob regnum victoriamque.* — ἀμφινέμεται. Cfr. ἕπεται v. 73. ibique notata. Pone comma post ἄμφιν. — τὸ μὲν etc. Optime Heynius nott. critt. p. 311: „Sibi respondent v. 19. τὸ μὲν et v. 24. μάκαρ δέ." Aliter idem in nott. exegg. Duo habemus membra partitionis, *laudem regni* (τὸ μὲν — φρενί) et *laudem victoriae* (μάκαρ — ἄθυρμα), quae duplex laus ὄλβον v. 18. constituit. Jam ἔχει — φρενὶ vel parenthetice insertum est, quo posito δ' Ceporini post συγγ. commodissime abesse poterit; vel, quod melius, illustrationis et amplificationis gratia antecedentibus ὅτι — πολίων subnectitur, totaque haec prior sententia duobus membris constans arctiore vinculo ita potuisset constringi: *potens rex es prudensque.* Ita δ' (i. e. καί, coll. Heyn. nott. critt.) vel subintelligendum, vel recipiendum, quod posterius Thierschium fecisse video. Omitti autem a librariis voculam, nota res. V. Elmsl. ad Eurip. Med. 427. all. Facile δ' excidebat ob antecedens ὅτι. — μεγαλᾶν πολίων. Cyrene urbs cum reliquis Cyrenaicae urbibus. V. Pyth. IV, 34. p. 628. Magnam adhuc Strabo dicit, reliquas parvas XVII, 3. — συγγενὴς ὀφθαλμός. *Congenitus oculus,* i. e. *tuus.* Schol. v. 19: Ὁ ἴδιός σου ὀφθαλμὸς βλέπει περὶ σὲ ὂν τὸ γέρας τῆς βασιλείας αἰδοιέστατον. Deinde propria voce τεᾷ Noster utitur. Recte. Aliud enim fuisset συγγενὴς φρὴν (*naturalis prudentia*), aliud τεὰ φρήν.

Jam

Jam Schwenckius ad Aeschyli Eumen. 186. et Hellerus ad Soph. Oed. C. 1356: „Verbis fortioribus utuntur Græci ad conjunctionem aut societatem qualemcunque significandam." Sic dicitur *μόχθῳ, παλαιᾷ ἁμέρᾳ ἔντροφος*, i. e. *ὢν ἐν* etc., coll. Jacobs. et Hell. ad Soph. l. cit. Verissimum canonem iis evincam, quæ mea mihi veterum lectio suppeditavit. Ol. XII, 21: *Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ*: *Tuum ad focum*. Nem. V, 73: *Πότμος δὲ κρίνει συγγενής*: *uniuscujusque πότμος*. Ubi propter *συγγ.* est *ποτμ.* quibusdam *vis*, quo jure, equidem nescio. Isthm. I, 55: *Πότμος συγγενής*: *viri* (ante memorati) *fatum*. Aesch. Agam. 107: *Σύμφυτος αἰών*: *mea* (chori) *aetas*. Soph. Ai. 638. Lobeck.: *Οὐκ ἔτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ*: *non amplius mentis suae compos Aiax, sed ea dejectus est*. Philoct. 170. Herm.: *Μή του κηδομένου βροτῶν μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων*: I. e. *ὄμμα συνόν*. Ubi ne *vicinum* quidem *σύντροφον*. V. seqq. veterum locos. Nonn. Dionys. III, 222: *Ἐπεί νύ οἱ ἔμφυτος ἥβη Ἠνορέην καὶ κάλλος ἐμίγνυε σύζυγι μορφῇ*: *aetas ipsius* ... *formae ipsius*. VII, 10. coll. XLI, 84. 179: *Σύντροφος Αἰών*. Nota, hoc loco *αἰῶνα* personam induere, coll. *ἐπεδείκνυε*. Lusus hic, pro abstracto *αἰών* (*Jovi vita ipsius ostendit*, i. e. *Jupiter vidit*). XXI, 207: *Ἐκ μεσότης δὲ Ἰξύος αὐτοέλικτος ἐσύρετο σύγγονος οὐρή*: *ipsius cauda*. XXXVI, 22. coll. XLV, 93: *Σύγγονον ἔγχος ἄειρεν ἐπ' Ἄρεϊ Παλλὰς ἀμήτωρ*: *suam hastam*. Ubi hasta, quam ut alia arma e patris capite nascens Minerva extulit, aliis eligenda videbitur. Præstat tamen simplex *suam*.

216: *Ὀδύρετο σύντροφον ἥβην*: *suam juventutem*.[5]) Jam *oculus tuus* pro *tu*, parte hominis insigni posita pro ipso, quod tritum in tragicis Græcorum. Soph. Philoct. 170: *Ἀνθρώπου ὄμμ'*: *hominem*. Ai. 167: *Τὸ σὸν ὄμμ'*: *te*. 966: *Ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοί*: *o vir mihi cognate*. Eurip. Jon. 1260. Matth.: *Ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρός*. Alc. 1143: *Ὦ φιλτάτης γυναικὸς ὄμμα καὶ δέμας*. Alia euripidea v. in indice poetæ Barnesiano. Adde nos ad Ol. III. pag. 148 sq. Quam apte vero in rege hæc dictio electa sit, non est, quod multis ostendam. Optime enim oculus regiam potestatem dignitatemque ostendit. V. quoque Dilucc. pindd. Spec. I. p. 7. Subjungam Hermanni verissimum canonem (ad Eurip. Hec. p. 121): „Oculus . . . . ubi est, ibi est is, cujus is oculus est, ut, quæ proprie de persona dicantur, facile ad oculum transferri queant." Idem præcepit schol. noster v. 19: *Δύναται γὰρ ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ ὅλον σῶμα σημαίνεσθαι*. — *αἰδοιότατον*. Ut hoc loco regnum *αἰδοῖον*, ita reges *αἰδοῖοι* apud poetam Platonis republ. III. p. 390. E (Elmsl. ad Eurip. Med. 934). Et summus is humanorum honorum (proprie intelligas superlativum), velut Ol. I, 181. *τὸ*

---

5) Eadem adjectivorum *σύννομος*, *σύγχορτος*, aliorum vis. Ubi quis de *pascuo* semper cogitabit? V. Eurip. Hippol. 982. Ad quem locum bene Monkius affert Hel. 1507. Ejusdem generis *σύγχορτος* Orph. Arg. 194. Herm. Nonn. Conv. Ev. Joh. XIV, 34: *Σύννομος ὑμῶν*: *vobiscum junctus*. Similiter in *παλαιγενὴς* (Aesch. VII Th. 739. Agam. 1641. Blomfield. Eum. 173.) *γένους* notio abundat. Cfr. de h. adjectivo Blomf. glossar. Aesch. VII Th. 739.

ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι. V. quoque Pyth. III, 151 sqq. — *γέρας τοῦτο.* Clarissime docet antecedentium contextus, esse hoc *γέρας regnum.* Schol. v. 19: *Τὸ γέρας τῆς βασιλείας.* Neque aliter Nem. VII, 56: *Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον χρόνον* (Neoptolemus)· *ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν τοῦτό οἱ γέρας: regnum.* Et regna diis a Jove et Prometheo definita *γέρα* vocat Aeschyl. Prom. 237. 448. — *τεᾷ μιγνύμενον φρενί. Cum tua junctum prudentia.* V. *μίγνυμι* in indicc. pindd. Jam sensus totius loci hic est: *Beatissimus es, primo ut rex magnarum urbium, quem eximium honorem junctum tenes prudentiâ.* — *μάκαρ δὲ καὶ νῦν* (*ἐσσί*). Post *τὸ μὲν* sequi debebat *τὸ δέ, ὅτι* etc. Sed v. Herm. ad Vig. p. 701. 715. Et *ὄλβος* ille remotior *ἀμφινεμόμενος* (v. 18) repetitur voce *μάκαρ.* Deinde voces *καὶ νῦν* sententiam suam antecedenti ita oppositam sistunt, ut rem modo factam et transeuntem rei manenti durantique. — *εὖχος ἑλών. Gloriam adeptus.* Ol. XI, 75. p. 407 sqq.: *Εὖχος ἔργῳ καθελών.* Tyrtæus III, 36: *Ἀγλαὸν εὖχος ἕλῃ.* — *ἤδη. Modo.* Cf. v. 68. Viger. p. 413. inprimis Schneid. L. g. v. Jungendum cum *ἑλὼν* et *δέδεξαι.* Melius vero ultimum verbum à choro dici, quam a poeta, facile concedes. V. ad v. 68. p. 780. — *τόνδε κῶμον ἀνέρων. Hanc pompam* (amicorum regiorum) *e Graecia ad te redeantium Apollinique supplicantium, cum carmine.* Nimis locum restringunt, quibus *κῶμος* cum schol. v. 24. est *carmen, Apollini cantandum.* V. p. 168. 478. Et infra v. 121. habes *Ἀπολλωνίας ἀλεξιμβρότους πομπάς.* Böckhius e *δέδεξαι* (Explicc. p. 282) pompam in honorem Arcesilai deductam consequi vult. — *Ἀπολλώνιον*

ἄθυρμα. Gaudet κώμῳ is deus ut Delphici certaminis præses victoriæque auctor (schol. v. 24), ut Deus a Battiadis Cyrenensibusque maximopere cultus, denique ut Musagetes (schol. v. 24). Jam ἄθυρμα in deorum oblectationibus sollemne. Hymn. hom. II, 32: Τόδε καλὸν ἄθυρμα (Mercurius ad testudinem). Anacreon LIII, 8. Fisch.: (Rosa) ἀφροδίσιον ἄθυρμα. Opp. Cyneg. I, 33: Ἀθύρματα Ποντογενείης. Incertus Anthol. Pal. VI, xxxvii, 3: Πανὶ . . καλὸν ἄθυρμα. Bacchylides ibid. VI, cccxiii, 3 (Neue p. 46): Ἀθύρμασι Μουσᾶν. Leonidas Alexandrinus ibid. VI, cccxxii, 3: Μάρκῳ (imperatori, inter coelites puto) ἄθυρμα. Incertus IX, dcix, 1: Χαρίτων ἀθύρματα. Arion Methymnæus I, 10 (Anth. gr. Lips. T. I. p. 48): Delphines, ἀθύρματα Νηρηΐδων. Apoll. Rh. III, 132: Διὸς ἄθυρμα. Finita totius loci difficilis (v. 17—29) interpretatione de Böckhii explicatione paucula monenda videntur. Ita vir doctissimus Explicc. p. 284: „Ὀφθαλμὸν esse *splendorem*, post alios docuimus ad Olymp. II, 1 sqq., quibus in exemplis si nomen illud in appositione collocatum vel prædicatum est, noli in eo hærere, quod hoc id loco paulo aliter usurpatur: etenim lyrica dictione ὁ συγγενὴς ὀφθαλμὸς est *innatum quiddam, quod tibi lumen est et splendor et oculus vitae*; in qua interpretatione jam fere prædicati vis tenetur. [6]) Hic splendor ipso poeta duce diversus est a

---

6) Ὀφθαλμὸς, ὄμμα etc. (coll. Gurlitt. Pind. pyth. Siegsges. V. p. 5) aut subjectum est, aut praedicatum. Quodsi prius, vere est proprieque *oculus*, et quidem longe plurimis locis *oculus ipse per se spectatus*, alibi vero *pro eo, qui habet oculum, homine* etc. Istud non est, quod ostendam; de hoc

felicitate, potentia, opibus, quibus præditus est; itaque cum Hermanno partem maximam verto: *Fortunatissimus tu es; partim enim,* [7]) *quia magnis urbibus imperitas,* hoc

supra egi, testimonia veterum luculentâ afferendo. Quodsi praedicatum ὀφθαλμὸς etc., tum est id, *quod similitudinem qualemcunque habet cum oculo,* e. g. ob scientiam (visum improprium), splendorem, pulchritudinem, caritatem, excellentiam omnis generis etc. Hoc sensu Ol. II, 18. Theronis majores ὀφθαλμὸς Siciliae dicti, hoc sensu Ol. VI, 27. Amphiaraus ὀφθαλμὸς στρατιᾶς, hoc sensu carm. nostri v. 75. Batti felicitas ὄμμα. Ejusdem plane generis loci sunt ab Hermanno citati (praeter Catulliana Soph. Oed. R. 987. Eurip. Phön. 809. 841. Androm. 405). Solum istud Soph. Ai. 977. iis locis annumerandum, ubi ὀφθαλμὸς et ὄμμα positum pro *homine, cujus est oculus.* Jam de ὀφθαλμῷ atque ὄμματι praedicati munere fungentibus v. interprr. Ol. II, 18. coll. ibidem scholl., has Dilucidd. ad Ol. VI. p. 191. Riemeri Lex. g. ed. noviss. v. ὀφθαλμός. Karstenii Specimen pind. p. 73 sq., qui libellus his ipsis diebus ad me defertur. Ceterum Spanhemius loca sua (ad Callim. Dian. 211) male ad *caritatem* refert. Haec hactenus; in quibus si sententiam alio tempore (Dilucc. pindd. Spec. I. p. 6) propositam non muto, noli propter id pervicaciae me arrogantiaeque insimulare. Ego si de veteris scriptoris loco aliquid contendo, perspicuis id facio nec paucis (si possum) antiquitatis testimoniis innixus, mea commenta longe rejiciens. Aliter in hujus loci tentamine Böckhius, qui ambigua illa *paullo aliter* et *jam fere* inferendo interpretationis suae incommoda non defendit, sed speciosa oratione tegit, ne tantillum quidem afferens, quod facere possit ad meum canopem evertendum. Neque omnino (si serio contendimus) e Böckhii ratione est ὀφθαλμὸς praedicatum, sed vere subjectum.

7) Particula τὸ μὲν cum naturâ sua non tantum sequens aliquod

est, quia rex es, *innatus tibi virtutis splendor summum felicitatis decus consecutus est* [8]) *tua temperatum sapientia etc.* *Τοῦτο γέρας* est *ὄλβος πολύς*, de quo antea dixerat; [9]) quod *γέρας* eodem jure potuit *αἰδοιότατον* dici, quo Olymp. III. extr. aurum: *συγγενὴς ὀφθαλμὸς* est ille innatus virtutis splendor, qui antea jam significatus est verbis *σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ*. Hæc si ita, ut volui, ceperis, non id dixisse videbor, quod feror [Dilucidd. pindd. Spec. I. p. 6], *Regibus virtutem ita se mancipare, ut e regno sit*, quam sententiam aulici prædicent. Rem ita specta. Arcesilaus quod magnis urbibus imperat, inde felicitate fruitur regiæ dignitati conjuncta; hoc quum poeta dicere vellet, non id simpliciter dixit; sed alia sententia adjuncta, ut Arcesilai præstantiam a majoribus tra-

---

τὸ δὲ spectet, sed etiam antecedentem sententiam, cujus singulae partes illo duplici (*τὸ μὲν* — *τὸ δὲ*) comprehenduntur, ideo quoque vulgata interpretatio praestat: *Felicissimus es, primo ut rex multarum urbium* etc., *secundo ut victor*. Hermanni Böckhiique electa interpretatione durissime *γὰρ* abest post *τὸ μέν*.

8) Non *regem* dicit Arcesilaum, sed *regem potentem*. Et Böckhii posita interpretatione emergit istud nefarie dictum, quod idem nullo acumine removebit: *quia rex potens es, ideo vir natura probus, prudens es* etc. Aliud erat dicere: *potens es, prudens naturâ, probus* etc.

9) *Γέρας regnum* spectare, usus Graecorum supra allatus solide demonstravit. *Τοῦτο* vero naturâ sua proximae sententiae adhaeret, i. e. *βασιλείᾳ*. Felicitatem a poeta *γέρας* dictum nondum vidi. Frigidam quoque repetitionem hanc habes: *felix es; nam quoniam regno magno frueris, felix es* etc.

ditam celebraret, tribuit ei splendorem *virtutis et ingenitae claritatis*, quacum simul virtus innasci nobilibus censetur, nisi quis a majoribus desciverit: unde ἄριστοι et ἀριστεῖς veteribus nobiles dicuntur, quippe qui simul virtute præstent. Duæ igitur sententiæ lyrica brevitate constrictæ sunt: *Quod rex es, summa felicitate et opibus ipso ortu praeditus es; quae junctae sunt virtuti tuae a majoribus acceptae*; sed hæ in unam commiscentur: *Quod rex es, tuae virtutis congenitae splendor felicitati summae conjunctus est.* In quo simul pulcherrima oritur oppositio inter bonum nativum et insitam virtutem ac præstantiam atque inter externæ felicitatis donum, fere ut Olymp. II, 11. πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς. Neque ex hac interpretatione Arcesilaum virum præclarum esse inde poeta colligit, quod rex est; etsi quædam sane regibus virtus olim solebat quasi innata esse, quædam animi magnitudo ex magnæ potentiæ, nobilitatis, auctoritatis conscientia profecta, quæ raro in mollitiem degeneravit, frequentius in arrogantiam et superbiam mutata est; sed Arcesilaum et majores virtute [10]) præstare ut notum et certum ponit, quodque in ipso patrum indoles cernebatur, innatum virtutis splendorem dicit, secundum illud: *Fortes creantur fortibus et bonis.*" Hæc Böckhius, coll. Herm. ap. Heyn. Ed. ult. T. III. p. 337—340. Similiter de ὀφθ. et γέρας Thierschius, quamquam is in contextu totius loci constituendo errorem devitavit.

---

10) Arcesilaum *ingenii supra aetatem maturitate* pollere, Noster dicit v. 146.

V. 29–71.

Quapropter gratus esto in deum et in Carrhotum, qui summo suo periculo victoriam tibi paravit. τῷ. *Itaque.* Isthm. VIII, 145. Creberrimum in Homero, coll. Damm. Lex. p. 1643. V. quoque Matth. Ausf. gr. Gr. p. 405. Herm. ad Vig. p. 706. — *Κυράνᾳ γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας.* Schol. v. 31: *Κῆπον Ἀφροδίτης τὴν Κυρήνην φησὶν ὡς καλλίκαρπον καὶ διὰ τοῦτο ἐράσμιον καὶ ἐπαφρόδιτον.* Eadem Spanhemii sententia ad Callim. Ap. 94. Verissimum hoc. Scilicet eodem jure Cyrenen, quam Pyth. IV, 491. *εὐδαίμονα* prædicaverat, *Ἀφροδίτας κᾶπον* dicit, quo Pyth. IX, 90. s. Libyam s. Libyæ quandam partem *Διὸς κᾶπον.* Neque obest (quæ Böckhii sententia Explicc. p. 283) *Κυράνᾳ.* Variat Noster ut in aliis formulis, ita in casibus, et adesse *Κυράνᾳ* debebat, ut intelligeretur *γλ. ἀ. κ. Ἀφρ.* Similemque præpositionum in eadem re variationem cf. v. 160. Aesch. Eum. 108: *Καὶ νυκτὶ* (*nocta*) *σεμνὰ δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς Ἔθυον, ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν.* Quæ deinde Böckhius multiplici cum doctrina affert, ut hunc Veneris hortum *τέμενος Ἀφροδίτης* aliquod Cyrenis celebre fuisse evincat, ea prorsus mihi aliena videntur. Immo Veneris hortus optimo jure Cyrenen (licet Veneri ipsi non dicatam) ut poeta vocat, tum aliis naturæ[11]) beneficiis pæne infinitis insignem (V. p. 639. Thrige hist. Cyr. I. p. 231 sqq.), tum præcipue rosis, quibus Venus gaudet, inter veteres cele-

11) Orph. hymn. LV, 5. Herm.: *Γεννᾷς δὲ* (Venus) *τὰ πάντα, Ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ ἐστι καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπῳ Ἐν πόντου τε βυθῷ.* Adde Creuzerum Mythol. ed. II. ind. v. Aphrodite.

berrimam, coll. Thrige ibid. p. 253 sqq. Neque omnino Veneris cultu Cyrene caruit, coll. Böckh. l. c.[12]). Deinde Cyrenen superflue addebat s. chorus s. Pindarus, si de certo aliquo urbis τεμένει cogitabat. Obscurum et hoc in Böckhiana loci interpretatione, quare in *isto* inprimis τεμένει deum felicitatis suae auctorem meminisse debuerit. Debebat in aliis quoque templis meminisse, debebat meminisse in patria sua, debebat ubique locorum, velut ubique et semper Carrhotum amare. Sed memoratur viri *patria*, de qua servanda et augenda carmine antecedente tam graviter eum admonuerat, eaque mentio cum *laude* patriae jungitur. Hinc mihi ἀειδόμενον est: *quoties caneris*, *quoties victoriae*, *opum tuarum* etc. *laude inter populares frueris*. Hermanno Thierschioque est hortus Veneris *amabile carmen*. Ita locus geographicus (Cyrene) et poeticus mirifice junguntur, Nosterque alibi pro *canere* etc. dicit *Musarum agrum arare*, non *in Musarum agro canere*. De priori videatur quoque Böckhius ad Olymp. IX, Explicc. p. 188. Eidem Hermanno ἀειδόμενον est medium. Sed gravior emerget sententia, si Pindarum haec dicentem feceris: *Tum maxime Deo gratias agas, cum laudis dulci sono circumstreperis*. Et hinc ipsum gaudium majus fit sanctiusque in bonis hominibus. — παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν. Schol. v. 33: Ἐπὶ παντὸς πράγματος δεῖ

12) Veneris cultum utri istis regionibus intulerint, Graeci an Phönices, quis jam definiet? Cadmum quidem cum Harmonia, antequam in Graeciam veniret, apud Tritonidem lacum habitasse, auctor est Nonnus Dionys. XIII, 333 sqq. Et Phönicas Barka nomen spectat, nec non alia, coll. censore libri Thrigeani in Ephem. Lips. 1822. nr. 250. 51.

τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτων. Ibidem: ἀνατιθέναι. *Omnis* autem *res* est *regis felicitas*, inprimis *victoria*. De v. ὑπερτίθεσθαι est disputatio V. D. in Misc. Obss. T. VIII. p. 347—352 (Heynius in edit. ult. male habet 365), quæ nil ad h. l. facit, coll. Heynio. Duplici præcepto simillimus locus Euripidis El. 895. Matth.: *Θεοὺς μὲν ἡγοῦ πρῶτον, Ἠλέκτρα, τύχης Ἀρχηγέτας τῆςδ', εἶτα κἄμ' ἐπαίνεσον, Τὸν τῶν θεῶν τε τῆς τύχης θ' ὑπηρέτην.* Menandri sententt. singull. 118 (Meineke p. 317): *Δίκαιον, εὖ πράττοντα μεμνῆσθαι θεοῦ.* Post ὑπερτ. fige kolon. — *φίλει δὲ* etc. Heynius: „Nova prorsus sententia hinc ingreditur.“ Falsum hoc esse, particulæ *μὲν* et *δὲ* monstrant. Poeta, cum *φιλεῖν* dicere potuisset, *φίλει* dicit, ordine dicendi ut aliis locis interpellato. Adde Böckhium Explicc. pag. 285. — *Κάρρωτον.* Schol. v. 33: *Ἔστι δὲ ἡνίοχος, ἐπιχώριον δὲ Κυρηναίοις τὸ ὄνομα* [13]). Ibidem: *Κάρρωτος ὄνομα κύριον, περὶ οὗ μέμνηται πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον· οἱ δὲ τὸν ἡνίοχον τοῦτον, ὃν φησιν ὁ Πίνδαρος* [14])

---

13) Esr. III, 5, 54. 55 (coll. Schleusn. Lex. in LXX. vv. *κάῤῥον* et *χάῤῥα*): *Καὶ ἔδωκαν ἀργύριον τοῖς λατόμοις καὶ τέκτοσι καὶ ποτὰ καὶ βρωτά, Καὶ κάῤῥα* (male alii *χάῤῥα*) *τοῖς Σιδωνίοις καὶ Τυρίοις εἰς τὸ παράγειν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Λιβάνου ξύλα*: Ob ligna afferenda h. l. necessario sunt *κάῤῥα carri, plaustra*, non *monetae, pecunia*, quam opificibus datam vidimus. Et neutrum *carrum* habet Auctor b. hisp. 6. Ceterum voces cyrenaicam et alexandrinam omisit Sturzius in libello de dial. maced. et alex.

14) Male pro *Πίνδαρος* Böckhius legit *Δίδυμος*. Noster, non Didymus, Carrhotum regis capiti victoriae decus circumdedisse dicit v. 41. Noster eundem regis *εὐεργέταν* praedicat v. 58.

τῆς Πυθιακῆς νίκης αἴτιον γενέσθαι τῷ Ἀρκεσιλάῳ, κατάγειν δὲ αὐτῷ καὶ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀθροίσαντα. ταῦτα δὲ πιστοῦται παρατιθέμενος τὰ Θεοτίμου ἐκ τοῦ πρώτου περὶ Κυρήνης ἔχοντα οὕτω· „Διαπίπτουσαν δὲ τὴν πρᾶξιν[15]) αἰσθόμενος ὁ Ἀρκεσίλαος καὶ βουλόμενος δι' αὐτοῦ [αὐτοῦ] τὰς Ἑσπερίδας οἰκίσαι, πέμπει μὲν εἰς τὰς πανηγύρεις ἵππους ἀθλήσοντας Εὔφημον ἄγοντα· νικήσας δὲ τὰ Πύθια καὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐστεφάνωσε καὶ ἐποίκους εἰς τὰς Ἑσπερίδας συνέλεγεν. Εὔφημος μὲν οὖν ἐτελεύτα· Κάῤῥωτος δὲ τῆς Ἀρκεσιλάου γυναικὸς ἀδελφὸς διεδέξατο τὴν τῶν ἐποίκων ἡγεμονίαν.“ Ad quem locum bene Böckhius (Explicc. p. 282): „Euphemus pompæ præfuit simulque milites collegit, quibuscum deinde Hesperides occupavit; Carrhotus autem aurigationi operam dedit, non ut mercenarius, sed liberali opera.“ Adde Heynium nott. critt. — ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν. Schol. v. 35: Ἐπιμηθέως λέγουσιν ὡς ἐπίπαν θυγατέρα τὴν Μεταμέλειαν καὶ τὰ παραπλήσια, καθάπερ καὶ Προμηθέως τὴν Προμήθειαν. νῦν οὖν ὁ Πίνδαρος τὴν Πρόφασιν αὐτὴν Ἐπιμηθέως εἶπε θυγατέρα. οὐκ ἐκόμισεν οὖν σοι, ὦ Ἀρκεσίλαε, φησίν, ὁ Κάῤῥωτος λόγους καὶ προφάσεις, ἀλλὰ τὴν νίκην. εἰώθασι γὰρ οἱ ἡττηθέντες σκήπτεσθαι πορίζόμενοι προφάσεις τῆς ἥττης.[16]) — ἀρισθάρματ-

15) Quaenam haec fuerit, tacet mihi historia. An fuit ξενολογία adversus cives rebelles?

16) Ibidem: Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ Προμηθεῖ· Τοῦ Προμηθέως (θέλων λέγειν τῆς φρονήσεως) ἀντέχεσθαι καὶ μὴ τῆς Μεταμελείας. Hunc locum ex Aeschyli Prome-

τον γέρας. Schol. v. 35: Τὸν δὲ στέφανον ἀρισθάρματον γέρας εἶπε, τὸν ἐπὶ τῇ τῶν ἵππων ἀριστείᾳ δοθέντα. Idem v. 39: Ἐξοχώτατον ἐκ τῶν ἁρμάτων γέρας. — ὕδατι Κασταλίας ξενωθείς. Schol. v. 35: Διὰ δὲ τῆς Κασταλίας ἐκ μέρους τὴν Πυθὼ δεδήλωκεν. Idem v. 39: Ἐν Πυθῶνι παραγεγονώς· ἀπὸ γὰρ τῆς πηγῆς τὸ χωρίον ἀκουστέον. Eurip. Phön. 368. Matth.: Δίρκης ὕδωρ: *Thebas*. 613: Λέρνης ὕδωρ: *Lernam*. Anthol. Pal. IX, xx, 2 (Archias Mitylenæus): Δισσάκι κηρυχθεὶς Κασταλίας πάρ' ὕδωρ. V. quoque ad Pyth. IV, 524. p. 741. — Deinde illud ξενωθεὶς noli pro singulari hospitio accipere. V. Olymp. I, 150. III, 30. Pyth. III, 48. VIII, 88. Nem. VII, 63., ubi hospitii notio latius patet. — ἀμφέβαλε τεαῖσιν κόμαις. Conf. Olymp. III, 22. Similis mihi alius locus dictione visus, de quo tamen aliter jam sentio. Est ille Ol. XIII, 53 (p. 450): Ἐν Ἀθάναισι τρία μὰν ἔργα ποδαρκὴς ἁμέρα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις. Ibi ἔργα *certamina* esse posse, clare docet Antholog. Palat. Tom. II. pag. 728. epigr. cccxxxvii, 5: Πολλάκι κρᾶτα πύκασσε πανηγυρίοισιν ἀέθλοις. Ubi ἀέθλα necessario sunt *certamina*. — ἀκηράτοις ἀνίαις. *Habenis integris*. I. e. *Cum habenas integras retulerit*. Quare comma post

theo vincto v. 86. desumtum, dubium mihi cum Böckhio (ed. schol. p. 379). Verbum enim ἀντέχεσθαι, cujus simillimum usum iterum habes Nem. I, 50., (forsan et reliqua) grammatico deberi non potest. Deinde ἐν τῷ Προμηθεῖ vide ne idem sit quod *illo loco, qui agit de Prometheo*, sc. in fabula Sophoclis unâ alterâve. Prometheum enim non scripsisse videtur Sophocles. Alia v. apud Welckerum in libro: Die aeschyl. Trilogie Prometheus, p. 35., obloquente ejusdem libri censore Lipsiensi Ephem. 1825. p. 10.

κόμαις cum Romana, Böckhio Thierschioque delebis. V. quoque Böckhium Explicc. p. 286. Simillima breviloquentia in dativo *ἵπποισι* Pyth. VI. in. Sæpius loris impliciti aurigæ certaminum, unde eorum strages. V. Markl. ad Eurip. Suppl. 699. Sed erant aliæ quoque calamitatis causæ, inter quas *ταράξιπποι*, quos illustravit Paus. VI, 20, 7 (de *ταραξίπποις* Olympico, Isthmio, Nemeatico), X, 37, 4 (de *ταραξίππῳ* Delphico), coll. Pottero ad Lyc. 43. De v. *ἀκήρατος* cfr. Timæi Lex. plat. p. 17. Ruhnk., Monk. ad Eurip. Hippol. 1114. Näk. ad Chör. Fragm. I, 2. — *ποδαρκέων* est genitivus pluralis a *ποδαρκής*. Ac *δρόμοι* (Ol. I, 152: *Τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις*) *pedibus valent*, velut *δρόμος* est *λαιψηρὸς* Pyth. IX, 215., et *ἀγὼν* Delphicus dicitur *ὠκύπους* Soph. El. 692. Erf. Ubi schol. Ol. XII, 5: *Λαιψηροὶ πόλεμοι*. Ubi schol. v. 1: *Σφοδροὶ τὴν ὁρμὴν καὶ δραστήριοι*. Hermannus Böckhiusque afferunt Ol. XIII, 54 (*ποδαρκὴς ἁμέρα*), cujus tamen loci alium sensum ostendimus p. 450.-451. Jam schol. v. 39: *Φασὶ δέ τινες, ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα, τὸ δὲ πωλικὸν ὀκτώ*. Cf. quoque Ol. VI, 126. — *δώδεκα δρόμων τέμενος*. In his ne cum Romana jungas *δωδεκαδρόμων* (Ol. II, 92). Cursus enim ipsos *celeres* dici posse, exempla antecedentia docuerunt. Deinde *τέμενος* idem est quod *κατὰ τὸ τέμενος*, coll. schol. v. 43. Aesch. Ag. 176. Blomf.: *Δαιμόνων σέλμα σεμνὸν ἡμένων*. Ubi interprr. Böckhius tamen Thierschiusque malunt *δώδεκ' ἂν δρόμων τέμενος*, coll. Nem. VI, 70. Ingeniosâ conjectura non opus. Rarius quidem deest *κατὰ* loci, cum interrogatur *ubi?* Vide Aeschyl. modo cit. et VV. DD. ad Lamb. Bos. de ellips. gr. pag. 718. 19.

ed. Schæfer. Totum locum variis interpretationibus tentavi in Dilucc. pindd. Spec. I. p. 9. 10. Cf. quoque Heyn. et Böckhium in nott. critt. — ἐντέων σθένος οὐδέν. Schol. v. 45: Οὐδὲν τῶν αὐτοῦ ἁρμάτων. Ibidem: Τῆς τοῦ ἅρματος σκευῆς οὐδέν. De v. σθένος cum bestiis juncta v. nos ad Ol. VI. p. 194. Jam ἔντεα (de quibus v. p. 446) Nostro sunt *vasa* omnis generis, coll. indd., sed h. l. *currus*, coll. Nem. IX, 51: Ἱππείοις τε σὺν ἔντεσιν. Ad quem locum index Heynianus addit: „Ἔντεα τὰ ἅρματα. Eustath. p. 1350, 31." — ἀλλὰ . . θεοῦ. Construe cum Hermanno Böckhioque: Ἀλλὰ κρέμαται πάντα χερ. τεκτ. δαίδαλα, ὅσα ἄγων ἐν (ἐς) κοιλόπ. νάπ. θεοῦ ἄμειψε Κρισαῖον λόφον. De locorum istorum natura verissime Thierschius: „Die zur See nach den delphischen Spielen kamen, schifften durch den krisæischen Meerbusen, und zogen von Krisa nach dem Felsenthal von Delphi empor." Conferatur inprimis hymnus hom. I, 430—522. Strabo IX, 3. deinde citatus. Liv. XLII, 15: *Delphos ascensurum* (a Cirra). Ibidem: *Ascendentibus ad templum a Cirra*. Viam ipsam a Livio atque alibi accuratius descriptam non inveni, nisi quod *semitam* idem scriptor dicit, coll. Müll. Orchom. p. 494. Deinde Κρισαῖος λόφος (ne plura h. l. præsumamus) collis erit Crisæ propior quam Delphis. Est enim ἄγων ἄμειψεν pro ἀμείψας ἦγεν. Prius igitur vel superandus vel prætereundus ille λόφος erat, antequam in νάπος κοιλ. θεοῦ perveniretur. Crisam autem (de qua Müllerus Orchom. p. 495 sqq.) memorat, Carrhotum navi advenisse significans. Jam λόφῳ illi (s. colli s. monti) Crisam impositam suspicione haud levi motus arbitror. Ita enim Paus. X, 37, 4: Ἐς δὲ Κίῤ-

τὸ ἐπίνειον Δελφῶν ὁδὸς μὲν σταδίων ἑξήκοντά ἐστιν ελφῶν. καταβάντι δὲ (ex urbe Cirrha s. Crisa) ὸ πεδίον ἱππόδρομός τέ ἐστι, καὶ ἀγῶνα Πύθια ἄ- ν ἐνταῦθα τὸν ἱππικόν. Conspirat Noster Pyth. X, Ἔθηκε καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγὼν πέ- ν κρατησίποδα Φρικίαν. Eandemque πέτραν repe- Lucanus videtur Pharsal. III, 172: *Scopulosaque* ha.[17]) His positis Κρισ. λοφ. idem esse concedes, Κρίσαν (*colli impositam*), et ἀμειψεν proprie *supe-* , coll. Paus. X, 15, 2. Anthol. Pal. T. II. p. 694. 127. Schneid. L. g. v. ἀμεύω. Deinde Crisæ pro- quam Delphis certamina curulia habita, satis aper- e Pausania l. c.; unde pronum intellectu, quare Pin- s de Pythiis agens Cirrham (Crisam) memorare so-

Ita Hieronis equus desultorius Cirrhæ vicit Pyth. 133., ibidem Xenocrates Agrigentinus quadrigis Pyth. 18. Isthm. II, 26., ibidem Megacles Atheniensis ue majores (quadrigis puto) Pyth. VII, 14. Acce- Sophocles, qui El. 723. hippodromum Delphicum ιαῖον πέδον appellat. Deinde cursores, pugiles etc. dem campo concertarunt. V. Pyth. VIII, 26. X, XI, 20. Barthelemius in tabula Delphorum imagi- referente (Reise d. jung. Anach. T. II. p. 316. cur. er.) Delphis propiorem hippodromum collocat. —

Cirrhae altiorem montem imminentem Strabo narrat IX, : Πρόκειται δὲ τῆς πόλεως (Delphorum) ἡ Κίρφις ἐκ τοῦ οτίου μέρους, ὄρος ἀπότομον, νάπην ἀπολιπὸν μεταξύ, δι' οὗ Πλεῖστος διαῤῥεῖ ὁ ποταμός. ὑποπέπτωκε δὲ τῇ Κίρφει πό- ις ἀρχαία Κίῤῥα, ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἱδρυμένη, ἀφ' ἧς ἀνάβασις ἐς Δελφοὺς ὀγδοήκοντά που σταδίους.

De ἐν pro εἰς v. Fischeri animadvv. ad Welleri gramm. III, 2, p. 146. ibique loca ex ipso Pindaro citata. — κοιλόπεδον. Est κοῖλος vallium etc. epitheton ornans. V. indd. pindd., inprimis Isthm. III, 19. Hymn. hom. I, 282 (de valle inter Delphos Crisamque sita): Ἵκεο δ' ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεντα, Κνημὸν πρὸς Ζέφυρον τετραμμένον, αὐτὰρ ὕπερθεν Πέτρη ἐπικρέμαται, κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσσα Τρηχεῖ. Sophocl. Oed. C. 371: Τὸ κοῖλον Ἄργος. Ubi videndi Musgravius et Hellerus. Eurip. Iph. A. 1576: Αὐλίδος κοίλους μυχούς, [18]) coll. Lyc. 1062. Deinde verissima schol. v. 50. annotatio: Κατὰ σύγκρισιν δὲ τὴν πρὸς τὸ Παρνάσσιον ὄρος κοιλόπεδον εἶπε τὸ χωρίον. — νάπος. Hoc ut νάπη proprie *silva* (Spanhem. ad Callim. Ap. 89), deinde *vallis*, coll. Schneid. L. g. v. νάπη, nec non Eurip. ind. Barnes., Schweigh. lex. herod. Sturz. lex. Xenoph. v. νάπη. Et Plisti fluvii vallem νάπην Strabo l. c. dixit. Alii utramque vocem distinguunt, ut sit νάπη *silva* (cfr. Lyc. ind. Reichard.), νάπος *vallis*. Jam si νάπος h. l. *silva* est, nihilominus ob vocem κοῖλον significatur *vallis*, utrumque vero idem quod Nostratium Waldthal. Et posita hæc vallis pro Delphis, cum in eam urbem duxerit. Aliter Böckhius Explicc. p. 287: „Primum ita explicueris: *Sed vicit illaeso curru, et dedicata et suspensa sunt omnia currus instrumenta artificiose facta, quae in mediam Pythonem adduxit, in convallem dei, certandi causa,*

18) Eurip. Iph. T. 9. pro κλειναῖς ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος Elmsleius legere mavult κοίλαις etc. Sed Euripidem tuetur Pindarus Pyth. IX, 27: Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς.

causa, et quibuscum deinceps in campo Cirrhaeo decurrens propinquum praeteriit Crisaeum collem, qui campo imminet. In qua interpretatione ut illud commodum est, quod colle Crisæo prætereundo videtur vicisse, ita hoc minus habeo conveniens, quod Crisæum collem præteriisse dicitur ἄγων τὸ ἅρμα ἐς νάπος θεοῦ, quum potius deberet esse ἀγαγών, quia, priusquam certaret, Delphos profectus Carrhotus erat." Fallitur vir egregius non uno tantum titulo. Primo non loquitur Noster neque de certamine neque de victoria. Præterea, quod colle Crisæo prætereundo [superando] vicisse videtur, id nullius momenti esse mihi videtur, si Crisam alio consilio memoratam statuis, quam quod ibi in terram Carrhotus escenderat. Postremo quod incommodum in verbo ἄγων Böckhius vidit, profligatum id puto mea loci interpretatione, qua electa ne locum quidem ἀγαγὼν habuisset. Est enim ἄγων ἄμειψεν idem quod ἀμείψας ἦγεν, inversione tritissima. Jam aliam hanc sententiam Böckhius amplectitur: „*Suspensa sunt, quae in reditu ex Cirrhaeo hippodromo, superato, qui inter Cirrham et Delphos est,* 19) *Crisaeo colle, in mediam Delphorum urbem deduxit, ut dedicarentur.* Hæc sola est recta interpretatio, quam omnia commendant: primum enim, quod integra currus instrumenta Delphos reportavit, in eo haud ambigua [?] victoriæ significatio inest; 20) deinde in hoc sensu ἄγων ἄμειψε re-

19) *Per Plisti vallem* ex urbe Crisa venientes Delphos petiisse puto. Montem interjacentem, qui superandus fuerit, e monumentis veterum monstrare Böckhius debebat.

20) Noster non aliud dicit, nisi hoc: *Non fregit in hippodromo currum, quem Delphos ante attulerat; idem potius*

ctissime dicitur, quia, dum collis Crisæus superatur, currus Delphos advehitur; [22]) tum κοιλόπεδον νάπος, quo post Crisæum collem superatum pervenitur, atque quo Carrhotus tendit, ut currum suspendat, in fine orationis positum est: quod haud satis recte poeta instituisset, si post aditum κοιλόπεδον νάπος in Cirrhæo campo Carrhotus vicisse diceretur; [21]) postremo si in νάπῃ carmina cantata sunt, ex Cirrhæo campo redux Carrhotus eo currum advexit, ut

---

loco sacro suspensus est. Sola haec recta est interpretatio, Pindarique verbis conveniens.

21) Superfluum, immo frigidum in Böckhiana ratione, quod *victoriâ parta* montem illum superasse, Delphosque repetisse dicitur. Secus hoc e mea interpretatione, quae locum significari vult, *ubi Carrhotus Cyrenaicus in terram escenderit, Delphos inde petens cum pompa quadam et magnificentia*, quod ultimum non admodum tecte P. dicit, praeter consuetudinem hoc loco satis verbosus.

22) Böckhio νάπος θεοῦ (duce schol. Pyth. VI, 9) idem est, quod νάπῃ Delphorum (media urbis illius pars). Ita vero pro justo rei nomine (νάπῃ) minus accuratum posuit νάπος. Deinde non intelligo appositam vocem θεοῦ, quae non vacabit, si νάπος erit vel lucus Apollinis, vel vallis subjecta Delphis, Phoeboque (ut omnis iste tractus) sacra. Obscurum quoque κοιλόπεδον de parte urbis *adverso clivo* (Paus. X, 8, 5) *aedificatae*. Postremo relinquamus Pindaro aliquam dicendi libertatem, neque singulas ejus voces ita rimemur excutiamusque, quasi fuerit chorographus, immo agrimensor, non poeta. Obiter noto, Pausaniam X, 6, 1. occasionem dare potuisse scholio Il. II, 519 (Böckh. Explicc. p. 286), ubi Pytho s. Delphi feruntur antea Παρνασίας νάπης nomen habuisse. Ita nimirum Pausanias l. c.: Καὶ ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Παρνασσοῦ (heroe) τῷ τε ὄρει τὸ ὄνομα τεθῆναι λέγουσι, καὶ Παρνασίαν ὀνομασθῆναι νάπην. Scilicet

victoria ibi celebraretur, et currus in ædicula suspenderetur." — τόσσ' ἔχει. *Tam multa*, i. e. *omnia ista, revera non pauciora*. Graviter et quasi gloriabundus *repetit*, nil deesse ex his, quæ Delphos attulerit, instrumentis curulibus. Quod significat summum Carrhoti periculum (v. seqq.) ejusdemque artem aurigandi, nec non donarii oblati pulchritudinem. Fuit enim curruum Cyrenaicorum magna existimatio, coll. Antiphane Athenæi III, 58., ubi Casaub. Adde Thrige hist. Cyr. T. I. p. 271—274. Habet igitur τόσ' ἔχε (i. e. τόσσ' ἔχει) Aldinæ, quo se defendat, coll. quoque Erasm. Schmid. p. 244. Both. T. II. p. 127. Gurlitt. l. c. p. 8. Incommodum sane τό σφ' (i. e. αὐτά), quomodocumque interpreteris. Heynio est τό vel καθ' ὅ, vel pro ὅ, i. e. ὅ (νάπος) ἔχει αὐτὰ κατὰ τὸ μέλαθρον. Hermanno all. est τό pro διό (*quare*). Ita moleste repetitur suspensio (*suspensa sunt..; ideo suspensa sunt*). Nec enim proxime antecessit, *integra Carrhotum currus instrumenta attulisse*. Nec melius ego jungebam τὸ μέλαθρον (Dilucc. pindd. Spec. I. p. 12). — κυπαρίσσινον μέλαθρον. Hoc μέλ. cum non aliud esse possit, quam τέγους Παρν. pars, necessario propriam tholi (Schneid. L. g.: der vorragende Querbalken der Stubendecke) significationem habebit, unde suspensus fuit currus ille triumphalis. Minus diligenter Böckhio Thierschioque (coll. Damm. Lex. p. 1365) κυπ. μέλ. est ædicula sive thesaurus Cretensium. Quid tum erit τέγος

---

ultima esse possunt: *Et Parnasium saltum vocatum*. In eo Delphi, unde his idem nomen extitit. Quid? quod primum templum delphicum καλύβη fuit, lauri frondibus constructa. Paus. X, 5, 5.

Παρνάσιον? Nimirum is ipse thesaurus. Jam e tholis varia suspensa constat, coll. Damm. et Schneid. L. g. Odyss. XI, 277: Ἀψαμένη (Jocaste) βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου. Apollon. Rhod. Argon. III, 789: Λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρου. Ex eodem Vulcanus varia artificia s. suspendit s. imponit Odyss. VIII, 279. Dein aut tholus solus cupresseus fuit, aut cum aedificio suo; istoque ligno constitit, vel quia frequens in ea regione cupressus (Böckh. Explicc. p. 287), vel quia Cretenses thesauri statuaeque conditores, quorum insula formosissimis cupressis inclaruit, coll. his Dilucc. p. 429. Forsan ejusdem ligni statua. — ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν. Sufficere videbatur ἀμφ' ἀνδριάντι. Sed appositum σχεδὸν notat, nil interfuisse inter utrumque donarium, currumque proximum fuisse statuae. Cf. Ol. I, 118: Πὰρ ποσὶ σχεδόν. XI, 64: Παρέσταν σχεδόν. Opp. Hal. III, 364: Παρασχεδόν. Eadem particulae *fere* vis cum praepositione *propter* junctae Liv. XXI, 27 (equites *fere propter* equos nantes). Jam ἀνδριάντα signum Apollinis fuisse, Heynius narrat. Quod unde nactus sit, ego nondum exputavi. Errorem repetiit Meinekius ad Euphorionem p. 176. — τέγει Παρνασίῳ. Cum fuerint Delphis singularum civitatum thesauri, s. ornatum s. oneratum cave Phoebi templum his donariis existimes. Intellige cum Heynio, Böckhio Thierschioque aediculam Cretensium, cui vir Cyrenaicus ob cognationem Battiadarum Cretensiumque [23]) vel aliam ob causam

23) Cretensis artifex Cyrenensium donarium Delphicum Pausaniae memoratum X, 15, 4 (Βάττον ἐπὶ ἅρματι etc.) confecit.

(Böckh. Explicc. l. c.) currum suum intulit, quamquam Cyrenenses ut Olympiæ (Paus. VI, 20, 7), ita Delphis non caruisse thesauro suo suspicari licet. In voce Παρν, idem Böckhius nimis anxium se præbuit. Mihi τέγος non ideo Παρνάσιον dictum videtur, quod περίβολος in summo vertice Delphorum ad Parnassum fuit [Paus. X, 8, 5]. Intellige vocem sensu latiori, coll. Pyth. VIII, 28: Πόᾳ Παρνασίᾳ (Delphicâ). Ejusdem generis Ol. XIII, 150. Similiter Castaliam pro Delphis positam, supra vidimus. — *καθέσσαντο. Posuerunt, condiderunt.* Defendit hanc lectionem Hermannus ap. Heynium T. III. p. 341. Activum malunt Böckhius Ahlwardtiusque, et ille quidem *καθέσσαν, τὸν* legens, hic *καθέσσάν τοι.* Activum habes Pyth. IV, 486. et εἷσα (de monumento condito) Anthol. Palat. Tom. II. pag. 738. epigr. CCCLXXI, 6., p. 827. epigr. CCXXIV. Sed medio (in eadem re) nil vulgarius. Vide v. 363., monente Heynio. Adde Anth. Pal. VI, CXLIII, 3 (*καθέσσατο*). CCLXVIII, 1 (*εἵσατο*). CCLXXI, 1 (*εἵσατο*). CCLXXVIII, 1 (*εἵσατο*). CCCXLVII, 1 (*εἵσατο*). VII, LXXIV, 1 (*εἵσατο*). CCVIII, 1 (*εἵσατο*). IX, CCCXXVII, 2 (*εἵσατο*). CCCXXXII, 3 (*εἵσατο*). Hæc omnia de monumentis. DLIII, 5 (*εἵσατο* urbem), DCI, 2 (*εἵσατο*). XIII, XXV, 4 (*εἵσατο*). Ead. Anthol. T. II. p. 628. epigr. XI, 3., p. 704. epigr. CCLXI, 3., p. 758. epigr. XV, 1. Hæc quoque de monumentis. His adde, quæ habet Valck. ad Eurip. Hippol. 31. pag. 166. A. B. ed. Lugd., p. 128. ed. Lips. Ipso tono pronuntiatum fuit .. *τόμμο* .., quod utrique lectioni favet, coll. Heynio. — Deinde post *μονόδροπον* cum Böckhio pone comma, frustra obloquentibus Hermanno Ahlwardtioque. Namque hoc omisso erit *φυτὸν* substantivum

(*plantam* μονόδροπον). Sed omnis planta μονόδροπος. Ad sensum verissime Böckhius nott. critt. p. 476 (coll. Thiersch. T. I. p. 257): „Cretenses signum ligneum Delphos miserant, memorabile ob duas res, primum, quod ex una erat materia incompositum, ut truncus, caput, pedes, brachia cohærerent natura, non arte conglutinata essent [schol. v. 51: Μονόξυλον]; deinde, quod ipsum signum, humani corporis figuram repræsentans, sponte natum erat, non factum, nisi quod elaboratum fortasse arte fuit." — ἑκόντι τοίνυν etc. Altius pensitato carminis præstantissimi consilio poëtam videbimus id potissimum agere, ut regem admoneat post fatorum iniquitatem in clarissima luce positum, quantum non tam suæ virtuti, quam aliorum, sc. deorum Carrhotique beneficio debeat, cujus rei testimonium luculentissimum existat insignis Battiadarum fortuna, quæ Batto inprimis, gentis conditori, affuisset, deorum auspiciis Libyam petenti, eamque summa laude tenenti, relicta stirpe regia, haud ignobili, qua ortus Arcesilaus victor extiterit; quem carminis principio magis, si dicere fas est, ob ea, quæ facienda vel erant vel fuerant, quam quæ fecerat, prædicatum, ingenii, fortitudinis etc. laude ornat. Ne multa: pietatis in eos, quos victor ejusque gens auctores habebat beneficiorum plurimorum, sensus maxime vegetus carminis nostri membra permeat, totumque divina quadam dignitate perfundit. Et hoc quidem est, quare victoriam bis (vv. 25—28. 35—56) memoratam bis (vv. 29—34. 57—59) excipiat grati *animi officium*, regi gravissime commendatum, Carrhotumque, copiose laudatum, disertis posthac verbis alloquendo dicendi viam poëta aliquantulum deserat, regem sc. moniturus, quanti momenti sit amici victoria (v. 58), haud sine gravi

periculo (v. 45 sqq. 64—67) reportata. — *τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.* Schol. v. 57: *Τὸν εὐεργέτην Κάῤῥωτον ἀμείψασθαι ἀνθ' ὧν εἰς σὲ διεπράξατο.* Remotius est, quod habet Böckhius Explicc. p. 282: „Sollemnibus affuisse Carrhotum, non est quod moneam: sed etiam Arcesilaum comissationi affore, aut pompæ obviam iturum, probabile erat: quo pertinent hæc v. 44. *τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.*" Repetit Noster illud v. 34: *Φιλεῖ δὲ Κάῤῥωτον ἔξοχ' ἑταίρων.* De verbo *ὑπαντ.* (coll. Pyth. VIII, 13) adi Heynium ad h. l. et Matthiæum ad Eurip. Iph. A. 148. T. VII. p. 336. — *ἠΰκομοι Χάριτες.* Nem. V, 99: *Ξανθαῖς Χαρίτεσσιν.* Q. Smyrn. V, 72: *Σὺν ἠϋκόμοις Χαρίτεσσιν.* Idem h. l. Gratiæ, quod Musæ, quas *ἠϋκόμους* habes Ol. VI, 154. Ipse poeta in seqq. (v. 63: *Λόγ. φερτ. μν.*) se interpretatur. Minus perspicuum est, quod habet schol. v. 59: *Σὲ δὲ αἱ εὔκομοι ἐκ τῆς μνήμης καταλαμβάνουσι Χάριτες.* Estne hoc *gratiarum actio*, an *laus poetica?* Posterius malim. Græcus enim v. 63. respexisse videtur. — *φλέγοντι. Illustrant.* Cf. Böckh. Explicc. p. 287. Maxime huc facit Nem. VI, 64: *Παρὰ Κασταλίᾳ τε Χαρίτων ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν.* Ubi præter nostrum locum Heynius scite affert Isthm. VII, 33: *Φλέγεται Μοίσαις.* — *μακάριος* (εἶ). Schol. v. 61: *Μακάριος δὲ καὶ εὐδαίμων τυγχάνεις.* — *καί. Sane quidem,* i. e. *γε δή.* Cf. Herm. ad Vig. p. 501. not. 14. Böckhio est *licet.* De hoc v. Herm. ibid. p. 837. Utut statueris, *καὶ* a *π. μ. κ.* separari non potest.[24]) Deinde

24) Qui *ἔχεις καὶ* jungunt, iis *καὶ* erit *jam*, s. Nostrum denn nun etc., coll. ad Pyth. IV. p. 657.

κάματος velut *κάματοι* Nem. I, 107. Isthm. VIII, 2. universum quidem certamini impensum laborem, inprimis vero periculum deinde notatum significabit. V. quoque schol. v. 71. — *λόγων φερτάτων μναμήϊ.* *Optimos sermones monumentorum vice fungentes*. Schol. v. 61: *Τῶν ὕμνων.* Cfr. Ol. X, 6. etc. — *ἐν τεσσαράκοντα γὰρ πετόντεσσιν ἀνιόχοις.* Quadraginta putem concertantes fuisse, quorum XXXIX dejecti, unus salvus evasit, Carrhotus. Probabile mihi hoc ob Ol. XI, 59., quem locum illustravi p. 402. V. quoque ad Pyth. IV, 115. p. 647. Exemplum talis ruinæ v. ap. Soph. El. 716 sqq. Lege quoque certamen curule Nonn. Dionys. XXXVII, 131—484. — *κομίξαις ἀταρβεῖ φρενί.* Ita jungendum esse, intellexit jam schol. v. 64: . . *ἤγαγες ἀταράχῳ διανοίᾳ.* Adde Hermannum. — *ἦλθες ἤδη.* Multo melius hoc chorus Cyrenensium dicit, quam poeta. V. ad v. 26. p. 759.

V. 71—96.

Labore mortalium nemo vacat. Nec tamen cessat Batti felicitas, in primitiis Cyrenes, opitulante Phoebo, maxime conspicua. Idem deus Dores in Peloponnesum misit. — *πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν, οὔτ' ἔσεται.* Male Heynius; „Nova sententia. Iterum attingit calamitatem temporum. V. ad v. 12." Neque aliter Thierschius l. c. p. 258. Respiciunt hæc proxime antecedentem narrationem de Carrhoti magno labore v. 62., ipso contextu monstrante. Verum vidit jam schol. v. 71: *Ἴσως δὲ τοῦτο εἶπεν, ὡς τοῦ Καῤῥώτου κεκμηκότος ἀβλαβὲς διασῶσαι τὸ ἅρμα.* Eadem Böckhii sen-

tentia. Neque tamen obest, quo minus simul ad Arcesilai Battiadarumque fata alludatur. Probabile hoc ob sequentia, in quibus Batti historia simili consilio tractatur, eum sc. post fatorum iniquitatem eorundem favorem expertum. Valde hoc commendatur sententiarum pindaricarum ambiguitate, antecedentia et sequentia mirifice copulantium. Quod statuentibus primo fit sermo ad Carrhotum: *Eadem, Carrhote, tua conditio, cui magno labore opus fuit ad victoriam adipiscendam.* Deinde ad regem: *Idem in te cadit, Arcesila, cum turbis civilibus conflictate.* Sed statim subjungit: Ἕπεται etc. Cum sententia h. l. cfr. Pyth. XII, 49 (de Midæ victoria): *Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται.* Simonid. I (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 159. Lips.): *Οὐδὲ γὰρ οἳ πρότερόν ποτ᾽ ἐπέλοντο, Θεῶν δ᾽ ἐξ ἀνάκτων ἐγένοντο υἷες Ἡμίθεοι, ἄπονον οὐδὲ ἄφθιτον Οὐδ᾽ ἀκίνδυνον βίον ἐς γῆρας Ἐξίκοντο τελέσαντες.* Phocyl. 150: *Οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον.* Soph. El. 940: *Ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.* Nonn. Dionys. XX, 94: *Νόσφι πόνων οὐκ ἔστιν ἀνέμβατον αἰθέρα ναίειν.* Menander sententt. singg. v. 58 (p. 314. Mein.): *Βιοῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντ᾽ οὐ ῥᾴδιον.* Ibidem v. 55 (p. 338. Mein.): *Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακοῦ.* Orph. Λιθ. 87: *Οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις Εὐρυόπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν.* V. quoque Bacchyl. Fragm. XIX. ed. Neue. — ἕπεται. *Carrhotum* (ut Battiadis cognatum) *teque, Arcesila.* Est h. l. ἕπ. non *evenire, obtingere,* sed *manere cum aliquo, non deserere.*[25]) — παλαιὸς ὄλβος.

25) Improprium ἕπεσθαι, ἕσπεσθαι, ὁμιλεῖν, ὀπηδεῖν etc. est

Optime Heyn.: „Est autem τοῦ Ὄλβου eadem notio, quae Romanis: *Fortuna domus Augustae*." Idem ibidem: „Multa autem adversa evenerant Arcesilao, qui civium suorum odia in se concitaverat." Neque tamen ideo Ὄλβος scribo, sed ὄλβος. Sophocl. Oed. T. 1282: Ὁ πρὶν παλαιὸς ὄλβος. — ἔμπαν. *Tamen*. De hac voce

pro contextu modo *obtingere*, modo *possideri, haberi*. V. indd. pindd. Hymn. hom. II, 440: Ἡ σοί γ' ἐκ γενετῆς τάδ' ἅμ' ἕσπετο θαυματὰ ἔργα. XXX, 12: Ὄλβος δὲ πολὺς καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ. Theogn. 152: Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται. 155: Ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται. 317: Ἀμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται. 359: Γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω. 389: Τοῦ δ' αὖ οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσι. 402: Ἥ τ' (αἰδὼς) ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται. 404: Ὧι γνώμη θ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις. 645: Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς. 673: Ἄφρονι δόξα Ἕσπετο. 913: Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ. Solon V, 13 (Πλοῦτος) ἕπεται. XI: Ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται. Phocylides III, 2: Οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Hes. O. et D. 141: Τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ. 193: Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὁμαρτήσει. 228: Μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ etc. 311: Πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. 324: Παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ. Poeta Diogenis La. III, 43: Καὶ φθόνος οὐχ ἕπεται. Jacobs. Anthol. Pal. T. II. p. 760: Οἷς φθόνος οὐχ ἕπεται. Ibid. p. 785: Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος. Orph. Λιθ. 66: Οὐδέ σφιν ὄλβος ὁμιλεῖ. Opp. Hal. II, 56: Νάρκῃ φάρμακον ἀλκῆς Ἕσπεται. 218: Ἄλγος ἀδηφάγοισιν ὀπηδεῖ. 640: Ἀρετὴ δὲ καὶ ὀλλυμένοισιν ὀπηδεῖ Καὶ κράτος. III, 87: Βαιῷ δὲ πόνῳ μέγα κέρδος ὀπηδεῖ. Idem Cyneg. II, 571: Ὅσοις μὴ κάρτος ὀπηδεῖ. Q. Smyrn. V, 265: Εἰ μή οἱ πινυτὴ ἐπὶ μῆτις ἕπηται. VI, 206: Ἀλλά οἱ ἀλκὴ Ἕσπετ'. XI, 75: Οὐδέ οἱ ἀλκὴ Ἕσπεται. 78: Ἀτὰρ μένος οὐκέτ' ὀπηδεῖ.

et cognatis cfr. VV. DD. ad Eurip. Alc. 931., Blomf. Glossar. ad Aesch. Prom. 48. — τὰ καὶ τὰ νέμων. *Haec et alia praebens*, sc. *prospera*. Exclude *adversa*, quæ repugnante contextu quidam cum schol. v. 74. admiscent. Cf. Dilucc. pindd. Spec. I. p. 15. Böckh. Explicc. p. 288. Jam quæ ista prospera fuerint, in sequentibus ipse aperire videtur, quamquam alii τὰ καὶ τὰ h. l. variarum rerum pulchrarum opportunitatem esse statuunt. Est enim ὄλβος Battiadarum πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον ξένοισι. Quod prius attinet, felicitas Battiadarum defendit Cyrenen a variis calamitatibus, e. g. hostium incursionibus (cfr. Ol. II, 12. p. 77), Aegyptiorum, Persarum, Poenorum, Libyum. Eademque felicitas turbis civilibus finem imposuerat. Jam felicitas Battiadarum ὄμμα φαεννότατον est, *lumen splendidissimum* (Heynius male confert Ol. II, 96 sq., ubi πλοῦτος dicitur ἀστὴρ viri), quod peregrini, quasi lucernam conspicati alto loco positam, sequuntur, ac Cyrenen deveniunt. Istos peregrinos mercaturam Cyrenæorum [de qua Thrige l. c. p. 229 sqq.] spectare Böckhius putat, ob quam ibi posteriore ætate Iudæi habitarint, eo tamen consilio per omnem tum orbem diffusi. Mirum sane, quod V. D. multos illos regnante Batto II (Herodot. IV, 159) in Cyrenaicam delatos e Græcia colonos excludit, quodque potissimum est, colonos ab Euphemo nuper in Græcia collectos, a Carrhoto deductos (schol. v. 33) omittit. Adde varia hospitalitatis vincula inter Græcos ac Cyrenæos quaqua ex causa intercedentis.[26]) Postremo cives et pere-

26) Naumachii conjugg. praecc. v. 6 (Gnomm. Brunck.): ψυχῆς ὄμμα φαεινὸν ὑπὲρ βιότοιο χέουσαν: i. e. *quas animi ocu-*

grinos jungit velut Pyth. III, 125. — *κεῖνον.* Junxi hoc cum ὄλβῳ in Dilucc. pindd. Spec. I. p. 16 sq., Heynium sequens, adstipulante libelli censore Heidelberg. ephemer. 1820. nr. 66. Aliud suadet totius loci genius, coll. schol. v. 76. — *βαρύκομποι λέοντες.* Fragm. pind. inc. CLXII (Böckh. II, 2, 681): *Βαρυφθεγκτᾶν λεόντων.* Ol. X, 21: *Ἐρίβρομοι λέοντες.* Isthm. IV, 78: *Ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων.* Hymn. hom. III, 160: *Βαρυφθόγγων τε λεόντων.* Nicandri Ther. 171: *Βαρυφθόγγων λεόντων.* — *περὶ δείματι.* *Prae terrore.* Conf. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 544. — Quae bestiae quare Battum timuerint, aperit Aristarchus schol. v. 76: *Ἀρίσταρχος κατὰ τὸν τόπον φησὶ τοῦτον, καθ' ὃν ἔκτισται ἡ Κυρήνη, λέοντας διατρίβειν πολλούς, τῷ δὲ Βάττῳ τὸν Ἀπόλλωνα δοῦναί τινας ἐπῳδάς, δι' ὧν αὐτοὺς ἔμελλεν ἀποσοβήσειν καὶ τὸν τόπον ἡμερώσειν.* Antiquitatis id ingenio maxime respondet, nec cum Thierschio haec Aristarchum excogitasse putem. Thierschius Battum litori Libyco appropinquantem leonibus vocem suam, cum ante balbutisset, jam sanatam intulisse, ferasque fugasse statuit. Idem nos de ὄλβῳ Batti finximus l. c. p. 17. Poeticum hoc, nec tamen verum simplexque. Terram Cyrenaicam Battus mitigavit. Signum hujus rei leonum ejectio. Factum

---

lum lucidum, quasi lumen effundendum, vitae intendit. Sed fac, ψ. ὄ. φ. esse *animi splendorem lucidum (animum lucidum)*, quod regulam supra positam impugnat: aevo maxime sero (quod totum Naumachii poema spirat) haec dictio vindicanda est, non antiquiori, quod usum illum (quantum ego scio) constantem tenuit. Facile haec anomalia ab iis veterum locis manare potuit, ubi sermo est de *oculo lunae* etc., coll. pag. 148.

hoc ejusdem dei ope, quo tanquam totius expeditionis ἀρχαγέτᾳ usi Battus ac Theræi. Hinc a Phöbo concessæ ἐπῳδαὶ regis jam non balbutientis, cujus incommodi sanationem (Apollineam puto) deinde Noster subnectit. Pausanias X, 15, 4. aliam habet narrationem. Regem, ait, leone conspecto perterritum vocis compotem factum. Simile hoc narrationi de Croesi filio, cui terror vocem sanavit (Herodot I, 85). Nostri poetæ alius sensus, in eo sibi bene constantis, quod Apollini hoc quoque beneficium relatum significat. — γλῶσσαν ὑπερποντίαν. Ipse ὑπερπόντιος (*per mare*) in Libyam venerat. Pro eo γλῶσσα ejus dicitur ὑπερποντία, cujus in ea re partes principes fuisse apparet. V. ad v. 136. Græcis γλῶττα male est oraculum delphicum. Et bene peregrinus ille locorum Libycorum incolis (leonibus) opponitur. Jam ὑπὲρ ἁλὸς habemus Pyth. II, 126., ὑπὲρ πόντου Pyth. IX, 90., ὑπὲρ πόντιον Ἕλλας πόρον Fragm. inc. CLV (Heyne III, 150. Böckh. II, 2, 658). Aesch. Agam. 404. Blomf.: Πόθῳ δ' ὑπερποντίας φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. Soph. Antig. 781: Φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος (Amor). Vix diversum διαπόντιος Aesch. Choeph. 346., ad quem locum v. Blomf. glossar. — ἀπένειχεν. Præpositio locum denotat, unde venerat, verbum vero idem quod ἐπένειχεν (*intulit*). Dein γλῶσσα Nostro semper *lingua* est, non id, quod lingua profert (verba). V. indices pindaricos. Jamque ex iis locis ea potissimum, quibus γλ. est arcus vel hasta, ad rem nostram facere, facile concedes. Maximeque nostræ formulæ convenit Ol. IX, 62 sq.: Φέροις δὲ Πρωτογενείας ἄστει γλῶσσαν, i. e. *fer, admove linguam urbi, dirige linguam adversus urbem*, h. e. *linguae arcum intende urbi*, vel *hastam linguae*

vibra adversus urbem (laudis causa), i. e. *lauda urbem*. Vide hujus libri p. 344. Idem verbi φέρω h. l. sensus erit, nisi quod lingua leonibus terrendis pellendisque intentata videtur. Et hæc formulæ *poeticae* interpretatio. Prosâ oratione sensus est: *Cum eos allocutus esset*, i. e. ἐπαοιδὰς illis immisisset. — ὁ δ' ἀρχαγέτας. In his δ' vel explicationi inservit, vel causam reddit. Deinde ἀρχαγέτας (sc. coloniæ istius jussor ac dux) Apollo dicitur, ut Theræ (Böckh. Explicc. p. 288), Megaris (Paus. I, 42, 5), Ennæ (Eckhel. D. V. N. T. I. p. 206), Naxi Siculæ (Thucyd. VI, 3), Tauromenii (Eckh. ibid. p. 248. Museum Wiczay T. I. p. 65), Hierapoli Phrygiæ (Eckh. ibid. T. III. p. 154), Cyzici (Aristid. panegyr. Cyz. opp. T. I. p. 237., referente Eckh. l. c. T. IV. p. 345). V. quoque Spanhem. ad Callim. Ap. 55. 57. De eodem nomine aliter Creuz. Mythol. Ed. II. T. II. p. 660. Eodem pertinere Ἀρτέμιδος ἡγεμόνης cognomen videtur, de quo Spanh. ad Callim. Dian. 227. — ἔδωκ' . . αἰνῷ φόβῳ. *Perterrefecit*. Exemplis illustrabo hunc v. δίδωμι usum. Isthm. VIII, 131: Ὕμνοις θεᾶν διδόμεν. Hom. Il. V, 397: Ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. Eandem formulam Plato repetit Phædr. 35. ed. Ast. Alia homerica v. ap. Damni. p. 489 sqq. Eurip. Suppl. 1109: Σκότῳ δὲ δώσετ'. Tro. 97: Ἐρημίᾳ δούς. 1166: Φιλήμασίν τ' ἔδωκεν. Jon. 577: Χρόνῳ δὲ δόντες. Herc. fur. 332: Δῶσων χθονί. Iph. T. 1006: Δώσω φόνῳ. Nonn. Dionys. XXX, 63: Δῶκεν ὀλέθρῳ. Idem Conv. Evang. Joh. XIX, 83: Παρέδωκεν ὀλέθρῳ. Merobaudes ed. Nieb. II. p. 20: *Hostiam partem improvisus, ut solet, neci dedit*. V. quoque Creuz. ad Cic. legg. p. 223. b. — ταμίᾳ Κυράνας. *Domino Cyrenes futuro*. Similem

usum propheticum habes Ol. IX, 98. — ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν. *Irritus quoad vaticinia.* Vide Matth. Ausf. gr. Gr. p. 548. Idem erat μαντευμάτων, coll. *irritus legationis, consilii.* V. Vellei. Pat. II, 63. Tac. Hist. IV, 32. Postremo cum plurali μαντ. cfr. Pyth. VIII, 86. Isthm. VII, 22. — ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶ νέμει. Optime schol. v. 85: Καὶ γὰρ ταῦτα διὰ χρησμῶν θεραπεύει. Et vide, quomodo hæc cum antecedenti narratione cohæreant. Incantationes Arcesilao deus præstiterat, quibus leones fugaret. Verum iis uti non potuisset, ni linguæ vitium idem deus ante sanasset. De Apolline ἰατρομάντει adeatur omnino Spanh. ad Callim. Ap. 46. Creuz. Mythol. Ed. II. T. II. p. 159. 392. 737. Apollinem Cyrenensium medicum illustrat Böckh. Explicc. p. 288. Deinde Phöbi munera fere ut Noster enumerat Callim. Ap. 42—46. V. quoque Aesch. Eum. 62 sq. Jam ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶ dicit pro *omnibus hominibus.* Alcæus Plutarchi de cup. divit. 5. Hutt.: Τὰς ἐπιθυμίας, ἅς μήτ' ἄνδρα φησὶν Ἀλκαῖος διαφυγεῖν, μήτε γυναῖκα. Habet hoc fragm. Stangius, non Gaisfordius P. M. G. Tom. 3. Empedocl. 371. Sturz.: Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι. Dio Chrys. Or. I. T. I. p. 48. Reiske: Οὐδ' ἂν πάντες φῶσιν Ἕλληνες καὶ βάρβαροι, καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες.[27] — πόρεν τε κίθαριν. Schol. v. 87:

27) Mulieres alii positas dicent ob laser Cyrenaicum. Censor itinerarii Della-Cellae (Literar. Conversat. Blatt. 1822. nro. 101. 1 Mai): „Der Saft, laser Cyrenaicum, übertraf an Güte jeden andern aus Persien, Medien etc., und scheint vorzüglich in weiblichen Krankheiten, gegen Migräne, Hy-

Τὴν κιθαριστικὴν ἐμπειρίαν. Ὅμηρος (Il. II, 827) ... τόξον Ἀπόλλων, ἀντὶ τοῦ τὴν τοξικήν. Hoc, ut M... sae concessio, quamquam generaliter pronuntiatum, iter... ut antecedens medicina, regem spectare videtur. E... cit sequens εὐνομία, et laus regis ut poetae v. 152. — ... πόλεμον ἀγαγὼν ἐς πραπίδας εὐνομίαν. Pr... cipium ἀγαγὼν (i. e. ἄγων, coll. schol. v. 87) cum ... quis significat, εὐνομίαν musices poëseosque inprimis ... in hominum animos induci. Eadem Maximi Tyrii s... tentia Or. XXXII. T. II. p. 117. Reiske: Τὰ δὲ Μου... καὶ Ἀπόλλωνος διδάγματα οὐδὲ τὴν ἀρχὴν θέμις ... τι ὑπολαβεῖν, ἢ ἀφ' ὧν ψυχὴ εἰς κόσμον καθίστ... Adde Polyb. IV, 20. 21. Jam εὐνομία schol. cit. idem ... quod δικαιοσύνη. Quidni κόσμος, coll. Max. Tyr. ... Poesis cum musica animos humanos in ordinem re... pacatque. V. quoque Heyn. Böckhiumque. Et στ... πραπίδων habes Fragm. inc. VII (Böckh. II, 2, 669). — ... χόν τ' ἀμφέπει μαντήϊον. Habet, tenet antrum ... tidicum. Idem διανέμειν de Apolline templum De... cum tenente Pyth. VIII, 89. Et μυχὸν νομίζειν Ae... Choe. 788. Blomf. Dein cum μυχῷ h. l. cfr. Ae... Eum. 39. 170. — τῷ (ἐν ᾧ). Consuluerant de P... loponneso Dorienses. Max. Tyr. Or. XLI. T. II. p. 274: Δωριεῖς περὶ Πελοποννήσου μαντευόμενοι. — Λα... κεδαίμονι ἐν Ἄργει τε. I. e. ἐν Λακ. etc. — ... νασσεν. Habitare fecit. Hes. O. et D. 167. The... 329. 620. Κατένασσε: eodem sensu. Non divers...

ἐπένασ...

---

sterie etc. mit Erfolg gebraucht worden zu seyn." V. quoque quae ex Hippocraticis habet Sprengel. Pragm. Gesch. d. Arzneikunde. T. I. ed. III. p. 518.

ἐπένασσε Tryphiod. 640. De hoc verbo imprimis consulatur Elmsleius ad Eurip. Med. 163., ubi, quod vir doctus de Atticis monet ἐνάσσατο pro ἔνασσε usurpantibus, verum est, me addente Apollonii Rhodii eundem usum Argon. IV, 274: *Μυρία δ' ἄστη Νάσσατ'* (condidit). 567: *Ἔνθα Ποσειδάων Ἀσωπίδα νάσσατο κούρην* (habitare fecit). Quae autem super dorica Pyli possessione dicuntur, de his v. Müllerum Dor. I, p. 98.

V. 97—118.

Subjungit chorus Cyrenaicus suam Carneorumque ab Aegidis Spartanis Theraeisque ortum. Deinde ad Battum, unde desciverat, oratio recurrit. *τὸ δ' ἐμὸν* etc. Schol. v. 96: *Ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ χοροῦ τῶν Λιβύων, ἢ ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ.* Illud elige, eodemque trahe *ἐμοὶ πατέρες* v. 101. et *σεβίζομεν* v. 105. Primo chorus loquitur ut unus, deinde ut multi, quam numerorum variationem systemata Graecorum chorica haud raro uno eodemque nexu grammatico habent.[28]) — *γαρύοντ'*

---

28) Aesch. Eum. 798: *Στενάζω. τί ῥέξω, γένωμαι; δύσοιστα πολίταις ἔπαθον. ἰώ, μεγάλα τοι κόραι δυστυχεῖς Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.* 824: *Οὐκ ἔστ' ἄτιμοι,...σὺ δ' εὐπειθὴς ἐμοὶ γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς* etc. Soph. El. 245: *Ἐγὼ μέν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.* Eur. Hec. 707. Matth.: *Ἀλλ' (εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας Ἀγαμέμνονος) τοὐνθένδε σιγῶμεν, φίλαι.* Hippol. 1114: *Οὐκέτι γὰρ καθαρὰν φρέν' ἔχω, παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω, Ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας Εἴδομεν, εἴδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς Ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμενον.* Alc. 216: *Ἢ τεμῶ*

ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος. Dicit chorus Libyum, se a Spartanis ortum, quod ipsi valde honorificum

---

τρίχα, Καὶ μέλανα στολμὸν πέπλων Ἀμφιβαλώμεθα δή; Andr. 142: Δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ Ἡσυχίαν ἄγομεν. Iph. A. 589: Στῶμεν, Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα, τὴν βασίλειαν Δεξώμεθ' ὄχων ἄπο, μὴ σφαλερῶς [ἐπὶ τὴν γαῖαν], Ἀγανῶς δέ, χεροῖν μαλακῇ γνώμῃ, Μὴ ταρβήσῃ μοι νεωστὶ μολὼν Τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμεμνόνιον. Μὴ δὴ θόρυβον, μήδ' ἔκπληξιν [Ταῖς Ἀργείαις] ξεῖναι ξείναισιν παρέχωμεν. Iph. T. 433: Ἥδιστ' ἂν τήνδ' ἀγγελίαν Δεξαίμεθ', Ἑλλάδος ἐκ γᾶς πλωτήρων εἴ τις ἔβα, Δουλείας ἐμέθεν δειλαίας παυσίπονος. 1458: Ἀλλ', ὦ σεμνὴ παρά τ' ἀθανάτοις Καὶ παρὰ θνητοῖς, Παλλὰς Ἀθάνα, Δράσομεν οὕτως, ὡς σὺ κελεύεις. Μάλα γὰρ τερπνὸν κἀνέλπιστον Φήμην ἀκοαῖσι δέδεγμαι. [Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκα, τὸν ἐμὸν Βίοτον κατέχοις, Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα]. Tro. 210: Τὰν κλεινὰν εἴθ' ἔλθοιμεν Θησέως εὐδαίμονα χώραν. Μὴ γὰρ δὴ δίναν γ' Εὐρώτα, Τὰν ἐχθίσταν θεράπναν Ἑλένας, Ἔνθ' ἀντάσω Μενέλᾳ δούλα. Cycl. 463: Ἰού, ἰού. γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν. 636: Ὀπισθὴ τὸ νῶτον τὴν ῥάχιν τ' οἰκτείρομεν, Καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι Τυπτόμενος, αὕτη γίγνεται πονηρία. Bacch. 564: Ὦ φάος μέγιστον ἡμῖν Εὐΐου βακχεύματος, Ὡς ἐσεῖδον, ἀσμένη σε, μονάδ' ἔχουσ' ἐρημίαν. 1106—1118: Ἀναχορεύσωμεν Βακχεῖον . . Ἀλλ' εἰσορῶ γάρ etc. Heracl. 754: Δεινὸν μέν, πόλιν, ὡς Μυκήνας, Εὐδαίμονα καὶ δορὸς Πολυαίνετον ἀλκᾷ Μῆνιν ἐμᾷ χθονὶ κεύθειν· Κακὸν δ', ὦ πόλις, εἰ ξένοις Ἱκτῆρας παραδώσομεν Κελεύσμασιν Ἀργοῦς. Ζεύς μοι ξύμμαχος, οὐ φοβοῦμαι etc. 1048: Ταῦτα δοκεῖ μοι, στείχετ', ὀπαδοί. Τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν Καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσιν. Hel. 1639: Κτεῖνε· σύγγονον δὲ τὴν Οὐ κτενεῖς, ἡμῶν ἑκόντων, ἀλλ' ἐμ'. Ion. 23?: Ἔχω μαθοῦσα· θεοῦ δὲ νόμον Οὐ παραβαίνομεν. 568: Κοινὰ μὲν ἡμῖν δωμάτων

sit. Ea sententia lyrice ita exprimitur: *Sonat*, *narrant e Sparta amabile meum decus*. Cum ἐπήρ. κλ. cfr. δόξαν ἐπήρατον Isthm. VI, 17. — ὅθεν. Sc. ἐξ ἧς (Σπάρτης). Locum hoc particula designat Ol. I, 13. II, 82 (cujus loci particula maxime huc facit). IX, 30. Nem. II, 1., *caneam* Pyth. II, 116. Fragm. inc. XLIII, 3 (Heyne III, 103. Böckh. II, 2, 631). Schol. v. 96: Τὸ δὲ ἐμὸν κλέος καυχᾶται εἶναι ἀπὸ Σπάρτης, ὅπου γεγεννημένοι οἱ πρόγονοι ἡμῶν οἱ Αἰγεῖδαι εἰς τὴν Θήραν ἀφίκοντο. ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ εἰς Θήραν ἡ ἀποικία ἐγένετο, ἐκ δὲ Θήρας εἰς Κυρήνην. Αἰγείδας οὖν κέκληκε τοὺς Λακεδαιμονίους διὰ τὸ κατοικισθῆναι τοὺς παρὰ Θηβαίοις καλουμένους Αἰγείδας ἐν Λακεδαίμονι. Ibidem: Συνῴκησαν γὰρ οἱ Θηβαῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις. χρόνῳ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι συνεξῆλθον τοῖς εἰς Θήραν ἀπῳκηκόσι, φημὶ δὲ τοῖς ἀπὸ τῶν Λημνιάδων καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν. Schol. v. 99: Ἐπεὶ ἐκ Λακωνικῆς ἐλθόντες οἱ περὶ Θήραν Καλλίστην ᾤκησαν. Καλ-

---

εὐπραξίαν "Ομως δὲ καὶ δέσποιναν ἐς τέκν' εὐτυχεῖν Ἐβουλόμην ἄν. 755: Ἀλλ' ἤ τι θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ; Εἶεν, τί δρῶμεν etc. 1119: Ἀντιάζω σ' ἱκέτις ἐξειπεῖν τάδε. Πεπυσμέναι γάρ, εἰ θανεῖν χρεών, Ἥδιον ἂν θάνοιμεν. Ibidem 1235. 38. 46. Herc. f. 267: Ἐπεί σ' ἔπαυσ' ἂν δοῦλον ἐννέποντά με, Καὶ τάσδε Θήβας εὐκλεῶς ᾠκήσαμεν. 309: Εἰ μέν, σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων, Ἦν τίς σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν· Νῦν δ' οὐδέν ἐσμεν. 673: Οὔπω καταπαύσομεν Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν. 798: Ἆρ' ἐς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἥκομεν φόβου, Γέροντες; οἷον φάσμ' ὑπὲρ δόμων ὁρῶ; Φυγῇ, φυγῇ Νωθὲς πέδαιρε κῶλον, ἐκποδὼν ἔλα. Ὦ ἄναξ Παιάν, Ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων.

λίμαχος (Ap. 74)· Ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος. Schol. v. 101: Θέλει δεῖξαι τὸν Ἀρκεσίλαον (immo se, chorum, cum Arcesilao) τὸ γένος κατάγοντα ἀπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν. διτταὶ δὲ αἱ τῶν Θήβηθεν Αἰγειδῶν εἰς Σπάρτην ἀφίξεις· προτέρα μὲν ἡ σὺν τοῖς Δωριεῦσι καὶ Ἀριστοδήμῳ, ἧς μέμνηται Ἔφορος ἐν τῇ πρώτῃ λέγων, „Ὕλλον καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀποτυχόντας τῆς ἐπὶ τὴν Σπάρτην στρατείας ἐπερωτᾶν τὸν θεόν, τίνας τῶν Ἑλλήνων ποιήσονται πρὸς τὴν κάθοδον συμμάχους· τὸν δὲ ἀνελεῖν, τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους εὐεργετηθέντας, πρώτους δὲ τούτους κελεῦσαι Αἰγείδας παρακαλεῖν: ὑπολαμβάνοντας δὲ ταῦτα εὐλόγως προστεταχέναι τὸν θεόν, ἐλθεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας πρῶτον, εἰδότας Θησέα τὸν Αἰγέως μέγιστα πάντων ὑφ᾽ Ἡρακλέους εὐεργετημένον, εὖ δὲ ἔχειν τὴν μαντείαν νομίζοντας, καὶ πρώτους τοὺς Θησέως τοῦ Αἰγέως ἀπογόνους ἐκάλουν, τοῦ τῆς καθόδου μὴ διαμαρτεῖν: ἔπειτά φασι τὸν Ἀριστόδημον διὰ τῆς Βοιωτίας πορευόμενον καταλαβεῖν θύοντάς τινας τῶν Θηβαίων παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ τοῦ κήρυκος ἀκούσαντα τοῖς Αἰγείδαις εὐχομένου τὰ ἀγαθά, λαβεῖν περὶ τῆς μαντείας ἔννοιαν, καὶ νομίσαντα δεῖν, ἐπειδὴ τοὺς Ἀθήνηθεν Αἰγείδας πρώτους παρακαλοῦντες διημάρτανον, τοὺς ἐκ τῶν Θηβῶν συμμάχους μετελθεῖν προτέρους. κατὰ τύχην δὲ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν Πελοπόννησον κατασχόντων, ἡγοῦντο, τὸ μαντεῖον εἰρῆσθαι περὶ τῶν ἐν Θήβαις Αἰγειδῶν." ἑτέρα δὲ ἡ σὺν Τιμομάχῳ, ἐν ᾧ πρὸς Ἀμυκλαεῖς Λακεδαιμονίοις καθειστήκει πόλεμος. De ultimis agit Isthm. VII, 20. Ubi interpp. Aegidas Spartanos, Theraeos, Cyrenenses noster locus memorat. — φῶτες Αἰγεῖδαι, ἐμοὶ πατέρες. Aegidisne solis hic Cyrenensium chorus constitit? Ceterum

i sensus hic est: *Unde orti Aegidae, mei patres riores*). Descendit igitur, qui verba facit, ab Aegidis rtanis, Theram obsidentibus ac Cyrenen condentibus. qui poetae de se loquenti tribuunt, in difficultates inunt mihi quidem inextricabiles. Est enim ἐμοὶ πατέ- *isti homines, a quibus ego originem repeto*. Jam n iidem (Aegidae ἐκ Σπάρτης γεγενημένοι) Theram ierint, ab his Aegidis se ortum Pindarus profitebitur. rum is (quantum ego quidem cum aliis scio) non a eraeorum Aegidis descendit, sed ab iis, qui Thebis nserant. Quod ultimum Böckhius quoque perspiciens plice. (p. 289) loci sensum ita constituit: „*Ego Aegi- sum* [non dicit hoc Pindarus]; *Aegidae Sparta in eram venerant; igitur majores mei sunt illi, qui Thea n condiderunt*, quippe ex ea, qua ego, stirpe." Hoc locum scriptoris sanum perspicuumque in gratiam nmenti alicujus torquere, non interpretari. Quisquis οἱ πατέρες dicit, is ab his iisdem se ortum luculente fitetur. Nulla hoc disputandi ars evertet. Verum rtanorum Theraeorumque Aegidae non erant Pindari jores, sed ut ipse posteri eorum Aegidarum, unde omomnino Aegidae, sc. Thebanorum. Deinde eorum, e Böckhius quasi pindarica subnectit (*quippe ex ea, ego, stirpe*) ne minimum quidem in Pindari oratio- vestigium. Dixerat in antecedentibus chorus, *Heralas ac Dorienses vaticinante Phöbo Peloponnesum in- ssos, Lacedaemonem, Argos, Pylum occupasse*. Jam edaemonis mentio facit, ut chorus civitatis suae ortum Spartae historia copulatum ostendat. *Factum hoc uit, iis intercedentibus, qui Sparta egressi Theram ırnea afferentes) incoluerunt, unde patria mea Cy-

rene condita. In hac narratione obiter tantum Aegidae memorantur, qui salvo sensu omnino abesse poterant. Sed adjiciuntur, primo, ut chorus (arbitror) gentem suam significet, deinde, quod potissimum in hac re, in Thebanorum Nostri popularium honorem. Horum enim civitas omnium Aegidarum fons primitivus, etiam Libycorum. Deinde Müllerus olim (Orchom. p. 330. not.) ἐμοὶ quidem ad poetam, σεβίζομεν ad chorum retulit, jure notatus a Böckhio Explic. p. 289. Nunc eum Böckhii sententiam sequi suspicor. Universum locum (τὸ δ' — κό-λοι) de choro Thierschius verissime intelligit, quem virum ideo tantum reprehendo, quod sententiam suam ad verba citata restringit. Quo enim jure et proxime antecedentia et subsequentia excluduntur? Tu carmen universum choro Libyum tribue, a quo longe aptissime cantatum video. Cui sententiae quid refragetur, multum inquirens nondum exputavi. — οὐ θεῶν ἄτερ. *Non sine Diis.* Idem sequens μοῖρα etc. De formulis οὐκ ἄνευ θεῶν τινος, οὐκ ἄ. θ. του v. Elmsl. ad Eurip. Med. 98. not. i. — ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν πολύθυτον ἔρανον. Melius haec jungi, quam ἄγεν πολύθ. ἔρ. ἔνθεν etc., alii viderunt. Namque ἔνθεν principem locum requirit, coll. indd. pindd. Eadem particularum ἔνθα et ὅθεν ratio, coll. iisdem indd. Jam πολύθυτον ἔρανον dicitur, pro αὐτούς, τὸ πολύθυτον ἔρανον φέροντας. Poeta vel cultum divinum pro hominibus eundem Therae inferentibus ponit, vel more suo, quod primo loco cum alia re junctum collocare debebat, secundo collocat, variationis causa. Similiter epuli nomen h. l. nondum auditur, sed deinde. Cum v. πολύθυτος cfr. Nem. VII, 68: Πομπαῖς πολυθύτοις. Eur. Iph. A. 183: Πολύθυτον

ἄλσος. Heracl. 772: *Πολύθυτος τιμά.* — ἔνθεν. Schol. v. 104: "Ὅθεν, ἀπὸ τῆς Θήρας. Est ἔνθεν ap. Nostrum semper loci particula, nunquam causæ rationisque, coll. indd. — ἀναδεξάμενοι. Sc. πολύθυτον ἔρανον. Qui τεᾷ Καρνεῖα (Καρνήϊ) legunt, has voces cum ἀναδ. jungunt, sensu non diverso. Böckhius jungit Κυράνας ἀγαπτιμέναν πόλιν: „*unde, ex Thera ab Aegidis condita, Cyrenas recepimus in Carneorum carmina.* Cyrenas Thera Thebanis quasi tradit, quod Theræis Cyrenæ originem debent." In his parum ego perspicio, quid sit: *Cyrenas e Thera recipimus.* Si Thebani (ex interpretum mente) Cyrenas divino cultu apud ipsos prosequendas inter sacra sua receperunt, non video, quid sibi velit locus, unde recepere, memoratus, Sed memora locum: tum erunt ipsæ Cyrenæ, non Thera. Quisquis enim alium recipit, is eum e loco recipit, quem tenet recipiendus, non ex alieno, quamvis ex hoc ultimo originem duxerit recipiendus. Rem illustrabit exempli gratia factum commentum. Pelasgi, si dis placet, urbem Romam in sacra sua recipiunt. Εἶεν. Dein urbis Romæ mater Etrusca sit Cære. Quis jam dicet: *Pelasgi Romam ex urbe Caere in sacra sua receperunt?* Immo *Romam* simpliciter. Aliud erit: *Pelasgi Romam propter urbem Caere receperunt.* Tum vero (ut Nostro hoc applicemus) ἔνθεν erit *quare*, quod tamen usui pindarico refragatur. Deinde non ob solam Theram Cyrenes matrem Thebani Cyrenen in sacra sua (si verum hoc) receperunt, sed ob *Aegidas suos* Spartam delatos, dein Theram, postremo in Africam. — Ἄπολλον, τεᾷ, Καρνήϊ, ἐν δαιτί. *In tua, Apollo Carnee, comissatione.* In his pro vulgato τεᾷ quinque

codd. Böckhiani præstant ταᾷ. Ita metro quoque consulitur, quod longam ultimam requirit ob versus respondentes 7 (κλυτᾶς). 21 (συγγενὴς). 63 (φερτάτων). 91 (ἀμφέπει). 133 (μαλθακᾷ). 147 (φέρβεται). Refragatur v. 49., cui medeberis inserto post λόφον fulcro γ'. Dein minus bene δαιτὶ adjectivo carebat, quod nova lectio præstat. Accedit, quod magis jam perspicuum factum est, quænam illa δαὶς sit? Est nimirum Apollinis Carnei, i. e. *Carneorum* comissatio. Formam Καρνήϊ' a Böckhio et Hermanno (viam monstrantibus codd. et schol.) receptam tum similes formulæ tuentur (cfr. v. 64. 92), tum inscriptio Theræa, quæ habet Ἀπόλλωνος Καρνηΐου (Böckh. Explicc. p. 289). — *σεβίζομεν Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν*. Cyrenensium chorus, qui (per patres suos, coll. Pyth. I, 121 — 129) sacra Phöbi Carnea ex insula Thera, civitatis suæ metropoli, recepisse, ante dixit, jam Cyrenes urbis cultum cum Carneis junctum testatur. Urbis putes *exstructæ* memoriam copulatam cum festo Apollinis, quo jussore et auspice Cyrene condita fuit. Similiter alii civitatum suarum conditarum festa celebrarunt. Hinc non solam Κυράναν (nympham) posuit, sed Κυράνας *πόλιν ἀγακτιμέναν*. Alibi quoque (Pyth. IV, 465) ab eâdem Nympha urbem suam distinctam vidimus. Dein vocem σεβίζειν monstrante Böckhio Isthm. V, 37. de cultu divino habemus. Eadem verbi σέβω vis Ol. XIV, 7. Pyth. VI, 25. Cf. tamen not. 29. De Cyrenes urbis magnificentia, quo ducit ἀγακτιμέναν, cf. Böckh. Explicc. p. 290. Ritteri Erdk. l. c. p. 946 seq. His expositis de Hermanni interpretatione videndum. Jungit Herm. ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγει πολύθυτον ἔρανον (ἐς) Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν. Tum ἔνθεν

ipsi ἔρανον spectat, ἐν δαιτὶ pro δαιτὶ dictum, et σεβίζομεν cum τεὰ Καρνήϊ jungitur. Sed Böckhius (nott. critt. p. 480) σεβίζειν [29]) de festis agendis dici posse negavit, atque alia monuit, quae Hermannianae rationi me quoque judice adversantur. Unum ego adjiciam, quod in hac tractatione potissimum judico. Primo Noster dixit: *Spartâ oriundi majores nostri Aegidae Theram non sine diis venerunt*. Jam ita pergentem fac poetam, qui manifesto est Hermannianae interpretationis sensus: *sed fatum istud ἔρανον Cyrenas deduxit*. Quae quis tolerabit? Nonne pro Cyrenis *Theram* exspectabas, monitus, immo coactus particulâ ἀλλά? Non perspexit Vir egregius, vv. ἀλλὰ . . ἔρανον antecedentium (ἵκοντο . . ἅπερ) variationem quandam et repetitionem esse, eo consilio electam, ut non semel tantum graviterque doceretur, non casu fortuitoque deductam Spartanorum coloniam theraeam, unde tantae res pependerint, sc. Cyrenae in Libya conditae eodemque translata Carnea. Ahlwardtius ἀναδεξάμενοι τεὰ Καρνεῖα jungit, deinde σεβίζομεν K. ἀ. π. Quae ratio cum nostra interpretatione consentit; verum hiatus in voce Καρνεῖα mihi quoque molestus videtur. Adde, quae de τεὰ monita sunt. Postremo epularum notionem ter expressam habes, primo sc. ἔρανον, deinde Καρνεῖα, quod festum apud Theraeos ac Cyrenenses (cfr. Callim. Ap. 78. 79) comissatione

29) Aesch. Eum. 702. habet πράγματα σέβεις: *curas negotia*. Cf. Schneid. L. g. v. Deinde in Euripide legitur λέχη, εὐνὰς σεβίζειν, θυσίας σεβίζειν (*colere*, i. e. *habere, agere*) etc. Cfr. Eurip. ind. Barn. Simili sensu νομίζειν dicitur. Aesch. Choe. 788: Μυχὸν νομίζετε: *recessum incolitis*. Adi eund. ind. eurip. et Schweigh. lex. herodot. v. Vides, nostro quoque loco σεβίζ. esse posse *habemus, incolimus*.

non caruisse nullus dubito, denique δαῖτα. — ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι, Τρῶες Ἀντανορίδαι. Quam tenent Antenoridae. Est ἔχοντι cum similibus de diis et heroibus locum numine suo tenentibus ibique sacra habentibus. Utrumque habes Nem. IV, 75 sq.: Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν· ἐν δὲ Εὐξείνῳ πελάγει φαεννὰν Ἀχιλεὺς νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ, Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ. Hos igitur Troas ibidem sepultos verisimile est, cum eum locum ἔχειν dicantur. Cf. l. modo cit. Cum χαλκοχ. cfr. Isthm. VI, 39: Τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον. Post ξένοι fige comma. De filiis Antenoris Troiani (coll. Heyn. Excurs. ad Virg. Aen. I, 242. Nitsch. N. myth. Wörterb. Ed. II) ita schol. v. 108: Οἱ Ἀντήνορος παῖδες ζωγρηθέντες τρεῖς ὄντες ἦλθον εἰς Λιβύην καὶ ᾤκησαν (Böckh. ᾤκισαν. Sed vide eundem schol. infra) · εἰσὶ δὲ Γλαῦκος, Ἀκάμας, Ἱππόλοχος. Ibidem: Περὶ δὲ τῆς εἰς Κυρήνην ἀφίξεως τῶν Ἀντηνοριδῶν Λυσίμαχος (cfr. de hoc scriptore Müllerum ad Lyc. p. 852. nec non indicem Müllerianum p. 151. a. b.) ἐν πρώτῳ τῶν νόστων ἱστορεῖ, παρ' Ἄμνακι βασιλεῖ Λιβύων αὐτοὺς ᾠκηκέναι μὴ βουλομένους συνοικεῖν τοῖς τὸ Ἴλιον πεπορθηκόσι, καὶ ὅτι ἔκτισε (Böckh. verissime ἔκτισαν) μεθ' ἱκανὸν χρόνον τὸν μεταξὺ Κυρήνης καὶ τῆς θαλάττης κείμενον λόφον Ἀντηνοριδῶν ἐπικεκλημένον. V. quoque Tzetz. Lyc. 874., quem locum Heynius excitavit. De portu Menelai Cyrenaico v. interprr. Addam memorabilem Herodoti locum IV, 191. de Troum in Libya posteris: Τὸ δὲ πρὸς ἑσπέρης, ait, τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ Αὐσέων ἔχονται ἀροτῆρες ἤδη Λίβυες καὶ οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι, τοῖσι

οὔνομα κέεται Μάξυες οἳ τὰ ἐπιδέξια τῶν κεφαλέων κομόωσι, τὰ δ' ἐπαρίστερα κείρουσι, τὸ δὲ σῶμα μίλτῳ χρίονται. φασὶ δὲ οὗτοι εἶναι τῶν ἐκ Τροίης ἀνδρῶν. — *καπνωθεῖσαν πάτραν.* *Incensam patriam.* Eurip. Tro. 7 (de eâdem urbe): *Φρυγῶν πόλει, Ἣ νῦν καπνοῦται.* 588: *Πόλεος, ἃ καπνοῦται.* Suppl. 496: *Καπανέως δέμας καπνοῦται*: *incenditur.* Simile nostrum: Im Rauch aufgehen. — *ἐν Ἄρει.* *Bello.* V. Isthm. V, 60. — *τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος.* Bene Heynius: „*Hos Antenoridas*, tanquam *ἥρωας ἐγχωρίους*, *colunt coloni cum Batto Therâ profecti.*" Scholiastis est ἐλ. ἔθν. nominativus (Cyrenenses); tum vero *δέκονται* accusativo caret. Quare Antenoridæ Libyci *equestres* dicantur, causa latet. Böckhius: „*Antenoridas*, qui et Troiæ tales fuerant, ut nobiles, et maxime in Libya equis præstante curulibus indulserant studiis; quos eodem studio sequuntur Battiadæ." Antenor Homero *ἱππόδαμος* (Damm. v. *ἱππόδαμος*); Troes *ἱππόδαμοι* (Damm. ibid.), Phryges *αἰολόπωλοι* (Damm. v.), all. — *ἐνδυκέως.* *Diligenter.* Cf. H. hom. XXVI, 4. Hes. Sc. 427. Anth. Pal. XV, xxiii, 3. Ead. Anth. T. II. p. 874. ep. ccclxxv. Schneid. Lex. s. v. — *δέκονται.* Præsens historicum, coll. ἄγαγε. An cultum Antenoridarum Cyrenaicum poetæ quoque aevo mansisse tempus illud significat? Prius præfero, quæ et schol. v. 113. sententia. Mox *δέχεσθαι* de cultu deorum ad sacrificium quasi adventantium. Nem. V, 68: "Ος (Neptunus) *Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν, ἔνθα μιν εὔφρονες ἶλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται καὶ σθένει γυίων ἐρίζοντι θρασεῖ.* — *οἰχνέοντές σφε.* *Adeuntes eos* (*prosequentes*). Ita cum codd., Beckio, all. scribendum pro

ἰχνέοντες. 30) Utrumque confundi docent Müll. ad Lyr. 10. p. 5. Blomf. ad Aesch. Prom. 122. Simile vero ἐποίχεσθαι et ποτινίσσεσθαι item de diis. Ol. III, 71: Ὅτι πλείσταισι βροτῶν ξενίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις. Aesch. Prom. 549. Blomf.: Θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα βουφόνοις. Ad sensum schol. v. 113: Δεξιοῦνται θυσίαις, παραγίνονται δὲ μετὰ δώρων καὶ ἐπαγισμάτων. — ἄγαγε ναυσὶ θοαῖς. Ita jungo propter Pyth. IV, 98: Νάεσσι πολεῖς ἀγαγέν. V: nos p. 642. Non aliter Thierschius in sua loci conversione, licet signum post ἄγαγε non delens. Romana nec post ἄγαγε distinguit, nec post θοαῖς. — ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον. L. e. *Profundam mare pernavigandum*. Schol. v. 113: Τῆς πλατείας [?] θαλάττης τὴν ὁδόν. De κελεύθοις πόντου v. ad Pyth. IV, 347. p. 691. — ἀνοίγων. Schol. v. 113: Σχίζων διὰ τὸν πλοῦν, ἢ ἀντὶ τοῦ συνήθη ποιῶν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐπλεῖτο, ὡς ἂν τῆς Κυρηναϊκῆς ἐρημίας οὔσης· ὅτε δὲ ᾤκισεν αὐτήν, πλωΐμη ἐγένετο διὰ τὰς ἐπιμιξίας. Idem repetit schol. v. 117. Similem sententiam amplexi Böckhius Thierschiusque, et hic quidem afferens Herodot. IV, 150 (de Theraeis Phöbum consulentibus): Μετὰ δὲ ἀπελθόντες, ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, οὔτε Λιβύην εἰδότες, ὅκου

30) Hymn. hom. VIII, 10: Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ (Pan). Aesch. Prom. 121: Ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνοῦσιν. Ubi Blomf. glossar., coll. ibidem Elmsl. in censura Promethei Blomfieldiani p. 178. Lips. Posidippus Anthol. Pal. XII, cxxxi, 1: Ἁ Κύπρον, ἅ τε Κύθηρα, καὶ ἃ Μίλητον ἐποιχνεῖς (Venus).

γῆς κτλ. Compara Latinorum viam aperire etc. Adde Gurlitt. l. c. p. 15.

V. 119—143.

Battus igitur (ad quem oratio redit) *Cyrenas variis operibus ornavit. Defunctus heroicis colitur honoribus. Deinde nec reliqui reges mortui laudibus carent, quarum pars in Arcesilaum redundat.* Κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν. Sc. majora iis, quæ in patria Thera reliquerat. Ea enim, ut ipsa Thera, exilia puto fuisse comparata cum Cyrenaicis, inprimis his, quæ ad conditorem urbis Cyrenenses referebant. Böckhius hæc ἄλσεα cum Antenoridarum ἄλσεσι comparata suspicatur, rem non dubiam (Batti ἄλσεα) rei dubiæ applicans. Poterant quidem in colle Antenoridarum vel quinque seculis elapsis Troum monumenta qualiacunque manere; quid vero impedit, quo minus a solis indigenis Battum certiorem de Troianis factum statuas, qui antiquissimis temporibus istam regionem tenuerant? Erantque teste Herodoto l. c. Troum in illis oris posteri. Male vero schol. v. 117: Τὸ δὲ μείζονα ἀντὶ τοῦ μεγάλα ἁπλῶς, οὐ πρὸς ἄλλα συγκρίνων. — εὐθύτομον. *Recta sectam, rectam.* De viis faciendis τέμνω cum derivatis sollemne. Empedocles 253. Sturz.: Αἰθέρι δ' εὐπορίαν διόδοισι τετμῆσθαι. Nonn. Dionys. V, 282: Ἰθυτμῆτες ἀγυιαί. Paus. X, 8, 5: Τέτμηνται δὲ ἔξοδοι δι' αὐτοῦ συνεχεῖς. Liban. Or. XI. T. I. p. 300. Reiske: Στοῶν καὶ στενωπῶν μῆκός τε καὶ εὖρος τεμνόμενος. Alia congessit Böckhius Explicc. p. 291., qui simul *saxis incisam* viam putat. Tum erat viæ istius munitio διακοπὴ χειρότμη-

τοῦ, ut Strabonis formulâ utar I, 31. Ego in usu Græcorum circa verbum τέμνω acquiesco. — κατέθηκεν. Num pro simplici ἔθηκεν (*fecit*)? Vacat enim ista præpositio quibusdam verbis juncta. An verbum electum ob viam (si quidem fuit) deorsum ductam, cum Cyrene in μαστῷ sita fuerit Pyth. IV, 14? Idem scholiastæ v. 120. obversatum puto. Habet enim: Κάθοδον δ' ἐποίησεν εὐθυτενῆ καὶ λείαν· τῶν γὰρ χωρίων τραχυτάτων ὄντων, λείαν ἀπειργάσατο τὴν ὁδόν. Böckhius: „*Fecit ponendo, struendo*, ita tamen, ut via excisis, quæ altius exstabant, saxis structa dicatur ac proinde quasi deposita." Hæc apponenti subit nostrum einen Weg anlegen, quod fieri solet *ponendis sternendisque* iis, quæ muniendo inserviunt. — Ἀπολλωνίαις cum dativis suis ne cum solo πεδιάδα jungas, quod fecit schol. v. 121.; sunt hæc verba totius sententiæ, inprimis verbi κατέθηκεν. — ἀλεξιμβρότοις. Si prima verbi ἀλέξω notio, quod Buttmanno videtur (Lexil. II, 251), in *adjuvando* cernitur, ἀλεξίμβροτος erit *homines adjuvans*, *tuens*, *hominibus salutifer*. Nec video, quid canoni Buttmanniano adversetur. Jam hac posita interpretatione, non opus erit, alteri loco Pindarico, ubi ἀλεξίμβροτος repetitur (Nem. VIII, 51: Ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ) aliam significationem ingerere, ut ἀλ. sit *homines arcens*. Est ἀλεξ. utroque loco *homines adjuvans, tuens*, quod ipsum Buttmanni regulæ aliquid fidei conciliat.[31]) Ex pompæ ἀλεξιμβρ.

---

31) Schol. v. 121: Ταῖς ἀπαλεξούσαις τὰ τῶν ἀνθρώπων φαῦλα. Ibidem: Ἐπεὶ εἰς ἀλέξησιν τῶν κακῶν ὑπὸ (Böckh. bene ἀπὸ) τῶν βροτῶν γίνονται. Quae ratio ab ea, quam supra posuimus, non multum quidem discrepat, minus tamen diligens

dicuntur ob Apollinem medicum, qui gentis conditorem sanaverat, aliisque aegris opem praestabat, coll. ad v. 85 sq. p. 787. — πεδιάδα. Cave pro substantivo habeas. Est non aliter vocis ὁδὸν adjectivum, quam ἁμαξιτοῦ apud Inc. Rhes. 279. Matth. — ἔμμεν. I. e. ἐπὶ τὸ εἶναι, ὥστε εἶναι. An vacat hic infinitivus ut alibi? Cf. Viger. p. 238. 744. 750. 888. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 392. Abesse quidem vox poterat. Si tamen ponere lubebat, a verbo κατέθ. removenda erat. *Planam* viam dicit, non ut in planitie munitam, sed quod loca ante τραχέα fuisse videntur, coll. schol. v. 120., cujus vox λείαν nostram πεδιάδα illustrat. — ἱππόκροτον. *Equis strepentem, resonantem*. In istis pompis Cyrenaeos equis curribusque transvectos, mihi probabile. Artem suam in illis festis studiumque eum opibus ostendebant. De certaminibus equestribus et curulibus cave cogites. Ea non in viis stratis instituebantur; et pompae sacrae non proprie erant ludi concertantium. Cf. quoque Böckh. Explicc. p. 292. supr. [32]) — σκυρωτὰν ὁδόν. *Stratam*

---

mihi videtur. Verbum enim ἀλέξω, ubi est *arceo*, rem habet expressam, quae alicujus commodo arcetur (Buttm. l. c.), quod secus in scholiastae etymologia, cui docto posterior vocis pars est βροτὸς (mortalis). Alii dicent, ἀλεξίμβρ. esse *mortem arcens*, coll. ἄμβροτος (*morte carens*), de qua v. cfr. Buttm. Lexil. I, 131 sqq. Tum idem erit quod ἀλεξίμορος (*mortem arcens*). Est hoc Apollinis aliorumque Deorum praedicatum Soph. Oed. T. 163., ubi schol., coll. Schneid. L. g. v. ἀλεξίμορος.

32) Eurip. Hippol. 228: Γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων. Hel. 207: Ἱππόκροτα δάπεδα γυμνάσιά τε. Posidippus Anthol. Pal. XII, cxxxi, 2: Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον. Eunapius Maximo (opp.

viam. Schol. v. 174: *Ἀντὶ τοῦ λιθοστρώτου· σκῦρον γὰρ λέγουσι τὴν λατύπην τὴν ἀπὸ τῆς κατεργασίας τῶν λίθων ἀποπίπτουσαν.* Est quidem haec vox ut antecedentia *ὁδοῦ* adjectivum, proprie conditionem ejus significans; simul vero (cujus rei Cyrenaeos somus admonebat) nomen proprium ejus *ὁδοῦ* (s. viae s. plateae), quam Scyrotam Cyrenis dictam e scholiastis discimus, qui hoc fingere non potuerunt. Ita Graeci, et quidem ad v. 117: *Ὁ* (Battus) *καὶ τὴν λεγομένην Σκυρωτὴν αὐτοῖς κατασκευάσας.* Ad v. 121: *Τὴν Σκυρωτὴν οὖν, φησὶν, ὁδὸν κατεσκεύασεν ὁ Βάττος, δι' ἧς αἱ τῷ Ἀπόλλωνι γινόμεναι πομπαὶ κομίζονται εἰς τὸ ἱερόν.* Ibidem: *Οὕτω καλεῖται πλατεῖα Σκυρωτὴ ἐπὶ τῆς Κυρήνης· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκούρων ἐν ἐκείνῃ τῇ πλατείᾳ εἶναι.* Non aliter Böckhius Explicc. p. 291: „Estque ea via *πεδιάς*, *plana* ut *πεδίον*; vocabatur autem *Σκυρωτὴ πλατεῖα*, quod schol. non comminiscitur, sed ex historiae notitia traditum accepit, eamque denominationem inde illa meruit, quod revera *σκυρωτὴ* fuit. Neque sane apud Pindarum *σκυρωτὴ* proprium nomen habendum, sed adjectivum ejus viae conditionem designans." Haec bene. Idem vero alia addit, quae solida ratione destituta videntur. „Quodsi," inquit, „*σκυρωτὴ* sit *λιθόστρωτος*, ceteras putaveris Cyrenarum vias non stratas: quod nemini probabitur. Stratae omnes fuerunt, 33) sed *σκυρωτὴ*

p. 53. ed. Boiss.): *Διὰ σταδίου καὶ ἱπποκρότου πεδίου τρίχων.*

33) Tempora Böckhius non distinxit. Namque Cyrenae si quando totae stratae fuere (ad manum erat larga sternendi

τὴν ὁδὸς via est pavimento planissimo strata: quo ipsum etymon deducit a schol. explicitum [34]) et additum πα-

copia): inde non sequitur, stratas fuisse totas Batto I regnante. Urbium Europae recentioris plateas non multis abhinc seculis sterni coeptas, nota res. Roma vias non stratas satis diu habuit. Liv. XLI, 27, 5 (ubi Dukerus T. XI. p. 915. ed. novae Drakenb.): *Censores vias sternendas silice in urbe, glarea extra urbem substruendas marginandasque primi omnium locaverunt*. Factum hoc inter bellum punicum secundum tertiumque (A. U. IↃLXXIX). Ibidem 7: *Et clivum Capitolinum silice sternendum curaverunt*. His locis cave *silicem saxo* oppositum putes, quo Roma ante silicis usum strata fuerit. Artes a minori procedunt ad majus, Romaque ante illud tempus omnino non strata fuit, non obstante Livio VIII, 15, 8., ubi *dextra via strata* (quae erat intra urbem) ex suis addidit Livius. Nonne vero, inquies, Romani multo ante vias stratas habuere? Habuerunt, sed extra urbem suam. Liv. X, 23, 12: *Semitamque saxo quadrato a Capena porta ad Martis straverunt*. Ibidem 47. 4: *Eodem anno . . via a Martis silice ad Bovillas perstrata est*. XXXVIII, 28, 3: (Censores) *viam silice sternendam a porta Capena ad Martis locaverunt*. Accedunt viae Appia et Flaminia. Non aliter Cyrenis Batto I regnante fuisse, ipsa vox σκυρωτὰν mihi satis persuadet. Unam quandam viam Battus stravit, in usus puto pomparum, coll. Livii locis de via inter urbem Martisque templum strata. Cfr. quoque viam Alabandensem ad Mylasa (Strab. XIV. p. 974 A), referente Heynio. Reliquae viae initio non stratae. Ab his stratam vere distinxit σκυρωτῆς nomen. Postea et reliquae stratae. Nihilominus (ut in talibus fit) illa via σκυρωτῆς nomen retinuit in memoriam ejus viri, qui et urbem et viam condiderat. Quid? quod Romanorum *strata* (sc. via) seriori tempore *viam* simpliciter significavit, coll. Lexx. v. *sterno*.

34) Quod Böckhius de scholiaste vocem σκυρωτ. interpretante

διάς." [35]) Idem deinde locum affert ex itinerario Petri Della-Cella, unde consequi vult, viam, de qua agitur, in urbe fuisse. „Erat autem saxo incisa, atque, ut Della-Cella ait, maxime videtur conspicua fuisse. Vix dubito, hanc esse *Σκυρωτὴν ὁδὸν* a Batto aedificatam. Nam eximium apud Pindarum opus significari ipsa verba docent: [36])

---

refert, falsum est. Inspice quaeso scholia! *Ὁδὸς σκυρωτὴ* nil est nisi *λιθόστρωτος*. Phavorinus p. 1663, 35: *Σκύρος γὰρ ἡ λατύπη. Σκύρος πόρος παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Σκυρωθεῖσι λιθοθῶσι* [*λιθωθεῖσι?*]. *Σκυρωτὴ ὁδὸς ἡ ἀπόκροτος* [*trita*]. V. quoque Hesych. v. *σκύρος* et *σκυρωτὴ ὁδός*. Ibique interprr.

35) *Πεδιὰς* supra Böckhio ut mihi fuit *plana*, et plana est omnis via strata, iis praeserstim locis imposita, quae ante aspera fuerunt. Scilicet Pindari oratio bono ordine ita procedit. Primo viam illam rectam dicit, dein planam, quod ulterius illustratur voce *σκυρωτάν*.

36) Ne hoc quidem e Nostro consequitur. Describit *viam sacram, Batti I opus*, cui decus e vetustate et religione. Fuit ea via *recta, plana, pompis inserviens, strata*. Magis speciosae aliae Cyrenes viae esse poterant, nimirum postea munitae aedificiisque pulchrioribus ornatae. Nec formosa urbium rudimenta esse solent. Neque omnino magnificas putes Batti conditoris res! V. Herodot. IV, 153: *Οὕτω δὴ στέλλουσι* (Theraei) *δύο πεντηκοντέρους ἐς τὴν Πλατέαν*. Idem repetitur c. 156. En pristinorum colonorum numerum! Jam idem Herodot. c. 159. regnantibus Batto I atque Arcesilao I *οἴκεον*, inquit, *οἱ Κυρηναῖοι, ἐόντες τοσοῦτοι, ὅσοι ἀρχὴν ἐς τὴν ἀποικίην ἐστάλησαν*. His non adversatur Pindarus, cujus *πολεῖς* Pyth. IV, 98. tempus inter Arcesilaum I et IV intercedens spectare quivis concedet. Debetur haec vox Pindaro, non Pythiae. Deinde nec hoc omnino contemnendum. Pla-

atqui si Σκυρωτὴ ὁδὸς saxo incisa erat, intelligis, cur hujus viae aedificatae honore Battus ornetur. Nam etiamsi, ut supra dixi, pompa Apollinea, in qua hoc carmen cantatum est, in illa est via deducta, hinc tamen nondum liquet, cur tot et tantis verbis et via et Batti in ea condenda meritum celebretur: sed debet ipsa via admirabile quiddam habuisse. Jam credo senties etiam vim vocis *εὐθύτομον, viam rectâ sectam per ipsa saxa, iisque incisam;* jam cur σκυρωτὴ et fuerit et vocata sit, perspicitur. Nam ex λατύπῃ sive σκύρῳ saxis ibi perruptis deciso pavimentum planissimum inductum reliquo saxo est. [37]). Et nota quoque verba ἔμμεν ἱππόκροτον: antequam enim Battus saxa amolitus erat, ille locus equis pervius esse

team insulam in Libyae conspectu sitam primo Theraei incoluerunt (ibid. c. 156), non Libyam, deo delphico non obsecuti. Quare hoc fecisse putas? Opibus suis, inquam, diffidentes. Tandem altero post anno Apolline iterum jubente Libyae oram Plateae oppositam obsident (c. 157), ibique septem annos habitant (c. 157). Jam barbari vicini eos in eum locum *abducunt*, ubi postea Cyrenae conditae. Mira vero ejusdem itineris ratio. *Noctu* eos ad novam sedem deducunt, ne regionem pulcherrimam Graeci viderent. Ita sc. inviti, ne dicam captivi proficiscuntur. Vidimus Cyrenensium ante conditam urbem res. Jamque ei non admodum refragabor, qui sola Scyrota via nascentem Cyrenem constitisse contenderit. Quid multa? Barbaris indulgentibus exigua Theraeorum manus primo tempore ibi habitavit, urbisque vel unius Scyrotae magnificentia isti aevo deberi vix potest.

37) Saxo exciso, quod viae arte factae munere fungi constat, stratum imponi inauditum est. Ipsum saxum pro strato est, atque usu corruptum denuo excisum quasi emendatur.

non poterat." 38) — ἔνθα. Ergo urbana fuit ὁδός, s. platea, ducebatque (sic videtur) e foro ad Apollinis templum, coll. schol. v. 121. Quod in quanam urbis parte fuerit, nunc nescimus. Dices, prope fontem illum Phœbi limpidissimum, si quidem is intra urbem fuit, de quo v. Ritteri Erdk. Ed. II. T. I. p. 947. — πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι. Schol. v. 124: Ἐπὶ τοῖς τῆς ἀγορᾶς ὁρίοις. In foro Battus sepultus, quo honore urbium conditores ornatos constat. Ea monumenta ἡρῷα dicta. Schol. Ol. I, 149: Οἱ γὰρ οἰκισταὶ ἐν μέσαις ταῖς πόλεσιν ἐθάπτοντο ἐξ ἔθους. Strabo VIII, 6: Ἔστι δὲ καὶ τάφος αὐτοῦ (Danai) κατὰ μέσην τὴν τῶν Ἀργείων ἀγοράν. Paus. VII, 20, 2: Ἔστι δ' ἐν ὑπαίθρῳ τῆς ἀγορᾶς (Patrensium) ἄγαλμά τε Ἀθηνᾶς, καὶ πρὸ αὐτοῦ Πατρέως τάφος. Eodem loco sepulti Brasidas Timoleoque (quasi κτισταὶ Amphipoleos et Syracusarum) Thuc. V, 11. Plut. Timol. 39. Germanici Cæsaris sepulchro (cenotaphio) destinatum forum Antiochensium refert Tac. Ann. II, 73. coll. 83. Alia v. ap. Dion. ed. Reim. ind. v. *heroum*. Batti sepulchrum Cæsaris ævo adhuc extitisse testis est Catullus carm. VII. — δίχα κεῖται θανών. Schol. v. 124: Δίχα τῶν ἄλλων ἡρώων. — μάκαρ. Hujus dicti causa ex antecedentibus elucet. Modicæ, sed tranquillæ regum I. et II. res. Vide quæ dicta sunt not. 36., coll. Thrige loco cit. pag. 121. 22. — ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής. *Post mortem heros populo cultus*, ob beneficia in populum suum collata, de quibus v. Thrige l. c. p. 123. De tempore post mortem ἐς τὸν λοιπὸν χρόνον est Fragm. thren. IV. (Heyn. III, 37. Böckh. II,

38) Quare ἱππόκροτος via dicatur, de eo meliora praecepisse nobis videmur.

2, p. 623). Ceterum nostri loci sententia maximopere respondet doctrinae Pindaricae l. modo cit. (de defunctis Persephonae se probantibus atque in terram redeuntibus): Ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες αὔξονται. ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἁγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται. — ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν βασιλέες ἱεροὶ ἐντί. Quaenam δώματα fuerint, de eo ambigunt scholl. et interprr. Ego putaverim domum Battiadarum regiam. Plurima enim sepulchra intra urbem fuisse, Itali Della-Cella sententia est, coll. Böckh. Expl. p. 292. V. quoque Catullum supra citatum. Qui mos si Cyrenis obtinuit, non video, quare non pro suis quisque aedibus (si per locorum rationem licuit) sepultus sit. Quod ut amplectar, multum facit Euripidis locus nostro admodum similis de Proteo rege pro aedibus sepulto Hel. 466., coll. 1165. atque Aesch. Choe. in., quod non e solis rationibus scenicis profectum putem. Deinde Pyth. IV, 201. IX, 98. X, 51. pluralis δώματα loco singularis positus est. Idem aliorum scriptorum usus. Jam reges illos suas quemque aedes habuisse non est quod statuamus. — λαχόντες Ἀΐδαν. *Nacti sepulchrum, sepulti.* Idem in hac re δέξασθαι. Isthm. VI, 21: Ἀΐδαν δέξασθαι. Et Ἀΐδης pro sepulchro. Vide Huschk. An. crit. p. 126 sq. Gurl. l. c. p. 16. Monk. et Wüstemann. ad Eurip. Alc. 13. — βασιλέες ἱεροί. Cf. βασιλεῦς ἀγαυοὺς Fragm. supra allato. — ἐντί. Ibi quasi *habitant*, coll. Ol. I, 146 sqq. Magis hoc deinde exponitur. — Sequitur locus corruptelâ et criticorum artibus famosus. Ejus plurima cum Hermanno quidem scribo, sed paulo aliter interpretor. — μεγαλᾶν δ' ἀ-

ρετᾶν δρόσῳ μαλθακᾷ ῥανθεῖσι κώμων ὑπὸ χεύμασιν ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενὶ σφὸν ὄλβον. Hæc ita construe: *Ὑπὸ δὲ χεύμασι κώμων, δρόσῳ μαλθακᾷ ἀρετᾶν μεγαλᾶν ῥανθεῖσι, ἀκούοντί π. χ. φ. σφ. ὄ.* I. e.: *Et sub carminum undis, magnorum encomiorum liquore molli adspersis, audiunt suam felicitatem* etc. Dices, non esse, quod carmina alio quasi fluctu adspergantur; habere ut fluctus (coll. Ol. XI, in. ibique notata p. 388 sq.) suum liquorem. Verum hoc; sed verum et hoc, quod nos dicemus. Non omne carmen encomiasticum est; aliud aliam sibi materiam sumit. Jam quid mirum, si carminum (*per se spectatorum*) undis aliæ (*laudis*) undæ affusæ accesserint? Canitur carmen. Huic inseruntur laudes. Planum hoc nec sensui communi refragans. Sed fac, *κώμους* h. l. laudem Apollinis, Arcesilai victoris, all. complexos: non tamen ideo laudem complexos dices regum; horum laus illorum carminum *χεύμασιν* accedebat ut singulare *χεῦμα*, i. e. regum laus Phöbi Arcesilaique laudi miscebatur.[39]) Jam

39) *Κώμων* pro spurio *ὕμνων* receptum, *θ'* post *ὕμνων* (*κώμων*) eodem jure expulsum Hermanno Böckhioque debetur. Jamque hic pro *μεγαλαν αρεταν* legit *μεγάλα ἀρετά*, et *ῥανθεῖσα* pro *ρανθεισαν* (ex antecedentibus repetens *ἐντί*), *ὑπὸ χεύμασιν* pro *ὑποχεύμασιν*, et post *χεύμ.* punctum figit. Sed *ῥανθεῖσα ἐστὶ* pro *ῥαίνεται* forsan pindaricum (v. p. 104), tali vero contextu insolitum, cum *ἐντί*, quod in antecedentibus plurale fuit, hoc loco repetitum singulare fiat; deinde post *χεύμ.* durissime abrumpitur oratio, quod maximum Böckhianæ rationis incommodum. Hermannus *ῥανθεῖσι* legit, *ὑποχεύμ.* retinet, post *ὑποχεύμ.* non distinguit. Bonum ex his primum et tertium. Durum secundum. „*Magnarum*,“ inquit Her-

digrediendum ad singula. Primo μεγάλαι ἀρεταὶ esse possunt *magnae laudes*, coll. Ol. VIII, 7: Μεγάλαν ἀρετὰν λαβεῖν: *magnam laudem consequi*. Idem nunc statuo de μεγάλαις ἀρεταῖς eorum locorum, quos habes hujus libri p. 377. Quibus addo Fragm. inc. XXIII (Heyne III, p. 91. Böckh. II, 2, p. 666): Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὤνασσ' Ἀλάθεια: *principium, fons magnae laudis, Veritas*. Similis puto *magnarum* Hermanni *virtutum roris* sensus (*virtutum laudes*). Eum vero nos sine ambagibus assecuti nobis videmur. — Eae laudes *roris* (*liquoris*, coll. ad Ol. VII, init. p. 236) nomine significantur. Nem. VII, 90: Ὕδατος ἅτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω (αὐτόν).

---

mannus, „*virtutum tenero rore tincta per carminum libamina audiunt orcinâ mente suam felicitatem* etc.“ In his non satis perspicuae *magnae virtutes*, et multo leniorem sermonem facit illud ὑπὸ χεύμασι, quam nudus dativus ὑποχεύμασι, quae vox praeterquam ἅπαξ λεγόμενον mihi videtur, cum χεῦμα nec per se sit infrequens, et in designandis carminibus passim occurrat, coll. p. 388 sq. Ahlwardtius Hermannum secutus post ὑποχεύμασιν punctum exprimit, cujus ego sensum non assequor. Nos olim (Diluco. pindd. Spec. I, p. 24) cum Böckhio μεγάλα ἀρετὰ ῥανθεῖσα legentes nominativum absolutum statuebamus, ut sensus esset: *Magnaque Virtus* (absolute intelligenda) *quoties rore molli rigatur carminum inter fluctus, inferna eorum audit mens* etc. Jam ad eam rationem inclinamus, quae leniore medela locum male affectum sanat. Thierschius retinet μεγάλαν δ' ἀρετάν, deinde ῥανθεῖσαν ὕμνων θ' ὑπὸ χεύμασιν ἀκούοντί ποι etc. Nec tamen, quaenam inter ἀρετὰν et ὄλβον etc. ratio intercedat, satis docuisse videtur. V. Ejus not. 14.

Isthm. VI, 29: *Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις.* Eundem vero liquorem *μαλθακοῦ* nomine bene oppositum vides *fluctibus laudum*. — *ῥανθεῖσι.* Hoc ab iis, qui sensum nexumque loci non assequebantur, primum ob appositum *δρόσῳ μαλθακᾷ* mutatum puto in *ῥανθεισᾷ*, deinde ob *ἀρεταν μεγαλαν* in *ῥανθεισαν*. Aut scribarum vitio *ῥανθεισι* abiit in *ῥανθεισα*, confusione facillima. — *ὑπό.* Hoc erit *sub*, cum fuerint *χθόνιοι* reges. Melius tamen videtur *inter*, quo sensu præpositio dativo juncta instrumentorum musicorum concentum designat, velut *ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύειν* etc., coll. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 872. Cum genitivo junctæ vis eadem Ol. IV, 4. p. 165., coll. Böckh. nott. critt. p. 481. Postremo Hermannus in suis ad Pindarum notis (Heyn. ed. ult. T. III. p. 342. lin. ult.) *θ'* delere debebat. — *ἀκούοντί ποι.* *Audiunt puto.* Fortius *τοι* (*revera*) sine codd. elegit Böckhius (loci nexum a se interruptum aliquantisper hoc modo resarciens), qui idem Ol. III, 7. cum uno cod. et Hermanno *ποι* Pindari in *τοι* mutavit. Verum Græci multa, quæ confidenter enuntiare possunt, cum dubio enuntiant, coll. his Diluco. p. 16. Similiter locale *που* modestiæ et cautioni dicentis servit, coll. Zeun. ad Vig. p. 446. — *χθονίᾳ φρενί.* Schol. v. 132: *Χθονίᾳ δὲ φρενί φησι, παρόσον τεθνήκασι, καὶ ἐν τῇ γῇ κεῖνται.* Cf. *γλῶσσαν ὑπερποντίαν* v. 78. — *σφὸν ὄλβον υἱῷ τε κοινὰν χάριν ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ.* Hæc ita construit Heynius: *σφὸν ὄλβον χάριν τε κοινὰν υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ ἔνδικόν τε.* *Suam felicitatem et gloriam* (cfr. indd. pindd. v. *χάρις*) *communem cum filio Arcesila debitamque.* In his nolim *ἔνδικον* ut *κοινὰν* cum *Ἀρκεσ.* construere. Languebit aliquantisper hæc vox post *κοινάν*.

Justam habebant felicitatem et gloriam, filio Arcesilao communem. Cum priori sententiæ parte cfr. Julian. Aegypt. Anthol. Pal. IX, CCCCXLV, 5: *Αὔξων σῶν προγόνων κτέρας ἔνδικον.* Non indigni felicitate et gloria primi Battiadæ, Battus I., Arcesilaus I., Battus II., quorum ultimum adeo *εὐδαίμονος* nomine insignitum refert Herodot. IV, 159. In reliquos idem transfertur, ut quibus regnantibus Cyrenarum opes non decrevere. Accedit regni sanctitas (*βασιλέες ἱεροί*). In Arcesilaum IV. ut successorem et filium eadem cum laude felicitas redundabat, velut Noster Pyth. I, 114. a Dinomene non alienum esse patris Hieronis gaudium dixit. Deinde qui ad inferos pertinere sensum rerum genti gratarum ex hoc loco coll. Ol. VIII, 102. adstruere conantur, vim ii Pindaro inferunt. Non dicit Noster: *Virtutis laudes communes cum majoribus Arcesilao sunt, quia et ipse vir magnus* (Böckh. nott. critt. p. 481). Hoc dicit: *Virtutis laudes communes cum Arcesilao regibus ejusdem majoribus sunt*, i. e. *eorum laudis pars ad Arcesilaum utpote nepotem redundat*. Arcesilai prædicatio deinde sequitur. Similis dictione, non sensu, alius locus, Pyth. VI, 15., quem Böckhius affert nott. critt. l. c. [40]) — Post *Ἀρκεσίλᾳ* kolon

---

40) *Ἔνδικος* non passivam solummodo vim habet (quod statuere videtur Karstenius Spec. pind. p. 169), sed et activam. Antipater Sidonius Anthol. Pal. VII, CCCCXXV, 6: *Κολάστειραν δ' ἔνδικον ἀμπλακίας.* Julianus Aegyptius ibid. DXC, 3: *Βίον ἔνδικος.* V. quoque Schneid. L. g. v. *ἔνδικος.* Alibi vox passiva est. Videatur Juliani Aegyptii locus ex Anthol. Pal. supra citatus. Callimachus ejusd. Anthol. IX, DLXVI, 5: *Τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴ ἔνδικα.* Macedonius XI, CCCLXXIV, 2: *Λαοῖς ἔνδικα τινυμένη.* Adde Schneid. L. g. l. c.

fige. — ἀοιδᾷ νέων. I. e. Concinentium choris, qui junioribus constare solebant, coll. Nem. III, 8. 116. Isthm. VIII, 2.; bene vero juvenes memorantur, cum ipse deus celebrandus juvenilis fuerit. Ad res Cyrenaicas nimis anxie locum restringit Böckhius Expl. p. 293: „Νέοι sunt lecti adolescentes, qui Apollinem celebrant praesente Arcesilao: haud dubie ex ephebis trecentis, qui, ut Spartae, ita Cyrenis in regis erant comitatu: v. Hesych. v. τριακάτιοι, Eustath. ad Hom. p. 727, 18. p. 1592, 57., coll. Schneider. ad Xenoph. Rempubl. Laced. c. 11." Melius, si certus aliquis chorus eligendus videbitur, eundem chorum eliges, qui totum carmen canit, coll. nobis ad v. 27. 59. p. 768. 780. Is regem, Phöbo gratias agentem, jure meritoque hoc facere testatur, ea repetens, quae supra v. 29 sqq. regi praecepit. Et dignus uterque locus, qui diligenter comparetur. — χρυσάορα. Φοῖβον. Prior vox trisyllaba, monente Böckhio (p. 690) contra Ahlwardtium χρυσάορα θεὸν ἀπύειν scribentem, vel χρυσάορ' ἀπύειν θεόν. De v. χρυσάωρ alii aliter. Vide Schneid. L. g. v. ἄορ et χρυσάορος. Böckh. Explicc. p. 293. Creuzer. Mythol. Ed. II. T. II. p. 433 sq. 719. T. IV. p. 65. 295 sq. Schwenck. Etym. myth. Andeut. p. 232 (χρυσάωρ pro χρυσήρης). Bekker. Anecdd. gr. 413, 28. 1095 (Ἀρκάδων ἄορ ξίφος). Schwenckiana ratio habet, quo se commendet. — καλλίνικον. *Victoriam decorans*, coll. Nem. IV, 26: Ὕμνον καλλίνικον. Eodem trahes Nem. III, 31. Isthm. I, 13. V, 69., coll. ibid. Diss. Habet haec vox suum substantivum, quod deest Ol. IX, 3. p. 329 sq., ubi vide, quibus hanc vocem illustravimus. Iterum deest Nem. III, 31. Ubi Dissen. coll. nobis p. 330. Passivam vocis vim vidimus Pyth.

I, 64. — λυτήριον δαπανᾶν. Adjectivum esse λυτ. cum μέλος jungendum, monuit Hermannus. Non aliter libri veteres, referente Böckhio. Nondum tamen veteris interpretationis pœnitet, quam habet schol. v. 138: Τὸ μέλος, ὅ ἐστι λυτήριον τῶν δαπανῶν. Ibidem: Παραμυθίαν τῶν δαπανῶν. Ibidem: Ἀμοιβὴν τῆς δαπάνης. Ut cum schol. faciam, non leviter movet Isthm. VIII, 1: Λύτρον εὔδοξον, κῶμον. Accedunt substantiva similia, in eadem re occurentia, coll. Heyn. ad h. l. Et Pindarus incisa non respuit, nostro simillima, V. nos p. 59. 242. 555. Fragm. dithyr. X (Heyne III, p. 74. Böckh. II, 2, p. 579): Λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι. Hæc si concesseris, comma pones post καλλίνικον. Comma vero post δαπανᾶν Romana habet, cum vulgata puto interpretatione conspirans. Jam δαπανᾶν dicens chorus initium carminis repetit, ubi regem laudavit ob divitias studiis curulibus liberaliter prospereque insumtas. Cum his sumtibus confer, quæ ex Nostro Heynius laudavit ad Ol. V, 34.

V. 143—168.

Sequuntur laudes regis, deinde variæ pro eodem preces. ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοὶ etc. In laudando rege ad judicium aliorum provocat. Similiter experientiæ testimonio nititur Ol. IV, 29. Et λεγόμενον id est, quod συνετοὶ dicunt, non formula quædam poetæ, vel proverbialis, coll. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 293. 834. Boisson. ad Aristæn. Epist. I, 12. p. 396. — κρέσσονα μὲν ἁλικίας νόον φέρβεται. Ergo juvenis rex ut Demophilus, coll. iis, quæ de simili formula congessimus

ad Pyth. IV, 501 sq. p. 735. Dein *φέρβεται* (pro *φέρβει*) est *habet*, velut Eurip. Med. 822. Matth.: *Ἀποφερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν*. Adde Schneid. Lex. græc. v.[41]) — *γλῶσσαν τε θάρσος τε τανύπτερος ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο*. In his mihi etiamnunc obscurum, quid sibi velit regiæ linguæ cum aquila comparatio. Non linguæ puto conferuntur (conf. Dilucc. pindd. Spec. I. p. 25), licet vocis amœnitatem aquilæ tribuunt Tzetzæ ad Lyc. 264. p. 513. Müll. Dices, cum aquila ut *τανυπτέρῳ* comparari linguam regis ob agilitatem motumque promtum, nec non ob istam quasi expansionem, quæ propria eloquentiæ. Is vero, qui civibus præest, *λόγου δύναμιν* habere debet, monente Menandro Fragm. inc. LII. p. 215. Mein. Tum *θάρσος* promtum regis animum confidentiamque in rebus agendis designabit, exclusa eloquentia, quæ *γλώσσῃ* inest, nec non bellicâ fortitudine, quæ deinde laudatur. Hendiadys mihi statuenda olim videbatur (l. c. p. 25), quasi *γλώσσης τε θάρσος*, coll. Pyth. I, 71. — *τανύπτερος*. Photii Lex. p. 491. Lips.: *Τανύπτερος: παρατεταμένα πτερὰ ἔχουσα*. Hesiod. theog. 523: *Αἰετὸν τανύπτερον*. 525:

41) Similiter *ἄρδειν, βοηλατεῖν, βόσκειν, ποιμαίνειν, τρέφειν* etc. V. p. 182 sq. 378. 423. 678. Soph. Ai. 615: *Φρενὸς οἰοβώτας*. Ubi scholl. Ibid. 1113: *Θυμὸν τρέφει*. Antig. 1076: *Τρέφειν τὴν γλῶσσαν, Τὸν νοῦν τ'*. Eurip. Hippol. 150. Matth.: *Ἢ πόσιν, τὸν Ἐρεχθειδᾶν ἀρχαγόν, τὸν εὐπατρίδαν ποιμαίνει τις* (habet, fovet quaedam) *ἐν οἴκοις*; ubi cogitandum de Phaedrae zelotypia, coll. ibid. Monk. Alia vide in ind. Eurip. Barnes. v. *τρέφω*. Orph. fragm. p. 507. Herm.: *Ποιμαίνων ἔρωτα*. Nonn. Dionys. III, 359: *Ἐλπίδα βόσκων*. Diog. La. VII, 173: *Οὓς ἡ Κλεάνθους μωρία βοηλατεῖ*.

Τανυσίπτερος ὄρνις. Orph. *Λιθ.* 124: *Τανύπτερον αἰετόν.* 42) De præpositione *ἐν* schol. v. 146: *Ὅσος ὁ ἀετὸς πρὸς τοὺς ἄλλους ὄρνεις συγκρινόμενος.* — *ἀγωνίας δ' ἔρκος οἷον σθένος.* Construe: *Σθένος* (*αὐτοῦ*) *οἷον ἔρκος* (*τῆς*) *ἀγωνίας* (*ἔπλετο*). Dicunt Græci *ἔρκος πολέμου, id, quo bellum defenditur.* Cf. homerica ap. Damm. p. 807. Addo Anthol. Pal. XIV, xxxvii, 3: *Ἔρκος ἀγώνων.* Q. Smyrn. V, 423: *Ἔρκος πολέμοιο.* XI, 387: *Πολέμοιο ἔρκος.* 406: *Ἔρυμα πτολέμοιο.* 43) Idem *moles belli* Valer. Flacc. VI, 104. Oppositum *κέντρα πολέμοιο* Hom. et Hes. cert. p. 495 (Hes. ed. Lösn.). Schneid. L. g. v. *κέντρον.* Hermannus *σθένος ἀγωνίας* jungit. Ego usu defendor. Spectatur bellum domesticum,

---

42) Avium, deorum, heroum etc. epitheton vulgare. Homerica v. Damm. p. 2006. 7. Addo hymn. hom. II, 213: *Οἰωνὸν τανυσίπτερον.* IV, 89: *Τανύπτεροι οἰωνοί.* XXXII, 1: *Μήνην τανυσίπτερον.* Hes. O. et D. 210: *Ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις.* Alcaeus fragm. XXI. Gaisford.: *Πανέλοπες τανυσίπτεροι.* Simonid. II, 4. Gaisford.: *Τανυπτερύγου μυίας.* Antipater Anthol. Pal. IX, lix, 1: *Τανυπτερύγων νώτων.* Metrodorus ibidem XIV, cxxxv, 3: *Τανυπτερύγων ταρσῶν.* Q. Smyrn. VIII, 387: *Ψῆρες τανυσίπτεροι.* Orph. hymn. LXXXVI, Herm.: *Τανυσίπτερε, οὖλε Ὄνειρε.* Nonn. Dionys. III, 379. XXVI, 283: *Τανύπτερον υἱέα Μαίης.* 449. de eodem: *Ἄγγελος ἀθανάτων τανυσίπτερος.* VII, 149: *Τανυσίπτερος ὄρνις.* X, 314: *Ζεῦ πάτερ, τανυσίπτερε.* XXIV, 86: *Τανύπτερος Ἑρμῆς.* XXXVII, 266: *Τανύπτερος Πήγασος.*

43) Obiter interpretor Aesch. Suppl. 80: *Βωμὸς Ἄρης φυγάσι, ῥῦμα, δαιμόνων σέβας: Bello attritos is ipse deus, qui eos attriverat, defendit, ad quem confugiunt quasi ad aram supplicationis, ad propugnaculum, quod dii quoque revereantur.* Est Mars h. l. quasi *φύξιος* et *ἱκέσιος* ut alii dii. Comma post *φυγ.* noli omittere.

quo cives regem petiverant. In eo Arcesilai robur valli instar hostibus restiterat. Aliisne bellis rex juvenis indaruerit, ego ignoro. — ἔν τε Μοίσαισι (ἔπλετο) ἀπὸ ματρὸς φίλας. Alii ex subsequentibus supplent πέφανται. Illud commodius, cum dicatur ἐν Μούσαις εἶναι. Deinde cave jungas ποτανὸς ἐν Μούσαις. Bonum hoc, si ποτανὸς actum significaret, non habitum. Quod secus. Est ποτανὸς *volandi facultate praeditus*, i. e. *alatus* (v. indd. pindd. et Eurip. ind. Barnes.), non *volans*. Quis vero dicet: *Alas habet inter Musas?* Jamque illud ἐν Μοίσ. est quidem h. l. proprie *inter Musas versatur*, quo ducit sequens ποτανὸς etc. Utetur enim alarum beneficio in consortio quodam, quod erit Musarum, quibus ipsis alas passim antiquitas tribuit.[44]) Verum *sensus* est: *In literis est*. V. Eurip. Hippol. 451. Matth.: Ὅσοι μὲν οὖν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων Ἔχουσιν, αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις. Quem locum (monente ibidem Monkio) Eustathius respicit ad Il. II. p. 262, 2 (198, 30). Ὥστε ἐν τῷ Μῆνιν ἄειδε θεὰ προσυπακουστέον τὸ δι' ἐμοῦ, ὃς ἀεὶ ἐν μούσαις εἰμί· ὃ δὴ περὶ τῶν ποιητῶν ἢ τῶν ἁπλῶς λογίων Εὐριπίδης φησί. De sola poesi musicaque nolis in Pindari loco cogitare, quanquam istas Cyrenis floruisse constat, coll. Demophili exemplo Pyth. IV, fin. et Böckh. Explicc. p. 294. Jam de ultimis schol. v. 152: Οὐ νεοσσός, ἀλλὰ πτηνός (a matre). Verissi-

44) Creuzer. Mythol. Ed. II. T. III. p. 286: „Kunstvorstellungen der Musen. Ihre Attribute: beflügelt, aber nicht beständig (Winkelm. Monum. I, 2, sq. 1. Voss. Mytholog. Briefe. II. p. 38). Federn auf dem Kopfe (Winkelm. a. a. O., vergl. Museum Florentin. Tom. I. p. 143)."

mum hoc. Laudi enim priori aliam Noster subnectit, velut ejus causam ac fundamentum. *Nec mirum hoc. Fuit enim ex eo tempore, quo natus est, volandi facultate ornatus*, i. e. praecox regis ingenium, coll. iis, quae ad v. 7. p. 748 sq. annotavimus. Formulam ἐκ ματρὸς eodem sensu habes Aesch. Choe. 416., ubi conferendum Blomfieldii glossarium. Post φίλας kolon pone. — ἁρματηλάτας σοφός. *Auriga sapiens*. Ars haec inter καλὰ Cyrenensium ἐπιχώρια (v. 155). Paus. VI, 12, 3: Θεόχρηστον δὲ Κυρηναῖον, ἱπποτροφήσαντα κατὰ τὸ ἐπιχώριον Λίβυσι. Maximus Tyrius Or. XIII. T. I. p. 440. Reiske: Παιδεύματα τὰ Κυρηναϊκὰ διφρεῖαι. — ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι. *Et quicunque sunt domesticorum laudum introitus*. Cum antecedentes laudes (e. g. in Musis esse, cum arte curuli) in Cyrenensium καλοῖς ἐπιχωρίοις fuisse nullus dubitem, post ὅσαι τ' supplendum erit ἄλλαι, velut Pyth. IX, 178 (ἀέθλοις πάντεσσ' ἐπιχωρίοις, sc. ἄλλοις). Quaeres, quaenam alia significentur? Certe paucissima eorum, quae Heynius enumeravit, utpote plurimorum Graecorum communia. Doctiores alia invenient. An gloriabundus loquitur chorus? Unde non anxie rimandum videbitur, quaenam reliqua illa fuerint? Idem tene Pyth. IX, 178. Deinde καλὰ velut ars curulis Pyth. VI, 50. introitus habent quasi aedificia magnifica, quae animosi aperiant, unde τετόλμακε, *ausus est*, sc. *aperire, intrare*. Ornatum hoc pro simplici καλὰ τετόλμακε, cui simile Nem. VII, 87: Τόλμαν ἀράμενος καλῶν. — δύνασιν. *Vim, robur*. Eandem regis ἔργοις καὶ βουλαῖς adesse postero quoque tempore poeta vult. Hinc non meram regis victoriam vox designat, sed est *eventus* omnis generis, quod

synonymo quoque *κράτος* applicare licet, quo usus Noster in victoria Hieronis Ol. I, 34. Male *potentiam* alii. Dein *τελεῖ* est *praestat*, coll. Isthm. I, 99. — Post *καὶ τὸ λοιπὸν* metrum laborare constat. Lacunam alii aliter explerunt. Pauwius inserit *ἀεί γ'*, ubi si fulcrum alicui languere videbitur, leget *ἐσαιεί* (Dilucc. pindd. Spec. I. p. 28), deleto *ὦ*, quam voculam vocativo jungi solitam librarius intrusit. Alterutram conjecturam tueri videtur *λοιπὸν αἰεὶ* Pyth. IV, 456., ubi *λοιπὸν* nolis cum *γένος* copulare. Ahlwardtius ex *ὦ πλεῖστά* duorum codd. extundit *ἃ πλεῖστα*: *Et in posterum, quae sunt maxima, Saturnidae, detis precor.* Parenthesis scriptore pedestri digna, coll. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 393. Neque in aperto, quaenam ista sint *maxima?* Cui codicum vestigia sequi animus, is cum Hermanno leget *λοιπὸν ἕκοντα.* — *Κρονίδαι.* *Dii.* V. Pyth. II, 46. p. 543. — *ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς.* De hoc praepositionum usu cfr. nos ad v. 30. Et *ἔργα* cum *βουλαῖς* junguntur velut Pyth. III, 54. Mox *χεῖρας ἢ βουλὰς* habes Pyth. IV, 128., *χεῖρας καὶ βουλὰς* Nem., VIII, 13. — *ἔχειν.* Sc. *δύνασιν.* — Post *ἔχειν* kolon vel comma ponunt editores. Tum erit *μὴ* conjunctio *ne.* *Et postero quoque tempore ἔργων καὶ βουλῶν δύνασιν illi praestate, ne qua tempestas hiemalis vitam ejus insequentem debilitet.* Quarum sententiarum nexus neque satis perspicuus, neque omnino necessarius videtur. Fige punctum post *ἔχειν.* Est *μὴ* h. l. deprecandi particula. Poeta eodem modo, quo victori *ἔργ. κ. β. δύν.* deos praestituros sperat, vitae quoque insequentis incolumitatem eidem apprecatur. V. Dilucc. pindd. Spec. I. p. 29. — *δαμαλίζοι.* *Sternat, evertat, absumat.* Idem *δαμᾷν*

in

in simili re Isthm. VIII, 154: Ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασεν. — χρόνον (αὐτοῦ, quod supra quoque defuit v. 151). *Vitam ejus*. Schol. v. 155: Τὸν βίον αὐτοῦ. Idem minus bene ibidem: Τὰ πράγματα αὐτοῦ. V. Ol. I. fin. Ubi χρόνον erit *vitam*, proprie intelligendam, τοῦτον i. q. τοῦτον ὄντα. Alia dedimus p. 70. Nem. VII, 99. est λοιπὸς χρόνος *reliqua vita*. Hermanno est χρόνος *vitae rationes*. Quidni vita physica? Erat, quod vitæ incolumitatem ei appretaretur, quem turbæ civiles in discrimen vitæ adduxerant. Et metuebatur in hoc Arcesilao finis imperii, coll. Böckhii Explicc. p. 266. 294. Necatum vero Arcesilaum, cum Böckhio (p. 266) mihi verisimile. De filii nece conf. Böckh. p. 266. Thrige. Hist. Cyr. I, 211. — Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ δαίμον' ἀνδρῶν φίλων. Schol. v. 164: Τὴν τύχην. Ol. XIII, 38. p. 488. idem Jupiter δαίμονος οὖρον Xenophontis regere dicitur. Sperat fore, ut Arcesilai, cui faveat, fortunam regat. Cum ἀνδρῶν φίλων cfr. Isthm. VI, 26. 96. coll. 19. Sententiam antecedentia et sequentia spectare, non est quod moneam. — εὔχομαί νιν Ὀλυμπίᾳ τοῦτο δόμεν γέρας ἐπὶ Βάττου γένει. Junge ἐπιδόμεν cum Bothio, quem sequitur Ahlwardtius Böckhiusque. His est ἐπιδ. *addere*. Quamquam alibi est simpliciter *dare*, s. *tradere*, coll. Schneid. Lex. græc. v. *Addendi* notio h. l. contextui inest. E scholiis nil sequi videtur ad firmandum Heynii ἔτι. Cf. omnino Gurlitt. l. c. p. 18. — Βάττου γένει. Schol. v. 166: Τῷ Ἀρκεσιλάῳ, ὅστις ἐστὶ Βάττου γένος. Conf. Pyth. IV, 219. 242. Quidni Battiadis, Arcesilao non excluso? Neque it-

ritae preces. Schol. inscript. Pyth. IV: Ἀλλ' οὐκ ἔγραψεν (Pindarus) εἰς τὴν ὀλυμπιακὴν αὐτοῦ νίκην, καὶ μετὰ τὴν Πυθικὴν γενομένην, ἀλλ' εἰς τὰ Πύθια μόνον.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΣΤ'

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ.

V. 1—18.

rasybuli victoria pythica immortali hymnorum *numento digna est.* — ἀκούσατ'. Schol. v. 1: δὲ λόγος ἐκ τῶν χορευτῶν ἤτοι πρὸς ἀλλήλους ιλεγομένων ἢ πρὸς τοὺς ἀναληψομένους τὸ ποίημα. sterius elige, coll. Ol. XI. init. p. 384. Et chorum, n poetam loqui, docent quoque seqq. plurales. Bene ro Böckhius, coll. Gurlitt. Pind. pyth. Siegsges. VI, II. p. 5: „Voce ἀκούσατε poeta ex more præconis uti- : exclamantis illud ἀκούετε λεώς." — ἦ γάρ. *Revera* *im.* Schol. v. 1: Ὁ δὲ ἢ [ἦ] σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δή ἴται. De ἦ γὰρ cf. Viger. p. 409. 10. ibique Zeunium. inguidum, ἢ pro ἦ scribere. — ἑλικώπιδος. Fragm. ol. III (Heyne III. p. 25, Böckh. II, 2, 611 seqq.): φροδίτας ἐλικοβλεφάρου. — Ἀφροδίτας ἢ Χαρί- ων. Est h. l. ἢ pro καί, velut Pyth. IV, 455. all. enerem et Gratias iterum jungit Fragm. inc. LXXXVI Ieyne III, 123. Böckh. II, 2, 589), qui locus nec in liquis nostro absimilis. Jam Veneris Gratiarumque

arvum idem quod Musarum, coll. v. 49. Nem. VI, 56. X, 59., coll. Heyn. et Gurlitt. ad l. Schol. v. 1: *Ἔνιοι δὲ ἄρουραν Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης τὴν ποίησιν ἤκουσαν, ἀφ' ἧς δρέπεται τὰ μέλη ὁ Πίνδαρος.* Scilicet Ol. XIV. omnis decoris etc. auctores Gratias dicit; ponuntur igitur pro Musis, quibuscum confundi, nota res. Sed qui reconditiora sectantur, Venerem appositam dicant ob Thrasybuli, quem v. 15. alloquitur, juventutem. Eundem juvenem *ἐρωτικῶς* spectat Isthm. II. Cf. quoque Fragm. scol. III (Heyne III, 25. Böckh. II, 2, 614). Arvum Gratiarum illustravimus ad Ol. IX. p. 340. Et *λόγων κῆπον* habet Manuel Phila ap. Thorlac. prolus. acadd. T. III. p. 63. — ὀμφαλὸν χθονός. *Umbilicum terrae,* Delphos, ob *μυχὸν μαντήϊον* Pyth. V, 91. V. nos ad Pyth. IV. p. 653. Blomf. glossar. Aesch. VII Th. 744. Boissonad. ad Max. Plan. convers. gr. Ovid. metam. p. 430. 689. Utque Græcis Delphi, ita Judæis Hierosolyma medium terræ fuit, Arabibus Mecca, Neopersis urbs sancta Tauris, coll. Jauberti *voyage* pag. 156. — ἐριβρόμον. Heynius: „*Ἐρίβρομος χθὼν* dictum putabam eodem modo, quo *Ποσειδῶν ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος, concussor terrae,* propter motus sive ex subterraneis aquis, sive quatenus mare ambit terram fluctibus adstrepentibus littori; ut *ἀλίπλαγκτος γαῖα.*" Quærimus terræ prædicatum, quod vocant *immanens,* non *transiens*. Hinc terra dicitur *ἐρίβρομος*, sc. ob Neptunum, concussorem ejus indefessum. Nec male hoc epitheton Græci a sedibus suis prope insularibus in terram ipsam transtulerunt. Böckhius terram *ἐρίβρομον* dictam statuit ob subterranea tonitrua, coll. interprr. Eurip. Hippol. 1201. — ἀένναον προσοιχόμενοι. Ita Herm.

ἐς ναὸν ἰών. Aliud ἐς ναὸν ἰὼν ὁδὸν, οἷς, legens tem- um umbilico languide apponere videtur. Cf. quoque ckh. Append. p. 690. Deinde προσοιχόμενοι, poeticum signat. Chorus locum petit, ubi victoria parta est, ibi e canit, i. e. de victoriam ibi partam canit. Cf. in- mis Ol. VIII, 74. XIII, 139. Pyth. I, 147. V. oque p. 194. 241. 522. Neque aliter interpretare ἐγκ- τείχισται. Fictum et hoc, nec inde consequi puta rmen Delphis cantatum. Quodsi (ut hoc unum subjun- m) carmen Delphis cantatum P. significare voluisset, di- sset opinor τειχίζομεν a. τειχίσομεν, non τετείχισται. st enim Delphis hymnorum gaza, ut hymnus ipse O- mpiae Ol. I. in. — Πυθιόνικος. Victoriam pythi- m ornans. Cf. quae de καλλίνικος observavimus pag. 19. 814. — Ἐμμενίδαις. Schol. v. 4: Οὐκ ἀπὸ φυ- ῆς, ὁ Ἀριστάρχος· τοῦ κυρίου γὰρ ὄντος Ἐμμενίδου, ὐκ ἂν γένοιτο Ἐμμενίδαι· ἡ δὲ ποιητικὴ παρέκτασις αὶ οἱ σχηματισμοὶ ἐπὶ τῶν κυρίων πατρωνυμικῶν ἐπὶ ὲ αὐτῶν τρεπόμενα ὀνόματα, οἷον Ἡρακλείδης καὶ Ἀ- κληπιάδης ἐστὶ μὲν σχήματι πατρωνυμικά, κύρια δέ ἐ- ων, εἴ τις οὖν τὸν τοῦ Ἡρακλείδου υἱὸν πατρωνυμι- ῶς βούλοιτο σημῆναι, ὁμωνύμως ἂν πάλιν πατρὸς Ἡ- ακλείδην καλοίη. Cf. ad Ol. VII. p. 281 sq. Non egit e hac forma Matth. Ausf. gr. Gr. T. I. p. 212 sqq. ed. I. De Emmenidis eorumque rebus cfr. schol. v. 4. in- rimis Böckh. Explicc. Ol. II. introd. — ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι. Schol. v. 4: Ποταμίαν εἶπε τὴν Ἀκρά- γαντα διὰ τὸ ὁμώνυμον τῷ ποταμῷ. V. Olymp. II, 17. Pyth. XII, 5. Cluverii Sicil. ant. p. 248 sq. Eckhel. D. V. N. T. I. p. 191. Idem flumen in numis civitatis, coll. Eckh. l. c. T. I. p. 193. Museum Wiczay Tom. I. p.

48. — καὶ μάν. *Et sane*, vel simpliciter *et*. V. ad Pyth. I. p. 515 sq. — ἑτοῖμος. Hymnorum vides thesaurum, ex quo, quae libuerit, depromere poesis. Multas igitur quasi opes gazophylacium habet. V. ad Ol. VI. p. 158. Ol. X. p. 377. De tropo v. ad Ol. VI. p. 185. 194. Pyth. IV. pag. 672. Cf. quoque Isthm. V, 57. Euripid. Suppl. 999. Matth.: Ἀοιδᾶς εὐδαιμονίας ἐπύργωσε. Callim. fragm. CXCVI (T. I. p. 514. Ern.): Γόμον καταβάλλομ' ἀείσεν. Alia congessit Boissonadius ad Max. Plan. conv. gr. Ovid. metam. p. 701. — ὕμνων θησαυρός. Pindari poesis, quatenus victores pythicos spectat. Ex hoc thesauro (ut tropum rite absolvamus) unus depromitur hymnus, qui victoriam Thrasybuli hominibus nuntiet. Hac aequalitate repudiata ipse thesaurus victoriae nuntius dicitur. Quo minus ὕμνων θησ. hic noster hymnus sit, ipsa dictio obstare videtur. Est enim *hymnorum* thesaurus *paratus*. Similiter Ol. I. init. hymnus ipse Olympiae est, a sapientibus inde disseminandus. — ἐν πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπᾳ. *In auri pleno Apollineo luco*, i. e. *Delphis*. V. schol. v. 4. De singulari urbis parte cave cogites. Quod neque necessarium, et poeticam loci vetustatem infringit, coll. ad Pyth. V, 50. p. 774. not. 22. Deinde si P. thesaurum suum hymnorum in certa Delphorum parte collocare voluit, cur non intra περίβολον, ubi veri thesauri, collocavit? Et νάπη dicitur h. l. πολύχρυσος, quod epitheton, si partes urbis distinguere velis, minus urbi ipsi, quam περιβόλῳ templisque conveniet. Mittamus igitur schol. v. 4. extrem., quod aliis placuisse video: Τινές φασιν, εἰς τρεῖς μοίρας διῃρῆσθαι τοὺς Δελφούς· καὶ τούτων ἡ μὲν λέγεται ὑπάτη, ἡ δὲ μέση, ἐν ᾗ καὶ αὕτη ἡ καλουμένη νάπη (forsan veteris

cujusdam luci reliquiæ, coll. Esquiliis romanis). Delphi *Ἀπολλωνία νάπη* eodem jure dici poterant, quo *Παρνασία νάπη* (Schol.Il. II, 519. supra cit. p. 774). Deinde si *Ἀπολλ. νάπη lucus Apollinaris*, non *vallis Ap.* est, non aliter hoc intelligendum erit quam *ἄλσος*, quod primo *lucus* est, deinde *locus sacer*, vel absentibus arboribus, coll. inprimis Ol. III, 30. VII, 89. ibique interprr. Mox Apollinis *τέμενος* s. Delphi *auro plenum* dicitur ob templa sua cum donariis, civitatum græcarum thesauros, civium opulentiam, de qua ultima v. Mülleri Dor. II, 419. Primum et secundum illustravit Spanhem. ad Callim. Apoll. 35, me addente (de templo Delphorum apollineo) Eurip. Androm. 1069: *Θεοῦ χρυσοῦ γέμοντα γύαλα, θησαυροὺς βροτῶν.* 1075: *Θεοῦ χρημάτων.* Ion. 155: *Χρυσήρεις οἴκους.* Vides, verissime huc trahi posse Soph. Oed. T. 151: *Τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος.* [1]) — *ἐπακτός.* *Procul veniens*. Cf. Ol. XI, 106. Schneid. L. g. v. Blomf. gloss. Aesch. VII Th. 580. Böckhius: *Coactus*. Is vero imber *nubis exercitus* dicitur, velut Pyth. IV, 373. *ventorum agmina* habuimus. — *μυχοὺς ἁλός.* *Profunda maris*. Heynius affert Eurip. Herc. f. 397. Matth.: *Ἁλὸς μυχούς.* V. quoque Lycophr. 44: *Θαλάττης μυχούς.* 753: *Πόντου μυχοῖς.* 823: *Θαλάσσης μυχούς.* 1244: *Μυχὸν ἁλός.* Anthol. Pal. XV, xxiv, 11: *Θαλάσσης τε μυχός.* Oppian. Hal. IV, 597: *Μυχὸν ἅλμης.* Orph. Argon. 85: *Πόντοιο μυχούς.* 750:

---

1) Mirum, quod Elmsleius habet ad Eurip. Bacch. 13: „Nemo, quod sciam, *πολύχρυσα πεδία* aut tale quid dixit.“ Vide, quae supra apposita sunt, nec non Anthol. Pal. IX, 61, 5. Ibidem T. II. p. 794.

Μυχὸν πόντου. Liban. Or. XXIV (T. II. p. 71. Reiske): *θαλάττης μυχοί.* Noli eum Pottero ad Lycophr. 44, de maris *specubus* cogitare. Est formula maris circumscriptio. a) Mare memoratur ob sinum Crisæ propinquum. Heynius v. 10—14. divitias navi advectas respici temere judicat. V. quoque Böckh. Explicc. pag. 298. — *χεράδι.* Schol. v. 10: *Χεράς δὲ ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός.* Schol. Apoll. Rh. I, 1123: *Χεράς δὲ λέγεται ἡ τῶν μικρῶν λίθων συλλογὴ τῶν καθ' ἐν χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων.* — *τυπτόμενος.* *Verberans*, medium pro activo, conferente Gurlittio *φέρεσθαι* Pyth. VII, 23. Et Pyth. V, 147. *φέρβεται* pro *φέρβει.* Schol. Pyth. VIII, 111. *παρέχεται* pro *παρέχει.* Activum *τύπτων* in eadem re Heynius affert ex Il. XI, 306. Idem *προσκόπτω* in loco plane parili Evang. Matth. VII, 27. Scholiastis quoque (*ἄνεμοι* et *τυπτόμενοι* legentibus) est hæc forma pro activo. Qui *τυπτόμενος* retinent, nolint interpretari: *conflictans cum* (Damm. Lex. p. 2397. all.). Quod non græcum, coll. nott. Ahlwardtii. Nec melius *τυπτόμενος* passive: *illisus suo impetu.* Desunt hujus quoque significationis exempla. Böckhius cum scholl. quidem *τυπτόμενοι* legit, sed rationem interpretandi modo memoratam init. Hermannus conjicit *τυπτόμενον*, *verberatum*, eleganter, sed præter necessitatem. Postremo nostri loci sententiam Horatium exprimere Od. III, 30., alii viderunt. De ædificio proprie intelligendo similiter epigrammatarius lo-

a) Aesch. Prom. 864. Blomf. *πόντιος μυχός* esse videtur *sinus maris*. Male vero inter *μυχὸν* et *μυχοὺς* Marklandus distinguit ad Eurip. Suppl. 545. Vide, quae supra dedimus, nec non Spanhem. ad Callim. Del. 161. et Müllerum in Addend. ad Lycophr. T. III. p. 293.

quitur Anthol. Pal. I, v, 9. V. quoque eandem Anthol. VIII, ccv, 1. — φάει ἐν καθαρῷ. Luce pura. Cf. Pyth. IX, 159. Fragm. inc. XCVIII (Heyne III, 129. Böckh. II, 2, 626). Arati Dios. 281: Καθαρὸν φόρε. Opponitur haec luci aëri, quem obscurum reddunt nubes, imber ventusque glaream volutantes. V. quoque schol. v. 13 deinde citandum, et Ol. VI, 4. 5. Alii thesauro non per se splendidam faciem tribui volunt, sed ob hilaritatem encomii. — πρόσωπον) Schol. v. 13: Ἔξωθεν προσληπτέον εἰς τὸν πλήρη λόγον τὸ ἔχων, ἵν' ᾖ ἔχων τὸ πρόσωπον ἐν φωτὶ καθαρῷ, τουτέστι λελαμπρυσμένον τῷ προσώπῳ καὶ ἐπιφανὴς ὢν ὁ θησαυρός. Thesaurus personam induit, coll. πρόσ. et ἀπαγγελεῖ. V. quoque Ol. VI, 4. 5. Improprium v. εὐπρόσωπος usum habes ap. Eunap. T. I. pag. 458. ed. Boissonad., ubi doctus editor alia annotavit. Jam totum locum sic construe: Φ. δ. π. ἐν καθ., εὔδοξον νίκην ἅρματι, Κρισ. ἐν πτ. (γενομένην), κοινάν, Θρ., πατρί τ. γεν. τ., ἀπαγγελεῖ λόγ. θν. Dubium, quae sit sententia schol. v. 13: Τῷ σῷ πατρὶ Ξενοκράτει, ὦ Θρασύβουλε, καὶ τῷ γένει σου κοινὴν τοῖς πολυθρυλλήτοις τῶν ἀνδρῶν λόγοις ἀπαγγελεῖ τὴν ἐπίδοξον τοῦ ἅρματος νίκην τὴν εὐτυχηθεῖσαν ἐν Δελφοῖς. In his κοινὴν jungi poterit cum dativis vel antecedentibus, vel sequentibus. Ut jungas cum illis, maxime suadet Pyth. V, 136. Et λόγ. θν. ut verum dativum pendere ab ἀπαγγ., docet locus simillimus Pyth. I, 179: Ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας οἶον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. Ibidem (p. 531) alia comparavimus. Victoria sermonibus mortalium nuntiatur commendaturque, qui eam ulterius disseminare debent. Et con-

strue νίκαν ἅρματι (γενομέναν), coll. Isthm. II, 20, [illegible] nente Böckhio. Adde nos ad Pyth. VIII, 41. — Κ[illegible] πτυχαὶ proprie sunt plicae Crisae, dein convalle[illegible] Videatur Pyth. IX, 28: Πτυχαῖς κλεενναῖς [illegible] Nem. II, 33: Πέλοπος πτυχαῖς. Aliis erunt [illegible] prominentia et curvaturae, quo πτυχὸς notio ducit. C[f.] Photii Lexicon v. πτυχαί. Tum ἐν erit ad. De C[illegible] v. ad Pyth. V, 49. p. 770 sq. [3]) A. vestitu petita [illegible] utio, coll. ad κόλπους Ol. XIII. p. 466. et Damm. Lex. πτύξ. — ἀπαγγελεῖ. Ex hoc verbo Böckhius [illegible] tem tum victoriam fuisse suspicatur. Sed λόγους [illegible] lium proprie præco victoriam nuntiabat, deinde [illegible] num ex omni Græcia præsentium frequentia, qui in [illegible] quisque patriam victorum nomina carmine citius [illegible]

3) De vv. πτύξ, πτύσσω, πτυχὴ cf. Schneid. L. gr. Al[illegible] Ind. Eurip. Barnes. vv. ἀναπτυχή, διαπτυχή, περιπτυχή, [illegible] πτυχος, πτύξ, πτυχή. Damm. Lex. v. πολύπτυχος et [illegible] Formam πτυχὰς pro πτύχας Euripidi vindicat Elmsl. ad [illegible] sip. Med. 1264. ad ejusd. Bacch. 62. Non malum hoc, [illegible] sermo de aëre; si de montibus etc., nolim. Ibi enim [illegible] miscuum πτύχες et πτυχαί, quorum prius sequentibus [illegible] docebo. Nic. Ther. 804: Κίσσοιο κατὰ πτύχας. Opp. C[yn.] IV, 317: Κιθαιρῶνος κατὰ πτύχας. Q. Smyrn. II, 282: [illegible] χας οὔρεος. III, 304: Ἴδης πτύχας. Rhianus Fragm. VI. (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 275. Lips.): Οὔρεος πτύχας. [A]poll. Rhod. III, 113: Οὐλύμποιο πτύχας. Homerica v. [illegible] Damm. v. cit. Noto quoque, illa euripidea [illegible] et περιπτυχαὶ non diversa mihi videri a simplici [illegible] quod cum αἰθέρι jungit idem usus euripideus. Est enim [illegible] του πτυχαὶ et διαπτυχαὶ idem apud Eurip. Cf. ind. [illegible] Barnes. vv. citt.

Hoc apertum. Poeta, cujus ἐπινίκια pauces spectabant, victoriam posteris maxime immortalitatique commendabat. Ita velim intelligas locos, ubi Noster κήρυκα se et ἄγγελον victoriarum dicit. Eodem spectat in nostro hymno thesauri *immortalitas*. Restat, ut de titulo hymni breviter dicam, quod sentio. Is Θρασυβούλῳ cum Gurl. et Ahlw. esse debet, non Ξενοκράτει. Hunc enim obiter memorat poeta, illum alloquitur, ut victorem, s. suo nomine proclamatum, s. patri decus cedentem, de quo v. ad v. 19 sqq. Et Thrasybulum reliqua carminis spectant, quod est totum in laude ejus. Hoc si concesseris, eandem mutationem subibit Isthm. II. titulus, quo carmine bis Thrasybulum alloquitur, non patrem licet victorem, unde gratulationem dixeris Thrasybulo oblatam ob patris (jam mortui) victoriam, coll. scholl. introd. Mutarunt hoc librarii, ut fieret carminis titulus reliquorum titulis conformis. Postremo catalogos hieronicarum non prorsus accuratos fuisse, de hoc v. Dissen. ad Nem. VIII, 16. Isthm. I, 1. monente Böckhio.

V. 19—54.

Laudatur singularis Thrasybuli, quasi alterius Antilochi, in patrem patruumque pietas, divitiarum usus probus, juventus ab injustitia atque arrogantia abhorrens, studia poetica et equestria, mores cum sodalibus conversantis amoenissimi. σύ τοι . . . νιν. Cf. has voculas Pyth. V, 7. p. 745. Jam quaerenti, quo trahendum sit νιν, proximum occurrit νίκαν. Et σχέθειν νίκαν dicitur, velut de eadem re ἔχειν κῦδος Pyth. V, 21. VIII, 112. et σχέθειν κῦδος Ol. IX, 132. Adde φέρει νίκαν Isthm.

VI, 28. *Tu, victor*. Durum, νιν ad πατρὶ admodum remotum referre. Contextus nostra ratio magis consulit. — ἐπιδέξια χειρὸς ἄγεις ὀρθὰν ἐφημοσύναν. Haec junge cum schol. v. 19., non σχέθων νιν χειρὸς ἐπιδέξια, quae posterior junctura multo magis vacare videtur, quam prior. Laudatur enim h. versu et seqq. Thrasybulus ob summam pietatem patri praestitam, qua Chironis praecepto obsequebatur. Quare non solum ἄγεις ὀ. ἐφ. dicitur, sed adjicitur ἐπιδέξια χειρός, i. e. δεξιᾷ χειρί, s. quod melius (sensu non mutato) ἐπιδέξια ἄγεις χειρός; *dextra ducis, manum* (ejus) *tenens*. In dextra Thrasybuli est ἐφημοσύνη, scil. in loco maxime honorifico, de quo v. omnino Knappii scripta varii argumenti T. I. p. 39 sqq. ed. II. Deinde ἄγειν ἐφ. non durius dicitur, quam πλοῦτον ἄγειν v. 47. coll. Pyth. V, 7 sq., et ἀρετὴν ἄγειν Isthm. VII, 31. Nec vacat χειρός (de quo genitivo cfr. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 492), quod potius istam quasi familiaritatem auget, quae inter Thrasybulum et ἐφ. intercedebat. *Summo honore habes praeceptum*. In reliquis ὀρθὰν est *rectum*, *probum*, *justum*, quae vulgaris voculae significatio, coll. indd. pindd. Soph. Oed. T. 506: Ὀρθὸν ἔπος. Eurip. fragm. Antiop. XLII: Ὀρθὸν λόγον. Id. Alc. 810. Matth.: Ὀρθὰ λέγειν. Jam si, quo consilio haec dicta sint, anquiris, occurrit interpretum in eo consensus, *Thrasybulum victorem parentis victoris nomen a praecone pronuntiari jussisse. Patris autem currus velut Antilochum Nestoris victoriam parenti parasse. Utque Antilochus Nestori vitam, ita Thrasybulum Xenocrati gloriam suam sacrificasse*. Horum ne levissimum quidem in hymno scholiisque vestigium, nec puto hanc opinionem docti conce-

pissent, si titulus carminis Θρασυβούλῳ haberet, non Ξενοκράτει. Sed facilis erat ejusmodi error. Pythia vicerat Xenocrates, Theronis regis frater (Ol. II, 88. seqq. Schol. Pyth. VI. princ. Schol. Isthm. II, princ.). Huic igitur, nobili viro, carmen inscribebatur, ut haberet encomium suum, velut Isthm. II., quamquam hujus quoque carminis titulus ipsi non debetur. Sed videndum, quid in nostro carmine vulgatae sententiae non tantum non faveat, sed adversetur. Primum est v. 15: Πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ .. νίκαν. Quis quaeso haec dicet in victoria non vero victori, sed alii adscripta? Victori, patri, familiae, genti communis erat victoria; trita haec in Pindaro sententia ineptissime ei carmini inseritur, quae victoriam canit ad alium translatam. Minoris vero momenti Antilochi Nestoridae exemplum, quod tum quoque bene electum concedes, quum solummodo Thrasybuli in patrem pietati, quae insignis fuisse videtur, illustrandae inservire statueris. Sunt enim carminis partes tres. Primum laudatur victoria Thrasybuli (v. 1—18), deinde pietas ejusdem in patrem (patruumque) insignis (v. 19—46), tum aliae ejus virtutes (v. 47—54). De sensu consilioque exemplorum pindaricorum lato v. ad Ol. IV. p. 173. Thiersch. T. I. p. 268 sq. Aliter Böckh. Expl. p. 299. [4]) — τά. I. e. ἦν. Cf. schol. v. 19., Herm. ap. Heyn. T. III. p. 344., has dilucc. p. 14. 567., ad Pyth. VIII, 98. — ἐν οὔρεσι. Pelia. V. p. 584. — Φι

---

4) Verborum σχίθων νιν cum reliquis nexus (ut nec hoc praetermittam) quid ad vulgatam sententiam stabiliendam conferat, ego non perspicio. Faciunt haec verba transitum ad reliquas laudes.

λύρας υἱόν. *Chironem*. V. p. 583. — ὀρφανιζομένῳ. Schol. v. 19: Μονωθέντι. Educandum Chironi natum Peleus tradiderat, Nitsch. neu. myth. Wörterb. v. Achilles. Achilli pater superstes, coll. pag. 612. — βαρυόπαν. Schol. v. 19: Μεγαλόφωνον. Idem βαρύγδουπος et βαρυσφάραγος in eodem Ol. VI, 138. VIII, 58. — Hesiodi ferebantur Χείρωνος ὑποθῆκαι (schol. v. 19). Eorum fragmentum, quod scholiastes servavit, est XXXIII. Gaisf. (P. M. G. T. I. p. 184. Lips.), qui editor retinuit κευκαλίμοισι cod. — πρύτανιν. *Dominum*. Pyth. II, 106. Anthol. Pal. T. II. p. 824: Ἡρόδοτον, ἱστορίης πρύτανιν. — ταύτας τιμᾶς. Schol. v. 19: Τῆς πρὸς τοὺς θεούς. *Divini honoris*. De honore parentibus habendo v. Aesch. Eum. 540., notante Heynio. V. quoque Stob. Florileg. (edit. Gesn.) indicem vv. *parentibus* etc., inprimis exempla de divino parentum honore, coll. γνώμ. μονόστ. in Gnomm. Brunck. vv. εἰς γονεῖς. Böckhio (Explicc. pag. 299) est τ. τιμ. *honor* τοῦ σέβεσθαι, quod, si vocis σέβ. vim spectas, eodem redit. — βίον πεπρωμένον. *Vitam fato praestitutam*. Aesch. Ag. 234: Ἐπεὶ (*quomodo*. V. Ol. II, 178. ibique nott. pag. 128) πολλάκις πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους ἔμελψεν (ita legendum ob sequens αὐδᾷ), ἁγνᾶ δ' ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρὸς φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον τ' αἰῶνα φίλως ἐτίμα: i. e. *patrem beate viventem*. Libera dictio nostra aliis videtur pro (*parentes*), *quousque vitam ipsis fatum praestet*. Chironis praeceptum Achillis exemplo firmari non potuit, quippe a Peleo tum et postea separati. Eligitur alius heros juvenis patri junctus. Sensum comparationis ita exponit schol. v. 19: Οὕτω καὶ σύ, Θρασύβουλε, περὶ

τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γονεῖς φυλάττεις τὴν εὐσέβειαν. Solam posteriorem finitâ narratione v. 44. Pindarus memorat, et quidem, quod non nullius momenti in nostra de nomine victoris disceptatione, perquam generaliter, sc. *ad patris exemplar se filium effingere*, quæ optima gratiarum actio, coll. Ol. VII. p. 281., cujus loci tertiæ interpretationi, quæ nunc mihi maxime placet, subjungo Democritum Stobæi serm. V. p. 66. Gesn. (T. I. pag. 131. Gaisf. ed. Lips.): *Πατρὸς σωφροσύνη μέγιστον τέκνοις παράγγελμα.* — καὶ πρότερον junge, ut hoc Thrasybulo seriori opponatur. Eandem ἀντίθεσιν clarius expressit v. 43 sqq. Schol. v. 28: *Τοπαλαιόν.* Cf. Ol. XIII, 44. Isthm. V, 47. — νόημα τοῦτο φέρων. Schol. v. 28: *Τὸ περὶ τοὺς γονέας εὐσεβὲς καὶ δίκαιον. Sensum animumque isti praecepto convenientem.* Isthm. I, 57: *Προμάθειαν φέρει.* — ὃς ὑπερέφθιτο πατρός. Anthol. Pal. T. II. p. 751: *Ὃς (Antilochus) θάνεν ἐν Τροίῃ ῥυσάμενος πατέρα.* Q. Smyrn. VII, 47 (de Antilocho Nestor): *Οὐδέ τις ἄλλος Αἰζηῶν φιλέεσκεν ἐὸν πατέρ', ὡς ἐμὲ κεῖνος· Κάτθανε δ' εἵνεκ' ἐμεῖο, σαωσέμεναι μενεαίνων Ὃν πατέρ'.* Theophyl. Bulgari Epist. 29 (Opp. ed. Venet. 1758. T. III. p. 665): *Τὸν Ἀντίλοχον οἶσθα, ὦ καὶ ἱερώτατε, τοῦ πατρὸς ὑπερκινδυνεύσαντα Νέστορος, ὅτε πρὸς τὰς* [προστὰς recte Boissonad. ad Max. Plan. conv. gr. Ovid. metam. p. 173] *ἐκείνου τὴν τοῦ Αἰθίοπος λόγχην αὐτὸς ἐδέξατο.* Idem spectare sententia videtur (Gnomm. Brunck. vv. εἰς γονεῖς): *Γεννητόρων ἕκατι κατθανεῖν καλόν.* V. quoque de liberis parentes servantibus Sen. Benef. III, 32. 33. 34. — ἀναμείναις. *Sustinens impetum.* Cf. μένων v. 38. et nott. ad Ol. IX. p. 366. — ὁ δ' ἔφενε κρα-

ταιὸν ἔγχος. Schol. v. 33: Ὁ δὲ Μέμνων ἐπιδιώκει καὶ μεθ' ὁρμῆς διώκνει τὸ δόρυ. Ex his elige posterius, coll. exemplis p. 504. allatis. V. quoque Anthol. Palat. VII, ccxcvi, 2 (Simonides Ceus): Πόλεμον Ἄρης ἐφίπει. — δοναθεῖσα. Contussa; Nem. VI, 96: δονεῖν θυμόν. — φρὴν βόασεν. Horat. Sat. I, 2, 32: Inquit sententia dia Catonis. Ubi Heindorf., coll. Lambin. ad Ejusd. Od. III, 5, 13. — χαμαιπετὲς ἔπος. Schol. v. 37: Εὐτελὲς καὶ μάταιον. Ol. IX, 19: Χαμαιπετέων λόγων. Ubi v. nott. p. 334. Nem. IV, 65: Γνώμαν χαμαιπετοῖσαν. Aesch. Agam. 893: Χαμαιπετὲς βόαμα: vanum clamorem; non clamorem barbarorum in morem in terram prostratorum (Blomf. glossar.) Propria vocis significatio est Aesch. Choe. 951. Blomf. — ἀπέριψεν (Nestor). Dixit. Idem βαλεῖν, ἐκβαλεῖν ἔπη etc., quod illustratur his, quae collecta sunt p. 572. Nostra quoque formula in tragicis trita. V. Eurip. ind. Barnes. v. ῥίπτειν Elmsl. ad Eur. Med. 1731. Blomf. gloss. Aesch. Prom. 320. Idem ἐκρίπτειν ἔπη Aeschyl. Prom. 968. Menandr. rell. ed. Meineke p. 338: Ῥίψας λόγον etc. — πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός. Schol. v. 39: Ἀντίλοχος ἠγόρασε τῷ μὲν ἰδίῳ θανάτῳ τὴν τοῦ πατρὸς ἀνακομιδὴν καὶ ζωήν. Similiter κομίζω pro ἀνακομίζω Ol. XIII. p. 460. Pyth. III, 99. IV. p. 678. Thierschius: „Und mit dem Tode bezahlet' er des Vaters Pfleg'." Sed πρίασθαι est emere, non solvere. De μὲν . . τε v. ind. Böckh. et Herm. ad Vig. p. 836. all. — ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὁπλοτέροισιν, ἔργον πελώριον τελέσαις, ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν. Heynius jungit ἐν (coll. schol. v. 39) τοῖς ὁπλοτέροις γενεᾷ

τῶν

τῶν πάλαι (τῶν πάλαι γεγονότων, ex priscis aetatibus) ἔμμεναι ὕπατος etc. Eadem Thierschii sententia, cujus notam apponam: „Die That, welche er gethan, war so schön und glänzend, dass sie als ein grosses Beyspiel der Nachahmung für die spätern Geschlechter gleich damals betrachtet wurde." Böckhio (coll. Gurlitt. l. cit. pag. 11) ἐδόκησε τοῖς ὁπλ. etc. construenti ὁπλ. γεν. parum probabiliter sunt Antilochi sodales et aequales, a quibus laudatus fuerit. Popularibus suis et coaetaneis placuit, coll. Xenoph. de Venat. I, 14 (Heyne nott. critt.). Postremo vide, ne cum alio schol. v. 39. jungendum sit ὕπατος τῶν πάλαι. Ita τῶν πάλαι sequentibus τῶν νῦν δὲ bene respondebit. — τὰ μὲν π. *Haec praeterierunt* (Das ist vorüber). *Haec sunt aevi pristini*. Similium antitheseon logicarum usum ad Ol. XIII. p. 469. illustravimus. — τῶν νῦν δέ. Opponitur hoc non solum proxime antecedentibus τὰ μ. π., sed etiam remotioribus τῶν πάλαι. Noli hanc sententiam a superioribus cum Heyn. sejungere. Adde Gurl. l. c. p. 12. — καὶ ambiguum inter δὲ et Θρασύβουλος. — πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα. *Ad paternam maxime normam incedit*. Debebat post Antilochi pietatem patri praestitam eadem Thrasybuli laus sequi. Hujus loco juvenis ad parentis virtutem maxime se componere dicitur, sensu non diverso; est enim prima et vera liberorum in parentes probos pietas, eorum vestigia premere. Vides, a vero non aberrasse schol. v. 44: Τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τιμᾷ. Cf. quoque Gurlitt. l. c. p. 12. De v. στάθμ. v. ad Pyth. II. p. 579. sq. — πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν. Repetitur antecedens sententia, paululum mutata. *Accedens ad patruum*,

strue *νίκαν ἅρματι (γενομέναν)*, coll. Isthm. II, 20, monente Böckhio. Adde nos ad Pyth. VIII, 41. — Κρισ. πτυχαὶ proprie sunt *plicae* Crisae, dein *convalles*. Videatur Pyth. IX, 28: *Πτυχαῖς κλεενναῖς Πίνδου*. Nem. II, 33: *Πέλοπος πτυχαῖς*. Aliis erunt *montium prominentia et curvaturae*, quo *πτυχὸς* notio ducit. Cf. Photii Lexicon v. *πτυχαί*. Tum *ἐν* erit *ad*. De Crisa v. ad Pyth. V, 49. p. 770 sq. 3) A vestitu petita dictio, coll. ad *κόλποις* Ol. XIII. p. 466. et Damm. Lex. v. *πτύξ*. — ἀπαγγελεῖ. Ex hoc verbo Böckhius recentem tum victoriam fuisse suspicatur. Sed *λόγοις* mortalium proprie praeco victoriam nuntiabat, deinde hominum ex omni Graecia praesentium frequentia, qui in suam quisque patriam victorum nomina carmine citius ferebant.

3) De vv. πτύξ, πτύσσω, πτυχὴ cf. Schneid. L. gr. Alia v. in Ind. Eurip. Barnes. vv. ἀναπτυχή, διαπτυχή, περιπτυχή, πολύπτυχος, πτύξ, πτυχή. Damm. Lex. v. πολύπτυχος et πτύξ. Formam πτυχὰς pro πτύχας Euripidi vindicat Elmsl. ad Eurip. Med. 1264. ad ejusd. Bacch. 62. Non malum hoc, ubi sermo de aëre; si de montibus etc., nolim. Ibi enim promiscuum πτύχες et πτυχαί, quorum prius sequentibus locis docebo. Nic. Ther. 804: *Κίσσοιο κατὰ πτύχας*. Opp. Cyn. IV, 317: *Κιθαιρῶνος κατὰ πτύχας*. Q. Smyrn. II, 282: *Πτύχας οὔρεος*. III, 304: *Ἴδης πτύχας*. Rhianus Fragm. VI, 1 (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 275. Lips.): *Οὔρεος πτύχας*. Apoll. Rhod. III, 113: *Οὐλύμποιο πτύχας*. Homerica v. ap. Damm. v. cit. Noto quoque, illa euripidea *ἡλίου ἀναπτυχαὶ* et περιπτυχαὶ non diversa mihi videri a simplici ἡ. πτυχαί, quod cum ἀέρι jungit idem usus euripideus. Est enim ἡλίου πτυχαὶ et διαπτυχαὶ idem apud Eurip. Cf. ind. ejus Barnes. vv. citt.

τ', Ἐλέλιχθον, ὅς θ' εὗρες ἱππίας ἐσό-
;, μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχε-
De h. l. lectione videndus omnino Thierschius. ιinum procul dubio εὗρες, cui quoque schol. v. 49. ιcinatur. Maxime languebit μάλ. ἀδ. ν., si ὀργαῖς is loco ὅς θ' εὗρες. Particulam θ' agnoscit codex 2834 (Böckh. Explicc. p. 300). Unde Oxoniensibus, qui θ' ex Bodl. γ. se reposuisse dixerunt. Dein ἱππ. ιunt ἱππικαὶ ἅμιλλαι, coll. eodem schol. Formulam illustravimus ad Pyth. V, 156. p. 819. V. quoque n. in nott. critt. Et Paus. VI, 15, 3: habet ἐσελθεῖν πυγμὴν καὶ ἐς τὸ παγκράτιον. Schol. προσέρχεται ιs pro προσέχεται, antecedenti ἐπερχόμενος deceptus vi- r. Nec tamen respuendum ejusdem interpretamentum τοιχειοῦται. Sententia similis Ol. V, 49. — γλυκεῖα δὲ ῆν καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν μελισσᾶν ἀμεί- αι τρητὸν πόνον. Schol. v. 49: Ἡ δὲ φρὴν αὐ- κατὰ τὴν πρὸς τοὺς συμπότας ὁμιλίαν γλυκεῖά ἐστιν, ε τὰ κηρία παραλλάσσειν καὶ παραπορεύεσθαι τῇ γλυ- ητι τῶν φρενῶν, ἀντὶ τοῦ νικᾷν τὸ μέλι. Non se- tantum Thr. sectatur et callet, sed etiam ludicra, in ιus singularem morum amoenitatem ostendit. Convi- di vero festivitatem non ultimam hominis liberaliter cati laudem fuisse constat. V. Theophr. Char. XV: ibique Casaub. Böckhius hanc laudem ad comissa- ιem trahit, cui carmen destinatum fuerit. Mihi hoc ι aliis laudibus solos mores juvenis Thrasybuli ingeni- que spectare videtur. Eadem Demophili laus Pyth. , 501. coll. 524 sq. Cum τρητὸν cfr. Nonn. Dionys. 227: Πολλὴν δὲ σοφῆς ἐκόμισσε μελίσσης Δαιδαλέην να πολυτρήτοιο λοχείης. XIII, 255: Μέλιτος γλυκε- ο πολυτρήτων ἀπὸ σίμβλων. V. quoque Anthol. gr. ιs. T. XIII. ind. p. 414. v. πολύτρητος.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ζ'

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩΙ ΤΕΘΡΙΠΠΩΙ.

V. 1—23.

Alcmaeonidarum victoriae optimum prooemium Athenae, nobilissima Graecorum civitas, ut Alcmaeonidarum gens nobilissima, quae templi delphici exstructione et victoriis inclaruit. *Gaudeo recenti tuo decore, Alcmaeonida, doleo, quam expertus cum tuis es, invidia, quamquam hoc ipsum, malorum sc. admixtionem, humanae felicitatis conditioni respondere video.* Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν ἵπποισι βαλέσθαι. *Pulcherrimum magna urbs Athenae prooemium Alcmaeonidarum: late potenti generi fundamentum carminum equis jacere.* I. e. *Pulcherrimum magna urbs Athenae prooemium carminum, late potenti Alcmaeonidarum generi ob equestrem victoriam debitorum.* Sed dispescit Alcmæonidas equosque, et *initium carminis* bis exprimens primo dicit *initium Alcmaeonidis*, deinde *initium equis* (eorum) *facere*. Similiterque alii

singulari laude ornantur Nem. I, 6. Adde p. 133. thenarum tum temporis magnitudine v. p. 637., coll. i. Explicc. p. 306. Vocem μεγαλόπολις illustravi- p. 534. Et Ἀλκμανιδᾶν γενεά, de qua v. Böckh. x. p. 300—303., non est cum Heynio *Alcmaeoni-n unus*, sed *Alcm. gens*. Eadem enim v. 5. dici- ἶκος. De κρηπ. ἀοιδ. v. p. 672. — ἐπεὶ τίνα ραν, τίνα δ' οἶκον ναίοντ' ὀνυμάξομαι ανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι; Schol. v. 4: τίνα πατρίδα, τίνα τε οἶκον ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπιφα- ρον τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν εἰπεῖν δυνήσομαι; Vides, um (v. ναίοντα, non interpretantem) accepisse pro ιενον, quæ Hermanni quoque sententia, conferentis , 626. Et hæc melior quibusdam interpretatio alterâ itur, quam ibidem legimus: *Τίνα ἀκηκοέναι ἐπὶ τῇ ιδι περιφανέστερον οἶκον οἰκοῦντα εἴπω;* Non enim r de cive urbis cujusdam, sed de urbe (patriâ) civis, velut fundamento carminis istum spectantis utitur. um hoc; sed reliquis omnibus locis pindaricis (sunt n XV numero) ναίω est activum; dicendique con- tas et æqualitas non prima pindaricæ interpretationis ıa. Eligenda igitur altera ratio. Deinde unicum ιαν dicere debebat, non οἶκον. Nam πάτρᾳ utitur mento carminis οἴκῳ offerendi, non eodem οἴκῳ d absonum per se); sed jungit utrumque ob gloriam sque puto et salutem arcte cohærentem, et more suo arat ea, quæ in subsequentibus proprie de eodem οἴ- gunt. De πυθ. cfr. Heyn. Gurl. et Böckh. *Cele- em auditu*. Similis abundantia Ol. VII, 48., ubi v. p. 249. — πάσαισι γὰρ πολίεσσι λόγος ὁμι- Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἄπολλον, οἳ τεὸν γε δό-

μον Πυθῶνι δίᾳ θαητὸν ἔτευξαν. Erechthei cives non Athenienses indistincte esse, sed Alcmæonidas, docet οἵ sqq. Cum δόμ. ἔτευξαν cfr. Eurip. Iph. T. 1419: Τεύξας ναόν. Ubi Marklandus. — ἄγοντι δέ με . . νῖκαι. Schol. v. 11: Προτρέπουσιν ἐπὶ τὸν ὕμνον. Cf. ad Pyth. II. p. 540. Alii minus bene interpretabuntur: *Ducunt me ad se* (victorias), ziehen mich an. Nec hoc placet: *Ducunt me ad te s. in loca victoriarum*, itinere sc. poetico. — ὑμαί τε καὶ προγόνων. Unam victoriam Delphicam, quam hic hymnus prædicat, noster Megacles reportavit (Böckh. Explicc. p. 304), alteram gentilium aliquis, s. remotior s. æqualis. De victoria Olympica schol. v. 11: Οὐκ ἐνίκησεν αὐτὸς Ὀλύμπια, ἀλλὰ ἄλλοι ὁμώνυμοι τούτῳ. ἕνεκα δὲ τοῦ ἀπολαμπρῦναι αὐτὸν καὶ τὴν προγονικὴν τούτῳ ἀνατίθησι νίκην. Quot fuerint olympicæ Alcmæonidarum victoriæ, de eo cfr. Böckh. Explicc. p. 303., inprimis p. 305.— νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι, φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα. *Et nova quidem felicitate gaudeo, sed hoc doleo, invidiam superare præclare facta*. Schol. v. 17: Ἐπὶ τῇ νῦν εὐτυχηθείσῃ νίκῃ χαίρω. Est hæc nostra victoria, Delphicarum altera, recens parta. De v. νέος cfr. not. p. 677. Ad sensum Herm. p. 347: „Non semper τὶ minuit [ad Viger. p. 731 etc.]. Hic positum est propter τὸ δέ. Sensus est enim: *partim gaudeo, partim doleo*. Quod Böckhius dedit, χαίρω. τί τόδ' ἄχνυμαι; tum dici potuisset, si poeta jam significasset, se dolere. Aliter, si talem sententiam inferre voluisset, necessario conjunctivum adhibere debebat." Ultimis vere quidem obloqui Böckhium puto Explicc. p. 306. Sed contextum (mea hæc opinio) male interrumpit

rogatio, et hac posita, post τί adversativa particula aquam abesse poterat. Dices quoque, interrogatio- emphasin minus respondere genio universi carminis ori. Ceterum post τὸ (τοῦτο, coll. Ol. VII. p. 239 ut epexegesis sequitur φθόνον etc. Cf. Thucyd. II, fin.: Κάλλιστον γὰρ τάδε καὶ ἀσφαλέστατον, πολ- ; ὄντας ἐνὶ κόσμῳ χρωμένους φαίνεσθαι. Ael. V. XIV, 1: Τὸ μὲν γὰρ οὐδὲν μέγα, τὸ μὴ τυχεῖν· τὸ δὲ εινόν, τὸ τυχόντα εἶτα ἀποστερηθῆναι. Et ἀμειβό- ον est mihi *superantem*, coll. Pyth. VI, fin. Invidia o in veterum civitatibus non mediocre malum, de quo sim Noster agit. Illâ gentem Alcmæonidarum eodem pore, quo Megacles Pythia vicit, laborasse, contextus et. Sed quænam fuerit, minus id apertum videtur, mquam reliquis melior Böckhii suspicio, huc trahen- Herodot. VI, 115 sqq. — φαντί γε μάν, οὕτω ν ἀνδρὶ παρμονίμαν θάλλοισαν εὐδαιμονί- τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι. Solatur victorem, hac non um, dicens, iniquitate premi, sed omnes omnino feli- s; quæ veteris poetæ sententia esse potest, coll. Pyth. , 511. p. 738. Simile solatium Pyth. III. p. 604 sq. e γε μὴν (*certe vero*) cfr. Herm. ad Vig. p. 828. — ὕτω. *Sic ut tibi*. Böckh. Explicc. p. 306 (coll. scholl. 17. 23. Thiersch. T. I. p. 279): *Sic ubi invidia se- atur*. Facilior nostra ratio. — κεν. *Forte*. Conf. erm. ad Viger. pag. 903. An jungendum cum παρμ. άλλ.? Tum erit *licet*, coll. ad Pyth. IV. p. 722. — αρμονίμαν. *Firmam*. Nem. VIII, 28: Σὺν θεῷ άρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος. heogn. 198. Bekker.: Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν ίκῃ ἀνδρὶ γένηται Καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον πα-

λάθα. Eandem ob caussam Alcmaeonidarum felicitas (hanc spectat sententia) παρμονίμη dici videtur, quocum cfr. ὑγίεντα ὄλβον Ol. V, 53. p. 183. Aliud igitur hoc solatium. *Felicitatis vestrae stabilitas ea est, ut vel ea, quae sortis humanae naturam sequens varii generis incommoda juncta habet, tolerare ac superare possit. Manet παρμονίμη et θάλλουσα, licet cum invidia colluctans.* Cum εὐδαιμονίᾳ θαλλοίσᾳ cfr. Pyth. XI, 79: Ὄλβῳ τεθαλότα. Fragm. thren. I (Heyne III, 31 seq. Böckh. II, 2, 619 sq.): Τέθαλεν ὄλβος. — τὰ καὶ τά. *Haec et illa*. Euphemistice pro *varii generis incommoda*. Alibi haec formula ambigua de solis bonis dicitur. V. Ol. II, 78. Ubi Heynius. Pyth. V, 74. — φέρεσθαι est activâ significatione, velut τυπτόμενος Pyth. VI, 13. all. Schol. Pyth. VI, 47: Τρέπεται τὸν νοῦν pro τρέπει. V. quoque ad schol. Pyth. VIII, 111.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Η'

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ.

V. 1–29.

Utinam Aristomenes victoriâ tranquille in patria frui possit! Φιλόφρον Ἁσυχία. *Mitis Tranquillitas.* Persona non mythologica, sed poetica, monente Böckhio, Explicc. p. 309. Estque cum terrestris (ὦ μεγ.— δέκευ), tum coelestis (τὰν — Ἀπόλλωνος), quo duplici sensu paci belloque præsidet (βουλᾶν — Ἀπόλλωνος). Singulariter vero mixtæ *status* et *personae* notiones. Statum spectat, quod dicitur Δίκας filia μεγιστόπολις, et quod debeat τιμ. Ἀριστ. excipere, de quo v. p. 847. Personam reliqua spectant, belli pacisque moderamen, beneficiorum conferendorum accipiendorumque, nec non insolentiæ et ferociæ puniendæ studium, quod posterius cœlitum exemplo illustratur. Vides providentiam divinam, quatenus omnis generis ordinem, moderationem, tranquillitatem vel servat, vel restituit, ipsa turbis omnibus excelsior. Hujus deæ ministri quidam Jupiter et Apollo in turbulentorum supplicio v. 23 sqq. Similiter de hac dea Bothius T. II. p. 147. — Δίκας ὦ μεγιστόπολι θύγατερ. Schol.

v. 1: *Δύναται δὲ καὶ ἁπλῶς λέγειν ὁ Πίνδαρος ὡς περὶ εὐνομουμένων τῶν Αἰγινητῶν· καὶ ἐπαινεῖ τὴν Ἡσυχίαν ὡς μεγιστόπολιν· ὅπου γὰρ ἡσυχία, καὶ εἰρήνη. Εἰρήνη δ᾽ ἀνὰ γῆν κουροτρόφος* (Hes. O. et D. 226). Filia *Δίκης* Tranquillitas, quod justitiæ amor statum singulorum civitatumque tranquillum æquabilemque parit. Erasmus Schmidius bene ad h. l.: *Ubi justitia, ibi pax.* Mox *μεγιστόπολις* dicitur, velut *ἁσυχία* Ol. IV, 26. *φιλόπολις*, coll. Fragm. inc. VII (Heyne III, 84 sq. Böckh. II, 2, 669): *Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθεὶς* (*positurus*) *ἐρευνασάτω μεγαλάνορος* (*magnanimae? magna facientis?*) *ἁσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος.* Quod vero de *ἁσυχ.* Noster h. l. prædicat, hoc de *εὐνομίᾳ, δίκῃ* et *εἰρήνῃ* effatur Ol. XIII, 6 sqq. Aeginetarum *εὐνομίαν* justitiamque alii illustrarunt. V. Müll. Aegin. p. 131. Heyn. ad h. l. Böckh. Expl. ad Ol. VIII, 29 sqq. Hs Dilucidd. pag. 296. Carmine Ol. VIII. laudatur Aegineticæ civitatis in singulos exterorum (mercatorum) justitia, hoc carmine (si consilium ejus spectes) ejusdem civitatis in alias civitates justitia. — *βουλᾶν τε καὶ πολέμων κλαΐδας.*[1]) *Consiliorum et bellorum claves.* Schol. v. 3:

---

1) Breve ι *κλαΐς* habet Pyth. IX, 69. Idem esse volunt fragm. incerti auctoris (Heyne III, 105). Quare Ahlwardt. legit *τὰς κλᾷδας.* Conf. Callim. Cer. 45: *Ἔχε κλαΐδα.* Sed tenendum *κλαΐδας* ex usu homerico (Damm. p. 1234). coll. Callim. Ap. 7. Dian. 82. Nicandri Ther. 478. Orph. Arg. 1380. Idem hymn. XVIII, 4. XXV, 1. LVIII, 4. LXXIII, 6. Herm. Procli h. in Solem v. 3., coll. ad eum locum Jacobs. Anthol. gr. Lips. T. X. p. 274. Nonn. Dionys. XX, 104. Vide quoque Böckh. in Memor. acad. Berol. 1822. 23.

Εἰρήνης μὲν κατὰ τὸ φυλακτικόν, ἐν ᾗ καὶ βουλαί εἰσι, πολέμων δέ, ἵνα διακλείῃ αὐτοὺς καὶ ἀπείργῃ. Non æqualius Noster *bella et fora* juxta ponit Ol. XII, 5: *Λαιψηροὶ πόλεμοι κἀγοραὶ βουλαφόροι.* Alii *consilia* et *bella* posita putabunt pro *consiliis bellorum*. Minus bene. *Claves (potestatem) bellorum* paulo aliter Böckhius intelligit Explicc. l. c.: „Cur tamen non modo consiliorum, sed etiam *bellorum* tenet? Nempe quod bella concedit et quasi emittit, quum primum ea concludere desierit, quodque eos punit, qui ipsam tumultu excitando lacessiverint." Clavigera hæc dea, ut deorum alii, coll. locis in antecedenti nota citatis. A sacerdotissis clavigeris (Spanhem. ad Callim. Cer. 45. Markl. ad Eurip. Iph. T. 132. 1463) ad earundem numina translata s. vox sola (ad designandam potestatem), s. gestatio. Vide Markl. ad Eurip. Iph. T. 137. ibique cit. Wesseling. Observat. I, 3. Adi quoque interprr. D. Matth. XVI, 19. et interprr. Cic. Phil. II, 28. T. I. p. 448 sq. Wernsd. — *πυθιόνικον τιμὰν Ἀριστομένει δέκευ.* In his est *τιμὰ πυθ.* *honor e victoria pythica profectus*. Vide ad Ol. III. p. 132. Minus diligenter schol. v. 3: *Τὴν πυθικὴν νίκην αὐτοῦ.* Honorem suum triumphalem Tranquillitatis deæ pius sacrat Aristomenes, quod similiter intelligere poteris atque Olymp. V. init., ubi victoriæ decora nymphæ Camarinæ Psaumis offert. Quare vero huic potissimum, non Aeginæ nymphæ Aristomenis honor offertur? Vult poeta, victorem gloriâ sua (si Numini placeat) in pacato tranquilloque patriæ statu frui. Böckh-

---

class. histor. phil. p. 339 sq. Qui liber his demum diebus ad nos delatus est.

ius Explicc. p. 309: *Utinam pacatam civitatem victor inveniat!* Adeone tum in extremo periculi limine Aegina fuit, ut tales preces poeta fundendas putaret? Deinde nil in toto carmine deprehendo, quod Aristomenem nondum ad lares reversum ostendat. Dativum personæ cum verbo δέχομαι junctum, pro παρ' Ἀριστομ., illustratum vides p. 448. — τὺ γὰρ etc. Precum antecedentium ratio redditur. *Neque irritae erunt preces meae. Blanda et praestare gestis et accipere. Μαλθακὸν tibi praestat Aristomenes, sacrando honore triumphali: quare tu quoque μαλθακὸν illi praestes. Accipe Aristomenis sacrificium, votisque ejus responde.* Böckhius l. c.: „Ea novit bene facere et bene facta accipere; hoc est, in pace et quiete, ubi populi sibi invicem bene volunt, beneficiorum conferendorum et accipiendorum auctor fit; quod non semper quidem facit, sed *justo* tempore, καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ: nam eadem, ubi tempus bene faciendo non opportunum est, ubi quis jam bene facere et vicissim beneficiis affici non vult, sed atroci animo odia concepit, belli monstris emissis ulciscitur superbos." Contextum proxime antecedentium ea interpretatio turbare videtur. Aristomenis gratia dictum τὺ γὰρ — ἀτρεκεῖ. Vide particulam γάρ. Nec tamen obsto, quo minus simul populares Aristomenis nostri loci sententiæ inclusos statuas. Hos enim Aristomenis votum implicite comprehendit. *Pacis tranquillitatisque ut Aristomenes studiosi Aeginetae,* i. e. *hi quoque numen tuum venerantur: quare nec horum desiderio desis, eorumque adversariis resiste, quemadmodum tuis olim* (τὰν οὐδὲ — Ἀπόλλων) *restitisti.* Mox μαλθακὸν respondet Tranquillitatis prædicato φιλόφρον, quod ita magis exponitur. — καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ.

Tempore justo, proprie stabilito, coll. de h. v. p. 389. Schol. v. 3: Εὐκαίρως. *Non promissum beneficia et praestare vis et accipere, sed tempore justo*. Non obscurum, quid sit hoc: *Blanda justo tempore praestas, Tranquillitas*. Praestat dea, quando beneficio (tranquillitatis) digni sunt ii, quibus praestare vult (e. g. Aristomeni popularibusque). Sed quid est: *Blanda justo tempore tibi praestani vis?* Tranquillitati non semper studendum, sed justo tempore. Quod cadit in Aristomenem. Tranquillum victoriae fructum talis victor jure meritoque appetebat. Quod non secus in popularibus ejus, quorum civitas ultimo tempore non mediocriter ab Atheniensibus agitata-stata tranquillo quam maxime indigebat. Heynius de sensu loci non decernit. Böckhii interpretationem supra vidimus. Sensum dubii Heyniani non assecutum video Gurlittium (Pind. pyth. Siegsges. VIII. p. 5. sq.). Mox σὺν positum velut ἐν v. 20: Ἐν χρόνῳ. Eurip. Jon. 1582: Σὺν χρόνῳ. Nec rarum in Polybio σὺν καιρῷ. Cf. Lex. Schweigh. v. καιρός.[2]) — τὺ δ', ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ, s. *contra te*, coll. δυσμενέων. Optime schol. v. 10: Ὁπόταν τις ἀπροσηνῆ καὶ ἰταμωτάτην ὀργὴν καὶ ὕβριν ἐνθῇ τῇ ἑαυτοῦ καρδίᾳ. Neque aliter Damm. Lex. p. 603: *Infixit cordi iram manentem*. Est hoc ἐν-

2) Polyb. VI, 43, 3: Ἀλλ' ὥσπερ ἐκ προσκαίου τινὸς τύχης σὺν καιρῷ λάμψαντας (Thebanos), τὸ δὴ λεγόμενον, ἔτι δοκοῦντας ἀκμὴν καὶ μέλλοντας εὐτυχεῖν κ. τ. λ. Prior loci pars Schweighäusero jambici scriptoris esse videtur, nobis lyrici vel tragici. Idem τὸ δὴ λεγ. sequentia spectare dicit, quod dubium, coll. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 393.

λέθει. Eandem ob causam Alcmaeonidarum felicitas (hanc spectat sententia) παρμονίμα dici videtur, quocum cfr. ὑγίεντα ὄλβον Ol. V, 53. p. 183. Aliud igitur hoc solatium. *Felicitatis vestrae stabilitas ea est, ut vel ea, quae sortis humanae naturam sequens varii generis incommoda juncta habet, tolerare ac superare possit. Manet παρμονίμη et θάλλουσα, licet cum invidia collactans.* Cum εὐδαιμονίᾳ θαλλοίσᾳ cfr. Pyth. XI, 79: Ὄλβῳ τεθαλότα. Fragm. thren. I (Heyne III, 31 seq. Böckh. II, 2, 619 sq.): Τέθαλεν ὄλβος. — τὰ καὶ τά. *Haec et illa.* Euphemistice pro *varii generis incommoda.* Alibi hæc formula ambigua de solis bonis dicitur. V. Ol. II, 78. Ubi Heynius. Pyth. V, 74. — φέρεσθαι est activâ significatione, velut τυπτόμενος Pyth. VI, 13. all. Schol. Pyth. VI, 47: Τρέπεται τὸν νοῦν pro τρέπει. V. quoque ad schol. Pyth. VIII, 111.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Η'

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ.

V. 1—29.

Utinam Aristomenes victoriâ tranquille in patria frui possit! Φιλόφρον Ἁσυχία. *Mitis Tranquillitas.* Persona non mythologica, sed poetica, monente Böckhio, Explicc. p. 309. Estque cum terrestris (ὦ μεγ.—δέκευ), tum coelestis (τὰν—Ἀπόλλωνος), quo duplici sensu paci belloque præsidet (βουλᾶν—Ἀπόλλωνος). Singulariter vero mixtæ *status* et *personae* notiones. Statum spectat, quod dicitur Δίκας filia μεγιστόπολις, et quod debeat τιμ. Ἀριστ. excipere, de quo v. p. 847. Personam reliqua spectant, belli pacisque moderamen, beneficiorum conferendorum accipiendorumque, nec non insolentiæ et ferociæ puniendæ studium, quod posterius cœlitum exemplo illustratur. Vides providentiam divinam, quatenus omnis generis ordinem, moderationem, tranquillitatem vel servat, vel restituit, ipsa turbis omnibus excelsior. Hujus deæ ministri quidam Jupiter et Apollo in turbulentorum supplicio v. 23 sqq. Similiter de hac dea Bothius T. II. p. 147. — Δίκας ὦ μεγιστόπολι θύγατερ. Schol.

justam (aristocraticam) imperii formam, ob justitiam singulis ceterorum (mercatoribus, all.) nec non aliis civitatibus praestitam. Ultimum Böckhio quoque placet: „Aeginae justitia extollitur epitheto *δικαιόπολις*, ut Aegineti injustis opponantur adversariis." Aeginam vero Aeacidarum insulam dici, ne mireris. Hi majorum celeberrimi, versibus insequentibus heroes dicti, et in fine carminis post Aeginam nympham Jovemque Aeacus cum posteris invocatur. Accedit, quod *Αἰακιδᾶν ἄλσος* Olymp. XIII, 8n. de Aegina insula dictum quidam Graecorum putant. V. p. 474. Nem. IV, 18: *Αἰακιδᾶν ἠύπυργον ἕδος*: *Aegina*. VII, 13: *Πόλιν Αἰακιδᾶν*: *Aeginam civitatem*. V. quoque Nem. VI, 31: *Αἰακίδαις*: *Aeginetis*. Unde hoc quoque loco *Αἰακιδᾶν νᾶσος* *Aeginetarum insula* esse potuit. Noster enim, ut vidimus, Aeacidarum nomine modo latius, modo strictius utitur. In reliquis sunt mihi *ἀρεταὶ* abstracte positae, i. virtutes s. earum laudes. V. Ol. I, 145: *Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς*: *strenuos*. VI, 122: *Τιμῶντες δ' ἀρετάς*: *strenui*. Pyth. IV, 308: *Αἰδεσθέντες ἀλκάν*: idem. Similiter *ἀρεταῖς θίγοισα* (*quae accessit ad virtutes, posita est ἀρεταῖς*) i. q. *strenua, bona, laudata*. De casu verbi *θίγω* egimus ad Pyth. IV, 528. p. 741., de *ἀρεταῖς* ad Pyth. V, 132. p. 807. Longe aliter schol. v. 31, adstipulantibus Benedicto (p. 418) Böckhioque: *Θίγοισα ταῖς τῶν Αἰακιδᾶν ἀρεταῖς*: *nacta Aeacidarum virtutes, sc. potita, earum compos et particeps facta*. Commendari haec interpretatio videtur loco simili Nem. VI, 11. Sed videtur tantummodo. Erasm. Schmidius, all.: *Virtutibus inclytis Aeacidas attingens*. Heynius (praeeunte Melanchthone, coll. Schmid. p. 300) *Θίγοισα* (*ὕμνοι*)

αῖς (δι' ἀρετῶν) Αἰακιδᾶν. Quidni αὐτῶν vo. tiarum? De substantivo et adjectivo valde disjunctis egimus. V. p. 59. 242. etc. — τελέων δ' ἔχει αν ἀπ' ἀρχᾶς. Repetitur antecedens sententia, si em ibi ἀρεταὶ tibi pro laudibus sunt. Sed praestare ntur virtutes. Tum δ' est sed, potius. Non Gram expers est insula Aeacidarum justa, strenua, sed , s. gloria gaudet ab initio. — πολλοῖσι μὲν ἀείδεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαι- καὶ θοαῖς ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις. imo jure schol. v. 35. jungit πολλοῖς ἀέθλ. Disjit Noster substantiva et adjectiva, coll. his, quae mo- adnotavimus. Quae junctura cur quibusdam (ὑπὸ λῶν interpretantibus) displiceat, id nondum perspexi. erum haec sententia illustrat voces ἀπ' ἀρχᾶς (sc. us- ad Aristomenis aevum). Invicem opponitur insulae m mythicum et historicum, s. heroes (πολλοῖσι — αις) hominesque (τὰ — ἐμπρέπει), coll. Böckh. nott. t. p. 490. V. Ol. II. in.: Τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα αδήσομεν; Aeacidasque ἥρωας dicit Nem. V, 12 sqq. roes vero (Aeacus cum posteris) propter certaminum os pugnasque laudantur, velut Thersander Polynicis fi- Olymp. II, 76 sqq. Nimirum inter haec fere he- m vita divisa fuit. Cf. nos p. 98. Duplici hac laude uit Aeacus cum posteris, quorum nomina finis hymni et. Conferatur singulorum Aeacidarum encomium hm. VI, 27 sqq., coll. Nem. III, 112. Adde Heyn. ad hm. V, 23., et Benedictum ad nostrum locum. — θο- ς μάχαις. Olymp. XII, 5: Λαιψηροὶ πόλεμοι. — καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει. Schol. v. 35: Δια- έπει δὲ καὶ ἐν ἀνδράσιν εὐβουλίας ἕνεκεν καὶ γνώ-

μησι. Non melius alii: *Quare* (τὰ) *inter homines claret*. V. antecedentem observationem. Est Heynio ἐν ἀνδράσιν, i. q. δι' ἀνδρῶν. Melius tamen erit ἐν ἀνδρ. *inter homines*, i. e. *inclaruit Aeg.* (*Aeginetae*) *aevo heroum* (inter her.), *nec non hominum* (inter hom.). Laudem hoc bellicam Aeginetarum, heroibus posteriorem spectat, bonam civitatis formam, mercaturam, artes, all.

V. 40—61.

Accedit ad Aristomenis laudem. Eum cognatorum vestigia honorifice prementem dicto dignum dicit, quod in Epigonos filiumque Alcmaeonem Amphiaraus cecinit. *Εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν λύρᾳ τε καὶ φθέγματι μαλθακῷ.* Schol. v. 40. (adstipulantibus omnibus, quos novi, interpretibus): *Οὐκ εὐκαιρῶ, ὥστε πᾶσαν τὴν τῆς Αἰγίνης μακρηγορίαν ἀναθεῖναι τῇ λύρᾳ καὶ τῷ ἡδεῖ φθέγματι, οἱονεὶ τῇ ᾠδῇ.* Oblitos video interpretes, esse μακρηγορίαν *nimis longum sermonem* (Pyth. I, 86. p. 508. Aesch. VII Th. 1054. cum Blomf. glossar., Aristaen. epist. I, 25. ibique Boisson. p. 566), inesse igitur voci *reprehensionem*. Jam vide, quinam e vulgari interpretatione sensus emergat: *Non vaco, lyrae cantuique μακρηγορίαν tradere, commendare, mandare.* Nimirum alio tempore vacavit! Bellum hoc et humanum, nugas, quas ipse asperneris, socio mandare. Tentemus aliam viam. Est ἄσχολος *occupatus, totus in re*, coll. ἀσχολία Isthm. I, 2.; ἀναθέμεν non *mandare* (cujus usus exempla non vidi), sed *differre, rejicere*, ut ἀναθέσθαι λόγους est *irritos facere sermones, revocare* (Menandr. p. 82., ubi Meinekius Böckhium citat nott. critt. Ol. VII, 61. p. 387). Scilicet eorum quaedam, quae in altiorem locum evehuntur, e conspectu

tro abeunt, differuntur, rejiciuntur. V. Schneid. L. g.
ἐνατίθημι. Idem prorsus verbi ἀναβάλλομαι sensus
n. IX, 69. Neque alia schol. v. 43. sententia: Ὑπερ-
ιενος (*differens, rejiciens*), φησί, τὸ παρεκβάσει πέ-
Αἰγίνης τι εἰπεῖν. Et nota activum ἀναθέμεν. Est
auditorum commodo rejicere. Nam κόρος eorum
uos ἔκνισεν ἄν, si μακρηγορίαν Pindarus admisisset.
medii et activi in h. v. discrimine cfr. Böckh. l. c. p..
In reliquis junge μακραγορίαν λίρᾳ τε καὶ φ. μ.,
λύρας etc., coll. de hoc dativo p. 829. 30. Jam nec πᾶ-
vacabit, quod in vulgata vacabat. — μὴ κόρος ἐλθὼν
σῃ. Schol. v. 43: Μὴ κόρος ἐπιδράμῃ μοι, ὃ νῦν ἐξ-
ηφα, ἔργον. De *auditoribus* P. loquitur, quibus
seam movere non vult. Ita bene alii interpretes, qui
ferri jubent Pyth. I, 160 (p. 524 sq.). Nem. VII,
— τὸ δ' ἐν ποσί μοι. *Quod praesto mihi est*.
verbialiter hoc dictum oppositumque remotis illis, quae
essionum μακρηγορίᾳ continentur. Similia adnota-
ius ad Pyth. III. p. 598., quibus adde Soph. Antig.
9: Τὰν ποσὶν κακά. Eurip. Alc. 705: Τὸ νῦν ποσὶν
όν. Ubi cfr. virorum doctorum locos parallelos. V.
que Q. Smyrn. I, 424: Παραὶ ποσὶν ἄλγεα. VI,
: Παρὰ ποσσὶν ὄλεθρος. — τεὸν χρέος. *Tua res*.
h. l. χρέος i. q. χρῆμα in loco simillimo Isthm. VIII,
: Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ χρῆμα πᾶν. *Quod*
esto est, nunc procedat, sc. *tua res*. Conf. Hemster-
. ad Callim. Del. 128., monentibus interprr. Olim χρ.
i *debitum* fuit (carmen). Tum conferri poterit Ol.
12. pag. 135. Olymp. XI, 11. pag. 386. — τρά-
ν ἴτω. *Currens eat, properet, expediatur*. Eurip.
ι. 531: Τρέχων ὁ μῦθος. Idem Phaeth. 56: Ἴτω τε-

λεία γάμων ἀοιδά. Adde Hemsterh. l. c. Sed obesse videtur νεώτατον καλῶν (*novissima victoria*). Durius dicitur: *Hymnus tibi debitus procedat, tua victoria.* Quanto lenior est æquabiliorque haec dictio: *Tua res agetur, sc. tua victoria (per me canenda)*. Sic νεώτ. καὶ interpretatio est antecedentis τεὸν χρέος, ut τεὸν χρέος antecedentis τὸ ἐν ποσί. Comma igitur fige post ἴτω. Cum νεώτατον καλῶν cfr. v. 126: *Καλόν τι νέον*. Pyth. VII, 17: *Νέᾳ εὐπραγίᾳ*. Schol. v. 43: *Πρόσφατον ὑπέγγυος γὰρ ἡ νίκη*. — ἐ μ ᾷ π ο τ α ν ὸ ν ἀ μ φ ὶ μ α χ α ν ᾷ. Aristomenis victoria alata [illegible] ferri debet poetæ arte, velut Pindari hymnus per omnes terras et maria volare dicitur Nem. V, 4 sq. *Decus tuum per orbem terrarum divulgetur. Fiet hoc mea arte, quae instruit alis canenda*, velut μαχανὰ Homeri ipsa Nem. VII, 32. *alata* est, i. e. *alis instruit*. — π α λ α ι σ μ ά τ ε σ σ ι γ ὰ ρ etc. Schol. v. 48: *Τοῖς γὰρ παλαίσμασι τοὺς πρὸς μητρός σου θείους μεταδιώκων καὶ ζηλῶν* (jungit igitur παλ. et ἰχν., Heyn. post γὰρ comma figit) *οὔτε τὸν Ὀλυμπίᾳ Θεόγνητον νικήσαντα καταισχύνεις οὔτε τὴν Κλειτομάχου ἐν Ἰσθμοῖ νίκην, ἀπὸ κοινοῦ τὸ κ α τ ε λ έ γ χ ε ι ς*. De formula οὐ κατελέγχεις v. has Dilucc. p. 295. Heyn. in nott. exegg. p. 350. Böckh. Explicc. p. 310. Adde Q. Smyrn. VII, 701: *Οὔτι καταισχύνοντα βίην πατρός*. —XIV, 530: *Οὔτε καταισχύνεσκε βίην πατρός*: *referebat patris robur*. Luctam spectare v. θρασύγ., acute monuit Böckh. Latius tamen γυῖον patere poterit, coll. VV. DD. ad Ol. VIII. (p. 314. 15. hujus libri). Et victoria est θρασύγυιος, velut Nem. V, 72. membrorum robur θρασὺ dicitur. Post θρασ. kolon pone cum Böckhio. — α ὔ ξ ω ν δ ὲ etc. Schol. v. 43: *Φατρία ἐν Αἰγί-*

τῃ Μιδυλιδῶν ἀπὸ Μιδύλου προγόνου ἐπιδέξιος γεγονότος. αὐτὸς δ' ἐν ἄλλοις Ἀ. Μιδύλου δ' αὐτῷ γένος φησί [Fragm. inc. CLXXVII, Heyne III, 166, Böckh. II, 2, 659]. De formula αὔξειν πόλιν etc. v. p. 175. 718. — λόγον φέρεις. Aufers dictum, i. e. in te cadit illud dictum. Simile πάρεστι cum dativo personae Ol. VI, 29. Ibidemque v. 18. τὶν δ' αἶνος ἑτοῖμος, ὅν etc. Ubi aliud vetustatis dictum victori applicatur. Cfr. quoque Böckhium Expl. p. 312., qui tamen vix recte affert Pyth. VI, 19., quem locum p. 838. illustravimus. Alienum quoque Isthm. VIII, 133: Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον. Est enim λόγος ibi analogia, coll. Pyth. I, 79: Ὁ δὲ λόγος ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει. Et φέρω in utroque loco est affero, non aufero. — τὰν, ἅ'νπερ etc. Schol. v. 55: Τοῦτον τὸν λόγον εἶπεν Ἀμφιάραος κάτω εἰς τὸν Ἅιδην ὤν· ὡς γὰρ μάντις ἠπίστατο κατὰ τὸν μῦθον τὰ ἐν τῇ γῇ γινόμενα. οὗτος ἐν τῇ πρώτῃ ἐκστρατείᾳ τῇ κατὰ τῶν Θηβῶν τοῦ Ἀδράστου καὶ αὐτὸς παρών, τῶν ἄλλων πάντων πανωλεθρίᾳ παραδοθέντων αὐτὸν μόνον σχισθεῖσα ἐδέξατο ἡ γῆ εἰς μάντιν τῶν ἐν τῷ Ἅιδει ψυχῶν. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐκστρατεύσει τῇ κατὰ τῶν Θηβῶν τῶν ἀπογόνων τῶν πρώην ἐκεῖσε θανατωθέντων ἰδὼν τούτους ἐκεῖσε ὢν κατὰ τὸν Ἅιδην Ἀμφιάραος ὑπεραπεδέξατο τούτους καὶ ἐνεκωμίασεν ὡς σώζοντας τὴν τῶν πατέρων αὐτῶν ἀνδρείαν καὶ εὐγένειαν, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ [αὐτοῦ?] Ἀλκμᾶνα. De loco editi vaticinii schol. v. 56: Πῶς δὲ ταῦτά φησιν ὁ Ἀμφιάραος, εἰ μὴ ὅτι, ὅπου ζῶν κατεπόθη, κατά τινα θείαν ἐπίνοιαν [ἐπίπνοιαν Heyn.] προςδιελέγετο τοῖς Ἐπιγόνοις. Ad Thebas igitur oraculum editum Graeco videtur, quod tamen e nostro certe loco non consequitur, ubi jungendum

esse ἐν ἐπταπύλοισι Θήβαις παρμένοντας αἰχμᾷ optime Böckhius monuit, quae scholiastæ quoque sententia ad v. 53: Τοῦτο εἶπεν δ' Ἀμφιάραος ἰδὼν θαρσαλέως πολεμοῦντας τοὺς Ἐπιγόνους κατὰ τῶν Θηβαίων. De loco oraculi editi Noster tacet, nec tamen Oropiorum tum Bœotiorum (Pausan. I, 34, 1) narrationi adversatum putem, qui vatem priori bello mortuum non ad Thebas, sed ad Oropum cecinisse tradiderunt. Paus. I, 34 (coll. Strab. IX, 1, 22): Ἀπέχει δὲ δώδεκα τῆς πόλεως (Oropi) σταδίους μάλιστα ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου. λέγεται δὲ Ἀμφιαράῳ φεύγοντι ἐκ Θηβῶν διαστῆναι τὴν γῆν, καὶ ὡς αὐτὸν ὁμοῦ καὶ τὸ ἅρμα ὑπεδέξατο. Οἱ δὲ οὐ ταύτῃ (Oropi) συμβῆναί φασιν· ἀλλά ἐστιν ἐκ Θηβῶν ἰοῦσιν ἐς Χαλκίδα Ἅρμα καλούμενον. Ibidem paulo post: Ἔστι δὲ Ὠρωπίοις πηγὴ πλησίον τοῦ ναοῦ, ἣν Ἀμφιαράου καλοῦσιν, . . ταύτῃ γὰρ ἀνελθεῖν τὸν Ἀμφιάραον λέγουσιν ἤδη θεόν. Ἰοφῶν δὲ Κνώσιος, τῶν ἐξηγητῶν, χρησμοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ παρείχετο, Ἀμφιάραον χρῆσαι φάμενος τοῖς ἐς Θήβας σταλεῖσιν Ἀργείων ταῦτα τὰ ἔπη· τὸ ἐς τοὺς πολλοὺς ἐπαγωγὸν ἀκρατῶς εἶχε. [3])

3) Ταῦτα τὰ ἔπη non esse nisi antecedentium χρησμοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ repetitionem, monuit Facius. Tum nil deerit post ταῦτα τὰ ἔπη. Verum hace verba, oraculum in Pausaniae contextu olim expressum fuisse, mihi quoque non tecte significant, atque Aldinae illud signum lacunae ΛΕΙΠΕΙ dubium etiamnunc mihi de loci integritate movet. In sequentium sensu laboratur. Locum communem esse volunt: *Sed nimirum, quod vulgi opinione receptum est, pervicaciter defenditur.* Ea interpretatio varia habet, quae maximopere offendant. Abest δὲ post τό, ad quod VV. DD. non at-

Cum Ὀϊκλέος παῖς cfr. Eurip. Suppl. 926. Matth.: Τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον: *Amphiaraum*. — ἐπιτά-

tendisse semper miratus sum. Dein τὸ ἐς τοὺς πολλοὺς ἐπαγωγὸν non esse potest *id, quod vulgi opinione defenditur*, sed *id, quod multitudinem allicit permulcetque*. Atque imperfectum εἶχε quomodo post παρεῖχετο loco temporis praesentis positum dici possit, ego non perspicio. Accedit, quod ἀκρατῶς εἶχε junctum multo melius erit pro ἀκρατὲς ἦν, quam pro ἀκρατῶς κατεῖχε (*mirifice obtinebat*), quod ultimum verbum in interpretatione, quam supra repetii, est *defenditur*. Quod inauditum. Est κατέχω *obtinere*, non *obtineri, defendi*. Ceterum Siebelisius in commentario suo p. 127. haec habet: „Τὸ ἐς — εἶχε continet, quod jam Amasaeus vidit, locum communem: *quod multitudinem allicit, mirum in modum obtinebat*.“ Debebat dicere *obtinet*. Est enim, ut ipse perhibet, locus communis. His explosis aliam viam ingrediamur. Est τὸ pro ὅ (*id, quod Jophon proferebat*). Convenit hoc Pausaniae stilo poetico et ionizanti. Jam ita construe: Ὃ εἶχεν ἀκρατῶς ἐπαγωγὸν (τι) ἐς τοὺς πολλούς; *quae Jophontis narratio habebat, quod multitudinem mirifice alliceret*, i. e. *quod immane quantum ei se probaret, eamque ad credendum invitaret*. Alii post τὸ excidisse δ' statuent, quod facile post lacunam eveniebat. *Atque id* (in Jophontis narratione), *quod multitudinem alliciebat, ingens erat mirificumque* (ἀκρατῶς εἶχε), i. e. *Jophontis narratio multitudinem immane quantum alliciebat, illi maximopere se probabat, ideoque firmiter ab illa credebatur*. Jam sequentis sententiae δὲ erit *vero*, non *enim*, quod interpretibus visum. Dum haec scribo, affertur mihi ingeniosa Prosselii mei conjectura, legentis: ,.. Ἀργείων. Ταῦτα τὰ ἔπη τὸ etc. De sensu v. ἐπαγωγὸς (anziehend) v. Siebel. ad Paus. l. c. p. 127., Stallbaum. ad Plat. Phileb. 96. p. 134. Addo Nostri scholiasten ad Ol. XI, 113: Ἐπαγωγὸν χάριν, ἀντὶ τοῦ μέλος χάριεν, ἤγουν τὸ ἐπαγωγὸν ἔχον.

κύλ. Θήβ. V. p. 608. — ἠνίξατο. Schol. v. 56: Ἀπεφθέγξατο [coll. v. 78: Ἐφθέγξατο]. οὐ γὰρ αἰνιγματωδῶς εἶπε. καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. XIII, 374): Ὀθρυονεῦ, πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. Ubi tamen αἰν. est *laudo*. Quod alii Græcorum nostro loco applicuerunt. Damm. Lex. p. 76. de re futurâ prædictâ, et per consequens obscuriore, sermonem esse ait. De παραίγμ. v. p. 366. De ἐν p. 190. Mox ἰδὼν est *animo videns*, et quidem *praevidens*, velut Fragm. thren. II (Heyne III, 35. Böckh. II, 2, 621) δείκνυσι κρίσιν de futuro judicio intelligendum puto. Posterius istud mihi clarissimum e verbis: ὁπόθ' ἀπ' Ἄργεος ἤλυθον δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι, quæ non minus tempus editi oraculi spectant, quam tempus prœlii commissi. Quippe Epigonos, inter quos Amphiarai quoque defuncti filius, Peloponneso egressos Bœotiamque hostili agmine petentes, priusquam Thebas ipsas adorirentur, fatidicum Amphiaraum (Oropi) consuluisse, e rerum ipsa natura conjicere licebit, neque opus est Jophontis apud Pausaniam narratione, quamquam ea nostram de tempore editi oraculi sententiam aliquantisper confirmat, quam Diluce. pindd. l. c. propositam etiamnunc amplectimur. **Oraculum ante pugnam editum statuimus.** Hoc circumspecta puto interpretatio efflagitat, hoc usus veterum circa talia vulgaris. Vatum effata requirimus ante rerum eventus, non in ipsis eventibus. Supervacua in prœliorum impetu oracula. Deinde si Oropi, ubi Amphiaraum cecinisse constans veterum fama tulisse videtur (Mein. ad Euphor. p. 139., coll. tamen Böckh. Expl. p. 314. infr., Osann. Sylloge inscriptt. antiquu. Sect. II. [Fasc. 5] p. 213.), oraculum *incumbentibus* (Paus. I, xxxiv, 3) durante pugna editum

fuit, quomodo ante proelii finem vatis sententia Thebas perferri potuit? Verum interpretationem nostræ, oppositam ab aliis quoque rebus pendere scio. Quare ad sequentia veniendum.

V. 61—87.

Sequitur Amphiarai oraculum Epigonis editum, in quo Alcmæon, vatis filius, laudatur, Adrastoque victoria promittitur. Subjungit chorus, se quoque Alcmæonem laudare. Ὧδ' εἶπε· μαρναμένων φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα. Sic dixit: *In pugnantium staturâ (corpore) ingenita eminet e patribus audacia*; Hanc interpretationem in Dilucidd. pindd. Spec. I. p. 31. propositam benevolis lectoribus iterum propono, dubiis contra motis ad aliam rationem ineundam nondum permotus. Primo vocem μαρναμένων cum sequentibus multo mollius jungi, quam cum antecedentibus (ὧδ' εἶπε, μαρναμένων, ut jam schol. v. 53), pronum mihi et apertum. Deinde γνωμολογίας molestiam Böckhius, scholiastæ vestigia premens, non removebit, licet παισὶν de Epigonis intellexerit. Restat enim φυᾷ (*naturae convenienter*), quod ipsum vel in hac interpretatione *sententiam* involvit. Ceterum illud meum *in pugnantium corpore, statura* (Pyth. IV, 416. Isthm. VI, 68. VII, 32) nemini mirum videbitur ad lyricorum dictionem attendenti. Est μαρναμένων φυᾷ i. q. *pugnantibus*, velut dicitur σῶμα, δέμας etc. τινὸς pro illo, cujus σῶμα. Cfr. Eurip. Hec. 707. Matth. supra (p. 789. not.) cit. Adde Eurip. ind. Barnes. vv. δέμας, σῶμα etc. Et versu 117. h. carminis dicuntur σώματα pro *pugnantibus aemulis*. Sed proprie sumas μαρναμένων φυᾷ: quid

tum incommodi in nostra interpretatione? De iis loquitur Amphiaraus, quae *videt*. Hinc pugnantium formam patrum fortitudinem referre dicit. Ordinem vero vaticinii l. c. p. 33. hunc esse monui, quod nunc paulisper mutatum repetere libet: „Amphiarai oculis pugnae quasi praesentis imago obversatur. Sed varia sunt nec distincta, quae vates primo conspicatur. Eam ob causam plurali numero μαρναμένων primo species memoratur. Simul movet ista species gratam quodammodo prioris belli Thebani memoriam, quo Epigonorum fortes patres, Adrasto excepto, occubuerant. *Fortium patrum natos video, honesto certamine cum hostibus confligentes.* Jamque ista minus distincta conspicato victoriamque praevidenti Amphiarao e dimicantium turba duo se offerunt μαρνάμενοι, quorum fortunâ haud mediocriter motum videmus, filius alter, alter vatis priore bello socius. *En recta ad victoriam via Alcmaeon filius vadit. Atque ille, qui priori bello solus ducum, amisso exercitu, evasit, Adrasto laetior nuntius obtingit. (obtinget), quamvis luctu mixtus. Exercitum victorem Argos reducet, filio orbatus.*"

Veniamus ad reliqua. Est γενναῖον ingenitum (συγγενές), quae vocis, si dativo juncta est, primitiva mihi significatio videtur. Il. V, 253: Οὐ γάρ μοι γενναῖον, ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Ad quem locum (a schol. v. 53. citatum) videndus Damm. Lex. p. 342. Quodsi γενναῖον dativo personae caret, tum ea v. vis obtinebit, quam tanquam primitivam ex Aristotele H. A. I, 1. Böckhius (coll. Schneid. L. g.) excitat, me addente Eiusd. rhetor. II, 25. Casaub.: Ἔστι δὲ εὐγενὲς μὲν κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀρετήν, γενναῖον δὲ κατὰ τὸ μὴ ἐξίστασθαι ἐκ τῆς φύσεως. Sed vel posita Aristotelis significatione, sensus

non mutabitur. Tum enim παισὶ epenthetice sequitur voces μαρναμένων φυᾷ, utque hæ a verbo ἐπιπρέπει pendet. Sed malo γενναῖον παισὶ jungere, quod omnino simplicissimum videtur, pro γενν. αὐτοῖς. Ornate positum παισὶ ob v. πατέρων, amoremque Amphiarai vivide significat, qui deinde filium suum conspicatus eundem maximopere laudat. Similiter poeta ipse Epigonos nude υἱοὺς dicit, quod inter eos vaticinantis filius erat, Alcmæon. Deinde nec Plutarchus, qui in Arati vita c. 1. scholiastæ v. 53. rationem habet, a proposita interpretatione nos deterret. Ejus enim auctoris non adeo magna mihi fides in sensu locorum antiquiorum reddendo. Cf. hujus libri p. 270. 429. 494. Polybiumque in sensu alius loci pind. falsum, ipse suspicatur Böckh. Fragmm. p. 669. Plutarcho vero alium Græcum opponam. Ita scholiastarum unus v. 55 (supra cit. pag. 860), cujus ultima repetam: Ἀμφιάραος ὑπεραπεδέξατο τούτους (filios priori bello mortuorum) καὶ ἐνεκωμίασεν ὡς σώζοντας τὴν τῶν πατέρων αὐτῶν ἀνδρείαν καὶ εὐγένειαν, καὶ μάλιστα τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλκμᾶνα. Magis hoc nostræ interpretationi favet, quam illi, quæ sententiam loco poetæ infert. His profligatis ad reliqua veniendum. — Θαέομαι. Cf. de h. forma Spanhem. ad Callim. Cer. 3. 55. Matth. Ausf. gr. Gramm. T. I. ed. II. p. 463. Mirabundus hæc pater dicit. Cui fini verbum electum, Heynius: *Praevidet*. — δράκοντα. Schol. v. 64: Διατί δὲ ὁ Ἀλκμαίων εἶχεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δράκοντα; ὅτι ἐπιτήδειον πρὸς οἰωνοὺς τὸ ζῶον καὶ καταδῦνον εἰς τὰς ὀπὰς τῆς γῆς, μάντις δὲ καὶ ὁ Ἀμφιάραος, καὶ κατέδυ καὶ αὐτὸς ὑπὸ γῆν. ὁ δὲ παῖς σημεῖον τῆς τοῦ πατρὸς ἔσωζε τέχνης. Ibidem: Ἢ καθὸ ἦν ἀπὸ Μελάμποδος. ἱστοροῦσι δέ, δύο δράκοντας διαλεῖξαι τὰς ἀκοὰς τοῦ

Μελάμποδος καὶ διατρῆσαι πρὸς ἄλληλα (ἀλλήλους? *ita ut bestiae convenirent;*) διὸ καὶ δοκεῖ αἰσθάνεσθαι τῆς τῶν ἀλόγων ζώων φωνῆς. V. ad Ol. VI. p. 200 sqq. Ubi citt. adde Paus. VI, 20, 1—3. — αἰθᾶς ἀπ' ἀσπίδος. Schol. v. 64: Τῆς λαμπρᾶς παρὰ τὸ αἴθειν. — Ἀλκμᾶν'. De h. forma v. quoque Welck. ad Alcm. p. 2. 64. — ἐνέχεται. *Tenetur, particeps ejus fit*, ἔνοχός ἐστι. Cf. Schneid. L. g. v. Schol. v. 68: Βελτίονος ἔχεται τύχης. — ὄρνιχος ἀγγελίᾳ. *Oraculi nuntio.* Dictum hoc ob missos legatos, acute suspicatur Böckh. Explicc. p. 312. 14. Potest tamen ornate dictum esse pro simplici ὄρνιχι. Oraculorum enim effata hominibus deorum voluntatem *nuntiant*. Idem de volucribus fatidicis Eurip. Ion. 178: Ὑμᾶς, Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας θνατοῖς. Sed h. l. est ὄρνις *oraculum*, velut alibi. V. p. 628. Schol. v. 68. ὄρνιθα proprie intelligit: Τῇ τοῦ ὄρνιθος ἀγγελίᾳ καὶ κληδόνι. μάντις γὰρ καὶ οἰωνιστὴς ὁ Ἀμφιάραος. Vide tamen Pausaniam I, 34, 3: Δοκῶ δ' Ἀμφιάραον ὀνειράτων διακρίσει μάλιστα προσκεῖσθαι· δῆλον δέ, ἡνίκα ἐνομίσθη θεὸς δι' ὀνειράτων μαντικὴν καταστησάμενος. Observa quoque temporum discrepantiam. Primo præsentia, dein futura. Fausta *videt* Amphiaraus fatidicus, infausta *praevidet*. Quanquam alii non de industria variationem factam dicent. Böckhius p. 312. de pugna incepta, necdum peracta cogitat. De Adrasto posterius quoque bellum regente et filium amittente v. *Hellanicum* schol. v. 68 [*Ephorum*, quem in scholl. occurrere dicunt, ego non vidi]. — τύχᾳ θεῶν. *Diis annuentibus.* Eurip. Iph. A. 340. Matth.: Τῇ τύχῃ τῇ τῶν θεῶν. Nem. VI, 41: Σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ. V. quoque ad Ol. VIII. p. 314. — Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς. *Abantis*

spatiosas plateas, i. e. *Argos*. Nem. X, 97: *Εὐρυχόρου Σπάρτας*. Poeta Plutarchi Thes. 32: *Εὐρυχόρῳ ἐν Ἀφίδνῃ*. Anaxandrides Athenaei IV. p. 131 (Mein. ad Euphor. p. 83): *Σπάρτην τὴν εὐρύχορον*. Eurip. Bacch. 81. Matth.: *Ἑλλάδος εἰς εὐρυχόρους ἀγυιάς*. Apoll. Rh. Arg. IV, 48: *Ἄστεος εὐρυχόροιο*. Anthol. Pal. VI, cxxxv, 1 (Anacreon): *Εὐρυχόροιο Κορίνθου*. cliii, 2 (Anyte): *Εὐρυχόρος Τεγέα*. cccxliv, 1 (Incertus): *Θεσπιαὶ εὐρύχοροι* VII, xcix, 5 (Plato): *Εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι* (Syracusis). ccci, 2 (Simonides): *Σπάρτας εὐρυχόρου*. dxii, 2 (Idem): *Εὐρυχόρου Τεγέης*. XIV, xcvi, 1 (Oraculum): *Σπάρτης εὐρυχόροιο*. Ibid. T. II. p. 772. Epigr. i, 7 (Marcellus): *Εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας*. Ibid. p. 789. Epigr. xciv, (Philiadas Megarensis): *Θεσπιαὶ εὐρύχοροι*. Ibid. p. 829. Epi ccxxii, 1 (Incertus): *Πατρίδ' ἐς εὐρύχορον*. Alia dedimus ad Ol. VII. p. 245. — *Ἀμφιάραος*. De scriptione nominis v. quoque Osann. Sylloge inscript. loc. cit. Restat, ut, quo consilio suam Noster de Adrasto filium amittente narrationem inseruerit, breviter exponam, praemissa Böckhii sententia. Is Doctus Expl. p. 311. poetam prudentissimum longius quam pro consilio egressum opinatur, nisi ad ignotam quidem nobis rem, conjectura tamen supplendam allusserit. Idem ingeniose addit: „Etenim ut Aristomenes Xenarcis f. Alcmaeoni comparatur, ita Adrasto confertur aliquis ex Midylidis, qui domestico afflictus luctu erat, ac cui filius, ni fallor, isque Aristomenis familiae conjunctus, in navali nuper proelio mortem occubuerat; Midylidas quidem aliquam tum calamitatem, et gentilis mortem luxisse etiam aliunde colligitur. Nam v. 79—82. poeta ait, *deum alios extollere, alios deprimere*; quod etsi in alio sententiarum nexu dictum est, videtur ta-

men consolationem de aliquo infortunio continere: v. 96—100. autem *humanae sortis fragilitatem* commiseratur, mortis haud obscura significatione addita: Ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος." Verum ipse Noster intelligendi loci ducem se praebet. Narratione finita laudandi officium his verbis iterum suscipit: *Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγξατ' Ἀμφιάραος· χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ κ. τ. λ.* Vides, quid in historia interjecta primas quasi partes agat, quid secundas. Potissimum Alcmanis encomium, multo minoris momenti adjecta de Aegialei morte oraculi pars. Scilicet Noster in thebanae antiquitatis mythos lubenter excurrens, h. l. Amphiarai oraculum, vel cyclicorum poetarum vel Oropiorum auctoritate nisus, non valde mutatum reddidisse putari potest. Quidque attinebat, altera parte curtatum oraculum pulcherrimum repetere, si vel istud a carminis consilio alienum erat? Similiter Ol. VI. Amphiarai obitum praeter consuetudinem satis verbose narrat, nil aliud agens, quam ut victoris sui laudem exemplo mythico illustret, de significanda simul cognatorum Agesiae morte vel similibus plane ibi alienus. In reliquis quoque Pindari narrationibus non omnia ad amussim exigenda esse, notum res est. Ceterum si ad Midylidarum alicujus obitum Noster alludere voluit, quare id tam spissis tenebris obseptum enuntiavit? Apertius agebat in simili re Ol. VIII. fin., apertius in aliis carminibus, ubi aliarum familiarum luctus tangit. Sed fac, de industria hanc oraculi partem a Pindaro non exclusam fuisse: tum alia intelligendi via se aperit. Quaedam praeter singularem sublimitatem moestitiae cujusdam vestigia nostrum carmen prae se ferre, nec ego infitior. Hujus generis initium finisque hymni, ubi ad res Aeginae maximopere

tum dubias respicitur, quibus poeta ipse non valde confisus videtur; hujus generis duo loci, quos Böckhius suæ sententiæ injuste accommodat. Ibi enim quod mortis vestigium? Humanarum rerum vanitatem describit, sc. de infirmitate communi ut alibi victorem admoniturus. De morte solatioque altum silentium. Dejicit victoris animum, non erigit. Ut tandem desinam, hoc unicum subjungo: Ipsum per se carminis exordium monstrare videtur, quo deinde animo Aristomenis victoriam Pindarus celebraturus sit. Hinc laudis Aristomeneæ gratia oraculum eligitur, quod adversa lætis mixta continet. — χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ. *Laetans vero et ipse Alcmaeona coronis peto, spargoque etiam hymno.* Primo στεφ. βάλλ. morem φυλλοβολίας etc. spectat, de quo v. ad Pyth. IV. p. 705., ad Pyth. IX. fin. Schol. v. 79: Στεφανῶ τῇ ᾠδῇ. Döderlinus ad Soph. Oed. C. 468. βάλλ. h. l. idem esse quod περιβάλλω judicat, quod falsum esse, ex Pyth. IX. fin. apparet. Mox cum ῥαίν. ὕμν. cfr. Pyth. V, 133 sqq. pag. 811 seq. Personam loquentis et consilium oraculi ita definit schol. v. 79: Ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ, τὸ πρόσωπον μιμουμένου τοῦ νενικηκότος· ταῦτα δὲ εἴρηκεν ὡς ὑπάρχοντος ἥρωος καὶ γειτνιῶντος τῇ τοῦ νικηφόρου οἰκίᾳ, προσυποτίθεται δέ, ὅτι καὶ ὑπήντησε πορευομένῳ εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τῆς μαντείας ἐφήψατο καὶ αὐτὸς ὢν μάντις· ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων, ὅτι ἐγεγόνει τις μαντεία περὶ τῆς νίκης αὐτοῦ. Ibidem: Τῇ Ἀριστομένους οἰκίᾳ παρίδρυτο Ἀλκμάονος ἡρῷον, ἴσως δὲ καὶ τῇ αὐτοῦ μαντείᾳ χρησάμενος ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἐπορεύθη καὶ ἐνίκησεν. Ibidem: Ἐπεὶ οἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ Αἰγινῆταί εἰσιν. In his (si quid video) verissimum, quod de choro Ari-

stomenis popularium oraculique consilio Graeci habent. Probabile hoc per se, et antiquiorum Pindari ævo propiorum interpretum auctoritate nixa puto, quæcunque pindarici scholiastæ, qui nobis præsto sunt, de choro proferunt. Serum talia ævum excogitare non potuit. Böckhius tamen, *nec chorus, inquit, unquam ex sua persona, poetâ excluso, loquitur, semper chorus cum poeta et poeta per chorum: rem anquisivi et mihi persuasi.* Rem et ego anquisivi, et nonnunquam aliter se habere, firmiter mihi persuasi. Habes luculentum exemplum Pyth. V, 96. p. 789 sqq. Idem ibidem: *Sed cur tandem chorus, cur non ipse Aristomenes oraculum consuluerit?* Oraculum qualecunque Aristomenem certaturum consuluisse puto, popularium religioni in his obsecutum. Id mihi tam vulgare tritumque fuisse videtur, ut eam ipsam ob causam in nullo carminum expressis id verbis de singulis victoribus Pindarum attigisse suspicer. V. nos ad Ol. V. p. 176., ad Ol. VIII. p. 292. Quare vero popularium amicorum s. cohors s. unus oraculum adierit, ejus rei unam alteramve sibi quisque causam effingere poterit. Narravitque hoc poeta, quod non tam tritum fuit, quod oraculo eventus mirifice respondit etc. Deinde Alcmæonis oraculum electum, non aliud, quod is heros agrorum ejus, qui verba facit, vicinus tutorque erat. Hæc veri vestigia in Græcorum commentariis deprehendi. Antiquitatem id refert, quod de choro Aeginetarum oraculique aditi [4]) consilio narrant; falsa

---

4) Non multum tamen iis refragabor, qui Alcmaeonis oraculum ab eo, qui verba facit, non consultum esse statuentes, rem ita sibi effingunt. Ante iter delphicum, vel, quod melius ob verba poetae, in ipso itinere per quietem nocturnam

ravataque reliqua. Nunquam chorus (quam Böckhii que sententiam video) ejus, qui canitur, personam si- lat. Contrarium sentientes argumenta indubia afferre ebant. Qui Pindarum sua persona loqui statuunt, ii *nitatem illam herois opumque tutelam* in poetæ pa- m Thebasque simplicius ablegabunt, quam aliorsum. sacra quidam Alcmæonis privata Pindari ædibus agris- vicinus habere poterat. Tacet quidem historia de hoc ois cultu, tacet de ejusdem apud Thebanos Bœotiosque u publico, ob eam puto causam, quod patris oraculum ore honore habitum fuerit quam filii. Verisimile ıen, Alcmæonem in ea terra, ubi ut pater inclaruit, ı secus cultum ac patrem. Ceterum alibi quoque ho- 'em habuisse, nota res est. V. Böckh. Expl. p. 315. gina quoque, utpote cum Argivis, unde herois pater, ;nata (scholl. vv. 29. 113. Müll. Aegin. p. 43 sq.) Alc- ːonem colere potuit. Verum ut ad Alcmæonis sedem ırram, ipsa Pindari verba eam mihi significare viden- . Dicit Noster γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων ἰλαξ. Nonne hinc firmam alterius fixamque sedem ıpicari licet? Cfr. Pyth. I, 127: Λευκοπώλων Τυνδα-

---

Alcmaeonis speciem ille obviam habuit, victoriam praenun tiantis. Hoc est illud ὑπάντασε, haec sunt illa μαντεύματά, quibus ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις. Patrem enim Amphiaraum ὀνειρόμαντιν fuisse, supra vidimus p. 864. Unde tamen chorum in aliquo Alcmaeonis sacello incubasse, vix consequi putem. Sunt h. l. τέχναι σύγγονοι *vaticinandi ars*, s. *vaticinandi per somnia ars*, non *vaticinandi per incubationem*. Ejusdem generis aliorum deorum vaticinantium occursus viatici.

φυλᾶν βαθύδοξοι γείτονες. Ubi nos p. 517. Heynius vero optime citat Nem. VII, 127 sqq. Aesch. VII Th. 503. Böckhius Explicc. p. 315: „Jam vero in eo itinere sive alio ex loco, ubi tum versatus est, Delphos facto poeta *forte devenit* ad Alcmæonis statuam vel delubrum aliquod; cogitaveris de sepulchro ejus, quod Psophide Arcadiæ fuit Paus. VIII, 25, 4. In ejus vicinia habitaverit, fortasse in luco pecunias asservandas deposuerit; hinc illi Alcmæon oblatus est proficiscenti, *ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς ὀμφαλὸν π. ἀ.*, illic illi *γείτων* fuit et *κτεάνων φύλαξ*." Pindarum Delphos petentem per mediam Peloponnesum iter fecisse, non credo. Ex nostra loci interpretatione verba *γείτων . . . φύλαξ* alium sensum habent. Non domi tantummodo Alcmæonis vicini præsens numen sensit is, qui hæc dixit, sed etiam iter faciens. — Terræ umbilicum illustravimus ad Pyth. IV. p. 653. Addere licet Blomf. gloss. in Aesch. VII Th. 744. In reliquis jungo ut scriptum est: *Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις*: *vaticinia attigit*, *vaticinia exercuit*, *vaticinari incepit*, *duce ingenitâ arte*. Ol. IX, 18: *Οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ*. Schol. v. 79: *Καὶ τῆς μαντείας ἐφήψατο καὶ αὐτὸς ὢν μάντις*. V. quoque Ahlwardt ap. Gurl. l. c. p. 13. Et dativum *τέχναις* instrumenti sensu habuimus Pyth. IV, 443. Alii aliter jungunt, coll. Heyn., Böckh. Expl., Schneid. L. g. v. Mox *συγγ.* dicitur, ob patrem majoresque fatidicos, coll. schol. cit. et Böckh. Expl. l. c. Hinc draco in herois, dum viveret, clypeo v. 65.

V. 88—111.

De Aristomenis victoria pythica atque æginetica. Dein chorus carmen suum Xenarcisque res, qui victoris pater, diis commendat. *Τὸ δὲ κ. τ. λ.* Spectat hoc proxime antecedentia. Aristomenis popularibus Alcmæon victoriam promiserat. Addixit huic vaticinio Pythonis ludorumque pythicorum præses, Apollo, luctâ victorem Aristomenem faciendo. — *πάνδοκον* [rectius *πανδόκον*: *omnes excipientem*, coll. schol. v. 88) *ναόν*. Ol. III, 30: *Διὸς πανδόκῳ ἄλσει*. Vocem *πανδ.* illustrat Blomf. gloss. Aesch. VII Th. 858. — *διανέμων*. Pyth. IV, 464: *Ἄστυ διανέμειν*. Quod Heynius i. q. *διοικεῖν* esse dicit. Minus recte. Est non diversum a *νέμων*: *incolens*. — *Πυθῶνος ἐν γυάλοις*. *Pythonis in cavo*, quod ornatum h. l. pro *Pythone*, alibi proprie intelligendum. Hymn. hom. I, 393: *Γυάλων ὕπο Παρνησοῖο*. XXVI, 5: *Νύσης ἐν γυάλοισιν*. Eurip. Iph. T. 1202. Matth.: *Δηλιάσιν καρποφόροις γυάλοισι*. Ion Anthol. Pal. VII, XLIII, 1: *Ἐν γυάλοισιν Πιερίας*. Nonn. Dionys. XXXIV, 232: *Φρέατος ἐν γυάλοισιν*. V. quoque Nem. X, 106. et Schneid. L. g. v. — *τὸ μὲν μέγιστον*. Verissime Böckh. Expl. p. 316: „Pythia victoria vocatur *μέγιστον χαρμάτων*, non absolute: majus est enim Olympia vicisse: sed inter ceteras Aristomenis victorias." Addere libet, luctam Aristomenis cum quinquertio ejusdem comparari, quod minus nobile visum, quam simplex aliquod certamen. Cfr. Schneid. L. g. v. *πένταθλον*. Mox *χάρματα* pro *victoriis*, velut Nem. III, 116. — *τόθι*. *Ibi*. Schol. v. 88: *Ἐν τῷ Πυθῶνι*. Non igitur Delphis hic hymnus cantatus est. — *οἴκοι*

δέ. Schol. v. 88: *Ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸ τούτων ἐνίκησε τὰ Δελφίνια, Ἀπόλλωνος ἀγῶνα.* — *ἁρπαλέαν δόσιν πενταέθλιου.* *Raptum (raptim captum) quinquertii donum*, sc. *victoriam*. *Ἁρπαλέα* hæc dicitur, velut victoria ipsa *velox* Horat. Epist. I, 18, 64. Ubi cum interpr. nolim de alis deæ cogitare. Potest enim victoria per se spectata *velox* dici, cum brevi virium contentione ad illam reportandam opus esse soleat. His adde quinquertii rationem, in quo qui certabant, magis puto quam simplici ludo tempori parcebant. Infra vero v. 104. Noster agit de bono, quod brevi quis labore consequatur. Nostrum hoc locum respicit. Alii *cupide arrepti et grati* notionem adjungi volunt, non refragante vocis natura. Est enim *ἁρπαλίζω avide recipio* Aesch. VII Theb. 229. ubi Blomf. gloss. Cfr. quoque N. Foederis Lexica v. *ἁρπαγμός*. Simplicior tamen prior ratio, coll. his, quæ ad Pyth. V. p. 769. notavimus. Hermannus *πεντάθλια* legit, ut hoc sit antecedentis *ἁρπαλέαν δόσιν* appositio, s. epexegesis. Amplectitur hoc Ahlwardtius, in sequentibus (quod fieri debebat) *σὺν* mutans in *ξὺν*. Veteri lectioni magis quam hermannianæ favet Ol. XI, 68: *Τὰν πολέμοιο δόσιν, Ἀκρόθινα.* Ubi nos p. 405 sq. V. quoque Böckh. Expl. p. 317. Et quinquertium dici posse *ἁρπαλέαν δόσιν*, vehementer dubito. Ea *δόσις* est quinquertii prosper eventus, s. victoria. — *σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς.* *Cum festis vestris*. Habes pluralitatis pronomen loco pronominis *τεαῖς*, coll. schol. v. 88: *Τὸ δὲ ὑμαῖς ἀντὶ τοῦ ταῖς σαῖς, καὶ πλεονάζει τούτῳ ὁ Πίνδαρος.* Formula magnificentiæ, velut Pyth. VII, 15. pag. 841. Alloquitur Apollinem Aeginetarum ob acta inter hos Delphinia. Olim (Dilucc. pindd. Spec. I. p. 34) Apollinem

que sororem Dianam spectari putabam, tum ob simi- pronominis usum v. 102 (ὑμετέραις τύχαις, *tuo tuoque fato*), tum ob schol. v. 88: Τιμᾶται δὲ σφόδρα Αἰγίνῃ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, quod mihi significare batur, hunc scholiasten similem meæ interpretationem lexum. Et hos ἀδελφοὺς spectare potuit festi no- Δελφίνια, coll. iis, quæ de Delphorum nomine wenckius similiter suspicatur Etymol. mytholog. An- tungen p. 36. Adde Spanhem. ad Callim. Dian. 169. khius Thierschiusque vocem ἄναξ cum sequentibus ulant. — ἑκόντι δ' εὔχομαι νόῳ κάτα τιν μονίαν βλέπειν. Junge κατεύχομαί τιν. *Precor* , coll. Schneid. L. g. v. Tum τιν ut alibi dativus icus erit, de quo v. Buttm. Ausf. gr. Sprachl. T. I. 295. Matth. Ausf. gr. Gr. Edit. II. T. I. p. 271. n mediocre hoc nostræ interpretationis commodum. rissime enim τὶν accusativus est, cujus exempla, quæ are videntur, Hermannus enotavit ap. Heyn. T. III. 263. Et pindaricum hujus usus exemplum cum Böckh. tt. critt. p. 493) desidero. Ceterum Hermanni con- ictio l. c. hæc est: *Εὔχομαι, ἑκόντι νόῳ σὲ καταβλέ- ν ἁρμονίαν: Cantum tu mihi, precor, inspires.* Sed αβλέπειν est *respicere*, chorusque *cantum suum a Phöbo igne audiri, excipi* vult. Qui τὶν pro vere dativo ha- tes κατὰ cum ἁρμονίαν jungunt, iis opitulatur Aeschylus m. 700.: Δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους. Id. 459: *Βίον κατίδοιμι*, i. e. β. ἴδοιμι. Böckh. dativum τὶν σοῦ (ἁρμ. σου) positum statuit, ad ea provocans, quæ nott. critt. ad Ol. II, 16. disputavit. Sed exspectabas ιονίαν μου. Deinde quæ nos hujus libri p. 38. 82. . 491. circa hunc pronominis usum adnotavimus, ea

firmiter etiamnunc amplectimur. — *ἁρμονίαν*. *Carmen* (*meum*). V. Nem. IV, 73. Schol. v. 95: Σοὶ δέ, ὦ Ἄπολλον, εὔχομαι, ἐφορᾷν σε ἕκαστον τῶν ποιημάτων, ὅσα κατά τινα ἁρμονίαν ἐπέρχομαι καὶ γράφω. Quidni vero ἁρμονία ipsa *carmen* erit, coll. Nem. l. c.? — ἀμφ' ἕκαστον, ὅσα. Pro ἀμφ' ἕκαστον, ἀμφ' ὅσον (καθ' ὅσον). Hanc numerorum anomaliam illustravimus ad Ol. I, 24. p. 14., ad Pyth. VI. p. 833. *Quotiescunque*. Magis tamen contextui conveniet: *quoad singula ista, quibuscum venio*, i. e. *quaecunque affero, carmen hoc omnesque ejus partes*. Significatur Aristomeni dicatum hoc carmen, non chori carmina precesque indistincte. — νέομαι. *Venio* (*ad te*). Chorus carmen in victoris gratiam factum Phöbo ab omni parte probari vult. Jungendum igitur . . βλέπειν ἀμφ' ἕκαστον, ὅσα νέομαι. Böckhio (βλέπειν, ἀμφ' distinguenti) Thierschioque ἕκαστον masculinum est. Et hic quidem νέομαι in νέμομαι extra necessitatem mutat. — κώμῳ μὲν ἁδυμελεῖ Δίκα παρέστακε. Redditur antecedentium ratio. *Totum hunc hymnum meum benevole respice, cum a vero non recedat*. Similis sententia Ol. XI, 4 sqq. Cum formula hujus loci compara Nem. III, 50: Ἔσεται λόγῳ δίκας ἄωτος. Theogn. 1227. Bekk. (coll. Mein. ad Menandr. p. 305): Ἀληθείη δὲ παρέστω Σοὶ καὶ ἐμοί. De persona loquentis sensuque dicti verissime schol. v. 99: Τῷ μὲν χορῷ ἡμῶν δικαιοσύνη παρέστηκε, τουτέστιν οὐ ψευδόμεθα οἷς λέγομεν περὶ τοῦ Ἀριστομένους· ἤτοι δικαίως κωμάζεται ὁ Ἀριστομένης καὶ ἐπιτηδείως· ἀγαθὸς γάρ ἐστι. — θεῶν δ' ὄπιν. E particula δ' nolis conjicere, aliam antecedentium precum rationem reddi. Sequuntur post preces chori ad Apollinem fusas,

quibus Aristomenis laudes junctas vidimus, aliæ preces pro incolumitate patris. De vv. *θεῶν ὄπιν* ita schol. v. 99: *Τὴν δὲ τῶν μετὰ ταῦτα ἐπιστροφὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔχομαι* etc. Similis interpretatio schol. Pyth. IV, 152. p. 657. not. Schol. Theog. hes. 222 (*κακὴν ὄπιν*): *Τὴν ἐξ' ἐπιστροφῆς γινομένην ἀπόδοσιν.* Convenit hoc nostro loco. Est enim *ὄπις θεῶν* (velut Isthm. V, 74. coll. ibid. Dissen. Explicc. p. 520) *respectus*, i. e. *cura, providentia divina*. Ceterum harum Dilucidd. p. 76. a loco nostro non excludere debebam Isthm. cit. et Hes. Opp. et D. 185. Gaisf.: *Οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες.* Ubi tamen ὄ. θ. esse poterit vel *deorum habita ratio*, vel *divina providentia*, coll. ibidem Tzetza et Moschopulo (Gaisf. P. M. G. T. II. p. 148. ed. Lips.). — *Ξέναρκες.* Schol. v. 99: *Ὁ δὲ Ξενάρκης πατὴρ τοῦ νικηφόρου.* Alii *Ξενάρκει'* (Aristomenes) legere malunt. Quod veri specie non caret. Statim enim Aristomenem chorus alloquitur, et illud *μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ* puerum Aristomenem spectat, non patrem. Sed parendum scholiastæ codicibusque. Neque ineptum, quod preces pro felicitatis incolumitate non ad puerum victoris dirigit, sed ad patrem victoris. Puer enim victor prius bearat parentem. Mox *ἄφθιτον* bonorum humanorum conditioni egregie opponitur. — *ὑμετέραις τύχαις.* *Tuis tuorumque rebus, Xenarces.* — *εἰ γάρ* etc. *Felicissimus quidem, Xenarces, diceris, cum filius tuus victor extiterit brevi labore. Scilicet hujus honoris causa virtuti ingenioque victoris tribuitur, cujus laudis pars ad te patrem redundat. Verum a diis pendet victoria, qui alium erigunt, alium dejiciunt.* Vanitatis rerum humanarum pater Xenarces cum suis admonetur, ut alii, quos hic poe-

ta laudat. Dicit enim Pindarus: *Quemadmodum filius tuus victoriam diis debet, ita tu stabilitatem felicitatis tuae, cujus magna et novissima pars filii decus. Faxint dii, ut teneas, quod nunc cum tuis habes.* Quae preces in isto rerum Aegineticarum statu non vanæ. Paucis annis post Aeginam eversam constat. Hoc igitur contrarium est consolationis, de qua Böckhius cogitavit, coll. iis, quae supra adnotavimus p. 868. — μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ. *Brevi labore.* Aesch. Prom. 75. Blomf.: Οὐ μακρῷ πόνῳ. Eurip. Alc. 1054. Monck.: Σὺν πόνῳ λαβών. Longus eorum labor, qui certamini se præparant (Isthm. V, 72. 73: Μακρὸς μόχθος ἀνδρῶν, sc. *virorum victoriam appetentium*), brevis eorum, qui certant. *Certaminis donum* (v. 93), s. *victoria, rapitur* quodammodo (v. 93), eamque ipsam ob causam humani ingenii magnæ ibi partes vulgo videntur, quod falsum esse pius poeta statuit. Ibi enim ut alibi vim suam dii rebus humanis multo majorem exercent. Victoria ut vitæ humanæ alia decora diis debetur, non humanæ prudentiæ. Eorundem beneficio gratiaque opus, ut, quæ prospera nobis acciderunt, in statu suo serventur. Ceterum πόνῳ an χρόνῳ (quod aliis placuit) legas, nil facit ad sensum. Vide Dilucc. pindarr. Spec. I. p. 36. Böckh. in Abhandl. der kön. Akad. der Wissensch. zu Berlin. 1822—23. Histor. philol. Klasse. p. 390. Lectio χρόνος iis deberi videtur, quibus displicebat Aristomenes cum adversariis invalidis conflictans. Antiquum μ. πόνῳ defendunt quoque scholl. v. 103., quamquam minus bene interpretantes μὴ σὺν πολλῷ πόνῳ, ἀλλὰ ῥαδίως. Ibidem: Ἄνευ πόνου. Confundi in codd. πόνοι et χρόνοι, nota res. V. Blomf. nott. ad Aesch. Prom. 75. Brunck. et Elmsl. ad Eurip.

Bacch. 818. Döderl. ad Soph. Oed. C. 1335.—In reliquis Böckhius jungit σοφὸς πεδ' ἀφρόνων (ἐν ἄφροσιν, *prudens apud eos, qui stulti sunt:* stulti autem sunt illi πολλοί, qui de eo falso judicant). Similiter schol. v. 103: Σοφὸς ὢν ἐν ἄφροσι. Ego ut olim (l. c. p. 36) πολλοῖς πεδ' ἀφρόνων jungo, quod mihi idem est quod πολλοῖς ἀφρόνων, s. πολλοῖς ἄφροσι. Conferatur Pyth. V, 30: Κυράνᾳ, γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας. I. e. Κυράνᾳ, γλυκεῖ κάπῳ Ἀφροδίτας. Cfr. ibi nostram animadversionem p. 764. Eadem alius schol. v. 103. ratio: Τοῦτον οἱ πολλοὶ τῶν ἀφρόνων (Böckh. cod. Gott. sequitur, qui habet ἀνθρώπων) δοκοῦσι σοφὸν εἶναι, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς σοφίας δοκεῖ οὕτω περιπεποιῆσθαι. — βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς. I. e. ὥστε, ἐπὶ τὸ κ. τ. λ. Est h. l. β. κορ. i. q. ἁρμόζειν βίον Nem. VII, 135. *Vitam instruere*. Schol. v. 103. minus diligenter αὔξειν. Eandem sententiam habuimus Ol. V, 37., ubi v. quæ congessimus p. 180. — τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται. Cfr. formulam θεῶν ἐπὶ γούνασι κεῖται. Schol. v. 103: Ἐγὼ δέ φημι, τοῦτο ἐν θεῷ εἶναι καὶ ἔστι τὸ δαιμόνιον αἴτιον τῆς κτήσεως [sc. τῶν ἐσλῶν v. 103]. Male schol. v. 107. interpretatur: Τὸ ἐκ περινοίας κτήσασθαι. Immo simpliciter τὸ κτήσασθαι (τὰ ἐσλά).—παρίσχει. Noli cum schol. v. 109. πάντα supplere, sed ταῦτα (τοῦτο, sc. πάσασθαι τὰ ἐσλὰ) cum Böckh. Expl. p. 317. Cum h. verbo conf. παρέχω in re simili Ol. VI, 175.—ἄλλοτ' ἄλλον. *Modo hunc, modo illum.* Cf. Vig. p. 76. Sequitur tertium subjectum ἄλλον δ'; namque ἄλλοτ' ἄλλον duo subjecta continet. — ὕπερθε βάλλων. *Sublime jacit.* Schol. v. 109: Ὑψηλὸν ποιῶν. Heyn. confert ἀνέχει Pyth. II, 163. Ceterum nostræ formulæ color bene significat dei vim irresistibilem, hominum

imbecillitatem. — *ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ.* Schol. v. 109: *Ἄλλοτε ἄλλον ὑψηλὸν ποιῶν, ἄλλοτε δὲ ὑποχείριον καὶ οἰκτρὸν καὶ ταπεινόν.* Quaeritur diligentior interpretatio minus sensus, quam verborum. Olim (Dilucc. pindd. Spec. I. p. 36) *ὑ. χ. μ.* idem esse putabam quod *ὑπὸ χερσὶ μετρούσαις, sub manibus mensuram constituentibus*, i. e. *manuum vi, manibus*. Conferre licet illud *ἐν χειρῶν νόμῳ, χειρῶν δίκῃ* (*ubi manus legem ferunt, jus exercent*, i. e. *manibus*), coll. Viger. p. 155. Schneid. Lex. gr. v. *χείρ*. Eurip. Bacch. 694. Matth.: *Ἐν χεροῖν δίκᾳ.* Ubi cum Brunckio Matthiaeus legit *δίχα*. Sed conf. ibid. Elmsleium. Iph. A. 591: *Χεροῖν μαλακῇ γνώμῃ*: *manibus mollibus*. Solon. XXVIII, 1: *Ἐν δίκῃ χρόνου*: *tempore*. Tales sc. dictiones principio non abundantes paulatim quandam abundantiam expertae sunt. Similiter alibi *μέτρον* ut h. l. abundat, de quo v. Jacobs. ad Anth. gr. Lips. T. XII. p. 229. Boiss. ad Eunap. T. I. p. 253. Addo hymn. hom. IV, 166: *Ἥβης μέτρον.* Oppian. Hal. I, 222: *Ἁλὸς μέτρα.* 630: *Μέτρα ὀπώρης.* III, 319: *Καμάτων μέτρα.* V. quoque Schneid. L. g. v. *μέτρον.* Eadem schol. v. 111. sententia, cui pristinam lectionem reddemus: *Ὑπὸ χειρῶν μέτρα ποιῶν, περιφραστικῶς· περὶ τὰς χεῖρας ποιεῖ. ἀντὶ τοῦ τῇ χειρὶ αὐτοῦ (αὑτοῦ) καὶ ἐξουσίᾳ.* Male Böckhius delevit *ποιῶν* et *ποιεῖ.* Primae sententiae hic est sensus: *Sub manuum* (suarum) *mensuris ponens* (Il. XIII, 53: *Ἐν φρεσὶ ποιήσειε*, i. e. *τιθείη*, coll. Schneid. L. g. v. *ποιέω*), i. e. *manibus suis subjiciens*. Dein post v. *περιφραστικῶς* kolon fige. Nam sequentia (*περὶ—ποιεῖ*) antecedentem sententiam illustrant: *Ad manus* (suas) *facit*, i. e. *facit, ut sit ipsi ad manus*, *ὑπὸ χεῖρα* (Herm. ad Vig.

p. 732), ὑποχείριον ποιεῖ, coll. schol. supra allat. Mox post ποιεῖ punctum ponendum. Nam sequitur ab antecedentibus diversa interpretatio, quam nos amplexi sumus: *suâ manu et potestate* (dejicit). Restat ibidem aliud scholion, solâ interpretatione indigens: Μεμετρημένα ἑκάστῳ τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ παρέχεται, οὔποτε τῶν ἐν μονίμῳ τύχῃ κρατῶν. In his παρέχεται (δαίμων) pro παρέχει (Paus. I, 34, 3. supra cit. p. 860., coll. Eurip. ind. Barn. et Schneider. Lex. græc. v. παρέχω), post τύχῃ supple ὄντων: *demensa cuicunque mala et bona tribuit* (*deus*), *nequaquam positis in stabili fortunâ imperans*. Vides, de uno eodemque virum doctum cogitasse, cui bona malaque deus tribuat, quod secus in Pindari loco. Vix est, quod moneam, vel totum hoc scholium e poeta aliquo desumtum, vel saltem partem posteriorem. Neque enim pedestris loci dictio est. [5])

---

5) Totum Pindari locum (v. 88—112 sq.) ita interpretatus sum in Dilucc. pindd. spec. cit. p. 35: *Non semel tantum Aristomeni affuisti, Apollo rex; Delphis Aeginaeque victorem fecisti. Te auctorem spectat Aristomenis felicitas, sed spectat te quoque auctorem carmen quodcunque, tuae victorumque laudi oblatum, quod propitius velis respicere, cum sit neque suavitatis, neque veritatis expers. Me velis respicere, quotiescunque poetae munere fungar. Neque vero mea tantum, sed tua quoque tuorumque causa, Aristomenes victor, deorum favorem perpetuum imploro, secus ac mortalium impius mos est, ea ipsa, quae brevi labore brevique certamine adepti fuerint, non divinae, sed suae sapientiae falso adjudicantium, quum ista quoque auctores spectent deos, qui, quoscunque voluerint, vel sublime ferunt, vel deiiciunt. Deorum itaque favorem, licet haud semel modo*

V. 112—125.

Laudantur Aristomenis victoriae Megarensis, Marathonia, Aeginetica, Pythica. ἔχεις γέρας. Putes, statuam ibi victorem puerum nactum. Conf. Ol. XIII, 50: Πυθοῖ δ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου θ'. Ubi nos p. 450. — μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος. De ludis Marathoniis v. p. 365. Schol. v. 113: Ἀντὶ τοῦ ἔχεις γέρας, ἀπὸ κοινοῦ. Primam vocem et secundam delevit Böckhius. — Ἥρας τ' ἀγὼν ἐπιχώριον. Schol. v. 113: Ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ Ἡραίων ἀγομένων κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἄργει ἀγῶνος· ἄποικοι γὰρ Ἀργείων Αἰγινῆται. Δίδυμος δέ φησι, τὰ Ἑκατόμβαια αὐτὸν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν· διὰ τὴν συγγένειαν. Eadem Heraea et *Hecatombaea*, coll. interprr. — νίκαις τρισσαῖς. Has victorias ad sola Heraea pertinere, monuit Böckhius. — δάμασσας. Sc. τοὺς ἐναντίους. Similiter

---

expertum, postero quoque tempore adesse tibi volo, ut iterum atque iterum victor evadas, quod non Delphis tantum atque Aeginae, sed Marathone quoque etc. tibi contigit. Böckhius Expl. p. 316: *Apollo tibi, Aristomenes, binas victorias dedit, Apollo mihi quoque colendus est: diis enim omnia debentur. Igitur licet nulla causa sit, cur de perpetuitate tuae felicitatis dubitem, quum nihil injusti, quod ultricem deorum manum provocet, fortunae tuae admistum sit: tamen quod sine diis felicitas stabilis non est, deorum curam tibi expeto perpetuam* (ἄφθιτον). *Etenim stultum est in felicitate breviter parta, ut tu brevi tempore tot victorias parasti puer, suis hoc consiliis, suis conatibus tribuere: eventuum sortes apud deos sunt, qui alios beatos reddunt, alios de magna fortuna dejiciunt. Tibi tamen, qui tot victoriis insignis es, dii sunt propitii.*

ῥεῖν absolute ponitur. — Noli ἀγῶνα ἐδάμασσας
gere. Est ἀγῶνα pro κατ' ἀγῶνα, velut ἔργον Ol. IX,
. — ἔργῳ. *In certamine.* Non diversus accusativus
dem vocis Ol. IX, 126 (p. 364): Κράτησαν ἔργον.
le schol. v. 115: Μετ' ἔργου καὶ ἐνεργείας πολλῆς.
ἀγὼν h. l. *festi certaminisque totius institutum*, ἔργον
amen singulorum. — τέτρασι. Recurrit numerus
ternarius, quem in alio puero παλαιστῇ Ol. VIII, 90.
uimus, ubi (p. 315) hæc adnotavimus: „Quatuor pue-
vicit. Non aliud expressum neque h. l., neque Pyth.
II, 117. Et si quatuor pueros Pyth. VIII. recurrere
raberis, hoc erit nil aliud, nisi summus æmulorum nu-
rus, quem singulis pueris concessum opinor." Eadem
lie nostra sententia. Numerus ille bis obvius non ca-
deberi videtur. Plures æmulos adulti sibi sumere po-
ant, coll. Luciani loco ap. Böckh. Explicc. p. 318. Hoc
us in pueris, quorum teneritati parcebatur. Jam schol.
117: Ὡς ἄνευ κλήρου τέσσαρας παῖδας προκαλεσαμένου
ι νικήσαντος. Ita cum quatuor illis pueris non ut ἔφε-
ος Aristomenes pugnavit, coll. de ἐφέδρου notione Span-
m. ad Callim. Del. 125. Wyttenb. ad Plut. de S. N.
p. 63. Schneid. Lex. g. v. ἐφεδρεύω et ἔφεδρος. Blomf.
oss. Aesch. Choe. 853. Böckh. Expl. l. c. 318. Mein.
Menandr. et Philem. p. 365. Jam Böckhius l. c. con-
a schol.: „Sed hoc licuisse, nemo, quantum scio, tradi-
t, neque omnino verisimile est." Scholiastæ verba ex
rum genere esse videntur, quæ Græcus comminisci om-
no non potuit. Quodsi enim nunquam apud Græcos
sque sorte paria componebantur, quî factum dices, ut in
iam Græcus sententiam incideret? Id ipsum, inquam,
uod Græcus hoc narravit, antiquitus ipsi traditum fuisse,

satis firmiter mihi persuadet.[6]) Aliaque plane singularia et ἅπαξ quasi λεγόμενα scholiastæ narrant. Neque omnino improbabile, quod interpres tradit. Rigida certandi regula, adultos maximopere spectans, in tenera ætate deserebatur. Quod non mirum. Fuit puerorum concertatio majorum graviorumque certaminum præparatio. — De ἐφεδρείας ratione v. Böckhium acute disserentem Explicc. p. 318 sq. — ὑψόθεν. Egregie electa vox pueri s. magnitudinem, s. robur vigoremque spectat. Conferatur de Aiace παλαίοντι Q. Smyrn. IV, 253: Τὸν δ' Αἴας, καθύπερθεν ἐπεσσύμενος, ποτὶ γαῖαν Ἐξ ὤμων ἐτίναξε, κατὰ χθονὸς οὖδας ἐρείδων. — σωμάτεσσι. De simili formula v. nos ad Ol. VIII. p. 314. Gurlitt. ad nostrum locum l. c. p. 17. Orph. hymn. XXIV, 5. Herm.: Ὧν βόσκει σώματα πόντος: quos (Tritonas). — κακὰ φρονέων. Mirifice schol. v. 115: Ἧττον αὐτῶν φροντίζων. Est formula homerica (Damm. v. φρον.), neque aliud denotat nisi *infesto animo, male moliens*, ut recte interpretatur Ahlwardtius ap. Gurlitt. l. c. — ὁμῶς. *Pariter, ac tibi, victor*. V. Heyn., Gurlitt. et Böckh. — κρίθη. *Iudicatus, adjudicatus in Pythiorum festo*, i. e. *praestitus, datus*. Cfr. ἀπεθήκατο in loco simillimo Ol. VIII, 90. Fuit hoc *judicium* non Amphictyonum (coll. Heyn.), sed certaminum. Eorum eventus de νόστῳ concertantium in patriam decrevit.

---

6) Schol. Aristoph. Ran. 803: Ἔφεδρος ὁ μὴ κλανώμενος ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. Ergo fuere quidam in certaminibus, qui ἐκλανῶντο ad quaerendum aemulum? Cfr. ad h. schol. Blomf. supra cit., qui tamen doctus scholiastae locum mutare non debebat.

vit. V. quoque Böckhium. Certaminum magis propriam *κρίσιν* habes Ol. III, 37. p. 149. — *μελλόντων παρ' ματέρ'* .. Jam in patriam reversos vides. V. ad Ol. VIII. p. 315. infr. — *ἀμφί*. Schol. v. 119: *Περὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς γονεῖς γέλως γλυκὺς χάριν ἐκίνησε τὴν ἐκ τῆς νίκης*. Cum Schneidero Böckhius *περὶ* scholiastæ in *παρὰ* mutavit. Græco non *παρὰ πατέρα* puto repetenti, sed *ἀμφὶ* interpretanti adverbiale *ἀμφὶ* idem erat, quod *ἀμφ' αὐτήν*. Quod falsum quidem. Sed tenendum, quod genuinum est. Junge *ἀμφὶ* cum *ὦρσεν*, ut sit mere adverbiale *circa*, coll. nostratium illo rings-um. — Ad matrem veniunt, non ad patrem. Redeunt imbelles, et matrem mitiorem exspectantes quam patrem. V. quoque ad Ol. I. p. 31. — *ἐχθρῶν ἀπάοροι*. Optime schol. v. 124: *Ἀφωρισμένοι, κεχωρισμένοι*. Schneidero (L. g. v.) est *ἀπάοροι*, *angore, pudore pleni*, vel *remoti*. Quorum prius improbo. Respice quæso genitivum appositum *ἐχθρῶν*. V. quoque Ahlwardt, ap. Gurlitt. l. c. — *δεδαγμένοι*. *Morsi*. Ita ego cum schol. v. 124. et Ahlw. pro *δεδαϊγμένοι* (*δεδαιγμένοι*) aliorum.

V. 126—139.

Aristomenes victoriâ lætissimus de fragilitate sortis humanæ admonetur. — *ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχών*. Schol. v. 126. verissime: *Ὁ δὲ νεωστὶ καλὸν καταπραξάμενος καὶ νικήσας*. Sermo de eventu (victoria), quem quis *recens*, *nuper* expertus est. V. ad Pyth. IV. p. 677. et Heyn. ad nostrum locum. Idem ibidem: „Subjungit gnomice, quod pro monito victori esse poterat, ne fortunæ secundæ nimium confisus efferretur animo aut fortuna abu-

teretur. „Nexus sententiarum hic erat: victi dejecto animo redeunt domum: altera ex parte *victor exultat*.“ V. quoque schol. modo allatum, nec non Böckhium Expl. p. 319: „Aristomenes credo Olympicam cupiebat victoriam; poeta vero anxius est, ne ille ausis excidat, ideoque commode de fortunae fragilitate admonet, quae insuper nupera Midylidarum calamitate comprobata erat (v. ad v. 40 sqq.): unde tam diserte et tam lugubri sententia de imbecillitate generis humani loquitur.“ Verissima, quae primo loco dicta sunt, ultima perquam dubia. Solum Aristomenem totus locus (ὁ δὲ . . αἰών) spectat. Ille victoria sua exultans majora (victoriam olympicam) exspectabat. *Naturae hoc humanae convenit. Novissima quaeque felicitas animum mirifice evehit.* Eaque sententia in fine loci (ἀλλ' — αἰών) de industria repetitur. Nil enim summo poetae antiquius, quam ut victores ab arrogantia revocet. Idem eorum consilium, quae in medio posita legimus. Luctus in his nulla significatio. Sensus loci non alius est, quam hic latissime patens: *Exultant mortales, si fortuna arriserit. Quamquam id ipsum, quo exultant* (felicitas), *ut brevi crevit, ita brevi decrescit. Nihili enim homines eorumque res. Sed exultant, inquam, fortunae favorem experti.* — ἁβρότατος ἔπι μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις. Hermannus hæc ita distinguit: Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν ἁβρότατος ἔπι, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, πέταται ἀνορέαις ὑποπτ. Secuti Böckhius Thierschiusque, et hic quidem ita locum interpretans: Doch wer zur Wonne des Schönen Theil Neu erloosete, der wie beschwingt Nach grofsen Hoffnungen fliegt Den Flug des mannehrenden Ruhms. Böckhius

in editionibus suis Hermanni distinctionem sequitur, in Explicc. p. 319. vulgarem his verbis: „Quod (*νέον καλὸν*) qui nactus fuerit, *animum extollit virtutum alis sublatus*, πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις, idque *quod ob florentes res magnam de se spem concepit*, ἐκ μεγάλης ἐλπίδος ἐπὶ ἁβρότητος; *ex magna spe florenti statu subnixa*." Neutrum probandum. Primo ἐπὶ ἁβρότ. cum aliis vocibus junctum minus vacabit, quam si Thierschii more construxeris, coll. sqq. Et ἐπὶ ἁβρ., si usu vulgari præpositionis ἐπὶ servato esse poterit *in deliciis, in statu delicioso, deliciose*, alii hoc interpretationi præferendum esse concedes. Deinde Böckhiana loci constructio ei rationi postponenda erit, quæ sede verborum non mutata sensum loci recludit. Jam singula persequamur. Ille homo, quoniam *νέον καλὸν* sui juris fecit, *in deliciis est, deliciose, beatissime vivit*. Usus hic præpositionis ἐπὶ genitivo junctæ apud P. tritus. V. indices. Verum ille in eo non acquiescit, ut partis fruatur; *spem majoris boni concipit*, quæ spes facit, ut *vigore* quasi *alato* animus ejus alia bona petat. Im Wonnegefühl erhebt sich sein hoffender Geist voll Kraft. Est vero ἐξ ἐλπίδος *spe movente, instigante*. V. Matth. Ausf. gr. Gr. p. 839. Vel confer ἐκ θυμοῦ et similia, de quo Matth. l. c. Viger. p. 598. 99. all. Schol. v. 126: Ὁ δὲ καλῶς πράξας ὑπὸ τῶν ἐλπίδων μετέωρος φέρεται. Ceterum schol. v. 126. ἁβρότατος ἐπὶ μεγάλας jungit. Præstat, μεγάλας ἐξ ἐλπ. jungere. Pejus enim voce adjecta ἐλπὶς carebit, quam ἁβρότης. Jam μεγ. ἐλπ. statim repeti videtur his verbis: Κρέσσονα πλούτου μέριμναν. Scilicet ἐλπὶς animo ejus insidet, gignitque

quasi mater *μέριμναν* singula spectantem. [7]) Mox *ἀνορέαις* pro *ἀνορέᾳ* est *robore*, *vigore*, velut Isthm. IV, 18. (ubi Heyn.) coll. Ol. VIII, 89. Atque alatæ *ἀνορέαι*, ut apud alios timor, cura, mens. [8]) — *ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν*. *Habens fortiorem, altiorem divitiis curam*. Sc. qui bono potitus est, eo non satiatus majora appetit, quam per opum modum (si non calide judicare velit) appetere licet. Est hic plurimorum mortalium recenti bono ornatorum ardor cupiditasque. Ceterum *πλοῦτος* h. l. docet, sententiam nostram, si ad victoris res applicare volueris, altiora studia agonistica, e. g. curulia spectare, quæ Böckhii quoque sententia Explicc. p. 320 (coll. his Dilucc. ad Ol. II. p. 102), quamquam is Doctus in sensu vocum *κρ. πλ.* paulo aliam rationem sequitur. „Qui recenti," inquit, „ornatus decore est, is magna elatus spe semper majora appetit, habetque studium et curam amplioris gloriæ divitias vincentem, ita ut ille opes, quibus tamen homines maxime ducuntur, posthabeat, neque acquirendis incumbat, sed ipsas potius in gloriam parandam eroget." Idem deinde varios enumerat studiorum curulium sumtus. Cum *κρέσσονα* præter ea, quæ Böckhius

---

7) Alius schol. ad v. 126: *Ἀπὸ μεγάλης ἁβρότητος καὶ εὐδαιμονίας ἐκ τῶν εὐτυχηθεισῶν ἐλπίδων ὑψοῦται.* In his *ἀπὸ* statum significat, unde profectum hominem illae spes prospero eventu ornatae sublime ferunt. Schneiderus *ἐπὶ* mavult.

8) Aesch. Choe. 223: *Ἀνεπτερώθης.* Ubi Blomf. gloss. Ibid. 594: *Ὑπόπτερος φροντίσιν.* Theogn. 707: *Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερά.* Soph. Ant. 1292: *Πτερόεις θυμός.* Tryphiod. 361: *Πτερόεντος νόοιο.* Nonn. Dionys. XLII, 334: *Πτερόεντα νόον.* Idem Conv. Ev. Jo. VI, 82: *Νόος πτερόεις.*

gessit (Expl. p. 320), cfr. Paulum Silentiarium Anthol. VII, DCVI, 3: Ἐλπίδι κρέσσονι μοίρης. — ἐν δ᾽ ὀ-ω etc. *Sed non minus vana est spes illa, rerum hu-marum modum superans, quam ea, unde proficiscitur, itas. Haec enim, ut cito crevit, ita cito corruit.* h. Ai. 131. Lob.: Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια. Menander Fragm. inc. II, 10 ein. p. 188): Ἄνθρωπος εἶ, Οὗ μεταβολὴν θᾶττον ς ὕψος καὶ πάλιν. Ταπεινότητα ζῷον οὐθὲν λαμβά- V. quoque Soph. Ant. 1142. Erf. Oed. C. 387., ubi lerl., Philem. Fragm. inc. I (Men. et Phil. ed. Mein. 390). Q. Smyrn. XIII, 473 sqq. — ἀποτρόπῳ ώμᾳ σεσεισμένον. *Averso consilio labefactatum*, iviter is, cujus est γνώμη, tacetur. Similis ille τὶς Ol. 108. Est fortuna, fatum, deus. V. Gurlitt., Heyn., ckh. Cognatum de diis infestis ἀφίστασθαι Pyth. IV, ., ἀποστρέφεσθαι Eurip. Suppl. 158. Contrarium us) ἐπίτροπος (i. e. ὁ ἐπιτρεπόμενος) Olymp. I, 171. oliastae v. 131: haud male ἀπότροπος idem est quod δύς, ἐχθρός.[9]) Neque tamen cum eodem γνώμην su-s pro προφάσει, πείρᾳ. — ἐπάμεροι,[10]) τί δέ τις,

---

9) Nostro loco ἀπότροπος verbi medii vice fungi videtur, verbi passivi sequentibus. Soph. Ai. 607. Lob: Τὸν ἀπότροπον ἀ-δαν. Ubi schol. Oed. T. 1313: Νέφος ἀπότροπον. Ad quem l. conferatur Hesychii lexicon v. ἀπότροπον. Oppian. Hal. V, 416: Ἄγρη ἀπότροπος. Est his locis ἀπότρ. i. q. στυγερός. Alia de h. v. ap. Schneid. Lex. g. v. et Blomf. nott. critt. ad Aesch. Choe. 148.

10) Graecorum quis primus non tantum hominem ἐφήμερον dixerit, sed pro *homine* v. ἐφήμερος usus sit, me latet. Quam-.

τί δ' οὔ τις; Propter δὲ insequens, quod creberrimum post vocativos (p. 25 sq. p. 480), ἐπάμεροι mihi vocativus est cum schol. v. 135. all. Quare comma vel kolon eligendum, pro puncto exclamandi aliorum. Totius loci sensum verissime recludit schol. v. 135 (adstipulante Bothio Pind. T. I. p. 154): Ὦ ἄνθρωποι, τίς ἐστιν ὁ δοκῶν εἶναι καὶ μέγας καὶ πλούσιος, τίς δὲ ὁ νομιζόμενος οὐδεὶς καὶ εὐτελής; Est igitur τὶς *magni momenti homo*, οὔ τις *homo nauci*, coll. Nem. VI, 5: Ὡς τὸ μὲν οὐδέν. Conferantur de his formulis Matth. Ausf. gr. Gr. p. 674. Blomf. nott. critt. ad Aesch. Prom. 164. Heller. ad Sophocl. Oed. C. 914. Ceterum similiter nos dicere possumus: **Was ist ein Etwas, was ein Nichts auf Erden?** Alii: *Quid sumus, quid non?* Verum si quis interrogarit: *quid est homo?* responsumque tulerit, in eo id quoque comprehensum erit, *quod non est homo*. Quis vero interrogabit: **Was ist ein Berg? was ist ein Berg nicht?** Alius plane generis illud est, quod habet Eurip. Alc. 880. Monk.: Τί λέγω; τί δὲ μή; Duo subjecta habemus, *hominem magni momenti*, *hominem parvi*, *nullius momenti*, unum praedicatum τί, bis positum. —

quam ante Nostrum Aeschylumque neminem ita locutum novi. Pindarica praeter h. l. v. in indice. Aesch. Prom. 261. 561. 981. Blomf. Eurip. Or. 964. Matth. Ejusd. ind. Barnes. v. ἀμέριος. Empedocles 342. Sturz. Oppian. Cyneg. III, 249. Orph. Arg. 36. Herm. Ubi videndus Gesn. Anthol. Pal. V, CCLXXXIII, 5. VII, CCCXXVII, 2. CCCLXXII, 2. VIII, XXIV, 3. IX, DXXI, 5. DLXXVII, 1. Ibid. T. II. p. 715. ep. CCXCV, 8. Ibid. p. 813. ep. CCXXXIV, 10. Athenaeus XIII, 8., quem citavit Dorvill. ad Charit. p. 197. Lips.

σκιᾶς ὄναρ [11]) ἄνθρωποι. Ultimae vocis pluralem tuetur schol. Aristidis p. 131. ed. Frommel.: Οὐδὲν γάρ ἐστι τὸ τῆς σκιᾶς ὄναρ. Λέγει δὲ τοῦτο ὁ Πίνδαρος περὶ τοῦ ἀνθρώπου· Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. Inqui quoque ἄνθρωπε, ibidem doctus editor adnotavit. Ceterum hominis rerumque ejus vanitas quomodo gravius quam h. l. et Nem. VI. init. significari possit, ego vix perspicio. Confer tamen Aesch. Prom. 563: (Hominum) ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν, ἰσόνειρον. Ubi videatur Blomf. glossar. Eurip. Med. 1214. Matth.: Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν. Gnomici Brunck. vv. εἰς βίον: Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον. Anthol. Pal. X, LXXXII, 3 (Palladas): Ὄνειρον εἰκάζοντες εἶναι τὸν βίον. Incertus ibidem CXVIII, 4: Οὐδὲν καὶ μηδὲν τὸ μερόπων τὸ γένος. Glauco ibidem CXXIV, 1: Πάντα τὸ μηδέν. [12]) —

11) De similibus καπνός, καπνοῦ σκιά, σκιᾶς εἴδωλον, all. cfr. Monk. ad Eurip. Hippol. 958., VV. DD. ad Soph. Antig. 1155., ad Aristaen. Epist. II, 1. Similia in Judaeorum veterum libris. V. 1. Chron. XXX, 15. Job. VIII. 9. XIV, 2. XX, 8. Psalm. XXXVII, 20. XXXIX, 6. 12. LXII, 10. LXXIII, 20. CII, 4. 12. CIX, 23. CXLIV, 4. Eccles. VII, 1. Sap. II, 5. V, 9.

12) In sensu Aesch. Agam. 82. constituendo (senex ὄναρ ἡμερόφαντον), quem locum alii cum pindarica sententia contulerunt, noli canonem Blomfieldianum sequi, quem V. D. in glossar. ad v. ἡμερόφ. ita expressit: „Poetis autem mos est, quum tropum paullo audaciorem adhibent, epitheton statim adjungere, quod notionem ejus circumscribat ac definiat." Nimirum ἡμερόφ. a senibus petitum praedicatum putat Britannus, ad illustrandum molliendumque tropum ὄναρ. Falsum hoc, si quid intelligo. Res ita se habet. Somniorum alia nocturna, alia diurna. Horum diurna maxime vana sunt et futilia, illico evanescunt. Cum his senes comparantur.

ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ, λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μείλιχος αἰών. Schol. v. 136: Ἡδὺς ὁ βίος γίνεται τοῖς ἀνθρώποις. Ibidem: Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστι κατὰ τῶν ἀνθρώπων. Græcus ab ἔπεστι genitivum ἀνδρῶν pendere putat, cujus usus exempla non vidi. Dativum regit ἔπειμι, coll. indd. pindd. Absolute positum ἔπεστι (*adest*), i. e. ἔπεστιν αὐτοῖς. Similis Archilochi sententia (Fragm. XXXVII. Liebel., XI. Gaisf. P. M. G.): Τοῖος ἀνθρώποισι θυμός, Γλαῦκε Λεπτίνεω πάϊ, Γίνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην ἄγῃ. Ubi tenendum esse ὁκοίην pro ὁκοῖον, docet Sextus Empir. adv. Mathem. L. VII. p. 398., qui locum circumscribens ὁποίην habet. Adde Ciceronem ap. Augustin. de Civ. Dei V, 8 (Gaisf. ibid. T. III. p. 96. Lips.), qui locum homericum (Od. XVIII, 135), unde Archilochus, eodem plane modo interpretatus est. Serioris ævi scriptoribus, Stobæo et Theone, nititur ὁκοῖον. Ceterum a veteribus ob hanc sententiam notatum Pindarum testatur schol. v. 136. his verbis: Ἐπιμέμφονταί δέ τινες τῷ Πινδάρῳ, ὅτι ἐγκώμιον γράφων θρηνεῖ τὸν ἀνθρώπινον βίον. Non cogitavit censor, in loco pindarico non potissimum esse illud ἐπάμεροι — ἄνθρωποι, sed eum locum, qui hominum lætitiam ab ultimo quoque eventu prospero pendere statuit. Hæc sententia bis exprimitur (ὁ δὲ — μέριμναν, ἀλλ' — αἰών); inseritur locus ille generalis de rerum humanarum vanitate, quo levitas illius lætitiæ magis illustretur. Ceterum particula ἀλλ' tum ultimam sententiam spectat, tum maximopere remotiorem (οὕτω — σεσωσμένον). Cum μείλιχος αἰὼν cfr. τερπνὸς αἰὼν Fragm. epin. III. (Heyne III, 16. Böckh. II, 2, 617).

V. 140—145.

Desinit in precibus pro incolumitate insulæ Aeginæ, quas in antecedentibus bene præparatas vides. *Αἴγινα, φίλα μάτερ.* Schol. v. 140: *Τὸν λόγον πρὸς τὴν ἡρωΐδα ἀπέστρεψεν, ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ νῆσος.* Ibidem verissime: *Τοῦτο ἐκ τοῦ χοροῦ λέγοιτο ἄν, ὥστε τὴν Αἴγιναν μητέρα τῶν χορευόντων λέγεσθαι.* Pindari mater Thebæ, Aeginetarum Aegina. Et Ol. IX, 31. Opus mater Locrorum dicitur. Non aliter intelligendum *τάνδε πόλιν* Isthm. VI, 96. — *ἐλευθέρῳ στόλῳ.* Schol. v. 140: *Σὺν ἐλευθερίᾳ.* Diligentior alia ibidem interpretatio: *Ἐλευθέρᾳ στάλσει ἢ στάσει καὶ σχήματι, μὴ ταραττομένη ὑπ᾽ ἄλλοις.* De sensu verbi *στέλλω* v. ad Ol. XIII. p. 455. Dictio de maritimis maxime rebus, quibus Aeginetæ studebant, desumpta Böckhio acute videtur, licet *στόλος* etiam de terrestri itinere dicatur. Confr. Eundem ad v. *ἄντλῳ* v. 14. — *κόμιζε.* Ob vocem *στόλος* (*iter*) *κόμ.* non erit sensu latiori *fove*, quod antecedens *mater* suadere videtur (coll. schol. v. 140., Heyn. nott. critt., Spanhem. ad Callim. Dian. 17., Monk. ad Eurip. Hippol. 467., Blomf. gloss. in Aesch. Choeph. 256.), sed *deduc, prosequere*, coll. Böckh. Explicc. p. 320.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Θ'

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΙ

ΟΠΛΙΤΟΔΡΟΜΩΙ.

V. 1—44.

Canam Telesicratem, armato cursu victorem, Cyrenae decus, quam olim e Pelio raptam in Libyam transtulit Apollo, venationis ante studiosissimam. Schol. princip.: *Γράφει ὁ Πίνδαρος τὴν ᾠδὴν Τελεσικράτει νικήσαντι τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα. ἐνίκησε μέντοι καὶ στάδιον τὴν λ' Πυθιάδα· οὐ φαίνεται δὲ ὁ Πίνδαρος ταύτης τῆς νίκης μνημονεύων, ἴσως ὅτι προφθάσας τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης ἔγραψεν.* Ibidem: *Γράφεται Τελεσικράτει Κυρηναίῳ ὁπλιτοδρόμῳ νικήσαντι τὴν κη' Πυθιάδα, τῇ δὲ λ' στάδιον· παρὸ δὴ οὐ μνημονεύει τῆς ἐν τῷ σταδίῳ νίκης. τούτου δὲ ἀνάκειται ἐν Δελφοῖς ἀνδριὰς ἔχων κράνος. ἐκ προγόνων δέ ἐστι δρομεύς· Ἀλεξίδαμον γάρ φησιν αὐτοῦ εἶναι πρόγονον Λίβυν, ἐλθόντα ἐπὶ τὴν Ἀνταίου θυγατέρα καὶ ἀγωνισάμενον* [de ultimis cfr. quoque scholl. v. 183. 214]. *πολλοὶ δὲ ταύτης μνηστῆρες.* Aetati heroicae hoc certandi genus Noster tribuit

IV. fin., ut eidem alia alii, coll. Dissen. ad Isthm. I. icc. p. 486. Armatus cursus Olympiis accessit Ol. 7., teste Paus. V, 8, 3. VI, 10, 2., Pythiis non o ante nostri victoris tempora (Pyth. XXIII), quod i refert X, 7, 3. — ἐθέλω rell. Similis dicendi co- Isthm. I, 20: Ἐθέλω ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρ- ιι μιν ὕμνῳ. — χαλκάσπιδα. Schol. v. 1: Χαλκ- ιδά φησιν, ὅτι σὺν ἀσπίσι χαλκαῖς τὸν ὁπλίτην ἔτρε- δρόμον. Adde Böckh. Explicc. p. 321. Ergini Ar- autæ eodem cursu victoris arma aënea (coll. Paus. 10, 2) indistincte memorantur Ol. VI. fin. — σὺν θυζώναισιν ... Χαρίτεσσι. Gratiis juvantibus. VIII, 18: Σὺν θεοῖς: diis juvantibus. Aesch. Agam. i. Blomf.: Σὺν θεοῖς. Adde Böckh. Expl. p. 321. — γέλλων γεγωνεῖν. Quasi praeco proclamare, ad Ol. VII. p. 247. — διωξίππου Κυράνας. dia Cyrenensium equestria illustravimus p. 621. all vulgatum in numis civitatis: nympha curru vecta. :m Martis prædicatum apud Leonidam Tarentinum ith. Pal. IX, cccxxii, 9: Ἄρευς δ' αἱματόεντα διώξιπ- ιο λάφυρα Νηὸν κοσμοίη. Böckh. Expl. l. c. epithe- a prætérea venatrici nymphæ optime attemperatum di- . — στεφάνωμα. Schol. v. 1: Δόξαν. Nem. XI, sq.: Ἀρισταγόραν νῖκαι πάτραν τ' ἐστεφάνωσαν. icertus Anth. Pal. XIII, xv, 3 (de victore certaminum iblicorum): Στεφανῶ δ' ἄστυ Συρακοσίων. Ibidem . II. p. 625 (Simonides de alio victore): Ὃς πατέρων γαθῶν ἐστεφάνωσε πόλιν. De hac vocum notione cfr. uoque Eurip. ind. Barnes. vv. στέφανος et στεφανοῦν, ec non Harpocrationem in Menandri et Philem. reliquu. d. Meineke p. 31. Recurrit ad h. sententiam v. 125 sq. —

παρθένον ἀγροτέραν. Virginem venatricem. Schol. v. 6: Τὴν θηρευτικὴν καὶ ἀγρευτικὴν παρθένον. De eadem Phöboque Apoll. Rhod. II, 508 (citante Spanhem. ad Callim. Ap. 90): Τὴν μὲν γὰρ φιλότητι θεὸς ποιήσατο νύμφην Αὐτοῦ μακραίωνα καὶ ἀγρότιν. Idem Cyrenes studium spectant, quae narrat Callim. Dian. 206 sqq. More vero pind. vox ἀγροτέραν sequentem historiam venaticam præparat. — τόθι νιν πολυμήλου καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονός, ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον, θάλλοισαν οἰκεῖν. Erat, cum simplicius ita jungi verba putarem: Τόθι νιν θῆκεν (ὡς) δέσποιναν οἰκεῖν ῥίζαν . . . πολυμήλου καὶ πολυκ. χθονὸς ἀπείρου, coll. schol. v. 11: Τρίτην μοῖραν τῆς ἠπείρου γῆς. Ita erit χθ. ἀπ. terra continens ipsa, et οἰκεῖν ut accusativus pendebit a θῆκεν, cujus regiminis exempla Euripides suppeditabit, coll. ind. Barnes. Verum in ea interpretatione maxime nunc displicet superlativus πολυκαρποτ., qui certae cuidam continentis parti melius conveniet, quam ipsi continenti. Sermo de Libya, inprimis Cyrene. Quare post χθονὸς distingue, ut jam Romana, quae tamen punctum male elegit pro commate. Sequentia pendent ab antecedentibus, intellecto ὥστε, ἐπὶ τό; neque opus isto καὶ (οἰκεῖν) schol. v. 11. Ceterum verba ῥίζαν — οἰκεῖν abundantiae quandam speciem habent, excepto illo novo de tertia terrae parte. In singulis πολυμ. quibusdam erit pro ubertate Libyae pecuaria indistincta, velut Asiam μηλοτρόφον dicit Archilochus Fragm. LXXXV. Gaisf.; sed vide, ne sit de ovibus sermo, quibus a primo aevo Libyam claruisse constat V. ad Pyth. IV. p. 627. Frugum istius continentis (inprimis Cyrenaicae) ubertatem p. 624. coll. p. 764. illu-

stravimus. Postremo schol. v. 11: Θάλλουσαν καὶ γαυριῶσαν τὴν ἐπέραστον τρίτην μοῖραν τῆς ἠπείρου γῆς. Est igitur Græce v. θάλλ. prædicatum reliquorum ἐπέραστον etc. Melius εὐήρατον cum θάλλ. idem erit quod εὐηρ. καὶ θάλλ. Heynio Gurlittioque (Pind. pyth. Siegsges. IX. p. 6) εὐηρ. pro εὐηράτως est. Male. Iterum sermo de Libya, inprimis Cyrene, ut præstantissima ejus parte. Hinc laudum cumulus. Græcus dein interpres: "Ὅτι τὴν Λιβύην τρίτην εἶπε ῥίζαν γῆς διὰ τὸ διαιρεῖν τινας ὅλην τὴν οἰκουμένην εἰς Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην καὶ Λιβύην. Jam ῥίζαν pro μοῖραν est schol. supra citato. Sc. tribus istis partibus continens quasi radicibus insistit. — ὑπέδεκτο δ' rell. schol. v. 16: Ζητεῖται, διατί καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκεται συμπροπέμπουσα τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐφαπτομένη τοῦ δίφρου; καὶ ἤτοι ὅτι μετέρχεται τὰ γαμήλια ἔργα ἡ θεός. Ὅμηρος (Il. V. 429)· Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. ἢ ὅτι, ὡς αὐτός φησι (90), κῆπος Ἀφροδίτης ἡ Λιβύη· καὶ ἴσως διὰ τὸ ἐπέραστον τῶν χωρίων· οὐκ ἔχομεν γὰρ ἐξ ἱστορίας δεῖξαι, ὅτι ἱερὰ ἦν ἡ Λιβύη τῇ θεῷ [De Venere cyrenaica vide p. 765]. Conjungendum puto utrumque, coll. Gurlitt. l. c., utrumque, inquam; habemus enim duas interpretationes, non tres. Nimirum illud tertium est s. interpretatio s. emendatio proxime antecedentis rationis. Ceterum v. nos ad Pyth. V. p. 764 all. — Δάλιον ξεῖνον. Schol. v. 16: Ξένον δὲ ἔφη τῇ Κυρήνῃ τὸν Ἀπόλλωνα διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιδημῆσαι. διὰ τιμῆς δὲ ἄγουσι τὸν θεόν. — ὀχέων ἐφαπτομένα. Hæc bene jungit schol. v. 16: Τῶν ὀχημάτων ἁπτομένη. Non aliter Gedikius, obloquente Heynio: „Nam quorsum currum illa attingeret potius?" Respondet Böckhius nott.

critt. p. 370: „Qui curru descendentem excipiunt, manum injicere solent." Qui currui manum injiciunt, subsistere eum volunt, cujus est currus. Ergo invitat Apollinem Cyrenenque Venus, ut velint ibi finem itineri imponere, suum offerens hospitium. De ἐφάπτομαι genitivum regente v. ad Pyth. VIII. p. 872. Et jungitur χερὶ κούφᾳ, velut κούφοισιν ποσὶν Ol. XIII, 163. Nem. VIII. 32. — καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ. Heynius: „*Verecundiam virginis*, voluptatis condimentum." Quidni dei nymphæque? Est σφιν, non αὐτῇ. Utrumque (si hanc omnino interpretationem eligas) verecunde amoris flore gavisum statues. Sed occurrit alia interpretatio. *Injecit dea lecto verecundiam eorum, ipsis sc. exutam.* Erant enim coituri. — ξυνὸν γάμον. *Commune connubium*, i. e. *connubium*. Hermannus confert Pyth. IV, 396: Κοινὸν γάμον. — ἁρμόζοισα. *Instruens, adornans*. Nonn. Dion. XLVIII, 822: Εἷς δόλος ἀμφοτέραις γάμον ἥρμοσεν. — μιχθέντι. Schol. v. 19. μιχθέντα. Quod reponit Herm. his verbis: „Quid enim μιχθέντι de Apolline, de quo et superfluum et falsum foret, quippe non præsens. Junxit, inquit, Venus connubium, de quo inter deum et Hypsei filiam convenerat." Confert deinde Pyth. IV, 395. Sed μίγνυσθαι et γάμον μιγνῦναι est *coire, nuptias agere*, nusquam *nuptias decernere*. Et Pyth. IV. cit. conveniendi decernendique notio verbo καταίν. inest. Repone codicum lectionem difficiliorem μιχθέντι, quæ interpretatione indiget, non emendatione, coll. Pyth. IV, 362: Ἔνθ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἕσσαντ' εἰναλίου τέμενος (φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα ταύρων ὑπᾶρχεν) καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ: *condiderunt* τέμ. *et aram*, quae

ıso nova cudebat, i. e. novam. V. ibi nos p. 693. lem prolepseos formam nostro quidam loco applica- : *Venus nuptias adornavit, junxit, deo coëunti vir-]ue*. Verum ne hac quidem arte opus. Aliud enim iarum per Venerem facta adornatio, aliud ipsa dei ıphæque μίξις. Neque falsus aoristus. Est pro præ- ı, coll. v. 65: *Τὸν δὲ Κένταυρος . . γελάσσαις . . ;βετο*. I. e. *γελῶν*. V. 193: *Καρπὸν ἀνθήσαντ'*: *tum floridum*. Ol. II, 106: *Τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς αρ- ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ λόγον φράσαις* . *φράζων*) *ἀνάγκᾳ*. Et simplex *μίγνυσθαι* nostri lo- ensu habuimus Pyth. II, 84. — *κούρᾳ θ' Ὑψέος ıυβία*. *Cyrenae nymphae*. Nonn. Dionys. XXIX, : *Θάρσος ἔχων ὑπέροπλον ὀϊστοβόλοιο τεκούσης Κυ- ηης προτέρης Ὑψηΐδος*. — *Λαπιθᾶν ὑπερόπλων*. ıol. v. 24: *Τῶν ἀνδρειοτάτων*. De ea voce cfr. Schnei- um L. g. et Buttmannum Lexil. II, 215. Ubi quod significatione vocis hesiodea Buttmannus dicit, minus tum est meo judicio. Theog. 516: *Εἵνεκ' ἀτασθαλίης ἠνορέης ὑπερόπλου* (Menœtii). Ibi reprehensio inest ıi *ἀτασθ.*, non voci *ὑπέροπλος*. 619: *Ἠνορέην ὑπέρ- λον ἀγώμενος* etc. (Titanum). Non erat *nimia* eorum , sed *invidebat* illi Jupiter. Apud Nostrum *ὑπέροπ-* ; Pyth. VI, 47. vocabulo *ἄδικος* additum est; ubi vim ım (*efferus, insolens*) e vicina voce traxit. Quod se- ı et nostro loco et Ol. I, 90., coll. Buttm. l. c. p. 216. t igitur vox media, modo laudem, modo reprehensio- ın duce contextu involvens. Linguæ græcæ ævis pa- ın in hac re tribuo. Addo sequiorum scriptorum usum. ppian. Hal. I, 103: *Βοῶν θ' ὑπέροπλα γένεθλα*. 182: *Ὧ' ὑπέροπλος Ὀρκύνων γενεή*. V, 366: *Κυνῶν ὑπέρ-*

οπλα γένεθλα. Idem Cyneg. IV, 38: Μένος οἶδεν ἐν ὑπέροπλον ὀδόντων. Q. Smyrn. IV, 215: Παλαισμοσύνης ὑπερόπλου. Tryphiodorus 319: (Ἵππος) κυδιόων ὑπέροπλα. 609: Ὑπέροπλα καρήατα πυργώσαντες. Nonn. Dionys. XXIX, 306. XXXVI, 334. XL, 72: Δηριάδης ὑπέροπλος. — ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως δεύτερος. Schol. v. 24: Ἐξ Ὠκεανοῦ γὰρ Πηνειὸς ὁ ποταμός, ἀφ' οὗ ἐγένετο ὁ Ὑψεύς. — Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς. V. Eurip. Iph. T. 9. p. 772. citatum. In eo monte Penei fontes Noster collocat. V. quoque Mülleri Dor. I, 24., coll. tab. geogr. in Ejusd Maced. — Ναῒς Κρείοισ'. Schol. v. 27: Ναΐδος [cujus?] δὲ καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερεκύδης [Sturz. ed. II. pag. 149], Ἀκέσανδρος δὲ Φιλλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψέα. — ὁ δὲ τὰν εὐώλενον θρέψατο παῖδα Κυράναν. Schol. v. 31: Ἔσχε δὲ ταύτην ἐκ Χλιδανώπης· οὐ μόνον δὲ Κυρήνην ἔσχεν, ἀλλὰ καὶ Ἀλκαίαν. — ἱστῶν παλιμβάμους ὁδούς. Cum Er. Schmidio Heynius (Gurlittiusque l. c. p. 8): „De ἱστουργίᾳ, cum radius itque reditque per tramam, ut interserat fila s. subtemen." Aliter schol. v. 33: Ἀντὶ τοῦ παλιμπορεύτους. αἱ γὰρ ὀρθαὶ ὑφαίνουσαι προπορεύονται καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν πορεύονται τόπον καὶ ὑποστρέφουσιν· ὡς καὶ Ὅμηρος (Il. I, 31)· Ἱστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Adstipulatur Böckhius, addens Etymol. M. et Eustathii ad Il. locos. Et tueri hanc interpretationem videtur quaedam parallelismi inter ὁδοὺς et τέρψιας species. Utrumque enim personam bene spectabit. Ceterum scholiastae articulus αἱ ad alterum texendi morem (sedentium sc.) antithetice alludit. V. quoque Schneid. L. g. v. ἱστός. —

οἰκο-

ὀἰκορίᾶν μεθ' ἑταιρᾶν. Recte hæ interpretibus (v. Erasm. Schmid. p. 335) puellae domi manentes, i. e. häusslich, quam vocem jam Schmidius scite comparavit. Erravit schol. v. 33. De eadem virgine Apoll. Rh. II, 501: Ἔνθα γάρ οἱ Παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον. — φασγάνῳ. Gladio, ut jam schol. v. 37. Heynius de venabulo male cogitat. Gladius ut hastarum variæ species inter veterum arma venatica. Videatur Oppian. Cyneg. I, 154. — κεράϊζεν. Conficiebat. Falsum κεράϊζεν retinet Spanhem. ad Callim. Ap. 91., quamquam imperfectum in conversione loci nostri exprimens. Idem verbum Oppianus Cyneg. IV, 176. habet de leone venatorem trucidante. — τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν παῦρον ἐπὶ γλεφάροις ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ. Schol. v. 42: Τοῦτό φησιν ὡς τὰς νύκτας ὅλας περὶ τὰ κυνηγέσια γινομένης αὐτῆς, πρὸς ὄρθρον δὲ κοιταζομένης· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ πρὸς τὴν ἕω ῥέπων ὕπνος. οἱ δὲ ἄτοπον εἶναι λέγουσι, δι' ὅλης νυκτὸς καὶ μέχρι τοῦ ἑωθινοῦ θηρᾷν αὐτήν. οὐ γὰρ οἷόν τε νυκτὸς σκότους ὄντος θηρᾷν, ἀλλ' ἢ ἄρα περὶ τὸν ὄρθρον. Ultimis concinunt verba poetæ, et interdiu, non noctu, leoninas venationes institutas, testis est satis locuples Oppianus Cyneg. IV, 77—210. Non aliud sequentis venationis (v. 45 sqq.) tempus deprehendes. Vero propius alius schol. v. 42: Οὕτως ἐμμανῶς εἶχε περὶ τὴν θήραν, ὡς καὶ πρὸ ἡμέρας θηρᾷν καὶ μὴ κοιμᾶσθαι τὸν ἑωθινὸν ὕπνον. Sc. ultimo noctis termino expergefacta primo mane venatum exire solebat. Vide quoque Ahlwardtium apud Gurlitt. l. c. p. 9. Ordinem verborum alii aliter constituunt. Ego construo: Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν ἐπὶ γλεφάροις ὕπνον ῥέποντα πρὸς ἀῶ

παῦρον ἀναλίσκοισα. Primo de dulci quodam concubitore sermo; sequitur ad eum significandum locus, quem idem occupat, palpebræ; succedit proprium concubitoris nomen, somnus, et quidem, ut ab aliis somnis discernatur, matutinus. Eum *raro* (*παῦρον* pro adverbio, ut alibi) *consumsisse* (debebat esse *cum eo concubuisse*) virgo narratur. Et somnus *ῥέπων* est (ad auroram), velut *serpente somno* (*ambulante*, per græcismum, i. e. *durante*) habemus Plin. H. N. VII, 24.

V. 45 – 116.

Apollo Cyrenen in Thessalia venantem conspicatus Chironem de ea rogat. Is respondet. *κίχε θιν*. Schol. v. 45: *Κατέλαβε δὲ ἐν τῷ Πηλίῳ ποτὲ τὴν Κυρήνην ὁ Ἀπόλλων τῷ ἰσχυρῷ ἄνευ δόρατος μόνην διαμαχομένην λέοντι. καὶ Καλλίμαχος* (Ap. 91)· *Ἔνθα λέοντα Ὑψηΐς κατέπεφνε βόῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο*. Böckhius Explicc. p. 322: „Narrationem de leone ad Thessaliam referunt Pindarus et Callimachus l. c. ap. Schol.; alii rem in Libya factam tradunt; v. Schol. Apollon. II, 498.“ Narrationem de leone ad Libyam refert Callimachus loco citato, quem totum legas velim, coll. ibidem Spanhemio: „Hic vero (apud Callimachum) de alia hujus Cyrenes venatione in Libya, quo nempe translata ab Apolline fuerat, agitur; quod tamen confundunt veteres ad Pindarum critici, a quibus hic Callimachi locus, quasi de eadem ageret *leonis* cæde, adducitur, et ubi pro *ἦχι λέοντα* legunt *ἔνθα λέοντα*.“ Cum Callimacho facit Apoll. Rh. II, 509, nec non Acestor ap. schol. ejusdem. Oves ante pascebat Cyrene in Thessalia, referente Apoll. Rh. II, 500.

sdem scholiastes ad v. 498: *Περὶ δὲ τῆς Κυρήνης* *ιδαρος ἱστορεῖ ἐν Πυθιονίκαις, ὡς παρθένος οὖσα,* *χρι πολλοῦ συνεκυνήγει τῷ Ἀπόλλωνι* (non t hoc Noster)· *διαπαλαίουσα δέ ποτε λέοντι, ἠγαπή-* *ὑπὸ Ἀπόλλωνος κ. τ. λ.* — De leonibus in Europa Spanh., ad Callim. Del. 120. Cer. 52. Apollinem a Cyrene venantem habet Nonn. Dionys. XVI, 85 sq. — tenen *λεοντοφόνον* Nonn. Dionys. haud raro dicit, re- nte Spanhem. ad Callim. Ap. 91., cujus Docti locis mianis addo V, 292. XV, 21. XLVI, 238. Eadem em XLIV, 317. *φιλοσκόπελος* (i. e. *venatrix*). — *ἐκ* *γάρων*. Benedicto male est *Chironis antrum*. Me- Böckhius Explicc. pag. 322: „Mihi Apollinis ædes lphica intelligenda videtur, ubi etsi tum Apollo versari itur, tamen simul in Thessalia degentem Chironem oquitur, quippe præsens ubicunque: qui Delphis audit, e in Thessalia geruntur (Pyth. III, 27), idem Chiro- n in Thessalia versantem alloqui ex Delphica æde po- t.“ Non alia pridem mea fuit sententia. V. quoque, e de gradibus deorum annotavimus ad Pyth. III. pag. 3. — *θυμὸν γυναικὸς καὶ μεγάλαν δύνασιν* *κύμασον*. Pyth. IV, 424: *Δύνασιν* (Jasonis) *Αἰή-* *ς ἀγασθείς*. — *οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφα-* *.* Construe cum schol. v. 50. *ἐπάγει κεφαλῇ νεῖκος.* *νεῖκος* ita Benedictus: „*Νεῖκος* pro *νίκη* [Böckh. nott. itt. p. 496] sumit scholiastes. Male profecto. Nam itur de pugna cum leone nondum devicto: et *νεῖκος* sig- ficat *concertationem, pugnandi ardorem*.“ Eodem red- e videtur alius scholiastæ *φιλοτιμίαν*, sequente Böckhio. uidni vero *certamen*, proprie intelligendum? Ita Er. chmidius cum Stephano; quamquam his *κεφαλᾷ*

casus sextus est, et ἄγει *sustinet*, quæ Gurlittii quoque sententia. Falsum et hoc. Dicit Noster: *Certamen ducit* (*adducit*, *inducit*) *capiti suo*. H. e.: *Certamen obit*. Ol. XIII, 52: Μηνός τέ οἱ τωὐτοῦ κρανααῖς ἐν Ἀθάναισι τρία μὰν ἔργα ποδαρκὴς ἁμέρα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις: i. e. *certamina*. Victoriæ notio inest voci κάλλιστ'. Est *certamine caput cingere*, *certamen capiti adducere*, *inducere* idem quod *in certamen descendere*, *certare*. Incert. Anth. Pal. T. II. p. 728. Ep. CCCXXXVII, 5: Πολλάκι κρᾶτα πύκασσε πανημερίοισιν ἀέθλοις: *toto die certavit*. Et κεφαλᾷ pro *sibi*. Schol. rec. Ol. VI, 95: Τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ. Ad quem locum v. annotata p. 210. *Caput* alicujus pro *certo quodam* poni, tritum hoc. V. inprimis Euripidem ind. Barnes. v. κάρα. Atque Anthol. Pal. VI, CCCV, 2 (Leonidas): Δεισόζου Δωριέως κεφαλή. all. — ἀποσπασθεῖσα. *Avulsa*. Schol. v. 68: Ἀποσπαρθεῖσα. Alius ibidem: Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν ἀποσπωμένων ἀπὸ τῶν φυτῶν. Dixi alius. Nam qui ἀποσπωμένων interpretatur, is legit ἀποσπασθεῖσα, non ἀποσπαρθεῖσα. Moneo hoc adversus Böckhium nott. crit. p. 496. Post σκιοέντων interrogandi signum repono. — ὁσία, κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν, ἦ ῥα κ. τ. λ. Retine signa post ὁσία et προσενεγκεῖν. De ὁσία (i. e. ὅσιον, *fas*, *licitum*, coll. schol. v. 61.) v. Gurlitt. ad h. l., Damm. L. hom. p. 1024., Passov. L. g. v., all. Cfr. quoque hymn. hom. Ap. 237. Merc. 130. 173. 470. Cer. 211. — ἦ ῥα. Schol. v. 61: *Καί*. Gurlittius l. c.: Und. Similiter Böckhius Expl. p. 322: „Noli prenere particulam ἦ, quæ sequentia prioribus adjungit non ut opposita, sed ut explicantia et prægressam sententiam amplificantia."

idni vulgata vocis vis retinetur? Non enim paria *ma-n injicere* et *frui*. V. quoque Thierschium. — *ἐκ γέων κεῖραι μελιηδέα ποίαν.* Schol. v. 61: *Δρέ-ι τὴν παρθενίαν αὐτῆς.* — *Κένταυρος ζαμενής.* ιol. v. 65: *Ζαμενὴς νῦν ὁ σεμνός, τινὲς δὲ ὁ ἰσχυρός.* sterius elige, coll. Pyth. IV, 17. p. 625. Et vide, quam regie sibi opponatur Centauri robur ejusque risus blan-s. — *χλαρὸν* i. e. *χλωρὸν* nostro frisch, hell re-ondere videtur. Aliis est *dulce* etc. — *τὸν δὲ .. μῆ-ν ἑὰν ἀμείβετο.* Schol. v. 65: *Κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ἔνοιαν.* Melius erit *μῆτιν* objectum, materies respon-ndi, pro quo frequens apud Homerum dativus, coll. amm. p. 295. Sensus est: *Illi sententiam suam, consi-im suum, reposuit, reddidit.* — *κρυπταὶ κλαΐδες ντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων.* Ordo t: *Κλ. σοφ. Π. ἱ. φιλ. ἐντὶ κρ.* I. e.: *Claves Suadae norum sunt clandestinae.* Suada amorum (s. *amores nciliaris*, coll. Böckh. Explicc. p. 323) dicitur *sapiens Suada, si quidem sapiens est*), et *clavibus suis* (*potestate ıa*, coll. Pyth. VIII. p. 846. 47) *clam* uti. I. e. *Si uis prudenter alium ad amoris fructum pellicere vult, lam id aggreditur, non palam. Non aliis id aperit.* Respondet autem *Πειθοῦς φιλοτ.* illi *χέρα προσενεγκεῖν.* Ceterum *amores* Heynio *sancti, reverendi* sunt propter *udorem.* Sed *ἱερ.* esse poterit *eximius*, coll. ad Pyth. V. p. 669. Pudorem in subsequenti sententia memorat. De Suada v. Gurlittium l. c. p. 13., Schneiderum Böckhi-ımque Expl. p. 322 sq. Adde has Dilucc. ad Pyth. IV. p. 698. — *καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἁδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.* Sequitur alia sententia, a priori probe

discernenda. *Non solum conciliandi* (κρυπταὶ — φιλοτάτων), *sed et percipiendi amoris conscios habere non debemus. Prius repugnat prudentiae* (σοφᾶς), *posterius pudori* (αἰδέοντ'). Jam ἀμφανδὸν (i. e. φανερὸν schol. v. 68.) est *aliis consciis.* — ἁδείας τυχεῖν εὐνᾶς. Respondet hoc superioribus ἐκ λεχέων κεῖραι μελ. ποίαν. — τοπρῶτον. Verentur quoque Veneris ipsius mentionem V. antecedentem animadversionem. Et adjicitur τοπρῶτον. Primum enim Veneris fructum appetebat Apollo. Quod dictum contra Gurlittii quandam annotationem l. c. p. 13. Habet quoque Böckhii interpretatio, quae addubitari possint (Explicc. p. 323): „Quum nec dii, neque homines palam facere suos amores soleant, nec vi utendum sit, miror, te de ea me re interrogare atque adeo de manu inferenda dixisse; magis miror etiam, de virginis loco et parentibus te me consulere, qui omnia scias." Idem ibidem addit: „Ita in verbis καὶ γάρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν duplex inest reprehensio: altera, quod Apollo Chironem consulat de concubitu, qui celandus sit, et de vi molienda; altera, quod res sciscitetur, quas ipse optime norit; sed quoniam prior jam v. 40 — 42. occupata erat, alteram tantum Chiro accuratius persequitur v. 44 sqq. Sic prioribus recte connexa sunt verba καὶ γάρ σὲ etc. *Edico tibi, concubitum persuasione perficiendum et celandum esse; tu namque haud recte dicis, sed nunc peccas, quod de illa re me consulis, nec de persuadendo te cogitare simulas, sed de vi: tu, inquam, qui tamen veracissimus es, male et hoc quaeris et cetera, quae ipse scis; quod non pro tua sinceritate facis, ficta me oratione deludens.*" Primo χεῖρα τινὶ προσενεγκεῖν non ubique est *vim inferre cui;* et loco pindarico esse poterit *amplecti.*

Deinde in v. *Πειθὼ* noli etymo plus justo tribuere, ut sit Suada ejus, qui non vi utitur, sed persuasione. Sermo est de eo, qui virginem ad amorem pellicere vult. Hinc brachiorum injectio. Sed elige propriam vocis significationem: eodem redit disputatio. Neque enim vi uti se velle Phöbus dicit. Parum igitur momenti in *Πειθοῦς* notione. De reliquis deinceps. — *καὶ γάρ σέ* etc. *Hoc omnes norant, te non excepto. Id enim si ignorare te dicis (interrogas enim), et mentiri videris: jocaris ludisque, genio tuo indulgens.* Vides, non duplicem verbis *καὶ γὰρ—θιγεῖν* inesse dei reprehensionem (ea jam antecedentibus inest), sed simplicem, simul vero excusationem. Aliam similemque reprehensionem in sequentibus habemus, cum hac non confundendam. — *τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν.* Schol. v. 75: *Ἡ αἰδώς ἐποίησέ σε τὸν μάντιν πυνθάνεσθαι, ὃν οὐδεμία διαφεύγει ἀλήθεια, πάντα δὲ τὰ μέλλοντα προγινώσκεις.* Nondum h. l. de omniscientia Phöbi divina sermo. Eam deinceps habemus. Loquitur Chiro de sensu deorum hominumque communi. Confer antecedentia. Alius ibidem interpres hæc habet: *Ὃν οὐ θεμιτὸν οὐδὲ δυνατὸν ψεύσασθαι.* Est igitur Græco *τὸν* accusativus objecti: *qui mendaciis tangi, decipi non potest.* Eadem Thierschii opinio. Adversatur hoc contextui loci cum antecedentibus. Vide quæ supra monuimus. *Apollinem dedecet simulatio, mendacium.* Utrumque Böckhius (coll. Heyn. p. 370) Explicc. p. 323 jungit: *Apollinem nec fallere, nec falli.* Quod quo jure factum sit, ego nescio. Certe Heyniani Böckhianique loci nil faciunt ad rem. V. nos ad Ol. VI. p. 210., ad Pyth. III. p. 591. Non dicit Chiro, se mentiri nolle; sed Apollinem in men-

dacii speciem incurrisse. V. quoque Heynium in Addendis p. 369. De casu verbi *θιγεῖν* egimus ad Pyth. IV. p. 741. — *μείλιχος ὀργά*. *Mite ingenium*. Idem ὀργὰς ἠπίους Eurip. Tro. 53. Böckhius Expl. p. 323: „Comitatis enim hoc est, quod ea ex Chirone quaerit: comis autem mitisque deus Apollo." Similiter Benedictus p. 439. An dictum pro *ingenio faceto*? Jocari enim (mea haec opinio) Centauro deus videtur. Et ridentem Apollinem videmus Pyth. X, 65. Male scholiastae v. 74. *μείλ. ὀργ.* est *αἰδώς*. Nec melius alii: Die schmeichelnde Leidenschaft, das süsse Gelüst. Rectius alius interpres: Ὁ προσηνής σου τρόπος. Er. Schmidio est *μ. δ.* *comitas et affectus dei*. — *παρφάμεν τοῦτον λόγον*. *Ut decipiendo (me) hoc diceres*. Simulaverat enim ignorantiam, coll. Heyn. p. 370. Simile, non idem, Nostratium sich versprechen, i. e. *dictionis errorem committere*. V. has Dilucc. ad Ol. VII. p. 269. Gurlitt. l. c. p. 13. Verbi praepositio aliis vacat, non mihi. Aliis est per *ambages loqui*. Sed v. Gurl. l. c. p. 13. sq. — *κούρας δ' ὁπόθεν* etc. Sequitur nova sententia, cum antecedenti non confundenda. Hoc docet quoque adversativum δ'. Respondet Chiro ad priorem Phoebi interrogationem (*τίς νιν — φύτλας*). Ad posteriorem prius respondit. — *κύριον πάντων τέλος*. I. e. *πάντα*. De h. vocis *τέλος* all. usu v. ad Ol. II. p. 83. Vel erit: *Omnia, quatenus perficiuntur*. Schol. v. 77: Πάντων τῶν ὑπὸ τὸν βίον οἶδας τὸ τέλος. Abesse quoque (si nostrum sensum consulimus) *κύριον* poterat, velut ap. Eurip. Heracl. 143. Matth: Κυρίους κραίνειν δίκας. — *πάσας κελεύθους*. *Scis omnia, quomodo perficiantur*. Confer v. 119 sq. Nostrum locum et sqq.

ante oculos habuisse Galenus protrept. pr. [T. I. p. 2. Kühn.] Heynio videtur. Cfr. tamen Böckhium fragmm. p. 668. — In sequentibus (χωπόσαι — κλονέονται) mihi verisimile videtur, obversatum Pindaro oraculum Pythicum Cröso editum (Herodot. I, 47), quod repetiit Heynius, qui de Maximo Tyrio XVII, 6 [ubi Reisk.] coll. IX, 1. idem suspicatur. — ῥιπαῖς τ' ἀνέμων. Heynius confert Pyth. IV, 346: Κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ'. V. ad istum locum hujus libri pag. 691. — εἰ δὲ χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι. Schol. v. 88: Εἰ δὲ χρὴ καὶ σοφῷ σοι ἄντι ἐξισωθῆναι, ἐρῶ. Ibidem: Εἰ δὲ χρὴ ἐξισωθῆναί σοι καὶ μαντεύεσθαι, ὡς σὺ μαντεύῃ, ἐρῶ. — βᾶσσαν τάνδε. Schol. v. 89: Σπήλαιον. Rectius *convallem*, Pelio, ubi Chironis caverna, subjectam. Cf. v. 7. De v. βᾶσσα v. ad Pyth. III. p. 584. — Διὸς πρὸς κᾶπον. Schol. v. 89: Λέγει δὲ τὴν Λιβύην Διὸς κῆπον διὰ τὸ πλησιάζειν τῇ Αἰγύπτῳ, ἣν Διὸς τέμενος οἱ ποιηταί φασιν (Pyth. IV, 199., coll. hujus libri pag. 642)· καὶ πάλιν Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις (Pyth. IV, 28. ubi v. nos p. 627). Ἄμμωνος δὲ ἡ Λιβύη. Ibidem: Πῶς Διὸς κῆπος ἡ Λιβύη; ὅτι δοκεῖ ὡς Ζεὺς ἐν Λιβύῃ Ἄμμων τιμᾶσθαι· ὡς Φῆστος (Φαῖστος Böckh.), ὁ τὰ Μακεδονικὰ (Böckh. Λακεδαιμονικὰ) συγγράψας· Ζεῦ Λιβύης, Ἄμμων, κερατηφόρε, κέκλυθι, μάντι. Böckhianum Φαῖστε firmatur fragmento anonymo, quod primus vulgavit Boissonadius ad Max. Plan. convers. gr. Metamorph. Ovid. p. 508. Ejus ultima haec sunt: Καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ Φαίστῳ ἐν τῇ ἐξηγήσει τῶν Πυθίων τοῦ Πινδάρου, ἤγουν, Ζεῦ Λιβύης, Ἄμμων, κερατοφόρε, κέκλυθι, μάντι. Ubi legenda editoris nota. *Veneris hortum* illustravimus ad Pyth. V. p. 764. — ἀρχέπολιν,

Civitatis dominam. An simul *civitatum dominam?* Facta enim Cyrene nympha (cum urbe sua) urbium istius tractus caput. Mirifica habet Schol. v. 92: Ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν μέρος τῆς Λιβύης δέσποιναν ἀποδείξεις. Legisse videtur ἀκρόπολιν θήσεις ἔπι: *Summitati Libyæ impones (ut dominam).* Herodot. IV, 199: Ἡ Κυρηναίη χώρης ἐοῦσα ὑψηλοτάτη ταύτης τῆς Λιβύης, τὴν οἱ Νομάδες νέμονται. — λαὸν νασιώταν. Schol. v. 92: Τὸν ἐκ Θήρας. V. ad Pyth. IV. p. 627. — ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον. Schol. v. 92: Ἀμφίπεδον δὲ ὄχθον εἶπε τὴν Κυρήνην διὰ τὸ αὐτὴν μὲν ἐπ' ὄχθου ἱδρύσθαι, περὶ αὐτὴν δὲ πεδιάδα εἶναι· ἀμφίπεδον δὲ λέγεται τὸ ἑκατέρωθεν πεδία ἔχον. V. ad Pyth. IV. init. p. 625. — νῦν δ'. Böckh. Expl. p. 323: „Νῦν opponitur postero tempori, quo Theræa colonia condita est." V. quoque Gurl. l. c. p. 15. — σοι. I. e. παρά σου. V. ad Ol. XIII. p. 448. — δώμασιν ἐν χρυσέοις. Heynius: „Libya, tanquam dea, suam habet regiam, ad quam advenam Nympham ea deducit. Inf. 122. θάλαμος." Böckh Expl. l. c.: „Libyæ reginæ tribuitur regia auro ornata, ut v. 70. θάλαμος πολύχρυσος, utrumque propter opulentiam, maxime ex mercatura, de qua dixit Thrige [Historia Cyrenes I. p. 229 sqq.]". Mihi cum schol. v. 95. est χρυσ. i. q. τιμίοις. Est enim χρυσοῦς de quovis præstantissimo, coll. Boiss. ad Aristæn. Epist. I, 1. p. 206. V. usum vocis latum in indd. pindd., coll. Dilucc. p. 488. Et dativus rei locique, quó quis excipitur, vulgaris quidem; sed occurrunt, ut h. l. ἐν, aliae formae, velut Nem. V, 70: Ἔνθα μιν εὔφρονες ἶλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται. XI, 3: Ἀρισταγόραν δέξαι ἐς θάλαμον. Eurip. El. 162. Matth.: Οὐ μίτραισι γυνή σε δέξατ' οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις. —

ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται.' Potissimum in h. l. verbum συντελέθειν. Schol. v. 100: "Ωστε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ, ὥστε συνάπτεσθαι καὶ συμβάλλεσθαι πρὸς τὴν κατασκευήν. Ibidem: Συντελεῖν, κατασκευάζειν, ἢ οἰκονομεῖν. Ibidem: Συντελοῦσαν αὐτῇ ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς καὶ ἐν τῇ νομῇ καὶ νεμήσει, συναύξουσαν αὐτῇ καὶ τὰς φυτείας καὶ τὰ κυνηγέσια. ἔνθηρος γὰρ ἡ Λιβύη. Similiter Böckhius Expl. p. 323: *Ut cum ipsa unâ eam gubernet et augeat Cyrene.* Schneidero quoque L. g. v. est συντελέθω i. q. συντελέω. Sed nunquam neque τελέθω, neque composita vim activam habent; semper idem sunt quod εἶναι. Contrarium statuentes exempla afferre debebant. Recte Dammio (L. p. 2334.) est συντελέθω i. q. *una versor, ejusdem fio juris.* Neque aliter Heynius (coll. Gurl. l. c. p. 15): „Δωρήσεται (ὥστε) συντελέθειν (*ut sit illi ea secum*, ut communem eam habeat Cyrene cum Libya dea: τελέθειν pro εἶναι, et δωροῦμαι τελέθειν, ὥστε εἶναι, simpl. pro δωροῦμαι)." — χθονὸς αἶσαν vix *terrae portionem*, sed *terram ut portionem ipsius.* V. nos ad Pyth. III. p. 610. — παγκάρπων φυτῶν. De fructibus Cyrenaicæ v. omnino Thrige Hist. Cyr. I. 231 sqq., coll. p. 104. sqq., de feris Libyes præter schol. v. 100. Herodot. IV, 180. 191. — Ἑρμᾶς. Böckh. Expl. p. 323: „*Mercurius* Aristæum nutricibus affert, quippe deorum minister, isque etiam Cyrenæarum haud dubie religionum particeps: certe in Thera cultum esse, inscriptio quaedam inedita docet. Similiter in signo Olympiae posito et in alio Spartae collocato Mercurius Bacchum parvulum portat (Paus. V, 17, 1. III, 11 extr.), quippe quem ad Inonem detulerit (Apollod. III, 4)." V.

quoque Creuzeri Mythol. Edit. II. T. III. p. 96 sq. ... 245. — Ὥραισι καὶ Γαίᾳ. Schol. v. 105: Καὶ τῇ Γῇ δίδωσιν, ἐπεὶ καὶ ἐκ Γῆς δίδωσι καταφέρων ... γένος· Γῆς γὰρ Κρέουσα, ἧς Ὑψεύς, οὗ Κυρήνη, ... Ἀρισταῖος. Et agriculturam maximopere Aristæus ... coll. Gurlit. l. c. p. 16. Quare Horis traditus sit Aristæus, de eo videantur Gedikius et Böckhius. Iisdem parvulus Bacchus traditus, coll. Creuz. Mythol. Ed. II. T. III. p. 105. De Aristæo adeatur Sprengel. pragm. Geschichte d. Arz. Kunde T. I. Ed. III. p. 154 sqq., Creuzer. l. c. T. III. p. 353 sq. T. IV. p. 371. — νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι. Distinguit puto utrumque ut cibum potumque, quod tum vagare videtur, cum utraque vox juxta ponitur, velut Ol. I 100. Et nota, Ol. cit. immortalitatem consecutam e nectare et ambrosia. Comma igitur veterum post ἀθάνατον repono. Alii vero ἀθάν. cum sequentibus jungunt. ... Smyrn. VI, 422. Tychs.: Ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' αὐτὸς ... ἠερόεντος Ὀλύμπου Ζεὺς πατὴρ τεὸν ἦτορ ἔτ' ἐκ θανάτοιο σαώσει, Οὐδ' εἴ τοι νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίη ... χαχεύη. Alibi ambrosia pro nectare, nectar pro ambrosia: Sappho Athenæi (Volg. p. 69 sq. Gaisf. P. M. G. T. III. p. 308. Lips.): Κάδδ' ἀμβροσίας μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο. Et Alcmani (Welck. p. 33.) nectar est cibus. ... quoque Schneid. L. g. v. ἀμβροσία. Buttm. Lexil. ... 131, coll. II, 270. Boissonad. ad Max. Plan. Conv. ... Metamorph. Ovidii p. 637. — Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα. Male schol. v. 107: Ἀθάνατον ὥσπερ Ζῆνα ... Ἀπόλλωνα. Immo pro Jove etc. colendum dicit Aristæum, coll. Böckh. Explicc. p. 324. Scilicet patrum nomina in ipsum transibant. — ἀνδράσι χάρμα φίλοις ...

χιστον. Hæc junge, non cum aliis: Ἀνδράσι χάρμα, φίλοις ἄγχιστον; vel ἄγχιστον ὀπάονα μάλων, quod ultimum habet schol. v. 113. et Romana. Vide Pyth. V, 164: Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ δαίμον' ἀνδρῶν φίλων. Et bene respondet ἄγχ. voci φίλοις. Male vero schol. v. 113: Θρέψουσι δὲ αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις χαρὰν καὶ ὄφελος, ἀκόλουθον ὄντα τῶν προβάτων. Singularia Aristæi prædicata habemus. Estque hominum carorum *gandium proximum*, s. *patronus*, *sospitator*. Ita insulam Ceon servavit. V. scholl. Apoll. Rhod. II, 500 sqq., coll. Creuz. Mythol. ed. II. T. IV, p. 381., cui V. Docto dei nomen idem est quod *optimus bellator*. Alii de miti ejusdem bonoque animo cogitabunt, quo plurima ejusdem prædicata spectant. — Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν. Böckhius Expl. p. 324: „Tria vero illa nomina [Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον, coll. Böckh. paulo ante] Aristæo propria esse docent Diodorus IV, 81. Apollon. Rh. II, 509. Nonnus Dionys. V, 215. [Heyn. nott. critt.]." Verum hoc, si Diodorum spectas, cujus hæc verba: Καλεῖν γὰρ αὐτὸν (nymphas) Νόμιον, Ἀρισταῖον, Ἀγρέα. Aliter in Apoll. l. c.: Ἔνθα δ' Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν, ὃν καλέουσιν Ἀγρέα καὶ Νόμιον. Nonn. Dionys. l. c. Δωροφόρος γὰρ Πρῶτος Ἀρισταῖος, νόμιος καὶ ἐπώνυμος ἀγρεύς. H. ll. Aristæi nomen, Agrei vero et Nomii cognomina. Quod secus in Nostro Diodoroque. Aristæi cognomina citata iterum habet idem Nonnus Dionys. XVI, 107. XXIX, 180. Et vocem Ἀγρ. Aristæi præsidium venaticum, vocem Νόμ. ejusdem præsidium pecuarium (cum agricultura) spectare, testis est interpres non contemnendus Nonn. ll. cc. Vide quoque Eundem ibidem XXVII, 126. De Aristæo adeatur quoque

locus classicus Oppian. Cyneg. IV, 265 sqq. — τοῖς δ'. *Aliis vero.* Cfr. Heyn. nott. critt. Böckh. l. c. et Diodor. cit. Alius schol. ibidem: *Τινὲς δὲ αὐτὸν Ἀρισταῖον καλεῖν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ϑήσονται Ἀγρέα καὶ Νόμιον.* Turbas interpretationis movere non debebant Heynius, Gurlittius, alii. — καλεῖν. Pro καλεῖσϑαι. Abesse poterat, ut alii apud alios infinitivi. V. ad Ol. VII. p. 249. Eadem scholl. quorundam v. 107. 113. sententia esse videtur, qui reliqua interpretantes, hoc verbum omittunt.

V. 117—132.

Cyrenen Apollo in Libyam fert. Jam ad Telesicratis laudem poeta revertitur. ἔντυεν. Schol. v. 117: *Παρεσκεύαζε.* Ibidem: *Ἕτοιμον αὐτοῖς τόπον ἐποίει.* Ibidem: *Ηὐτρεπίζετο αὐτοῖς τὰ πρὸς τὸν γάμον.* Quod absonum de Chirone, et ἐντύω cum ἐντύνω non solum *praeparo, orno*, sed etiam *impello*, velut Ol. III, 51. (quocum loco Schneid. L. g. v. ἐντύνω confert Theogn. 198.) et Pyth. IV, 322. Ubi v. has Dilucc. I. p. 685. Rectius alius ibidem: *Τοῖς λόγοις προετράπη* (Phöbus), *ταχέως μιχϑῆναι.* — τερπνάν. Phocyl. II, 8: *Γάμον ἱμερόεντα.* — γάμον κραίνειν τελευτάν. ' *Ut nuptias perficeret.* Pro quo simplicius Euripideum γάμον κραίνειν Suppl. 138. Bene confert Böckhius Aesch. Ag. 739: *Παρακλίνουσ' ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς.* Ubi παρ. est *concumbens*, coll. Aristoph. Pac. 981. Alia loci aeschyl. interpretatio non habet, quo se commendet. Nec rarum apud veteres γάμου τελευτὴ s. γ. τέλος pro simplici γάμος, colore petito a τελεταῖς nuptialibus. Loco Böckhiano addo Eurip. Phaeth. 51. Herm.: *Γάμων τέλος.* Apollon. Rhod. IV, 1202:

ον τέλος. Antipater Anthol. Pal. VI, ccLxxvi, 3: ον τέλος. Oppian. Hal. I, 514: Γάμου τέλος. Vix di-um τέλος εὐνῆς ibidem 537. Similes formulæ γάμου ιὸς Nonn. Dionys. XXXII, 83. Et XLII, 509. ου θεσμά. Hesiodi theog. 607: Γάμου μοῖρα. Et ον dictum esse τέλος, testis est Julius Pollux III, 38., interprr. ad Eurip. Iph. A. 433. Hinc νυμφικὰ pro γάμος Soph. Antig. 225. Herm., ubi Brunck. rf. De nostra dictione consulendus quoque Spanhem. Callim. Ap. 14., qui tamen ἄνδρα τέλειον Aesch. Ag. male eodem trahit, quo Blomf. quoque inclinat in ss. ad eundem locum. Usum v. τέλος et τελευτὴ travimus ad Ol. II. p. 83. 94. Emendabo in trans-u schol. v. 117: Ἢ ὁμιλήσας, ὅτι πολυομίλης γθήσεται ὁ Ἀρισταῖος καὶ ἀθάνατος παῖς. Pro πο-μίλης non græco (coll. Schneid. L. g. v. πολυομίλη-) habet cod. Gotting. ποιμενικός, qui ante eam vo-ι addit ἐκ Κυρήνης. Repone πολύμηλος, cujus in πο-μίλης depravandi occasionem antecedens ὁμιλήσας bæ neogræco dedit. Ita utraque lectio conspirabit. jue omnino est, quod de loci sanitate dubitemus. ecus interpres ex Aristæi prædicatis duo tantummodo etens, ad explicationem vocis ἔντυε properat. Ceterum t γάμον ejusdem scholiastæ punctum fige. Sequitur m aliud scholion, ab antecedenti prorsus diversum. le, quæ supra exposuimus. — ὠκεῖα δ' ἐπειγομέ-νων ἤδη θεῶν πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι. Schol. 119: Σπευδόντων δὲ τῶν θεῶν ταχεῖα καὶ ἡ πρᾶξις ἡ κατόρθωσις γίνεται. De v. ἤδη Böckhius Explicc. 334: „Ἤδη pertinet ad ἐπειγομένων: ubi *jam* festinant , hoc est, *quando jam eo est perventum, ut festinare*

incipiant." Particula apud Nostrum non rata, coll. indicc. V. quoque Zeunium ad Vig. p. 413. De deorum in operando velocitate videatur Spanhem. ad Callim. Jov. 87., coll. Eod. ad Ejusd. Dian. 86. Eorundem in eundo videndoque celeritatem præter nostrum locum habuimus v. 48. Pyth. III, 75. coll. II. XIII, 10. 17. sqq. Ceterum h. locus haud absimilis alii v. 80 sq. — κεῖνο κεῖν' ἆμαρ διαίτασεν. Construe cum Gurl. Böckhioque: Ἆμαρ κεῖν διαίτ. κεῖνο. Exempla hujus pronominum copulationis suppeditavit Gurlitt. l. c. p. 20. Scholiastæ v. 121. ἆμαρ est accusativus: Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα διετέλεσεν, ἐν ᾗ συνωμίληθεν αὐτῷ ὁ Χείρων. Sæpe tamen dies perficere id fingitur, quod quis die quodam perficit. Postremo noli utrumque κεῖνο cum aliis pro nominativo habere. — θαλάμῳ ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας. Miscetur nympha et terra. Illud spectat θάλαμος, hoc ... Ceterum θάλαμος, inprimis θάλαμοι circumlocutioni in regionum descriptione inserviunt. Eur. Bacch. 560. Elmsl.: Πολυδένδροισιν Ὀλύμπου θαλάμοις. Philippus Anthol. Pal. VI, ccxv, 2: Ἄρτεμις, ἣ θαλάμους τῶν ὀρέων ἔχεις. Cfr. quoque Antipater Sidonius Anthol. Pal. VII, ccxli, 6: Καὶ πλατὺς Εὐρώπας ἐστονάχησε δόμος. De v. πολύχρ. cfr. ad v. 98. pag. 910. — μίγεν. Nonn. Dionys. V, 513: Φοῖβος, ἀδελφεὸς Ἰοχεαίρης, Κυρήνῃ παρίαυεν. — καλλίσταν πόλιν. Cyrenen. Pyth. V, 107: Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν. — ἀμφέπει. Male schol. v. 122: Ὁ Ἀπόλλων. Sermo de nympha Cyrene, quam habet cod. Gotting. (Schol. ed. Böckh. p. 408.) — κλεινάν τ' ἀέθλοις. Böckh. Explicc. p. 324: „K. ε. Cyrenes urbem vocat partim ob ludos domesticos, partim ob victorias ex peregrinis ludis. Ita aditus paratur ad Telesi-

cratis victoriam celebrandam. Redit Noster ad v. 5. erum similiter laudat Opuntem Locrorum Ol. IX, 27. — συνέμιξε τύχᾳ. Beatam reddidit. Schol. v. : Ἐπεφανῆ ἐποίησε. Ol. I, 34: Κράτει προσέμιξε: orem fecit. Ubi Heyn. coll. ad nostrum locum Gur- l. c. p. 20. — ἀνέφανε Κυράναν. Illustratur ecedens συνέμιξε τύχᾳ. Ceterum vi ad Ol. V. p. . — δέξεται. Böckh. Explicc. p. 321: „Victor, tempore Pindarus hanc odam scribebat, adnudum Cy- nas redux factus erat; quod docet formula v. 76 [130]: Κυράνα) νιν εὔφρων δέξεται." Quodsi hoc δέξεται orus dicit, nostri carminis pompam alia sequi debebat, urbe victoris in honorem instituta. Vel erat hujus rminis decantatio privata majoris publicique honoris ex- dium, quo urbs victorem exceptura erat. Utut statuas: c quidem locus non obstat, quominus carmen in Libya cantatum sit. — καλλιγύναικι πάτρᾳ. Verissime öckhius Expl. p. 325: „Hoc quippe loco id [prædica- m] inprimis aptum fuit, quod in mulierum potissimum entione facienda carmen versatur: dictum enim de Cy- na heroina est, dicetur de Antæi filia pulcherrima: di- um etiam v. 100 sqq. [172 sqq.] de virginibus mulieri- usque Telesicratem admiratis." — δόξαν ἱμεροτάν. loriam amabilem. Ol. VIII, 85: Ποθεινοτάταν δόξαν. sthm. VI, 17: Δόξαν ἐπήρατον.

V. 133 — 179.

Memorata Telesicratis victoria pythica ad alias ejus- lem victorias transgredi se velle poeta dicit, sed summo brevitatis studio. Recensentur viri victoriæ. ἀρεταὶ δ'

αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι. Schol. v. 133: *Πολλῶν λόγων δέονται πρὸς τὰ ἐγκώμια.* Ibidem: *Περὶ δὲ τῶν μεγάλων ἀρετῶν πολλὰ ἔνεστιν εἰπεῖν.* — *βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ σοφοῖς.* Schol. v. 134: *Ἐν μεγάλοις δὲ κατορθώμασιν ὀλίγα συντιθέναι καὶ λέγειν, τοῖς σοφοῖς ἡ τοιαύτη ἀκοὴ καὶ ποίησις οἰκειοῦται.* Est *ποικίλλειν*, *artificiose facere*, velut ap. Menandr. incert. fab. XLII (Mein. p. 212): *Πολλὰ ποικίλλει χρόνος Παράδοξα καὶ θαυμαστὰ καὶ ζώντων τρόποι.* Locum Schneiderus quoque excitavit L. g. v. Adde v. *ποικίλος* in indd. pindd. — *ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.* Schol. v. 134: *Δεῖ κατὰ καιρὸν καὶ μεγάλα καὶ μικρὰ λέγειν.* Immo *δεῖ κατὰ καιρὸν μακρῶς ἢ βραχέως λέγειν.* Est mihi *δὲ* idem quod *γάρ.* Ratio antecedentis sententiae redditur, coll. de *καιροῦ* vi ll. pindd. in indd. *Sapientes in narrandis laudibus brevitati maxime student, haud ignari, quae sit καιροῦ in omnibus rebus vis.* Junge *ὁμοίως ἔχει κορυφὰν παντός*: *in omnibus rebus, nulla excepta, primae καιροῦ partes.* Ceterum has sententias proxime antecedentia (Telesicratis laudem inchoatam), non de Cyrene longam digressionem spectare, recte monuerunt Gurlittius Böckhiusque. Dicit Noster, in sequenti carminis parte, quae ad Telesicratem dirigitur, summae se brevitati velle studere. Quo tamen promisso non ita fideliter poetam stetisse, alii notarunt. — *ἔγνων ποτὲ κ. τ. λ.* Schol. v. 137: *Ὁ γὰρ Ἰόλαος τεθνηκὼς ἐπειδὴ ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρ' Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας καὶ ἐπαπειλοῦντα πόλεμον, εἰ μὴ δώσουσιν, εὔξατο ἀναβιῶναι, καὶ ἀναβιοὺς ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα καὶ πάλιν τέθνηκεν. οἱ δὲ* [Eurip. Heracl. 851. ubi Elmsl.] *πρὸς τὸ*

πιθανώτερον ἔχουσι τὴν ἱστορίαν, ὅτι γέρων ὢν ηὔξατο ἀνηβῆσαι, καὶ τελέσας τὸν ἆθλον εὐθέως ἐτελεύτα. Unum diem reviviscere volebat heros, Jovi precans et Junoni, coll. Eurip. l. c. Ceterum Aldinæ post νιν punctum bene in comma mutavit Romana. — σάματι. *In sepulchro Amphitryonis,* secundum Nostrum et schol. v. 137. Aliter schol. v. 139: *Παρὰ τῷ τάφῳ.* Schol. v. 145: *Ἐν τῇ ἁμαξιτῷ πλησίον τοῦ τάφου Ἀμφιτρύωνος.* — λευκίπποισι Καδμείων ἀγυιαῖς. Schol. v. 145: *Λευκίππους δὲ εἶπε διὰ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα.* Illustravit hoc adjectivum Böckh. Explicc. p. 163. 273. — ἐν μόναις ὠδῖσιν. Schol. v. 149: *Ἐν ἑνὶ τόκῳ καὶ μιᾷ ὠδῖνι. ἐν μιᾷ γὰρ νυκτὶ λέγεται καὶ τῇ αὐτῇ συνευνασθέντων Διὸς καὶ Ἀμφιτρύωνος τῇ Ἀλκμήνῃ γενέσθαι τοῦ μὲν Ἡρακλέα, τοῦ δὲ Ἰφικλέα.* Est hoc loco ὠδὶν *partus* (coll. iis, quæ congessit Spanhem. ad Callim. Jov. 29), Ol. VI, 51. *fetus edendus,* ubi Böckh. Explicc. p. 156. Dilucc. pindd. I, 196. Alibi est *fetus editus, s. proles.* V. præter Blomf. gloss. Aesch. Ag. 1391. Anthol. Pal. VII, ccx, 4 (Antipater): *Ὠδίνων*: *pullorum hirundinis.* Nonn. Dionys. V, 227: *Μελίσσης ὠδῖνα λοχείης*: *mel.* VIII, 85: *Ὠδῖνα καρήνου*: *Minervam.* IX, 149. XX, 70: *Ἀριστώδινι θεαίνῃ*: *optimos liberos habenti deae.* X, 131: *Ἐμῆς ὠδῖνα λοχείης*: *meum partum.* XIII, 272: *Ὠδῖνα τοκετοῖο.* XIX, 37: *Ὠδῖνας ὀπώρης*: *uvas.* XXVII, 192: *Θυγατέρος κερόεσσαν ἑῆς ὠδῖνα.* XXIX, 117 (coll. XLI, 219): *Ὠδῖνα μελίσσης.* V. Eundem ibidem XXXI, 55. XLIV, 91. 220. XLVI, 203. XLVII, 637. XLVIII, 895. Tryphiodorus 368: *Ὠδῖνες ὀνείρων.* 544: *Γαστέρος ὠδῖνα.* — κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει.

Schol. v. 151: *Ἀπαίδευτος ἐκεῖνος ὁ ἀνήρ, ὅστις μὴ ἐγκωμιάζει τὸν Ἡρακλέα.* Ibidem: *Ὁ γὰρ μὴ ἀκούσας, οὐδὲ εἰπεῖν δύναται.* V. quoque Gurlitt. l. c. p. 22. — *Διρκαίων ὑδάτων. Thebarum.* Aqua pro urbe, u alibi. — *τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλόν.* Jungunt scholl. v. 156. *τέλειόν τι ἐσλόν.* Ita *τέλ.* erit s. *τελεσθέν, γενόμενον, (rem laetam, quae ἐπ' εὐχῇ, ex voto eventum habuit),* s. *perfectam, magnum.* Ego malim *τέλειον κωμ.* cum Gedikio jungere, nec tamen cum eodem interpretari *praeclarum carmen pangam.* Est *τέλειος* (i. e. *τέλ. ὕμνος*) *carmen, quod spectat τελείωσιν, eventum; carmen* vero cum hoc adjectivo expressum habes ap. Eurip. Phaëth. 56: *Ἰτω τελεία γάμων ἀοιδά.* I. e. *ἀοιδὰ* propter *γάμων τέλος.* De ellipsi vocis *ὕμνος* v. pag. 330. Et vocis *τέλειος* alium usum ellipticum notarunt VV. DD. ad Lamb. B. Ellips. gr. pag. 207. Schæf. Jam quid sit *ἐσλόν τι* recte præcepisse videtur schol. v. 156: *Τί ἐσλὸν ἂν εἴη πεπονθώς;* Sermo igitur (ea scholiastæ sententia) de singulari quadam, quæ cuidam contigerit, felicitate coll. Böckh. Explicc. p. 327., qui hæc addit: „*T. τ. ἐ. π.* non universim hoc significare, *Quoties bono aliquo ex voto afficior,* ipsa sententiæ ratio docet, quippe prorsus vacantis, ubi universe accipiatur." Jam schol. cit. felicitatem illam ita exponit: *Δηλαδὴ καὶ τὰ Ἰολάεια ἐνίκησεν ὁ νικηφόρος.* Alius ibidem: *Ὁ λόγος παρὰ τοῦ ὑμνουμένου* (idem repetit schol. v. 160) *πρὸς τὸν Ἡρακλέα καὶ Ἰφικλέα· τετυχηκὼς τῆς νίκης τῶν Ἡρακλείων κἀγὼ ἀντικωμάσω αὐτούς, φησὶ, καὶ ὑμνήσω.* Mea de his hæc sententia: Ultimæ sententiæ (*ἀρεταὶ — κορυφάν*), Telesicratis causa prolatæ, lo-

ıti occasionem præbuerant, in laudes Thebanorum ırrendi, quibuscum cognati Cyrenenses Aegidæ, ele- Jolai exemplo, qui opportunitate bene usus erat. a transit ad Herculem et Iphiclem Thebanos, singu- m puto ob causam. Iis enim votum is, qui verba ; nuncupaverat (ἐπ' εὐχᾷ). Addixerant heroes (τέ- ν). Jam non dicit quidem poeta, de quanam re vo- nuncupatum sit. Idem vero observavimus Pyth. II, 71 sqq., ubi scholl. rem aperuisse videntur. Et facit edam loci modo citati nostrique similitudo, ut propter esicratis certamen (s. id, quod hic hymnus celebrat, s. ıd) votum susceptum putemus. Idem obversatum ecis interpretibus dices, qui de certis viri Cyrenæi cer- ıinibus cogitant, s. id in veteribus legentes, s. ex suis ›mentes, quorum illud magis mihi probabile; quam- am, si Thebis victor Telesicrates extitisset, non minus ›ressis id verbis poeta significasset, quam sequentes ısdem victorias. An Telesicrates eo, quo hoc carmen ibebatur, tempore aliam victoriam appetebat, s. theba- m, quo ducere videtur thebanorum heroum mentio, s. ajorem, olympicam? Alterutrum suadet obscuritatis ıuæ modestiæ convenit) in loco nostro color, et futu- m κωμάσομαι, quod post longius incisum (137—148) ›n id significare videtur, quod modo contigerat, sed ıod exspectabatur. In his nolit mihi quidam Nem. IX, objicere. Ibi enim contextus victoriam partam præ- cari monstrat. Quod secus nostro loco. Jam erit πα- ὼν *si expertus fuero*. Ceterum totum carmen Cyrenis Cyrenæorum choro cantatum puto, de quo deinceps. Hoc unum subjungam: Thebarum *hanc* laudem a Cyre- æis multo magis proferri decebat, quam a poeta. —

Χαρίτων κελαδεννᾶν μή με λίποι καθαρὸν φάος. Incipit post incisum (137—157) id, cujus causa sententiæ (v. 133—136) præmissæ sunt. *Brevitati studebo in laude Telesicratis, in quo munere nolim Gratiarum auxilio carere.* Jam sequitur victoriarum Telesicratis enumeratio. Aliter Heynius: „Cohærent hæc cum antecedentibus: se Herculis laudes nunquam esse præteriturum in carmine, si modo ingenio et facultate non destituatur." Obest particula γὰρ v. 160., quæ locum *Χαρ. κ. τ. λ.* cum sequentibus jungit. Böckhius Expl. p. 325.: „Ut autem nunc felix fui in re ad victoriam Telesicratis pertinente, ex voto illo, cujus particeps factus sum, ita *utinam ne deficiat Gratiarum lumen*, quibus debentur victoriæ, quas ego cano. Quod lumen nunc quidem præsto est. *Aeginae enim* etc." Non præsto est hoc lumen, sed præsto esse vult, qui hæc dicit. Vult Gratias sibi adesse in canendis Telesicratis victoriis (*Αἰγίνᾳ* etc.), i. e. *bene decenterque* (schol. v. 158. optime *χαρίεντα*) cupit *Telesicratem celebrare*. Alii Græco v. 158. est Gratiarum lumen i. q. *παῤῥησία*. Male. Ibidem post *λίποι* punctum fige. Sequitur enim aliud, ab antecedenti diversum, scholium: *Τουτέστι γένοιτό μοι χαρίεντα γράφειν.—Αἰγίνᾳ τε γάρ φαμὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξαι, σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών.* Schol. v. 160: *Διορίζομαι γάρ, τὸν νικηφόρον ἔν τε Αἰγίνῃ καὶ τρίτον ἐν Μεγάροισι νικήσαντα ταύτην τὴν πόλιν εὐκλέα* [hoc poetæ; prosarii scriptores εὐκλεᾶ] *καταστῆσαι, ἔργῳ τὴν σιγηλὴν καὶ ἀπαῤῥησίαστον ἀμηχανίαν καὶ αἰσχύνην ἐκφυγών. οἱ γὰρ νικηθέντες ἀμηχανοῦντες καὶ αἰσχυνόμενοι σιωπῇ περιπατοῦσι, μὴ*

χοντες παῤῥησίαν μετὰ τοὺς διαλεχθῆναι. Et paulo post: Ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου. Priorem scholiastam (distinguo in hoc loco interpretes) oscitasse puto, non considerate accusativum et nominativum conjunxisse. Græci enim hujus poetæ interpretes, si in formas inusitatas incidunt, silere de his non solent. Quodsi vero utrumque, quem repetii, locum eidem interpreti tribuis, tum erit aliis causæ status. Victorem enim de se loqui Græcus putat, coll. ultimis. Quare victor, postquam accusativum et articulum τὸν (quasi de alio loquens) adhibuit, in fine dicit ἐκφυγών, nimirum se spectans. Moneo hæc adversus locum quendam in Böckhii notis criticis, p. 498. De Telesicrate per αἰτίασιν interpretes antetiores fere omnes acceperunt, quos v. ap. Er. Schmidium p. 345. Neque aliter Benedictus p. 447. Idem vero ibidem anomaliam accusativi et nominativi egregie illustrat, coll. Matth. Ausf. gr. Gr. §. 555. nott. 3. y. V. Eundem ad Eurip. Iph. A. 1612. Esti φυγὼν pro φυγόντα (Telesicratem), φαμὶ vero (ut ante monui) chori esse mihi videtur, non poetæ. Jam ἔργῳ vel erit *facto* (durch die That), vel *splendida facto, victoria*, coll. his, quæ Ol. XIII, 54. interpretationi addidimus in h. carminis commentario pag. 904. Ibidem alius Græcus: Ἀμήχανον δὲ τὴν σιγὴν εἶπεν, ὅτι κατήφεις οἱ νικηθέντες· καὶ ἑτέρωθί πού φησι· Νικώμενοι δ' ἀγρυξίᾳ δέδενται [Heyn. III, 93. Böckh. II, 2, 678. Plenius idem fragm. habet schol. Ol. VIII, 92]. — τάνδε πόλιν. *Cyrenas*. Böckhius Expl. pag. 321: „Πόλιν τάνδε de ea urbe, de qua agitur, non de ea, ubi chorus præsens canat, intelligendum." Idem nott. critt. ad Ol. VI. p. 301: „At οἵδε apud veteres dicuntur ii, de quibus agitur quodam loco,

quique modo proximi sunt, hoc est, in nostra ode, *A-sius cum familia*. Sic de Therone ejusque domo Ol. I. 39. *ἅ τε πατρώιον τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον*. Sed de re, cujus obiter fit mentio, proprium est pronom. *οὗτος*: quemadmodum Thucydides bellum, quod nunc Peloponnesiacum appellat *τόνδε τὸν πόλεμον*, Troianum vero, ubi ejus obiter mentionem facit, *τοῦτον τὸν πόλεμον*. Athenienses ubi Athenis sunt, urbem suam dicunt *τήνδε τὴν πόλιν*: ubi vero *ταύτην τὴν πόλιν* nominant, significatur urbs certa modo obiter memorata et ab aliis distinguenda aut opposita aliis; quae si memorabitur, dicetur *ἐκείνη*. Conf. Plat. Gorg. §. 64., quae verba non intellexerunt intpp." Loci thucydidei sunt I, 3. in *Ταύτην τὴν στρατείαν*: *bellum Troianum*. Antea: *πρὸ τῶν Τρωικῶν*. Sed 8: *Ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ*: *in Peloponnesiaco*. Non secus 13: *Τοῦδε τοῦ πολέμου*. 18: *Τοῦδε τοῦ πολέμου*. 19: *Τόνδε τὸν πόλεμον*. Verum idem scriptor ibidem 23 habet: *Τούτου δὲ πολέμου* (belli Peloponnesiaci) *μῆκος* etc. Vides, labefactari canonem Böckhianum, Fortius monstrandi pronomen *ὅδε* quam *οὗτος* est *hicce*, s. cogitatione, s. tempore, loco vel praesens. Ultima (praesentiae localis) significatio longe creberrima, coll. inprimis scriptoribus Graecis scenicis dialogicisque. Idem de Pindaro valet, in quo raro *ὅδε* eum significat, de quo sermo habetur, s. cogitationi nostrae obversatur. V. ind. Böckhianus. Eligamus h. l. id, quod est usu magis tritum. Loquitur igitur Cyrenensium chorus in patria sua. — *οὕνεκεν εἰ φίλος ἀστῶν, εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῷ πεπονημένον εὖ μὴ λόγον βλάπτει ἁλίοιο γέροντος κρυπτέτω*. Schol. v. 1-

Διὸ εἴτε τις αὐτῷ τῷ νικηφόρῳ φίλος τῶν πολιτῶν εἴτε ἐναντίος καὶ ἐχθρός ἐστι, τὸ ἐν τῷ κοινῷ πονηθὲν ἀγαθὸν ἀνυμνείτω κ. τ. λ. Böckhius Expl. p. 321: „Nec Cyrenis cantatum carmen esse, ex *ἀστῶν* v. 96. mentione colligi potest: nam etiam Delphis et in itinere Telesicrati aliquot affuisse populares pompam comitantes vix dubitem." Telesicrati Cyrenis comissationem agenti cives affuisse, certum, Delphis vel in itinere eosdem affuisse, vero haud absimile. Eligimus, quod certum est. Et melius omnino in patria victoris, quam extra patriam haec sententia edebatur. Ceterum invidiâ Telesicratem tum temporis laborasse, est quod ex h. l. coll. sequentibus suspiceris, non contendas. V. quoque ad Ol. VI. p. 193. Bene vero Benedictus confert Luciani locum Encom. Demosth. [Ed. Bip. T. IX. p. 160]: *Τὰ.. καλὰ καὶ παρ' ἐχθροῖς καλά, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς πανταχοῦ τίμιον.* De *ἀντάεις* ita Graecus quidam ad v. 164: *Ὁ ἔναντα δαεὶς* [*secus interpretans?*] *τὴν νίκην τοῦ νικηφόρου.* Junge utramque (latiorem et strictiorem) interpretationem. Telesicratis adversarii victorias ejus maligne (ut solet) interpretari poterant. De vv. *τό γ' ἐν ξυνῷ πεπονάμενον* v. hoc Dilucidationum volumen p. 454. 55. ibique not. 6. In sequentibus Nerei dictum *ἐβλάπτετο* non habita ejus ratione. Cum *κρυπτέτω* vero cfr. locum simillimum Ol. II, 177: *Κρύφον τε θέμεν κ. τ. λ.* Bene facta tegit, occulit livor, calumnia, alia. — *παντὶ θυμῷ.* *Cum maxima benevolentia*, remoto livore. Nem. V, 57: *Παντὶ θυμῷ: enixe.* — *σύν τε δίκᾳ.* *Justitiae, veritati convenienter.* Schol. v. 164: *Ἔφη δεῖν τὸν καλῶς πράττοντα καὶ μετὰ δικαιοσύνης πάντα τρόπον καὶ παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἀνυμνεῖσθαι.* Putavit ergo *σύν τε*

δίκᾳ καλὰ ῥέζοντ' dictum pro καλῶς ῥέζ. σύν τε δίκα. Quae audens alias in rebus grammaticis magis etiam mira et violenta audebit. Et sane mirum, παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ a poeta junctum negare. Obsecutus tamen Böckhius nott. critt. p. 498: „In dictione αἰνεῖν καὶ. θυμῷ σύν τε δίκᾳ, laudare ex animo et merito, verba σύν τε δίκᾳ prorsus et frigent et vacant. Quis enim praecipit laudare inimicum, etiamsi non meritus sit? Nemo nisi qui mentiri nos jubeat et laudare falso fictaque oratione, non παντὶ θυμῷ. Sed si verba σὺν δίκᾳ jungantur dictioni καλὰ ῥέζοντ', optimus est sensus: qui non solum gloriosas res fortiter gerit, sed etiam cum laude justitiae." Idem V. D. in sua Pindari conversione p. 68 (coll. Thiersch. T. I. p. 308): „Ille laudet etiam inimicum toto animo praeclara juste quidem gerentem edixit." Non viderunt Viri egregii, in laude inimici veritatem non secus laedi posse, atque in laude amici. Inimico minus laudis, quam convenit, tribui potest, amico plus. Ita erit παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ ex animo quam maxime prono et juri veroque convenienter, i. e. non infra id, quod factum est. Est enim singularis calumniae species, inimici merita, cujus laudem detrectare omnino non possis, concedere quidem, sed variis artibus minuere. Idem vidit alius scholiastes sane acutus v. 164. quem supra dedimus. Lectionem σύν τε δίκᾳ libb. Böckhianae σύν γε δίκᾳ tuetur quoque Nem. IX, 10. contrarium statuente Böckhio Abhandll. etc. l. c. p. 390. Böckhianum γε non criticam originem habet, sed exegeticam. — πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον. Schol. v. 172: Πολλάκις σε νικήσαντα εἶδον τὰ Παναθήναια ἐν ταῖς ὡρισμέναις

τελεταῖς τῆς Ἀθηνᾶς. Non malum in his, quod dictum est de τελ. ὡρ., quamquam ὥριος proprie id est, quod anni tempora, s. tempora (Ὧραι) adducunt, coll. Ol. IV. init. Falsum, quod idem habet de Panathenaeis Atticis, nec non schol. v. 177. de ludis Olympiis et Telluriis item ut Atticis. Quamquam verum per se esse potest, quod ibidem interpres habet: Τὸ δὲ Γῆς, ὅτι καὶ αὐτῆς ἀγὼν ἄγεται ἐν Ἀθήναις, ὥς φησι Δίδυμος. Particula καὶ respicit victorias ejusdem ante memoratas. De Cyrenaicis ludis primus intellexit Heynius, primus docte acuteque demonstravit Böckhius Expl. p. 327: „Mire enim poeta Atticas imprimis mulieres, quae gymnicos ludos ne spectabant quidem, Telesicratem, diceret vel maritum vel filium sibi exoptasse; atque ubi ludorum locus non definitus est, proxime de patriis cogitandum: quo ducit etiam adjectivum ἔν τε καὶ πᾶσιν ἐπιχωρίοις, et in reliquis quoque omnibus Cyrenaicis, in quibus verbis vocabulo πᾶσιν summam inesse vim, tam numerus docet, quam praepositum καί; est igitur: *Et in illis Palladiis, Telluriis, Olympiis, ludis, et in ceteris adeo omnibus domesticis.*" His adde, quae ejusdem viri doctrina de mulierum Cyrenaicarum ludis gymnicis, nec non de singulis hujus loci ludis, ibidem p. 328. exposuit. — εἶδον. Verissime schol. v. 172. Ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ χοροῦ πρὸς τὸν νικήσαντα. Adstipulatur Thierschius, qui vero solum hunc locum (πλεῖστα — ἐπιχωρίοις) choro tribuit: nos totum carmen. Verbi εἶδον hanc interpretationem suadet primus loci adspectus, coll. Ahlwardtio ap. Gurlitt. l. c. p. 25. Ad Pindarum cave εἶδον trahas, coll. Thiersch. l. c. p. 309. nota 14. Heynio Böckhioque εἶδον est pluralis cum παρθενικαὶ jungendus. Quamquam difficile perspectu, quare so-

læ mulieres eum vidisse dicantur. Hæ bene quidem memorantur, ubi sermo de Telesicratis forma. Verum isti ludi erant virorum, mulieribus licet non exclusis. Dicit chorus: *Victorem te saepe in ludis patriis vidimus, ubi mulieres formam tuam admirabantur.* Qui totum locum mulieres spectare putant, Telesicratem ipsum caveant ne mulierosum faciant. — ἄφωνοι. Er. Schmidius: Id est *nihil quidem dicentes, sed tacite in corde suo optantes.* Similis v. ἀφώνητος usus Pyth. IV, 422. — ὡς (ὧς Romana, quæ post εἶδον non distinguit) alii cum εὔχοντ' jungunt (*et vidi, quomodo optarent*), alii cum ἑκάστα: *omnes mulieres viderunt; singulae, prout quaeque erat, aut virum aut filium expetebant.* Posterior ratio facilior. V. quoque Gurlitt. l. c. p. 25. Viger. p. 669. ibique Hermann. p. 863. Bene vero Böckh. l. c.: „Ὡς ἑκάστα dividit inter mulieres, *ut quaeque aut virgo erat aut nupta:* posterius *aut nupta* non expressum est, sed facile suppletur ob υἱόν." Ceterum ex nostra interpretatione verba ἄφωνοι — ἔμμεν parenthesin constituunt, quæ omnino isti sententiæ egregie convenit. — βαθυκόλπου Γᾶς. V. ad Pyth. IV, 46. p. 631., ubi nostrum locum omittere non debebam. — ἔν τε καὶ πᾶσιν ἐπιχωρίοις. Supplevi ἄλλοις ad Pyth. V. p. 819. An sunt ludi Libyum indigenarum, quibuscum Græci coaluisse videntur, de quo adeatur libri Thrigeani censor Ephemerr. Lipss. Litt. 1822. nr. 250. 51? Eo ducere videtur sequens historia de Antæi Libyis filia, quæ narratio voce ἐπιχωρίοις præparatur.

V. 179—229.

Desinit carmen in Alexidami, e Telesicratis majoribus, laude. Ἐμὲ δ᾽ ὦν τις ἀοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον πράσσει χρέος, αὖτις ἐγεῖραι καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν προγόνων. Scholiastes v. 179: Πράσσει τις ἐμὲ καὶ ἀναγκάζει, ἔτι τοῦτο ὑπομεῖναι, καὶ συμπεριλαβεῖν τὴν τῶν προγόνων ὑμῶν δόξαν. Er. Schmidius: „Lego δόξα τεῶν, metro et sensu postulante.“ V. versus antistrophicos. Jam Ahlwardtius primo (Gurl. l. c. p. 26) τῶν legit, deinde in sua editione τεῶν (ut monosyllabum) retinet, secunda versus sede molossum poni potuisse pro jonico a majore dicens (ap. Gurl. l. c.). Quod si cui displicuerit, is legat, quod Oxoniensibus ante me placuisse nunc video, δόξαν ἑῶν (*ΗΕΩΝ*, quod vitiatum in *ΤΕΩΝ*); tum egregie convenient τις et ἑῶν, non jam diversa. Sunt enim majores illius τις, cujus nomen honorifice (coll. Ol. II, 107; ubi nos p. 106) tegitur quidem, nec tamen omnino latere videtur. Est enim Telesicrates, cognatus per unum majorum cum Antæi filia, coll. schol. inscript. et v. 183. Quodsi cum Ahlwardtio δόξαν τεῶν retines, tum erit τις alius quis (forsan rex Arcesilaus, vel alius), cujus certa notitia nobis intercidit, quod scholiastæ, qui nunc leguntur, nomen ejus tacent. Sed reliqua quoque curam nostram implorant. Est δ᾽ οὖν quibusdam: *jam vero*, aliis *quidem*, *tandem*. Mihi conclusionem exprimit. V. antecedens ἐπιχωρίοις. Recte Gurlittius: Drum. Sensus nexusque is est: *Ludi ἐπιχώριοι te celebrem fecere, quorum mentio facit, ut quidam promissi (debiti) me admoneat* etc., s. *ut meminerim debiti*. Versatur enim sequens narratio in

certamine Libyum *ἐπιχωρίῳ*. — Sitim simili sensu iterum habes Nem. III, 10., monente Böckhio. Eandem docte illustrat Boissonadius ad Eunap. T. I. p. 215. — *πράσσει χρέος*. Bene conferunt Ol. III, 11. 12. Ubi nos p. 135. Potest *χρ.* h. l. esse *officium poeticum*. Et locus Ol. cit. iis favet, qui *πράσσει χρέος*, non iis, qui *πρ. χρέος ἐγεῖραι* jungunt. — Sequentibus (*αὖτις ἐγ. κ.*) *χρέος* illustratur. De *αὖτις ἐγ.* ita Böckhius: „Quum olim debitus illi gloriae honos tributus fuerit, hic rursus suscitandus est.“ Noster (utut loci lectionem constituas) gloriam *majoribus* Telesicratis debitam spectat, non *Telesicrati* debitam. Vacat *αὖτις* ut alibi, coll. Nostratium illo wieder erwecken, pro simplici erwecken, et *αὖτις ἀποφέρειν* et *ἐπιστρέφειν πάλιν* pro *ἀποφέρειν* et *ἐπιστρέφειν*, de quo Vig. p. 392. 440. — *ἐγεῖραι*. Bene conferunt Isthm. IV, 39: *Ἀλλ' ἀνεγειρομένα* (fama veterum factorum) *χρῶτα λάμπει*. Addo Isthm. VII, 23. deinceps cit. — *καί*. Böckh. Expl. p. 329: „*Καὶ παλαιὰ* dicitur, *etiam* antiqua quaedam gloria, non novitia, quam Telesicrates modo paraverat.“ Immo junge *καὶ τεῶν* (*ἑῶν*) *προγόνων*. *Telesicratis majores quoque celebrandi, non solus ipse*. Ol. VI, 40: *Ἱκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν καὶ γένος*: *ad majores quoque virorum*. Ubi Böckhius. — *παλαιῶν . . προγόνων*. *Veterum majorum*. Ol. XIV, 5: *Παλαιγόνων Μινυᾶν*. Non vacat nostrum *παλαιῶν*. Sermo enim de remotissimis viri majoribus. Ceterum Böckhio teste Ald. habet *παλαιᾶν*, tres codd. *παλαιάν*, quod ultimum mirifice placet, coll. Isthm. III, 25: *Κλεωνύμου δόξαν παλαιάν*. IV, 37: *Φάμαν παλαιὰν εὐκλέων ἔργων*. VII, 23: *Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει χάρις*. His loci difficultatibus profligatis videndum

quoque de lectionis Schmidianae sensu, quem Böckhius (coll. Abhandll. l. c. p. 337) Explica. p. 328. paucula mutans ita exponit: „*Jam tua, Telesicrate, laude celebrata, quaedam antiqua quoque maiorum tuorum gloria exigit a me, ut debitum oblitteratum revocem, et sitim carminum restinguam, quibus illa maiorum fama indiget.*“ Idem ibidem p. 329: „*Δόξα τις παλαιά*, non gloria universe, sed *certa quaedam:* quae quum antiqua fuerit, et, quod carmine necdum celebrata erat, oblivioni tradita, nunc illa πράσσει χρέος ἐγεῖραι.“ Non exposuit V. D., quaenam sit illa *quaedam*, s. *certa quaedam* gloria. *Gloria* majorum Telesicratis (si quid in his literis video) istud (quidquid est) requirebat, non *quaedam* eorundem gloria, quod posterius qui poeta hoc contextu dicit, aut ludere, aut cavillari videbitur. Nam vetat omnino contextus, quo minus τις sit emphaticum, quod nec Böckhius cogitasse videtur. Deinde χρέος ἐγεῖραι lyrice quidem omnino dici posse non nego, quamquam exempla non vidi. Alterum istud (χρέος πράσσειν) per se pronum, et usu Pindari firmatur. Postremo suscitandum solummodo veterum Telesicratis honorem Pindarus dixit (diu puto e veterum illorum posteris victor non extiterat, coll. Isthm. IV, 37 sqq.); carmine nondum celebratam majorum gloriam non dicit. Quod ne verisimile quidem. Vide quoque nos ad Ol. XIII. p. 469. Thierschio δόξα τις singulare quoddam factum videtur, sc. id, quod deinceps narratur. Exempla hujus dictionis non vidi. Nam δόξαν τιν' Ol. VI, 140. est *speciem, cogitationem quandam.* — Post προγόνων recte kolon ponunt. — οἷοι. Schol. v. 183: Ὁποῖοι ἦσαν μνηστῆρες οἱ τοῦ νικηφόρου πρόγονοι, οἱ etc. Böckh. Expl. p. 329: „Προγ. et οἷ. ἐβ. est de Alexidamo, *uno ex*

majoribus, quibus, ut solet, omnibus tribuitur, quod unus ex eorum societate fecit: hic enim totius ea aetate gentis personam sustinet. *Μναστῆρες, ἅτε μνηστῆρες.*" — *Λιβύσσας ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταίου μετὰ καλλίκομον μναστῆρες ἀγακλέα κούραν.* Schol. v. 183: *Σημειωτέον, ὅτι ὁ ὑπὸ Ἡρακλέους καταγωνισθεὶς Ἀνταῖος Ἰρασσεὺς ἢ ἀπὸ Ἰράσσων τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, ὥς φησι Φερεκύδης* (Sturz. ed. II. p. 132., ubi tamen Pherecydes Antaeum non dicit Irassaeum). Hic ergo interpres non eos sectatus videtur, qui nostrum Antaeum ab eo distinguunt (v. rell. scholl.), quem occidit Hercules. Hic enim fuit *ὑβριστής*, coll. Pherec. ed. cit. p. 132. Habes igitur discriminis scholiastarum causam. De fabulis gentilitiis Alexidamum in remotiora, Batto antiquiora, tempora removentibus v. Böckh. Expl. p. 329., coll. Müll. Orchom. p. 346. Quamquam alii veterum Graecos ante Battum ibi consedisse tradiderant. V. libri Thrigeani censor in Eph. Litt. Lipss. 1822. nr. 250. 51. Quid? quod Minos graecam virginem in Libyam tulisse dicitur Apoll. Rhod. IV, 1491 sqq. A Pindaro fabulam de Alexidamo mutatam, contendit alius ibidem Graecus. Quod recte aversatur Böckhius. De nomine filiae Antaei schol. ibid.: *Ὄνομα δὲ αὐτῇ Ἀλκηΐς, ὥς φησι Πείσανδρος ὁ Καμειρεύς· ἕτεροι δὲ Βάρκην.* Irasa vero Barcae urbi propinqua. V. Müll. l. c. p. 346. — De v. *σύγγονοι* rell. schol. v. 188: *Πολλοὶ μὲν συγγενεῖς αὐτῆς, πολλοὶ δὲ καὶ ἐκτὸς γένους ὄντες.* In fine tamen carminis Libyes adsunt Nomades, per quorum turbam victor Alexidamus virginem abduxit. Hos ego e procorum numero excludere nolim. Quare enim Pindarus eos certamini adfuisse narravit? Et Phönissae Didonis

Jarba Gætulus matrimonium affectat Virgil. Aen. 196 sqq. Sunt igitur *σύγγονοι* Irasæi, *ξεῖνοι* Libyes. tum vero *σύγγ.* pro *ἀστοί*, ut *Graecorum stirps* op-ɔretur *Libybus indigenis*. Alibi, ubi græcarum civi-m cives sibi opponuntur, Pindarus *ἀστὸς* et *ξένος* di-V. Ol. VII, 165. Pyth. IV, 138. Isthm. I, 74. — : *ξείνων* et *ἔπλετο* kola pone. — *πολλοί*. Si-ɔs Latinorum locos Gurlittius excitat l. c. p. 27. — *ισοστεφάνου ἥβας* (Böckh. *Ἥβας*, velut Ol. VI, *καρπὸν ἀνθήσαντ'*: *Juventutis fructum flores-em*. Ol. VI, 95: *Χρυσοστεφάνοιο καρπὸν ἥβας* nos p. 209. Mimnermus II, 7: *Μίνυνθα δὲ γίγνε-ἥβης Καρπός. Flore juventutis* nil crebrius. V. tri carminis v. 64. et Pyth. IV, 281. p. 678. Aori-ɔs autem a præsenti vix differet. Cfr. ad v. 22. p. . — *πατὴρ δὲ . . φυτεύων . . ἄκουσεν . .* *τω δ' ἐδίδου*. I. e. *πατὴρ δὲ φυτεύων . . καὶ ἀκού-* *. . ἐδίδου*. Schol. v. 194: *Ὁ δὲ πατὴρ Ἀνταῖος οξότερον τῇ ἑαυτοῦ θυγατρὶ κατασκευάζων τὸν γά-* *πεποίηκεν, ὅπερ ἤκουσέ ποτε ἐν Ἄργει τὸν Δαναὸν ς τεσσαρακονταοκτὼ θυγατράσιν αὐτοῦ πεποιηκέναι, εῖνον ἐμιμήσατο*. — *ἄκουσεν Δαναόν ποτ' ἐν ρyει οἷον εὗρεν*. Attractionis forma pro *ἄκουσεν*, *ν* etc. — *τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ*. Schol. v.): *Ζητεῖται δέ, διατί τεσσαρακονταοκτὼ εἶπε, πεντή-ντα οὐσῶν; καὶ ῥητέον, ὅτι Ἀμυμώνη μὲν προδια-αρεῖσα ἦν Ποσειδῶνι, Ὑπερμνήστρα δὲ ἐρασθεῖσα γκέως. αἱ δὲ ἄλλαι συνδραμοῦσαι τῷ πατρῴῳ βουλή-τι ἀνεῖλον τοὺς Αἰγύπτου παῖδας*. De hoc certamine eatur Heynius et Böckhius. — *πρὶν μέσον ἆμαρ εῖν, ὠκύτατον γάμον*. Schol. v. 195: *Τὸ γὰρ*

ἑωθινὸν ἠγωνίσαντο, καὶ πρὸ μεσημβρίας διελύθησαν τοῦ δρόμου, καὶ ἕκαστος, ἣν ἠβουλήθη, ἔλαβεν. Summam certaminis in filiarum procorumque copia velocitatem designat πρὶν μέσον rell., non id, quod schol. v. 200. videtur: Ἔστησε τὰς θυγατέρας ἕως μέσης ἡμέρας, ἵνα δηλονότι προθεωρήσωσιν αὐτὰς οἱ μνηστῆρες, καὶ ἕκαστος ἕληται τῶν δρόμῳ πρωτευσάντων, ἣν ἂν βούληται. Jam pro ἑλεῖν minus diligenter schol. v. 195. habet γενέσθαι. Melius alii: *Antequam medius dies iis supervenerat*, sc. *praesentibus*. V. Heyn. et Böckh. Supplet αὐτὰς Gurlittius. — ἐν τέρμασιν ἀγῶνος. *In fine curriculi, stadii*. Pyth. X, 47: Ὑπερβορέων ἀγῶνα: *consessum*. Vide quoque Gurlitt. libell. cit. pag. 27. Idem deinde locus γραμμὴ dicitur, et ipsa τέλος ἄκρον. Vide schol. v. 208. deinde citatum. Scilicet idem stadii finis et initium. V. Pyth. V, 8. p. 747. 48. ibique nott. — ἀέθλοις ποδῶν. Gurl. confert Pyth. X, 36: Idem δρόμῳ ποδῶν Nem. X, 89. — γαμβροί. *Sponsi futuri*. V. ad Ol. VII. init. pag. 237. — Λίβυς. *Antaeus*. Ita Didymus scholiastæ v. 207. Ejusdem filia *Λίβυσσα* v. 183. V. quoque Spanhem. ad Callim. Ap. 86. — ἐδίδου ἁρμόζων (Heyn. ἁρμόξων), i. e. ἐδίδου κόρᾳ καὶ ἥρμοσεν αὐτῇ. Pendet igitur dativus κόρᾳ ab utroque verbo. Schol. v. 208. ἁρμ. i. q. κατασκευάζων est. — ποτὶ γραμμᾷ. Schol. v. 208: Ἐχάρασσον δὲ γραμμήν τινα, ἣν ἀρχὴν καὶ τέλος εἶχον οἱ ἀγωνιζόμενοι. V. omnino ad Pyth. V, 8. p. 748. ibique cit. Völcker. ad Lycophr. vv. XIII — XV., qui de γραμμῆς notione docte agit p. 6 sqq. — τέλος ἔμμεν ἄκρον. *Ut esset finis summus*, sc. ea, *ad quam quasi ad finem scopumque currerent*. Theogn.

)4: Τέλος ἄκρον. Est τέλος ἄκρον pro simplici τέ- velut Isthm. IV, 64. Vocem ἄκρος illustravimus ytb. V, 8. p. 747. 48. Schol. v. 208: Ἔστησε γὰρ ν πρὸς τῇ ἐσχάτῃ γραμμῇ τοῦ δρόμου, τοῦτο ἄν ν καὶ τέλος διατάξας. Rectius alius ibidem: ς καὶ ἄκρον εἶναι αὐτὴν τῷ νικήσαντι. Et κοσ- ς mihi non est διατάξας (ordinans, constituens, de- r instituens, Er. Schmid.), sed ornans (illam). — ἄκρον punctum retine. — Junge εἶπε δ' ἐν σοις, ut jam schol. v. 208: Ἐν μέσοις δὲ ς εἶπεν. Comma igitur post μέσσ. cum aliis ε. — ὃς ἂν πρῶτος θορὼν ἀμφὶ οἱ ψαύ- πέπλοις. Jungere poteris ἀμφί οἱ θορών: eam ι petens. Erat enim virgo τὸ τέλος certaminis. usus v. ἀμφὶ dativo junctae apud Nostrum tritus. add. Tum erit ψαύσ. pro ψαύσειεν αὐτῆς πέπλοις α τ. π.). Alii: Ὃς πρῶτος ἐπιθορὼν (οἱ), ψαύσειεν ῆς) ἀμφὶ πέπλοις. Böckhius: Ψαύσειέ οἱ [Schneid. . v. ψαύω] ἀμφὶ πέπλοις. Quae ratio nunc maxime st. Sensum expressit schol. v. 208: Ὅστις ἂν πρῶ- τῶν πέπλων αὐτῆς ἐφάψηται. — Ἀλεξίδαμος. l. v. 214: Οὗτος πρόγονος ἦν τοῦ νικηφόρου, ὡς ίπομεν [init. et v. 183]. — φύγε. Schol. v. 214: δὲ ἔφυγεν οὐ κυρίως· οὐ γὰρ ἐδίωκέ τις· ἀλλὰ τὸ ς βούλεται παραστῆσαι, παρόσον οἱ διωκόμενοι ἐπι- ουσι τὸν δρόμον. Mihi φυγ. primo praegnanter di- ι fuisse videtur: Praetereundo, fugiendo aemulos cur- absolvit. Postea idem, ut solet, valuit, quod δρόμον ειν, ἐξανύειν etc. — λαιψηρὸν δρόμον. Celerem um. Certamina, nec non bella velocia dici, mon- vimus ad Pyth. V. p. 769., ubi collectis adde Nonn.

Dionys. X, 385: *Ἀλλὰ ποδωκείης ἀνεμώδεα θῆκεν ἀγῶνα.* Alii *δρόμον* ideo *λαιψηρὸν* dictum volent, quod brevi virium contentione potitus fine sit cursor Alexidamus. Ego ad prius inclino. — *ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον.* Græco interpreti v. 214. *διὰ* male idem est quod *εἰς*. Est *δ. per*. Isthm. IV, 70: *Διὰ πόντου βέβακεν*: *per mare vadit*. Eurip. Iph. T. 345. Matth.: *Ἥτις διὰ πέτρας Συμπληγάδας Ἑλένην ἂν ἤγαγ' ἐνθάδ'.* Cf. ad eum locum Marklandi notam cum Eurip. ind. Barnes. Empedocles 163. Sturz.: *Εἴδεα τῶν θνητῶν παντοῖα διὰ χρόνον ὄντα*: *per tempus durantia*, non, quod Sturtzio placet: *pro temporis ratione*. Multo minus *διὰ χρόνου* cum aliis legas. Vim hanc præpositionis *διὰ* accusativo junctæ non illustrasse videntur grammatici. — *ἱππευτᾶν Νομάδων* (Ahlwardtius *νομάδων*). Schol. v. 214: *Λιβύων τῶν Νομάδων φησίν· οἱ πλείους γὰρ αὐτῶν* (Libyum; sc. Troglodytæ.) *ὑποδύντες τὴν γῆν οἰκοῦσιν.* — *Ἢ καὶ παρὰ τοῦτο* (ab *ἱππικῷ*) *οὕτω καλούμενον ἔθνος.* — *φύλλ' .. στεφάνους.* De *φυλλοβολίᾳ*, victorum honore, cfr. ad Pyth. IV. p. 705. Böckh. Explicc. p. 329. Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. VII. p. 339. Hinc fluxit illud, quod habet Eurip. Hec. 568. Matth.: *Ἀλλ' οἱ μὲν αὐτὴν τὴν θανοῦσαν* (Iphigeniam) *ἐκ χερῶν φύλλοις ἔβαλλον.* — *πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν.* Schol. v. 218: *Πολλὰ δὲ πτερὰ νίκης καὶ πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἔλαβε, τουτέστι πολλοὺς καὶ ἄλλους ἀγῶνας ἐνίκησε· πτερὰ γὰρ νίκης περιφραστικῶς τὴν νίκην λέγει.* Adde Er. Schmidium, Heynium, Böckhium.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ι'

ΙΠΠΟΚΛΕΑΙ ΘΕΣΣΑΛΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩΙ.

V. 1—48.

ıdatur Hippocleas ob victoriam pythicam. Sequuntur patris victoris laudes precesque pro familiae incolumitate Schol. init.: Ἱπποκλέᾳ Θεσσαλῷ. Ἦν μὲν τὸ ς ὁ προκείμενος νικηφόρος Θεσσαλός, πόλεως δὲ Πε- αίου· ἐνίκησε δὲ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Πυθιάδα. ῦ δὲ ἡ ᾠδὴ μὴ ὑγιῶς ἐπιγεγράφθαι Ἱπποκλεῖ γὰρ Ἱπποκλέᾳ. τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἱπποκλέας, καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ (8. 88.). ἐνίκησε δὲ καὶ καὶ ογ' Ὀλυμπιάδα. τὴν δὲ Λακεδαίμονα νῦν εἴληφεν, ὡς καὶ αὐτὸς δηλοῖ, ὅτι ἀμφότερα τὰ η ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐβασιλεύετο. ἐν δὲ τῇ ῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ στάδιον, οὗ οὐκ ἐμνήσθη, ἴσως διαύλου μόνον μισθὸν λαβών. De ultimis v. Böckh. licc. p. 330. — Ὀλβία Λακεδαῖμον, μάκαιρα σσαλία· πατρὸς etc. Böckh. nott. critt. p. 501:

„Poeta ita plane pergit, ut facile intelligas, non invocari Lacedæmonem, sed narrari. Nam, *Πατρὸς δ'*, inquit, *ἀμφοτέροις ἐξ ἑνὸς κ. τ. λ.*, non *ἀμφοτέραις ὑμῖν*. Itaque cum Beckio nominativum *Λακεδαίμων* restitui e Bodl. γ.; supra scriptum etiam in Paris. A." Schol. e rell. codd. vocativum habent, qui nec antiquitatis ingenio adversatur (Böckh. in Memor. acad. Berolin. 1822. 23. Sect. philol. p. 380), et Pyth. I, in. optime defenditur. Cfr. quoque Aesch. Ag. 1444. Blomf., ubi Hermannianum τ' omnino tenendum. — *πατρὸς δέ*, i. e. *γάρ*. V. schol. v. 1. — *τί κομπέω παρὰ καιρόν*; Schol. v. 5: *Τί κομπῶ καὶ φλυαρῶ παρὰ τὸν δέοντα καιρόν*; Schol. Aesch. Prom. 329: *Ματαίᾳ: τῇ παρὰ καιρὸν κομπαζούσῃ*. — *ἀλλά με κ. τ. λ.* Böckh. nott. critt. p. 501: „Magnifice carminis exordio vates exsultaverat, felicem Spartam, felicem Thessaliam prædicans; jam quasi revocare sese ab incepta via constituerit, mirabundus exclamat: *Quid ego præter rem jacto?* At rursum collectus animo, *Sed enim Pytho*, inquit, *me postulat, sed Pelinnaeum, sed Aleuadae. Nihil igitur præter rem aggredior.* Ita fere Hermannus cepit." — De Aleuadis præter eos, quos de illis egisse Gurlittius monet (Pind. pyth. Siegsges. X. p. 5), conf. Schneid. Add. ad Aristot. Polit. p. 494 sqq., Böckh. Explicc. p. 331., Buttmann. von den Aleuaden in Memor. acad. Berolin. 1822. 23. Sect. philol. p. 171 sqq. Böckhio de Diactoridis Scopadæ tempore obloquentem video J. M. Schultzium in Specim. Apparatus ad annales criticos rer. græc. p. 12. not. 28. Ceterum Horat. I, 7, 10. verissime comparat Böckhius. Ejusdem carminis initium, quod Lonicero aliisque visum, a nostro abhorret. — *ἀγαγεῖν*.

iectum est *Ἀλεύα παῖδες*, non Pindarus. V. omnino kh. Explicc. p. 334. — *ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυ-* *ὄπα.* Schol. v. 8: *Τὴν ἔνδοξον καὶ ἐγκωμιαστι-* *τῶν χορευτῶν φωνήν.* A Pindaro, vel a choro, hoc potuisse, non est quod moneam. Immo utrique hoc venit; et chorum cave excludas. Cum v. *ἀγαγεῖν*, Nem. VII, 90: *Ὕδατος ὥτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ'* *ν κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω.* — *γεύεται γὰρ ἀέ-* *ων.* Schol. v. 11: *Μεταλαμβάνει ἐπιδόξων ἄθλων* *ηφόρος γεγονώς· ὡς νεωστὶ δὲ κατιόντος εἰς τοὺς ἀ-* *ιας ταῦτά φησιν.* Ultimum non inest loco pindarico. enim sensus: *Ad certamina descendit, certator est.* um v. *γεύομαι* improprium illustravit Potterus ad Ly- ıhr. Cass. v. 382. p. 1460. Müll., coll. Müll. ibid. in rietate lect. Sebast. p. 72. not. Alia nos dabimus ad m. VI, 40. — *στρατῷ τ' ἀμφικτιόνων κ. τ. λ.* hol. v. 12: *Ἐν δὲ τῷ τῶν ἀμφικτυόνων καὶ περιοί-* *ν ὄχλῳ καὶ συνόδῳ ἡ Πυθὼ αὐτὸν ἄριστον τῶν διαυ-* *δρόμων παίδων ἀνηγόρευσε.* Secuti interprr. recen- res. Sed *στρατῷ* mere dativum esse potest, coll. Ol. , 143: *Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ θαυμαστὸς ἐὼν* *ἰνη.* Potissimum in certaminibus circumjacentium re- onum incolæ, non exclusis remotioribus. Et melius nnino verba utriusque loci dativis suis non carebunt. iaulum illustravit Spanhem. ad Callim. Pall. 23. — *πολλον* (*γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε* *κίμονος ὀρνύντος, αὔξεται*), *ὁ μέν που τεοῖ-* *ι μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε κ. τ. λ.* Schol. v. 15 *ἰροσφωνεῖ τὸν θεόν, ἐπειδὴ καὶ Πυθιονίκης ὁ νικηφό-* *ος.* Jam verba *γλυκὺ* — *αὔξεται* cum Heynio in pa- enthesi posita scripsi. Quod si non feceris, loco v. *δαί-*

μονος," cum antecesserit Apollinis allocutio, aliam vocem exspectari dices, e. g. secundae personae pronomen. Nostra vero electa ratione τεοῖσι μήδεσι optime succedit voci Ἄπολλον. Et parenthesis post vocativum non languet." V. Ol. IV. init. ibique nott. p. 163. 64. Jam δὲ erit pro γὰρ exemplorum l. c. congestorum. — τέλος. Respondet huic voci ὁ μέν που — ἔπραξε. — ἀρχάντι. Respondet τὸ δὲ συγγενὲς rell. — αὔξεται. Schol. v. 15: Γίνεται. Heynius: „Α. pro γίνεται: sed cum notione prosperitatis, copiae, magnitudinis: ut passim etc." V. nos ad Pyth. IV. init. p. 622. Compara nostrum illud von Statten gehen. — ὁ μέν ποι. Ille, ut puto. Cfr. Zeun. ad Viger. p. 446. not. Ad τοῦτο schol. v. 18: Ἐνίκησε, καὶ τὴν νίκην διεπράξατο.— τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρὸς Ὀλυμπιονίκα. Schol. v. 18: Τὸ δὲ ἀπὸ γένους αὐτοῦ ἔμφυτον ἐπιβῆναι πεποίηκε τοῖς ἴχνεσι κ. τ. λ. Simplicissimam cum Böckh. hanc rationem judico, quamquam perfecti hujus significationem activam aliis exemplis illustratam nondum vidi. Cf. Matth. Ausf. gr. Gr. Ed. II. T. I. p. 439. Vulgatam loci significationem defendit Gurlitt. l. c. p. 5. Et *vestigia* patris in certaminibus puer ille premebat, ut alii. V. Pyth. VIII, 48. Nem. VI, 27. — ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοισιν. Schol. v. 22: Ἦν δὲ ὁπλίτης· διό φησιν ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοις· τοῦ γένους οὖν φησιν ἥκειν εἰς τὰ ἴχνη· καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὁπλιτοδρόμος, καὶ οὗτος διαυλοδρόμος. — Arma Martis πολεμαδόκα (*bellum sustinentia*) dicuntur, velut Minerva Antip. Anthol. Pal. IX, III, 3. Quem locum attulit Gurlittius. V. quoque Schneiderum L. g. v. — Post ὅπλοισιν punctum figo. — ἔθη-

κε καὶ βαθυλειμων' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγὼν πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν. Prima sunt pro *ἔθηκε δὲ καί.* Cirrhæque rupes non erit Parnassus mons s. saxa delphica, sed rupes s. mons, cui Cirrham impositam monuimus ad Pyth. V. p. 770 sq. Eadem rupes dicitur *βαθυλείμων*, s. *λειμῶσι βαθέσι* cincta (v. quoque Damm. Lex. p. 1410), velut Aeschylus Prom. 673. Blomf. *Λέρνης βαθὺν λειμῶνα* dicit, i. e. *Lernam, quam βαθὺς ambit λειμών.* Jam Eustathio (p. 743, 30., referente Blomf. in gloss. ad Aesch. l. c., coll. Schneid. L. g. v. *βαθύλειμος*) *τὸ βαθύλειμον* est *τὸ πολύχορτον, κἀντεῦθεν τὸ πῖον τῆς γῆς.* An *λειμῶνες* dicuntur *βαθεῖς* ob montes imminentes? Hoc sensu Nem. III, 30. Nemea *βαθυπέδιος* dicta videtur. Ceterum planitiei Cirrhææ terram non adeo profundam suspicaberis e Pausania X, 37, 4: *Τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίῤῥας ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἔκ τινος ἀρᾶς, ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν ἐς δένδρων τροφὴν εἰδότες.* Böckhius Explicc. p. 334: „*Πέτρα βαθυλείμων* Crisæus est collis, de quo v. ad Pyth. V, 23 sqq.: ex hoc loco patet, *in* saxo fuisse *amoenum campum*, ut multis locis; neque enim poterat *πέτρα βαθυλείμων* vocari, nisi in ipso saxo *campus* sive *pratum* erat." Eam interpretationem varia infringunt. Eorum quædam ante vidimus. — *κρατησίποδα. Cursu victorem.* Cf. v. 36: *Ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσαις.* Nem. III, 90: *Ποσσὶ γὰρ κράτησε.* — *ἕσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν ἐν ἁμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν.* Schol. v. 26: *Ἐπακολουθοίη δὲ αὐτοῖς καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον ἡ μοῖρα καὶ ἡ εὐτυχία, ὥστε αὐτοῖς αὔξειν τὸν ἀγήνορα πλοῦτον.* Eadem pronominis absentia Ol. II, 18: *Αἰών τ' ἔφερε μόρ-*

σιμος etc. Cum ἀγάνορα πλοῦτον cfr. μεγάνορος πλούτου Ol. I, 4. p. 8. Deinde πλοῦτον idem esse volunt, quod εὐημερίαν, εὐτυχίαν. Male. V. ad Pyth. V. pag. 745. — τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν. Sunt quidem h. l. τερπνὰ (καλὰ interpretatur schol. v. 29) bona omnis generis, inprimis vero (neque enim addidisset τῶν ἐν Ἑλλάδι) principatus e divitiis profectus, artium liberalium (Ol. I. fin.) usus et peritia, victoriæ etc. Et vide v. 33 sqq. Ceterum τερπνῶν δόσιν dictum pro τερπνὰ (δοθέντα), coll. Pyth. I, 88: Κτεάνων δόσιν. V. p. 509. — φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις. Invidiam deorum illustravimus ad Ol. VIII. p. 323 sq. De constructione v. ἐπικύρω v. ad Ol. VI. p. 187. — θεὸς εἴη ἀπήμων κέαρ. Schol. v. 33: Ἀβλαβὴς καὶ ἀνόργητος ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ κατορθώμασιν εἴη ὁ θεός. Repetitur Invidiæ notio. — εὐδαίμων δὲ κ. τ. λ. Per sententiam patri victoris applicitam iteratur ex parte locus v. 29 sqq. — ποδῶν ἀρετᾷ. Cursu. Anacreon Anthol. Pal. VI, cxxxv, 2: Μνῆμα ποδῶν ἀρετῆς. — τὰ μέγιστ' ἀέθλων. Olympia (v. 20). Cf. Ol. I. init. — καὶ ζώων ἔτι etc. Schol. v. 33: Καὶ πρός, ἐπί, τούτοις [ita Heynii editio; tu scribe cum Romana πρὸς ἐπὶ τούτοις] ἔτι καὶ ζῶν ἴδῃ etc. Delevit ἐπὶ Böckhius, ut e varia lectione natum, oblitus, græce dici πρὸς ἐπὶ τούτοις, coll. Vig. p. 621. not. Ad rem v. Böckh. Explicc. p. 335. — κατ' αἶσαν. Fato annuente. Idem formulæ sensus Nem. III, 25: Κατ' αἶσαν. Schol. v. 33: Κατὰ τὸ προσῆκον. Quocum cfr. Pyth. IV, 190: Βασιλευομέναν σὺ κατ' αἶσαν τιμάν: non jure possessum honorem. — ὁ χάλκεος οὐρανός. Summum, quod mortalis asse-

qui potest, assecuti sunt. Divino statu interdicuntur. Schol. v. 42: Ὁ στερεὸς οὐρανὸς καὶ ἰσχυρός. Nem. VI, 6: Ὁ δὲ χάλκεος οὐρανός. Theogn. 869: Οὐρανὸς χάλκεος. Anthol. Pal. XV, xxiv, 11: Χάλκεος οὐρανός τε. Orph. Fragm. I, 17. Herm.: Χάλκειον ἐς οὐρανόν. Nonn. Dionys. XX, 363: Χάλκεος αἰθήρ. Addo Heyn. et Guslitt. Est χάλκ. i. q. ἀσφαλής. Nem. cit., de quo v. ibi nott. Cf. quoque ad Pyth. I, init. p. 488. — εὐτοῖς. Ita schol. prior ad v. 42. et codd. plurimi. Respicit Noster ad v. 30 (λαχόντες — ἐπικύρσαιεν). Tum sequitur locus sententiosus v. 33—41. Est autem αὐτοῖς, *familiae victoris*. Vix igitur defendi poterit, quod Böckhius nott. critt. p. 500 vulgatae αὐτοῖς opponit. Idem Doctus cum altero schol. et duobus codd. facilius αὐτῷ eligit, inprimis propter περαίνει v. 45 (Memorr. acad. berol. l. c. p. 390). Sed περαίνει est *ejusmodi homo pergit*, coll. schol. v. 43. Namque iterum (post v. 42) sententia sequitur, velut post v. 32. Opitulatur quoque vulgatae sequens v. 47 (εὕροις ἄν), ubi sententiam continuatam vides. — βρότεον ἔθνος. Nem. III, 128: Ἔχομεν βρότεον ἔθνος. Pyrrhichium βρότεον defendit Böckhius in Memorr. citt. p. 350. — ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα. Schol. v. 43: Ὅσων δὲ ἀγλαϊῶν καὶ ἀγαθῶν οἱ ἄνθρωποι ἐφαπτόμεθα εὐδαιμονίας. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· τῶν ἀνθρωπίνων καλῶν τὸ πέρας καὶ τὸ τέλος ἔχει ὁ τὴν τοιαύτην εὐδαιμονίαν εὐτυχήσας, τὸ καὶ αὐτὸν νικῆσαι καὶ τὸν υἱὸν ἰδεῖν νικήσαντα. V. nos ad antecedens αὐτοῖς. Idem ibidem: Ὅσαις δὲ ἀντὶ τοῦ ὅσων· δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς ἐχρήσατο. Aesch. ap. Stob. serm. CXXI (Hell. ad Soph. Oed. C. 951): Ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκροῖς. De ἐφάπτομαι c. dat. v.

interprr. ad Ol. I, 138. — πρὸς ἔσχατον πλόον. Dictionem illustravit Heynius. Eam Noster in sequentibus continuat. — ναυσὶ τ' οὔτε πεζός. I. e. οὔτε ναυσὶν, οὔτε πεζός, coll. v. 64. V. ad Pyth. VI. fin. p. 838. Herm. ad Soph. Phil. 760. Well. ad Aesch. Agam. 598. — Ὑπερβορέων ἀγῶνα. Schol. v. 46. 47: Ἄθροισμα. Cf. Heynium, Gurlittium, Böckhium, et nos ad Pyth. IX, 202. p. 984. De Hyperboreis v. ad Ol. III. p 144. Schol. v. 47: Μέχρι δὲ τούτων ὁ Πίνδαρος καλῶς τὸν ἐπίνικον γράφει· ἠστόχησε τε τὰ μετὰ ταῦτα, ἀλόγῳ παρεκβάσει χρησάμενος. Scite Nostrum defendit Böckh. Explicc. p. 330 sq. — Lectionem θαυματὰν pro θαυμαστὰν Idem defendit ibidem p. 330. —

V. 49—78.

Persei historia Hyperboreos adeuntis. δώματ'. Schol. v. 49: Τὰς οἰκίας αὐτῶν. Böckhio δώμ. sunt *Apollinis templum*, ob Pherenicum scholiastae Ol. III, 28. etc. Jam εὐφαμίαι sunt *hymni, laudes apollineae.*— ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων. Schol. v. 53: Ὕβριν γὰρ τὴν ἀναίρεσίν φησι διὰ τὰ σκιρτήματα, ἃ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ὄνοι. Similiter P. passive voce ὕβρις usus Pyth. I, 140. Rectius est ὕβρις asinorum bene se habentium ideoque lascivientium, quod exsultando (τῷ ὀρθιάζειν) significatur. Conf. Archilochi fragm. XVII (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 101. Lips.): Σοὶ δὲ (Jupiter) θηρίων ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει. Dein schol. v. 56: Ἔπαιξεν ὁ Πίνδαρος, ὡς τῶν θηρίων ὀρθιώντων etc. Eum notavit Didymus ibidem: Ταῦτα, φησὶν ὁ Δίδυμος, μετὰ τοῦ γελοίου καὶ ἄσεμνά ἐστι· τίνα γὰρ λόγον ἂν

ἔχοι· ἥδεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα τοῖς ὀρθιάζουσιν ὄνοις, φησίν. — Μοῖσα δ' οὐκ κ. τ. λ. Schol. v. 52: Οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι. Ceterum οὐκ ἀποδ. τρόπ. ἐπὶ σφ. minus vulgari dictione expressum pro οὐκ ἀποδ. τρόπων σφι. Et δάφνη aurea est τιμία. V. ad Ol. II. p. 116., ad Ol. X. p. 379. Alia de v. χρυσοῦς huc facientia congessere Bastius et Boissonadius ad Aristaeneti Epist. I, 1. p. 205 sq., nec non ad Eund. I, 5. Mercerius, Lambecius, Boissonadius. — ὑπέρδικον Νέμεσιν. Schol. v. 64: Τὴν παρὰ τὸ δίκαιον ὕβριν. Ibidem: Τὴν παρὰ τὸ (cod. Gott. διὰ τὸ) δίκαιόν τι πράσσειν νέμεσιν. Alius ibidem: Ὑπέρδικον Νέμεσιν· ὅτι ὑπερδικαιοῖ καὶ κολάζει τοὺς ἀδικοῦντας ἡ Νέμεσις. Hoc ita amplector, ut mihi ὑπέρδικος N. cum aliis sit *justitiae vulgarem modum transgrediens*, i. e. *valde justa*. Cf. Aesch. Agam. 1367. Blomf. Ubi Ejusd. Glossar. Idem praepositionis usus in vv. ὑπέρβιος, ὑπερφίαλος, all., quae Heynius affert. Adi quoque Buttmann. Lexil. II. p. 211. 14. 15. Böckhio est ὑπερδικαιοῦσα *jus exercens, quod supra homines est*. Adjectivorum allatorum analogia facit, ut nostram v. interpretationem non abjiciendam judicemus. — ἁγεῖτο δ' Ἀθάνα. Eandem sociam habuit, cum ab Hyperboreis in Gorgonum terram venisset, Pyth. XII. — ποικίλον κάρα δρακόντων φόβαισιν. Est scholiastae v. 74. δρακ. i. q. μετὰ δρακ. Quidni κάρα ποικ. φόβ. δρακόντων? In isto enim capite angues crinium loco. — νασιώταις. Schol. v. 74: Τοῖς Σεριφίοις. V. Pyth. XII. — ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι, θεῶν τελεσάντων, οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον. Schol. v. 76: Ἐμοὶ δὲ ὥστε θαυμάσαι, οὐδὲν εἶναι ἄπιστον φαίνεται, θεῶν καταπραξαμένων. Vides, a non credendo

venire ad mirandum, licèt contrarium experientia usus-que doceat. Venimus a mirando ad fidei denegationem, quem ordinem schol. quoque posterior expressit. Tentemus igitur aliam viam. Quodsi ὥστε in loco pindarico supplendum judicas, supple voculam in fine, ut ἔμμεν ἄπιστον sit pro ὥστε ἔ. ἄ. Dein οὐδέν ποτε erit *nunquam*, vel i. q. κατ' οὐδέν ποτε: *in nulla re*, quod posterius placet. Et φαίνεται pro ἔρχεται, γίνεται, coll. Pyth. XII, 49: Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται. Adde Hoogven. ad Vig. p. 313. not. et Döderlinum ad Soph. Oed. C. 506. Postremo θαυμάσαι pro θαυμασμός. Sensus est: *Me vero miratio circa nullam rem, ubi dii perfecerint, incessit, ita ut* (mihi) *incredibilis sit*. I. e. *Ubi dii quid perfecerint, equidem non miror, ut sim incredulus*. Schol. posterior v. 76: Οὔτε θαυμάσιον, οὔτε ἄπιστον οὐδὲν ἐμοὶ φαίνεται τῶν ὑπὸ θεῶν γενομένων. Ὅμηρος [Odyss. X, 306)· Θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται. Quod non repugnat pindarico ἦ θαύματα πολλὰ (Ol. I, 43. p. 23), quum h. loco mirationi incredulitas succedat. Ceterum nostram loci interpretationem confidenter tunc repetemus, cum exempla invenerimus de hac verbi φαίνομαι vi plane parilia.

V. 79—112.

Poeta se ut alibi a digressione revocat. κώπαν σχάσον κ. τ. λ. Schol. v. 79: Ἐπιτιμᾷ ἑαυτῷ ὁ Πίνδαρος ὡς πολλῇ χρησαμένῳ τῇ παρεκβάσει, καὶ τροπικῶς προάγεται τὸν λόγον ὡς ἐπὶ νεώς. Eodem tropo usum vidimus, cum ad digressionem se componeret. — ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονὶ πρῴραθε, χοι-

ῥάδος ἄλκαρ πέτρας. Schol. ibidem: *Παῦσον τὴν κώπην, ταχέως δὲ καὶ τὴν ἄγκυραν ἀπὸ τῆς πρώρας τῇ γῇ κατέρεισον καὶ κάθες, οὖσαν δηλονότι τὴν ἄγκυραν βοήθημα καὶ ἀλέξημα τῆς χοιράδος πέτρας. χοιράδες δὲ λέγονται πέτραι αἱ ὕφαλοι, ἐφ' ὧν καχλάζει τὸ κῦμα καὶ λανθάνειν αὐτὰς παρασκευάζει, ὥστε λανθάνειν προσπλεούσας τὰς ναῦς. τὸ δὲ πρώραθεν, ὅτι ἐκ τῆς πρώρας καθίενται αἱ ἄγκυραι εἰς θάλασσαν.* De ultimis v. ad Pyth. IV. p. 629. 690. Et *χθονὶ* est *fundo maris*, non *terrae continenti*. Huic enim *πρυμνήσια* admovebantur. Ceterum *πέτρου ἄλκαρ* fuit in Callim. fragm. CXXIV, ed. Ern. Mutavit tamen post Toupium Nækius, coll. Herm. ad Soph. Oed. C. 315. — *ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ἅτε μέλισσα θύνει λόγον.* Ob apis comparationem unum post alium florem petentis æquabilior erat hæc dictio: *Ἐγκωμίων γὰρ ἄωτον ὕμνων ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύνει λόγος.* Sed *ἄωτος ὕμνων* est *hymnus floridus*, coll. *ὕμνων ἄνθος* Ol. VI, 180. p. 234., et *λόγος* est *objectum hymni*, *argumentum*. Formulam *ἄλλοτ' ἄλλος* illustravimus ad Ol. II. p. 96. V. quoque Heynium. — *ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων κ. τ. λ.* Schol. v. 85: *Ἐλπίζω δέ, τῶν Κρανωνίων* (i. e. *Ἐφυραίων*, Cranonis incolarum, coll. Cinea, quem schol. attulit; v. quoque Böckh. Explicc. p. 334. Thiersch. l. c. p. 322) *τῶν περὶ τὸν Πηνειὸν ποταμὸν τὴν ἐμὴν ἡδεῖαν ᾠδὴν ᾀδόντων, ἔτι καὶ πλέον τὸν Ἱπποκλέαν ἕνεκεν τῶν στεφάνων σὺν ταῖς ᾠδαῖς θαυμαστὸν καὶ ἐπίδοξον ἐν τοῖς ὁμήλιξι θεῖναι καὶ ἀποδεῖξαι, καὶ ἐν τοῖς πρεσβυτέροις ἀνδράσι καὶ ἐν ταῖς νεωτέραις παρθένοις φροντίδα καὶ μέριμναν, ἀπὸ κοινοῦ θησέμεν.* Crano-

nem Ephyræorum habet quoque numus ap. Mionnet. Description etc. T. II. p. 10. — ὄπ' ἐμάν. Pindarum hoc de Ephyræis hymni sui choreutis dicere, eosque hoc in carmine cantando repetere, constans doctorum opinio esse videtur. Verum hoc mihi nescio quid incommodi habet. Alii Thoracem (ὅσπερ τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων τετράορον) choreutis interfuisse, et hanc stropham quartam cecinisse putabunt. Tum antistropham sequentem chorus suo nomine cecinit. Sed lubrica hæc ut alia in Pindaro quam plurima. Hippocleam a Thorace amatum puta, coll. scholl. v. 8. 99. — ἔτι καὶ μᾶλλον. Verissime Böckhius: „Magis etiam, quam vel nunc est absque hoc carmine." — ἕκατι στεφάνων. *Hujus victoriae gratia.* — ἅλιξι παλαιτέροις. Puer amabatur a natu majoribus. Simulque νέαισιν eleganter opponitur huic παλαιτέροις. — μέλημα. V. ad Ol. I. p. 53 sqq. Ad rem facit Pyth. IX, 173 sqq. — καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνιξε φρένας. *Et hoc tu appetisti, cum alii alia appetant.* Schol. v. 93: Οὐ γὰρ πάντες τῶν αὐτῶν ἐπιθυμοῦμεν· οὗτος οὖν ἠράσθη τοῦ ἀθλεῖν καὶ ἐφρόντισε καὶ ἐπεθύμησεν. Eurip. Med. 586. Elmsl.: Μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα. Tzetza antehom. 322: Καί τέ γε θυμὸν ἔκναιεν ἀριστοφόνου Ὀδυσῆος. Usum v. ὑποκνίζειν venereum illustravit Boissonadius ad Aristæn. Epist. II, 1. p. 619. De hominum variis studiis actum ad Ol. VIII. p. 308., ubi nostrum locum omittere non debebam. — τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει, τυχὼν κεν, ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν παρ' ποδός. *Quod quis concupivit, si assecutus fuerit, teneat quaeso, contentus sit.* Idque dicitur φροντίς, *objectum curae, desideratum,* coll.

1. λόγιος, μέλημα, scriptis atque aliis ejusdem generis. ἀφικοίδιμος illustravimus ad Pyth. VIII. p. 874. — [illegible] potiuntur praesentibus (τῶν παρ' ποδὸς) [illegible] Hermann [illegible] Schol. v. 98: Τὰ δὲ μέλλοντα προγνῶναι ἄδηλον καὶ ἀδύνατον. [illegible] ad Ol. XII. p. 434. Ubi annotatis adjicere libet Soph. [illegible] Herm.: Πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής. [illegible] Fragmm. hist. (Opp. ed. Boissonade T. I. p. 473): [illegible] τύχης. — [illegible] Schol. v. 99: Θώραξ [illegible] Ἀλευα[illegible], ἑταῖρος τοῦ νικηφόρου, [illegible] τῇ νίκῃ τοῦ ἑταίρου [illegible] — ἐμὰν [illegible] πνέων χάριν. Gratiam meam (mihi) spirans, mihi favens. Eurip. Or. 1509 Matth.: λέγων ἐμὴν χάριν [illegible] idem esse puto quod πνέων (Buttm. Lexil. p. 177 sq. Schneid. [illegible]), coll. Aeschyli loco simillimo Agam. 1177 Blomf.: Ἀλλ' ἦν παλαιστής, κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν. Aliter schol. v. 99: [illegible] ἐμοῦ χάριν ἐπιζητοῦντος. Similiter Böckhius: „Gratiam sive officium quod carmine pangendo praesto, provocans." — [illegible] ἅρμα Πιερίδων τετράορον. Schol. 99: [illegible] τὸν ὕμνον [illegible] αὐτὸς ἔπεισε γράψαι [illegible] Ibidem: Τὸ δὲ ζεῦξεν ἅρμα [illegible] ἐποίησεν. Cf. Pyth. XI, 49. De curru Musarum v. ad Ol. IX. p. 361. Deinde Böckh.: „Eum hunc ludibundus vocat ἅρμα τετράορον, quod quaternis strophae antistrophaeque et epodi systematis carmen constat." Argutius quam verius; Musis simplicius per magnificentiam poeta quadrigam tribuit. — φιλέων φιλέοντ' κ. τ. λ. Böckhius Expl. p. 336: „Verba φιλέων etc.

mutuam Thoracis et poetae caritatem et auxilia signif… ubi alter alterum ducit, junctim incedentes amici alter alterum sublevant: ut Thorax Pindarum, quum huic carmen scribendum mandat, Pindarus Thoracem, ubi hunc laudat." V. quoque Heynium. Thierschium [illegible] Graeci interpp. a sensu loci aberrarunt. — πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός. Sententiose loquitur, cum dicere potuisset: Is autem amicitiam nostram (schol. v. 105) comprobat. Debet enim h. l. ad antecedentia referri, monente Heynio. Sententiam exemplis illustrarunt interpp., quibus addo Menandri fragm. inc. CXLIII (p. 239. Mein. Χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι πυρί, Ἡ δ' ἐν φίλοις εὔνοια κατὰ τρόπον ἀφίησι. Ibid. p. 323: Κρίνει φίλους ὁ καιρός, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ. — ἀδελφεοὺς. Fratres victoris, suadente Heynio, coll. Gurlitt. l. c. p. 18. Scholiastae v. 107 sunt Thoracis fratres. Melius hoc ob contextum, coll. Böckhio, qui latius hunc in modum extendit: „Ἀδελφεοὺς dicit non solos Eurypylum et Thrasydaeum [Herodot. IX, 58], sed omnes tres, inclusо Thorace: de Aleuae enim filiis agi orationis nexus demonstrat; nec quisquam paulo attentior de Hippoclea fratribus cogitaverit, quibus, etiamsi Hippocleam fratres habuisse sciremus, tantum potentiae tribui non potuit, ut Thessaliam regere dicerentur; id quod fratribus Larissae summis hominibus, eximie convenit." — ἐκπαιδεύομεν. Maxime hoc choro convenit. Cf. quoque Ol. [illegible] 3. — ὅτι ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν αὔξοντες. Schol. v. 107: Ὅτι τοὺς τῶν Θεσσαλῶν νόμους αὔξοντες εἰς ὕψος αἴρουσιν, οἱονεὶ δικαίως ἄρχοντες ἐπαίρουσι τοὺς νόμους τῇ δικαιοσύνῃ. Mihi quoque

ος *civitatis forma*, quod graviter positum pro *civitate*. ad Pyth. II. p. 577. — ἐν δ' ἀγαθοῖσι etc. Male lam cum schol. v. 110. init. ad ἀγαθ. supplent αὐτοῖς tribus Ἀλευάδαις), obliti, alios quoque Pindari hym- sententiâ claudi. Confer, si tanti est, Ol. VII. fin. lius alius schol, v. 110. fin.: Οἱ ἀγαθοὶ κυβερνῶσι ἑαυτῶν πατρίδας. Sententiose hoc dictum, ad ea landa, quae ante monita sunt de fratribus illis Thessa- a bene moderantibus, laudemque continet aristocratiae, a patre filiis traditur imperium, coll. quoque Böckh. ol. p. 337. Est δ' (Gurlitt. l. c. p. 18. Thiersch. l. p. 325) pro γάρ, et vox ἀγ. respondet superiori ούς.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΑ

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩι ΘΗΒΑΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

V. 1—22.

Invocat deas patrias, Semelen, Inonem et Alcmenam, ut adsint pompæ victoris. Locum vero ludorum declarat per campum Pyladis. *Κάδμου κόραι κ. τ. λ.* Causam invocationis aperit schol. v. 1: *Τῷ εἶναι Θηβαῖον τὸν Θρασυδαῖον τὰς ἀπαθανατισθείσας ἐν Θήβαις ἡρωΐνας ἐπικαλεῖται.* De tempore victoriæ videndus schol. in script., coll. Böckh. Explicc. p. 337. Ceterum Semeles genus non aliter fabulæ initio significat Euripides Bacch. 2. Matth.: *Ἡ Κάδμου κόρη Σεμέλη.* — *Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις.* Schol. v. 1: *Ἀντὶ τοῦ σύνοικε.* Ad rem facit Ol. II, 44 sqq. — *Ἰνὼ δὲ . . Νηρηΐδων.* Cfr. Ol. II, 51 sqq. — *ἀριστογόνῳ.* Cf. Valcken. ad Ammon. p. 75. — *παρ' Μελίαν.* Schol. v. 5: *Ἡ δὲ Μελία Ἰσμηνοῦ ἀδελφή, ὑπὸ Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα καὶ γεννήσασα Τήνερον, ἀφ' οὗ ἐν Θήβαις [τὸ ?] Τηνερικὸν πεδ.* Ibidem: *Μελία Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ἀπόλλ.*

γνερὸς δ' μάντις, ὃς παρ' Ἰσμηνῷ τῷ ποταμῷ ἐμαντ-
ἰετο. καὶ αὐτόθι μαντεῖον ἐστιν, ὃ καλεῖται Ἰσμήνιον
τι δὲ καὶ πηγὴ ὁμωνύμως τῇ ἡρωΐδι. Quare Melia
:moretur, ejus rei causam hinc petes, quod heroina, in
nenio culta, de pueri Thrasydaei victoria oraculum edi-
sse mihi videtur. Neque simplicem laudem inesse di-
s versu 11: Ἀλάθεια μαντίων θῶκον. — χρυσέων ἐς
δυτον τριπόδων θησαυρόν. Est ἄδυτον adje-
vum, quod jam monet schol. v. 11. Jam schol. v. 5: Πυ-
ῶς δὲ τίθησιν ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρσενικὸν τὸν ἄδυ-
ν. Praeter hunc locum unus extat in nostris pindd., ubi
ιx substantive adhibetur, scil. Ol. VII, 59. Genus ve-
ὶ praeter nostrum locum nusquam conspicitur. — χρυσέ-
ν τριπόδων. V. imprimis Spanhem. ad Callim. Del.
9. p. 451. Ern. Adde Heyn. et Boeckh. Explicc. l. c. —
ν περίαλλ' κ. τ. λ. Eximie eum locum honorat ob
smenium, Meliae fratrem, e qua filium Apollo Tenerum
isceprit. Ismenium quoque Apollinis Meliaeque filium
terpretes dicunt. Sed fuit *Ismenus* Asopi Metopesque
lius, quod testatur Apollodorus III, 12, 6. Heyn.; *Is-
menius* Apolline natus. V. Pausan. IX, 10, 5. — Ἰσ-
ήνιον δ' ὄνυμαξεν. Apollinis graeci cultum in se-
ram Ismeni Cadmei sedem immigrasse, atque Ismeni re-
gionem non quidem extinxisse, sed imminuisse puto;
uod quamquam Graecorum fama ita profert, ut Phoebus
pse sedi nomen Ismenii dederit, non ullum ego sensum
arrationis invenio, quam hanc: Praevaluit quidem A-
ollinis fatidici cultus, nec tamen Ismeni cultus prorsus
ccidit; immo uterque sensim coaluit, manente nomine
risco. Quid? quod Apollo ipse Ismenius dictus fuit.
De Apolline Ismenio aliter Creuzerus Mythol. Ed. II. T.

II, p. 159: ... *Nunc quoque, ut alio tempor*e. Ergo cultae in Ismenio Alcmena Cadmique filiae. V. Böckh. Explicc. l. c. — ἐπίνομον ἡρωΐδων στρατὸν ὁμαγυρέα. Schol. v. 12: Ἐπίνομον δὲ στρατὸν εἶπε τὰς ἐπινεμομένας καὶ ἐποικούσας τὰς Θήβας. Ibidem: Τὸν σύννομον ταῖς Θήβαις. Quod poeta si significare volebat, minus bene omittebat Thebas, cujus omissionis incommodum non cedit in eam interpretationem, quam deinde proponit Heynius: „Ἐπίνομον στρατὸν v. 13. audacter dixit consortem turbam, ut σύννομοι, qui una pascuntur, et una habitant." Adversatur praepositio ἐπί, quae non personae consortium significat, sed hominem locum, [...]petitur. Ol. IX, 10: Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι ἀκρωτήριον Ἄλιδος. Simplex quoque νέμω (Nem. III, 144) de motu. Similiter Böckhius: „Me[...] ceterae heroinae ἐπίνομοι sunt, quippe σύννομοι et [...] juris, ut Thebaicae heroinae." Immo vero ἐπίνομ[...] idem est quod ἐπινεμόμεναι (coll. schol. v. 12), sc. [...]nium petere solitae. Heroinae autem sunt Alcmena Cadmique filiae. De ultimis solis ne cogites, obest στρατὸν ὁμαγυρέα. — καλεῖ. Schol. v. 12: Τίς δὲ καλεῖ; [...] ὁ Ἀπόλλων καλεῖ διὰ τὴν νίκην, ἢ καὶ ἡ Μελία, [...] καὶ βέλτιον· θήλεια γὰρ θηλείας εὐλόγως [...]. Obsequuntur interpretes, et Böckhius quidem ob suam vocis ἐπίνομοι interpretationem, quam admitti posse [...]modum dubitamus. V. quae de Heynianâ monuimus. [...] fatendum omnino, contextui melius eum consulere, qui verbi καλεῖ subjectum Apollinem esse velit. Hujus [...] fuerat antecedens ἀνίκαξεν. Idemque victoriae [...] coll. schol. v. 12. Heroinae vero si in templum Apollinis

ıenii. convocabantur, rectius eas templi numen Apollo vocabat, quam Melia. Neque id adversatur, quod de de Themidis, Pythonis umbilici delphici statim sequi-, quodque a Melia aptius proferri quidam dicunt, quam Phöbo. Habemus enim nunc Apollinem Ismenium, ı Delphicum, neque is suam artem prædicari vult, sed emidem ante ipsum vaticinatam, cum sede oraculi, Melia heroinas convocasset, Apollinis qui laudem non steriisset. — Θέμιν ἱεράν. Schol. v. 14. Θέμιδος τὸ χρηστήριον, ὅθεν καὶ τὸ θεμιστεύειν. Adde Aesch. men. 1 sqq. et Gurl. (Pind. pyth. Siegesg. XI, XII, p. 6). — ϑοδίκαν γᾶς ὀμφαλόν. Umbilicum terrae veram, proinde justum. Ita optime Böckh. Expl. p. 341; gutatur Gurl. l. c. p. 6. — ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ. Böckh. pl. p. 338: „Vespera adulta, non incipiente, sed media, ἄκρα νὺξ est media et concubia nox [Schneid. L. g. ἄκρος]." Initium rei vel finem v. ἄκρος denotare, extra bii aleam posuisse nobis videmur ad Pyth. V, 8. pag. 7 sq. Est igitur ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ vel incipiente vespe-, vel extrema vespera, i. e. initio noctis. Cf. quoque . Schmidium Gedikiumque. Schol. v. 15. σὺν παννυχι habens, festum vere nocturnum intelligere videtur, od per se improbabile, nec Pindari verbis inest. Habems festum vespertinum, pompæ illius olympicae instar e qua inprimis v. Ol. XI, 90 sqq.), non exclusa prima cte, quam Ol. cit. videmus. — χάριν. Bene ad senn schol. v. 15: Χάριν κατανεύσειν. Est χ. totius i v. 15—18 (ὄφρα . . ἑσπέρᾳ) appositio, de qua egiıs ad Ol. VII, 30. p. 243. — τρίτον στέφανον. hol. v. 21: Τρίτον δὲ εἶπεν, ὡς ἢ πατρὸς ἢ προγόνου νὸς αὐτοῦ νενικηκότος. αὐτὸς γὰρ ἅπαξ ἀναγράφεται

Πύθια νικήσας. [2]) Quocum Böckhius conferatur Exp. p. 337: „Haec, quae nunc celebratur, victoria familiae tertia (v. 14)[2]); atqui prima [3]) fuit Olympiae curru p.. (v. 46—48), non patris credo, ut schol. v. 21. arbitratur [4]), sed alius cujuspiam; plures fuere Pythiae stadii (49), ex quibus quae inter tres illas secunda est, ea parta erat a patre *Πυθονίκῳ*: igitur una tantum relinquitur Thrasydaei prior victoria." — Reliqua nostri loci improprie ita interpretor, ut puer Thrasydaeus domum paternam victoria sua ornarit, colore petito ab his, qui victoribus frondes, flores, coronas injiciunt (*ἐπιβάλλουσιν* ...). Estque *ἑστία* sensu lato *domus*, quam significationem ibi quoque defendo, nimirum Ol. I, 17. Pyth. V, ... Aesch. Choe. 258. Simillimeque Ortygiam Hiero ... coronis *ἀνέδησεν* Pyth. II, 9 sqq., i. e. *celebrem* ...

1) Eidem ... quae scholio inscr. repugnant, ... Böckhius.

2) Immo Thrasydaei tertia victoria. Hoc suadet primus ... nostri obtutus. Sed obsunt scholiastae inscriptionis ... rum prior, *γέγραπται*, inquit, *ἡ ᾠδὴ Θρασυδαίῳ παιδὶ ... σταδιεῖ, νικήσαντι κη' Πυθιάδα, καὶ λγ' δίαυλον ἢ στάδιον ... δρας.* Accedit carminis nostri titulus, qui *παῖδα* Thrasydaeum dicit. Duas igitur omnino victorias reportavit Thrasydaeus, puer priorem eam, quae nostro carmine celebratur, posteriorem vir, quam Pindarus tum nondum noverat.

3) Olympicam victoriam, cujuscunque ex familia fuerit, primo loco posuit, non ut tempore priorem, sed dignitate. Quae alia antecedere poterat, quam primam trium illarum vocem.

4) Scholiasten ambigentem vides. Sed Pindari plurals ... 70 sqq.) faciunt, ut non de patre olympionica vel pythionica cogites, sed de alio, quanquam maxime affini, ob vocem *ἑστίαν πατρῴαν* (v. 22). V. tamen ad v. 70 sqq.

h. VIII, 80. Alcman *coronis petitur*, i. e. *laudatur*. ... khius Explicc. p. 341: „*Εστίαν* intellige sacrum in æ... us locum, ubi ara domestica (V. ad Olymp. I, 8 — 17). igitur, utpote in domus penetrali religiosissimo suspen... coronæ sunt."

V. 23 — 57.

Digreditur ad Orestis historiam. Comma post *βα*... *ν* agnoscit schol. primus v. 15., *νικῶν* participialiter elligens; sequitur Romana. Quod multo melius, quam ... *ᾶν* scribendo jungere *στέφανον νικᾶν*: *coronam victo*... *rum*. Cf. Böckh, Expl. p. 341. Pendet *νικῶν* a ... ore participio *βαλών*, et est pro *νικήσας*, ut sæpe apud ... strum, coll. indicc. — *ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι*. ... laus Delphorum inprimis opes spectare videtur. V. Pyth. VI. p. 827. Neque igitur Pyladæ tempus ha... nus, sed Pindari. Similia suspicati sumus ad Pyth. . p. 637. — *Ἀρσινόα*. Schol. v. 25: *Ἰδίως δὲ φη*... *ν ὁ Πίνδαρος, Ἀρσινόην εἶναι τὴν Ὀρέστου τροφόν*... *ερεκύδης δὲ* [Fragm. LXXV. Sturz. ed. II. p. 210] *αοδάμειαν* [ut Stesichorus ap. schol. Aesch. Choe. 720] ... *γων αὐτήν, τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνῃρῆσθαι ὑπὸ* ... *ίγίσθου νομιζόμενον Ὀρέστην εἶναι. τὸν δὲ Ὀρέστην* ... *κλαπέντα εἶναι τριῶν ἐτῶν, ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπείᾳ*. ... e v. *τριῶν* v. Gurlitt. l. c. p. 8. Nutricis nomen non ... bet Aesch. Choe. 720. Blomf., ubi gentilitium *Κίλισσα* ... gendum esse pro *Γείλισσα*, monuerunt Wellauerus ... omment. æschyl. p. 44. et Blomf. in nott. critt. — ... ein cum Mingarello junge *φονευομέναν πατρὸς χειρῶν* ... *το κρατερᾶν Κλυταιμνήστρας*. Ita *φονευομένου* appo-

II. p. 159. — καὶ νῦν. *Nunc quoque, ut alio tempore.* Ergo cultæ in Ismenio Alcmena Cadmique filiæ. V. Böckh. Explicc. l. c. — ἐπίνομον ἡρωΐδων στρατὸν ὁμαγυρέα. Schol. v. 12: Ἐπίνομον δὲ στρατὸν εἶπε τὰς ἐπινεμομένας καὶ ἐποπτευούσας τὰς Θήβας. Ibidem: Τὸν σύννομον ταῖς Θήβαις. Quod poeta si significare volebat, minus bene omittebat Thebas, cujus omissionis incommodum non cadit in eam interpretationem, quam deinde proponemus. Heynius: „Ἐπίνομον στρατὸν v. 13. audacter dixit *consortem turbam*; ut σύννομοι, *qui una pascuntur*, vel *una habitant*." Adversatur præpositio ἐπί, quæ non *personas consortium* significat, sed *hominem locumve, qui petitur*. Ol. IX, 10: Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπινείμαι ἀκρωτήριον Ἄλιδος. Simplex quoque νέμομαι (Nem. III, 144) de motu. Similiter Böckhius: „Meliæ ceteræ heroinæ ἐπίνομοι sunt, quippe σύννομοι *et paris juris*, ut Thebaicæ heroinæ." Immo vero ἐπίνομοι idem est quod ἐπινεμόμεναι (coll. schol. v. 12), sc. *Ismenium petere solitae*. Heroinæ autem sunt Alcmena Cadmique filiæ. De ultimis solis ne cogites, obest στρ. ὁμαγυρέα. — καλεῖ. Schol. v. 12: Τίς δὲ καλεῖ; ἤτοι ὁ Ἀπόλλων καλεῖ διὰ τὴν νίκην, ἢ καὶ ἡ Μελία, ὅπερ καὶ βέλτιον· θήλεια γὰρ θηλείας εὐλόγως συγκαλοίη. Obsequuntur interpretes, et Böckhius quidem ob suam vocis ἐπίνομοι interpretationem, quam admitti posse admodum dubitamus. V. quæ de Heynianâ monuimus. Et fatendum omnino, contextui melius eum consulere, qui verbi καλεῖ subjectum Apollinem esse velit. Hujus enim fuerat antecedens ἐτίμασεν. Idemque victoriæ auctor, coll. schol. v. 12. Heroinæ vero si in templum Apollinis

erat, Dianae quesam esse credidit. τὰ δ᾽ ἔνϑεν οὐκ εὐ- ut Aeschyli verbis utar Agam. 246. Qua ipsa immo- ne Agamemnonis caedem Clytaemnestra excusat ap. hyl. Agam. 1407 sqq." Idem viderat Gurlitt. l. c. — βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον. Schol. v. 34: ὀργὴν χαίτην ἔχουσαν βαρύτατον τὸ ἐπιχείρημα ϑαι. Er. Schmidius: Gravia molientem iram. Si- ter Benedictus. Justo plus momenti vocis parti po- ori tribuunt docti. Pedestris auctor dixisset βαρὺν ν; noster irae manum tribuit ornate. V. de his ad XI. p. 417 sq. — τὰ δὲ etc. Plurimi codd., schol. 40. et Romana τὰ δή. Quod facilius, quam rectius. enim τὸ est pro τοῦτο, aut sequentis ἐχϑ. ἀμαλ. ar- lua, supplcto τοῦτό ἐστι post ἀμαλ., coll. nobis ad Ol. I, 17. p. 240. — νέαις ἀλόχοις. Offendit Gurlitt. p. 10. in hoc Clytaemnestrae praedicato. Sed juvenis t regina, quum Agamemnone Trojam profecto Aegi- o obsequeretur. — καλύψαι τ᾽ ἀμάχανον. Böckh. plic. p. 341: „Quod quum tegi nequeat, et a civibus idiosis maxime vulgetur, eo magis Clytaemnestra metu riti in scelus impulsa est." Eadem Heynii sententia. riti metus pindarico sermoni intrusus. Regina male idem audiebat (Aesch. Agam. 17 sqq. all.), sed mari- m obtruncavit, quo commodius amasio frui posset. ndarus solam moecharum ignominiam notat. — κα- λόγοι πολιτᾶν. Schol. v. 40: Κατὰ φύσιν ἐν λοίδοροι εἰσιν οἱ πολῖται. — ἴσχει τε γὰρ ὄλ- ς οὐ μείονα φϑόνον. Vastam enim (magna) feli- tas cum invidia, quae non minor est (ipsa felicitate). ndum Böckhii rationem video. Scholiastae v. 45. Hey- oque μείονα est μικρόν. Diligentior comparativorum

Πύθια νικήσας. [1]) Quocum Böckhius conferatur Explic. p. 337: „Haec, quae nunc celebratur, victoria familiae est tertia (v. 14)[2]); atqui prima [3]) fuit Olympica curru parta (v. 46—48), non patris credo, ut schol. v. 21. arbitratur [4]), sed alius cujuspiam; plures fuere Pythicae stadio (v. 49), ex quibus quae inter tres illas secunda est, ea parta erat a patre *Πυθονίκῳ*: igitur una tantum relinquitur Thrasydaei prior victoria." — Reliqua nostri loci improprie ita interpretor, ut puer Thrasydaeus domum paternam victoria sua ornarit, colore petito ab his, qui victoribus frondes, flores, coronas injiciunt (*ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς*). Estque *ἑστία* sensu lato *domus*, quam significationem alibi quoque defendo, nimirum Ol. I, 17. Pyth. V, 14. Aesch. Choe. 258. Simillimeque Ortygiam Hiero victor coronis *ἀνέδησεν* Pyth. II, 9 sqq., i. e. *celebrem fecit*;

---

1) Fidem addunt, quae scholio inscr. repugnant, denegat Böckhius.

2) Immo Thrasydaei tertia victoria. Hoc suadet primus loci nostri obtutus. Sed obsunt scholiastae inscriptionis, quorum prior, *γέγραπται*, inquit, *ἡ ᾠδὴ Θρασυδαίῳ παιδὶ Θηβαίῳ σταδιεῖ, νικήσαντι κή Πυθιάδα, καὶ λγ' δίαυλον ἢ στάδιον ἄνδρας*. Accedit carminis nostri titulus, qui *παῖδα* Thrasydaeum dicit. Duas igitur omnino victorias reportavit Thrasydaeus, puer priorem eam, quae nostro carmine celebratur, posteriorem vir, quam Pindarus tum nondum noverat.

3) Olympicam victoriam, cujuscunque ex familia fuerit, primo loco posuit, non ut tempore priorem, sed dignitate. Quae alia antecedere poterat, quam primam trium illarum vocamus.

4) Scholiasten ambigentem vides. Sed Pindari plurales (v. 70 sqq.) faciunt, ut non de patre olympionica vel pythionica cogites, sed de alio, quanquam maxime affini, ob voces *ἑστίαν πατρῴαν* (v. 22). V. tamen ad v. 70 sqq.

n *vitium tanto conspectius in se Cri-*
habet, quanto major, qui peccat, habe-
Juvenal. Sat. VIII [140 f.]." Adversatur his indu-
ntecedentium antithesis: *Felicibus potentibusque in-*
ur. Sequi debet: *Humilibus vero non invidetur.*
niana ratio, quam Böckhius repetit, multo etiam mi-
robari potest. Falsum enim, vulgus *solum* obtre-
potentum laudibus, falsius, *clam* (ἄφαντον) obtre-
. Vulgus *palam* obtrectare solet. Neque vero hæc
nmoda Böckhius removet sua interpretatione: „*Nam*
num potentiorum fortuna invidiam invitat; deinde
humiles et plebeii homines clam calumniantur, fre-
t, *frendunt*; ut eorum maledicentiæ occurri haud
e queat, coll. Ol. I, 47." Opponuntur invicem ὄλ-
et *χαμηλὰ πνέων*, s. *χαμηλὰ πνέοντος τύχα*, condi-
. Ceterum totam sententiam non sine ratione familiæ
oris prolatam et ego existimo. Similiter Gedik.: „Vide-
omnino universa hac digressione in Agamemnonis
oriam *pericula principum* pingere, et securam priva-
m hominum vitam commendare voluisse. Quare
v. 78. ait, *τῶν ἀνὰ πόλιν τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ*
αλότα." Böckhius Expl. p. 341. 2: „Ceterum hæ
tentiæ vide ne ad familiam Thrasydæi pariter atque
Atridarum res pertineant." — *Ἀμύκλαις*. Amy-
secundum Pausaniam (II, 16, 5, III, 19, 5) Cassan-
e Agamemnonisque sepulchrum. V. Gedik. Pind.
m. sell. p. 242. Böckh. nott. critt. p. 506. Explicc.
342. — *ὄλεσσε*. Schol. v. 47: *Ἀπολέσθαι πεποίηκε*
ην *Κασάνδραν· αἴτιος γὰρ αὐτὸς τοῦ ὑπὸ Κλυταιμνή-*
ρας *ἀποθανεῖν γέγονεν*. Cf. Pyth. X, 109. Agamemnonis
mque necem Cassandra jungit Aeschyl. Agam. 1284.

habenda ratio. V. annotationem ad Ol. I. p. 24. Idem de sua felicitate testatur Agamemnon redux Aeschyl. Agam. 807. Blomf. — ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον πνέει. Loci famosi sensum scholiastes v. 46., quem sequi debebant, scite aperuit: Ὁ δὲ ταπεινὰ καὶ οἰκτρὰ πνέων, τουτέστιν ὁ εὐτελὴς καὶ πένης ἀφώνως ἤγει, οἷον ζῇ· διὰ γὰρ τὴν πενίαν εὐτελής τις ὢν καὶ ἀφανής ἐστιν. Concedunt interpretes, esse χαμηλὰ πνεῖν humiliter vivere, tenui conditione esse, coll. Heyn. ad h. l. Ita spirare signum est pro re signata. Ergo concedent, βρέμειν (loqui) [5]) aliud signum esse pro re signata, vita. Prudenterque humillimi hominum loquela memoratur, pro vita ipsa. Maxime hoc in civitates aristocraticas democratia mixtas cadit, ubi inferiorum mortalium sermo flocci haberi solet, quanquam hi sermone plurimum valere opinentur. Hinc loci hujus dictio colorem traxisse videtur. Alii nostrum ἄφαντον βρέμει cum formula οὐδὲν λέγειν comparabunt, quod est nullius momenti esse, nichts zu sagen haben, coll. Herm. ad Vig. p. 755 sq. Sed eodem redit sensus. Namque sententiae antecedentis ratio hanc interpretationem non suadet, sed postulat: Humilis conditionis homo nullius momenti est, latet, quare nec invidiam patitur. Posterius omissum, ut alia hujus auctoris. Hermannus, ex plebe, ait, homines, si feroces sint et improbi, scelera eorum facilius latere itaque ignorari, quam nobilium. Praeivit Er. Schmidius: „Rapaciorum et obscuriorum citia non facile traducuntur, sed latent ignota. Quae

5) Vox fortior, pro mitiori φωνεῖν. Cfr. γαρύειν, βοᾶν all. Est βρέμειν strepere, velut Eurip. Bacch. 160. Falluntur lexicographi, qui solum fremo reddunt. Similiter ταράσσειν v. 65. pro κινεῖν.

tenim vitium tanto conspectius in se Crimen habet, quanto major, qui peccat, habetur. Juvenal. Sat. VIII, 140. sq." Adversatur his indutia antecedentium antithesis; *Felicibus potentibusque invidetur.* Sequi debet: *Humilibus vero non invidetur.* Heyniana ratio, quam Böckhius repetit, multo etiam minus probari potest. Falsum enim, vulgus *solum* obtrectare potentum laudibus, falsius, *clam* (ἄφαντον) obtrectare. Vulgus *palam* obtrectare solet. Neque vero hæc incommoda Böckhius removet sua interpretatione: „*Nam primum potentiorum fortuna invidiam invitat; deinde vero humiles et plebeii homines clam calumniantur, fremunt, frendunt;* ut eorum maledicentiæ occurri haud facile queat, coll. Ol. I, 47." Opponuntur invicem ὄλβος et χαμηλὰ πνέων, h. e. χαμηλὰ πνέοντος τύχα, conditio. Ceterum totam sententiam non sine ratione familiæ victoris prolatam et ego existimo. Similiter Gedik.: „Videtur omnino universa hac digressione in Agamemnonis historiam *pericula principum* pingere, et securam privatorum hominum vitam commendare voluisse. Quare inf. v. 78. ait, τῶν ἀνὰ πόλιν τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ τεθαλότα." Böckhius Expl. p. 341. a.: „Ceterum hæ sententiæ vide ne ad familiam Thrasydæi pariter atque ad Atridarum res pertineant." — *Ἀμύκλαις.* Amyclis secundum Pausaniam (II, 16, 5, III, 19, 5) Cassandræ Agamemnonisque sepulchrum. V. Gedik. Pind. carm. sell. p. 242. Böckh. nott. critt. p. 506. Explicc. p. 342. — ὄλεσσε. Schol. v. 47: Ἀπολέσθαι πεποίηκε κόρην Κασάνδραν· αἴτιος γὰρ αὐτὸς τοῦ ὑπὸ Κλυταιμνήστρας ἀποθανεῖν γέγονεν. Cf. Pyth. X, 109. Agamemnonis suamque necem Cassandra jungit Aeschyl. Agam. 1284.

43), sed alius quidam, isque justus vir, ἀσυχᾷ νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν ἀποφυγών (55), qui μέλανα ἀν' ἐσχατιὰν καλλίονα θανάτου ἔσχε, γλυκυτάτᾳ γενεᾷ εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πορών (56 sqq.). Fuerit is homo potens; interemtus sit in turbis, quae ante pugnam Plataicam Thebis fuerunt, per propinquum vel affinem haud minus potentem, ut Agamemno per Clytaemnestram et Aegisthum; evaserit illius familia ex urbe, fortasse in Phocidem; mox ubi Graeci Pausania duce Thebas in deditionem acceperant, Thrasydaei familia aliqua ratione ultus sit, qui propinquo necem attulerint, opitulante forsitan Lacone Pausania. Ita quidem Agamemnone significaretur is, qui ex Thrasydaei familia scelere circumventus esset; Oreste illi, qui facinus essent ulti; Aegistho, in cujus nece episodium v. 37. desinit, iste, qui Thrasydaei necessario exitium molitus esset: tyrannidis autem reprehensio eo commodissime referetur, ut poeta nimiam potentiam, quae utrique parti perniciosa fuerit, non appetendam esse doceat, et sibi aequum jus, quod post Thebarum deditionem abolita paucorum dominatione institutum est, maxime probari declaret. Quae quamvis ficta sint, tamen non praeter probabilitatem ita fingi posse, Thebanarum rerum, quae tum fuerunt, ratione considerata intelliges." Exponit deinde Thebarum isto tempore historiam.

V. 57—96.

Revocat se a digressione; victoris et patris victorias memorat etc. Ἦ ῥ'. Revera. Böckhius ob Pyth. IX, 63. ἦ ῥ' legit; minus bene, puto. Ibi enim

ἦ

ϱα secundo loco positum est, coll. pag. 904. 5. od secus nostro loco et Pyth. IV, 100. p. 643. Ego α tum scribo, quum initio positum est, sequiturque ἤ. le Gurlitt. l. c. p. 13. Ceterum post τοπϱὶν et post λίαν interrogandi signa pono. Ita loci gravim augebimus, nec tam aperte digressionem poeta fatur. — κατ' ἀμευσιπόϱων τϱιόδων. Ita Böckh flagitante metro. Hunc præpositionis κατὰ usum strat Viger. p. 629 sq. Böckhio obloquitur Ahlwardt. Pluralem τϱίοδοι bene illustravit Böckh. nott. critt. 507. Explicc. p. 342. De ἀμευσίπ. schol. v. 58: Ἀσίποϱον δέ, ἣν ἀμειβόμεθα καὶ ἀνύομεν. Rectius neid. L. g. v.: „Wo sich die Wege kreuzen, vom aden abweichen." Non aliter Gurlitt. et Böckh. ll. — ἤ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου ἔβαλεν, ὡς ἄκατον εἰναλίαν. Cum colore vocum ἔξω πλόου Pyth. X, 79. Non diversum ἔξω δϱόμου Aeschyl. am. 908. Choe. 507. Ubi Blomf. gloss. Dein ὡς ὅτ' λλει) illustravimus ad Ol. VI. p. 185 sq. — Μοῖσα, δὲ τεὸν κ. τ. λ. Supple ἦν ob συνετίθευ, non ἐστὶ a aliis. *Sed, Musa, tuum erat, te decebat.* De patla δὲ post vocativum egimus ad Ol. I. p. 25. all. nc sententiam antecedenti aliter oppositam esse, quam go existimant, sequens tractatio satis docebit. — παϱειν φωνὰν ὑπάϱγυϱον. Hæc velut schol. v. 63. ıge, ut παϱέχειν habeat accusativum expressum, quo ente vide ne σεαυτὴν supplendum sit. Commodius sequentibus (ταϱασσέμεν) γλῶσσα subintelligetur. ıgua autem dicitur ὑπάϱγυϱος, i. e. *cui argentum sub*, velut terra Incert. Rhes. 967 (Eurip. opp. ed. Matth.): ϱυπτὸς δ' ἐν ἄντϱοις τῆσδ' ὑπαϱγύϱου χθονός. Ni-

mirum argento subdito movetur, ad canendum incitatur. Recte schol. v. 58: Ἔμμισθος. — ἄλλοτ᾽ ἄλλᾳ ταρασσέμεν ἢ κ. τ. λ. *Alio tempore aliter movere*, i. e. *ad aliam atque aliam narrationem lingua uti*. Schol. v. 58: Τὸν ὕμνον ἄλλοτε ἄλλῃ μετάγειν. Alius ad v. 63: Ἀνακινεῖν τὰ ἐγκώμια. Vox fortior *turbare* pro leniori *movere*. Cfr. βρέμει v. 46. Proprie intelligendum ταράξῃ γλῶσσαν Eurip. Iphig. Aul. 1518. Matth. Böckhius Expl. p. 342: „*Aliás ad aliud argumentum vocem admovere*, neque in una re diutius consistere, ut nunc in Oreste, sed transire etiam ad victoris laudes: cfr. Pyth. X, 54 sq." Immo poetæ mercede conducti cum ob alias causas, tum quod sæpius aliis canunt, multa hymnis suis immiscent, a quibus alii poetæ abstinent, ut Noster, quem illis ita se opponentem vides: *Digressus quidem et ego sum, neque tamen ut poetae mercede conducti. Ego volens meoque consilio ad narrationem meam deflexi*. Falsum quoque, quod habet Böckhius Explicc. p. 338. infr.: „Quid quæso illi dixissent, quibus se mercede conductum carmen scripsisse v. 41. 42. poeta fatetur, si carmen ipsis obtulisset re plane aliena refertum?" Non fatetur hoc; respice quæso particulas εἰ et δέ. Ex mente vero Böckhii Noster nonne de se fatebitur, quoniam mercede conductus sit (conduci soleat), variis se artibus opus habere, ut possit carminis vi quadam expressi telam ad finem perducere (ἄλλοτ᾽ ἄλλᾳ γλῶσσαν ταρασσέμεν)? Quod ridicule indignum nostro vate. Mercedem non acceperat; hinc libertate sua utitur in laudando victore ejusque familia, narrationem intexens quibusdam scilicet importunam, molestam, tristem, nec tamen a laudatoris ingenui consilio alienam. Dixi

in antecedentibus, fateri Pindarum digressionem. Non alius erit sensus, si negantem illud feceris. Tum erit hæc loci interpretatio: *Num a scopo digressus sum? Minime. Sed digrediendum mihi fuisset, si canenti mercedem accepissem. Quod non cadit in me.* Nostrum vero locum respicere Tzetza videtur Chiliad. VIII (histor. 228. inscript.) p. 314. Kiessling.: *Περὶ τοῦ, μήπως, καθά φησι Πίνδαρος, κατὰ Σιμωνίδην τὴν Μοῦσαν ἀργυρείαν ποιήσαιμεν* etc. Ubi Passovius (Jahn. Jahrbb. für Philol. etc. I. 285) comma post *Πινδ.* deleri vult, poni post *Σιμωνίδην.* Utut locum Tzetzæ distinguas, apertum tibi erit, jam inter veteres fuisse, qui locum Pindaricum non de ipso Pindaro intelligerent, sed de aliis poetis mercede conductis. Vulgatæ interpretationis incommoda non removit Thierschius. — *τό γέ νυν.* Hæc junge cum *ταρασσέμεν*, quod vidit schol. v. 63: *Ὀφείλεις δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνακινεῖν τὸ ἐγκώμιον ἢ αὐτῷ τῷ πατρὶ τοῦ Πυθιονίκου, ἢ αὐτῷ τῷ Θρασυδαίῳ.* Vides, interpretem in Nostro pro *Πυθονίκῳ* genitivum legisse. An fuit illi pater per filium *Πυθόνικος*? — *ἐπιφλέγει.* Schol. v. 63: *Διαλάμπει.* Intransitivum ut simplex *φλέγω* Ol. II, 131. Nem. VI, 66. — *τὰ μὲν .. σὺν ἵπποις.* Verborum ordinem aperit schol. v. 20: *Τὰ μὲν γὰρ ἅρμασι καὶ τεθρίππῳ σὺν τοῖς ἵπποις τοπαλαιὸν καλλίνικοι γενόμενοι τῶν πολυθρυλλήτων. ἀγώνων ἔσχον τὴν ταχεῖαν ἀκτῖνα καὶ λαμπηδόνα ἐν Ὀλυμπίᾳ.* Jam nostro *τὰ μὲν* in sequentibus respondere debebat *τὰ δέ*; respondet *Πυθοῖ τε.* Illustravit hujus generis pindarica Gurlitt. l. c. p. 15. Cf. quoque Herm. ad Viger. p. 701. — *ἀγώνων θοὰν ἀκτῖνα. Certaminum celerem radium*, i. e. *gloriam.* Böckhius: *Glo-*

Πύθια νικήσας. [8]) Quocum Böckhius conferatur Explic. p. 337: „Haec, quae nunc celebratur, victoria familiae est tertia (v. 14)[2]); atqui prima [3]) fuit Olympiae curru parta (v. 46—48), non patris credo, ut schol. v. 21. arbitratur [4]), sed alius cujuspiam; plures fuere Pythiae stadio (v. 49), ex quibus quae inter tres illas secunda est, ea parata erat a patre *Πυθονίκῳ*: igitur una tantum relinquitur Thrasydaei prior victoria." — Reliqua nostri loci improprie ita interpretor, ut puer Thrasydaeus domum paternam victoria sua ornarit, colore petito ab his, qui victoribus frondes, flores, coronas injiciunt (*ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς*). Estque *ἑστία* sensu lato *domus*, quam significationem alibi quoque defendo, nimirum Ol. I, 17. Pyth. V, 14. Aesch. Choe. 258. Similiimeque Ortygiam Hiero victor coronis *ἀνέδησεν* Pyth. II, 9 sqq., i. e. *celebrem fecit*;

---

1) Fidem ultimis, quae scholio inscr. repugnant, denegat Böckhius.

2) Immo Thrasydaei tertia victoria. Hoc suadet primus loci nostri obtutus. Sed obsunt scholiastae inscriptionis, quorum prior, *γέγραπται*, inquit, *ἡ ᾠδὴ Θρασυδαίῳ παιδὶ Θηβαίῳ σταδιεῖ, νικήσαντι κη΄ Πυθιάδα, καὶ λγ΄ δίαυλον ἢ στάδιον ἄνδρας*. Accedit carminis nostri titulus, qui *παῖδα* Thrasydaeum dicit. Duas igitur omnino victorias reportavit Thrasydaeus, puer priorem eam, quae nostro carmine celebratur, posteriorem vir, quam Pindarus tum nondum noverat.

3) Olympicam victoriam, cujuscunque ex familia fuerit, primo loco posuit, non ut tempore priorem, sed dignitate. Quare alia antecedere poterat, quam primam trium illarum vocamus.

4) Scholiasten ambigentem vides. Sed Pindari plurales (v. 70 sqq.) faciunt, ut non de patre olympionica vel pythionica cogites, sed de alio, quanquam maxime affini, ob voces *ἑστίαν πατρῴαν* (v. 22). V. tamen ad v. 70 sqq.

Pyth. VIII, 80. Alcman *corenis petitur*, i. e. *laudatur*. Böckhius Explicc. p. 341: „*Ἑστίαν* intellige sacrum in ædibus locum, ubi ara domestica (v. ad Olymp. I, 8 — 17). Ibi igitur, utpote in domus penetrali religiosissimo suspensæ coronæ sunt."

V. 23 — 57.

Digreditur ad Orestis historiam. Comma post *βαλὼν* agnoscit schol. primus v. 15., *νικῶν* participialiter intelligens; sequitur Romana. Quod multo melius, quam *νικᾶν* scribendo jungere *στέφανον νικᾶν*: *coronam victoriarum*. Cf. Böckh, Expl. p. 341. Pendet *νικῶν* a priore participio *βαλών*, et est pro *νικήσας*, ut sæpe apud Nostrum, coll. indicc. — *ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι*. Ea laus Delphorum inprimis opes spectare videtur. V. ad Pyth. VI. p. 827. Neque igitur Pyladæ tempus habemus, sed Pindari. Similia suspicati sumus ad Pyth. IV. p. 637. — *Ἀρσινόα*. Schol. v. 25: *Ἰδίως δέ φησιν ὁ Πίνδαρος, Ἀρσινόην εἶναι τὴν Ὀρέστου τροφόν· Φερεκύδης δὲ* [Fragm. LXXV. Sturz. ed. II. p. 210] *Λαοδάμειαν* [ut Stesichorus ap. schol. Aesch. Choe. 720] *λέγων αὐτήν, τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνῃρῆσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου νομιζόμενον Ὀρέστην εἶναι. τὸν δὲ Ὀρέστην ἐκκλαπέντα εἶναι τριῶν ἐτῶν, ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπείᾳ.* De v. *τριῶν* v. Gurlitt. l. c. p. 8. Nutricis nomen non habet Aesch. Choe. 720. Blomf., ubi gentilitium *Κίλισσα* legendum esse pro *Γείλισσα*, monuerunt Wellauerus Comment. æschyl. p. 44. et Blomf. in nott. critt. — Dein cum Mingarello junge *φονευομένου πατρὸς χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν Κλυταιμνήστρας*. Ita *φονευομένου* appo-

habenda ratio. V. annotationem ad Ol. I. p. 24. Idem de sua felicitate testatur Agamemnon redux Aeschyl. Agam. 807. Blomf. — ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἀφαντὸν πνέει. Loci famosi sensum scholiastes v. 46., quem sequi debebant, scite aperuit: Ὁ δὲ ταπεινὰ καὶ οἰκτρὰ πνέων, τουτέστιν ὁ εὐτελὴς καὶ πένης ἀφώνως ἤγουν οἷον ζῇ· διὰ γὰρ τὴν πενίαν εὐτελής τις ὢν καὶ ἀφωνής ἐστιν. Concedunt interpretes, esse χαμηλὰ πνέειν humiliter vivere, tenui conditione esse, coll. Herm. ad h. l. Ita spirare signum est pro re signata. Ergo concedent, βρέμειν (loqui) [5]) aliud signum esse pro re signata, vita. Prudenterque humilium hominum loquela memoratur, pro vita ipsa. Maxime hoc in civitates aristocraticas democratia mixtas cadit, ubi inferiorum mortalium sermo flocci haberi solet, quanquam hi sermone plurimum valere opinentur. Hinc loci hujus dicta colorem traxisse videtur. Alii nostrum ἄφαντον βρέμει cum formula οὐδὲν λέγειν comparabunt, quod est nullius momenti esse, nichts zu sagen haben, coll. Herm. ad Vig. p. 755 sq. Sed eodem redit sensus. Namque sententiae antecedentis ratio hanc interpretationem non suadet, sed postulat: Humilis conditionis homo nullius momenti est, latet, quare nec invidiam patitur. Posterius omissum, ut alia hujus auctoris. Hermannus, ex plebe, ait, homines, si feroces sint et improbi, scelera eorum facilius latere atque ignorari, quam nobilium. Praeivit Ex. Schneidius: „Pauperiorum et obscuriorum vitia non facile traducuntur, sed latent ignota. Quare

5) Vox fortior, pro mitiori φωνεῖν. Cfr. γαρύειν, βοᾶν all. V. Etiam βρέμειν sonare, velut Eurip. Bacch. 160. Fallunturque lexicographi, qui solum fremo reddunt. Similiter ταράσσειν V. 65. pro κινεῖν.

Castoribus adjungi, altero illos die Therapnæ habitare, ro in Olympo: verum id eo consilio dictum est, aut miraculo major Castoribus honos accederet, aut ut ui ex Thrasydæi majoribus illorum simili immortalim auguraretur exemplum nobilissimum." Nostrum um atque Orestis cum Pylade encomium de Thrasyi amore fraterno intelligendum putat Fæhsius. Simir Thierschius. — τὸ μὲν παρ' ἆμαρ: *altero die*. h. Oed. C. 1448: Παρ' ἦμαρ. Ubi Döderlinus, coll. ith. Gr. gr. Edit. II. §. 588. c. p. 1173.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΒ΄

ΜΙΔΑΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΑΥΛΗΤΗΙ.

Schol. inscript.

Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Μίδᾳ Ἀκραγαντίνῳ. οὗτος ἐνίκησε τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα καὶ τὴν κε΄· φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Παναθήναια νενικηκέναι. ἱστοροῦσι δέ τι ἴδιον σύμπτωμα συμβεβηκέναι περὶ τὸν αὐλητὴν τοῦτον· ἀγωνιζομένου γὰρ αὐτοῦ ἀνακλασθείσης τῆς γλωσσίδος ἀκουσίως καὶ προςκολληθείσης τῷ οὐρανίσκῳ, μόνοις τοῖς καλάμοις τρόπῳ σύριγγος αὐλῆσαι· τοὺς δὲ ἀκροατὰς ἡσθέντας καὶ ξενισθέντας τῷ ἤχῳ τερφθῆναι, καὶ οὕτω νικῆσαι αὐτόν. De tibiæ genere v. quoque Thierschium.

V. 1—31.

Agrigento deæ urbique commendatur Midæ corona Pythia et ipse victor, qui Græcos arte vicit, quam invenit Minerva, quum Perseus unam e Gorgonibus occidisset. — *αἰτέω σε.* Schol. v. 1: *Ὁ λόγος ἀπόστασις τοῦ Πινδάρου πρὸς τὴν ἡρωΐδα Ἀκράγαντα ἢ καὶ τὴν*

ϱάγαντα πόλιν. Miscet ut alibi heroinæ urbis attributa. — φιλάγλαϊ etc. De urbis magnificentia v. Böckh. Explicc. pag. 343. — Φερσεφόνας ἕδος. Schol. v. 1: Ἀπὸ μέρους δὲ τὸ ὅλον ἔφη· γὰρ τὴν Σικελίαν ἐδωρήσατο τῇ Περσεφόνῃ ὁ Ζεύς. obabilius, ita dictam urbem ob singularem deæ cultum, quo tamen tacere historiam video. V. tamen schol. . II, 25. ibique Böckh. Explicc. p. 123. — Ἀκράντος. Eum fluvium numi urbis habent. V. Eckh. V. N. T. I. p. 193. Mionnet. Descript. T. I. p. 215. iseum Wiczay T. I. p. 48. — καλώναν. Schol. 3: Λέγεται γὰρ ἐφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι. V. quoque uver. Sicil. antiqu. p. 254 sq. Sturz. ad Empedocl. p. 6 sq. Jacobs. ad Anthol. gr. Lips. T. VI. p. 317. ickh. Explicc. p. 343. — ναίεις. Proprie de heroina, proprie de urbe, i. e. pro passivo. V. schol. v. 3. et iocyl. IV, 1: Πόλις ἐν σκοπέλῳ κατὰ κόσμον οἰκεῦσα. oll. Rh. I, 831: Νήσων, ὅσαι ναιετάουσιν. Callim. l. 267: Αἱ περιναίετε νῆσοι. — ἀθανάτων ἀνδρῶν σὺν εὐμενίᾳ. Hæc recte jungit schol. v. 6: Σὺν ῶν καὶ ἀνδρῶν εὐμενείᾳ. Falluntur aliter jungentes. amque dativum εὐδόξῳ Μίδᾳ (*ab inclyto Mida*) a δέξαι ndere, apertum. V. nos ad Ol. XIII. p. 448 sq. Sunt tem ἀθάνατοι heroina cum reliquis Agrigenti diis tularibus, ἄνδρες cives Agrigentini. — στεφάνωμα δ'. Schol. v. 6: Τὸν ὕμνον. Suadere hanc interpretionem videtur locus Nostro similis Ol. V. init., ubi v. tt. p. 174. Quidni vero ipsam coronam Pythiam vior heroinæ obtulerit? — αὐτόν τε νιν. *Eumque ipm.* Ol. VI, 21: Αὐτόν τε νιν. Ubi nostrum locum nittere non debebam. V. quæ ad eum locum (p. 189)

annotavi. Similiter μιν αὐτὸν legit Doctus quidam Theogn. 611 (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 71. ed. Lips.). — Ἑλλάδα. Magnifice dictum pro Ἕλληνας συναγωνιστάς. V. quoque Heyn. et Böckh. — θρῆνον διαπλέξαισ'. Schol. v. 12: Συνθεῖσα. Tritum in sermone componendo πλέκειν, ὑφαίνειν, etc., nec facit nostri verbi præpositio, ut sit de artificio compositionis, cogitandum. Incert. Rhesi 831. Matth.: Πλέκων λόγους. Oppiani Halieut. IV, 77: Μῆτιν ὑφαίνειν. Anthol. Palat. II, 70: Μέλος ὑφαίνειν. — παρθενίοις ὑπό τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς. Schol. v. 15: Ὑπὸ παρθενίοις Γοργόνων κεφαλαῖς καὶ ὀφίων ἀπλησιάστοις κεφαλαῖς. Ad rem ibidem schol.: Μυθεύεται τι τοιοῦτον, ὅτι, ὅτε ὁ Περσεὺς ἐκαρατόμησε τὴν Μέδουσαν, αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐθρήνουν τὴν ἀδελφήν, καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν καὶ τῶν ὄφεων τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν συριγμός τις ἀνεδίδοτο. Schol. v. 18. de virginum nominibus: Σθενοῦς καὶ Εὐρυάλης. — λειβόμενον. Profluentem. Schol. v. 15: Καταστιλβόμενον. Cantus comparatur cum fluido. V. nos ad Ol. XI. p. 388. Cum Böckhio post καμ. comma pone, post ἄγων punctum, quod posterius jam habet Romana. Male distinxit Heynius, coll. ad v. ἦ τοι. — τρίτον μέρος. Schol. v. 19: Τὴν μίαν (Medusam)· τρεῖς γὰρ ἦσαν. — ἄνυσσεν. Confecit, occidit. V. Schneid. Lex. g. v. Schol. v. 19: Ἀνυσθῆναι ἐποίησεν. — εἰναλίᾳ τε Σεριφῳ. De h. adjectivo v. indd. pindd. — λαοῖσί τε. Et incolis. Λαοῖσι in unam syllabam contrahi, negat Hermannus, proponens ταῖσί τε vel τοῖσί τε. Quorum posterius maxime placet. — ἦ τοι. Revera. Sententiam hæc particula inchoat velut Ol. II, 5. XIII, 118.

em. V, 78. — Φόρκου .. γένος. Schol. v. 24: όρκυος γένος τὰς Γοργόνας φησί. τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν ιῶν ἀκουστέον, ὅτι τὴν μὲν μίαν ἐκαρατόμησε, τὰς δὲ ο ἐξετύφλωσεν, ἀφελόμενος τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, ᾧ μόνῳ ρ ἑνὶ ἐχρῶντο αἱ τρεῖς. — λυγρόν τ' ἔρανον. hol. v. 25: Λυγρὸν ἔρανον εἶπεν, ἐπεὶ ἐν ἐράνῳ ποτὲ έταξεν ἑκάστῳ ὡς ὢν βασιλεὺς ὁ Πολυδέκτης προσφέ. ιν αὐτῷ δῶρον καὶ τῷ Περσεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργ. νος. Regem in saxum versum dicit Nonnus Dionys. LVII, 563: Καὶ κατὰ πικρὸν ἄγακτα πολυκλύστοιο ερίφου Λαΐνεον νέον ἄλλον ἐσαθρήσω Πολυδέκτην. etza Lycophr. 838. p. 828: (Perseus) ἐλθὼν παρὰ τὴν ιάν τοῦ Πολυδέκτου, καὶ συμπόσιον λαμπρὸν ἐφευρών, ίξας τὴν Γοργόνος κεφαλὴν, πάντας ἀπελίθωσε. —η κτρός τ'. De Persei matre Danaë liberata schol. v. . recte cogitat. — ἔμπεδον δουλοσύναν. Stabi- n, diuturnam servitutem. De h. adjectivo v. Schneid. g. v. — ἀναγκαῖον λέχος. Vi mulierem duxe- t Danaën. Cfr. interprr. Duo ista, convivium matris- e servitus et matrimonium, male cessere Polydectæ.— παράου Μεδοίσας. Schol. v. 24: Ὅτι περὶ ἑαυ- ῆς ἡ Μέδουσα ὡς εὐμόρφου διέκειτο· διὸ καὶ περὶ κάλ- ους τῇ Ἀθηνᾷ ἐφιλονείκησεν. — χρυσοῦ. Orph. Λιθ. 15: Χρυσοπάτρῳ Περσῆϊ. Alia v. ad Isthm. VII, 6.

V. 31—56.

Minerva igitur invenit artem tibiarum, imitans Eu- ralae planctum; tum nomum illum polycephalum deno- inavit. Sequuntur sententiæ, rebus Midæ adaptatæ. λλ'. Redit poeta ad v. 12 sqq., ubi Minerva tibiarum

artem invenisse dicebatur. Significat istum reditum particula *ἀλλά*, de qua v. nos ad Ol. V. init. p. 166., ad Ol. VIII. p. 292. — *τούτων πόνων*. Congressus erat tum istis monstris. Paulo aliter schol. v. 31: *Ἐπεδίωξαν γὰρ* (Gorgones) *τὸν Περσέα μέχρι Βοιωτίας*. Vides, veterum quosdam Persei cum Gorgonibus certamen in Bœotia collocasse, inter quos Noster quoque fuisse videtur, qui, si ea, quæ deinde *eodem contextu* de calamis Cephissiis dicit, ad primam tibiarum inventionem divinam retulit, non tantum ad usum calamorum vulgarem, historiam mythicam cum victoris sui rebus sapientissime copulasse videbitur. De loco fabulæ nostræ uberior exstat doctorum duumvirorum tractatio, Mülleri scil. Orchom. pag. 356 seq. et Böckhii Explicatt. pag. 344 seq. — *αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος*. Gorgonum planctus imitans Minerva tibias invenit. Libycas ut alii scriptores vocat Nonn. Dionys. XL, 227 sqq.: *Λίζυγες αὐλοὶ Φρικτὸν ἐμυκήσαντο Λίβυν γόον, ὃν πάρος ἄμφω Σθεινώ τ' Εὐρυάλη τε μιῇ πολυδειράδι φωνῇ Ἀρτιτόμῳ ῥοιζηδὸν ἐπεκλώσαντο Μεδούσῃ, Φθεγγομένων κεφαλῇσι διηκοσίῃσι δρακόντων· Ὧν ἄπο μυρομένων σκολιὸν σύριγμα κομάων Θρῆνον πουλυκάρηνον ἐφημίξαντο Μεδούσης*. Alium Nonni locum excitavit Schneid. ap. Böckh. Explicc. p. 344. — De v. *πάμφωνος* v. ad Ol. VII. p. 241. — *Εὐρυάλας*. Schol. v. 35: *Ἀπὸ μιᾶς ἤρκεσε καὶ τὸ περὶ τὴν ἑτέραν τὴν Σθενὼ πάθος παραστῆσαι*. — *χριμφθέντα*. Schol. v. 35: *Ἐκδοθέντα*. Compara nostrum ein Geschrey ausstossen. De græca v. confer inprimis Ruhnk. ad Tim. 104. Schneid. L. g. v. *χρίω*. Böckh. Expll. p. 345. — *ἐρικλάγκταν*. Schol. v. 35: *Μεγαλόκρακτον, μεγαλόηχον*. — *κεφαλᾶν πολ-*

λᾶν νόμον. I. e. *nomum polycephalum*. Nominis rationem ipse Noster significat, coll. schol. v. 39 (et schol. v. 15): *Ἐπεὶ καὶ αἱ τῶν δρακόντων πλείους εἰσὶ κεφαλαί, καὶ αἱ συρίζουσαι πλείους ἦσαν, ὧν κατὰ μίμησιν συνέθηκε.* Aliter reliqui Græcorum, qui istius nomi alium inventorem aliamque rationem tradiderunt. Cfr. schol. v. 39. Böckh. Explicc. p. 345. — εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ᾽ ἀγώνων. Schol. v. 42: *Ἔνδοξον ὑπόμνημα τὸ τῶν ἀγώνων τῶν τοὺς λαοὺς σοούντων καὶ παρορμώντων εἰς τὴν θέαν. φησὶ δὲ τὸ μέλος.* Nomus iste *certaminum memor studiosusque* dicitur, quippe *in iis audiri solitus*. Eo enim utebantur concertantes. Erat autem Apollineus. V. Böckh. Explicc. p. 345. 46. Deinde *ἀγῶνες* mihi quoque certamina sunt indistincte, non aut gymnica, aut musica. — λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων. Schol. v. 43: *Διαπορευόμενον τὸ μέλος ὁμοῦ διά τε χαλκοῦ καὶ καλάμου, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν αὐλῶν.* Non abundanter hoc loco *χαλκὸς* memoratur. Rupta fuerat Midæ *γλωσσίς* (schol. init.), quam ære constitisse putes, coll. Gurlitt. l. c. p. 27. Böckh. Explicc. p. 346. Ita bene præparavit transitum ad sequentem sententiam, quæ ad casum Midæ singularem alludit. — παρὰ καλλιχόρῳ πόλει Χαρίτων. *Ad Orchomenum*, coll. schol. v. 45. Jam *καλλιχ.* Charitesia quidem Orchomeniorum spectare poterit; sed est hæc vox aliorum quoque locorum epitheton honorificum. Hymn. h. in Herc. v. 3: *Θήβης καλλιχόροις.* Alcman. fragm. CXXIX. p. 83. Welck.: *Καλλιχόρου Οὐρίας,* Eurip. Heracl. 359. Matth.: *Καλλιχόροις Ἀθάναις.* Callimachi fragm. CCLVIII (Ern. T. I. p. 532): *Καλλιχόρου χθονός.* Anthol. Palat. VI, ccxii, 2 (Simonides): *Ἀγορῆς*

καλλιχόρου. VII, ccxiv, 3 (Simonides): *Καλλιχόρου πατρίδος*. DCCXVIII, 1 (Nossis): *Καλλίχορον Μιτυλάναν*. XV, 2, 1 (Incertus): *Καλλιχόρου πόληος*. — *ναίοισι*. Schol. v. 45: *Τὸ δὲ ναίουσι κάλαμοι σκληρῶς καὶ διθυραμβικῶς προήγαγεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν φύονται*. Immo jucundissime calami personam induunt, coll. *μάρτυρες* v. 48. Simili *προσωποποιΐᾳ* Eurip. El. 724 Matth. lotus (tibia) dicitur *Μουσᾶν θεράπων*. — *Καφισίδος ἐν τεμένει*. Schol. v. 45: *Ἐν γὰρ τῷ Κηφισσῷ οἱ αὐλητικοὶ κάλαμοι φύονται*. Agrum Orchomeniorum Cephissus fluvius permeat, coll. Müll. Orchom. p. 42. In eo fluvio ut in lacu, cui nomen Cephissus dedit, calamos crevisse dices. Melius *Καφ.* est lacus Cephissis (Copais). V. Heyn. et Böckh. Nam feminino P. utitur; est autem sermo de lacus nympha, coll. *τεμένει*: *loco sacro*, s. templo, s. luco. Fuit iste lacus cum adjacente regione nymphæ *τέμενος*, ut Syracusæ Martis Pyth. II, 2., Aegyptus Nili Pyth. IV, 99. V. quoque Schneid. Lex. g. v. *τέμενος*. Böckh. Explicc. p. 346. istum locum calamorum *τέμενος* dicere videtur. — *πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες*. Böckh. l. c.: „Calami dicuntur *πιστοὶ χορ. μ.*, quod comites choricis cantoribus adsunt et cantus quasi legitimi justique probatores (*δοκιμασταί*).“ — *εἰ δέ τις ὄλβος* etc. Schol. v. 49 (de voce *φαίνεται*): *Γίνεται*. Eurip. Alc. 915. Matth.: *Συμφορὰ φανεῖσα*. V. nos ad Pyth. I p. 946. Ad rem idem schol.: *Τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ ἀπροσδοκήτως ἐνίκησε, κλασθέντος τοῦ καλάμου*. — *ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἤτοι σάμερον δαίμων*. Scholl. v. 49. 54. *ἤτοι* scribentes post *σάμερον* supplent *ἢ αὔριον*, vel *ἢ ὕστερον*. Non melius alii pro *νιν* legunt *νιν*

(*nunc vel hodie*). Retine ἦτοι (*profecto*); νιν spectat vocem ὄλβον. V. omnino Böckhium Explicc. p. 347.— ἀελπτίᾳ βαλών. *In rem non exspectatam injiciens*. Similiter schol. v. 54: Ἐν ἀνελπιστίᾳ καταστήσας. Thierschius: Stürzend in Hoffnungslosigkeit. Idem tamen suspicatur τιν' ἐν ἀελπτίᾳ. Sed abesse poterat præpositio motum locumque significans, coll. Eurip. Phön. 1534. Matth.: Σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλών, i. e. ἐπ' ὄμμασι. Aesch. Eum. 445. ed. Schwenck.: Πέδῳ πεσών, i. e. ἐν πέδῳ πεσών. Aliis ἀελπτίᾳ ablativus est: *percutiens re non exspectata*.—ἔμπαλιν γνώμας. *Praeter opinionem*. De v. ἔμπαλιν v. ad Ol. XI. p. 420., ad Ol. XII. p. 434. Rem bene mihi scholl. v. 49. 54. illustrasse videntur his verbis: Τοῦτο δέ φησιν, ἐπειδὴ ἀπροσδοκήτως ἐνίκησε, κλασθέντος τοῦ καλάμου.

Ad voluminis I. partem I.
Nova Addenda.

P. 7. l. 3. infr. post *oculis* hæc adde: Cum his, quæ dixi, confer Max. Tyr. Or. XL. T. II. p. 264 Reiske: Ὡς γὰρ ἐν νυκτὶ φῶς ἐκ πυρὸς τοῦ δι' ἡμέρας φανέντος ἀκμαιότερον ὑπὸ πολλοῦ τοῦ περικεχυμένου σκότους ἐλεγχόμενον, ἐν δὲ ἡλίῳ τὸ αὐτὸ ἀμυδρὸν καὶ ἀσθενὲς πρὸς ἀνταγωνιστὴν ἰσχυρότερον etc.

P. 8. l. 18. post ἥλιος adde: Maxime vero ad nostrum locum facit Max. Tyr. Or. XL, 4. T. II. p. 265. Reiske: Οὐκοῦν ἐν ἡμέρᾳ ἥλιος κρατεῖ, τὸ ἄριστον καὶ ἀκμαιότατον τῶν ἐν οὐρανῷ σωμάτων.

P. 11. l. 10. post *sunt* adde: Censor Olympiorum Gottingensis (Gött. gel. Anz. 1827. p. 92) hymnum disse-

minari quaquaversum negat, solumque Hieronem spectari contendit. Quodsi vero Hieronis laudes deinde memorantur, inde non sequitur, hymnum ad eum solum dirigi. Negat idem, esse ἀμφιβάλλομαι *disseminor, in omnes partes jactor*. Immo verbi ea primitiva vis est, ubi locus non exprimitur, quem id spectat, quod jactatur. Exprime locum; jam erit ἀμφιβάλλομαι *circumdor rei*. Idem Doctus aliam interpretationem proponit veterum poësi mirifice repugnantem: „Hymnus Olympiā, ut ab objecto suo, prodiens animos poetarum amice eum salutantium amplectitur."

P. 14. l. 18. post *affundit* adde: Nostrum locum excitat Aristidis schol. p. 8. ed. Frommel.

P. 18. nota l. 1. infr. post *videtur* adde: Postremo in simili causa *immortale* opponitur *mortali* in epigrammate, quod vulgavit Köhlerus V. C. in libello: Description d'une medaille de Spartocus p. 59: Ἀθάνατον θνητῷ πατρὶ γέρας τελέσας.

P. 19. l. c. post πῦρ adde: V. quoque Reisigii enarrat. ad Soph. Oed. C. p. LXVII.

P. 22. l. 1. post ἀποικίας adde: Diogenes Laërt. VII, 1: Κύπρου πολίσματος Ἑλληνικοῦ, Φοίνικας ἐποίκους ἐσχηκότος. Ibidem l. 8. post ἄποικος adde: De Pelopis patria v. quoque Meinek. ad Euphor. pag. 1?. Ibidem l. 11. post Γαιαόχῳ adde: De Γαιαόχῳ v. nunc Döderl. ad Soph. Oed. C. 1066.

(In Addendis [ad pag. 23] p. 480. l. 4. post *conferatur* adde: Thucyd. II, 87: Καί πού τι καὶ ἡ ἀπειρία πρῶτον ναυμαχοῦντας ἔσφηλεν. Ibidem l. 7. post *ita* adde: 435. Ibidem l. 8. post προσυπενόησεν adjice: Adde Eundem p. 72. 345. Idem T. I. p. LV.).

P. 28. l. 9. infr. post *equis* adde: De Neptuni τριαίνᾳ v. Böttigerum in Amalth. T. II. p. 302 sqq., coll. tamen iis, quae contra monuit Amaltheae censor in Ephemm. Heidelbb. a. 1823. p. 1242 sq.

P. 29. l. 5. post (γεννᾷ) adjice: Neque omnino δεύτ. χρ. temporum magnum intervallum significat. V. vocis ὕστερος usum ap. Aesch. Ag. 683. Blomf.: Ὑστέρῳ χρόνῳ. Ubi sermo de Paridis poena non ita multo post crimen commissum inflicta.

P. 31. l. 9. Censor Gottingensis l. c. p. 92. Plastenen Paus. V, 14, 4. a Rhea non diversam putat, eandemque Pelopis matrem suspicatur. Adde nos p. 480. in Addend. Ibidem l. 17. post *naturae* addatur: Aristot. Eth. Nicom. IV, 7 (Zell. T. I. p. 411). Idem VIII, 12. ibique Zell. T. II. p. 368.

P. 33. l. 1. infr. post *possumus* adde: Sensum meum ı assecutus videtur censor Gotting. l. c. p. 33. Non dixi, *Pindarum* locutum de Pelope gratiarum agenum causa diis mactato. Inerat hoc *veteri* de Pelope ctato *narrationi*, quam tamen P. respuit, ut impiam.

P. 35. l. 17. post *habetque* addatur: M. Planudes in :ca Ovid. Metam. I, 361 conv. (Boisson. p. 20): *Τίνι ɔαμυθουμένῳ τὰς λύπας ἂν ἔπεσσες;* — Ibidem l. post *ἕδων* adde: Aesch. Prom. 446. Blomf.: *Συν- ɛ δάπτομαι κέαρ.* Ibidem l. 23. post *improprio* adjice: *μέγαν ὄλβον.* Aesch. Choe. 853. Blomf.: *Μέγαν ον.*

P. 39. l. 9. post *δοκέων δὲ* adde: Censori hoc Got- ;, l. c. p. 93. displicet. Quamquam hac sola electa in- ɔretatione pronomen *αὐτῷ* non vacabit.

P. 41. l. 17. post 184. — adde: *ἀλᾶται.* Conferunt rip. Tro. 635. Addo Aesch. VII Th. 784. Blomf.: *Ὀμ- των ἐπλάγχθη*: *oculos* (visum) *perdidit.*

P. 42. l. 2. post *πόνον* adde: Sc. construe: *Ἔχει πό- ' τέταρτον μετὰ τριῶν*, i. e. *μετὰ πόνου τριῶν* (cum ore trium illorum), inæqualitate comparandi haud ra- ut Ol. XII, 19 sqq.: *Υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι τεά κεν δομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ, Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ Ἀκλεὴς ὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν.* Ubi *ἐνδομ. ἀλέκτωρ* est pro ɔμάχα *ἀλέκτορος* sc. *τιμά*. Aesch. Ag. 1619. Blomf.: ɔφεῖ δὲ *γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν φέρεις.* I. e. *Orpheae guae.* Idem VII Th. 1006: *Πῆμα πατρὶ πάρεγγυον*: *amitas similis calamitati patris.* Cfr. omnino Matth. . g. Ed. II. §. 453. p. 848 sq., Schæfer. ad Lamb. B. El- s. grr. p. 3. Idem. Melett. p. 57. Jacobs. ad Anthol. lat. T. III. p. 63. Idem ad Achill. Tat. p. 747.

P. 43. l. 17. post *πάλιν* adjice: V. quoque interprr. perrimos ad Soph. Oed. C. 1411.

P. 44. l. 1. post *κόνις* adde: De lanugine h. l. et matis adi quoque Blomf. gloss. Aesch. VII Th. 530.

P. 45. l. 19. post *Ἀφροδίτης* addatur: Theognis aisf. P. M. G. T. III. ed. Lips.) 1293: *Ἀφροδίτης δῶ-* . 1304. 1332: *Κυπρογενοῦς δῶρον.*

P. 46. l. 15. post *Ἀφροδίτης* adde: Cum Oeno- ıo alium confer *γαμβροκτόνον*, Evenum, de quo om- ıo adeundus Phavorinus Lex. gr. p. 786. — Ibidem 7. infra post (*capit, tenet*) adde: Cognatum Latinorum *co.* Horat. Sat. II, 7, 102: *ducor libo fumante*, i. e. peto libum f.

P. 47. l. 3. post *Pyth.* IX, 120. adde: Aesch. Prom. 0: *Πρᾶξιν Ἰοῦς.* Ubi conf. Morellius. Idem Choe

801: *Πρᾶξιν οὐρίαν.* — Ibidem l. 5. post 781. adde: et Lobeck. ibid.

P. 48. nota 13. fin. post *attulerat* adjice: Cic. Tusc. II, 27. fin.: *Equi Pelopis illi Neptunii, qui per undas currus suspensos rapuisse dicuntur*.

P. 49. l. 5. post *velocissimo* adjice: Nostrum locum respicere videtur schol. Aristidis p. 103. ed. Frommel.

P. 52. l. 8. infr. post *ὑμέτερον* adde: Simonidis poem. LV, 1 (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 175. ed. Lips.) *Ὀτ' ἐνίκα Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδαλέον τρίποδα*, i. e. ἐνίκα, καὶ ἔλαβε.

P. 54. l. 7. post *necessitatem* adde: Eurip. Hel. 195: *Ἰλίου κατασκαφὰν πυρὶ μέλουσαν δαΐῳ.*

P. 56. l. 5. post (Schütz.) adde: Anthol. gr. Lips. T. XIII. p. 335. a.

P. 57. l. 14. infr. post *Σκαμάνδρου* adjice: Aesch. Choe. 360: *Σκαμάνδρου πόρον.* Ibidem l. 13. infr. post *Ἀδριακοῖο* adde: V. quoque Blomf. gloss. Aesch. Choe. 65. Tertullian. de Pall. 2: *Fluminum viae*.

P. 65. l. 2. infr. Euphor. Fragm. LIV (Mein. p. 125): *Εὐδείελος αἶα.*

P. 69. l. 6. post *ἀνιέμενον* addatur: Achill. Tat. II, 29. Jacobs.: *Λόγος γὰρ γλώσσης βέλος, ἄλλης γλώσσης βέλει θεραπεύεται.* VII, 4: *Τοξεύσαντος λόγου.* Aristaen. epist. II, 4: *Ὥσπερ βέλη τὰ ἔπη ἀφεῖσα.* Ubi cfr. VV. DD. p. 641. ed. Boiss. Ibidem l. 12. post *λόγοις* addatur: Ibidem Phocyl. 116: *Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.* V. quoque Jacobs. ad Anthol. Pal. T. III. p. 316.

P. 70. l. 11. infr. post *Isthm. IV, 8.* adde: Censor Gotting. l. c. p. 93. vulgatam tueri videtur: *hoc vitae tempus*. Num hoc alteri post mortem vitae opponi vult? Quod christianismum redolebit, non ethnicismum. An pythagorice dictum putat cum Göttlingio?

P. 76. l. 15. post *produci* adde: Censor Gotting. l. c. p. 93. quaedam monet, ad quae respondeo. *Ὄπις* (sic scribo cum Schneid. L. gr. v. ὄπις) apud Pind., excepto carmine Pyth. VIII, 101., est *vox*. V. indd. Deinde ὄπιν (sc. *rationem*, *providentiam*) nondum deprehendi nisi junctam cum voce *θεῶν*. Postremo non exposuit idem V. D., num legat *ξένον* an *ξένων*.

P. 77. l. 11. infr. post *ἐτύχθη* adde: V. quoque Gierig. ad Ovid. Metam. XIII, 282. et Boissonad. ad Eund. (e convers. gr. M. Plan. p. 564), nec non Blomf. glossar. Aesch. Pers. 355.

P. 83. l. 7. post *monentur* addatur: V. quoque Rei-
narrat. Soph. Oed. C. p. CVIII.
P. 84. l. 10. post ἄτυκτον adde: Aristæneti Epist.
Πλὴν ἐπεὶ τὸ πραχθὲν οὐκ ἄλλως ἔχει. Ubi confer,
post Lambecium congessit Boisson. p. 329 sq. Quo-
V. D. copiis addo Simonidem poem. CXII (Gaisf. P.
. T. III. p. 188. ed. Lips.): Τὸ γὰρ γεγενημένον
ἄρεκτον ἔσται.
P. 85. l. 1. post μακάρων addatur: De Tempore
. quoque Musgr. et Hell. cum Döderl. ad Soph. Oed.
46 sq. Hellerumque ad eundem Oed. C. 605. — Ibi-
l. 2. infr. post παλιγκότους adde: Idem VII Th.
Blomf.: Πρᾶγος νεάκοτον, ubi propter antecedentia
xclusa videtur κότου (*irae*) potio. V. tamen Blomf.

P. 91. l. 5. infr. post num. *214*. adjice: Addo.
P. 94. l. 3. infr. post τελευτῆς adde: V. quoque in-
. Oed. C. 721.
P. 95. l. 10. post πότμος adjice: V. quoque Musgr.
ph. Oed. C. 1446 sqq.
P. 98. l. 11. infr. post ἀγῶνα adde: Sibylla Pausan.
5: Πολέμοιο μάχην καὶ δηϊότητα.
P. 101. l. 12. infr. post *docent* adde: In amore quo-
implex τυχεῖν usurpatum, coll. Bast. et Boisson. ad
en. I, 16. p. 458. ed. Boiss. Alia de simplici τυγ-
v. ibid. p. 675.
P. 110. l. 12. infr. post num. *346*. adde: Et Ἐριννὺς
. Choe. 641. Blomf. κλυτὴ dicitur.
P. 111. l. 10. post πικρᾶς adde: Simillimus tamen
Soph. Oed. R. 1303. Erf.: Ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύνα-
, ἐθέλων πόλλ' ἀνερέσθαι, Πολλὰ πυθέσθαι, πολ-
ἀθρῆσαι· Τοίαν φρίκην παρέχεις μοι. Ibid. v.
Ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον.
P. 116. l. 11. infr. post. num. *246. 47*. adde: Alia
χρυσοῦς huc facientia congessere Bast. et Boisson.
istæn. Epist. p 205 sq. 316 sq.
P. 117. l. 7. infr. post πάρεδρον adde: Aesch.
. 18: Ὀρθοβούλου Θέμιδος.
P. 120. l. 3. infr. post *narrat* adde: De Elysio prae-
os v. Wyttenbach. ad Boissonadii Eunapium T. II.
2 sqq.
P. 122. l. 13. post νήπιος adde: Iph. T. 1061: Εὔ-
ν ξυνετοῖσι βοάν. Ibidem l. 18. adde: Simillime
σοφοὶ et ἀξύνετοι sibi opponit Herennius Philo in
e medico ap. Galen. compos. medic. sec. loc. L. IX.

p. 297 (v. Sprengel. pragm. Gesch. der Arzneikunde ed. III. T. II. p. 74): *Γέγραμμαι δὲ σοφοῖσι, μαθὼν δὲ ... οὐ βραχύ μ' ἕξει Δῶρον ἐς ἀξυνέτους οὐκ ἐπόθησα περᾶν.*

P. 124. l. 17. post *definio* adde: Redeo ad veterem interpretationem, Simonidem Bacchylidemque tangi p... tantium. Cfr. Neue cit. p. 481. Cens. Gotting. l. c. p. 95. et nos ad Pyth. XI. p. 967.

P. 125. l. 5. infr. post *ὄρνις* addatur: Ibid. VII, CLXI, 1 (Antipater Sidonius): *Ὄρνι, Διὸς Κρονίδαο ἄκτορε.*

P. 127. l. 17. post *occupare* addatur: Censor Gotting. l. c. p. 96. *πόλιν* Agrigentum esse putat, annorum vero numerum spectare Telemachum, e Theronis majoribus, qui sub Ol. LVI Phalaridis dominationem everterat.

P. 133. l 7. infr. post *ἵππων* adde: Sed Aesch. Prom. 7. ignem Vulcani *ἄνθος* dicit.

P. 135. l. 10. infr. post *junctam* adde: Censor Gotting. l. c. p. 96. vulgarem rationem defendit, et carmen Theoxeniorum gratia scriptum contendit.

P. 136. l. 8. infr. post *βοαὶ* adde: Simonides poem. CXV (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 189. ed. Lips.): *Καλλιβόας αὐλός.*

P. 142. not. 2. l. 4. infr. scribe: *oculis, vitro* etc.

P. 143. l. 7. infr. post num. *375.* adde: Merobaudes Panegyr. v. 40 (Niebuhr. ed. II. p. 14): *Pulvereum glauca crinem praecingit oliva.*

P. 150. l. 9. post num. *984.* adde: et Jacobs. ad Anthol. Palat. T. III. p. 117. — Ibidem l. 9. infr. post *...σαι* adde: Pyth. II, 12. Hiero Dianae quoque victoriam curulem debet, coll. ibi scholl.

P. 156. l. 11. post num. *I, 24* adde: coll. Blomfield. gloss. Aesch. Choe. 163. VII Th. 862.

P. 165. l. 6. post *αἰὼν* adde: Soph. Oed. T. 155. *Περιτελλομέναις ὥραις.*

P. 170 l 7. infr. post *κακοδοξίας* addatur: De ultimis cfr. VV. DD. ad Aristaen. Epist. p. 647. Boisson. — Ibidem l. 4. infr. post *Argonauta* adjice: V. *διατεί...* illustravit Boissonadius ad Eunap. T. I. p. 165. 185.

P. 171. l. 17. post *init.* adde: Simile *κρατεῖν ἀ...* coll. Boisson. ad Eunap. T. I. p. 511.

P. 177. l. 10 post *ἁβρόν* adjice: V. *ἁβρὸς* illustr. Boisson. ad Aristaen. Epist. I, 22. p. 525. — Ibidem l. 19. post *vide* addas: Conferatur omnino Schneid. L. g. v. *ἀνατίθημι.*

P. 178. l. 4. post *potuerit* addendum: Quid? quod urbs Camarina nomen traxisse quibusdam videtur a fossis suis et canalibus, coll. Viscont. apud Welcker.: Die äschyl. Tril. Prom. p. 130. Alia suppeditant Gallæus, Obsopæus et Hofmannus ad Sibyll. oracc. L III. p. 470. Gall.

P. 179. l. 8. post *interpp.* adde: Simillimus Libanius Orat. XI. T. I. pag. 282. Reiske: *Τὰ μὲν γὰρ* (montes) *ταῖς λιθοτομίαις ἵστησι τῇ πόλει* (Antiochiæ) *τοὺς τοίχους.* — Ibidem l. 13. post *ἄλσος* adde: Cic. Or. 3: *Omnis enim ubertas et quasi silva dicendi*, coll. ibid. Schirach. p. 16. et Scheller. L. L. v. *silva*. Adde Tertull. de anima c. 2: *Quanta sit silva materiae istius apud philosophos*.

P. 180. l. 6. infr. post *admoneat* adjice: Addo Wyttenb. ad Aristæn. Epist. I, 15. p. 456. Boisson.

P. 182. l. 3. infr. post *etc.* adde: Hesiod. O. et D. 374: *Πατρώϊον οἶκον Φερβέμεν.*

P. 183. l. 4. post *Lips.* adde: et Boiss. ad Eunap. T. I. p. 528. Ejusdem generis Aesch. VII Th. 769. Blomf.: *Ὄλβος ἄγαν παχυνθείς.* Ubi editor.

P. 186. not. 1. l. 1. infr. post *ταμίας* adde: Inscriptio Atheniensis, quam vulgavit Boissonadius ad M. Plan. convers. gr. Metam. Ovid. p. 653: *Τὸν θεσμῶν ταμίαν Ἑρκούλιον, ἁγνὸν ὕπαρχον, Πλούταρχος μύθων ταμίης ἔστησε.*

P. 188. l. 17. post *ἀκλεής* adjice: De similibus oxymoris v. Boiss. ad Max. Plan. convers. gr. Metam. Ovid. p. 77.

P. 189. l. 10. post *Θεαιτήτῳ* adde: Eunapius Maximo p. 57. Boiss.: *Πολλὰ ἀπὸ στόματος φράσας.* Ubi conf. Boiss. T. I. p. 307.

P. 190. l. 12. infr. post *πυρᾶν* adde: (ut dicitur *τάφον τελεῖν, sepulchrum facere*, coll. Döderl. ad Soph. Oed. C. 1430).

P. 191. l. 3. post *septem* adde: Aesch. Choe. 863. Blomf.: *Δεσπότου τελουμένου*: *domino* (cæde) *confecto* (occiso). Statuenda huic voci vis e contextu.

P. 192. l. 2. post *ἥβην* adjice: Duplicemque Amphiarai laudem repetit Soph. Oed. C. 1315: *Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν Δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς.* — Ibidem l. 16. post *ὢν* adde: Soph. Oed. T. 90: *Οὔτ' οὖν προδείσας εἰμί.* Oed. C. 1128: *Οὐδ' οὖν ἐάσω.* Ubi Döderl.

P. 194. l. 14. post num. *40.* adde: Döderl. ad Soph. Oed. C. 735. pag. 416. — Ibidem l. 6. post *praebente*

adde: Postremo ἐξ est *prae*, coll. interprr. Soph. Oed. C. 738. p. 417. Hell. et Döderl.

P. 195. l. 12. post *Scholiastes* adde: Eunap. Proöm. p. 5. ed. Boiss.: *Ἀληθείας πρόθυρα καὶ πύλας*. Ad quem locum conferendus editor p. 147. V. eundem p. 392. 508.

P. 198. l. 8. post *immemor* adde: His addatur, quæ habet Blomf. in glossar. Aesch. VII Th. 856. — Ibidem l. 12. inf. post *ἀείρειν* adde: Adde Abresch. et Boisson. ad Aristæn. Epist. II, 4. p. 643.

P. 199. l. 17. infr. post *etc.* adde: Alia congessit Boisson. ad Aristæn. p. 659. Addo Eumathium pag. 89. Boiss.: *Καί τις ὀδύνη γλυκάζουσα κατέδραμέ μου τὰ μέλη*.

P. 201. l. 7. post *Harmonia* addatur: Pro genio loci erit quoque ille serpens, Seleuco obviam factus Liban. or. XI. T. I. p. 302. Reiske. — Ibidem nota 3. in fine post *dualem* adjice: Plut. Tib. Gracch. 1: *Λέγεται δέ ποτε συλλαβεῖν αὐτὸν* (Tib. Gracchum, Tib. patrem) *ἐπὶ τῆς κλίνης* (filioli) *ζεῦγος δρακόντων*, marem et feminam.

P. 205. l. 11 post *perviamque* adde: coll. Cic. quæst. academm. IV, 39.

P. 208. l. 13. infr. post *interprr.* adde: et Meinek. ad Euphor. p. 130. sqq.

P. 210. l. 4. num. *891.* adde: ibique Hemsterhus. (Gaisf. P. M. G. T. I. p. 167. Lips.).

P. 221. l. 1. post Heynio. — adde: *πολλὰ δὴ πολλαῖσιν*. De h. vocum concursu v. Boiss. ad Nicet. p. 243., ad Aristænetum p. 457., ad Max. Plan. convers. gr. Metam. Ovid. p. 321. b.

P. 223. l. 15. post num. *82.* adde: et Döderl. in sua Hellerique edit.

P. 224. l. 2. infr. post num *344.* adde: V. quoque Bast. ap. Boissonad. ad Eunap. T. I. p. 571. Blomf. glossar. Aesch. Choe. 570.

P. 229. l. 16. post *διέπειν* adde: Aristæn. Epist. I, 15. p. 73. Boiss.: *Τῆς θεοῦ τὸ πᾶν διεπούσης*. Nicetas Eugenianus in epist. ad Grammaticam p. 11 (Boiss. ad Aristæn. p. 618): *Τόξα διέπει*.

P. 233. l. 7. infr. post *Böckhiusque* adde: Addimus Hieroclem Stob. Florileg. tit. LXXIII (p. 449. Gesn.): *Διορμίζεται γὰρ ὑπὸ τοῦ τοιούτου* (si quis sobolem habuerit) *τοῖς προσήκουσιν ὁ βίος, ἀνάλογον ταῖς ἐπὶ πολλῶν ἀγκυρῶν σαλευούσαις ναυσίν*.

P. 236. l. 10. infr. post (*Lips. p. 87*) adde: et Jacobs. ad Anthol. Pal. T. III. p. 839.

P. 238. l. 17. post *ita*, adde: *simul*. V. Blomfield. ss. Aesch. VII Th. 965.

P. 240. l. 9. infr. post πότμος adde: Verbum ἐπο-:ύω illustrat Blomf. glossar. Aesch. Agam. 1241. Choe. 1.

P. 241. l. 14. post num. 309. adde: coll. interprr. Aristæn. Epist. I, 26. p. 572 sq. Boiss.

P. 243. l. 10. post num. 1458. adjice: His adde Boisad. ad Max. Plan. convers. gr. Metam. Ovid. p. 195. — dem l. 9. infr. post *extulit* adde: V. quoque Heindorf. Plat: Gorg. 135. p. 210., ad Horat. Sat. I, 4, 110.

P. 248. l. 8. post *sermonem* adde: Nec aliter Soph. d. T. 821. Erf.: Ἀρ' οὐκ ἀπ' ὤμου ταῦτα δαίμονός ἂν Κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον; Ubi ol.: Ἀποφαίνοιτο. Eodem pertinere poterit significane originaria ὀρθὸν ἔπος ibid. 506. Et ap. Aesch. Ag. 51. Blomf.: Νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην: *nunc *o promsisti, exposuisti oris sententiam*.

P. 251. l. 5. post κοτίνου adde: Lucian. diall. ›rtt. XI, 3: Εἶχε δὲ πάνυ καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ τίνου ποιησάμενος.

P. 253. l. 5. post πλῆθος adde: Apollinis oraculum epolemo editum repetit Max. Tyr. Orat. XXXV, 7. Reiske.

P. 254. l. 10. infr. post ἐπέκλυσε adde: Liban. ed. :iske. T. IV. p. 200, 15: Ὥστε καὶ πόλεις ὅλας εὐδαίνας ποιεῖν ὑετῷ χρυσίου. Ubi schol. (Reiske. ibid.): Τοῦ λέγει διὰ τὴν Ῥόδον, περὶ ἧς φησὶ Πίνδαρος.

P. 258. l. 10. post *Lips.* adde: et Meinek. ad Euphor. 128.

P. 270. l. 12. post *desisset* adde: Similiter Aesch. ıoe. 843—846. Ubi Blomf. gloss.

P. 271. not. 12. lin. 4. post *interprr.* adde: coll. :msterhus. (Gaisf. P. M. G. T. I. p. 161. ed. Lips.).

P. 272. l. 5. post num. 225. adde: V. quoque Bois-ı. ibid. T. I. p. 538.

P. 273. l. 8. Ἰάλυσον penultimam corripit velut Ἀμλυσος, coll. Meinek. ad Euphor. p. 62.

P. 276. l. 10. post στέφεσθαι adde: Euphor. 'agm. LXXIX. ed. Mein.: Στεψαμένη θαλεροῖσι συντετο δικτάμνοισιν. — Ibidem l. 7. infr. post *poterat* de: V. quoque Reisig. Enarrat. Soph. Oed. C. p. XCVIII.

P. 277. l. 5. infr. post *patebit* adde: Thucyd. I, 105.

P. 280. l. 18. post ἄωτον adde: Soph. quoque Oed. 810. Erf. ξένους et ἀστοὺς juxta ponit. Adde Nostrum rth. III, 125 sq.

P. 291. l. 5. inf. post ἄνω adde: et Blomf. gloss. Aesch ıoe. 786. Ibidem l. 6. jam dele *et* ante *Schneid.*

P. 295. l. 7. infr. post *ἐλέγχων* adjiciatur: Simonides poem. LXIII, 3 (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 177. ed. Lips.) de puero victore: *Κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφῆς.*

P. 296. l. 7. infr. post num. *79.* addatur: De Jove ξενίῳ notavit Creuzerus in Meletemm. part. I. p. 16. monente Boisson. ad Max. Planudis conv. gr. Metam. Ovid. p. 433. — Ibidem 4. l. infr. post *etc.* adde: Latius patet *ῥέπειν* ap. Soph. Oed. T. 840. Erf. Ubi vid. Brunckius.

P. 300. l. 8. post *Θήβην* adde: Pyth. II, 107: *Λι- στεφάνων ἀγυιᾶν.*

P. 301. l. 14. post *sqq.* adde: Ad Euphorionis fragmentum, quod de eadem re profert scholiastes vet. v. 41 (Böckh. p. 194), conferas Meinekium in Euphor. fragmm. p. 131.

P. 305. l. 17. post *sq.* adde: et Böttigeri Amalth. T. II. p. 302.

P. 308. l. 9. post *μελέτα* adde: Pyth. X, 93: *Καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνιξε φρένας.*

P. 310. l. 17. post *ἐνεστώσης* adde: Eunapius Porphyrio (Opp. T. I. pag. 10. Boiss.): *Πᾶσαν μὲν αἰτίας ἀνατρέχων χάριν*, bene puto vertente Wyttenbachio T. II. p. 41. ejusd. ed.: *Ipse omne venustatis spatium emensus.* Dictio impropria nasci poterat ex antecedenti *ἐπιτρέχει τοῖς λόγοις.* Quod utut se habeat, colorem e Græcorum *σταδιοδρομίᾳ* petitum suspicor. Videatur quoque Simonides fragm. CXLIV (Gaisf. P. M. G. T. III. pag. 203. ed. Lips.): *Τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον;*

P. 320. l. 9. post *Böckhio* adde: Sed vide ibidem nos p. 813.

P. 324. l. 6. infr. post *mortui* adde: Gregor. Naz. in Muratori Anecdd. p. 1 (citante Boissonadio ad Eunap. T. I. p. 553): *Ἀλλά μιν ἔσχε μόρῳ φθόνος.* Contrarium illud veterum philosophorum: *Ὁ φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται*, de quo vide, quæ congessit Wyttenb. ad Eunap. T. II. p. 102. De *φθόνῳ θεῶν* v. quoque Boissonad. ad Aristæn. Epist. p. 674. Idem ad Max. Plan. convers. gr. Metam. Ovid. pag. 454. et Blomf. glossar. Aesch. Pers. 368.

P. 330. not. 3. l. 3. post *κατοικεῖ* adde: De hoc v. inprimis Spanhem. ad Jul. Cæss. p. 115. ed. Heusing.

P. 336. l. 3. infr. post *Πιερίδων* adde: Est hoc *ἀείρειν* idem quod *ὀρθοῦν*, coll. indd. pindarr.

P. 337. l. 14. post *πυρσῷ* adde: Alia congessit Hemsterhusius ad Hes. Sc. Herc. 18 (Gaisf. P. M. G. T. I. p. 168. ed. Lips.).

P. 338. l. 3. post (*Meineke p. 83. 84*) adde: coll. iis, quæ ad Platonis Phædon. (p. 257. ed. Lips.) congesserunt Wyttenb. et Ruhnk.

P. 339. l. 12. post num. *129*. adde: Aesch. Choe. 594. Blomf.: Ὑπόπτερος φροντίσιν. Ubi v. Ejusd. gloss.

P. 341. l. 9. post *divinum* adde: Achill. Tat. V, 2: *Κατὰ δαίμονα*. Aristæn. Epist. I, 10: *Κατὰ θεῖον*. Ubi v. Boiss. p. 355.

P. 343. l. 2. infr. post num *326*. adde: Blomf. gloss. Aesch. Choe. 808.

P. 344. l. 3. infr. post *sq*. adde: V. quoque Pyth. I, 166 sqq.

P. 346. l. 6. infr. post *cit*. adde: De hac montis locorumque aliorum scriptione v. quoque Boissonad. ad Max. Plan. convers. gr. Metam. Ovid. p. 80.

P. 350. not. 7. l. 1. post *definit* adde: Athenas alii habent, coll. Musgrav. ad Soph. Oed. C. 1582.

P. 353. l. 20. post *hom*. adde: in Cer. — Ibidem l. 22. post *videtur* adde: Affert eum Buttm. Lexil. II, 270.

P. 354. l. 4. infr. post *persona* adde: Erat quippe Locrus in matrimonio, sed nullam inde sobolem habebat. Hinc Opuntis filia pro pellice haberi poterit, quamquam obest ἄλοχος v. 94. Simile vero Polybi Corinthii gaudium de Oedipode filio adoptivo Soph. Oed. T. 1015 sq. Erf.

P. 356. l. 20. post *Socratis* hæc adde: Non aliter Aesch. Prom. 304. Blomf.: *Οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς, ὡς Ὠκεανοῦ φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι* (*me fidelior*). Tacit. Annal. II, 71: *Flebunt* (Germanicus moriens de se verba facit) *Germanicum etiam ignoti*, i. e. *me*.

P. 360. l. 2. infr. post *Barnes*. adde: et Blomf. gloss. Aesch. Choe. 699. Ibidem l. anteced. post *gr*. jam deleas *et*.

P. 362. l. 11. post num. *126*. adde: et Boissonad. ad Aristæn. epist. II, 5. p. 652. — Ibidem nota 10. l. 1. infr. post *ἀμφιλαφῆ* adde: De h. voce videatur quoque Boissonadius ad Aristæn. Epist. pag. 264 sq. Blomf. glossar. Aesch. Choe. 325.

P. 366. l. 18. ante v. *φῶτας* adde: *ἀργυρίδεσσιν*. De h. v. cfr. interprr. Aristæn. p. 712. Boisson.

P. 371. l. 10. post *ὁρᾷ* adjiciatur: Adde interprr. Aristæn. p. 250 sq. Boisson. et Blomf. gloss. Aesch. VII Th. 53.

P. 375. l. 6. infr. post *ὕμνοι* adde: V. Pyth. III, 113.

P. 376. l. 7. infr. post *ὕμνοι* adde: Postremo vide, ne sic tota sententia jungi intelligique possit: *Μελιγάρυες*

ὕμνοι, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων, τέλλεται π. ὅ. μ. ἀ. Est i. λ. antecedentis vocis ὕμνοι appositio generalis; deinde καὶ jungendum vel cum τέλλ., vel cum μέγ. ἀρ. Ad istud cfr. Herm. ad Vig. p. 847. Tum erit pro μὲν, et respondebit in seqq. δ'. Quodsi cum ἀρ. junges, oppositas virtutes dices aliis rebus, quæ cani possint. Melius tamen cum verbo ita copulabis, ut sit Nostrum denn auch, coll. nobis ad Pyth. IV. p. 657. Postremo τέλλεται ita positum, ut sequatur prædicati numerum, non subjecti, coll. Matth. Ausf. gr. Gr. §. 305. p. 706. ed. II. Usum Latinorum illustravit Schellerus Ausf. lat. Sprachl. ed. IV. p. 368.

P. 377. l. 8. infr. post num. 132. adde: De ἀνάκειμαι, voce statuaria, adeatur inprimis Boissonadius ad Eunap. T. I. p. 339.

P. 382. l. 7. post *Böckhius* adde: Ῥήτορας ἄκρους (*summos oratores*) habet Liban. Orat. XI. T. I. p. 334. ed. Reiske.

P. 389. l. 6. post αὐδῆς adde: Similes πηγαὶ λόγων, φιλοσοφίας, coll. Boisson. ad Eunap. T. I. p. 193.

P. 394. l. 17. post *patet* adde: coll. Herm. ap. Heyn. T. III. p. 307.

P. 400. l. 6. infr. post λέγεται adde: Soph. Oed. T. 632. Erf.: Τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι (*bene finire?*) χρεών.

P. 402. l. 3. post *sect. 3.* adde: Soph. Oed. C. 1439: Ἀντῆσαι κακῶν: *mala nancisci*. Ubi Musgr. Jacobs. Döderl. — Ibidem l. 12. post ἀβουλία ante posterius parentheseos signum adde: coll. Aesch. VII Th. 747. Blomf.: Ἀβουλίαις ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ: *stolide paravit sibi calamitatem*.

P. 404. l. 4. post *animadversionem* adde: Sed vide, ne sit δόρπου λύσις idem quod δόρπον, velut dicitur βίου τέλος pro βίος, coll. nobis ad Ol. XIII, 80. p. 459. Est enim δεῖπνον etc. λύειν idem quod *solvere*, coll. Dorvill. ad Charit. II, 4. p. 307. ed. Lips. — Ibidem l. 8. infr. post ἀνάκτων adde: Simonides poem. I (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 159. Lips.): Θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων.

P. 404. l. 18. post *Wern.* adde: Non aliter χάλαζα (pro *guttis*) Soph. Oed. T. 1279: Ὄμβρος χαλάζης αἱμάτων ἐτέγγετο. — Ibidem l. 19. post *carebat* adde: De νώνυμος v. Blomf. gloss. Aesch. Pers. 999.

P. 405. l. 9. post χρόνον adde: Omnia enim Tempus videt. Soph. Oed. T. 1212: Ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος. — Ibidem l. 14. post πεφυκέναι adde: Eunapius Aedesio (Boisson. T. I. p. 41): Ὁ δὲ χρόνος ἀπη-

λεγξεν ἅπαντα. Simonides poem. CX (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 188. ed. Lips.): *Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου, Ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.* Adde Eundem Simonidem poem. CLXXII (Gaisf. ibid. p. 200).

P. 409. l. 8. infr. post *Halirrhotio* adde: præter Liban. T. IV. p. 402 — 419. ed. Reiske. — Ibidem l. 4. infr. ante *πέτρῳ* adde: *ἔδικε.* Pyth. IX, 218. Aristænet. Epist. II, 1. p. 129. Boiss.: *Τόξα δίκει.* Ubi cfr. Boiss. p. 616.

P. 417. l. 8. infr. post *denotat* adde: V. quoque Hemsterhus. ad Hes. O. et D. 20 (Gaisf. P. M. G. T. I. p. 160. ed. Lips.).

P. 418. l. 9. post *monui* adde: Ceterum *πυριγενέτης* (Aesch. VII Th. 192) et *πυριγενὴς* (Eurip. Hippol. 1223) proprie intelliguntur in aheneis instrumentis.

P. 426. l. 11. post *ἀναιδέςς* adde: Achill. Tat. IV, 19: *Ἀκάνθας ἀναιδεῖς,* ubi v. Jacobs. p. 748.

P. 429. l. 2. infr. post *robustus* adde: de qua v. cf. Boisson. ad Eunap. T. I. p. LIV. 268. Wyttenbach. ad Eund. T. II. p. 275.

P. 431. l. 17. post *videtur* adde: Cum Σ. *T.* conf. Aesch. Ag. 647. Blomf.: *Τύχη δὲ σωτήρ.* Ubi Blomf. gloss.

P. 433. l. 7. post *μάχας.* — adde: *λαιψηροὶ πόλεμοι.* Schol. v. 1: *Σφοδροὶ τὴν ὁρμὴν καὶ δραστήριοι.*

P. 434. l. 1. post *αἰγιόχοιο* adde: Soph. Oed. T. 911. Erf.: *Πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής.* Ubi Brunck., nostri loci haud immemor. — Ibidem l. 8. post *τύχης* adde: Eunap. fragmm. hist. (Opp. ed. Boiss. T. I. p. 473): *Ἀτεκμάρτου τύχης.* Similiter de incertitudine proxime instantium Pyth. X, 96: *Ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν παρ' ποδός· τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.*

P. 435. not. 3. post *sqq.* adde: Eodem trahes gemmam, cujus descriptionem e Ficoroni *Gemmis antiquis* repetiit Osannus in Böttigeri Amalth. T. II. p. 270. Habet illa gallum gallinaceum canentem, circa vero legitur: *ΑΣΤΟΜΑΧΙ*, quod mihi est pro *ἀστομαχία* (*ἀστυμαχία, certamen publicum*). Laudatur puto gallus, qui in certamine publico victor extiterat. Osanni interpretatio (*sine bile*) galli naturæ repugnat. Adde censorem Amaltheæ in Ephemerr. Heidelbb. a. 1823. p. 1241. — De gallorum apud Græcos certaminibus v. quoque Franc. Furia ad Aesopi Fab. XVI. p. 12.

P. 436. nota 5. l. 5. post *Pottero* adde: Perquam

bellicosos dicit gallos gallinaceos Dio Chrysost. orat. IV. T. I. p. 159. ed. Reisk.

P. 439. l. 3. post (*Antipater*) adde: Liban. T. IV. p. 1009, 4. ed. Reisk.: *Κορινθίων πλούτῳ.* — Ibidem nota l. l. 3. post *Γαδειρίδας* adde: Aesch. Prom. 754. Blomf.: *Ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις.*

P. 441. l. 3. post num. 87. adde: Simonides poem. CXXXIX (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 195. ed. Lips.): *Ὀνησίπολιν δίκαν.* — Ibidem l. 14. post *singulorum* adde: Politice Aeschylus quoque Dicen intelligit Choe. 937. Blomf.

P. 442. not. 2. l. 2. post *κεκορημένος* adde: Non aliter Soph. Oed. T. 867. Erf.: *Ὕβρις φυτεύει τύραννον, Ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν.*

P. 446. l. 5. post num. 26. adde: Welckero (Nachtrag zu der Schrift über die Aeschyl. Trilog. p. 241. not. 179) est *βοηλάτης* cum veterum quibusdam *is, qui magnum sonitum* (*βοὴν*) *ἐλαύνει.*

P. 450. l. 2. post *Sabina* adde: Ed. II. — Ibidem l. 4. post num. *10.* adde: Meineke ad Euphor. p. 108 sq. — Ibidem l. 19. post (*adeptus est*). — adde: *διαύλου.* V. Spanhem. ad Callim. Pall. 23. p. 625—29. — Ibidem l. 22. post *ἄθλους* adde: Cui interpretationi (*certamina*) eximie favet Anthol. Planud. Epigr. CCCXXXVII, 5 (Anthol. Pal. T. II. p. 728): *Πολλάκι κρᾶτα πύκασσε πανημερίοισιν ἀέθλοις.* Ubi *ἀεθλ.* non erunt nisi *certamina*, cfr. v. *πανημερ.*

P. 451. l. 9. infr. post *ἐνιαυτῶν* adde: Idem IV, 24: *Πτερόεσσα ὥρη.*

P. 452. l. 5. infr. post num. *14* ante posterius parentheseos signum adde: Aesch. Prom. 77. 81. 515. Blomf.

P. 455. not. 6. l. 6. post *κοινός* adde: Gierig. ad Ovid. Metam. XII, 7. Boissonad. ad Max. Plan. convers. gr. Metam. Ovid. p. 511. b. — Ibidem not. 7. l. 2. post *sunt* adde: V. quoque Blomf. gloss. Aesch. Pers. 615.

P. 456. l. 4. post *Thebano* adde: vel pompa triumphali. — Ibidem l. 14. post *γαρύων τε* adde: Similiter Aesch. Prom. 453. Blomf.: *Μέμψιν οὔ τιν' ἀνθρώποις ἔχων, ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος,* pro *ἐξηγησόμενος.*

P. 461. l. 1. post v. *supra cit.* adde: V. quoque Boissonad. ad Eunap. T. I. p. 289. — Ibidem not. 12. l. l. infr. post *τύχης* adde: D. Pauli Epist. Rom. XI, 33: *Ὦ βάθος πλούτου.*

P. 463. l. 17. post Wirklichkeit adde: Theophyl. Simoc. Epist. XXXIV (Boisson. ad M. Plan. convers. gr. metam.

etam. Ovid. p. 663): Ὁ μῦθος οὗτος, ὦ Χρύσιππε, ν ἀλήθειαν καθάπερ ὕπαρ φθέγγεται.

P. 464. l. 4. post L. g v. adde: De usu h. v. adtivali pro adverb. cfr. VV. DD. ad Aristæn. Epist. p. 7. Boiss. — Ibidem l. 16. post num. 533. — adde: ιπεία Ἀθάνα. V. Bekk. Anecdd. grr. p. 350, 25. anhem. ad Callim. Pall. 6. — Ibidem l. 5. infr. post τώμοτον adde: V. quoque, quæ habet Schneid. L. g. ἀπώμοτος, et Bekk. Anecdd. grr. p. 21, 4. — Ibidem 3. infr. post *equum* adde: Falsum igitur, quod habet rammaticus etc.

P. 466. l. 16. post *sqq.* adde: De Chimæra v. Boisn. ad M. Plan. conv. gr. metam. Ovid. p. 411. a.

P. 467. l. 8. post *antecedente* adde: Dicere poteris, ticulum h. l. habere contemtionis quandam speciem, ut sensus: *Tela, quae justo copiosiora videri possint.* mile Aesch. Prom. 458. Blomf.: Τὸν μακρὸν χρόνον lie ganze lange Zeit). Cfr. Agam. 604. Alius ticuli sensus in eadem re Nem. III, 130., ubi χρόνος rsona est, ideoque articulo recte gaudet. Postremo in rmula τὰ πολλὰ (Soph. Oed. C. 1275. ed. Hell. et Dörl., et alibi) articulus nostræ voci so respondere videtur, sit τὰ πολλὰ nostrum ~~so~~ oft.

P. 469. l. 8. infr. post *Choeph. v.* adde: 136.

P. 471. l. 3. infr. post *Höhe* adde: Horat. Epist. I, l, 26: *Locus effusi late maris arbiter.*

P. 478. l. 1. post num. 91. adde: coll. 463. — Ibim l. 6. post πατῶν. adde: Oed. T. 823. Erf.: Ὦ θεῶν γνὸν σέβας. — Ibidem l. 9. post εὖχος adde: Inommodum est, quod de nostro loco suspicatur Döderl. ad ph. Oed. C. 1003.

P. 481. l. 10. post βαθύβουλον adde: Eunap. ragmm. histor. (Opp. ed. Boiss. T. I. p. 479): Μετὰ βαείας σπουδῆς καὶ φροντίδος. — Ibidem l. 7. infr. post τέρνον adde: Sed Aesch. VII Th. 386. est luna *nois occultis*. Ubi v. Blomf. glossar. — Ibidem l. 4. infr. ost num. *cccLxxxix, 1* adde: De alia cerva, mille annom, Dianæ famula, v. Sil. Ital. Pun. XIII, 115 sqq. Similiter *antiquus* Romanis pro *sancto*. V. Döderl. ad oph. Oed. C. 1621.

P. 482. l. 22. post ῥοαῖς adde: Sibyllina oracula . V. p. 604 (ed. Gall.): Ὄμβρος πυρὸς αἰθομένοιο, Eunapius in Aedesio (Opp. ed. Boiss. T. I. p. 41): Ἀοῤῥοαί τινες ὥσπερ ἀστέρων. — Ibidem l. 24. post βης adde: De ἄνθει ἥβης etc. v. Abresch. ad Aristæn. Epist. I, 19. p. 494. ed. Boiss. — Ibidem l. 29. 30. post

ἐπιειμένος adde: Seneca Agam. 8: *Hinc auspicari regium capiti decus Mos est Pelasgis.* — Ibid. l. 4. inf. post ἐγνώρισε adde: V. tamen Matth. Ausf. G. G. p. 443. ed. II.

P. 483. l. 10. post *X, 16.* adde: Simillimus Soph. Oed. T. 1069. 70. Erf.: *Τοὐμὸν δ' ἐγώ, εἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.* Ubi cf. Erf. Adde Döderl. ad Oed. C. 1283.

P. 484. l. 6. post *Brunckio* adde: Sophocli vero obversatus videtur Simonides poem. XIII (Gaisf. P. M. G. T. III. p. 163. ed. Lips.): *Τίς γὰρ ἁδονᾶς ἄτερ θνατῶν βίος ποθεινός, ἢ ποία τυραννίς;* — Ibidem l. 11. post *Eur.* adde: Or.

Ad voluminis I. partem II.

Addenda.

P. 490. l. 13. post *v. 10.* adde: Liban. Orat. XI. T. I. p. 300. ed. Reiske: *Ζεὺς δὲ κινήσας ἐκ τοῦ σκήπτρου τὸν ἑταῖρον ἑαυτοῦ καὶ φίλον ὄρνιν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἔπεμψεν.*

P. 497. l. 12. post νήσους adde: Diodor. Sic. I, 24: *Τὴν ὑπερκειμένην χώραν: regionem superiorem.*

P. 501. l. 10. post *segniore* adde: Thuc. III, 88: *Νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι* (Liparaei), *ἐν τῇ Ἱερᾷ ὡς ὁ Ἥφαιστος χαλκεύει, ὅτι τὴν νύκτα φαίνεται πῦρ ἀναδιδοῦσα πολύ, καὶ τὴν ἡμέραν καπνόν.*

P. 505. l. 8. post ἠπείρων adde: Liban. Or. XI. T. I. p. 301. Reiske: *Σελεύκου μὲν οὖν ἡ πόλις ἐπώνυμος.*

P. 506. l. 5. post *audiat* adde: Simile Inc. Rhes. 224. Matth. — Ibidem l. 8. post num. *50.* adde: De Apolline *Λυκείῳ* v. praeter alios Blomf. glossar. Aesch. VII Th. 133.

P. 521. l. 6. post *Hermannum* adde: et Bröndstedium. Ead. linea post num. *231.* adde: T. III. p. 53 sqq.

P. 522. l. 15. post *aliosque* adde: Oppian. Halieut. II, 18: *Ἠίρατο τιμήν.*

P. 528. l. 7. post num. *1071*. adde: Blomf. glossar. Aesch. Pers. 222.

P. 543. l. 10. infr. post *schol.* adde: et Schneider. L. g. v. *χίων*.

P. 545. l. 9. infr. post *Gesn.* adde: Juno de Ixione apud Lucian. diall. deorr. VI, 4: *Μὴ ὡραιοῖσιν ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν.*

P. 561. l. 3. post *ἐμοί* adde: 754: *Θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων.*

P. 562. l. 3. post *moderaturque* adde: Et *κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι* (*ad citharam accedentes*) sunt Isthm. II, 4. Ubi Dissenius.

P. 564. l. 1. infr. post *ἔβα* adde: Aesch. Agam. 1419 sqq. Blomf.: *Ἡ δέ τοι,, κεῖται, ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν* etc. Choe. 328: *Λίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος θρῆνος ἀναστενάζει. τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται.* 449: *Σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις.* *Ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι.* 696: *Οὔ τοι κυρήσεις — ἄλλος δ'* etc.

P. 567. l. 17. post *μαχέσαιτο* adde: Aesch. Agam. 712: Blomf: *Ἄμαχον ἄλγος.*

P. 575. l. 17. post *εὐμενῆ* adde: V. quoque Max. Tyr. Or. XVIII, 5. T. I. p. 346 — 357. ed. Reiske. Verum jus talionis jam inter Rhadamanthi dicteria latum fertur. V. Aristot. Eth. Nicom. V, 5., citante Blomf. in glossar. Aesch. 307. Adde Elmsl. ad Eurip. Med. 256. Welcker. ad Theogn. 431. p. 25. — Ibid. l. 8. infr. post *Meinekius* adde: coll. Welck. l. c.

P. 581. l. 5. post num. *117*. adde: et Lambin. ad Horat. Epist. I, 2, 57. Simillimus vero sententiæ nostræ Aesch. Agam. 244. Blomf.: *Ἴσον δὲ* (*τὸ προκλύειν*) *τῷ προστένειν.* Ubi Blomf. gloss.

P. 585. l. 9. post *procuraverat* adde: Postremo de Chirone medico v. quoque Max. Tyr. Or. XXXIV, 1. T. II. p. 153. Reiske.

P. 587. l. 7. infr. post *λῆμα* [1]) adde: De voce cfr. Blomf. glossar. Aesch. VII Th. 444. — Ibid. l. 5. post *contextum* adde: Postremo Coronis in nummis Pergamenorum. Ejus enim filius Aesculapius, istorum Deus tutelaris. V. Eckhel. D. V. N. T. II. p. 465.

P. 588. l. 16. post *appositum* adde: *ἐπίσκοπος* eodem sensu Aesch. Choe. 120. Blomf. Minerva vero *ἐπίσκοπος* dicitur, coll. Blomf. glossar. ibid.

P. 590. l. 13. post *ἠδυνήθην* adde: 574: *Ὅτε τὰν ὁμοπάτριον ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.*

P. 592. l. 8. Post *Blomf.* adde: Qui tamen fallitur. Habet enim Schütz. scholion alio ordine p. 386.

P. 594. l. 12. post num. 315. adde: De genere v. νεκρὸς v. Blomf. gloss. Aesch. VII Theb. 1015.

P. 601. l. 10. infr. post num. 752. adde: Obloquitur Döderl. ad Soph. Oed. C. 107.

P. 604. l. 3. infr. post *piget* adde: Nocturna sacra omnia Thebis post Pindari ævum expulsa videntur, coll. Cic. legg. II, 15. ed. Mos. et Creuz.

P. 613. l. 16. Post num. 101. adde: Aesch. Choe. 939. Blomf.

P. 625. l. 8. pro *p. 947. sq.* scribe: p. 944. 947. sq. 950.

P. 626. l. 10. infr. post *Graevins* adde: Neque de eadem scriptura Aeschylo Pers. 312. reddenda dubitare debebat Blomf. nott. critt ad l. c.

P. 627. l. 12. post num. 339. adde: Delphini in Theræorum numis. V. Mionnet. Description de médaill. ant. T. II. p. 332.

P. 631. l. 3. post. num. 407. adde: Pyth. IX, 177: *Βαθυκόλπου Ἴας.*

P. 632. l. 1. post *etc.* adde: V. Blomf. glossar. Aesch. Choe. 579.

P. 633. l. 13. post νόστον adde: Apoll. Rh. IV, 901: *Μελιηδέα νόστον.*

P. 638. not. 8. post num. 8) adde: Alia congessit Matth. Ausf. G. G. §. 430. p. 797. ed. II.

P. 643. l. 12. infr. post μύθων adde: Idem ibid. XVI, 96: *Μύθων ὀρθὰ κέλευθα: verba.*

P. 645. l. 10. post num. *XVI.* adde: Et sacer omnino hic numerus Conf. Valck. ad Theocr. II, 43. Voss. ad Virgil. Ecl. VIII, 73. Döderl. ad Soph. Oed. C. 472. Deinde τρὶς pro πολλάκις, coll. Blomf. glossar. Aesch. Choe. 308.

P. 646. l. 14. post num. 65. adde: De v. δύσθροος cfr. Blomf. Gloss. Aesch. Pers. 642.

P. 653. l. 9. post *Anton.* adde: Blomf. gloss. Aesch. VII Th. 744.

P. 655. l. 9. infr. post *ferinæ* adde: Fuitque magister ejus Chiron venator Max. Tyr. Or. XXXIV, 1. T. II. p. 153. Reiske.

P. 656. l. 5. infr. post *habet* pro puncto fige comma et adde: coll. Anthol. Pal. T. II. p. 728: *Ἀνδρὸς ὀπιζομένου Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.*

P. 658. l. 4. infr. post *conf.* adde: Reiske ad Max. Tyr. Or. XVIII, 1. T. I. p. 340.

P. 663. l. 2. infr. post num. *1378.* adde: Gurlittius (Pind. pyth. Siegsges. IV. Sect. II. p. 40) comparat Leuconoës nomen Horat. Od. I, 11.

P. 665. l. 11. post *Ern.* adde: Candidique Diei et Auroræ equi. V. Aesch. Pers. 392. ibique Blomf. gloss.

P. 677. l. 8. post *poterat* adde: Cf. Aesch. Agam. 42. Blomf.: *Διθρόνου καὶ δισκήπτρου τιμῆς*. Soph. Oed. C. 426. Herm.: *Σκῆπτρα καὶ θρόνους*. Paulo aliter Eurip. Phön. 588: *Σκῆπτρα καὶ μέρη χθονός*.

P. 681. l. 5. infr. post *ὅρκοι* adde: Luciani Cataplus 11. (Opp. T. III. p. 188. Bip.): *Ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ*. — Ibid. l. 4. infr. post *ὅρκον* adde: De formula nostri loci v. quoque Buttm. Lexil. II. p. 56.

P. 691. l. 9. post *Jacobs.* adde: ibidem et.

P. 692, l. 9. post *invocarant.* — adde: *ἐμβαλέειν κώπαισι*. Schol. v. 356: *Ἐρέττειν*. Apoll. Rh. 589: *Ἐμβαλέειν κώπῃσιν, ὅσον σθένος*.

P. 698. l. 10. ante *Addo* adjice: Prom. 703.

P. 722. l. 9. infr. post num. *1118.* adde: Censor Agamemnonis Blomfieldiani Anglicus p. 289. ed. Lips.

P. 724. l. 18. post num. *61.* adde: Aesch. Agam. 271. Blomf.: *Καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλου τάχος*: *Quis assequatur hanc nuntii celeritatem?* Ubi tenendum omnino *ἀγγέλου* pro *ἀγγέλων*, vel *ἀγγελῶν*, all.

P. 728. l. 11. post *es* adde: Priori sententiæ parti maxime congruit Luciani Nigrinus 38. T. 1. p. 55. Lehm.: *Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν*.

P. 745. l. 2. infr. post *σθένων* adde: Aesch. Agam. 753. Blomf: *Δύναμιν πλούτου*.

P. 748. l. 6. post *fine* adde: Huic vero vitae summitati oppositum *καταβιοῦν*, *vitam agere*, proprie *descendendo* quasi *vitæ finem petere*.

P. 750. l. 1. fin. post *Bacchæ* adde: Aesch. Eum. 349. Schwenck.: *Διόμεναι λάχη*, *persequentes* (administrantes) *munera*.

P. 757. l. 18. post *σύντροφον* adde: Soph. Oed. C. 7. *Χὠ χρόνος ξυνὼν* (*ἐμοί*) *μακρός*: *tempus meum longum, longævitas mea*. Ubi Herm. confert Oed. T. 956. 1075. Quorum locorum posterior maxime quadrat.

P. 758. l. 10. post *sq.* adde: et Schwenck. ad Aesch. Choe. 236.

P. 789. not. 28. l. 1. post *Eum.* adde: 136. 37. Schw.: *Κἀπολακτίσασ' ὕπνον Ἰδώμεθ'*. 330: *Σπευδόμεναι.. ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν*. —Ibid. l. 4. post etc. adde: Suppl. 734. Well.: *Κακῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα, εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροίατο*. Agam. 528.

Blomf.: Τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆςδ' ἐπήβολοι νόσου; — Τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένος. Choe. 96. sqq.: Μὴ κεύθετ'... λέγοις ἂν etc. — Ibid. l. 6. post ἄμε adde: Oed. C. 171. Herm.: Ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ σοι πιστεύσας. 247: Ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθ'.

P. 791. not. l. l. infr. adde: V. quoque Elmsl. ad Eurip. Med. 552.

P. 801. l. 8. post *sollemne* adde: Thucyd. II, 100: Ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε.

P. 808. l. 15. haec ita lege: Eodem loco sepulti Themistocles, Brasidas Timoleoque (hi quasi κτισταὶ Magnesiæ, Amphipoleos et Syracusarum) Thuc. I, 138. V, 11.

P. 827. not. l. l. l. infr. post num. *794* adde: V. quoque Aesch. Pers. 4: Πολυχρύσων ἑδράνων.

P. 834. l. 21. post *Aesch. Ag.* adde: 748. Blomf.: Τὸν δ' ἐναίσιμον τίει βίον: *Honorat vitam fato præstitam*, non *vitam justam*, quod repetitionem minus aptam gigneret. Ibidem etc. — Ibidem l. 6. infr. post *viventem* adde: Ibidem 1647: Δόμους πεπρωμένους: *fato tributas domos*, i. e. *vestras*, *proprias*, *ubi commorari debetis*. Alibi quoque *vita hominis* pro *homine ipso*. V. Choe. 436. Blomf.: Μόρον κτίσαι μωμένα ἄφερτον αἰῶνι σῷ: i. e. *tibi*. Confer quoque illud *nomen Romanum* i. e. *Romanus* et Nostrum: *ein Mannsname* i. e. *ein Mann*.

P. 858. l. 6. post *robur* adde: Anthol. Pal. IX, DLVII 1 (Antipater): Ὁ σταδιεὺς Ἀρίης, ὁ Μενεκλέος, οὐ κατελέγχει Περσέα, σὸν κτίστην, Ταρσέ, Κίλισσα πόλι. Τοῖοι [τοίου?] γὰρ παιδὸς πτηνοὶ πόδες.

P. 875. l. 13. post *Schneid. L. g. v.* adde: Aesch. Ag. 1221: Σὺ μὲν κατεύχει: *tu quidem precaris*. Choe. 82: Πῶς κατεύξωμαι πατρί; 133: Κατεύχομαί σοι.

P. 876. l. 7. post (καθ' ὅσον) adde: Soph. Oed. C. 223. Herm.: Δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ, i. e. Δ. ἴ. κατὰ μηδὲν ἐκείνων, ἃ αὐδῶ.

P. 884. l. 12. post ἐρείδων adde: Similis Clytæmnestra maritum occidens Aesch. Choe. 421. Blomf. Eum. 346. (Well.) Ἐριννὺς parricidas insectans dicitur ἁλομένα ἀνέκαθεν (*desuper illis insiliens*).

P. 895. l. 14. post num. *886.* adde: Choe. 142.

